WILBUR SMITH

PĂSĂRI DE PRADĂ

Saga familiei Courtney

Traducere din limba engleză
GRAAL SOFT

Editura RAO
Bucureşti, 2015

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României SMITH, WILBUR
Păsări de pradă

WILBUR SMITH

Birds of Prey, 1997

Această carte îi este dedicată soţiei mele, MOKHINISO, care este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată

Nota autorului

Deşi povestea este amplasată la jumătatea secolului al XVII-lea, galioanele şi caravelele în care se regăsesc personajele mele sunt asociate mai adesea cu secolul al XVI-lea. Vasele din secolul al XVII-lea semănau adesea cu cele din secolul al XVI-lea, dar, cum numele lor îi pot fi necunoscute cititorului obişnuit, am folosit termenii mai bine cunoscuţi, chiar dacă anacronici, spre a oferi o idee accesibilă cu privire la felul în care arătau acestea.

De asemenea, pentru claritate, am simplificat terminologia referitoare la arme şi, cum el există ca atare, am folosit ocazional cuvântul „tun” în mod generic.

Băiatul se prinse de marginea ghiordelului din pânză în care stătea pe vine, la optsprezece metri deasupra punţii, în timp ce vasul înainta. Catargul se înclina puternic în timp ce îşi croia drum prin vânt. Vasul era o caravelă numită *Lady Edwina,* după mama pe care băiatul abia şi-o mai amintea.

Mult mai jos, în întunericul de dinaintea zorilor, auzi marile culevrine din bronz lovindu-se de afeturi şi luptându-se cu puternica lor strânsoare. Coca vibra şi rezona la un impuls diferit când vasul se roti şi se avântă înapoi, spre vest. Având acum vântul din sud-est la pupa, se transformase, era mai uşor şi mai mlădios, chiar şi cu pânzele coborâte şi cu un metru de apă în santine.

Toate acestea îi erau foarte cunoscute lui Hal Courtney. Aşa întâmpinase din vârful catargului ultimele şaizeci şi cinci de răsărituri. Ochii săi tineri, cei mai ageri de pe vas, fuseseră postaţi acolo spre a prinde prima întrezărire în larg, la începutul noii zile.

Chiar şi frigul îi era cunoscut. Îşi trase peste urechi căciula groasă din lână de Monmouth. Vântul îi trecea prin vesta din piele, dar era deprins cu mica potrivnicie. Nu băgă de seamă şi îşi miji ochii în întuneric.

— Azi vor veni olandezii, spuse cu voce tare şi simţi fiorul de emoţie şi teamă sub coaste.

Mult deasupra sa, splendoarea stelelor începu să se stingă şi să dispară, iar cerul se umplu cu promisiunea de

mărgăritar a noii zile. Acum, mult dedesubt, putea distinge chipurile de pe punte. Îl recunoştea pe Ned Tyler, cârmaciul, aplecat deasupra timonei, ţinând vasul drept; iar tatăl său se uita pe busolă, pentru a citi noul curs, cu lanterna iluminându-i trăsăturile uscate şi întunecate, în timp ce buclele lungi i se încâlceau, biciuind vântul.

Cu un început de vinovăţie, Hal scrută întunericul; nu ar fi trebuit să privească în jos, pe punte, în aceste minute vitale în care inamicul ar fi putut oricând să se apropie pe furiş, la adăpostul nopţii.

Deja era destulă lumină ca să vadă cum suprafaţa apei se lovea de vas. Avea strălucirea dură şi fluorescentă a cărbunelui proaspăt tăiat. Cunoştea deja foarte bine această apă sudică; această întindere mare a oceanului care curgea la nesfârşit în josul coastei estice a Africii, albastră, caldă şi plină de viaţă. Sub îndrumarea tatălui său, o studiase până îi învăţase culoarea, gustul şi felul în care curgea, fiecare curent şi val.

Într-o bună zi, avea şi el să se bucure de titlul de Cavaler Nautonnier al Templului Ordinului Sfântului Gheorghe şi al Sfântului Graal. Avea să fie, asemenea tatălui său, Navigator al Ordinului. Tatăl său era la fel de hotărât ca Hal ca acest lucru să se întâmple şi, la vârsta de 17 ani, scopul său nu mai era doar un vis.

Acest curent era calea pe care olandezii trebuiau să navigheze spre apus, pentru a ajunge pe coasta misterioasă care încă stătea ascunsă în noapte. Era poarta

prin care trebuiau să treacă toţi cei care voiau să ocolească acel cap sălbatic care separa Oceanul Indian de Atlanticul de Sud.

Acesta era motivul pentru care Sir Francis Courtney, tatăl lui Hal, Navigatorul, alesese această poziţie, la treizeci şi patru de grade şi douăzeci şi cinci de minute latitudine sudică, în care să-i aştepte. Zăboviseră deja de şaizeci şi cinci de zile groaznice, navigând monoton înainte şi înapoi, dar azi olandezii ar fi putut veni, iar Hal privea în lumina zilei, cu gura întredeschisă şi cu ochii verzi mijiţi.

La o ancablură[1] în faţa babordului văzu nişte aripi aflate la o înălţime suficient de mare spre a prinde primele raze de soare, un stol lung de gâşte de mare care veneau dinspre uscat, cu piepturile înzăpezite şi capete colorate negru cu galben. Privi cum pasărea din frunte coborî şi se întoarse, întrerupând modelul, după care îşi răsuci capul pentru a coborî spre apele întunecate. Văzu tulburarea de dedesubt, licărul solzilor şi clocotul suprafeţei când un banc de peşti ieşi la lumină. Privi gâsca strângându-şi aripile şi plonjând în jos, iar fiecare pasăre din urma sa începu să coboare în acelaşi punct din aer, spre a lovi apa întunecată într-o explozie de spumă dantelată.

În curând, suprafaţa apei era plină de albul păsărilor care plonjau şi de zvârcoli tul hamsiilor argintii cu care se îndopau. Hal îşi întoarse privirea şi privi spre orizontul deschis.

[1] Unitate de lungime egală cu 185 m în Anglia, 219 m în SUA (n.tr.).

Inima îi tresări când întrezări o navă, un vas înalt cu greement pătrat, la doar o leghe spre est. Îşi umplu plămânii şi deschise gura spre a întâmpina duneta înainte de a o recunoaşte. Era *Gull of Moray,* o fregată, nu un vas al Companiei Olandeze a Indiilor de Est. Se deplasa departe de cursul normal, ceea ce îl păcăli pe Hal.

Gull of Moray era celălalt vas important al escadrei de atac. Buzzard[2], căpitanul său, trebuia să fie ascuns undeva, sub partea estică. Hal se aplecă peste marginea cuibului din pânză şi privi în jos, pe punte. Tatăl său privea în sus spre el, cu mâinile în şolduri.

Hal strigă spre dunetă, ca să le spună ce văzuse.

— Coca lui *Gull* e pe direcţia vântului!

Tatăl său se grăbi să se uite spre est. Sir Francis reperă forma vasului lui Buzzard, neagră, pe fundalul cerului întunecat şi ridică la ochi tubul subţire din alamă al ocheanului. Hal îi simţea furia din poziţia umerilor şi din felul brutal în care închise instrumentul şi îşi răsuci chica de păr negru. Până să se termine ziua, cei doi comandanţi aveau să schimbe cuvinte de pomină. Hal rânji pentru el. Cu voinţa de fier şi limba ascuţită, cu pumnii şi lama sa, Sir Francis insufla groază celor asupra cărora şi le abătea – chiar şi fraţii săi, cavaleri ai Ordinului, îl priveau cu respect. Hal era recunoscător că azi firea tatălui său nu avea să se abată asupra sa.

Privi dincolo de *Gull of Moray,* măturând orizontul care

[2] Uliu şoricar.

se lărgea rapid, odată cu venirea zilei. Hal nu avea nevoie de ochean spre a-şi ajuta ochii tineri şi luminoşi – oricum, la bord era un singur astfel de instrument scump. Desluşi pânzele celorlalţi exact acolo unde ar fi trebuit să fie, nişte pete mici vagi, pe fundalul mării întunecate. Cele două pinase rămase în formaţie, ca mărgelele pe un şirag, erau dispuse la cincisprezece leghe de fiecare parte a lui *Lady Edwina,* parte a largii plase aruncate de tatăl său pentru a-i prinde pe olandezi.

Pinasele erau vase deschise, cu o duzină de oameni bine înarmaţi, înghesuiţi pe fiecare din ele. Când nu era nevoie de ele, puteau fi strânse şi arimate la bordul lui *Lady Edwina.* Sir Francis le schimba periodic echipajele, căci nici bărbaţii duri din vest, nici galezii şi nici chiar mai durii foşti sclavi care formau majoritatea echipajului său nu puteau să îndure pentru mult timp condiţiile la bordul micilor vase şi să fie şi în stare să lupte.

În sfârşit, lumina deplină a zilei se revărsă când soarele ieşi din estul oceanului. Hal privi în jos, la calea strălucitoare pe care o crea la suprafaţa apei. Se posomorî văzând că în ocean nu se zărea nicio altă pânză. La fel ca în cele şaizeci şi cinci de răsărituri de dinainte, nu era nici urmă de olandez.

Apoi, privi spre nord, către bucata de ţărm care se ghemuia la orizont, ca un mare sfinx din piatră, întunecat şi enigmatic. Era Capul Agulhas, cel mai sudic punct al continentului african.

„Africa!” Sunetul numelui misterios pe buzele sale îi încreţea pielea pe braţe şi făcea să i se ridice pe ceafă părul des şi întunecat.

„Africa!” Tărâmul neexplorat, cu dragoni şi alte creaturi îngrozitoare, care mâncau carne de om, şi al sălbaticilor cu pielea închisă la culoare, care mâncau şi ei carne de om şi purtau oasele victimelor ca podoabe.

„Africa!” Tărâmul aurului, al fildeşului, al sclavilor şi al altor comori, toate aşteptând ca un bărbat suficient de curajos să le descopere şi, poate, să piară în încercarea sa. Hal se simţi intimidat, dar şi fascinat de sunet şi de promisiunea acelui nume, de pericolul şi de provocările sale.

Petrecuse multe ore deasupra hărţilor în cabina tatălui său, când ar fi trebuit să înveţe pe dinafară tabelele cu corpuri cereşti sau să conjuge verbele în latină. Cercetase marile spaţii interioare, pline cu desene reprezentând elefanţi, lei şi monştri, descoperise contururile Munţilor Lunii şi pe cele ale lacurilor şi ale marilor râuri, înnobilate încrezător cu nume precum Khoikhoi şi Camdeboo, Sofala şi Regatul Părintelui Ioan. Dar Hal ştia de la tatăl său că niciun om civilizat nu călătorise vreodată în acel interior uluitor şi se întreba, la fel cum o mai făcuse de multe ori, cum ar fi să fie primul care să se aventureze acolo. Era uluit mai ales de Părintele Ioan. Acest conducător legendar al unui imperiu creştin mare şi puternic în adâncurile continentului african existase de sute de ani în mitologia europeană. Hal

se întreba dacă fusese un bărbat sau o dinastie de împăraţi.

Reveria lui Hal fu întreruptă de ordine strigate dinspre pupa, atenuate de vânt, şi de mişcarea vasului care îşi schimba cursul. Privind în jos, văzu că tatăl său voia să intercepteze *Gull of Moray.* Având desfăcute doar pânzele de sus, cu restul coborâte, cele două vase se îndreptau unul spre altul, ambele înaintând spre vest, către Capul Bunei Speranţe şi Atlantic. Se mişcau cu greu – stătuseră de prea mult timp în aceste ape sudice calde, iar lemnul lor fusese infestat de viermi de Toredo. Niciun vas nu putea rezista mult timp aici. Îngrozitorii viermi ai vapoarelor crescură groşi cât un deget de om şi lungi cât un braţ şi se apropiau atât de mult unii de alţii în scânduri, de parcă ar fi format un stup. Chiar şi de la locul său din vârful catargului, Hal putea auzi pompele acţionând în ambele vase, spre a coborî santinele. Sunetul nu înceta niciodată: era ca bătaia unei inimi care ţine vasul deasupra apei. Era încă un motiv pentru care trebuiau să-i găsească pe olandezi: aveau nevoie să schimbe vasele. *Lady Edwina* era mâncată chiar sub picioarele lor.

Când cele două vase se apropiară la o distanţă destul de mică pentru ca oamenii să se poată auzi, echipajele intrară în greement şi se aliniară pe parapete, spre a striga măscări.

Numărul de oameni care încăpeau pe vas nu înceta să-l uimească pe Hal, când îi vedea reuniţi în felul ăsta. *Lady Edwina* era o navă cu o capacitate de o sută şaptezeci de

tone, cu o lungime totală de puţin peste şaptezeci de picioare, dar transporta un echipaj de o sută treizeci de oameni, cu tot cu cei care manevrau acum pinasele. *Gull* nu era cu mult mai mare, dar avea la bord doar jumătate din acest număr de oameni.

Avea să fie nevoie de fiecare dintre acei luptători ca să poată învinge unul dintre galioanele uriaşe ale Companiei Olandeze a Indiilor de Est. Sir Francis adunase informaţii din toate colţurile oceanului sudic, de la alţi cavaleri ai Ordinului, şi ştia că pe mare se aflau încă măcar cinci astfel de nave mari. Până acum, în acest sezon, douăzeci şi unu dintre galioanele companiei trecuseră prin pasaj şi se opriseră la mica staţie de aprovizionare de sub înaltul Tafelberg, cum îl numeau olandezii, sau Muntele Table, în partea sudică a continentului, înainte de a se întoarce spre nord şi a urca pe Atlantic, până la Amsterdam.

Cele cinci vase întârziate, care încă se aflau în Oceanul Indian, erau nevoite să dea ocol Capului, înainte ca alizeele de sud-est să scadă, iar vântul să bată către nord-vest. Aceasta avea să se întâmple în curând.

Când *Gull of Moray* nu naviga în *guerre de course,* care este un eufemism pentru piraterie, Angus Cochran, conte de Cumbrae, câştiga bani din negoţul cu sclavi, în pieţele din Zanzibar. Odată încătuşaţi de inelele de pe punte, nu puteau fi eliberaţi până ce nava nu ancora, la capătul călătoriei sale, în porturile Orientului. Asta însemna că şi bietele fiinţe care mureau în timpul îngrozitorului traseu

tropical din Oceanul Indian stăteau să putrezească lângă cei vii, în spaţiile închise de pe punte. Miasmele cadavrelor în curs de descompunere, amestecate cu mirosurile excrementelor celor vii, dădeau navelor de sclavi o duhoare specifică, după care puteau fi recunoscute de la mare distanţă. Oricât ar fi fost frecată, chiar şi cu cea mai puternică leşie, o navă pentru sclavi nu putea scăpa niciodată de mirosul caracteristic.

În timp ce *Gull* înainta contra vântului, echipajul de pe *Lady Edwina* urla cu un dezgust exagerat.

— Pentru Dumnezeu, pute ca o grămadă de bălegar!

— V-aţi şters la cur, viermi împuţiţi? Vă mirosim de aici, strigă unul către micuţa fregată.

Cuvintele venite ca răspuns dinspre *Gull* îl făcură pe Hal să rânjească. Desigur, intestinele umane nu mai aveau niciun secret pentru el, dar nu înţelegea prea multe din restul, căci nu văzuse niciodată acele părţi femeieşti la care marinarii de pe ambele vase făceau referire cu multe detalii grafice şi nici nu ştia în ce scopuri puteau fi folosite, dar imaginaţia îi era stârnită când auzea cum erau descrise. Amuzamentul îi creştea şi mai mult imaginându-şi furia tatălui său când le auzea.

Sir Francis era un om evlavios, care credea că rezultatele războiului puteau fi influenţate de comportamentul cu frică de Dumnezeu al fiecărui om de la bord.

Interzicea jocurile de noroc, blasfemia şi consumul de

băuturi tari. Conducea rugăciuni de două ori pe zi şi îşi îndemna semenii la un comportament blând şi demn când intrau în port, deşi Hal ştia că sfaturile sale erau rareori urmate. Acum, Sir Francis se încruntă sumbru ascultându-şi oamenii cum schimbau insulte cu cei ai lui Buzzard, dar, cum nu putea aduna jumătate din echipaj să-şi exprime dezaprobarea, îşi ţinu gura până când ajunse într-un loc de unde se putea face auzit cu uşurinţă de pe fregată.

Între timp, îşi trimisese servitorul la cabină, să-i aducă pelerina. Ceea ce avea să-i spună lui Buzzard era oficial şi trebuia să poarte însemnele funcţiei. Când bărbatul se întoarse, Sir Francis îşi trecu peste umeri superba pelerină din catifea, înainte să-şi ducă portavocea la buze.

— Bună dimineaţa, milord!

Buzzard veni spre balustradă şi ridică o mână, în semn de salut. Peste haine, purta jumătate de armură care strălucea în lumina proaspătă a dimineţii, dar capul îi era descoperit, cu părul şi barba roşcate adunate la un loc, ca o căpiţă de fân, buclele dansându-i în vânt ca şi când capul i-ar fi luat foc.

— Iisus te iubeşte, Franky! îi strigă înapoi, vocea sa puternică învingând cu uşurinţă vântul.

— Poziţia ta e pe flancul estic. Vântul şi furia îl făceau pe Sir Francis să fie concis. De ce ai părăsit-o?

Buzzard îşi deschise braţele, într-un gest expresiv prin care se scuza.

— Mai am puţină apă şi mi-am pierdut răbdarea. Şaizeci

de zile sunt de ajuns pentru mine şi pentru oamenii mei curajoşi. Se pot duce sclavi şi aur de-a lungul coastei Sofala.

Avea accent scoţian.

— Ordinele tale nu-ţi permit să ataci vase portugheze.

— Olandeze, portugheze sau spaniole! strigă Cumbrae înapoi. Aurul lor străluceşte la fel de frumos. Ştii bine că, dincolo de Linie, nu există pace.

— Bine ţi se zice Buzzard, răcni enervat Sir Francis, căci ai acelaşi apetit ca pasărea aia de pradă.

Dar ce spusese Cumbrae era adevărat. Nu exista pace dincolo de Linie.

Cu un secol şi jumătate în urmă, prin bula papală *Inter Caetera* din 25 septembrie 1493, papa Alexandru al VI-lea trăsese Linia de Demarcaţie de-a lungul Atlanticului, de la nord la sud, spre a împărţi lumea între Portugalia şi Spania. Ce nădejde era ca naţiunile creştine excluse, invidioase şi pline de resentimente, să respecte această hotărâre? Spontan, altă doctrină luă naştere: „Nicio pace dincolo de Linie!” Deveni lozinca fiecărui pirat şi corsar. Iar înţelesul său se lărgi în mintea lor, cuprinzând toate regiunile necunoscute ale oceanelor.

În apele continentului nordic, actele de piraterie, jaf şi crimă – al căror făptaş ar fi fost înainte vânat de flotele reunite ale Europei creştine şi spânzurat de propria vergă – erau acum trecute cu vederea şi chiar aplaudate, dacă erau comise dincolo de Linie. Fiecare monarh participant la luptă

semnase scrisori cu pecete, care îi transformaseră pe loc pe comercianţi în piraţi, cu vase de război, şi îi trimiseseră să jefuiască în oceanele proaspăt descoperite ale globului care se tot mărea.

Însăşi scrisoarea lui Sir Francis fusese semnată de Edward Hyde, conte de Clarendon, ministrul de justiţie al Angliei, în numele Maiestăţii Sale regele Carol al II-lea. Îl mandata să atace vasele Republicii Olandeze, cu care Anglia era în război.

— Când îţi părăseşti locul, renunţi la dreptul de a mai cere o parte din orice câştig, strigă Sir Francis peste fâşia îngustă de apă dintre vase, dar Buzzard se întoarse spre a-i da ordine cârmaciului.

Strigă la cimpoierul său, care stătea pregătit.

— Dă-i lui Sir Francis o melodie după care să ne ţină minte!

Acordurile vioaie ale *Farewell to the Isles* trecură peste apă, până la *Lady Edwina,* în timp ce oamenii lui Buzzard care se ocupau de arborii gabieri se căţărară pe catarge ca nişte maimuţe, să elibereze pânzele. Povara din vârful catargului lui *Gull* se umflă. Vela principală scoase un zgomot ca o salvă de tun şi îngenunche grăbită spre sud-est, apăsând următoarea pânză albastră, pe care o dărâmă.

Buzzard se trase repede înapoi şi reveni la balustradă, iar vocea i se ridică deasupra sunetului cimpoiului şi şuieratului vântului.

— Fie ca pacea Domnului nostru, Iisus Cristos, să te

cuprindă, iubitul meu frate cavaler.

Dar pe buzele lui Buzzard, sună ca o blasfemie.

Cu pelerina sa, împărţită în sferturi de purpuria *croix pattee* a Ordinului, umflându-şi şi legănându-şi umerii laţi, Sir Francis îi privi plecând.

Încet, uralele ironice şi invectivele dure ale bărbaţilor dispărură. O stare de spirit nouă, sumbră, începu să se lase peste corabie, când echipajul îşi dădu seama că forţele lor, firave mai înainte, fuseseră mai mult decât înjumătăţite cu o singură lovitură. Fuseseră lăsaţi singuri, să se lupte cu olandezii, indiferent de câţi aveau să fie aceştia. Acum, cei care se aflau pe puntea *Lady Edwina* şi pe greementul acesteia erau tăcuţi, incapabili să se privească în ochi.

Atunci, Sir Francis îşi aruncă pe spate capul şi râse.

— Ne rămâne mai mult de împărţit, strigă el, iar ei râseră cu el şi salutară cu urale când se îndreptă spre cabina de sub puntea de la pupa.

Hal stătu în vârful catargului încă o oră. Se întrebă cât putea să dureze starea bună a oamenilor, căci ajunseseră la o raţie de o cană de apă de două ori pe zi. Deşi ţărmul şi râurile sale dulci se aflau la nici jumătate de zi de navigat, Sir Francis nu îndrăznise să detaşeze nici măcar o pinasă pentru a umple butoaiele. Olandezii puteau sosi oricând, iar atunci avea să aibă nevoie de fiecare om.

Într-un târziu, un bărbat veni sus, să-l înlocuiască pe Hal la pândă.

— Ce e de văzut aici, băiete? întrebă el când intră în

cuibul de pânză de lângă Hal.

— Mai nimic important, recunoscu Hal şi arătă spre cele două pânze mici aflate în depărtare. Niciuna nu poartă niciun semnal, îi spuse Hal. Aşteaptă steagul roşu – va însemna că au prada în vizor.

Marinarul mârâi.

— Lipseşte să mă înveţi să mă pârţâi.

Dar zâmbi prietenos spre Hal – băiatul era preferatul celor de pe vas.

Hal îi răspunse cu un rânjet:

— Dumnezeu mi-e martor, dar nu ai nevoie de nicio lecţie, jupâne Simon. Te-am auzit la hârdău. Mai bine mă lupt cu un olandez. Aproape că rupi fiecare lemn din chilă.

Simon lăsă să iasă o rafală explozivă şi îl lovi în umăr pe Hal.

— Coboară, băiete, până nu te învăţ să zbori ca albatroşii.

Hal începu să coboare pe parâme. Întâi, se mişcă rigid, cu muşchii reci şi înţepeniţi după veghea lungă, dar în curând se încălzi şi coborî cu uşurinţă.

Unii dintre cei de pe punte îşi întrerupseră activităţile la pompe sau la repararea pânzei rupte de vânt cu guardamanul şi acul, şi îl priveau. Era robust, cu umeri laţi, de parcă ar fi fost cu trei ani mai mare, şi picioarele lungi – deja era cât tatăl său de înalt. Dar încă mai avea pielea netedă şi fină, faţa lipsită de riduri şi expresia senină a unui băiat. Părul său, legat la spate cu o cârpă, se revărsa de

sub şapcă şi strălucea negru-albăstrui în lumina soarelui matinal. La vârsta sa, frumuseţea îi era încă aproape feminină, iar după cele mai bine de patru luni petrecute pe mare – şase de când nu mai văzuseră o femeie – unii, care pofteau în acea direcţie, îl priveau lasciv.

Hal ajunse la vergă şi părăsi siguranţa catargului. Fugi de-a lungul ei, balansându-se cu uşurinţa unui acrobat la doisprezece iarzi deasupra valurilor tumultuoase de la prora şi a scândurilor punţii principale. Acum, toţi ochii erau pe el: era o calitate pe care puţini de la bord ar fi vrut să o imite.

— Pentru asta, trebuie să fii tânăr şi prost, mârâi Ned Tyler, dar îşi clătină capul cu drag, sprijinindu-se pe timonă, şi privi în sus.

— Ar fi bine ca prostovanul să nu-şi lase tatăl să-l prindă când face asta.

Hal ajunse la capătul vergii şi, fără pauză, se legănă pe balustradă şi se lăsă să alunece pe ea până la trei iarzi deasupra punţii. De acolo, ateriză uşor jos, în picioarele goale, îndoindu-şi genunchii pentru a atenua impactul pe scândurile albe, curăţate.

Se ridică, se îndreptă spre etravă şi încremeni la sunetul unui urlet inuman. Era un muget primitiv, provocarea ameninţătoare a unui mare animal de pradă.

Hal rămase ţintuit doar o clipă, după care se feri instinctiv în timp ce o fiinţă înaltă îl atacă. Auzi sunetul brăzdând aerul înainte să vadă lama şi se feri. Oţelul

argintiu licări deasupra capului său, iar atacatorul răcni din nou, cu un ţipăt de furie.

Hal văzu pentru o clipă faţa adversarului său când ţipă, neagră şi scânteietoare, cu o gură ca o peşteră, plină cu dinţi albi uriaşi şi pătraţi, cu limba roz şi curbată ca a unui leopard.

Băiatul făcu un pas de dans şi se feri când lama argintie se arcui înapoi. Simţi o smucitură la mâneca bluzei când sabia tăie pielea şi căzu pe spate.

— Ned, o lamă, strigă el sălbatic la cârmaciul din spatele său, fără să-şi desprindă ochii de cei ai agresorului său.

Pupilele erau negre şi deschise ca obsidianul, irisul era opac de furie, iar albul ochilor era plin de sânge.

Hal sări în lături la următorul atac sălbatic şi simţi pe obraz curentul provocat de lovitură. În spatele său, auzi hârşâitul unui hanger tras din teaca nostromului şi alunecarea armei pe punte, spre el. Se aplecă încet şi îl ridică, mânerul intrându-i natural în mână în timp ce luă poziţia de gardă şi ţinti vârful spre ochii atacatorului său.

În faţa lamei ameninţătoare a lui Hal, bărbatul înalt atacă din nou, iar când, cu mâna stângă, Hal scoase din cingătoare pumnalul de zece inci şi îndreptă spre el şi vârful acestuia, lumina nebună din ochii săi deveni rece şi evaluatoare. Îşi dădură târcoale unul altuia pe puntea deschisă, sub catargul principal, agitând armele, atingându-le şi bătându-le uşor, fiecare căutând o breşă.

Oamenii de pe punte îşi abandonară sarcinile – chiar şi

cei care lucrau la pompe – şi veniră în fugă să formeze un cerc în jurul sabrerilor, de parcă ar fi privit o luptă între cocoşi, cu feţele luminate de gândul că s-ar putea să vadă sânge vărsat. Mârâiau şi strigau la fiecare atac şi eschivă şi îşi susţineau favoriţii.

— Taie-i boaşele negre, tinere Hal!

— Smulge-i penele cocoşelului, Aboli!

Aboli era aproape cu un cap mai înalt decât Hal, iar corpul său deşirat şi suplu nu avea pic de grăsime. Era de pe coasta estică a Africii, dintr-un trib de războinici foarte apreciat de neguţătorii de sclavi. Fiecare fir de păr fusese smuls cu grijă din creştetul capului, care strălucea ca marmura neagră lustruită, iar obrajii îi erau împodobiţi cu tatuaje ritualice, cicatrice spiralate care îi dădeau un aspect înfricoşător. Se deplasa cu o graţie deosebită pe picioarele lungi şi musculoase, legănându-şi talia ca o uriaşă cobră neagră. Purta doar o cămaşă ruptă din pânză, iar pieptul îi era dezgolit. Fiecare muşchi de pe tors şi de pe membrele superioare părea să aibă o viaţă proprie, arătând ca nişte şerpi care alunecau şi se încolăceau sub pielea unsă.

Atacă brusc, iar Hal întoarse disperat lama cu un efort, dar aproape în aceeaşi clipă Aboli întoarse lovitura, ţintind din nou spre cap. Atacul avea atât de multă putere, încât Hal ştia că nu îl putea bloca doar cu hangerul. Ridică ambele lame, încrucişându-le, şi o prinse pe a negrului mult deasupra capului său. Oţelul răsună şi tremură lovind oţel, iar mulţimea aclamă îndemânarea şi graţia atacului.

Dar, sub furia atacului, Hal făcu un pas înapoi, apoi altul şi încă unul, presat tot mai mult de Aboli, care nu-i dădea nicio clipă de răgaz şi-şi folosea înălţimea şi puterea superioară pentru a contracara abilitatea naturală a băiatului.

Pe chipul lui Hal se citea disperarea. Era mai grăbit acum, iar mişcările îi erau necoordonate: obosise, iar teama îi slăbea ripostele. Spectatorii cruzi se întoarseră împotriva lui, cereau sânge şi îl aclamau pe adversarul său de neoprit.

— Însemnează-i faţa frumuşică, Abolii

— Lasă-l să-şi vadă maţele!

Transpiraţia îi mânji obrajii lui Hal şi faţa i se schimonosi când Aboli îl fixă de catarg. Deodată, părea mult mai tânăr şi gata să plângă, cu buzele tremurând de groază şi epuizare. Nu mai contraataca. Acum doar se apăra. Lupta pentru viaţa sa.

Neobosit, Aboli lansă un alt asalt, atacând corpul lui Hal, apoi schimbă unghiul, spre a-l lovi la picioare. Hal era aproape de limita puterilor, reuşind doar să se eschiveze de la fiecare lovitură.

Apoi, Aboli îşi schimbă din nou tactica: îl obligă pe Hal să greşească, prefăcându-se că atacă jos, la şoldul stâng, după care îşi mută greutatea şi fandă cu lungul braţ drept. Lama strălucitoare intră prin garda lui Hal, iar privitorii urlară, încântaţi că vedeau în sfârşit sângele pe care şi-l doreau.

Hal se mişcă în lateral, depărtându-se de catarg, şi stătea în soare, legănat de balansul navei, orbit de propria transpiraţie. Sângele îi picura uşor pe vestă – doar dintr-o singură tăietură făcută cu precizie de chirurg.

— Câte o cicatrice, de câte ori lupţi ca o femeie, îl provocă Aboli.

Cu o expresie de neîncredere epuizată, Hal îşi ridică mâna stângă, cu care încă strângea pumnalul, iar cu dosul palmei îşi şterse sângele de pe bărbie. Vârful lobului urechii era despicat bine, iar cantitatea de sânge exagera gravitatea rănii.

Spectatorii zbierară veseli şi batjocoritori.

— Pe dinţii lui Satan, râse unul dintre timonieri. Băiatul drăgălaş are mai mult sânge decât curaj!

Zeflemeaua provocă o transformare rapidă în Hal. Coborî pumnalul şi îi ridică vârful în poziţie de gardă, ignorând sângele care încă i se scurgea de pe bărbie. Avea faţa inexpresivă, ca a unei statui, iar buzele, albe şi îngheţate. Scoase un mârâit slab şi se năpusti asupra negrului.

Se năpusti cu o asemenea viteză, că Aboli fuse luat prin surprindere şi dădu înapoi. Când îşi încrucişară lamele, simţi noua putere în braţul băiatului, iar ochii i se îngustară. Apoi, Hal era peste el, ca o pisică sălbatică rănită, scăpată din capcană.

Durerea şi furia îi dădeau aripi picioarelor. Ochii îi erau nemiloşi, iar maxilarele încleştate îi încordau muşchii feţei

într-o mască pe care nu mai păstra nicio urmă a tinereţii sale. Dar furia nu îi alungă raţiunea şi îndemânarea. Toate abilităţile pe care băiatul le acumulase în sute de ore petrecute la platforma de antrenament fuzionară brusc.

Privitorii ţipară în faţa miracolului care se petrecea în faţa ochilor lor. Părea că, în acea clipă, băiatul devenise bărbat, îşi mărise statura, aşa că stătea bărbie lângă bărbie şi ochi în ochi cu adversarul său întunecat.

„Nu poate dura, îşi spuse Aboli când porni iar la atac. N-are cum să reziste”. Era un nou bărbat cel cu care se lupta, unul pe care nu-l cunoştea.

Deodată, se văzu cedând teren – va obosi rapid. Lamele îngemănate care dansau în faţa ochilor să-i păreau orbitoare şi halucinante, ca spiritele înfricoşătoare ale pădurilor întunecate care îi fuseseră cândva casă.

Privea chipul palid şi ochii arzători şi nu le cunoştea. Simţi cum o înfiorare superstiţioasă îl cuprinsese şi îi încetinise braţul drept. Acesta era un demon, cu puterea nefirească a unui demon. Ştia că viaţa îi era în pericol.

Următoarea lovitură îi ţinti pieptul şi trecu prin gardă ca o rază de soare. Nu simţi nicio durere, dar auzi scrâşnetul muchiei lamei pe coaste şi şuvoiul cald de sânge care îi cobora pe margine. Ignorase arma din pumnul stâng al lui Hal şi nu ştia că băiatul era la fel de îndemânatic cu ambele mâini.

Cu coada ochiului, văzu lama mai scurtă şi mai compactă avansând către inimă şi se aruncă în spate, s-o

evite. Călcâiul i se prinse în capătul parâmei făcute colac pe punte şi căzu. Se izbi cu cotul braţului în care ţinea sabia de copastie, mâna îi amorţi până la vârfurile unghiilor, iar pumnalul îi zbură dintre degete.

Întins pe spate, Aboli privi neajutorat în sus, văzând moartea deasupra sa, în ochii verzi înfiorători. Nu era chipul copilului care îi fusese elev şi de care se ocupase în mod special în ultimul deceniu, al băiatului pe care îl protejase, antrenase şi iubise timp de zece ani lungi. Era un bărbat care l-ar fi putut omorî. Vârful strălucitor al hangerului începu să coboare, îi ţinti gâtul, preluând toată greutatea corpului tânăr şi uşor din spatele său.

— Henry!

O voce neînduplecată şi autoritară răsună pe punte, răzbătând prin larma spectatorilor însetaţi de sânge.

Hal tresări şi rămase încremenit, cu vârful pumnalului la gâtul lui Aboli. O expresie nedumerită i se răspândi pe chip, ca a cuiva care se trezeşte din vis, şi privi în sus spre tatăl său, aflat la pupa.

— Termină cu tâmpenia asta! Vino imediat în cabina mea!

Hal privi pe punte, la feţele îmbujorate şi încântate. Clătină din cap cu uimire şi privi în jos, la pumnalul din mâna sa. Îşi deschise degetele şi îl lăsă să cadă pe scânduri. Picioarele i se înmuiară sub el, se prăbuşi peste Aboli şi îl îmbrăţişă aşa cum un copil îşi îmbrăţişează tatăl.

— Aboli, şopti el în limbajul pădurilor pe care-l cunoştea

de la negru şi care era un secret pe care niciun alt bărbat alb de pe vas nu-l împărtăşea cu ei.

— Te-am rănit grav. Sângele! Pe viaţa mea, puteam să te omor.

Aboli tuşi uşor şi răspunse în aceeaşi limbă.

— Asta a fost în trecut. În sfârşit, ai dat drumul să curgă în tine sângele de luptător. Nu credeam că-l vei descoperi. A trebuit să te mân puternic spre asta.

S-a ridicat şi l-a împins pe Hal, dar a văzut o lumină nouă în ochii băiatului care nu mai era.

— Acum mergi şi vezi ce vrea taică-tău!

Hal se ridică tremurând şi privi din nou spre cercul de feţe, văzând ceva cu totul nou: era respect amestecat cu mai mult decât o uşoară teamă.

— La ce vă holbaţi? strigă Ned Tyler. Spectacolul s-a sfârşit. Nu aveţi de lucru? Treceţi la pompe! Arboreturile vin în vânt. Pot găsi vârfuri de catarg pentru toate mâinile care n-au ce face.

Pe punte se auziră mişcările greoaie de picioare goale, în timp ce membrii echipajului se grăbiră vinovaţi la sarcinile lor.

Hal se aplecă, ridică hangerul şi i-l dădu înapoi nostromului, cu mânerul înainte.

— Mulţumesc, Ned. Aveam nevoie de el.

— Şi l-ai folosit bine. Înaintea ta, nu-l mai văzusem pe păgân învins decât de tatăl tău.

Hal rupse o bucată de material din marginea

zdrenţuroasă a pantalonilor săi, şi-o puse la ureche să oprească sângerarea şi coborî spre cabina de la pupa.

Sir Francis îşi ridică privirea de la jurnalul său, lăsând pana de gâscă deasupra paginii.

— Nu fi aşa de trufaş, căţelandrule, mârâi el la Hal. Aboli s-a jucat cu tine, cum face mereu. Te putea ucide de zece ori până să revii cu lovitura aia norocoasă de la sfârşit.

Când Sir Francis se ridică, abia mai încăpeau amândoi în cabina micuţă. Rafturile erau pline de cărţi, de la un capăt la altul, mai multe stăteau lângă picioarele lor, iar volumele legate în piele erau înghesuite în ungherul care îi servea tatălui său drept pat. Hal se întreba unde găsea loc să doarmă.

Tatăl său îi vorbi în latină. Când erau singuri, insista să vorbească limba omului educat şi cultivat.

— O să mori fără să devii spadasin, dacă nu găseşti oţel în inima şi în mâna ta. Vreo matahală de olandez o să te facă zdrenţe cu prima ocazie. Sir Francis îi porunci fiului său: Recită legea sabiei!

— Un ochi la ochii lui, îngăimă Hal în latină.

— Vorbeşte mai tare, băiete!

Auzul lui Sir Francis fusese afectat de plesnetul culevrinelor – de-a lungul anilor, o mie de salve bubuiseră lângă capul său. La finalul unei misiuni, se vedea sângele curgând din urechile oamenilor care stătuseră lângă tunuri şi, mai multe zile, chiar şi ofiţerii de la pupa auzeau clopote paradiziace sunându-le în capete.

— Un ochi la ochii lui, repetă clar Hal, iar tatăl său dădu din cap.

— Ochii sunt fereastra către mintea lui. Învaţă să citeşti în ei ce intenţii are, înainte să atace. Vezi lovitura înainte să fie dată. Ce altceva?

— Celălalt ochi, la picioare, recită Hal.

— Bine, aprobă Sir Francis.

— Picioarele i se vor mişca înaintea mâinii. Ce altceva?

— Ţine vârful sus.

— Regula de bază. Niciodată să nu cobori vârful. Ţine-l îndreptat spre ochii lui.

Sir Francis îi repetă lui Hal „catehismul", aşa cum o mai făcuse de nenumărate ori. La final, îi spuse:

— Mai am o regulă pentru tine. Luptă de la prima lovitură, nu doar când eşti rănit şi furios. Altfel, s-ar putea să nu supravieţuieşti primei răni. Privi spre clepsidra care atârna de tavan, deasupra capului său. Mai ai timp să citeşti până la rugăciunile de pe vas. Încă vorbea în latină. Ia-l pe Titus Livius şi tradu de la pagina 26, de sus.

Timp de o oră, Hal citi cu voce tare istoria Romei în original, traducând fiecare rând în engleză, pe măsură ce avansa. Apoi, într-un final, Sir Francis îi închise cartea cu o mişcare bruscă.

— E o îmbunătăţire. Acum, conjugă verbul *durare.*

Faptul că tatăl său îl alesese pe acesta era un semn de aprobare. Hal recită grăbit, pe nerăsuflate, încetinind când ajunse la viitor.

— *Durabo.* Voi îndura.

Acel cuvânt era mottoul blazonului Courtney, iar Sir Francis zâmbi glacial când Hal îl pronunţă.

— Domnul să te binecuvânteze! Se ridică. Poţi pleca acum, dar să nu întârzii la rugăciuni.

Bucuros să fie liber, Hal fugi din cabină şi merse să caute compania cuiva.

Aboli stătea ghemuit în parapetul uneia dintre culevrinele mari de lângă prora. Hal îngenunche lângă el.

— Te-am rănit.

Aboli făcu un gest elocvent de lehamite.

— Un pui care scurmă praful răneşte mai grav pământul.

Hal ridică pelerina din pânză de pe umerii lui Aboli, coborî cotul şi ridică braţul cu muşchi groşi, să se uite la tăietura adâncă de-a lungul coastelor.

— Totuşi, puiul ăsta te-a pişcat bine, observă el pe un ton sec şi rânji când Aboli îşi deschise mâna şi îi arătă acul prin care fusese trecută deja aţă pentru pânze.

Se întinse după el, dar Aboli îl opri.

— Spală tăietura, cum te-am învăţat.

— Cu pitonul tău lung şi negru, ajungi şi singur la ea, sugeră Hal, iar Aboli râse lung, moale şi pe un ton jos, ca al unui tunet îndepărtat.

— Va trebui să ne mulţumim cu un viermişor alb.

Hal se ridică şi slăbi cordonul care îi susţinea pantalonii. Îi lăsă să cadă până la genunchi, iar cu mâna dreaptă trase înapoi prepuţul.

— Te botez pe tine, Aboli, domn al puilor!

Imită întocmai tonul de predică al tatălui său şi îndreptă un jet de urină galbenă spre rana deschisă.

Deşi Hal ştia cum ustură, căci Aboli îi făcuse la fel de multe ori, trăsăturile negre rămaseră impasibile. Hal udă rana până la ultima picătură, după care îşi ridică pantalonii. Ştia cât de eficace era remediul tribal al lui Aboli. Prima oară când fusese folosit asupra lui, se simţi respins de el, dar în toţi anii de după aceea nu văzuse ca vreo rană tratată aşa să se fi necrozat.

Luă acul şi aţa, iar în timp ce Aboli ţinea marginile rănii la un loc cu mâna stângă, Hal îi puse copci din aţă de pânze, intrând cu acul prin pielea elastică şi ridicându-l spre a face noduri strânse. Când termină, se întinse după oala cu smoală fierbinte pregătită de Aboli.

Unse bine rana cusută şi dădu din cap cu satisfacţie la munca făcută.

Aboli se ridică şi trase în sus cămaşa din pânză.

— Acum ne vom îngriji de urechea ta, îi spuse lui Hal, în timp ce penisul său gros îi umplu pumnul cu jumătate din lungimea sa.

Hal se dădu repede înapoi.

— E doar o zgârietură mică, protestă el, dar Aboli îl prinse de coadă fără remuşcări şi îi răsuci faţa în sus.

La sunetul clopotului, oamenii se adunară în mijlocul vasului şi se opriră tăcuţi şi cu capetele descoperite în

lumina soarelui – chiar şi negrii din triburi, care nu îl venerau doar pe Domnul crucificat, ci şi pe alţi zei care sălăşluiau în pădurile adânci şi întunecoase de acasă.

Când Sir Francis, ţinând în mână Biblia mare legată în piele, intonă puternic „Te rugăm, Dumnezeule Atotputernic, trimite-l la noi pe duşmanul lui Cristos, să nu triumfe...”, doar ochii lui mai erau îndreptaţi spre cer. Toţi ceilalţi ochi de la bord se îndreptară spre est, de unde avea să vină inamicul, încărcat cu argint şi mirodenii.

La jumătatea lungii slujbe, o vijelie se abătu dinspre est, vântul împingea norii într-o masă întunecată şi agitată deasupra capetelor lor, iar puntea fu inundată de rafale argintii de ploaie. Dar vremea nu îl putea întrerupe pe Sir Francis din discursul către Atotputernic, aşa că, în timp ce echipajul se acoperi cu hainele din pânză întărită, cu pălării din acelaşi material legate sub bărbii, iar apa sărea de pe ei ca de pe spatele unor morse, Sir Francis nu scăpă nicio parte a predicii.

— Domn al furtunii şi al vântului, se rugă el, ajută-ne! Domn al luptei, fii scutul şi pavăza noastră...

Vijelia trecu repede peste ei, iar soarele ieşi din nou, strălucind pe hulele albastre şi aburind puntea.

Sir Francis îşi puse la loc pe cap pălăria cu boruri mari, iar penele albe şi îmbibate cu apă care o împodobeau se aplecară aprobator.

— Căpitane Ned, scoate tunurile.

Hal îşi dădu seama că asta era calea de urmat. Apa de

ploaie ar fi îmbibat amorsele şi ar fi udat praful încărcat. În locul sarcinii anevoioase de a scoate ghiulelele şi a le reîncărca, tatăl său avea să le ofere oamenilor antrenament.

— Fii bun şi bate toba.

Sunetul tobei se auzi peste tot, iar membrii echipajului alergau rânjind şi glumind. Hal vârî vârful unui fitil în vasul cu jar de la baza catargului. Când începu să ardă, sări pe sart şi, ţinând fitilul aprins în dinţi, se căţără spre postul său de luptă din vârful catargului.

Pe punte, văzu patru bărbaţi care luau un butoi gol de apă din cală şi îl cărau spre marginea vasului. La comanda de pe dunetă, îl răsturnară şi îl lăsară să se zdruncine în siajul vasului. Între timp, oamenii de la tunuri scoaseră dispozitivele şi, îndreptându-se spre greement, mişcară culevrinele. Pe fiecare parte a punţii inferioare erau opt, fiecare încărcată cu câte o găleată de pulbere şi o ghiulea. Pe puntea superioară fuseseră aduse zece culevrine mai mici, câte cinci pe fiecare parte, cu ţevile lungi pline de mitralii.

Lady Edwina avea puţine ghiulele din fier după drumul de doi ani, iar unele dintre tunuri erau încărcate cu bucăţi de piatră rotunjite de apă, adunate cu mâna de pe malurile gurilor de râu unde merseseră echipele de aprovizionare cu apă. Se opri greoi, lăsându-se în bătaia vântului. Butoiul plutitor încă era la două ancabluri în faţă, dar distanţa se micşora încetişor. Tunarii treceau de la un tun la altul,

împingeau penele de ridicare şi ordonau ajustarea greementului de antrenament. Asta era o sarcină specializată: doar cinci oameni de la bord se pricepeau să încarce şi să armeze un tun.

În cuibul de cioară, Hal săltă arma cu ţeavă lungă şi ţinti jos, spre nişte alge care pluteau în voia curentului. Apoi, cu vârful briceagului, curăţă pulberea umedă care se adunase pe gura armei şi o reîncărcă grijuliu cu pulbere proaspătă. După zece ani de instrucţie cu tatăl său, era la fel de priceput în arta esoterică pe cât era Ned Tyler, tunarul-şef al vasului. Postul lui de luptă ar fi trebuit să fie pe puntea tunurilor şi îi ceruse tatălui său să-l pună acolo, dar i se răspunsese mereu la fel.

— O să mergi unde te trimit.

Acum trebuia să stea aici, departe de acţiune, deşi inima lui puternică şi tânără îi cerea să participe.

Deodată, fu speriat de sunetul unei explozii de pe puntea de mai jos. O dâră lungă şi groasă de fum se ridică, iar vasul se înclină puţin. Peste o clipă, o arteziană înaltă de spumă se ridică dramatic de la suprafaţa apei, la cincizeci de metri în dreapta, cu douăzeci în spatele butoiului plutitor. De la distanţa aia, nu era o lovitură proastă, dar puntea erupse într-un cor de zeflemele şi fluierături.

Ned Tyler se grăbi spre a doua culevrină şi îi verifică rapid încărcătura. Le arătă oamenilor de la greement să o îndrepte mai spre stânga, după care păşi în faţă şi ţinu un chibrit aprins lângă fitil. Un fir fâsâitor de fum se înnegri şi

apoi, din gura deschisă a ţevii, ieşi un şuvoi de scântei, pulbere arsă pe jumătate şi cocoloaşe de noroi umed şi întărit. Ghiuleaua se rostogoli pe ţeava din bronz şi căzu în mare, la nici jumătate din distanţa până la butoiul ţintă. Hohote de râs batjocoritoare se auziră din partea echipajului.

Următoarele două salve nu s-au aprins. Înjurând furios, Ned porunci echipajului să scoată încărcătura cu vergelele lungi din fier şi se grăbi dincolo de linie.

„Mare risipă de pulbere şi ghiulele”, repetă Hal pentru sine cuvintele marelui Sir Francis Drake – în memoria căruia fusese botezat tatăl său –, rostite după prima zi din celebra bătălie împotriva Armadei lui Filip II, regele Spaniei, conduse de ducele de Medina-Sidonia. În toată acea zi lungă, sub pâcla groasă care se lăsase, cele două mari flote îşi năpustiră navele una asupra alteia, dar focul de baraj nu trimisese nicio navă pe fundul apei.

— Sperie-i cu tunul, îl instruise tatăl lui Hal pe acesta, dar mătură-le punţile cu hangerul, şi dădu glas dispreţului pentru arta zgomotoasă, dar ineficientă a artileriei navale.

Era imposibil să trimiţi o ghiulea de pe puntea înclinată a unei nave către un punct precis de la bordul alteia: precizia era în mâinile Atotputernicului, nu ale tunarului.

Ca pentru a demonstra asta, după ce Ned trase cu toate tunurile grele de la bord, şase nu funcţionară, iar cel mai mult se apropiase de ţintă la douăzeci de iarzi. Hal scutură din cap cu mâhnire, gândind că fiecare lovitură fusese bine

pregătită şi ţintită. În focul luptei, cu orizontul acoperit de fumul dens, cu pulberea şi proiectilul îndesate în grabă pe gura ţevilor, cu ţevile încinse inegal şi cu focul pus la fitil de tunari agitaţi şi îngroziţi, rezultatele nu puteau fi nici măcar atât de satisfăcătoare.

Într-un final, tatăl îl privi pe Hal.

— Vârful catargului, strigă el.

Hal se temuse că fusese uitat. Acum, cu un sentiment de uşurare, suflă spre vârful fitilului pe care îl avea în mână. Acesta străluci luminos şi puternic.

De pe punte, Sir Francis îl privea cu o expresie severă şi neînduplecată. Nu trebuie să lase să se vadă iubirea pe care i-o poartă băiatului. Trebuie să fie mereu dur şi critic, să-l ducă mai departe. De dragul băiatului – ba chiar al vieţii lui: trebuie să-i oblige să înveţe, să se chinuiască, să îndure, să facă fiecare pas înainte, cu toată puterea şi cu toată inima. Dar, fără să lase să se vadă, trebuie şi să-l ajute, să-l încurajeze şi să-l îndrume. Trebuie să-l crească înţelept, să-şi urmeze cu grijă destinul.

Întârziase să strige la Hal până acum, când butoiul plutea în apropiere.

Dacă băiatul ar putea să-l nimerească cu arma mică acolo unde Ned dăduse greş cu tunul cel mare, avea să-i crească reputaţia în rândurile echipajului. Bărbaţii erau îndeobşte bandiţi violenţi, analfabeţi simpli, dar într-o zi Hal avea să fie pus să-i conducă pe ei sau pe alţii ca ei. Azi făcuse un mare pas învingându-l pe Aboli în faţa tuturor.

Aici avea ocazia să-şi consolideze ce câştigase.

„Îndrumă-i mâna şi drumul proiectilului, Domn al câmpului de luptă”, se rugă Sir Francis în tăcere, iar membrii echipajului îşi ridicară gâturile, să-l privească pe băiat.

Hal murmură ceva în timp ce se concentra, conştient de ochii care erau aţintiţi asupra lui. Dar nu simţea importanţa acestei lovituri şi nu ştia de rugăciunile tatălui său. Pentru el era un joc, doar o altă şansă să exceleze. Lui Hal îi plăcea să câştige şi, de fiecare dată când o făcea, îi plăcea şi mai mult. Tânărul vultur începea să se bucure de puterea aripilor lui.

Apucă mânerul lung de alamă, îndreptă tunul în jos, privind peste ţeava lungă de un metru şi alinie cătarea cu gura ţevii din capătul celălalt.

Învăţase că e inutil să iei direct ţinta. Avea să fie o întârziere de câteva secunde de când punea focul şi până la salvă, iar între timp nava şi butoiul aveau să se mişte în direcţii opuse. Mai era şi momentul când ghiulelele lansate zburau înainte de a lovi. Trebuie să ştie unde va fi butoiul când va ajunge lovitura la el, nu să ţintească locul în care fusese când aprinse fitilul.

Mişcă uşor cătarea şi aprinse fitilul. Se forţă să nu se depărteze de flacăra pulberii care ardea şi să nu se ferească în aşteptarea exploziei, ci să menţină ţevile îndreptate către ţinta aleasă.

Cu un vuiet care îi zgârie timpanele, tunul se lovi

puternic de pivot, iar totul dispăru într-un nor de fum cenuşiu. Îşi ridică disperat capul spre stânga şi spre dreapta, încercând să desluşească prin fum, dar uralele de pe puntea de dedesubt îi făcură inima să tresalte, ajungând la el şi la urechile care îi ţiuiau. Când vântul alungă fumul, zări doagele butoiului distrus plutind în apă. Strigă bucuros şi îşi flutură pălăria spre cei aflaţi jos, pe punte.

Aboli era la locul lui de la prora, cârmaci şi căpitan de gardă la tunuri. Îi întoarse rânjetul lui Hal şi se bătu în piept cu un pumn, în timp ce cu celălalt îşi trecu hangerul peste capul chel.

Toba sună, să pună capăt manevrei şi să elibereze echipajul de la posturile de luptă. Înainte să coboare pe frânghii, Hal reîncărcă arma cu grijă şi legă o fâşie de pânză îmbibată în smoală în jurul ţevii, spre a o proteja de condens, ploaie şi ceaţă.

Când picioarele îi atinseră puntea, privi spre dunetă, încercând să prindă privirea tatălui său şi să-i primească aprobarea. Dar Sir Francis era adâncit într-o conversaţie cu unul dintre ofiţerii săi. Trecu un moment până să-i arunce lui Hal o privire rece peste umăr.

— La ce te holbezi, băiete? Sunt tunuri de reîncărcat.

Întorcându-se, Hal simţi muşcătura dezamăgirii, dar felicitările zgomotoase ale mulţimii şi palmele dure primite pe spate şi pe umeri în timp ce trecea spre puntea tunurilor îi readuseră zâmbetul.

Când Ned Tyler îl văzu venind, se depărtă cu un pas de

culevrina pe care o încărca şi îi dădu vergeaua lui Hal.

— Orice tont poate să tragă cu ea, dar e nevoie de un bărbat priceput s-o încarce, mârâi el şi se dădu înapoi critic, să îl vadă pe Hal cum măsoară o încărcătură din sacul din piele pentru pulbere.

— Ce greutate de pulbere? întrebă, iar Hal îi dădu acelaşi răspuns ca în ultimele sute de ori.

— Aceeaşi cu greutatea ghiulelei.

Pulberea neagră conţinea granule rugoase. Fusese o vreme în care, scuturate şi agitate de legănarea vasului sau de alte mişcări repetitive, cele trei elemente esenţiale, sulful, mangalul şi salpetrul, se puteau separa şi deveni inutile. De atunci, procesul „granulării” a evoluat pentru că pulberea fină brută era tratată cu urină sau alcool pentru a se întări, iar apoi era zdrobită într-o presă rotundă, până atingea mărimea necesară a granulelor. Dar procesul nu era perfect, iar un tunar trebuie să fie mereu atent la starea pulberii sale. Umezeala sau trecerea timpului o puteau degrada. Hal testă boabele între degete şi gustă una. Ned Tyler îl învăţase să diferenţieze astfel pulberea bună de cea stricată. Turnă conţinutul găleţii pe ţeavă şi o căptuşi cu câlţi.

Apoi, o împinse în jos cu vergeaua lungă. Asta era altă parte crucială a procesului: îndesată prea puternic, flacăra nu putea trece prin încărcătură, iar eşecul traiectoriei era inevitabil, dar dacă nu era îndesată suficient, pulberea neagră avea să ardă fără puterea necesară pentru a arunca

proiectilul greu de pe ţeavă. Îndesarea corectă era o artă care putea fi deprinsă doar cu mult antrenament, dar Ned încuviinţă când îl văzu pe Hal la lucru.

Mult mai târziu reveni Hal la lumină. Toate culevrinele erau încărcate şi blocate în spatele hangarelor, iar pieptul dezbrăcat al lui Hal strălucea de transpiraţie de la căldura de pe puntea aglomerată a tunurilor şi de la munca lui cu vergeaua. Când făcu pauză, să-şi şteargă faţa asudată, să-şi tragă sufletul şi să-şi întindă spatele după ce stătuse pe vine atât timp sub plafonul punţii inferioare, tatăl lui îl strigă cu o ironie grea:

— Poziţia vasului nu prezintă interes pentru tine, căpitane Henry?

La început, Hal privi spre soare. Era sus pe cerul de deasupra lor, dimineaţa se scursese cu repeziciune. Fugi la scara de tambuchi, o lăsă jos, năvăli în cabina tatălui său şi scoase sextantul greu din cutia de pe pervaz. Apoi, se întoarse şi fugi înapoi pe puntea de la pupa.

— Slavă Domnului, n-am întârziat, şopti pentru sine şi privi în sus, spre poziţia soarelui.

Era la un cap de vergă de tribord. Se aşeză cu spatele la el, astfel încât umbra aruncată de pânza principală să nu-l influenţeze, dar să vadă clar orizontul sudic.

Acum, îşi concentra toată atenţia pe cadranul sextantului. Trebuia să ţină instrumentul greu într-un loc, împotriva mişcării vasului. Apoi trebuia să citească unghiul făcut de razele soarelui peste umărul său cu cadranul, şi

acesta îi dădea înclinaţia soarelui la orizont. Era un act de jonglerie care necesita forţă şi dexteritate.

Într-un final, observă pasajul de amiază şi citi unghiul soarelui cu orizontul fix în momentul în care acesta atinse zenitul. Coborî sextantul cu dureri de braţe şi umeri şi scrise în grabă rezultatul pe tabla transversală.

Apoi, fugi pe scară spre cabina de la pupa, dar tabelul cu unghiurile celeste nu era pe raftul lui. Agitat, se întoarse şi descoperi că tatăl său îl urmărise şi îl privea intens. Nu schimbară niciun cuvânt, dar Hal ştia că era provocat să ofere valoarea din memorie. Hal se aşeză pe cufărul tatălui său, care folosea ca birou, şi închise ochii pentru a revedea tabelele cu ochii minţii. Trebuie să-şi amintească cifrele de ieri şi de acolo să deducă. Îşi masă lobul umflat al urechii, iar buzele i se mişcară fără să scoată un sunet.

Deodată, faţa i se lumină, deschise ochii şi scrise alt număr pe tablă. Mai socoti un minut, să transforme unghiul soarelui de la amiază în grade de latitudine. Apoi, ridică privirea triumfător.

— Treizeci şi patru de grade şi patruzeci şi două de minute latitudine sudică.

Tatăl lui îi luă tabla din mână, verifică numerele şi i-o dădu înapoi. Înclină capul, cu o uşoară aprobare.

— Destul de aproape, dacă ai văzut bine soarele. Şi longitudinea?

Stabilirea longitudinii exacte era o ghicitoare pe care nimeni nu o rezolvase vreodată. Nu exista vreun aparat de

măsurat timpul, clepsidră sau ceas, care să poată fi luat la bordul unei nave şi să fie suficient de exact ca să ţină urma revoluţiilor maiestuoase ale Pământului. Doar avansul transversal care atârna lângă piciorul compasului putea să-i îndrume calculele lui Hal. Acum cerceta diblurile puse de cârmaci în găurile din jurul rozei de compas de fiecare dată când modificase traseul în timpul turei anterioare. Hal adăugă valorile şi le calculă media, după care le reprezentă pe graficul din cabina tatălui său. Era doar o aproximare largă a longitudinii şi, previzibil, tatăl lui obiectă.

— Aş fi pus-o puţin mai la stânga, pentru că ierburile de pe fund şi apa din butoaie o fac să meargă puternic contra vântului – dar noteaz-o aşa în jurnal.

Hal îşi ridică uluit privirea. Chiar era o zi istorică. Nicio altă mână în afară de a tatălui său nu scrisese vreodată în jurnalul legat în piele care stătea lângă Biblie, pe capacul cufărului.

Urmărit cu privirea de tatăl său, deschise jurnalul şi, timp de un minut, se uită la paginile pline cu scrisul elegant şi cursiv al tatălui său şi cu desene frumoase, reprezentând bărbaţi, vase şi uscatul, care împodobeau marginile. Tatăl său era un artist talentat. Tremurând uşor, Hal înmuie pana în călimara din aur care îi aparţinuse cândva căpitanului lui *Heerlycke Nacht*, una dintre corăbiile Companiei Olandeze a Indiilor de Est pe care tatăl său le cucerise. Şterse picăturile mari de pe peniţă, să nu se prelingă peste pagina sacră. Apoi, îşi puse vârful limbii între dinţi şi scrise cu grijă

nemăsurată: „Un clopot în garda de după-amiază, azi, a treia zi a lui septembrie, în anul Domnului nostru Iisus Cristos 1667. Poziţia este de treizeci şi patru de grade şi patruzeci şi două de minute sud, douăzeci de grade şi cinci minute est. Din vârful catargului, se vede spre nord ţărmul african”. Fără a îndrăzni să adauge mai multe şi uşurat că nu stricase pagina cu zgârieturi sau stropi, lăsă pana deoparte şi presără nisip peste literele îngrijit trasate. Ştia că avea o mână bună – deşi probabil nu la fel de bună ca a tatălui său, recunoscu el când le compară.

Sir Francis luă pana pe care o folosise el şi, aplecat peste umărul său, scrise: „Azi, înainte de amiază, stegarul Henry Courtney a fost grav rănit într-o încăierare ruşinoasă”. Apoi, lângă notă, schiţă repede o caricatură expresivă a lui Hal, cu urechea umflată care ieşea în evidenţă şi cu nodul cusăturii, ca o fundă în părul unei fecioare.

Hal îşi stăpâni râsul, dar când privi în sus, văzu licărul în ochii verzi ai tatălui său. Sir Francis îşi puse o mână pe umărul băiatului, ceea ce se apropia cel mai mult de o îmbrăţişare, îl strânse şi îi spuse:

— Ned Tyler te aşteaptă ca să-ţi arate cum să instalezi greementul şi să orientezi pânzele. Nu-l lăsa să te aştepte.

Deşi era târziu când Hal se îndrepta spre puntea superioară, încă era destulă lumină ca să-şi croiască drum cu uşurinţă peste corpurile adormite ale paznicilor care nu

erau de gardă. Cerul nopţii era plin de stele, atât de multe, încât i-ar fi ameţit ochii oricărui nordic. În noaptea asta, Hal nu avea ochi pentru ele. Era atât de epuizat, încât se clătina pe picioare.

Aboli îi păstrase un loc la prora, sub bordul tunului din faţă, unde erau protejaţi de vânt. Întinsese pe punte o saltea plină cu paie, iar Hal se aşează recunoscător pe ea. Pentru echipaj nu existau locuri de dormit, iar oamenii se odihneau oriunde găseau un loc pe puntea deschisă. În aceste nopţi calde din Sud, preferau cu toţii locurile de sus, nu cele de pe puntea inferioară aglomerată. Se întindeau în şiruri, umăr lângă umăr, dar Hal se obişnuise să se afle în preajma atâtor oameni împuţiţi şi nici sforăitul, nici mormăielile lor nu îl împiedicau să doarmă. Se dădu puţin mai aproape de Aboli. Aşa dormise în fiecare noapte în ultimii zece ani şi se simţea apărat de bărbatul uriaş de lângă el.

— Tatăl tău e un mare comandant printre alte căpetenii mai mici, murmură Aboli. E un luptător şi cunoaşte secretele mării şi ale cerului. Stelele sunt copiii lui.

— Ştiu că toate astea sunt adevărate, răspunse Hal în aceeaşi limbă.

— El m-a trimis să scot sabia la tine azi, mărturisi Aboli.

Hal se ridică într-un cot şi se uită la chipul tuciuriu de lângă el.

— Tata a vrut să mă tai? întrebă fără a-i veni să creadă.

— Nu eşti ca alţi flăcăi. Dacă viaţa ta e grea acum, o să

fie şi mai grea. Eşti un ales. Cândva, trebuie să iei de pe umerii lui măreaţa mantie a crucii roşii. Trebuie să fii demn de ea.

Hal se întinse la loc pe saltea şi privi în sus, la stele.

— Şi dacă nu vreau asta?

— Nu contează. Nu ai de ales. Cavalerul Nautonnier alege cavalerul care îl va urma. Aşa se întâmplă de aproape patru sute de ani. Singura ta scăpare e moartea.

Hal rămase mult timp tăcut, încât Aboli crezu că adormise, apoi şopti:

— De unde ştii lucrurile astea?

— De la tatăl tău.

— Şi tu eşti Cavaler al Ordinului nostru?

Aboli râse încet.

— Pielea mi-e prea întunecată, iar zeii mei sunt ciudaţi. N-aş putea fi ales vreodată.

— Aboli, mi-e frică.

— Tuturor oamenilor le e frică. Cei dintre noi cu sânge de războinic trebuie să învingă teama.

— N-o să mă părăseşti niciodată, nu, Aboli?

— O să-ţi stau aproape cât timp vei avea nevoie de mine.

— Atunci, nu mi-e aşa de teamă.

Peste câteva ore, Aboli îi puse mâna pe umăr şi îl trezi dintr-un somn adânc şi fără vise.

— Opt clopote la garda de mijloc, gundwane.

Folosise porecla lui Hal: în limba lui, însemna şobolan-

de-tufiş. Nu avea sens peiorativ, ci era un nume afectuos pe care i-l dăduse copilului de patru ani care îi fusese dat în grijă cu peste un deceniu înainte.

Patru dimineaţa. Într-o oră, avea să se facă lumină. Hal se ridică în patru labe şi, frecându-se la ochi, se clătină spre găleata împuţită de la prora şi se uşură. Apoi, complet treaz, coborî în grabă pe punte, evitând oamenii adormiţi care se îngrămădeau pe ea.

Bucătarul avea focul aprins în cuptorul din cărămidă şi îi dădu lui Hal o cană cositorită cu supă şi un pesmet tare. Hal era hămesit şi înghiţi lacom lichidul, deşi acesta îi opărea limba. Când muşcă din pesmet, simţi cum îi plesnesc gărgăriţele din el între dinţi.

Pe când se grăbea spre baza catargului, văzu strălucirea pipei tatălui său în umbrele de la pupa şi simţi aroma de tutun, împrăştiată în aerul dulce al nopţii. Hal nu se opri, ci urcă pe parâme şi observă schimbarea funiilor şi noua aşezare a pânzelor care fusese făcută în timp ce el dormea.

Când ajunse în vârful catargului şi îl înlocui pe observator, se aşeză în cuib şi privi spre el. Nu se vedea luna şi, cu excepţia stelelor, totul era cufundat în întuneric. Cunoştea toate stelele care aveau nume, de la măreaţa Sirius la micuţa Mintaka din Centura strălucitoare a lui Orion. Erau codurile navigatorului, indicatoarele cerului, iar el le învăţase numele odată cu alfabetul. Ochiul i se îndreptă neaşteptat spre Regulus, din semnul Leului. Nu era cea mai strălucitoare stea din zodiac, dar era steaua lui şi

simţea o plăcere tăcută la gândul că licărea doar pentru el. Era cea mai fericită oră a lungii sale zile, singura perioadă în care putea fi singur pe vasul aglomerat, singura perioadă în care îşi putea lăsa mintea să zburde printre stele, iar imaginaţia să îl stăpânească pe deplin.

Fiecare simţ îi era încordat. În ciuda şuieratului vântului şi a foşnetului pânzelor, putea să audă vocea tatălui său şi să îi recunoască tonul, chiar dacă nu distingea cuvintele, în timp ce acesta vorbea încet cu cârmaciul pe puntea de dedesubt. Putea să-i vadă nasul cârn şi sprâncenele în strălucirea roşiatică a pipei, când trăgea fumul de tutun. I se părea că tatălui lui nu dormea niciodată.

Putea mirosi iodul din apă, aroma proaspătă de alge şi sare. Nasul îi era aşa de sensibil, după lunile de stat pe mare, încât putea simţi chiar mirosul slab al ţărmului, mirosul cald şi copt al Africii, ca un biscuit fierbinte în cuptor.

Apoi, mai era un miros, atât de slab, încât crezu că nările îi jucau o festă. Peste un minut, îl prinse din nou, ca pe o urmă dulce de miere în vânt. Nu îl recunoştea şi îşi îndrepta capul înainte şi înapoi, căutând următoarea dâră de parfum slab şi adulmecând cu nesaţ.

Deodată, veni din nou, atât de puternic şi de ameţitor, încât se clătină ca un beţiv care miroase o sticlă de coniac, şi fu nevoit să se stăpânească, să nu strige de încântare. Cu un efort, îşi ţinu gura închisă şi, cu aroma care îi umplea nările, sări din cuibul de cioară şi zbură pe frânghii spre

puntea de dedesubt. Alergă cu picioarele goale, atât de tăcut, încât tatăl său tresări când Hal îi atinse braţul.

— De ce ţi-ai părăsit postul?

— Nu puteam să te strig din vârful catargului – sunt prea aproape. M-ar fi putut auzi.

— Ce tot bolboroseşti, băiete? Tatăl său se ridică furios. Spune deschis!

— Tată, nu simţi mirosul? Zgudui cu putere braţul tatălui său.

— Ce e?

Tatăl său îşi scoase pipa din gură.

— Ce miros simţi?

— Mirodenii, spuse Hal. Aerul e plin de miros de mirodenii.

Ned Tyler, Aboli şi Hal coborâră grăbiţi, scuturară să trezească echipajul şi îi avertizară pe toţi oamenii să rămână tăcuţi. Nu se putea bate toba. Agitaţia era molipsitoare. Aşteptarea luase sfârşit. Olandezul era undeva aproape, în întuneric, pe direcţia vântului. Acum, cu toţii puteau mirosi încărcătura sa fabuloasă.

Sir Francis stinse lumânarea în habitaclu, ca vasul să nu trimită nicio lumină, după care le dădu şefilor de echipaje cheile de la lăzile cu arme. Acestea erau ţinute închise până se vedea prada, căci groaza de revoltă era mereu prezentă în gândurile fiecărui căpitan. Alteori, doar ofiţerii de pe vas purtau hangere.

Lăzile fură deschise în grabă, iar armele trecură din mână în mână. Hangerele erau din oţel bun de Sheffield, cu mânere plate din lemn şi teci din nuiele. Suliţele aveau cozi de doi metri din lemn de stejar englezesc şi capete hexagonale grele, din fier. Bărbaţii care nu erau pricepuţi la mânuirea sabiei alegeau fie aceste suliţe solide, fie topoarele de abordaj care puteau desprinde capul unui om de pe umeri cu o singură lovitură.

Muschetele erau stivuite în magazia cu praf de puşcă. Fură aduse, iar Hal îi ajută pe tunari să le încarce cu o mână de alice din plumb peste o mână de pulbere. Erau arme grosolane, lipsite de precizie, cu o bătaie de doar douăzeci sau treizeci de iarzi. După ce se trăgea piedica, iar fitilul era aprins mecanic, arma trăgea într-un nor de fum, dar apoi trebuia să fie reîncărcată. Operaţiunea asta dura două sau trei minute vitale, în timpul cărora muşchetarul era la mila inamicilor săi.

Hal prefera arcul; celebrul arc englezesc lung, care îi nimicise pe cavalerii francezi la Agincourt. Putea trage o duzină de săgeţi în timpul necesar pentru a reîncărca o muschetă. Arcul lung avea cincizeci de săgeţi pe care le putea trimite atât de precis, încât să nimereşti inamicul în mijlocul pieptului, şi atât de puternic, încât să-i ajungă până la coloană, chiar dacă purta platoşă. Avea deja două grămezi de săgeţi puse pe laturile cuibului de cioară, pregătite de luptă.

Sir Francis şi câţiva dintre ofiţerii săi îşi puseră armurile,

platoşele uşoare de cavalerie şi căştile din oţel. Sarea de mare le ruginise şi toate erau roase şi găurite din timpul altor confruntări.

În scurt timp, vasul era pregătit pentru luptă, iar echipajul, înarmat şi blindat. Dar porţile tunurilor erau închise, iar culevrinele nu fuseseră scoase. Majoritatea oamenilor fură zoriţi să meargă jos de către Ned şi ceilalţi şefi de echipaje, în vreme ce celorlalţi li se ordonă să se întindă pe punte, ascunşi sub parapete. Nu se aprinse niciun fitil – licărul şi fumul ar fi putut avertiza prada că e în pericol. Dar coşuri cu cărbuni aşteptau la piciorul fiecărui catarg, iar penele fură scoase din ambrazuri cu ciocane din lemn înfăşurate, ca să nu se audă sunetul loviturilor.

Aboli îşi croi drum printre oamenii agitaţi, până la Hal, care stătea la piciorul catargului. În jurul capului chel, purta o bucată de pânză roşie, al cărei capăt îi atârna pe spate, iar la centură avea un hanger. Sub un braţ ţinea un sul de mătase colorată.

— De la tatăl tău.

Puse sulul în braţele lui Hal.

— Ştii ce să faci cu el.

Îl trase de coadă pe Hal.

— Tatăl tău spune că trebuie să rămâi în vârful catargului, orice s-ar întâmpla în luptă. Ai auzit?

Se întoarse şi se grăbi înapoi, spre arcuri. Hal se strâmbă sfidător la spatele lui lat, dar urcă ascultător pe frânghii. Când ajunse în vârful catargului, scrută rapid

întunericul, dar încă nu era nimic de văzut. Chiar şi aroma mirodeniilor dispăruse. Începu să se îngrijoreze.

„Prada doar a ieşit din bătaia vântului, se linişti el. Probabil acum se află travers de noi”.

Puse pânza pe care i-o dăduse Aboli pe frânghia de semnalizare, gata s-o înalţe la comanda tatălui său. Apoi dezveli falconetul. Verifică tensiunea corzii înainte de a-şi pune arcul lung în suport, lângă grămezile de săgeţi lungi de un iard. Acum nu mai avea nimic de făcut, doar să aştepte. Dedesubt, corabia era neobişnuit de liniştită, nu se auzea nici clopotul care marca trecerea orelor, doar cântecul lin al pânzelor şi acompaniamentul tăcut al parâmelor.

Ziua veni peste ei cu acea grabă pe care ajunsese s-o cunoască atât de bine în aceste ape africane. Din noaptea muribundă se ridică un turn înalt, deschis la culoare, strălucitor şi translucid, ca un munte acoperit de gheaţă – o navă mare, sub o masă de pânză sclipitoare, cu catargele atât de înalte, încât păreau să zgârie ultimele stele palide de pe cer.

— Văd pânze, spuse el cu o voce care să se facă auzită până la puntea de dedesubt, dar nu şi până la corabia străină care plutea la distanţă de o leghe pe apele întunecate.

— Fix la babord!

Vocea tatălui său îi răspunse.

— Capul catargului! Scoate culorile!

Hal se azvârli pe frânghia de semnalizare, iar sulul de mătase se ridică pe capul catargului. Acolo, se deschise, iar tricolorul Republicii Olandeze se desfăşură spre sud-est, portocaliu, alb ca zăpada şi albastru. În câteva momente, celelalte pânze şi flamuri lungi ţâşniră din capul arborelui artimon şi al arborelui trinchet, una împodobită cu blazonul VOC, die Verenigde Oostindische Compagnie, Compania Unită a Indiilor de Est. Însemnele erau autentice, fuseseră capturate cu doar patru luni în urmă, de la *Heerlycke Nacht.* Chiar şi stindardul Consiliului celor şaptesprezece era autentic. Nu ar prea fi fost timp pentru căpitanul galionului să afle despre capturarea navei surori, astfel încât să pună la îndoială însemnele vasului ciudat.

Cele două vase erau pe cursuri convergente – chiar şi în întuneric, Sir Francis judecase bine interceptarea. Nu avea de ce să-şi schimbe cursul şi să-l alerteze pe căpitanul olandez. Dar, în câteva minute, fu clar că *Lady Edwina,* în ciuda chilei pline de viermi, era mai rapidă în apă decât galionul. În scurt timp, avea să depăşească celălalt vas, iar el trebuia să împiedice asta cu orice preţ.

Sir Francis privi prin lentila ocheanului şi văzu imediat de ce galionul era atât de lent şi greoi: arborele de trinchet era avariat şi se vedeau multe urme de stricăciuni la celelalte catarge şi pânze. Înţelese că trebuia să fi fost prinsă într-o furtună îngrozitoare în apele din est ceea ce explica şi sosirea cu întârziere la Capul Agulhas. Ştia că nu putea schimba dispunerea pânzelor fără să-l alarmeze pe

căpitanul olandez, ci că trebuia să-i treacă pe la pupa. Se pregătise pentru asta: îi făcu semn marangozului, aflat la balustradă, iar acesta împreună cu camaradul lui ridicară o uriaşă ancoră şi o aruncară peste pupa. Asemenea zăbalei pe capul unui armăsar puternic, aceasta muşcă adânc în apă şi o opri rapid pe *Lady Edwina.* Sir Francis judecă din nou vitezele diferite ale celor două vase şi aprobă mulţumit.

Apoi, privi în jos, pe vasul lui. Majoritatea oamenilor erau ascunşi sub punţi sau stăteau întinşi sub parapete, unde erau invizibili chiar şi pentru observatorii din vârful catargului galionului. Nu se vedea nicio armă, toate fuseseră ascunse. Când Sir Francis capturase caravela, aceasta era un vas comercial olandez, care opera pe coasta vestică a Africii. Când o transformase în navă pentru piraterie, făcuse totul pentru a-i păstra aerul inofensiv şi liniile banale. Pe punţi şi la catarge se vedeau doar vreo câţiva oameni, ceea ce era normal pentru un vas comercial lent.

Când ridică privirea din nou, steagurile Republicii şi ale Companiei apăruseră pe catargele olandezului. Îi răspundea la salut doar puţin mai târziu.

— Ne acceptă, spuse Ned, care ţinea impasibil *Lady Edwina* pe curs. Îi plac culorile vasului nostru.

— Poate, răspunse Sir Francis. Totuşi, întinde mai multe pânze.

În timp ce priveau, însemnele şi arboretul galionului înfloreau pe cerul dimineţii.

— Acolo, exclamă el după un moment. Îşi schimbă cursul, se depărtează de noi. Olandezul e precaut.

— Pe dinţii Satanei! Atac-o, mârâi Ned aproape pentru sine, în timp ce o aromă de mirodenii se simţi în aer.

— Dulce ca o fecioară şi de două ori mai frumoasă.

— E cel mai bogat miros pe care îl veţi simţi vreodată în nări.

Sir Francis vorbi suficient de tare ca oamenii de pe puntea de mai jos să-l audă.

— Aveţi fiecare cincizeci de lire, dacă sunteţi în stare să luptaţi pentru ele.

Cincizeci de lire era salariul pe zece ani al unui muncitor englez, iar bărbaţii se agitară şi mârâiră ca nişte câini de vânătoare în lesă.

Sir Francis se duse la pupa şi îşi ridică bărbia, să le vorbească încet bărbaţilor de la greement.

— Faceţi-i pe proştii ăia să creadă că sunteţi fraţii lor. Întâmpinaţi-i cu urale şi curaj.

Bărbaţii urlară în aer şi îşi fluturară bonetele spre vasul înalt, în timp ce *Lady Edwina* îşi croia drum mai departe.

Katinka van de Velde se ridică şi o certă pe Zelda, bătrâna ei doică.

— De ce m-ai trezit aşa de devreme, întrebă ea bosumflată şi îşi dădu buclele aurii de pe faţă. Chiar şi abia trezită din somn, era îmbujorată şi angelică. Ochii ei aveau o culoare violet strălucitoare, asemenea aripilor lucioase

ale unui fluture tropical.

— Mai e un alt vas lângă noi. Alt vas al Companiei. Primul pe care l-am văzut în toate săptămânile astea groaznice, cu furtuni. Începusem să cred că nu mai e vreun suflet de creştin în toată lumea, se smiorcăi Zelda. Te plângi mereu de plictiseală. S-ar putea să te distreze o vreme.

Zelda era palidă şi ştearsă. Obrajii ei, grăsuţi cândva, fini şi întreţinuţi de viaţa bună, erau lăsaţi. Burta ei mare dispăruse şi atârna în pliuri de piele moale, aproape până la genunchi. Katinka i-o putea zări prin materialul subţire al cămăşii de noapte.

„Şi-a vomat toată grăsimea şi jumătate din carne", se gândi Katinka, tresărind cu dezgust. Zelda fusese distrusă de cicloanele care se năpustiseră peste *Standvastigheid* şi o loviseră fără milă de când plecaseră de pe coasta Trincomalee.

Katinka dădu la o parte aşternuturile din satin şi îşi săltă picioarele lungi peste marginea patului aurit. Cabina aceasta fusese mobilată şi redecorată special pentru a o găzdui pe ea, fiica unuia dintre omnipotenţii *Zeventien,* cei şaptesprezece directori ai Companiei. Tot decorul era cu aur şi catifea, cu perne din mătase şi vase din argint. Un portret al Katinkăi, făcut de celebrul artist din Amsterdam, Pieter de Hooch, atârna pe peretele opus patului său, un cadou de nuntă făcut de tatăl ei iubitor. Artistul îi prinsese curba lascivă a capului. Sigur folosise din plin vopselele

pentru a reproduce atât de bine culoarea superbă a ochilor ei – şi expresia acestora, care era inocentă şi depravată în acelaşi timp.

— Nu-l trezi pe soţul meu, o avertiză pe bătrână, în timp ce îşi trecu un şal auriu peste umeri şi îşi legă centura decorată cu nestemate în jurul taliei ca de clepsidră.

Genele Zeldei se aplecară, aprobând conspirativ. La insistenţa Katinkăi, guvernatorul dormea în cabina mai mică şi mai sărăcăcioasă din spatele uşii care era încuiată dinspre partea ei. Scuza ei era că el sforăia înfiorător, iar ea era indispusă de *mal-de-mer.* În realitate, închisă în cabina sa în toate aceste săptămâni, era neliniştită şi plictisită, plină de energie tânără şi înflăcărată de dorinţe pe care bărbatul gras şi bătrân nu le-ar fi putut ostoi vreodată.

Îi luă mâna Zeldei şi ieşi pe galeria îngustă de la pupa. Acesta era balconul ei particular, sculptat cu heruvimi şi îngeri, de unde se vedea siajul vasului şi unde era ascunsă de ochii vulgari ai echipajului.

Era o dimineaţă strălucitoare, cu o lumină magică, în timp ce îşi umplea plămânii cu aroma sărată a mării, simţi cum fiecare nerv şi muşchi al corpului său tremura de dorinţă de viaţă. Vântul sufla blând pe hainele lungi şi albastre şi se juca în buclele ei aurii. Încreţea mătasea de peste sânii şi abdomenul ei, ca mângâierea degetelor unui amant. Ea se întinse şi îşi arcui spatele senzual, ca o pisică aurie şireată.

Apoi, văzu celălalt vas. Era mult mai mic decât galionul,

dar avea linii plăcute. Steagurile şi flamurile drăguţe care îi împodobeau catargele contrastau cu pânzele albe. Era destul de aproape, iar Katinka putea desluşi chipurile puţinilor bărbaţi care lucrau la pânze. Salutau făcând cu mâna, iar ea putea să vadă că unii erau tineri şi îmbrăcaţi sumar.

Se întinse peste balustradă şi privi în faţă. Soţul ei dăduse ordin ca echipajul de pe galion să respecte un cod vestimentar strict cât era ea la bord, aşa că trupurile de pe cealaltă navă o fascinau. Îşi încrucişă braţele la piept şi îşi strânse sânii, simţind cum i se întăresc şi măresc sfârcurile. Dorea un bărbat. Ardea să aibă un bărbat, orice bărbat, dar să fie tânăr, puternic şi să o dorească. Un bărbat ca aceia pe care îi cunoscuse la Amsterdam, înainte ca tatăl său să-i descopere gustul pentru jocuri periculoase şi s-o trimită în Indii, la un soţ sigur şi bătrân, care avea o poziţie înaltă în Companie şi perspective şi mai înalte. Alegerea lui fuse Petrus Jacobus van de Velde care, acum că era căsătorit cu Katinka, avea asigurat următorul loc liber în consiliul de administraţie al Companiei, unde avea să se alăture panteonului lui Zeventien.

— Vino înăuntru, *Lieveling.* Zelda o trase de mânecă. Barbarii ăia de acolo se holbează la tine.

Katinka se trase din mâna Zeldei, dar era adevărat. Văzuseră că era femeie. Chiar şi de la distanţă, agitaţia lor era aproape palpabilă. Simţurile li se treziseră, iar un bărbat zdravăn de la pupa îşi prinse vintrele cu ambele

mâini şi îşi aruncă şoldurile spre ea, într-un gest ritmic şi obscen.

— Revoltător! Vino înăuntru! insistă Zelda. Guvernatorul se va înfuria dacă o să vadă ce face animalul ăla.

— Ar trebui să fie furios că el nu poate presta aşa de vioi, răspunse angelic Katinka.

Îşi strânse mai puternic coapsele, să savureze mai bine umezeala caldă care îi apăruse brusc la îmbinarea lor. Caravela era mult mai aproape acum, iar ea putea să vadă că marinarul îi oferea ceva destul de mare cât să iasă din palmele împreunate. Vârful limbii ei roz îi mângâie buzele ţuguiate.

— Te rog, stăpână.

— Imediat, murmură Katinka. Ai avut dreptate, Zelda. Asta mă amuză.

Îşi ridică mâna albă şi o flutură spre celălalt vas. Imediat, bărbaţii îşi dublară eforturile de a-i atrage atenţia.

— E nedemn, gemu Zelda.

— Dar e amuzant. N-o să le mai vedem niciodată pe fiinţele astea, iar să fii mereu demn e foarte plictisitor.

Se aplecă mai mult peste balustradă şi lăsă să i se deschidă partea din faţă a rochiei.

În acel moment, se auzi o bătaie puternică la uşa cabinei soţului ei. Fără să-şi mai dorească nimic, Katinka plecă de acolo, se grăbi spre pat şi se aruncă pe el. Îşi trase aşternuturile din satin până la bărbie înainte de a-i face semn Zeldei, care ridică bara şi se aplecă greoaie când

guvernatorul năvăli înăuntru. El o ignoră şi, prinzându-şi halatul în jurul burţii proeminente, se bălăbăni spre patul în care era întinsă Katinka. Fără perucă, avea capul acoperit de ţepi cărunţi şi rari.

— Draga mea, ţi-e destul de bine să te ridici? Căpitanul a trimis un mesaj. Vrea să ne îmbrăcăm şi să fim pregătiţi, în larg e un vas străin care se poartă suspect.

Katinka îşi ascunse un zâmbet când se gândi la comportamentul suspect al marinarilor străini. În schimb, făcu o faţă curajoasă, dar demnă de milă.

— Îmi bubuie capul şi stomacul...

— Biata mea iubită.

Petrus van de Velde, guvernator al Capului Bunei Speranţe, se aplecă peste ea. Chiar şi în dimineaţa aceasta răcoroasă, era transpirat şi duhnea a peşte de Java cu curry, usturoi şi rom acru de la cina de cu o seară înainte.

De data asta, stomacul chiar îi fremătă, dar Katinka îi oferi supusă obrazul.

— Dacă astea sunt ordinele căpitanului, s-ar putea să am puterea să mă ridic, şopti ea.

Zelda se grăbi spre pat şi o ajută să se ridice în picioare, iar cu un braţ în jurul taliei, o conduse spre micuţul paravan chinezesc din colţul cabinei. Aşezat pe banca opusă, soţului ei i se ofereau doar crâmpeie vagi din pielea albă şi strălucitoare din spatele pânzelor vopsite din mătase, deşi îşi înălţa capul, să vadă mai mult.

— Cât mai trebuie să dureze călătoria asta oribilă, se

plânse Katinka.

— De fapt, căpitanul mă asigură că, dacă vântul ăsta va rămâne aşa, ar trebui să ancorăm în Golful Table în cel mult zece zile.

— Să-mi dea Dumnezeu putere, să supravieţuiesc atât de mult.

— Azi ne-a invitat să cinăm cu el şi cu ofiţerii lui, răspunse guvernatorul. E păcat, dar o să-i trimit mesaj că eşti indispusă.

Capul şi umerii Katinkăi se ridicară deasupra paravanului.

— N-o să faci aşa ceva, izbucni ea.

Sânii ei, rotunzi, albi şi fini, tresăltau de agitaţie.

Unul dintre ofiţeri o interesa puţin mai mult. Era colonelul Cornelius Schreuder, care, asemenea soţului ei, era *en route* să preia o funcţie la Capul Bunei Speranţe. Fusese numit comandant militar al aşezării al cărei guvernator avea să fie Petrus van de Velde. Purta mustăţi ascuţite şi o barbă van Dyck la modă şi se înclina în faţa ei cu multă graţie de câte ori ea mergea pe punte. Picioarele lui erau bine făcute, iar ochii săi întunecaţi erau ageri, ca de vultur, şi făceau să i se furnice pielea când se uita la ea. Citea în ei mai mult decât respect pentru poziţia sa, arătându-se mai mult decât încântat de ocheadele pe care ea i le arunca de sub genele lungi.

Când aveau să ajungă la Cap, el urma să fie subordonatul soţului ei. Avea să asculte şi ordinele ei, iar ea

era sigură că el i-ar fi putut alunga monotonia exilului în aşezarea uitată de Dumnezeu de la capătul lumii care avea să-i fie cămin în următorii trei ani.

— Vreau să spun, zise ea schimbând rapid tonul, că ar fi grosolan din partea noastră să respingem ospitalitatea căpitanului, nu?

— Dar sănătatea ta e mai importantă, protestă el.

— Voi găsi puterea.

Zelda îi trecea jupele peste cap, una după alta, cinci în total, fiecare plină de panglici.

Katinka veni de după paravan şi îşi ridică braţele. Zelda coborî rochia din mătase albastră peste ele şi i-o trase în jos, peste jupe. Apoi, îngenunche şi îi săltă cu grijă poalele pe o parte, să le dezvăluie pe cele de dedesubt, împreună cu gleznele subţiri, acoperite cu ciorapi din mătase albă. Era cea mai nouă modă. Guvernatorul o privi, intrat în transă. „Dacă şi restul părţilor din corpul tău ar fi la fel de mari şi de vioaie ca ochii tăi”, gândi Katinka batjocoritor, în timp ce se întoarse spre oglinda mare şi făcu o piruetă în faţa ei.

Apoi ţipă sălbatic şi îşi prinse pieptul cu mâinile, pentru că, de pe puntea aflată direct sub ei, se auzi brusc un zgomot asurzitor de arme. Guvernatorul ţipă la fel de ascuţit şi se aruncă de pe banchetă pe covoarele orientale care acopereau podeaua.

De Standvastigheid! Prin lentila ocheanului, Sir Francis

Courtney citi numele galionului pe cadrul aurit al pupei. „Hotărârea”. Coborî ocheanul şi mârâi: Un nume care va fi testat în curând.

Pe când vorbea, o dâră lungă de fum ţâşni de pe puntea superioară a vasului, iar peste câteva secunde, se auzi sunetul tunului, purtat de vânt. La jumătate de ancablură de prora lor, ghiuleaua grea intră în apă, provocând o arteziană albă şi înaltă. Puteau auzi tobele bătând alarma pe celălalt vas, iar sabordurile tunurilor de pe punţile inferioare se deschideau. Ţevi lungi ieşiră la iveală.

— Mă mir că a aşteptat atât de mult să ne dea un foc de avertisment, rosti tărăgănat Sir Francis.

Închise ocheanul şi privi spre pânze.

— Învârte cârma, căpitane Ned, şi du-ne spre galion.

Înălţarea pavilioanelor false le oferise suficient timp să se adăpostească de pericolul salvelor de tun de pe galion.

Sir Francis se întoarse spre marangoz, care stătea pregătit la balustrada de la pupa, cu un topor de abordaj în mâini.

— Tai-o, comandă el.

Bărbatul ridică toporul deasupra capului şi îl năpusti în jos. Cu un scârţâit, lama tăie lemnul balustradei de la pupa, ancora de derivă dispăru cu o zvâcnire şi, eliberată din prinsoarea ei, *Lady Edwina* se aplecă înainte, după care îngenunche când Ned învârti cârma.

Servitorul lui Sir Francis, Oliver, veni alergând cu mantia cu pătrate roşii şi pălăria de cavaler cu panaş. Sir Francis le

puse repede şi urlă spre capătul catargului:

— Coboară culorile republicii şi arată-ni-le pe cele ale Angliei!

Echipajul strigă cu bucurie când steagul regatului apăru în bătaia vântului.

Veniră înfierbântaţi de pe punţile de dedesubt, asemenea unor furnici dintr-un muşuroi distrus, şi se aliniară la parapet, strigând sfidător spre vasul uriaş care se ridica deasupra lor. Pe punţile şi pânzele olandezului era o activitate frenetică.

Tunurile de la babordul galionului erau mutate, dar puţine puteau acoperi caravela care venea zburând, împinsă de vânt, apărată chiar de bolta înaltă a olandezului.

Un flanc rupt tună în spaţiul tot mai îngust, dar majoritatea loviturilor cădeau la sute de iarzi sau le treceau inofensiv peste capete. Hal se feri când suflul unui obuz îi ridică de pe cap căciula şi o aruncă în bătaia vântului. O gaură rotundă apăruse miraculos în pânză, la doi metri deasupra lui. Îşi dădu la o parte părul lung de pe faţă şi privi spre galion.

Puţinii ofiţeri olandezi de pe dunetă erau în dezordine. Unii purtau doar cămăşi, iar unul îşi băga cămaşa de noapte în pantaloni în timp ce urca pe scară.

Un ofiţer îi atrase atenţia în îmbulzeală: un bărbat înalt, cu o cască din oţel şi o barbă van Dyck, aduna o companie de muşchetari pe puntea de la prora. Purta peste umeri eşarfa brodată cu aur de colonel, iar din felul în care dădea

ordine şi din zelul cu care oamenii îi răspundeau părea un om de care era bine să te fereşti, unul care se putea dovedi a fi un duşman periculos.

Acum, la comanda lui, bărbaţii plecară fugind de la pupa, fiecare cu o armă ucigaşă, una dintre acelea mici, folosite anume spre a respinge atacatorii. În balustrada de la pupa galionului erau găuri în care se potrivea suportul din fier al armelor, permiţând ca micuţa letală să fie trecută şi ţintită spre punţile vasului inamic când acesta se apropia. Când atacaseră *Heerlycke Nacht,* Hal văzuse ce putea face o asemenea armă de la distanţă mică. Era mai periculoasă decât restul bateriei de pe galion.

Fixă falconetul şi suflă în chibritul din palma sa. Pentru a ajunge la pupa, grupul de muşchetari olandezi trebuia să se caţăre pe scara care ducea de la dunetă la pupa. Ţinti spre capătul scării în timp ce distanţa dintre cele două vase se micşora rapid. Colonelul olandez fu primul care urcă scara, cu sabia în mână şi cu casca aurită strălucind brav în lumina soarelui. Hal îl lăsă să traverseze puntea în fugă şi aşteptă ca oamenii săi să-l urmeze.

Primul muşchetar se împiedică la capătul scării şi se întinse pe punte, scăpând arma în cădere. Cei din spatele lui nu puteau să treacă până ce el nu se ridica în picioare. Hal privi micul grup de oameni. Puse capătul aprins al fitilului în orificiu şi ochi cu grijă în timp ce pulberea ardea. Falconetul se mişcă şi scoase un zgomot cumplit, iar când fumul dispăru, el văzu că cinci dintre muşchetari erau

căzuţi, trei făcuţi bucăţi de lovitură, iar ceilalţi ţipau şi sângerau pe puntea albă.

Lui Hal i se tăie răsuflarea de uimire când privi în jos, la carnaj. Nu mai omorâse niciodată un om şi i se întoarse stomacul de greaţă. Nu era la fel ca a trage într-un butoi cu apă. Pentru un moment, crezu că o să vomite.

Colonelul olandez de la balustrada pupei privi în sus spre el. Îşi ridică sabia şi o îndreptă spre faţa lui Hal. Ţipă ceva la el, dar vântul şi sunetul continuu al focurilor de armă îi acoperiră cuvintele. Însă Hal îşi dădu seama că îşi făcuse un duşman de moarte.

Conştientizarea acestui lucru îl întări. Nu avea timp să reîncarce falconetul, îşi făcuse treaba. Ştia că acel singur foc salvase vieţile multora dintre oamenii lui. Îi surprinsese pe muşchetarii olandezi înainte ca aceştia să-şi poată pregăti armele pentru a-i secera pe invadatori. Ştia că ar fi trebuit să fie mândru, dar nu era. Se temea de colonelul olandez.

Hal îşi luă arcul. Trebuia să stea în picioare ca să tragă cu el. Ţinti prima săgeată în jos, spre colonel, întinse mâna cât putu de mult, dar olandezul nu se mai uita la el: le comanda supravieţuitorilor ce poziţii să ocupe la balustrada de la pupa galionului. Era întors cu spatele la Hal.

Hal se opri o secundă, observând direcţia vântului şi mişcarea vasului. Eliberă săgeata şi o privi cum zboară, îndoită de bătaia vântului. Pentru o clipă, crezu că aceasta avea să se oprească în spatele lat al colonelului, dar vântul

o devie. Rată ţinta la distanţă de un braţ şi se lovi de scândurile de pe punte, unde se opri trepidând. Olandezul privi în sus spre el, cu mustăţile ascuţite strâmbate de dispreţ. Nu încercă să se ascundă, ci se întoarse spre oamenii lui.

Hal se întinse grăbit spre altă săgeată, dar în acel moment cele două vase se loviră unul de altul, iar el aproape că fu aruncat peste marginea cuibului de cioară.

Era un zgomot strident, asurzitor, lemnele se rupeau, iar ferestrele de la galeriile de pe pupa galionului se spărseseră. Hal privi în jos şi îl văzu pe Aboli la prora, un colos negru care învârtea o gheară de abordaj în jurul capului, cu rotaţii lungi şi rapide, după care o trecu în sus, cu funia ieşind din spate ca un şarpe.

Cârligul din fier alunecă pe puntea de la pupa, dar când Aboli îl trase înapoi, se prinse cu putere de balustrada de la pupa galionului. Unul dintre olandezi alergă la ea şi ridică un topor, s-o taie. Hal duse penele altei săgeţi la buze şi o lansă. De data asta, felul în care judecă vântul fu perfect, iar vârful săgeţii se îngropa în gâtul bărbatului. Acesta scăpă toporul şi strânse arborele, după care se clătină pe spate şi se prăbuşi.

Aboli mai apucă o gheară de abordaj şi o trimise în sus, spre pupa galionului. Aceasta fu urmată de o serie de altele, aruncate de alţi nostromi. În câteva clipe, cele două vase erau legate unul de altul de o plasă de păianjen din fibre de Manila, prea multe pentru ca apărătorii galionului

să le taie, deşi aceştia alergau cât îi ţineau picioarele, cu securi şi hangere.

Lady Edwina nu trăsese cu culevrinele. Sir Francis păstrase salvele de bord pentru când avea să fie nevoie de ele. Loviturile ar fi făcut puţine pagube bordajului masiv al galionului şi era departe de gândul său să-şi lovească mortal premiul. Dar acum, când cele două nave erau prinse una de alta, venise momentul.

— Tunari!

Sir Francis îşi ridică sabia deasupra capului, să le atragă atenţia. Stăteau lângă armele lor, cu fitilele aprinse în mâini, privindu-l.

— Acum, urlă el şi coborî lama.

Şirul de culevrine tună într-un cor drăcesc. Gurile de foc ţinteau pupa galionului, iar tâmplăria sculptată şi aurită se dezintegra într-un nor de fum, în care zburau aşchii albe şi cioburi de sticlă vopsită de la ferestre.

Era semnalul. Nicio comandă nu se putea auzi în larmă, niciun gest nu se putea vedea în ceaţa densă care se lăsase peste vasele blocate, dar un cor sălbatic de strigăte războinice se ridică din fum, iar echipajul de pe *Lady Edwina* se năpusti pe galion.

Intrară în haită prin galeria de la pupa, asemenea unor dihori într-o vizuină de iepure, se căţărară cu agilitatea maimuţelor şi umplură bordul, feriţi de tunarii olandezi de norul rotund de fum. Alţii fugiră pe vergile *Lady Edwina* şi se lăsară să cadă pe punţile galionului.

— Franky şi Sfântul Gheorghe!

Strigătele lor de război urcară până la Hal, la catarg. Acesta văzu doar trei sau patru doborâţi de către ucigaşii de la pupa, înainte ca muşchetarii olandezi înşişi să fie hăcuiţi şi copleşiţi. Următorii urcară fără opoziţie pe duneta galionului. El îşi văzu tatăl trecând dincolo, mişcându-se cu viteza şi agilitatea cuiva mult mai tânăr.

Aboli se aplecă să-l sprijine peste balustrada galionului, şi cei doi aterizară unul lângă altul, negrul înalt cu turban stacojiu şi cavalerul cu pălărie cu pene, cu mantia rotindu-se în jurul oţelului ponosit al platoşei sale.

— Franky şi Sfântul Gheorghe! urlară oamenii, văzându-şi căpitanul în mijlocul luptei, şi-l urmară, înaintând cu repeziciune pe puntea de la pupa, cu săbiile zăngănind, tăind.

Colonelul olandez încercă să-şi adune cei câţiva oameni rămaşi, dar aceştia fură bătuţi fără milă şi daţi de-a rostogolul pe scările dunetei. Aboli şi Sir Francis coborâră după ei, iar oamenii acestora se înghesuiră în spatele lor ca o haită de copoi cu mirosul de vulpe în nări.

Aici avură parte de o opoziţie mai fermă. Căpitanul galionului îşi adunase oamenii pe puntea de sub catarg, iar acum muşchetari lor traseră o salvă de aproape şi îi atacară cu săbiile pe cei de pe *Lady Edwina.*

Puntea galionului era sufocată de o învălmăşeală de oameni care se luptau.

Deşi Hal reîncărcase tunul, nu găsea nicio ţintă. Prieteni

şi inamici erau amestecaţi, astfel încât nu putea decât să urmărească neputincios, în timp ce lupta se desfăşura pe puntea deschisă sub el.

În câteva minute fu evident că echipajul de pe *Lady Edwina* era mult mai puţin numeros. Nu existau rezerve – Sir Francis nu lăsase pe nimeni, în afară de Hal, la bordul caravelei. Angajase până la ultimul om, jucând totul pe elementul-surpriză şi pe acest prim atac frenetic. Douăzeci şi patru dintre oamenii lui erau la leghe depărtare pe apă, echipajele celor două bărci, şi nu puteau lua parte. Ar fi fost extrem de necesari acum, dar când Hal se uită după micile vase de cercetaşi, văzu că încă erau la mile depărtare. Ambele aveau velele principale ridicate, dar înaintau cu viteza melcului împotriva vântului şi a marilor vârtejuri umflate. Lupta avea să fie decisă înainte ca acestea să poată să ajungă la cele două corăbii angrenate în luptă şi să intervină.

Se uită din nou la puntea galionului şi, spre consternarea lui, îşi dădu seama că lupta se întorsese împotriva lor. Tatăl lui şi Aboli fuseseră împinşi înapoi spre pupa. Colonelul olandez era în fruntea contraatacului, răcnind ca un taur rănit şi inspirându-şi oamenii prin exemplul personal.

Din rândurile din spate ale zonei de îmbarcare se rupse un mic grup de oameni de pe *Lady Edwina,* care fuseseră împiedicaţi să lupte. Erau conduşi de o nevăstuică de om, Sam Bowles, un marinar de la teugă, al cărui cel mai mare

talent se afla în limba lui iute, abilitatea de a negocia împărţirea prăzii şi în producerea de disensiuni şi nemulţumiri în rândul semenilor săi.

Sam Bowles ţâşni de la pupa galionului şi sări peste balustrada punţii de pe *Lady Edwina,* urmat de alţi patru.

Corăbiile întrepătrunse se legănau greoi în cerc în bătaia vântului, astfel că acum *Lady Edwina* se încordă de frânghiile de prindere care le ţinea împreună. În panică şi teroare, cei cinci dezertori loviră cu toporul şi tăiară frânghiile. Fiecare se despărţi cu un pocnet pe care Hal îl auzi clar din vârful catargului.

— Stai! strigă el în jos, dar niciunul dintre ei nu-şi întrerupse activitatea trădătoare. Tată! Hal urlă spre puntea celeilalte corăbii. O să fiţi blocaţi! Întoarce-te! Întoarce-te!

Din cauza vântului şi zgomotului încleştării nu-l puteau auzi. Tatăl lui se lupta cu trei marinari olandezi, cu toată atenţia îndreptată într-acolo. Hal îl văzu tăind cu lama şi apoi ripostând cu o sclipire de oţel. Unul dintre adversarii lui se trase înapoi, strângându-se de braţ, cu mâneca brusc udă şi roşie.

În acel moment, ultima frânghie de prindere se despărţi cu un trosnet, iar *Lady Edwina* fu eliberată. Prora ei se întoarse rapid, velele se umflară şi aceasta se îndepărtă, lăsând galionul în balans, cu velele fluturând luate prin surprindere, făcându-l să dea neîndemânatic înapoi.

Hal se aruncă din adăpost, cu palmele arse de viteza cu care coarda şuiera prin ele. Se lovi de punte atât de tare, că

dinţii îi clănţăniră, şi se prăvăli peste scânduri. Fu în picioare într-o clipă şi privi cu disperare în jur. Galionul era deja la o lungime de ancablură depărtare, peste umflătura albastră de apă, cu sunetele luptei tot mai slabe în vânt.

Apoi se uită la propria pupă şi-l văzu pe Sam Bowles agitându-se să preia conducerea.

Un marinar zăcea în gaura de drenaj, doborât de un ucigaş olandez. Arma lui era lângă el, încă nedescărcată, cu fitilul sfârâind şi fumegând. Hal o luă şi porni înapoi de-a lungul punţii, să-l caute pe Sam Bowles.

Ajunse la echea cârmei cu câţiva paşi înaintea celuilalt şi îl înconjură, împingându-i în burtă ţeava armei.

— Înapoi, porc laş! Sau îţi împrăştii pe punte maţele de trădător.

Sam se retrase, iar ceilalţi patru marinari se duseră în spatele lui, holbându-se la Hal, cu feţe palide şi încă îngroziţi de evadarea lor.

— Nu poţi să-ţi părăseşti camarazii. Ne întoarcem!

Hal ţipa, cu ochii verzi aprinşi de furie sălbatică şi de teamă pentru tatăl lui şi Aboli. Flutură muscheta la ei, fumul fitilului formând turbioane în jurul capului său. Avea degetul arătător în jurul trăgaciului. Privind în acei ochi, dezertorii n-avură cum să pună la îndoială hotărârea lui şi se retraseră sub punte.

Hal prinse echea şi trase de ea. Nava îi tremură sub picioare când o luă sub control.

Se uită înapoi deznădăjduit. Ştia că n-ar fi putut să

conducăniciodată *Lady Edwina* înapoi, împotriva vântului, cu acest ansamblu de vele: se îndepărtau de locul unde tatăl lui şi Aboli luptau pentru viaţa lor. Bowles şi gaşca lui îşi dădură seama în aceeaşi clipă de încurcătura lui.

— Nimeni nu se întoarce şi tu nu poţi face nimica în privinţa asta, tinere Henry. Sam chicoti triumfător. Ar trebui să o duci pe alt curs, ca să te întorci la tăticul tău, şi niciunul dintre noi n-o să manevreze pânzele pentru tine. Aşa-i, băieţi? Te-am încuiat!

Hal se uită la el disperat. Apoi, brusc, maxilarul i se încleştă de hotărâre. Sam observă schimbarea şi îi urmări privirea. Îi căzu faţa de consternare când văzu barca la doar o jumătate de leghe depărtare, plină cu marinari înarmaţi.

— Pe el, băieţi! îşi îndemnă el tovarăşii. N-are decât un foc în muschetă, şi apoi al nostru e!

— Un foc şi sabia! urlă Hal, şi se bătu peste mânerul sabiei de la şold. Pe dinţii lui Dumnezeu, o să iau jumătate din voi cu mine şi gloria de a face asta.

— Toţi odată! ţipă Sam. Nici n-o să apuce să scoată lama din teacă.

— Da! Da! strigă Hal. Vino! Te rog, te implor să-mi dai şansa să arunc o privire la măruntaiele tale laşe.

Urmăriseră cu toţi această tânără pisică sălbatică la antrenament, îl văzuseră înfruntându-se cu Aboli şi nimeni nu voia să lupte cu el. Mârâiră şi şovăiră, pipăindu-şi spadele şi privind în altă parte.

— Haide, Sam Bowles! îl provocă Hal. Ai venit destul de

repede de pe puntea olandezului. Să vedem cât de repede vii acum la mine.

Sam se îmbărbătă şi apoi, întunecat şi hotărât, începu să înainteze, dar când Hal mai împinse gura muschetei încă un centimetru, ţintindu-i burta, se trase înapoi în grabă şi încercă să-l împingă în faţă pe unul dintre marinarii din clica lui.

— Pe el, băiete! cârâi Sam.

Hal îşi mută ţinta spre faţa celui de-al doilea om, dar acesta se smulse din prinsoarea lui Sam şi se strecură în spatele vecinului său.

Barca era acum aproape, în faţă – puteau să audă strigătele nerăbdătoare ale marinarilor de pe ea. Expresia lui Sam era de disperare. Dintr-odată o luă la fugă pe scara spre puntea inferioară, ca un iepure speriat, iar ceilalţi îl urmară într-o clipă, loviţi de panică.

Hal lăsă muscheta să cadă pe punte şi îşi puse ambele mâini pe echea cârmei. Privea în faţă, peste prora scufundată, judecându-şi momentul cu atenţie, apoi se năpusti cu toată greutatea pe manetă şi răsuci nava, aşezând-o în direcţia vântului.

Stătea acolo, săltând pe valuri. Barca era în apropiere şi Hal îl vedea la prora pe Uriaşul Daniel Fisher, unul dintre cei mai buni şefi de echipaj de pe *Lady Edwina.*

Uriaşul Daniel profită de ocazie şi trase mica barcă alături. Marinarii lui fixară la loc frânghiile de prindere pe care le tăiaseră Sam şi acoliţii lui şi se căţărară pe puntea

caravelei.

— Daniel! îl strigă Hal. Am de gând să întorc nava. Fii gata să-i pregăteşti cursul! Mergem din nou la luptă!

Uriaşul Daniel îi trimise un zâmbet fulgerător, cu dinţii lui crestaţi şi sparţi ca de rechin, şi îşi conduse oamenii în zona de ancoraj.

Doisprezece bărbaţi, proaspeţi şi nerăbdători, exultă Hal, în timp ce se pregătea pentru manevra periculoasă de a aduce vântul la pupa corăbiei, mai degrabă decât pe laterale. Dacă ar fi judecat greşit, ar fi lăsat-o fără catarge, dar dacă reuşea s-o întoarcă cu pupa în vânt, avea să câştige câteva minute cruciale pentru înapoierea la galionul angrenat în luptă.

Hal manevră echea ca să pună nava sub vânt greu, dar în timp ce aceasta se lupta frenetic să simtă vântul venindu-i din pupa şi ameninţând să dea peste cap tot ce era în picioare, Daniel lucra cu parâmele. Velele se umflară şi dintr-odată nava schimbă cursul, urmând direcţia vântului, mergând să se alăture luptei.

Daniel înjură şi îşi ridică boneta, şi toţi îl aclamară pentru curajul şi priceperea lui. Hal abia se uită la ceilalţi, concentrat să menţină cursul lui *Lady Edwina*, înapoi spre olandezul în derivă. Cu siguranţă, lupta făcea în continuare ravagii la bordul acestuia, fiindcă se auzeau strigăte slabe şi focuri ocazionale de muschetă. Apoi zări o străfulgerare albă sub vânt şi imediat după aceea vela celei de-a doua bărci, al cărei echipaj făcea frenetic cu mâna ca să-i atragă

atenţia. „O altă duzină de luptători buni să se alăture adunării”, se gândi el. Merita să piardă timp ca să-i culeagă? Alte douăsprezece săbii ascuţite? Hotărî să se îndrepte cu *Lady Edwina* spre mica ambarcaţiune.

Daniel avea pregătită o frânghie ca s-o arunce peste bord şi în câteva secunde a doua barcă îşi deşerta oamenii şi fu remorcată.

— Daniel! îl strigă Hal. Spune-le oamenilor să stea liniştiţi! N-are niciun sens să avertizăm capetele de brânză că mergem într-acolo.

— Bine, căpitane Hal. O să le facem o mică surpriză.

— Blocaţi trapele către punţile inferioare! Avem o încărcătură de laşi şi trădători ascunsă în calele noastre. Ţineţi-i încuiaţi acolo până când decide Sir Francis ce face cu ei.

Lady Edwina se apropie în tăcere de galion. Poate că olandezii erau prea ocupaţi ca să-i vadă venind sub velatura redusă, pentru că nici un singur cap nu se uită peste balustradă când cele două carene se loviră cu zgomot. Daniel şi echipa lui aruncară ghearele de abordaj peste balustrada galionului, şi imediat îl luară cu asalt.

Hal avu nevoie doar de o clipă pentru a pune la loc echea cârmei, apoi străbătu puntea în fugă şi apucă una dintre frânghiile de prindere. Călcându-i aproape pe urme Uriaşului Daniel, se căţără cu rapiditate, iar când ajunse pe balustrada galionului, se opri. Cu o mână pe frânghie şi cu ambele picioare plantate ferm pe bârna galionului, îşi trase

sabia scurtă şi-i prinse lama între dinţi. Apoi, îşi luă elan şi, la doar o secundă după Daniel, căzu dincolo de balustradă.

Se afla în frontul din faţă al grupului proaspăt îmbarcat. Cu Daniel alături şi cu sabia în pumnul drept, se opri o clipă ca să privească în jur, pe punte. Lupta era aproape încheiată. Ajunseseră la doar câteva secunde după ce oamenii tatălui său fuseseră împrăştiaţi în grupuri mici pe punte, înconjuraţi de echipaj şi luptând pentru viaţa lor. Jumătate din ei erau doborâţi, câţiva, evident morţi. Un cap despărţit de trunchi se uita chiorâş la Hal, din gaura de drenaj unde se rostogolea înainte şi-napoi într-o baltă cu propriul sânge. Cu un fior de groază, Hal îl recunoscu pe bucătarul de pe *Lady Edwina.* Alţii erau răniţi şi se zvârcoleau, se rostogoleau şi gemeau pe punte. Scândurile erau lucioase şi alunecoase de sângele lor. Iar alţii se aşezaseră epuizaţi, dezarmaţi şi abătuţi, cu armele aruncate deoparte, cu mâinile împreunate deasupra capului, predându-se inamicului.

Doar puţini mai luptau. Sir Francis şi Aboli erau în deschiderea de sub catarg, înconjuraţi de olandezi care urlau, ciopârţind şi înjunghiind. În afară de o tăietură pe braţul stâng, tatăl lui părea nevătămat – poate că armura de oţel îl salvase de răni grave – şi lupta cu ardoarea lui obişnuită. Lângă el, Aboli era imens şi indestructibil, răcnind pe limba lui un strigăt de război, când văzu capul lui Hal ivindu-se după balustradă.

Fără să se gândească la altceva decât să-i ajute, Hal se

avântă înainte.

— Pentru Franky şi Sfântul Gheorghe! urlă din toţi rărunchii, şi Uriaşul Daniel repetă strigătul, alergând prin stânga lui.

Cei din bărci veniră după ei, zbierând ca o hoardă de nebuni scăpaţi de la azilul Bedlam.

Şi echipajul olandez părea aproape epuizat, douăzeci erau căzuţi, iar dintre cei care încă luptau, mulţi erau răniţi. Se uitară peste umăr la această ultimă falangă de englezi însetaţi de sânge care se năpustea asupra lor. Surpriza fu completă. Pe fiecare faţă obosită şi scăldată în sudoare se citeau uimire şi groază. Majoritatea îşi aruncă armele şi, ca orice echipaj învins, oamenii se grăbiră să se ascundă sub punte.

Câţiva dintre cei mai bravi se întoarseră ca să facă faţă provocării, cei din jurul catargului, conduşi de colonelul olandez.

Dar strigătele lui Hal din timpul urcării la bord i-au readus la viaţă pe camarazii lor epuizaţi şi sângerând, care ţâşniră înainte cu hotărârea reînnoită de a participa la atac. Olandezii fură înconjuraţi.

Chiar şi în confuzie şi tulburare, colonelul Schreuder îl recunoscu pe Hal, şi se răsuci să-l înfrunte, urmărind să-i reteze capul cu reverul. Mustăţile i se zbârliră ca la leu şi lama îi vâjâi în mână. Era, în mod miraculos, nevătămat şi părea la fel de puternic şi de proaspăt ca oricare dintre cei pe care Hal îi conducea împotriva lui. Hal întoarse lovitura

cu o răsucire a încheieturii mâinii şi contraatacă.

Pentru a răspunde atacului lui Hal, colonelul îi întoarse spatele lui Aboli, o mişcare riscantă. Când blocă atacul lui Hal şi îşi mută picioarele să fandeze, Aboli îl atacă rapid din spate. Pentru o clipă, Hal crezu că-i va străpunge şira spinării, dar ar fi trebuit să se gândească mai bine. Aboli cunoştea şi el valoarea de răscumpărare, la fel ca oricine altcineva de la bord: un ofiţer inamic mort era doar carne putrezită aruncată peste bord rechinilor care-i urmau, dar un prizonier valora guldeni buni de aur.

Aboli prinse cuţitul invers şi îl lovi pe colonel în ceafă cu mânerul acestuia.

Olandezul făcu ochii mari din cauza şocului, apoi picioarele îi cedară, şi se prăbuşi cu faţa-n jos pe punte.

Atunci, ultima rezistenţă a echipajului galionului se prăbuşi odată cu el. Aruncară armele, iar cei de pe *Lady Edwina* care se predaseră săriră în picioare, uitând de răni şi epuizare. Înşfăcară armele aruncate şi le întoarseră spre olandezii învinşi, mânându-i înainte, forţându-i să stea în rând ghemuiţi, cu mâinile împreunate la ceafă, ciufuliţi şi oropsiţi.

Aboli îl strânse pe Hal într-o îmbrăţişare de urs.

— Când tu şi Sam Bowles aţi ridicat ancora, am crezut că e ultima oară când te văd, gâfâi el.

Sir Francis se apropie cu paşi mari de fiul său, croindu-şi drum prin grupul fremătător, însufleţit, format de marinarii săi.

— Ţi-ai părăsit postul de la catarg!

Se încruntă la Hal, în timp ce îşi înfăşură o fâşie de pânză în jurul tăieturii de pe partea superioară a braţului şi-o înnodă cu dinţii.

— Tată... se bâlbâi Hal. M-am gândit...

— Şi pentru prima oară te-ai gândit cu înţelepciune!

Expresia lui Sir Francis se îmblânzi şi ochii lui verzi străluciră.

— O să facem un războinic din tine, dacă ai să-ţi aminteşti să ţii vârful în sus pe ripostă. Grozavul ăsta de cap de brânză – îl împunse el pe colonelul căzut cu vârful cizmei – era gata să te tragă-n ţeapă, până ce Aboli i-a trosnit dovleacul.

Sir Francis îşi vârî sabia în teacă.

— Nava încă nu e sigură. Punţile inferioare şi calele sunt pline de oameni. Va trebui să-i scoatem afară. Stai aproape de Aboli şi de mine!

— Tată, eşti rănit, protestă Hal.

— Şi poate că aş fi fost mult mai grav rănit dacă te-ai fi întors fie şi cu un minut mai târziu decât ai făcut-o.

— Lasă-mă să-ţi văd rana.

— Ştiu ce trucuri te-a învăţat Aboli. Te-ai pişa pe propriul tată? râse şi-l bătu pe Hal pe umăr. Poate o să-ţi fac plăcerea un pic mai târziu. Se întoarse şi urlă pe punte: Uriaşule Daniel, coboară cu oamenii tăi şi scoate capetele alea de brânză care se ascund acolo. Jupâne John, pune un paznic la trapele încărcăturii. Vezi să nu existe jafuri.

Împărţire echitabilă pentru toţi! Jupâne Ned, preia conducerea şi du nava asta în vânt înainte să i se transforme pânzele în zdrenţe.

Apoi, urlă la ceilalţi:

— Sunt mândru de voi, ştrengarilor! O zi bună de muncă. Fiecare o să meargă acasă cu cincizeci de guinee de aur în buzunar. Dar mândrele din Plymouth n-o să vă iubească niciodată cât vă iubesc eu!

Îl aplaudară, bucuroşi că scăpaseră de confruntarea disperată şi de teama de înfrângere şi moarte.

— Haide!

Sir Francis dădu din cap spre Aboli şi porni către scara care cobora în posturile de la pupa ale ofiţerilor şi pasagerilor.

Hal îi urmă în fugă când traversară puntea, iar Aboli mormăi peste umăr:

— Fii cu ochii-n patru. Sunt unii acolo jos care ar fi fericiţi să-ţi înfigă un pumnal între coaste.

Hal ştia unde se duce tatăl lui şi care era prima lui preocupare. Voia diagramele căpitanului olandez, jurnalul de bord şi direcţiile de navigaţie. Erau mai valoroase pentru el decât toate mirodeniile şi metalele preţioase şi bijuteriile strălucitoare pe care se putea să le transporte galionul. Odată ce-ar fi pus mâna pe ele, ar fi avut cheia către fiecare port olandez şi fort din Indii. Ar fi citit ordinele de navigaţie ale convoaielor de mirodenii şi declaraţia de expediţie a mărfurilor acestora. Pentru el, acestea valorau o

mie de lire sterline în aur.

Sir Francis luă cu asalt scara şi încercă prima uşă. Era încuiată pe dinăuntru. Se trase înapoi şi izbi. La şutul său, uşa se deschise şi se prăbuşi înapoi în balamale.

Căpitanul galionului era aplecat peste biroul lui, fără perucă pe scăfârlia tunsă şi cu hainele îmbibate de sudoare. Ridică privirea disperat, cu sângele picurându-i de la o tăietură pe obraz pe cămaşa de mătase cu mâneci largi.

Când îl văzu pe Sir Francis, îngheţă şi renunţă să mai pună jurnalele de bord în sacul de pânză de lângă el, îl înşfacă şi se repezi către ferestrele de la pupa. Cercevelele şi geamul fuseseră distruse de focurile trase de culevrinele de pe *Lady Edwina,* şi se căscau spre marea care se spărgea sub pupa. Căpitanul olandez ridică sacul să-l arunce, însă Sir Francis îl prinse de braţ şi-l aruncă înapoi pe patul său. Aboli apucă sacul, iar Sir Francis făcu o mică plecăciune politicoasă.

— Vorbeşti engleza? întrebă el.

— Nu engleză, mârâi căpitanul, iar Sir Francis i se adresă fără probleme în olandeză.

Fiind cavaler Nautonnier, vorbea cele mai multe dintre limbile marilor naţiuni de navigatori, franceză, spaniolă şi portugheză, precum şi olandeză.

— Eşti prizonierul meu, mijnheer. Cum te cheamă?

— Limberger, căpitan de rangul întâi, în serviciul VOC. Iar tu, mijnheer, eşti un corsar, zise căpitanul în replică.

— Te înşeli, sire! Navighez cu autorizaţie de represalii de la Majestatea Sa regele Carol al II-lea. Nava ta este acum pradă de război.

— Ai arborat alte culori, acuză olandezul.

Sir Francis zâmbi sumbru.

— Un şiretlic legitim de război. Făcu un gest de desconsiderare şi continuă: Eşti un bărbat curajos, mijnheer, dar lupta s-a încheiat acum. De îndată ce-mi dai cuvântul tău, vei fi tratat ca oaspete de onoare. A doua zi după ce răscumpărarea ta e plătită, o să fii liber.

Căpitanul îşi şterse sângele şi sudoarea de pe faţă cu mâneca de mătase, şi o expresie de resemnare îi întunecă trăsăturile. Stând în picioare, îi înmână lui Sir Francis sabia.

— Ai cuvântul meu. N-am să încerc să scap.

— Nici n-ai să încurajezi oamenii la rezistenţă? îl îmboldi Sir Francis.

Căpitanul dădu din cap încruntat.

— De acord.

— O să am nevoie de cabina ta, mijnheer, dar am să-ţi găsesc un loc confortabil în altă parte.

Sir Francis îşi întoarse nerăbdător atenţia asupra sacului de pânză şi îi răsturnă conţinutul pe birou.

Hal ştia că, de acum înainte, tatăl lui avea să fie absorbit de lectură. Se uită la Aboli, care stătea de pază în pragul uşii. Negrul îi dădu permisiunea cu o mişcare din cap, şi Hal se strecură afară din cabină. Tatăl lui nu-l văzu plecând.

Cu sabia în mână, se mişcă precaut pe coridorul îngust.

Auzea zăngănitul şi strigătele de pe alte punţi, unde echipajul de pe *Lady Edwina* îi elibera pe marinarii olandezi învinşi şi îi mâna în sus, pe puntea deschisă. Aici jos era linişte şi pustiu. Prima uşă pe care o încercă era încuiată. Ezită, însă urmă exemplul de mai devreme al tatălui său. Uşa rezistă primului atac, dar el se dădu înapoi şi o lovi din nou. De data asta se sparse şi el zbură prin ea în cabină, dezechilibrându-se şi alunecând pe magnificele covoare orientale care acopereau puntea. Căzu pe patul imens care părea să umple jumătate din cabină.

Când se ridică în capul oaselor şi se uită la splendoarea care-l înconjura, simţi o aromă mai îmbătătoare decât orice mirodenie pe care-o mirosise vreodată. Mirosul budoarului unei femei răsfăţate, nu numai uleiurile preţioase de flori, obţinute prin arta parfumierului, ci, amestecat cu acesta, arome mai subtile de piele şi de păr, de trup de femeie tânără şi sănătoasă. Era atât de rafinat, încât atunci când începu să se mişte prin încăpere, îşi simţi picioarele ciudat de slabe sub el, şi îl priză în extaz. Era mirosul cel mai delicios care-i făcuse vreodată nările să freamăte.

Cu sabia în mână, se uită prin cabină, doar vag conştient de tapiseriile bogate şi vasele de argint pline cu zaharicale şi fructe uscate. Pe masa de toaletă de lângă perete erau o mulţime de borcănele cu alifii şi sticluţe încrustate de parfum, închise cu dopuri din argint modelat. Se duse acolo. Lângă sticluţe se aflau un set de perii de păr cu mânere de argint şi un pieptăn din carapace de broască-

ţestoasă. Un singur fir de păr era prins între dinţii pieptănului, lung cât braţul lui şi fin ca mătasea.

Hal ridică pieptănul în faţă ca şi cum ar fi fost o relicvă sfântă. Minunatul miros era din nou acolo, acel miros ameţitor de femeie. Înfăşură firul de păr pe deget şi-l scoase dintre dinţii pieptănului, apoi îl ascunse cu veneraţie în buzunarul cămăşii colorate şi năclăite de sudoare.

În acel moment, un suspin moale, dar sfâşietor se auzi din spatele unui paravan chinezesc de prost gust dintr-unul din colţurile cabinei.

— Cine-i acolo? întrebă Hal, cu cuţitul pregătit. Ieşi sau te scot eu în şuturi.

Se auzi un alt suspin, mai sfâşietor decât primul.

— Pe toţi sfinţii, vorbesc serios! Hal se duse spre paravan.

Tăie paravanul, trecând printr-unul dintre panourile pictate. Din cauza loviturii, acesta se răsturnă. Se auzi un ţipăt îngrozit, şi Hal rămase cu gura căscată la minunata creatură îngenuncheată, ghemuită în colţul cabinei.

Avea faţa îngropată în mâini, dar claia de păr strălucitor care atingea puntea sclipea ca nişte monede noi de aur, iar poalele rochiei răsfirate în jur erau albastre ca aripile de rândunică.

— Vă rog, doamnă! şopti Hal. Nu vreau să vă fac niciun rău. Vă rog, nu plângeţi.

Cuvintele lui n-avură niciun efect. Era clar că nu fuseseră înţelese şi, inspirat, Hal i se adresă în latină.

— N-are de ce să-ţi fie frică. Eşti în siguranţă. N-o să-ţi fac rău.

Capul strălucitor se ridică. Înţelesese. O privi în faţă şi fu ca şi cum ar fi încasat un glonţ în mijlocul pieptului. Durerea fu atât de intensă, că bolborosi cu voce tare. Nu visase niciodată că o astfel de frumuseţe ar putea să existe.

— Îndurare! şopti ea jalnic în latină. Te rog, nu-mi face rău.

Ochii ei erau lichizi şi tiviţi, dar lacrimile nu făceau decât să le accentueze mărimea şi să le intensifice violetul irizat. Obrajii îi erau aproape translucizi, iar lacrimile sclipeau pe ei ca nişte bobiţe de perlă.

— Eşti frumoasă, zise Hal, tot în latină.

Vocea lui suna precum cea a unei victime de pe scaunul de tortură, cu respiraţia tăiată şi în agonie. Era chinuit de emoţii cum nici nu-şi închipuise vreodată că ar putea să existe. Voia să o protejeze şi să o preţuiască pe această femeie, ca s-o păstreze pentru totdeauna pentru sine, s-o iubească şi să i se închine. Toate vorbele cavalerilor, pe care, până s-o privească, le citise şi le declamase, dar nu le înţelesese niciodată cu adevărat, se grăbiră să-i vină pe limbă, dar el nu putea decât să stea acolo şi să se holbeze.

Apoi, fu distras de un alt sunet slab din spatele lui. Se răsuci cu totul, cu cuţitul pregătit. De sub cearşafurile de satin care atârnau pe marginea patului imens se furişă o siluetă porcină. Spatele şi burta îi erau atât de împănate, că

tremurau cu fiecare mişcare pe care o făcea bărbatul. Colaci de grăsime îi căptuşeau ceafa şi îi atârnau pe fălcile căzute.

— Arată-te! urlă Hal şi îl îmboldi cu vârful lamei. Guvernatorul ţipă ascuţit şi se prăbuşi pe podea. Se încolăci ca un căţeluş.

— Te rog, nu mă ucide. Sunt un om bogat, suspină el, vorbind tot în latină. Am să plătesc orice răscumpărare.

— Ridică-te! îl îndemnă Hal din nou, dar Petrus van de Velde avu doar atâta putere şi curaj cât să stea în genunchi, plângând în hohote. Cine eşti?

— Sunt guvernatorul Capului Bunei Speranţe, iar această doamnă este soţia mea.

Erau cuvintele cele mai oribile pe care Hal le auzise vreodată rostite. Se uită la bărbatul îngrozit. Minunata doamnă pe care el o iubea deja şi căreia i-ar fi închinat viaţa lui era căsătorită – şi chiar cu acest bărbat burlesc

grotesc care stătea în genunchi în faţa lui.

— Socrul meu e director al companiei, unul dintre cei mai bogaţi şi mai puternici negustori din Amsterdam. Are să plătească... are să plătească oricât. Te rog să nu ne omori.

Cuvintele limpeziră un pic situaţia. Inima lui Hal era sfâşiată. În câteva clipe, trecuse de la exaltare sălbatică la profunzime, de la dragostea abia înfiripată la deznădejde cumplită.

Dar cuvintele guvernatorului însemnau mai mult pentru Sir Francis Courtney, care stătea acum la intrarea în cabină, cu Aboli în spatele lui.

— Calmează-te, te rog, domnule guvernator. Dumneata şi soţia dumitale sunteţi pe mâini sigure. Am să fac numaidecât aranjamente pentru răscumpărarea voastră.

Îşi scoase pălăria de cavaler şi făcu o reverenţă în faţa Katinkăi. Nici chiar el nu era în întregime imun la frumuseţea ei.

— Daţi-mi voie să mă prezint, doamnă. Căpitanul Francis Courtney, la dispoziţia dumneavoastră. Vă rog să vă liniştiţi. La patru clopote – ceea ce înseamnă peste un ceas – v-aş fi recunoscător dacă v-aţi alătura nouă pe dunetă.

Ambele corăbii erau cu vele: caravela cea mică, doar sub aripă de velă pătrată şi gabie, galionul cel mare, cu velă mare. Navigară împreună spre nord-est, îndepărtându-se de Cap şi pe un curs de închidere cu ajungere prin est pe continentul african. Din mijlocul galionului, Sir Francis îşi privi părinteşte echipajul.

— V-am promis cincizeci de guinee de om ca răsplată, zise el, iar ei îl ovaţionară frenetic.

Unii erau anchilozaţi şi schilodiţi de răni. Cinci zăceau pe rogojini lângă balustradă, prea slăbiţi din cauza pierderii de sânge ca să se ţină pe picioare, dar hotărâţi să nu scape o vorbă rostită la această ceremonie. Morţii erau deja înfăşuraţi în giulgiuri de pânză, fiecare cu câte o ghiulea

olandeză la picioare, şi întinşi la prora. Şaisprezece englezi şi patruzeci şi doi de olandezi, camarazi în armistiţiul morţii. Niciunul dintre cei vii nu se gândea acum la ei.

Sir Francis ridică o mână. Ei tăcură şi se înghesuiră în faţă, ca să nu-i rateze cuvintele.

— V-am minţit, le zise el.

Urmă un moment de uimire şi neîncredere, apoi gemură şi murmurară.

— Nu este om printre voi... – se opri pentru efect – ... să nu fie mai bogat cu două sute de lire sterline pentru ziua asta de muncă!

Tăcerea persistă cât ei se uitară neîncrezători la el, iar apoi înnebuniră de bucurie. Îşi aruncară bonetele şi urlară şi se învârtiră unii pe alţii într-un jig[3] delirant.

Chiar şi răniţii se ridicară şi cântară.

Pentru o vreme, Sir Francis zâmbi binevoitor, lăsându-i să-şi dea frâu liber bucuriei. Apoi flutură deasupra capului nişte foi de hârtie şi se lăsă din nou tăcerea.

— Acesta este un extract pe care l-am făcut după declaraţia de expediţie a corăbiei!

— Citiţi-ni-l! insistară ei.

Recitalul continuă timp de aproape o jumătate de oră, ei aplaudând fiecare element de pe foaia de expediţie pe care el o tradusese din olandeză ca s-o citească tare. Carmin şi piper, vanilie şi şofran, cuişoare şi cardamom, patruzeci şi două de tone în total. Echipajul ştia că, livră cu livră şi liră

[3] Dans popular irlandez (n.tr.).

cu liră, aceste mirodenii erau la fel de preţioase ca lingourile de argint. Răguşiseră de atâta urlat, şi Sir Francis ridică mâna din nou.

— V-am plictisit cu lista asta fără sfârşit? V-ajunge?

— Nu! urlară ei. Citiţi mai departe!

— Păi, atunci sunt şi câţiva buşteni în cale. Baiu şi tec şi alte feluri ciudate de lemn nemaivăzute la nord de ecuator. Peste trei sute de tone.

Ochii le străluceau de încântare.

— Încă şi mai mult, dar văd că vă plictisesc. Nu mai vreţi?

— Citiţi-ne! insistară ei.

— Vase chinezeşti de ceramică fină albastră şi albă şi suluri de mătase. Care vor mulţumi doamnele!

La menţionarea femeilor, ei urlară ca o turmă de elefanţi în călduri.

Când aveau să ajungă în portul următor, fiecare cu câte două sute de lire sterline în pungă, aveau să poată să aibă oricâte femei, indiferent de calitatea şi farmecul cerute de fanteziile lor.

— Mai sunt şi aur şi argint, dar astea sunt în lăzi metalice închise, pe fundul calei principale, cu trei sute de tone de lemn peste ele. N-o să punem mâna pe ele până n-ajungem în port şi nu descărcăm încărcătura principală.

— Cât de mult aur? insistară ei. Spuneţi-ne cât de mult argint?

— Argint în monede care valorează cincizeci de mii de guldeni. Asta înseamnă peste zece mii de lire sterline engleze bune. Trei sute de lingouri de aur de la minele din Kollur, de pe râul Krishna din Kandy, şi numai bunul Dumnezeu ştie cât o să luăm pe ele când o să le vindem la Londra.

Hal atârna de arborele mare al gabiei, un punct de observaţie de unde putea să-l vadă pe tatăl lui jos, pe dunetă. Abia dacă înţelegea vreun cuvânt din ce spunea, dar îşi dădea vag seama că trebuie să fi fost una dintre cele mai mari recompense obţinute vreodată de marinarii englezi în timpul acestui război cu olandezii. Se simţea ameţit şi buimac, incapabil să se concentreze la ceva, în afară de preţioasa comoară capturată cu propria sabie şi care acum stătea sfioasă în spatele tatălui său, asistată de servitoarea ei.

Galant, Sir Francis plasase pe dunetă pentru soţia guvernatorului olandez unul dintre scaunele sculptate, tapiţate, din cabina căpitanului. Acum, Petrus van de Velde stătea în spatele ei, îmbrăcat splendid, cu rhinegravi[4] din piele moale spaniolă, care-i ajungeau până la coapse, purtând perucă şi împodobit cu panglici, corpolenţa fiindu-i acoperită cu medalioanele şi canaturile de mătase din biroul său.

[4] Pantaloni populari în Europa Occidentală de la începutul anilor 1660 până la mijlocul anilor 1670. Sunt pantaloni scurţi compleţi, adunaţi sub genunchi, (n.tr.).

Spre surprinderea lui, Hal constată că-l ura amarnic şi că-i părea rău că nu băgase sabia-n el când se târâse de sub pat, transformând astfel în văduvă îngerul care-i era soţie.

Se imagină dedicându-şi viaţa spre a fi Lancelotul Guineverei lui. Se văzu umil şi supus fiecărui capriciu al ei, dar inspirat de fapte de vitejie deosebite din dragoste pură pentru ea. La ordinul ei, ar fi putut chiar să întreprindă o misiune cavalerească pentru a căuta Sfântul Graal şi a aşeza relicva sfântă în frumoasele ei mâini albe. Se cutremură de plăcere la acest gând şi se uită cu jind la ea.

În timp ce Hal visa cu ochii deschişi în tachelaj, ceremonia de pe puntea de jos se apropia de final, în spatele guvernatorului se aflau căpitanul olandez şi ceilalţi ofiţeri capturaţi. Colonelul Cornelius Schreuder era singurul fără pălărie, fiindcă un bandaj îi înfăşura capul.

În ciuda loviturii primite de la Aboli, privirea lui era încă tăioasă şi senină şi expresia feroce, în timp ce-l asculta pe Sir Francis citind lista cu prada.

— Dar asta nu e tot, băieţi! îşi asigură Sir Francis echipajul. Suntem norocoşi să-l avem la bord, ca onorat oaspete, pe noul guvernator al aşezării olandeze a Capului Bunei Speranţe.

Făcu o plecăciune înflorită ironic în faţa lui van de Velde, care se uită urât la el: acum, că cei care-l capturaseră îi cunoşteau valoarea şi poziţia, se simţeau mai în siguranţă.

Englezii aplaudară, dar ochii lor erau pe Katinka, iar Sir

Francis le făcu favoarea să le-o prezinte.

— De asemenea, suntem norocoşi s-o avem cu noi şi pe minunata soţie a guvernatorului...

Se întrerupse ca echipajul să-şi exprime sonor aprecierea pentru frumuseţea ei.

— Boi neciopliţi de la ţară, mormăi van de Velde şi îşi puse mâna protector pe umărul Katinkăi.

Ea se uită la bărbaţi cu ochi violeţi mari, iar frumuseţea şi nevinovăţia ei îi făcu să se ruşineze, într-o tăcere jenată.

— Mevrouw van de Velde este singura fiică a lui Burger Hendrik Coetzee, *stadhouder* al oraşului Amsterdam şi preşedintele Consiliului de administraţie al Companiei Olandeze a Indiilor de Est.

Echipajul se uită la ea cu veneraţie. Puţini înţelegeau importanţa unei astfel de personalităţi solemne, dar îi impresionă modul în care Sir Francis recită aceste titluri.

Guvernatorul şi soţia lui vor fi ţinuţi la bordul acestei corăbii până când va fi plătită răscumpărarea. Unul dintre ofiţerii olandezi capturaţi va fi trimis la Capul Bunei Speranţe cu cererea ca răscumpărarea să fie transmisă consiliului din Amsterdam cu următoarea corabie a Companiei.

Echipajul se holbă la cuplu, apoi Uriaşul Daniel întrebă:

— Cât de mult, Sir Francis? Care e suma de răscumpărare pe care aţi stabilit-o?

— Am stabilit răscumpărarea guvernatorului la două sute de mii de guldeni în monede de aur.

Echipajul corăbiei fu uimit, pentru că o astfel de sumă depăşea puterea lor de înţelegere.

Apoi, Daniel zbieră din nou:

— Haideţi să-l aclamăm pe căpitan, băieţi!

Şi strigară până rămaseră fără voci.

Sir Francis se plimbă agale printre marinarii săi olandezi capturaţi. Erau patruzeci şi şapte, optsprezece dintre ei răniţi. Examină chipul fiecărui om pe lângă care trecu: erau un neam aspru, cu trăsături grosolane şi expresie lipsită de inteligenţă. În mod evident, niciunul nu avea nicio valoare de răscumpărare. Erau mai degrabă o răspundere, fiindcă trebuiau să fie hrăniţi şi păziţi şi exista întotdeauna pericolul să-şi recapete curajul şi să pornească o răscoală.

— Cu cât mai repede scăpăm de ei, cu atât mai bine, murmură către sine, apoi li se adresă cu voce tare în limba lor: V-aţi făcut bine datoria. O să fiţi eliberaţi şi trimişi înapoi la fortul de la Cap. Puteţi să vă luaţi cu voi şi sacii cu bagaje şi, înainte de a pleca, o să văd dacă aveţi salariile plătite.

Se luminară la faţă. Nu se aşteptau la aşa ceva. Asta ar trebui să-i ţină liniştiţi şi docili, se gândi el, întorcându-se să coboare scara către noua lui cabină, unde îl aşteptau mai iluştrii lui prizonieri.

— Domnilor! îi salută când intră şi luă loc pe scaunul din spatele biroului de mahon. Vreţi un pahar de vin din Insulele Canare?

Guvernatorul van de Velde încuviinţă din cap cu lăcomie. Gâtul îi era uscat şi, deşi mâncase cu doar o jumătate de oră înainte, stomacul îi mârâia ca un câine înfometat. Oliver, servitorul lui Sir Francis, turnă vinul galben în pahare cu picior şi le servi fructele zaharisite pe care le găsise în cămara căpitanului olandez. Căpitanul făcu o faţă acră când recunoscu propriile mâncăruri, dar luă o înghiţitură mare de vin.

Sir Francis consultă grămada de manuscrise pe care îşi făcuse notiţe, apoi se uită la una dintre scrisorile găsite în biroul căpitanului. Era de la o eminentă firmă de bancheri din Olanda. Se uită la căpitan şi i se adresă cu asprime.

— Mă întreb dacă un ofiţer cu funcţia şi vechimea dumitale în VOC ar trebui să se dedea la a face comerţ pe cont propriu. Amândoi ştim că e strict interzis de Cei şaptesprezece.

Căpitanul păru că ar vrea să protesteze, dar când Sir Francis bătu uşor scrisoarea cu mâna, se abţinu şi se uită vinovat la guvernator, care stătea lângă el.

— Se pare că eşti un om bogat, mijnheer. N-ai cum să scapi de o răscumpărare de două sute de mii de guldeni.

Căpitanul se încruntă şi bombăni, dar Sir Francis continuă netulburat:

— Dacă ai să le scrii o scrisoare bancherilor dumitale, problema poate fi soluţionată ca între gentlemeni, de îndată ce am să primesc suma respectivă în aur.

Căpitanul înclină capul în semn de supunere.

— Acum, ofiţerii corăbiei, continuă Sir Francis. V-am examinat registrul de angajare.

Trase caietul spre el şi-l deschise.

— Se pare că toţi sunt oameni fără conexiuni înalte sau putere financiară. Se uită la căpitan. Aşa-i?

— E adevărat, mijnheer.

— Am să-i trimit la Cap, cu marinarii de rând. Acum rămâne să decidem cine are să încredinţeze Consiliului Companiei cererea de răscumpărare pentru guvernatorul van de Velde şi buna lui doamnă – şi, desigur, scrisoarea către bancherii dumitale.

Sir Francis ridică privirea spre guvernator. Van de Velde îndesă încă un fruct confiat în gură şi răspunse cu gura plină:

— Trimite-l pe Schreuder.

— Schreuder?

Sir Francis frunzări prin hârtii până găsi brevetul colonelului.

— Colonelul Cornelius Schreuder, noul comandant militar al fortului Buna Speranţă?

— *Ja,* acela. Van de Velde se întinse după altă bomboană. Rangul lui îi va da mai multă prestanţă când o să-i prezinte socrului meu cererea de răscumpărare, sublinie el.

Sir Francis studie figura omului care mesteca de zor. Se întrebă de ce voia guvernatorul să scape de colonel. Părea un om bun şi plin de resurse; ar fi avut mai mult sens să-l

ţină la îndemână. Totuşi, ceea ce afirmase van de Velde despre statutul acestuia era adevărat. Şi Sir Francis simţi că acest colonel Schreuder ar putea deveni periculos dacă rămânea captiv la bordul galionului pentru o oarecare perioadă. „Mult mai multe probleme decât merită”, se gândi el, şi zise cu voce tare:

— Foarte bine, am să-l trimit pe el.

Buzele acoperite cu zahăr ale guvernatorului se ţuguiară de satisfacţie. Era pe deplin conştient de interesul soţiei lui pentru chipeşul colonel. Se căsătorise cu ea de doar câţiva ani, şi totuşi ştia cu certitudine că avusese cel puţin optsprezece amanţi în acest timp, unii doar pentru o oră sau o seară.

Servitoarea ei, Zelda, era în slujba lui van de Velde şi-i raporta fiecare dintre aventurile stăpânei sale, relatându-i cu mare plăcere fiecare detaliu senzual.

Când van de Velde îşi dăduse prima dată seama de apetitul sexual al Katinkăi, se indignase. Totuşi, crizele lui iniţiale de furie n-avuseseră niciun efect, şi el înţelesese repede că nu putea să aibă niciun control asupra ei. Nu putea nici să protesteze prea mult, nici s-o alunge, pe de o parte, fiindcă era nebun după ea, pe de altă parte, fiindcă tatăl ei era prea bogat şi puternic. Sporirea propriei averi şi a propriului statut depindea aproape în întregime de ea. În final, singura lui modalitate de acţiune era, pe cât posibil, s-o ferească de ispită şi de oportunitate.

În timpul acestei călătorii reuşise s-o ţină aproape

prizonieră în cabina ei şi era sigur că, dacă n-ar fi făcut-o, soţia lui s-ar fi bucurat deja de farmecele colonelului, care erau afişate în mod ostentativ. Odată acesta plecat de pe corabie, posibilităţile ei de diversitate aveau să fie serios reduse şi, după un post prelungit, ea ar fi putut chiar să se supună propriilor lui avansuri asudate.

— Prea bine, fu Sir Francis de acord. Am să-l trimit pe colonelul Schreuder ca emisar al dumitale.

Întoarse pagina manuscrisului de pe biroul din faţa lui.

— Cu vânturile potrivite şi cu ajutorul lui Dumnezeu cel Atotputernic, călătoria din Cap în Olanda şi înapoi aici, la punctul de întâlnire, nu ar trebui să dureze mai mult de opt luni. Putem să sperăm ca de Crăciun să fiţi liberi să vă preluaţi atribuţiile.

— Unde o să ne ţineţi până primeşti răscumpărarea? Soţia mea e o doamnă de calitate şi delicată din fire.

— Într-un loc sigur şi confortabil. Te asigur de asta, sire.

— Unde vă întâlniţi cu nava care se întoarce cu banii noştri de răscumpărare?

La treizeci şi trei de grade latitudine sudică şi patru grade şi treizeci de minute est.

— Unde, rogu-vă, ar putea să fie asta?

— Păi, domnule guvernator van de Velde, chiar la faţa locului, pe ocean, unde ne aflăm în acest moment.

Sir Francis nu putea să fie păcălit atât de uşor, încât să dezvăluie unde se afla baza lui.

În zorii ceţoşi, galionul aruncă ancora în apele mai blânde din spatele unui promontoriu stâncos de pe coasta africană. Vântul scăzu şi începu să-şi schimbe direcţia. Sfârşitul sezonului de vară nu era departe; se apropiau cu repeziciune de echinocţiul de toamnă. *Lady Edwina,* cu pompele bătând neîncetat, veni aproape şi, cu tranchetele de câlţi între carene, trase repede lângă vasul mai mare.

De îndată începură lucrările de curăţenie. Arborada şi greementul fuseseră deja dezinstalate de pe galion.

Scoseseră mai întâi armele. Tunurile mari de bronz fură mutate. Treizeci de marinari merseseră cu estacada şi apoi coborâseră fiecare culevrină pe puntea galionului. Odată aceste arme amplasate, galionul avea să aibă puterea de foc a unei corăbii de linie şi avea să fie capabil să atace orice navă a Companiei în condiţii mai mult decât egale.

Privind tunul adus la bord, Sir Francis îşi dădu seama că acum avea forţa să lanseze un raid asupra oricărui port comercial olandez din Indii. Capturarea vasului *Standvastigheid* era doar începutul. Dar avea de gând să devină teroarea olandezilor în Oceanul Indian, la fel cum, cu un secol în urmă, Sir Francis Drake îi năpăstuise pe spanioli pe propriul continent.

Acum erau ridicate butoaiele de pulbere din magazia caravelei. Puţine rămăseseră complet uscate după voiajul lung şi greutăţile cu care se confruntaseră. Totuşi, mai erau încă două tone de praf de puşcă de calitate excelentă, suficiente pentru zece, douăsprezece bătălii sau pentru

capturarea unui depozit olandez bogat în Trincomalee sau pe coasta javaneză.

După ce fură aduse mobilierul şi proviziile, butoaiele de apă şi cuferele cu arme, butiile cu carne în saramură, sacii cu pâine şi butoaiele cu făină, bărcile fură de asemenea urcate la bord şi dezmembrate de tâmplari.

Fură depozitate în cala principală a galionului, deasupra stivelor de lemn de esenţă orientală rară. Aşa de voluminoase şi grele erau mărfurile depozitate, încât pentru a încăpea fuseseră nevoiţi să lase deschise ramele gurilor de magazii de la calele principale, până când prada cea mare avea să fie dusă în baza secretă a lui Sir Francis.

Golită până la scânduri, *Lady Edwina* plutea la suprafaţa apei, când colonelul Schreuder şi echipajul olandez eliberat fură gata să urce la bord. Sir Francis îl chemă pe colonel la pupa şi îi înmână sabia pe care i-o luase şi scrisoarea adresată Consiliului Companiei Olandeze a Indiilor de Est din Amsterdam. Aceasta fusese cusută într-o husă de pânză, sigilată cu ceară roşie şi legată cu panglică.

Forma un pachet impresionant, pe care colonelul Schreuder îl plasă ferm sub braţ.

— Nădăjduiesc că ne vom întâlni din nou, mijnheer, îi zise Schreuder ameninţător lui Sir Francis.

— În opt luni de-acum încolo o să fiu la întâlnire, îl asigură Sir Francis. Atunci am să fiu încântat să vă văd din nou, atâta timp cât o să aveţi cele două sute de mii de guldeni de aur pentru mine.

— N-aţi înţeles ce-am vrut să spun, zise Cornelius Schreuder mohorât.

— Ba vă asigur că am înţeles, răspunse Sir Francis liniştit.

Apoi, colonelul se uită spre deschizătura de la pupa, unde Katinka van de Velde stătea lângă soţul ei. Plecăciunea adâncă pe care o făcu în faţa lor şi privirea plină de alean din ochii lui nu erau pentru guvernator.

— Am să mă întorc cât se poate de repede ca să vă curm suferinţa, le zise el.

— Domnul fie cu tine, zise guvernatorul. Soarta noastră e în mâinile dumitale.

— Puteţi fi sigur de recunoştinţa mea cea mai profundă la întoarcere, dragul meu colonel, şopti soţia lui van de Velde, cu o voce gâtuită de fetiţă, iar colonelul se cutremură de parcă îi fusese turnată peste el o găleată cu apă rece ca gheaţa.

Îşi îndreptă spatele, salută, apoi se întoarse şi se duse către balustrada galionului.

Hal aştepta la babord, împreună cu Aboli şi Uriaşul Daniel.

Colonelul miji ochii şi se opri în faţa lui Hal răsucindu-şi mustaţa. Panglicile hainei îi fluturau în vânt, iar centura sa licări când îşi atinse sabia de la şold.

— Am fost întrerupţi, băiete, zise el încet, într-o engleză bună, fără accent. Totuşi, o să vină o vreme când o să termin lecţia.

— Să sperăm, sire.

Hal era curajos cu Aboli alături.

— Sunt mereu recunoscător să primesc instruire.

Pentru o clipă, se priviră în ochi, apoi Schreuder sări peste marginea galionului, pe puntea caravelei. Imediat frânghiile fură aruncate şi echipajul olandez ridică velele. *Lady Edwina* schimbă direcţia pupei ca un mânz sperios. Se întoarse uşor dinspre uscat spre largul mării.

— N-o să rămânem nici noi aici, dacă nu te superi, jupâne Ned. Ridică ancora, zise Sir Francis.

Galionul se îndepărtă de coasta africană, îndreptându-se spre sud. Din vârful catargului, de unde stătea, Hal încă zărea *Lady Edwina.* Mica navă menţinea cursul departe de ţărm, pentru a se feri de apele înşelătoare ale Capului Agulhas, înainte de a-l schimba până ca vântul să coboare spre fortul olandez de sub Muntele Table care străjuia extremitatea sud-vestică a continentului african.

În timp ce privea, conturul velelor caravelei se modifică drastic. Hal se aplecă şi strigă în jos:

— *Lady Edwina* îşi schimbă cursul!

— Încotro? strigă şi tatăl lui.

— Merge liberă, zise Hal. Se pare că noul curs este spre vest.

Făcea exact ce preconizaseră.

Cu sud-estul perfect pe lăţimea pupei, se îndrepta direct spre Buna Speranţă.

— N-o scăpa din ochi.

În timp ce Hal o urmărea, caravela îşi diminuă dimensiunile până când pânzele ei albe se făcură una cu coamele răvăşite de vânt ale cailor suri de la orizont.

— A dispărut! strigă el către dunetă. Nu se mai vede de-aici!

Sir Francis aşteptase acest moment dinainte de-a aduce galionul pe adevăratul curs. Acum dădu ordine către cârmă să întoarcă spre est şi să meargă paralel cu coasta africană.

— Ăsta pare să fie cel mai bun unghi de navigaţie, îi zise el lui Hal, când fiul său coborî pe punte, după ce fusese înlocuit la catarg. Chiar şi cu reparaţiile improvizate, prinde viteză bună. Trebuie să cunoaştem toanele şi capriciile noii noastre amante. Fă o abatere sub vânt a lochului, te rog.

Cu sticla în mână, Hal fixă lochul pe tamburul său, îl coborî din arcuri pe drumul înapoi de-a lungul cocăi, până ajunse la pupa. Făcu un calcul rapid pe tăbliţă şi apoi ridică privirea la tatăl lui.

— Şase noduri prin apă.

— Cu un catarg nou o să ajungă la zece. Ned Tyler a găsit un scondru bun de pin norvegian depozitat în cală. O să-l ridicăm de îndată ce ajungem în port.

Sir Francis părea încântat. Dumnezeu le zâmbea.

— Adună echipajul. O să cerem binecuvântarea lui Dumnezeu şi o s-o rebotezăm.

Stătură în vânt cu capul descoperit, ţinându-şi bonetele la piept, cu cele mai pioase expresii de care erau în stare, temându-se să nu atragă mânia lui Sir Francis.

— Îţi mulţumim, Dumnezeule Atotputernic, pentru victoria împotriva ereticilor şi apostaţilor, ignoranţilor discipoli ai fiului lui Satana, Martin Luther.

— Amin! strigară ei cu voce tare.

Erau cu toţii buni anglicani, în afară de negri, dar şi aceşti negri strigară „Amin!” împreună cu restul. Învăţaseră acest cuvânt în prima lor zi la bordul corăbiei lui Sir Francis.

— De asemenea, îţi mulţumim pentru intervenţia Ta promptă şi milostivă în toiul bătăliei şi pentru că ne-ai ferit de înfrângerea sigură.

Hal se foi nemulţumit, dar fără să ridice privirea. O parte din meritul pentru intervenţia în timp util era a lui, iar tatăl lui nu recunoscuse asta deschis.

— Îţi mulţumim şi îţi lăudăm numele pentru că ai pus în mâinile noastre această corabie bună. Îţi făgăduim solemn că o s-o folosim ca să-i ruşinăm şi pedepsim pe vrăjmaşii tăi. Îţi cerem s-o binecuvântezi. Te implorăm să veghezi asupra ei şi să consacri noul nume pe care i-l vom da. De-acum încolo, o să se cheme *Resolution.*

Tatăl lui pur şi simplu tradusese numele galionului din olandeză, iar Hal se întristă că vasul acesta nu purta numele mamei lui. Se întrebă dacă amintirile tatălui său despre mama lui păleau în sfârşit, dacă avea un alt motiv să nu-i mai perpetueze memoria. Ştia că el n-ar fi avut niciodată curajul să-i ceară şi că pur şi simplu trebuia să accepte această decizie.

— Îţi cerem ajutorul în lupta noastră fără sfârşit

împotriva celui nelegiuit. Îţi mulţumim cu smerenie pentru răsplata pe care-ai aruncat-o din belşug asupra noastră. Şi nădăjduim că, de ne vom dovedi vrednici, o să ne răsplăteşti munca şi sacrificiul cu alte dovezi ale iubirii pe care ne-o porţi.

Era un sentiment perfect rezonabil, unul cu care fiecare om de la bord, bun creştin sau păgân, putea să fie pe deplin de acord. Fiecare om devotat lucrării lui Dumnezeu pe pământ era răsplătit de El, şi nu numai în viaţa de apoi. Comorile care umpleau calele vasului *Resolution* erau proba şi dovada tangibilă a aprobării Sale şi a aprecierii faţă de ei.

— Acum, haideţi să ovaţionăm *Resolution* şi pe toţi cei ce navighează cu ea.

Aclamară până răguşiră, iar într-un final Sir Francis îi opri. Îşi puse la loc pălăria cu boruri largi şi le făcu semn să-şi acopere capetele. Expresia îi deveni severă şi ameninţătoare.

— Mai avem încă o sarcină acum, le zise şi se uită la Uriaşul Daniel. Adu prizonierii pe punte, jupâne Daniel.

Sam Bowles era în fruntea jalnicului şir care venea din cală, clipind în lumina soarelui. Fură împinşi din spate şi forţaţi să stea în genunchi, în faţa echipajului corăbiei.

Sir Francis le citi numele de pe foaia de pergament pe care o ţinea în mână.

— Samuel Bowles. Edward Broom. Peter Law. Peter Miller. John Tate. Îngenuncheaţi în faţa camarazilor voştri. Sunteţi acuzaţi de laşitate şi dezertare din faţa inamicului şi

de abatere de la datoria voastră.

Ceilalţi bărbaţi mârâiră şi îi sfredeliră cu privirea.

— Cum răspundeţi la aceste acuzaţii? Sunteţi laşi şi trădători cum vă acuzăm noi?

— Îndurare, Excelenţa Voastră. A fost o nebunie de moment. Ne pocăim cu adevărat. Iartă-ne, te rugăm, de dragul soţiilor şi al pruncilor noştri drăgălaşi pe care i-am lăsat acasă, pledă Sam Bowles în numele lor.

— Singurele soţii pe care le-aţi avut vreodată au fost prostituatele din bordelurile de pe Dock Street, îl batjocori Uriaşul Daniel, iar echipajul hohoti.

— Înşiră-i la capătul punţii! Să ne uităm la ei cum dansează pentru dracu’.

— Să vă fie ruşine! îi opri Sir Francis. Ce fel de justiţie engleză e asta? Fiecare om, indiferent de cât de jos e, are dreptul la un proces corect.

Redeveniră serioşi, iar el continuă.

— O să ne ocupăm de chestiunea asta în ordinea corectă. Cine aduce aceste acuzaţii împotriva lor?

— Noi! zbieră echipajul la unison.

— Cine sunt martorii voştri?

— Noi! răspunseră ei într-un glas.

— Aţi asistat la vreun act de trădare sau laşitate? Aţi văzut aceste creaturi proaste fugind din luptă şi lăsându-şi camarazii în voia sorţii?

— Da.

— Aţi auzit mărturia împotriva voastră. Aveţi ceva de

spus în apărarea voastră?

— Îndurare! scânci Sam Bowles.

Ceilalţi erau tăcuţi.

Sir Francis se întoarse din nou spre echipaj.

— Şi care e verdictul vostru?

— Vinovaţi!

— Vinovaţi ca dracu'! adăugă Uriaşul Daniel, ca nu cumva să rămână vreo urmă de îndoială.

— Şi pedeapsa? întrebă Sir Francis.

Numaidecât izbucni vacarmul.

— Să-i spânzurăm.

— Spânzuratu îi prea bun pentru porci. Atârnă-i cu capu-n jos.

— Nu! Nu! Să-i spintecăm. Să-i punem să-şi mănânce singuri ouăle.

— Haideţi să prăjim nişte porci! Să-i ardem pe rug pe ticăloşi.

Sir Francis îi reduse din nou la tăcere.

— Văd că avem unele diferenţe de opinie.

Făcu un gest spre Uriaşul Daniel.

— Du-i jos şi încuie-i. Lasă-i să zacă vreo două zile în zemurile lor împuţite. O să ne ocupăm de ei când ajungem în port. Până atunci avem treburi mai importante.

Pentru prima dată în viaţa lui, Hal avea propria cabină pe corabie. Nu mai era nevoie să împărtăşească fiecare clipă de somn şi de veghe din viaţa lui înghesuit într-o

intimitate forţată cu o hoardă de alte fiinţe umane.

Galionul era spaţios în comparaţie cu micuţa caravelă, iar tatăl lui îi găsise un loc alături de propriile cabine magnifice. Era odăiţa servitorului căpitanului olandez, şi nu era decât un simplu ungher tihnit.

— Ai nevoie de un loc luminos, ca să-ţi continui studiile, îşi justificase Sir Francis această indulgenţă. Pierzi o grămadă de ore dormind în fiecare noapte, când ai putea să lucrezi.

Îi poruncise dulgherului de pe corabie să-i încropească un pat şi un raft pe care să-şi pună cărţile şi hârtiile.

O lampă cu ulei i se legăna deasupra capului, înnegrind cu funinginea ei puntea de deasupra, dar oferindu-i lui Hal suficientă lumină cât să-şi ia notiţe şi să-şi scrie temele pe care i le dădea tatăl lui. Ochii îl usturau de oboseală şi trebui să-şi înăbuşe căscatul când îşi înmuie pana şi se uită la foaia de pergament pe care copia extrasul din direcţiile de navigaţie ale căpitanului olandez pe care le capturase tatăl lui. Fiecare navigator avea propriul manual personal cu direcţii de navigaţie, un nepreţuit jurnal în care se aflau detalii cu privire la mări şi oceane, curenţi şi zone de coastă, apropierea de coaste şi porturi; tabele cu schimbările de busolă şi misterioase abateri când o corabie naviga în ape străine, diagrame ale cerului de noapte, care se modificau odată cu latitudinile. Erau cunoştinţe pe care fiecare navigator le acumula cu migală de-a lungul vieţii sale, prin observaţii proprii sau spicuind din experienţa şi

anecdotele altora. Tatăl lui s-ar fi aşteptat ca el să finalizeze această lucrare înainte de cartul la catarg, care începea la patru dimineaţa.

Un zgomot slab din spatele peretelui îl distrase şi ridică privirea, cu pana încă în mână. Era un sunet de paşi atât de uşor, că aproape nu se auzea, şi venea dinspre cabinele de lux ale soţiei guvernatorului. Ascultă cu fiecare fibră a fiinţei sale, încercând să interpreteze fiecare sunet care ajungea la el. Inima îi spunea că era minunata Katinka, dar nu era sigur. Putea să fie servitoarea urâtă sau chiar grotescul ei soţ. Se simţi frustrat şi înşelat la acest gând. Totuşi, se convinse că era Katinka şi apropierea de ea îl încântă, chiar dacă îi despărţea peretele din scânduri. Tânjea după ea cu atâta disperare, încât nu se mai putea concentra la ceea ce avea de făcut.

Se ridică, aplecându-se din pricina tavanului jos, şi se deplasă fără zgomot până la peretele despărţitor. Se lipi de acesta şi ascultă. Auzi o lumânare sfârâind, ceva târât pe podea, foşnet de pânză, nişte sunete pe care nu le putu identifica şi apoi susur de lichid care curge într-un bazin sau vas. Cu urechea pe perete, îşi închipui fiecare mişcare de dincolo. O auzi cum ia apă din lighean cu mâinile făcute căuş ca să se spele pe faţă, auzi micile ei icnete când apa rece îi atinse obrajii, apoi cum picăturile căzură înapoi în vas.

Privi în jos şi zări, printr-o crăpătură în peretele despărţitor, o rază slabă de la lumânările care ardeau, o

fâşie îngustă de lumină galbenă, care oscila ritmic odată cu mişcarea corăbiei. Fără să ţină seama de consecinţe, se lăsă în genunchi şi se uită prin crăpătură. Vedea prea puţin, pentru că era îngustă, iar lumina fluctuantă a lumânării îi venea direct în ochi.

Apoi ceva trecu între el şi lumânare, un vârtej de mătăsuri şi dantele. Se uită uimit, prinzând sclipirea sidefie a pielii albe fără cusur. Fu doar o ocheadă, atât de rapidă, că abia avu timp să vadă linia spatelui gol, în lumina galbenă.

Îşi presă mai mult faţa de perete, disperat să zărească încă un crâmpei de frumuseţe. Îşi închipui că, peste sunetul normal al lemnului corăbiei înaintând pe mare, putea să audă respiraţia ei moale, uşoară precum şoapta unui zefir tropical. Îşi ţinu propria respiraţie ca să asculte, până când îl usturară plămânii, şi se simţi ameţit de veneraţie în momentul în care lumânarea din cealaltă cabină se mişcă brusc, raza de lumină care trecea prin crăpătură i se strecură rapid în ochi şi dispăru. Auzi zgomot de paşi şi dincolo de perete se aşternură întunericul şi liniştea.

Rămase în genunchi pentru o vreme, ca un închinător la un altar, iar apoi se ridică încet şi se aşeză din nou la poliţa lui de lucru. Încercă să-şi forţeze creierul obosit să participe la sarcina pe care i-o trasase tatăl lui, dar acesta rătăcea departe ca un mânz indisciplinat în laţul dresorului.

Literele de pe pagina dinaintea lui se dizolvau în imaginea pielii de alabastru şi a părului de aur. Păstra în

nări amintirea acelui miros chinuitor pe care-l simţise când se năpustise prima dată în cabina ei. Îşi acoperi ochii cu o mână, în încercarea de-a împiedica alte viziuni să-i invadeze mintea.

Nu-i fu de niciun folos: mintea îi scăpase de sub control. Se întinse după Biblia care se afla lângă jurnalul lui şi deschise coperta îmbrăcată în piele. Între pagini era un filigran fin de aur, acel singur fir de păr pe care-l furase de pe pieptănul ei. Îl atinse cu buzele, apoi scoase un mic geamăt: i se păru că încă detectează o urmă de parfum pe el şi strânse din ochi.

Trecu ceva timp până deveni conştient de acţiunile trădătoarei lui mâini drepte. Ca un hoţ, aceasta se strecurase sub poalele largi ale cămăşii de pânză, singurul veşmânt pe care-l purta în căldurosul, înăbuşitorul lui ungher tihnit. Când îşi dădu seama ce face, fu prea târziu ca să se mai oprească. Neputincios, se predă gesturilor ritmice ale propriilor degete. Sudoarea îi ţâşnea din fiecare por şi îi ungea muşchii tineri şi tari. Membrul pe care-l ţinea între degete era tare ca osul şi înzestrat cu o viaţă proprie trepidantă.

Mirosul ei îi umplu capul. Mâna lui bătea rapid, dar nu la fel de rapid ca inima lui. Ştia că era păcat şi nebunie.

Tatăl lui îl avertizase, dar nu se putea opri. Se zvârcolea pe scaun. Simţea oceanul iubirii lui pentru ea presând asupra digului reţinerii sale, ca un mare şi irezistibil şuvoi. Scoase un mic strigăt şi şuvoiul ţâşni din el. Simţi viitura

caldă stropindu-l pe coapsele încordate rigid, auzi cum împroaşcă puntea şi apoi mirosul de mosc îi alungă din nări parfumul sacru al părului ei.

Se aşează, transpirat şi gâfâind încet, şi îl copleşiră valuri de vinovăţie şi dezgust pentru propria persoană. Trădase încrederea tatălui său, promisiunea pe care i-o făcuse şi spurcase cu pofta lui profană imaginea pură şi minunată a unui sfânt.

Nu mai putu să rămână în cabină nicio clipă. Îşi trase pe el o haină marinărească de pânză şi fugi pe scară-n sus pe punte. Rămase o vreme lângă balustradă, respirând adânc. Aerul sărat îl ajuta să mai scape de vinovăţie şi de dezgust faţă de propria persoană. Se simţi mai bine şi se uită în jur.

Nava era încă pe o cale babord, cu vânt travers. Catargele se legănau înainte şi înapoi deasupra unei bolte de stele. Abia putea să zărească ţărmul întunecat. Ursa Mare era la o lăţime de deget deasupra siluetei întunecate a uscatului. Era un memento nostalgic al ţării în care se născuse şi al copilăriei pe care o lăsase în urmă.

Spre sud, cerul îţi lua vederea cu constelaţia Centaurului, care se afla deasupra umărului său drept, iar măreaţa Stea a Sudului lumina cu inima sa. Era simbolul acestei noi lumi de dincolo de ecuator.

Se uită la cârmă şi zări pipa strălucitoare a tatălui său într-un colţ adăpostit al dunetei. Nu voia să dea ochii cu el acum, fiindcă era sigur că vina şi depravarea i se citeau pe faţă, aşa că tatăl lui le-ar fi recunoscut chiar şi pe întuneric.

Cu toate acestea, ştia că tatăl lui îl văzuse şi ar fi fost ciudat dacă nu i-ar fi arătat respect. Se îndreptă rapid spre el.

— Mă rog de iertare, tată. Am venit aici sus pentru o gură de aer ca să-mi limpezesc capul, murmură, incapabil să-l privească pe Sir Francis în ochi.

— Nu zăbovi prea mult pe-aici, îl avertiză tatăl lui. Vreau să văd finalizată sarcina pe care ţi-am dat-o, înainte de cartul tău la catarg.

Hal se grăbi să plece. Încă nu-i era familiară această punte largă. O mare parte a încărcăturii şi a bunurilor de pe caravelă se putea să nu se fi potrivit în calele deja înghesuite ale galionului şi fuseseră lăsate pe punte. Îşi făcu drum printre butoaie, cufere şi falconete de bronz.

Hal era încă atât de copleşit de remuşcări şi de vinovăţie, încât acorda prea puţină atenţie la ce se întâmpla în jurul lui, până când auzi o şoaptă moale, conspirativă, îşi reveni iute în fire şi privi spre proră.

Câteva siluete se ascundeau în umbra mărfii stivuite sub teugă. Mişcările lor furişe îl avertizară că se întâmpla ceva neobişnuit.

După ce fuseseră judecaţi de către camarazii lor, Sam Bowles şi oamenii lui fuseseră duşi pe punţile inferioare ale galionului şi aruncaţi într-un compartiment mic, care trebuie că fusese magazia dulgherului. Acolo nu exista nicio lumină şi era aer puţin. Duhoarea de piper şi fund de cală

era sufocantă, iar spaţiul, atât de îngust, încât nu se puteau întinde toţi cinci în acelaşi timp. Se organizară cât de bine putură în acest infern şi căzură într-o tăcere oropsită, deznădăjduită.

— Pe unde suntem? Sub linia de plutire, crezi? întrebă Ed Broom cu amărăciune în glas.

— Niciunul dintre noi nu ştie să se descurce pe matahala asta olandeză, murmură Sam Bowles.

— Socoţi că au de gând să ne omoare? întrebă Peter Law.

— Poţi să fii sigur că n-au de gând să ne strângă-n braţe şi să ne pupe, mormăi Sam.

— Paiet pe sub chilă, şopti Ed. Am văzut o dată cum se face. Când l-au târât pe bietul ticălos sub corabie şi l-au scos pe partea ailaltă mort ca un şobolan înecat într-un butoi cu bere. Nu mai era prea multă carne pe scheletul lui – fusese răzuită toată de scoicile de sub cocă. Puteai să-i vezi oasele ieşite, albe de tot, cum ar fi.

Pentru o vreme se gândiră la asta. Apoi Peter Law zise:

I-am văzut spânzurându-i şi măcelărindu-i pe regicizi la Tyburn, în 59. Cei care l-au ucis pe regele Charlie, tatăl Băiatului Negru. Le-au deschis burţile cala peşti, apoi au băgat un cârlig de fier şi l-au răsucit până le-au prins toate maţele şi le-au scos intestinele ca pe nişte frânghii. După aia le-au ciopârţit cocoşeii şi ouăle...

— Mai taci din gură! mârâi Sam şi căzură cu toţii într-o tăcere disperată în întuneric.

O oră mai târziu, Ed Broom murmură:

— Intră aer aici pe undeva. Îl simt pe gât.

— Are dreptate, să ştiţi. Îl simt şi eu, zise Peter Law după o clipă.

— Ce e în spatele pereţilor de compartimentare?

— Nimeni nu ştie. Poate cala principală.

Se auzi un sunet de zgârietură, şi Sam întrebă:

— Ce faci?

— E un loc unde scândurile nu se îmbină prea bine. Pe-acolo vine aerul.

— Lasă-mă să văd.

Sam se târî într-acolo şi după câteva momente fu de acord.

— Ai dreptate. Pot să-mi bag degetele prin gaură.

— Măcar de am putea s-o deschidem...

— Dacă Uriaşul Daniel te prinde cu asta, eşti în mare necaz.

— Ce-o să facă? O să vină şi-o să ne hăcuiască? Deja şi-a pus în gând să facă asta.

Sam lucră pe întuneric o vreme, apoi mormăi:

— Dacă aş avea ceva ca o pârghie, să deschid scândura aceasta.

— Stau eu pe o bucată de lemn.

— Dă-o încoace.

Acum lucrau toţi împreună, iar la sfârşit împinseră capătul unui stâlp robust din lemn prin golul din perete. Folosindu-l ca o pârghie, puseră laolaltă toată greutatea lor

pe acesta. Lemnul se rupse cu un trosnet şi Sam îşi trecu braţul prin deschizătură.

— E spaţiu deschis dincolo. Ar putea să fie o cale de ieşire.

Împinseră cu toţii, încercând să lărgească marginile deschiderii, rupându-şi unghiile şi înfigându-şi aşchii în palme în graba lor.

— Înapoi! Daţi-vă înapoi! le zise Sam şi-şi strecură capul prin orificiu.

De îndată ce-l auziră furişându-se spre partea îndepărtată, se luptară să se ducă după el.

Dibuindu-şi drumul înainte, Sam simţi că se sufocă, mirosul usturător de piper arzându-i gâtul. Erau în cala cu butoaie cu mirodenii. Aici era un pic mai multă lumină: venea prin golurile din rama gurii magaziei, care nu era încuiată.

Nu prea puteau să înainteze printre butoaiele imense, fiecare mai înalt decât un stat de om, aşezate în rânduri, şi nu exista nicio posibilitate să se caţăre, fiindcă încăperea era prea joasă. Era periculos, fiindcă puteau pur şi simplu să fie storciţi între ele.

Butoaiele grele se mişcau uşor odată cu corabia. Se frecau şi se loveau pe scândurile punţii şi se legănau în frânghiile care le ţineau imobilizate. Un om ar fi fost strivit ca un gândac de bucătărie, dacă ar fi fost prins între ele.

Sam Bowles era cel mai mărunt. Se târî înainte şi ceilalţi îl urmară. Dintr-odată, un strigăt ascuţit răsună în cală şi-i

făcu pe toţi să îngheţe.

— Linişte, prostu’ dracului! se întoarse Sam furios. Îi aduci peste noi.

— Braţul meu! urlă Peter Law. Ia-l de pe mine.

Unul dintre butoaiele uriaşe se ridicase şi apoi coborâse din nou, întreaga greutate prinzând dedesubt braţul bărbatului. Încă aluneca şi-i zdrobea braţul, şi auziră cu toţii oasele antebraţului şi cotului strivite precum grâul uscat între pietrele de moară. Încă ţipa isteric şi nu exista modalitate de a-l potoli: durerea îl ducea dincolo de orice raţionament.

Sam se târî înapoi şi ajunse lângă el.

— Tacă-ţi gura!

Apucă umărul lui Peter şi-l clătină, încercând să-l tragă ca să-l elibereze. Dar braţul era înţepenit, iar Peter striga tot mai tare.

— Nu e nimic de făcut pentru el, mârâi Sam, şi-şi trase din jurul taliei funia care-i servea de curea.

Aruncă o buclă deasupra capului celuilalt bărbat şi-i strânse laţul în jurul gâtului. Se lăsă pe spate, cu ambele picioare între omoplaţii victimei sale, şi trase cu toată puterea. Brusc, ţipetele sălbatice ale lui Peter încetară. Sam ţinu strâns laţul încă puţin după ce zbaterea se opri, apoi îl eliberă şi se încinse din nou.

— A trebuit s-o fac, murmură către ceilalţi. Mai bine un om mort, decât noi toţi.

Nimeni nu scoase o vorbă, ci îl urmară pe Sam, târându-

se înainte, lăsând cadavrul strangulat să fie făcut bucăţele de butoaiele mişcătoare.

— Daţi-mi o mână de ajutor aici, zise Sam, iar ceilalţi îl sprijiniră să urce pe unul dintre butoaiele de sub trapă.

— Între noi şi punte nu mai e acum nimic altceva decât o bucată de pânză, şopti el triumfător, şi se întinse până atinse acoperitoarea bine întinsă.

— Haideţi să plecăm de-aici, şopti Ed Broom.

— E încă zi afară.

Sam se apucă bine, încercând să slăbească frânghiile care fixau pânza.

— Să aşteptăm întunericul. Nu mai e mult.

Treptat, lumina care se strecura pe lângă pânză păli.

Auziră clopotul corăbiei anunţând schimbarea de cart.

— Sfârşitul ultimului cart scurt[5], zise Ed. Haide să mergem.

— Mai stai un pic, ceru Sam.

După încă o oră, dădu din cap.

— Slăbeşte pânzele alea.

— Ce-o să facem acolo?

Acum, că venise timpul să se pună în mişcare, se temeau.

— Doar nu te gândeşti să iei nava?

— Nu, măgarule. M-am săturat de sângerosul vostru căpitan Franky. Găsesc ceva care pluteşte şi apoi din partea mea s-a terminat. Uscatul nu e departe.

[5] De la 6 la 8 seara (n.tr.).

— Şi rechinii?

— Căpitanul Franky muşcă mai rău decât orice rechin adevărat.

Nimeni nu-l contrazise.

Eliberară un colţ de pânză, iar Sam privi afară.

— Totul e-n regulă. Lângă trinchet sunt nişte butoaie goale de apă.

Se strecură pe sub pânză şi ţâşni peste punte. Ceilalţi îl urmară, unul câte unul, şi-l ajutară să rupă cablurile care ţineau butoaie goale la un loc. În câteva secunde eliberară două.

— Toţi odată acum, băieţi, şopti Sam, şi-l rostogoli pe primul pe punte.

Ei ridicară butoiul dintre ei şi-l aruncară peste balustradă, apoi fugiră înapoi şi-l luară pe-al doilea.

— Hei! Oameni buni! Ce faceţi?

Somaţia îi şocă pe toţi şi îşi întoarseră feţele palide să se uite înapoi. Îl recunoscură cu toţii pe Hal.

— E plodul lui Franky! strigă unul şi aruncară butoiul, alergând spre o latură a corăbiei.

Ed Broom sări primul. Plonjă cu capul înainte, urmat de Peter Miller şi John Tate.

Lui Hal îi luă o clipă ca să-şi dea seama cum de erau sus şi apoi sări înainte ca să-l intercepteze pe Sam Bowles. Acesta era conducătorul, cel mai vinovat din bandă, iar Hal îl abordă când ajunse la balustrada vasului.

— Tată! strigă el, destul de tare ca vocea lui să ajungă

în fiecare colţ al punţii. Tată, ajută-mă!

Luptară piept la piept. Hal îi prinse capul în strânsoare, dar Sam şi-l eliberă, apoi se avântă, în speranţa de a-i sparge nasul băiatului. Dar Uriaşul Daniel îl învăţase pe Hal să lupte, şi acum era pregătit: îşi lăsă bărbia în piept, şi astfel craniul i se ciocni cu al lui Sam. Amândoi fură pe jumătate ameţiţi de impact şi se smulseră unul din prinsoarea celuilalt.

Dintr-odată, Sam se aplecă pe balustradă, dar Hal, în genunchi, îl prinse de picioare.

Tată! strigă el din nou.

Sam încercă să-l lovească cu piciorul, dar Hal i-l prinse cu îndârjire. Apoi Sam ridică privirea şi-l văzu pe Sir Francis Courtney coborând în poziţie de atac din dunetă. Avea sabia scoasă şi lama fulgeră în lumina stelelor.

— Ţine-l bine, Hal! Vin acum!

Sam n-avu timp să-şi desfacă funia din jurul taliei şi s-o încolăcească de gâtul lui Hal. În schimb, se aplecă şi-i înfipse ambele mâini în gât. Era un om mărunt, dar avea degete călite, de muncitor, tari ca nişte piroane de fier. Găsi beregata lui Hal şi o apăsă fără milă.

Durerea îl sufocă pe Hal şi slăbi strânsoarea asupra picioarelor lui Sam. Îl prinse de încheieturi, încercând să se elibereze, dar Sam îi puse un picior pe piept, făcându-l să se prăbuşească pe spate, apoi se repezi spre o margine a vasului. Sir Francis îşi îndreptă sabia spre el, dar Sam se feri şi plonjă peste balustradă.

— Paraziţii perfizi o să scape! urlă Sir Francis. Şef de echipaj, cheamă pe toată lumea să schimbe direcţia corăbiei. Ne întoarcem să-i prindem.

Sam Bowles se scufundă adânc din cauza forţei cu care lovise apa, iar şocul îi scoase aerul din plămâni. Simţi că se îneacă, dar se luptă şi, în cele din urmă, scoase capul la suprafaţă, inspiră lung şi se simţi ameţit de aerul proaspăt, dar slăbiciunea membrelor încetă.

Se uită în sus, la coca corăbiei care aluneca maiestuos pe lângă el, lucind în lumina stelelor. Asta era calea spre salvare. Trebuia s-o urmeze înainte ca valurile să se umfle şi să-l lase fără niciun reper în întuneric. Era desculţ şi purta doar o cămaşă zdrenţuită de bumbac şi pantaloni scurţi de pânză, care nu-i împiedicau mişcările. Unde mai pui că, spre deosebire de cei mai mulţi dintre tovarăşii lui, era un înotător puternic.

După câteva clipe, auzi o voce în întuneric, în apropiere.

— Ajută-mă, Sam Bowles!

Recunoscu strigătele sălbatice ale lui Ed Broom.

— Dă-mi o mână, camarade, altfel sunt terminat.

Sam se opri din înotat şi, în lumina stelelor, văzu stropii care săreau din lupta lui Ed cu valurile. Dincolo de el văzu altceva, ridicat pe creasta unui val întunecat, ceva negru şi rotund. Butoiul! Dar între el şi această promisiune de supravieţuire era Ed.

Sam începu să înoate din nou, dar îndepărtându-se de

Ed Broom. Era periculos să te apropii prea mult de un om care se îneca, fiindcă acesta ar fi profitat şi s-ar fi agăţat cu disperare de tine, până când te-ar fi tras în jos cu el.

— Te rog, Sam! Nu mă părăsi.

Vocea lui Ed era din ce în ce mai slabă.

Sam ajunse la butoiul plutitor şi se prinse cu mâna de cep. Se odihni o vreme, apoi se trezi că un alt cap se agită lângă el.

— Cine-i acolo? bolborosi el.

— Sunt eu, John Tate, izbucni înotătorul, tuşind din cauza apei de mare, în timp ce încerca să se prindă de butoi.

Sam se aplecă şi îşi slăbi funia din jurul taliei. O răsuci în jurul cepului şi îşi trecu mâna prin laţ. John Tate se prinse şi el de laţ.

Sam încercă să-l împingă.

— Las-o! E a mea.

Dar prinderea lui John era disperată de panică şi, după un minut, Sam îl lăsă în pace. Nu-şi permitea să-şi risipească forţele luptând cu un bărbat mai voinic.

Se agăţară împreună de funie într-un armistiţiu ostil.

— Ce s-a întâmplat cu Peter Miller? întrebă John Tate.

— Un ticălos, Peter Miller! mârâi Sam.

Apa era rece şi întunecată, şi ambii bărbaţi îşi imaginară ce se ascundea sub picioarele lor. Câţiva rechini-tigru monstruoşi urmau întotdeauna nava la aceste latitudini, ca să consume resturile şi conţinutul găleţilor de la latrină,

când erau golite peste bord. Sam văzuse una dintre aceste creaturi de temut de pe *Lady Edwina,* şi acum se gândea la asta. Îşi simţi partea de jos a trupului tremurând de frig şi de spaima acelor rânduri dese de colţi închizându-se şi forfecându-l în două, ca şi cum ar fi muşcat el dintr-un măr copt.

— Ia uite! se sufocă John Tate, când un val îl lovi în faţă şi-i inundă gura deschisă.

Sam săltă capul şi văzu o formă întunecată cât un munte conturându-se în noapte, în apropiere.

— Blestematul de Franky se întoarce să ne găsească, mârâi el clănţănind din dinţi.

Priviră cu groază cum galionul îşi croia drum spre ei, din ce în ce mai mare cu fiecare secundă, până când păru să acopere toate stelele şi ei auziră vocile oamenilor de pe puntea acestuia.

— Vezi ceva acolo, jupâne Daniel?

Era strigătul lui Sir Francis.

— Nimic, căpitane, explodă vocea Uriaşului Daniel de la prora.

Privind în jos spre apa neagră, turbulentă, avea să fie aproape imposibil să distingă în noapte lemnul de culoare închisă al butoiului sau cele două capete plutind lângă acesta.

Fură izbiţi de valul aruncat de galion, când trecu pe lângă ei, şi se răsuciră şi se legănară în urma acestuia, în timp ce felinarul de la pupa se retrase în întuneric.

Îi mai văzură licăririle de două ori în acea noapte, dar de fiecare dată vasul trecu mai departe pe lângă ei. Multe ore mai târziu, când lumina zorilor deveni mai puternică, se uitară agitaţi după *Resolution,* dar aceasta nu se zărea nicăieri.

Pesemne îşi închipuiseră că se înecaseră şi îşi reluaseră cursul iniţial. Epuizaţi de frig şi de oboseală, atârnau de precarul lor mâner.

— Acolo e uscatul, şopti Sam, când un val îi ridică şi putură să zărească ţărmul întunecat al Africii. E atât de aproape, că ai putea să înoţi cu uşurinţă până acolo.

John Tate nu răspunse, dar se uită la el posac, cu ochi roşii şi umflaţi.

— E şansa ta cea mai bună. Un tânăr puternic ca tine! Nu-ţi face griji pentru mine.

Vocea lui Sam era aspră de la sare.

— Nu scapi de mine aşa uşor, Sam Bowles, scrâşni John, iar Sam tăcu din nou, adunându-şi forţele, fiindcă frigul îl măcinase până aproape de limită.

Soarele se mai înălţă şi ei simţiră asta în zona capului, la început ca o căldură blândă care le dădu noi puteri, iar apoi precum flăcările dintr-un cuptor deschis care le ardeau pielea şi-i orbea cu reflexiile lor în marea care-i înconjura.

Soarele urcă şi mai sus, dar uscatul nu se apropia: curentul îi purta inexorabil paralel cu promontoriile stâncoase şi plajele albe. Sam observă într-o doară un petic de nor care-i umbri când trecu misterios pe deasupra apei.

Apoi umbra se întoarse şi reveni, deplasându-se împotriva vântului, iar Sam se agită şi îşi săltă capul. Nu era niciun nor pe bolta dureros de albastră a cerului care să arunce o asemenea umbră. Sam se uită din nou şi îşi concentră pe deplin atenţia asupra întunecatei prezenţe de pe mare. Un val umflat ridică butoiul atât de sus, încât se putu uita în jos la aceasta.

— Doamne Iisuse! murmură el cu buzele crăpate de sare.

Apa era limpede ca un pahar cu gin şi el văzu o grozavă siluetă pestriţă, cu dungi întunecate de zebră pe spate. Ţipă.

John Tate săltă capul.

— Ce-i? Te-a bătut soarele-n cap, Sam Bowles?

Se uită în ochii înnebuniţi ai lui Sam, apoi întoarse capul încet să le urmărească privirea. Amândoi văzură coada masivă în furculiţă legănându-se greoi dintr-o parte în alta, împingând trupul lung înainte. Venea spre suprafaţă şi vârful înotătoarei dorsale ieşi puţin din apă, doar cât un deget de om, restul rămânând încă ascuns dedesubt.

— Rechin! şuieră John Tate. Rechin-tigru!

Lovi frenetic, în încercarea de-a întoarce butoiul ca să-l interpună pe Sam între el şi creatură.

— Stai liniştit, mârâi Sam. E ca o pisică. Dacă te mişti, vine la tine.

Puteau să-i vadă ochii, mici pentru o aşa circumferinţă şi lungime a trupului. Se uita la ei fix, implacabil, începând să

facă încă un cerc. Se învârti şi se învârti, fiecare cerc tot mai strâns, cu butoiul în centru.

— Ticălosul ne vânează ca hermelina o potârniche.

— Tacă-ţi gura. Nu te mişca, gemu Sam, dar nu-şi mai putu controla spaima.

Sfincterul îi slăbi şi el simţi căldura fetidă sub pantalonii scurţi, când intestinele i se goliră involuntar. Imediat mişcările creaturii deveniră mai frenetice şi coada lovi într-un ritm mai rapid, când îi gustă excrementele. Înotătoarea dorsală se ridică de tot la suprafaţă, lungă şi curbată ca lama unei coase.

Coada rechinului bătu suprafaţa albă şi înspumată, înaintând până când botul i se opri într-o parte a butoiului. Sam privi îngrozit cum se produce o transformare miraculoasă a capului lucios. Buza superioară se bombă spre exterior, iar fălcile se căscară larg. Rândurile de colţi fură împinse înainte, cu ventilaţia deschisă, şi se ciocniră de marginea butoiului de lemn.

Ambii bărbaţi intrară în panică şi bâjbâiră după pluta lor deteriorată, încercând să-şi salte partea de jos a corpului din apă. Ţipau incoerent, agăţându-se sălbatic de doagele butoiului şi unul de altul.

Rechinul se retrase şi începu încă unul din cercurile lui teribile. Sub ochii cu privire fixă, gura rânjea în semilună. Acum zbaterea picioarelor oamenilor îi furniza un nou punct de interes, şi ieşi din nou, spatele larg împingând apa deoparte.

Ţipătul lui John Tate fu retezat brusc, dar gura lui era încă larg deschisă, *aşa că* Sam vedea gâtlejul roz înghiţind. Din ea nu venea niciun sunet, doar un şuierat moale de expiraţie. Apoi, fu tras sub apă.

Încheietura mâinii lui stângi era încă răsucită în bucla frânghiei, iar când fu tras dedesubt, butoiul se agită şi se cufundă ca un dop.

— Lasă-mă! urlă Sam, aruncat într-o parte, cu frânghia muşcând adânc din propria încheietură a mâinii.

Dintr-odată, butoiul zbură la suprafaţă, cu încheietura mâinii lui John Tate încă răsucită în bucla frânghiei. Un nor trandafiriu închis se răspândi colorând suprafaţa apei din jurul lui.

Apoi, capul lui John ţâşni afară. Scoase un sunet aspru, croncănitor şi stropi cu sânge ochii lui Sam. Faţa îi era albă ca zăpada, cu sângele vital scurs din el.

Rechinul veni din spate şi pe sub apă cu un val mare, ţinând partea inferioară a corpului lui John, sâcâindu-l şi agitându-l în aşa fel încât deterioratul butoi fu din nou tras sub apă. Când mai ţâşni o dată la suprafaţă, Sam respiră şi trase de încheietura mâinii lui John.

— Plecaţi! ţipă el la amândoi, om şi rechin. Plecaţi de lângă mine.

Cu puterea unui nebun, desfăcu laţul şi lovi pieptul celuilalt, împingându-l şi strigând:

— Pleacă de-aici!

John Tate nu rezistă. Ochii lui erau încă larg deschişi,

dar, deşi buzele i se frământau, niciun sunet nu ieşea de pe ele.

Sub apă, corpul îi fusese muşcat sub talie şi sângele lui colorase apele în roşu-închis. Rechinul îl prinse încă o dată, apoi se îndepărtă înotând, înghiţind bucăţi din carnea lui John Tate. Butoiul deteriorat lua apă şi acum plutea la nivel scăzut, dar asta îi dădea o stabilitate care îi lipsise când era întreg şi uşor. La a treia încercare, Sam se urcă pe el. Îşi încolăci ambele braţe şi picioare peste el, călărindu-l. Echilibrul butoiului era precar şi nici nu îndrăzni să ridice capul, de teamă să nu-l supere şi să-l răstoarne înapoi în mare. După o vreme, văzu marea dorsală trecând uşor înaintea ochilor lui, când creatura reveni încă o dată la butoi. Nu îndrăzni să ridice capul ca să urmărească strângerea cercurilor, aşa că închise ochii şi încercă să-şi ia gândul de la prezenţa fiarei.

Dintr-odată, butoiul se clătină sub el şi uită de hotărârea luată. Deschise ochii larg şi ţipă. Dar, după ce muşcă din lemn, rechinul se îndepărtă.

Mai reveni de două ori, de fiecare dată împungând butoiul cu botul lui grotesc. Totuşi, fiecare încercare era tot mai puţin hotărâtă, poate fiindcă îşi potolise pofta cu stârvul lui John Tate şi acum era descurajat de gustul şi mirosul aşchiilor de lemn. În cele din urmă, Sam îl văzu întorcându-se şi îndepărtându-se, cu aripioara înaltă mişcându-se dintr-o parte în alta, în timp ce înota în susul curentului.

Zăcu nemişcat, întins pe butoi, călărind burta sărată a oceanului, săltând şi prăbuşindu-se pe ea ca un amant epuizat. Noaptea veni peste el, iar acum nu mai putu să se mişte nici dacă ar fi vrut. Începu să delireze şi să-şi piardă cunoştinţa.

Visa că era din nou dimineaţă, că supravieţuise nopţii. Visa că aude voci umane aproape. Visa că atunci când va deschide ochii are să vadă o corabie înaltă. Ştia că era o fantezie, într-un interval de douăsprezece luni, mai puţin de douăzeci de corăbii ocoliseră prin acest loc de la capătul îndepărtat al lumii. Cu toate astea, în timp ce privea, o barcă fu coborâtă de pe corabie şi vâsli spre el. Numai când simţi mâinile aspre apucându-l de picioare, îşi dădu vag seama că nu era vis.

Resolution se apropie de uscat cu doar o pânză pe catarg şi cu echipajul pregătit pentru ordinul de a strânge velatura.

Ochii lui Sir Francis ţâşniră de la vele la uscatul din apropiere, în faţă. Ascultă cu atenţie cântecul monoton al marinarului sondor în timp ce acesta schimba parâma şi lăsa greutatea să cadă înainte, pe prora. Când nava trecu peste asta şi parâma veni direct în sus şi în jos, el citi valoarea adâncimii măsurate.

— La adâncimea de douăzeci! Vârful fluxului în cel puţin o oră.

Hal ridică privirea de pe tăbliţă.

— Şi lună plină în trei zile.

— Mulţumesc, cârmaci, zise Sir Francis, cu un dram de sarcasm.

De fapt, Hal îşi făcea doar datoria, dar băiatul nu era singurul de la bord care studia cu atenţie ore întregi almanahurile şi tabelele. Apoi, Sir Francis se înmuie.

— Urcă-te pe catarg, flăcău. Ţine-ţi ochii larg deschişi.

Îl urmări pe Hal urcând, apoi se uită la cârmă şi zise încet:

— Babord un punct, jupâne Ned.

— Un punct la babord să fie, căpitane.

Ned îşi mută cu dinţii coada pipei lui goale de lut dintr-un colţ al gurii în altul. Văzuse şi el ridicătura albă de recif de la intrarea în canal.

Uscatul era atât de aproape, că puteau să distingă ramurile copacilor care crescuseră pe formaţiunile stâncoase care străjuiau intrarea.

— Gata de atac, zise Sir Francis când *Resolution* se strecură în faţă printre aceste stânci falnice.

Nu văzuse niciodată această intrare marcată pe vreo diagramă pe care o capturase sau o achiziţionase. Această coastă era descrisă mereu ca fiind periculoasă, cu puţine puncte de ancorare în condiţii de siguranţă pe o mie de mile nord, de la Capul Bunei Speranţe din Golful Table. Cu toate astea, *Resolution* se avântă adânc în canalul cu apă verde şi minunata lagună se deschise larg înaintea sa, înconjurată pe toate părţile de dealuri înalte, dens

împădurite.

— Laguna Elefantului! exclamă Hal.

Trecuseră mai bine de două luni de când plecaseră din acest port fortificat secret. Ca pentru a justifica numele pe care i-l dăduse Sir Francis acestui loc, pe plaja de la poalele pădurii se auzi un sunet ca de trâmbiţă.

Hal râse cu plăcere când desluşi pe plajă patru forme gri uriaşe. Stăteau umăr la umăr într-un rând compact, cu faţa la corabie, cu urechile întinse. Trunchiurile se ridicau mari şi drepte, nările amuşinau aerul ca să prindă mirosul acestei ciudate apariţii pe care o văzuseră venind spre ei. Elefantul mascul îşi înălţă colţii lungi galbeni şi scutură din cap până când urechile lui pocniră precum pânza gri zdrenţuită a unei vele desprinse de pe catarg.

Trâmbiţă din nou.

La prora corăbiei, Aboli întoarse salutul, ridicând mâna deasupra capului în semn de salut şi strigând într-o limbă pe care numai Hal o înţelegea:

— Te văd, înţelept bătrân. Du-te în pace, pentru că eu sunt totemul tău şi nu vreau să-ţi fac niciun rău.

La sunetul vocii lui, elefanţii se retraseră de la marginea apei, apoi se răsuciră ca unul şi se întoarseră în pădure, cu un mers bălăbănit. Hal râse din nou la vorbele lui Aboli şi urmări maiestuoasele animale plecând, călcând în picioare şi zguduind pădurea cu forţa lor.

Apoi, se concentră încă o dată pe depistarea bancurilor de nisip, a zonelor cu apă joasă şi pe strigarea direcţiilor

către tatăl lui care se afla în dunetă. *Resolution* urmă canalul sinuos, până ieşi în laguna verde. Ultimele sale pânze fură coborâte şi strânse pe vergă, iar ancora pleoscăi în adâncuri.

Corabia stătea la doar cincizeci de iarzi de plajă, ascunsă în spatele unei mici insule din lagună, astfel încât era ferită de obişnuita cercetare pe care vasele în trecere o făceau pentru descoperirea unor intrări printre capuri. Drumul abia se terminase când Sir Francis îşi strigă ordinele:

— Dulgher! Pregăteşte bărcile şi lansează-le.

Înainte de prânz, prima fu lăsată la apă şi zece oameni coborâră în ea, cu sacii lor marinăreşti. Uriaşul Daniel preluă conducerea marinarilor, care vâsliră prin lagună, şi-i depuse pe uscat, la poalele capurilor stâncoase. Sir Francis îi urmări prin ochean cum urcă pe abrupta cale a elefanţilor, către vârf. De acolo aveau să vegheze şi să-i avertizeze când se apropia o corabie suspectă.

— A doua zi o să mutăm culevrinele la intrare şi o să le amplasăm în locuri potrivite pentru a acoperi canalul, îi zise lui Hal. Acum o să ne sărbătorim sosirea cu peşte proaspăt la cină. Scoateţi cârligele şi undiţele. Ia-i cu tine în cealaltă barcă pe Aboli şi alţi patru bărbaţi. Sapă după nişte crabi pe plajă şi adu-mi şi peşte pentru popota corăbiei.

În timp ce barca înainta, Hal stătea în picioare şi privea în jos, în apă. Era atât de limpede, că vedea fundul nisipos.

Laguna erau plină cu peşte şi banc după banc trecea prin faţa bărcii. Mulţi erau lungi cât braţul lui, unii cât ambele braţe întinse.

Când ancorară în cea mai ferită parte a canalului, Hal aruncă peste bord undiţele de mână cu cârlige cu momeală pentru crabii din găurile de pe plaja nisipoasă, înainte de-a atinge fundul, momeala era confiscată cu atâta forţă, că, încercând s-o reţină, undiţa îi ardea degetele. Lăsându-se pe spate, ţinând bine undiţa în mâini, basculă peste bord un corp zburător, strălucitor, din cel mai pur argint.

Cât încă sărea pe punte, iar Hal se lupta să-i scoată cârligul ghimpat din buză, Aboli strigă entuziasmat şi trase de propria undiţă. Toţi ceilalţi marinari râdeau şi se încordau să tragă peşti iuţi şi grei la bord.

Într-o oră, puntea era plină până la genunchi de peşte şi toţi erau murdari până la sprâncene de noroi şi de solzi. Chiar şi mâinile aspre, bătătorite ale marinarilor sângerau de la arsura undiţei şi de la tăieturile aripioarelor ascuţite. Nu mai era sport, ci muncă grea, să păstreze torentul inversat al şuvoiului viu de argint dincoace de bord.

Chiar înainte de apus, Hal ceru o pauză şi vâsli înapoi spre galionul ancorat. Mai erau încă o sută de iarzi până acolo, când, dintr-odată, băiatul se ridică în picioare la pupa şi se dezbrăcă de hainele murdare şi urât mirositoare.

Gol puşcă, îi strigă lui Aboli:

— Du-te şi descarcă prada. Eu o să înot pe-aici.

Nu se mai scăldase de mai mult de două luni, de la

ultima lor ancorare în lagună, şi tânjea după senzaţia de apă rece curată pe piele. Trase aer în piept şi plonjă în unde. Oamenii de pe galion îi strigară încurajări obscene şi chiar Sir Francis se opri şi îl privi îngăduitor.

— Lasă-l, căpitane. E încă un puşti lipsit de griji, zise Ned Tyler. Doar că e atât de mare şi de înalt, că uneori uităm asta.

Ned era cu Sir Francis de atât de mulţi ani, că i se ierta o astfel de familiaritate.

— Nu e loc pentru un băiat nechibzuit în *guerre de course.* Asta e treabă de bărbaţi şi e nevoie de un cap destoinic chiar şi pe cei mai tineri umeri, altfel se va găsi un laţ olandez pentru capul nechibzuit.

Dar nu făcu niciun efort să-l mustre pe Hal, urmărindu-i trupul alb şi gol alunecând prin apă, suplu şi agil ca un delfin.

Katinka auzi zgomot pe puntea de sus şi îşi ridică ochii din cartea pe care o citea. Era un exemplar din *Gargantua şi Pantagruel,* de François Rabelais, tipărit în secret la Paris, cu frumoase ilustraţii erotice detaliate, colorate de mână şi realiste. I-l trimisese un tânăr pe care-l cunoscuse în Amsterdam, înainte de pripita-i căsătorie. Din relaţia lor strânsă şi intimă, el îi ştia bine gusturile. Se uită într-o doară pe fereastră şi i se trezi interesul. Lăsă cartea jos şi se ridică să vadă mai bine.

— *Lieveling,* soţul tău, o avertiză Zelda.

— Să-l ia dracu’ pe soţul meu, zise Katinka, ieşind în galeria de la pupa şi umbrindu-şi ochii împotriva razelor piezişe ale apusului de soare.

Tânărul englez care o luase prizonieră stătea la pupa unei bărcuţe, nu departe, în apele liniştite ale lagunei. În timp ce-l privea, el se dezbrăcă de hainele murdare şi zdrenţuite, până când rămase gol şi lipsit de ruşine, balansându-se uşor, cu graţie pe parapet.

Ca tânără fată, îşi însoţise tatăl în Italia.

Acolo, o mituise pe Zelda s-o ducă să vadă colecţia de sculpturi ale lui Michelangelo, în timp ce tatăl ei era la o întâlnire cu nişte negustori italieni. Petrecuse aproape o oră în picioare în faţa statuii lui David, în acea sufocantă după-amiază. Frumuseţea lui trezise în ea un tumult de emoţie.

Fusese prima ipostază de nuditate masculină pe care o privise vreodată şi-i schimbase viaţa.

Acum, se uita la sculptura altui David, dar acesta nu era din marmură rece. Desigur, de la prima lor întâlnire în cabina ei, îl văzuse pe băiat de multe ori. Era pe urmele ei, perseverent ca un căţeluş exagerat de afectuos.

Ori de câte ori părăsea cabina, el apărea în mod miraculos, uitându-se de departe la ea cu o privire de somnambul. Adoraţia lui o amuza vag, fiindcă era obişnuită cu asta din partea fiecărui bărbat cu vârsta între paisprezece şi optzeci de ani. Abia dacă-i arunca o privire acestui băiat frumos, în zdrenţe largi, jegoase. După prima lor întâlnire violentă, duhoarea zăbovise în cabina ei, atât

de înţepătoare, că-i ordonase Zeldei să împrăştie parfum ca s-o risipească. Dar apoi ştiu din experienţa amară că toţi marinarii puţeau, căci pe corabie nu era apă decât pentru băut, şi destul de puţină şi asta.

Acum, că băiatul îşi lepădase hainele urât mirositoare, devenise de o frumuseţe izbitoare. Deşi braţele şi faţa îi erau bronzate de soare, trunchiul şi picioarele păreau sculptate într-un neîntinat alb. Soarele la apus îi poleia cu aur curbele şi unghiurile corpului şi părul negru dat pe spate. Dinţii erau foarte albi pe faţa bronzată, iar râsul atât de muzical şi plin de vervă, că-i aduse şi ei un zâmbet pe buze.

Apoi se uită la trupul lui şi rămase cu gura deschisă.

Îşi miji ochii violeţi şi începu să-şi facă socoteli. Liniile dulci ale feţei lui erau înşelătoare. Nu mai era un puşti. Abdomenul îi era plat, cu musculatură tânără fină, precum nisipurile dintr-o dună sculptată de vânt. La bază izbucnea un tufiş întunecat de bucle creţe şi organele genitale roz spânzurau grele, cu o viaţă care lipsea celor ale lui David al lui Michelangelo.

Când se scufundă în lagună, ea putu să-i urmărească fiecare mişcare sub apa limpede. Reveni la suprafaţă şi, râzând, îşi aruncă părul ud de pe faţă cu o mişcare a capului. Picăturile zburătoare străluciră precum nimbul sacru de lumină din jurul capului unui înger.

Se îndreptă către locul unde stătea ea, cu trunchiul înalt alunecând prin apă cu o graţie pe care nu i-o observase

când era îmbrăcat în zdrenţe. Trecu aproape pe sub locul unde se afla ea, dar nu se uită în sus, neştiind că femeia îl urmărea.

Îi văzu nodurile coloanei vertebrale, flancate de muşchi tari, care coborau pe spate pentru a fuziona cu cutele adânci dintre fesele slabe, rotunde, ce se strângeau erotic cu fiecare lovitură de picioare, ca şi cum ar fi făcut dragoste cu apa când trecea prin ea.

Se aplecă să-l urmeze cu privirea, dar el înotă în afara razei ei vizuale, în jurul pupei. Katinka se bosumflă de frustrare şi se duse să-şi reia lectura. Dar ilustraţiile din carte îşi pierduseră farmecul, pălind în contrast cu carnea reală şi pielea tânără lucioasă.

O ţinu deschisă în poală şi îşi imagină trupul acela tânăr şi viguros, alb şi strălucitor peste ea şi acele fese tinere strânse şi schimbându-şi forma, în timp ce unghiile ei ascuţite se înfigeau în ele. Îşi dădu instinctiv seama că era virgin – aproape putea să miroasă dulceaţa de miere a castităţii lui şi se simţi atrasă de aceasta ca o viespe de fructele coapte. Ar fi fost prima ei experienţă cu un virgin. Gândul la asta spori şi mai mult frumuseţea ei naturală.

Reveriile ei erotice erau agravate de lunga perioadă de abstinenţă forţată şi se lăsă pe spate, strângându-şi coapsele şi începând să se legene uşor în scaun, zâmbind în sinea ei.

Hal petrecu următoarele trei nopţi pe plaja de sub

capuri. Tatăl lui îl numise responsabil cu transferul tunului pe uscat şi cu construirea amplasamentului de piatră care să-l adăpostească, cu vedere la îngusta intrare în lagună.

Natural, Sir Francis vâsli într-acolo, ca să aprobe locurile alese de fiul lui, dar nici chiar el nu putu să găsească vreo hibă felului în care gândise Hal o ambuscadă care ar fi putut să oprească o corabie inamică dornică să treacă prin capuri.

În a patra zi, când lucrarea fu gata şi se întoarse cu barca în lagună, Hal văzu de departe că activitatea de reparare a galionului era sub control. Dulgherul şi colegii lui construiseră schele la pupa, de pe platforma cărora montau scânduri noi, înlocuindu-le pe cele deteriorate de focurile de armă, spre marele disconfort al oaspeţilor de la bord. Greoiul catarg improvizat, ridicat de căpitanul olandez pentru a-l înlocui pe cel principal doborât de furtună, fu coborât şi conturul galionului arăta ciudat de lipsit de armonie cu un catarg lipsă.

Totuşi, când Hal urcă pe punte prin portul de intrare, îi văzu pe Ned Tyler şi echipa lui de muncitori ridicând buşteni masivi de lemn exotic care reprezentau cea mai grea parte a încărcăturii corăbiei şi coborându-i în lagună, să plutească spre plajă.

Catargul de rezervă era depozitat pe fundul calei, în compartimentul sigilat care conţinea monede şi lingouri. Pentru a ajunge la acestea, trebuia mutată încărcătura.

— Tatăl tău a trimis după tine, îl salută Aboli pe Hal, iar

acesta se grăbi spre pupa.

— Ai pierdut trei zile de studiu cât ai fost pe uscat, zise Sir Francis fără altă introducere.

— Da, tată.

Hal ştia că era inutil să spună că nu le evitase în mod deliberat. „Dar cel puţin n-am să-mi cer scuze pentru asta”, gândi el când întâlni privirea tatălui său.

— După cina de diseară, o să-ţi declam catehismul Ordinului. Vino în cabina mea la opt clopote din al doilea cart scurt.

Catehismul de iniţiere al Ordinului Sfântului Gheorghe şi Sfântului Graal nu fusese scris niciodată şi, timp de aproape patru secole, cele două sute de întrebări şi răspunsuri esoterice fuseseră transmise din gură-n gură; maestrul instruia novicele în respectarea lor strictă.

Stând lângă Aboli pe puntea prorei, Hal înfuleca un pesmet fierbinte, prăjit în grăsime, şi peşte fript. Acum, cu o sursă nelimitată de lemn de foc şi cu alimente proaspete la îndemână, mesele de pe corabie erau substanţiale, iar Hal mâncă în tăcere. Îşi repetă catehismul în gând, fiindcă tatăl lui avea să fie strict în hotărârea lui. Prea curând clopotul corăbiei se auzi şi, când ultima notă se stinse, Hal bătu la uşă cabinei tatălui său.

În timp ce tatăl lui şedea la biroul său, Hal îngenunche pe scândurile goale ale punţii. Sir Francis purta pe umeri mantia ordinului său şi pe piept îi strălucea magnificul sigiliu de aur cu însemnele unui cavaler Nautonnier care

trecuse prin toate gradele. Reprezenta leul Angliei, ţinând în sus *croixpattie* şi, deasupra acesteia, stelele şi semiluna zeiţei-mamă. Ochii leului erau rubine, iar stelele, diamante. Pe cel de-al doilea deget de la mâna dreaptă purta un inel de aur îngust, gravat cu o busolă şi un compas, instrumentele navigatorului, şi deasupra acestora, cu un leu încoronat. Inelul era mic şi discret, nu atât de ostentativ ca sigiliul.

Tatăl lui rosti catehismul în latină. Utilizarea acestei limbi garanta că numai oamenii cu ştiinţă de carte, învăţaţi puteau să devină vreodată membri ai Ordinului.

— Cine eşti? puse Sir Francis prima întrebare.

— Henry Courtney, fiul lui Francis şi al Edwinei.

— Ce treabă ai aici?

— Am venit să mă prezint ca slujitor al Ordinului Sfântului Gheorghe şi Sfântului Graal.

— De unde vii?

— De la marele ocean, care îmi este începutul şi la sfârşit îmi va fi giulgiu.

Cu acest răspuns, Hal înţelese rădăcinile maritime ale Ordinului. Următoarele cincizeci de întrebări verificau înţelegerea de către novice a istoriei Ordinului.

— Cine a fost înaintea ta?

— Sărmanii cavaleri ai lui Cristos şi ai Templului lui Solomon.

Cavalerii Templului Ordinului Sfântului Gheorghe şi Sfântului Graal erau succesorii dispărutului Ordin al

Cavalerilor Templieri.

După aceea, Sir Francis îi prezentă lui Hal istoria Ordinului; cum în anul 1312 Cavalerii Templieri fuseseră atacaţi şi distruşi de regele Franţei, Filip cel Frumos, în complicitate cu marioneta lui, papa Clement al V-lea din Bordeaux. Vasta lor avere, în lingouri şi pământuri, fusese confiscată de către Coroană şi cei mai mulţi dintre ei fuseseră torturaţi şi arşi pe rug. Totuşi, avertizaţi de către aliaţii lor, navigatorii templieri acostaseră în porturi de pe coasta franceză şi apoi plecaseră pe mare. Cârmiseră spre Anglia şi ceruseră protecţia regelui Eduard al II-lea. De-atunci, aveau să-şi deschidă loji sub nume noi în Scoţia şi Anglia, dar cu principiile de „bază ale Ordinului intacte.

Apoi, Sir Francis îi ceru fiului său să repete cuvintele secrete de recunoaştere şi prinderea mâinilor care îi ajuta pe cavaleri să se identifice reciproc.

— *În Arcadia habito.* Locuiesc în Arcadia, intonă Sir Francis, aplecându-se spre Hal să-i prindă mâna dreaptă în priză dublă.

— *Flumen sacrum bene cognosco!* Ştiu bine râul sacru! replică Hal cu respect, împletindu-şi în răspuns degetul arătător cu cel al tatălui său.

— Explică sensul acestor cuvinte, insistă tatăl lui.

— Acesta este legământul nostru cu Dumnezeu şi unul cu celălalt. Templul este Arcadia, iar noi suntem râul.

Clopotul corăbiei sună de două ori trecerea orelor, înainte ca cele două sute de întrebări să fi fost puse şi să

primească răspunsuri şi lui Hal să i se permită oficial să se ridice din genunchi.

Când ajunse în mica lui cabină, fu prea obosit până şi să aprindă lampa de petrol şi se prăbuşi în pat complet îmbrăcat, zăcând acolo într-o apatie dată de epuizarea mentală. Întrebările şi răspunsuri din catehism îi răsunară în creierul obosit ca un nesfârşit refren, până când înţelesul lor şi realitatea părură să se îndepărteze.

Apoi auzi sunete slabe de mişcare dincolo de perete şi oboseala îi dispăru ca prin minune. Se ridică în capul oaselor, cu simţurile îndreptate spre cealaltă cabină. Nu aprinse lampa, fiindcă sunetul de amnar izbind cremenea ar fi trecut prin peretele despărţitor. Se rostogoli din pat şi, în întuneric, se duse desculţ, în linişte, lângă perete. Îngenunche şi îşi plimbă uşor degetele de-a lungul îmbinării din tâmplărie, până găsi dopul pe care-l lăsase acolo. Îl scoase uşor şi îşi puse ochiul pe gaura de observaţie.

Tatăl lui îi permitea Katinkăi van de Velde şi servitoarei ei, păzite de Aboli, să meargă pe ţărm şi să se plimbe pe plajă câte o oră în fiecare zi. În acea după-amiază, în timp ce femeile se îndepărtaseră de corabie, Hal găsise o clipă să se furişeze în cabina lui. Se folosise de vârful pumnalului ca să mărească fisura în perete. Apoi, cioplise un dop potrivit de lemn ca s-o obtureze şi să ascundă deschiderea.

Acum se simţea copleşit de vinovăţie, dar nu se putu abţine. Se uită prin orificiul lărgit. O oglindă veneţiană

înaltă era fixată pe peretele opus, şi în reflexia acesteia vedea clar chiar şi acele zone ale cabinei care altfel i-ar fi fost ascunse. În mod evident, această încăpere mai mică era o anexă a cabinei principale, care era mai mare şi mai frumoasă. Părea un loc retras unde soţia guvernatorului putea să-şi facă baie, un loc pentru toaleta personală şi intimă. Cada se afla în mijloc, un bazin mare din ceramică, în stil oriental, cu feţe decorate cu peisaje montane şi păduri de bambus.

Katinka stătea pe un scăunel şi servitoarea o pieptăna cu una dintre periile cu mâner de argint. Părul îi ajungea până mai jos de talie şi fiecare mişcare a periei îl făcea să strălucească în lumina lămpii. Purta o rochie de brocart, brodată cu fir de aur, iar Hal se minună că părul ei era mai strălucitor decât preţiosul fir de metal. Se uită la ea încântat, încercând să memoreze fiecare gest al mâinilor ei albe şi fiecare mişcare delicată a minunatului cap. Sunetul vocii ei şi râsul moale erau un balsam pentru mintea şi trupul lui obosit.

Servitoarea îşi încheie misiunea şi se îndepărtă. Katinka se ridică în picioare de pe scaun şi Hal se în tristă, fiindcă se aştepta ca ea să ia lampa şi să iasă din cabină. În schimb, veni spre el. Deşi nu mai era în raza lui vizuală, o zărea în continuare reflectată în oglindă. Între ei nu se mai afla acum decât peretele despărţitor, şi Hal se temu că ea ar putea să-i audă respiraţia răguşită.

Se uită la reflexia ei şi o văzu aplecându-se şi ridicând

capacul oalei de noapte care se afla pe latura opusă peretelui lângă care stătea Hal. Dintr-odată, înainte ca el să-şi dea seama ce are de gând să facă, ea îşi ridică poalele rochiei mai sus de talie şi, în acelaşi timp, se cocoţă ca o pasăre pe vasul de toaletă. Continua să râdă şi să discute cu servitoarea, în timp ce lichidul curgea în oala de dedesubt. Când se ridică din nou, Hal mai aruncă o ocheadă picioarelor ei lungi şi palide, înainte ca fustele să cadă peste ele şi ea să iasă graţios din cabină.

Hal se întinse în întuneric pe patul lui tare, cu mâinile împreunate pe piept şi încercă să doarmă. Dar frumuseţea ei îl chinuia. Corpul îi ardea şi se zvârcolea de pe o parte pe alta.

— O să fiu tare! şopti el cu voce ridicată şi îşi încleştă pumnii până-i trosniră încheieturile de la degete.

Încercă să-şi alunge imaginea ei din minte, dar aceasta îi zumzăia în creier ca un roi furios de albine. Auzi încă o dată în imaginaţie râsul ei amestecat cu clinchetul vesel al urinei căzând în oala de noapte şi nu mai putu rezista. Cu un geamăt de vinovăţie, capitulă şi îşi duse ambele mâini la vintrele umflate, pulsânde.

Odată ce încărcătura de lemn fu scoasă din cala principală, catargul de rezervă fu ridicat pe punte. Fusese o muncă ce necesitase participarea a jumătate din echipajul corăbiei. Verga masivă era aproape tot atât de lungă precum galionul şi trebuia atent manevrată de la locul unde

fusese depozitată în măruntaiele calei. Pluti peste canal şi fu apoi târâtă pe plajă. Acolo, în luminişul de sub ampla boltă a pădurii, dulgherii o puseră pe capre şi începură s-o taie şi să-i dea formă, ca să se potrivească în corpul corăbiei, pentru a înlocui catargul spulberat de furtună.

Odată cala golită, Sir Francis chemă tot echipajul ca să asiste la deschiderea compartimentului cu comori, pe care autorităţile olandeze îl acoperiseră în mod deliberat. Era practica obişnuită a VOC, să asigure în acest mod cele mai valoroase obiecte. Sute de tone de lemn fuseseră stivuite la intrarea în încăpere, pentru a-l descuraja chiar şi pe cel mai temerar hoţ să caute.

În timp ce echipajul se înghesuia la deschiderea trapei de deasupra, Sir Francis şi şefii de echipaj coborâră, fiecare ducând câte un felinar aprins, şi îngenunchează pe fundul calei, ca să examineze sigiliile pe care guvernatorul olandez din Trincomalee le amplasase la intrare.

— Sigiliile sunt intacte! strigă Sir Francis, pentru a-i linişti pe ceilalţi, iar ei ovaţionară zgomotos.

— Sparge balamalele! îi ordonă el Uriaşului Daniel, iar şeful de echipaj îi făcu pe plac.

Lemnul se crăpă şi şuruburile din alamă scoaseră un sunet ascuţit când fură extrase din locaşurile lor. Interiorul sălii era căptuşit cu foi de cupru, însă drugul de fier al Uriaşului Daniel trecu prin metal, făcându-i pe cei prezenţi să scoată murmure de încântare când conţinutul compartimentului fu dezvăluit.

Monedele erau aşezate în saci de pânză groasă, cincisprezece la număr. Daniel îi târî afară şi-i stivui pe o plasă de încărcare, ca să fie ridicaţi pe punte. Apoi, fură ridicate lingourile de aur. Erau ambalate câte zece, în lăzi de lemn brut, negeluit, pe care erau marcate cu fierul roşu numărul şi greutatea.

Când Sir Francis urcă din cală, ordonă ca toţi sacii cu monede, în afară de doi, şi toate cuferele cu lingouri de aur să fie duse în cabina lui.

— O să împărţim acum doar aceşti doi saci cu monede, le zise Sir Francis. Restul din ce vi se cuvine o să-l primiţi când ajungem acasă, în draga, bătrâna noastră Anglie.

Se aplecă peste cei doi saci de pânză cu monede cu un pumnal în mână şi tăie cusătura. Când şuvoiul de argint scânteietor de monede de zece guldeni se răsturnă pe scânduri, oamenii urlară ca o haită de lupi.

— Nu e nevoie să-i numărăm. Capetele de brânză au făcut treaba pentru noi.

Sir Francis arătă spre numerele ştanţate pe saci.

— Fiecare om să vină în faţă când îşi aude numele, le zise.

Râzând surescitaţi şi făcând glume obscene, bărbaţii se aşezară în şir. Când erau strigaţi, fiecare îşi târa picioarele înainte, cu boneta scoasă, ca să-şi primească partea de guldeni de argint.

Hal fu singurul de la bord care nu primi nimic din pradă. Deşi ca aspirant avea dreptul la o cotă de aproape două

sute de guldeni, tatăl lui avea să aibă grijă de ea pentru el.

— Nu e altul mai prost ca un puşti cu argint sau aur în pungă, îi explicase el rezonabil lui Hal. Într-o zi ai să-mi mulţumeşti că economisesc pentru tine.

Apoi se întoarse cu furie prefăcută spre echipajul lui.

— Doar pentru că sunteţi mai bogaţi acum, nu înseamnă că nu trebuie să mai munciţi când vă cer, urlă el. Restul mărfurilor trebuie scoase ca să putem să reparăm corabia, s-o curăţăm, să-i înălţăm noul catarg şi să-i montăm culevrinele. E destul de lucru ca să vă ţină ocupaţi vreo două luni.

Nimănui nu-i era permis să rămână prea mult inactiv pe vreuna dintre corăbiile lui Sir Francis. Plictiseala era cel mai periculos duşman. În timp ce unul dintre carturi mergea mai departe cu activitatea de descărcare, el îi ţinu ocupaţi pe cei care nu erau de serviciu. Nu trebuia să li se permită să uite că aceasta era o corabie de luptă şi că trebuia să fie pregătită în orice moment să se confrunte cu un inamic disperat.

Cu trapele deschise şi cu butoaiele imense pline de mirodenii scoase, pe punte nu mai era deloc spaţiu de antrenament, aşa că Uriaşul Daniel îi duse pe plajă pe cei care nu erau de cart.

Umăr la umăr, exersară mânuirea armelor. Răsuciră hangerul – taie în stânga, împunge şi recuperează, taie în dreapta, împunge şi recuperează – până când ţâşni

sudoarea din ei şi gâfâiră cu respiraţia tăiată.

— De-ajuns asta! le zise Uriaşul Daniel în cele din urmă, dar încă nu erau liberi. Vreo două runde de lupte acum, doar cât să vă încălzească sângele, strigă el şi trecu cu paşi mari printre ei, punându-i să-şi găsească pereche, lovindu-i peste ceafă şi împingându-i unul spre altul, de parcă erau lupte de cocoşi în arenă.

Curând, plaja fu acoperită de perechi de bărbaţi goi până la brâu luptându-se, strigând, opintindu-se şi răsturnându-se de pe picioare unul pe altul şi rostogolindu-se în nisipul alb.

Din spatele primului rând de arbori, Katinka şi servitoarea ei urmăreau cu interes. Aboli stătea la câţiva paşi de ele, rezemat de trunchiul unuia dintre arborii giganţi din pădure.

Hal se confrunta cu un marinar cu douăzeci de ani mai în vârstă. Erau de aceeaşi înălţime, dar celălalt era mai greu. Amândoi luptau pentru a-i prinde celuilalt gâtul şi umerii, dansând în cerc, încercând să se dezechilibreze unul pe altul sau să-şi agaţe călcâiul, pentru o aruncare cu răsturnare.

— Foloseşte-ţi şoldul. Aruncă-l peste şold! şopti Katinka, urmărindu-l pe Hal.

Era atât de prinsă de spectacol, încât, fără să-şi dea seama, îşi încleşta pumnii şi se bătea pe coapse întărâtată, în timp ce-l încuraja pe Hal, mai roşie în obraji decât dacă s-ar fi fardat sau i-ar fi fost cald.

Katinkăi îi plăcea la nebunie să se uite la oameni sau animale asmuţiţi unul împotriva celuilalt. Cu fiecare ocazie, soţul trebuia s-o însoţească la hărţuirea taurilor sau la luptele de cocoşi sau la concursuri de terieri.

— Ori de câte ori se varsă vin roşu, micuţa mea dragă e fericită.

Van de Velde era mândru de neobişnuita ei înclinaţie pentru sportul sângeros. Nu rata niciodată un turneu de *epie* şi chiar se bucura de sportul englezesc care consta în lupta cu pumnii. Totuşi, wresdingul era una dintre distracţiile ei preferate şi ştia toate prinderile şi aruncările.

Acum era încântată de mişcările graţioase ale tânărului şi impresionată de tehnica lui. Putea să spună că era bine instruit, fiindcă, deşi adversarul lui era mai greu, Hal era mai iute şi mai puternic. Folosea greutatea adversarului împotriva acestuia şi bărbatul mai în vârstă mormăi şi se zvârcoli ca să recupereze în faţa lui Hal, în timp ce acesta împinse până aproape să-şi piardă echilibrul. La următoarea fandare, Hal nu opuse deloc rezistenţă, ci îşi asalta adversarul şi se retrase, încă menţinând strânsoarea. Când atinse pământul, îşi întrerupse propria cădere cu un arc pe spate, în acelaşi timp înfigându-şi călcâiele în abdomenul adversarului şi catapultându-l pe deasupra capului. În timp ce bărbatul mai în vârstă zăcea uluit, Hal se năpusti prin învăluire şi-l încălecă pe spate, pironindu-l cu capul în jos. Îl apucă pe om de coadă şi-l împinse cu faţa-n nisipul alb, fin, până când acesta lovi pământul cu ambele mâini, semn al

predării sale.

Hal îi dădu drumul şi sări în picioare cu agilitatea unei pisici. Marinarul se ridică în genunchi, respirând greu şi scuipând nisip. Apoi, pe neaşteptate, se aruncă asupra lui Hal, tocmai când acesta începea să se întoarcă. Hal zări cu coada ochiului legănarea pumnului strâns îndreptându-se spre capul său şi se feri de lovitură, dar nu suficient de repede. Îl nimeri peste faţă, făcându-l să sângereze dintr-o nară. Îl apucă pe om de încheietură, îi răsuci braţul şi apoi îi ridică mâna între omoplaţi. Marinarul urlă, ridicându-se pe vârful picioarelor.

— Pe laptele Mariei, jupâne John, tare trebuie să-ţi placă gustul de nisip!

Îi puse un picior desculţ pe spate şi-l trânti încă odată cu capul înainte pe plajă.

— Te-ai făcut prea deştept şi obraznic, jupâne Hal!

Uriaşul Daniel se duse spre el cu paşi mari, încruntându-se, iar vocea îi era arţăgoasă, încercând să-şi ascundă încântarea faţă de performanţa elevului său.

— Data viitoare o să-ţi dau un adversar mai puternic. Şi nu-l lăsa pe căpitan să-ţi audă blasfemia lăptoasă, altfel te pune să guşti şi tu mai mult decât o plajă cu nisip curat.

Încă râzând, încântat de aprobarea prost ascunsă a lui Daniel şi de exclamaţiile de încurajare ale celorlalţi luptători, Hal se îndreptă ţanţoş spre marginea lagunei şi luă doi pumni cu apă, ca să-şi spele sângele de pe buza de sus.

— Pe Iosif şi Maria, dar îi place la nebunie să câştige! Daniel rânji în spatele lui. Dacă o să-şi dea osteneala, căpitanul Franky n-o să-l împiedice. Câinele bătrân a zămislit un căţeluş din propriul sânge.

— Câţi ani crezi că are? o întrebă gânditoare Katinka pe servitoarea ei.

— Sunt sigură că nu ştiu, zise Zelda afectată. E doar un copil.

Katinka scutură din cap, zâmbind, amintindu-şi-l stând gol la pupa bărcii.

— Întreabă-l pe câinele nostru de pază.

Supusă, Zelda se uită în spate la Aboli şi-l întrebă în engleză:

— Câţi ani are băiatul?

— E destul de mare pentru ce vrea ea de la el, mormăi Aboli pe limba lui, încruntându-se şi prefăcându-se că nu înţelege.

În aceste ultime câteva zile, de când le păzea, o studiase pe această femeie cu părul de culoarea soarelui. Recunoscuse licărirea luminoasă, răpitoare din adâncurile acelor ochi violeţi sfioşi. Ea urmărea un bărbat la fel cum o mangustă urmăreşte un pui grăsuţ şi îşi purta capul cu o inocenţă afectată dezminţită de legănarea desfrânată a şoldurilor sub straturile de mătăsuri strălucitoare şi dantelă diafană.

— O curvă tot curvă e, indiferent de culoarea părului şi indiferent dacă locuieşte într-un stup de albine sau în

palatul guvernatorului.

Cadenţa complicată a vocii lui era punctată de plescăiturile sacadate ale discursului său tribal.

Zelda se întoarse dinspre el cu o mişcare bruscă.

— Animal prost. Nu înţelege nimic.

Hal plecă de la marginea apei şi veni între copaci. Se întinse spre creanga pe care-şi lăsase cămaşa. Avea părul încă umed şi pieptul era gol, iar pe umeri avea pete roşii de la contactul dur al luptei. O urmă de sânge încă îi păta obrazul.

Cu mâna întinsă spre cămaşă, se uită în sus. Ochii lui întâlniră privirea violetă a Katinkăi. Până în acel moment nu fusese conştient de prezenţa ei. De îndată, atitudinea înfumurată se evaporă şi se trase înapoi ca şi cum ea l-ar fi pălmuit pe neaşteptate. Acum, toată faţa i se îmbujoră, ştergând urmele uşoarelor pete lăsate de loviturile adversarului său.

Imperturbabilă, Katinka privi în jos la pieptul lui gol. El îşi încrucişă braţele, ca şi cum s-ar fi ruşinat.

— Ai avut dreptate, Zelda, zise ea, cu o fluturare dispreţuitoare a mâinii. E doar un copil soios, adăugă ea în latină, ca să se asigure că el a înţeles.

Hal se holbă nefericit, în timp ce ea îşi adună poalele fustei şi, urmată de Aboli şi de servitoare, începu să meargă cu graţie regească spre barcă.

În acea noapte, în timp ce zăcea pe un paiet de paie plin de cocoloaşe pe patul lui îngust, auzi mişcare, voci duioase

şi râsete în cabina de alături. Se propti într-un cot. Apoi, îşi aminti insulta pe care i-o aruncase ea atât de dispreţuitor.

— N-o să mă mai gândesc niciodată la ea, îşi promise el, întinzându-se din nou pe paiet şi punându-şi mâinile peste urechi, ca să nu mai audă cadenţa vioaie a vocii ei.

În încercare de a şi-o scoate din minte, repetă încet *în Arcadia habito.* Dar trecu mult până ca oboseala să-i permită să cadă într-un somn adânc, întunecat, fără vise.

Pe uscat, la aproape două mile de unde ancorase *Resolution,* se rostogolea un pârâu limpede cu apă dulce, printr-un defileu îngust, ca să se amestece cu apele sărate de jos.

Când cele două bărci se deplasară încet împotriva curentului prin gura defileului, speriară stolurile de păsări de apă de pe bancurile de nisip, care se ridicară în aer. Se auzi o cacofonie de gâgâituri, măcăituri şi cotcodăcituri a douăzeci de soiuri de raţe şi gâşte, diferite de tot ce cunoşteau ei din nord. Mai erau şi alte specii, cu forme ciudate ale ciocului sau cu picioare disproporţionat de lungi, şi stârci, corle şi egrete care nu prea semănau cu omoloagele lor engleze, mai mari şi cu penaj mai strălucitor. Cerul se întunecă de numărul lor, iar oamenii se opriră un minut din vâslit, privind cu uimire.

— E un tărâm al minunilor, murmură Sir Francis privind în sus la această etalare sălbatică. Cu toate astea, noi am explorat doar o mică parte din el. Ce alte minuni se află

dincolo de pragul ăsta, adânc în interiorul uscatului, pe care niciun om n-a pus vreodată ochii?

Cuvintele tatălui său îi stârniră imaginaţia lui Hal şi-i amintiră de ilustraţiile cu dragoni şi monştri care decorau hărţile marine studiate de el.

— Cu toată forţa înainte! ordonă tatăl lui şi apucară din nou vâslele lungi.

Cei doi erau singuri în barca de la conducere: Sir Francis trase vâsla tribord cu o lungă şi puternică lovitură, care se potrivi neoboselii lui Hal. Aveau între ei butoaie goale pentru apă, a căror reumplere era scopul aparent al acestei expediţii. Adevăratul motiv zăcea, totuşi, la picioarele lui Sir Francis. În timpul nopţii, Aboli şi Uriaşul Daniel căraseră din cabină sacii de pânză cu monede şi cuferele de lingouri de aur şi le ascunseseră sub prelata de pe fundul bărcii. La prora stivuiseră cinci butoaie cu pulbere şi o mulţime de arme capturate de pe galion împreună cu comoara, hangere, pistoale şi puşti şi pungi din piele cu alice de plumb.

Ned Tyler, Uriaşul Daniel şi Aboli îi urmau îndeaproape în cea de-a doua barcă, cei trei oameni din echipaj în care Sir Francis avea încredere mai mult decât în toţi ceilalţi. Şi barca lor era încărcată cu butoaie pentru apă.

De îndată ce au intrat pe gura pârâului, Sir Francis se opri din vâslit şi se aplecă peste marginea bărcii, să umple o cană cu apă şi s-o guste. Dădu din cap cu satisfacţie.

— Curată şi dulce, îi strigă lui Ned Tyler. Începeţi să

umpleţi de-aici. Eu şi Hal o să mergem în amonte.

În timp ce Ned dirija barca spre mal, în josul defileului se auzi zgomotos ecoul unor lătrături sălbatice. Ridicară cu toţii privirile.

— Ce sunt creaturile astea? Oameni? întrebă Ned. Niscai pitici păroşi ciudaţi?

Se simţea teamă şi uimire în glasul lui, în timp ce se uita în sus la siluetele cu forme umane care se aliniau pe marginea râpei de deasupra lor.

— Maimuţe.

Sir Francis îi strigă asta în timp ce se odihnea pe vâslă.

— Precum cele de pe coasta berberă.

Aboli chicoti, apoi îşi dădu capul pe spate şi imită cu fidelitate provocarea către babuinul mascul care conducea grupul. La auzul sunetului, cele mai multe dintre animalele tinere săriră în sus şi alunecară agitate de-a lungul falezei.

Uriaşul mascul acceptă provocarea. Se aşeză pe toate cele patru labe pe marginea prăpastiei şi deschise gura larg, afişând un set grozav de colţi albi. Încurajate de acest spectacol, unele dintre animalele tinere se întoarseră şi începură să arunce în ei cu pietricele şi grohotiş. Oamenii fură obligaţi să se ferească şi să se ascundă de proiectile.

— Trage cu puşca să se care! ordonă Sir Francis.

Daniel luă muscheta şi aprinse vârful fitilului, în timp ce ridică patul pe umăr. Defileul răsună de explozia furtunoasă şi izbucniră toţi în râs la caraghioslâcul grupului de babuini cuprins de panică. Glonţul lovi buza malului înalt şi tinerii

din ceată se dădură şocaţi înapoi. Mamele îşi luară puii şi-i aruncară sub burţile lor şi se căţărară pe faţa povârnişului şi chiar şi curajosul mascul renunţă la demnitate şi o luă la goană alături de ceilalţi, să se pună în siguranţă. În câteva secunde, stânca se goli şi sunetele speriate se diminuară.

Aboli sări în apa care-i ajungea până la talie şi trase barca spre mal, în timp ce Daniel şi Ned destupară butoaiele de apă, ca să le umple. În cealaltă barcă, Sir Francis şi Hal vâsliră în amonte. După o jumătate de milă, cursul apei se îngustă brusc şi stâncile de pe ambele părţi deveniră mai abrupte. Sir Francis se opri să cerceteze locul, apoi întoarse barca pe sub stâncă şi o legă de trunchiul unui copac uscat. Lăsându-l pe Hal în barcă, sări pe lespedea îngustă de sub stâncă şi începu să urce. Nu exista vreo cărare, dar Sir Francis mergea cu încredere dintr-o priză în alta. Hal îl privi cu mândrie: în ochii lui, tatăl său era bătrân – trebuie că trecuse de mult de venerabila vârstă de patruzeci de ani –, şi totuşi urca sprinten. Dintr-odată, la cincisprezece iarzi deasupra râului, ajunse la o margine invizibilă de jos şi se târî câţiva paşi de-a lungul acesteia. Apoi îngenunche, ca să examineze intrarea îngustă; era blocată cu bolovani abil aranjaţi.

Zâmbi uşurat când văzu că erau exact cum le lăsase cu mai multe luni în urmă. Le scoase cu grijă şi le puse deoparte, până când deschiderea fu suficient de mare ca să se târască prin ea.

Peştera era întunecată, dar Sir Francis se ridică în

picioare şi căută pe lespedea de piatră de deasupra capului, bâjbâind după cremenea şi amnarul pe care le lăsase acolo. Aprinse lumânarea pe care o adusese cu el şi apoi se uită în jur, prin peşteră.

Nimic nu fusese atins de la ultima lui vizită. Cinci cufere se aflau lângă peretele din fund. Era prada de pe *Heerlycke Nacht,* cea mai mare parte veselă de argint şi o sută de mii de guldeni în monede reprezentând solda garnizoanei olandeze din Batavia. O mulţime de echipamente erau stivuite lângă intrare şi Sir Francis începu să le asambleze. Avu nevoie de aproape o jumătate de oră să fixeze bârna din lemn masiv pe marginea exterioară a intrării în peşteră şi apoi să coboare sistemul de scripeţi la barca acostată mai jos.

— Dă repede primul cufăr! strigă el în jos către Hal.

Hal îl legă şi tatăl lui îl trase în sus, scripetele scârţâind la fiecare ridicare. Cufărul dispăru şi câteva minute mai târziu capătul funiei căzu înapoi, atârnând până în locul unde Hal putea să ajungă la el. Legă următorul cufăr.

Le luă mai bine de-o oră să ridice toate lingourile şi toţi sacii cu monede şi să le stivuiască în fundul peşterii. Apoi se ocupară de butoaiele cu pulbere şi de arme. Ultimul obiect care plecă sus fu cel mai mic: o cutie în care Sir Francis ambalase o busolă şi un compas, un sul cu diagrame de pe *Standvastigheid,* cremene şi amnar, un set de instrumente chirurgicale într-o bucată de pânză şi alte echipamente care ar fi putut face diferenţa între viaţă şi

moartea lentă pentru un grup eşuat pe această coastă sălbatică, neexplorată.

— Vino sus, Hal, îl chemă Sir Francis în cele din urmă, iar Hal urcă pe stânca aceea cu viteza şi uşurinţa unuia dintre tinerii babuini.

Când Hal ajunse la el, tatăl lui era aşezat confortabil pe marginea îngustă, cu picioarele atârnând şi cu pipa de lut şi punga de tutun în mâini.

— Dă-mi o mână de ajutor aici, băiete.

Arătă cu pipa goală către fisura verticală din faţa stâncii. Închide asta la loc.

Hal petrecu o jumătate de oră punând la loc bolovanii la intrare, pentru a o ascunde şi a descuraja intruşii. Erau puţine şanse să se găsească oameni în acest defileu ascuns şi pustiu, dar el şi tatăl lui ştiau că babuinii aveau să se întoarcă. Ei erau la fel de curioşi şi răutăcioşi ca oamenii.

Când Hal dădu să coboare, Sir Francis îl opri, punându-i o mână pe umăr.

— Nu-i nicio grabă. Ceilalţi n-au terminat de umplut butoaiele cu apă.

Se aşezară pe margine. Sir Francis îşi luă pipa lungă de lut ca să tragă cu drag. Apoi întrebă printr-un nor de fum albastru:

— Ce-am făcut aici?

— Am ascuns partea noastră de comoară.

— Nu numai partea noastră, ci şi cea a Coroanei şi a fiecărui om de la bord, îl corectă Sir Francis. Dar de ce am

făcut asta?

— Aurul şi argintul sunt ispite, chiar şi pentru un om cinstit.

Hal repeta lecţia pe care tatăl său i-o spusese de multe ori înainte.

— Ar trebui să n-am încredere în echipajul meu? întrebă Sir Francis.

— Dacă n-ai încredere în nimeni, nimeni n-are să te dezamăgească vreodată.

Hal îşi spunea lecţia.

— Aşa crezi?

Sir Francis se întoarse să-l privească în ochi.

Hal ezită.

— Ai încredere în Aboli?

— Da, am încredere în el, recunoscu Hal fără tragere de inimă, ca şi cum ar fi fost un păcat.

— Aboli e un om bun, nu e altul mai bun ca el. Dar vezi că nici măcar pe el nu-l aduc aici. Făcu o pauză, apoi întrebă: Ai încredere în mine, băiete?

— Desigur.

— De ce? Cu siguranţă, nu sunt decât un om şi ţi-am spus să n-ai încredere în niciun om.

— Fiindcă eşti tatăl meu şi te iubesc.

Ochii lui Sir Francis se înnegurară şi întinse mâna ca şi cum ar fi vrut să mângâie obrazul lui Hal. Apoi oftă, îşi coborî mâna şi se uită în jos la apa de dedesubt. Hal se aştepta ca tatăl lui să-l dezaprobe, dar nu se întâmplă aşa.

După un timp, Sir Francis puse o altă întrebare.

— Şi celelalte bunuri pe care le-am ascuns aici? Pulberea, armele, diagramele şi altele asemenea. De ce le-am adus aici?

— Împotriva unui viitor nesigur, răspunse Hal cu încredere – auzise răspunsul de suficient de multe ori înainte. O vulpe înţeleaptă are mai multe ieşiri la vizuină.

Sir Francis încuviinţă din cap.

— Toţi cei care luptăm pe mare în *guerre de course* riscăm tot timpul. Într-o zi, aceste cufere s-ar putea să ne răscumpere vieţile.

Tatăl lui tăcu din nou, trăgând ultimele fumuri din pipă. Apoi, rosti încet:

Dacă Dumnezeu e milostiv, o să vină vremea, poate nu peste mult timp, când războiul ăsta cu olandezii o să se termine. Atunci o să ne întoarcem aici, o să ne luăm prada şi o să navigăm spre casă, la Plymouth. Visez de mult să cumpăr conacul din Gainesbury, de lângă High Weald...

Se întrerupse, ca şi cum nu îndrăznea să provoace soarta cu astfel de gânduri.

— Dacă mi se întâmplă ceva rău, trebuie să-ţi aminteşti unde am depozitat câştigurile noastre. Asta o să fie moştenirea mea pentru tine.

— N-o să ţi se întâmple niciun rău, niciodată! exclamă Hal agitat.

Era mai mult o pledoarie decât o afirmare a unei convingeri. Nu-şi imagina existenţa fără prezenţa

impunătoare a tatălui său.

— Niciun om nu e nemuritor, zise Sir Francis calm. Toţi îi suntem datori cu o moarte lui Dumnezeu.

De data asta, permise mâinii drepte să se aşeze scurt pe umărul lui Hal.

— Haide, băiete. Mai avem de umplut butoaiele cu apă din barca noastră înainte să se întunece.

În timp ce bărcile se întorceau în laguna peste care se lăsa întunericul, Aboli îi luă locul lui Sir Francis la vâslă, iar acesta se duse la pupa, înfăşurat într-o pelerină de lână neagră, care să-l apere de frigul serii. Avea o expresie detaşată şi sobră. Cu faţa spre pupa, trăgând de una din vâslele lungi, Hal putea să-l studieze pe furiş. Conversaţia pe care o purtaseră la gura peşterii îl tulburase, făcându-l să aibă o premoniţie în legătură cu nenorocirile care-i aşteptau.

Îşi dăduse seama că, după ce ancoraseră în lagună, tatăl lui îşi făcuse horoscopul. Văzuse deschisă pe biroul din cabina lui diagrama zodiacală acoperită cu notaţii esoterice. Aşa se explica nevoia de izolare a lui şi dispoziţia introspectivă. După cum zicea Aboli, stelele erau copiii lui, şi el le cunoştea secretele.

Tatăl lui îşi ridică brusc capul şi adulmecă aerul răcoros al serii. Apoi, în timp ce cerceta liziera pădurii, expresia feţei i se schimbă. Niciun gând negru nu putea să-l distragă într-atât încât să nu fie conştient de ce se întâmplă în jurul

său.

— Aboli, du-ne la mal, te rog.

Întoarseră barca spre plaja îngustă, iar cea de-a doua îi urmă. După ce săriră pe uscat şi legară cele două bărci, Sir Francis le ordonă calm:

— Luaţi-vă armele. Urmaţi-mă, dar în linişte.

Îi conduse în pădure, strecurându-se pe furiş printre tufişuri, până când ieşiră dintr-odată pe o potecă bătătorită. Se uită înapoi, să se asigure că-l urmau, apoi grăbi pasul.

Hal fu intrigat de acţiunile tatălui său, până când mirosi în aer o boare de fum de lemn ars şi observă pentru prima oară ceaţa albăstruie de deasupra copacilor deşi din pădure. Pesemne că asta-l alertase pe tatăl lui.

Deodată, Sir Francis ajunse într-o mică poiană şi se opri. Cei patru bărbaţi care se aflau acolo nu-l observară. Doi zăceau ca nişte hoituri pe un câmp de luptă, unul încă ţinând în braţe, cu degetele inerte, o sticlă maro plată, celuilalt curgându-i firişoare de salivă din colţul gurii, în timp ce sforăia.

A doua pereche era cu totul absorbită de stivele de guldeni de argint şi zarurile de fildeş dintre ei. Unul amestecă zarurile şi le duse la ureche înainte să le arunce pe peticul bătătorit de pământ gol.

— Mama porcului! mormăi el. Nu e ziua mea norocoasă.

— N-ar trebui să vorbeşti necuviincios despre mama care te-a adus pe lume, zise Sir Francis încet. Dar, în rest, ai dreptate. Nu e ziua ta norocoasă.

Ridicară privirea la căpitanul lor cu neîncredere îngrozită, dar nu încercară să se opună sau să fugă când Daniel şi Aboli îi săltară în picioare şi-i legară cu frânghia gât la gât, ca pe sclavi.

Sir Francis se duse să cerceteze celălalt capăt al luminişului. Folosiseră o oală de fier negru ca să fiarbă terciul fermentat de pesmeţi şi coji de fructe, şi tuburi de cupru furate din magaziile de pe corabie. Dădu cu piciorul, iar alcoolul incolor învioră flăcările de mangal pe care stătea vasul. Sub un copac erau nişte sticle pline, astupate cu cocoloaşe de frunze. Le luă una câte una şi le izbi de trunchiul copacului. Când se spărgeau, aburii care se răspândeau erau suficient de iuţi, încât să-i lăcrimeze ochii. Apoi se întoarse la Daniel şi la Ned, care-i treziseră pe beţivi şi-i târâseră dincolo de luminiş, să-i lege împreună cu ceilalţi prizonieri.

— O să-i lăsăm să doarmă o zi, jupâne Ned. Apoi mâine, la începutul cartului de după-amiază, adună echipajul ca să asiste la pedepsirea lor.

Se uită la Uriaşul Daniel.

— Am încredere că încă mai poţi să faci fluierul pisicii cum ştii tu, jupâne Daniel.

— Te rugăm, căpitane, n-am vrut să facem niciun rău. Doar un pic de distracţie.

Încercară să se târască până la locul unde se afla el, dar Aboli îi trase înapoi ca pe nişte câini în lesă.

— N-o să-ţi port pică pentru distracţia ta, dacă nici tu

nu-mi porţi pentru a mea, zise Sir Francis.

Dulgherul construi patru capre pe dunetă, şi beţivii şi cartoforii fură legaţi de ele de încheieturile mâinilor şi de glezne. Uriaşul Daniel le rupse cămăşile de la guler până la talie, expunându-le spatele gol. Atârnau neputincioşi în legături, ca nişte porci în spatele unei căruţe din piaţă.

— Fiecare om de la bord ştie foarte bine că nu tolerez beţia şi jocurile de noroc, ambele fiind un lucru urât şi un afront în ochii Domnului.

Sir Francis se adresă echipajului adunat în rânduri solemne în mijlocul corăbiei.

— Fiecare om de la bord ştie pedeapsa. Cincizeci de Ungeri de pisică.

Le privi chipurile. Cincizeci de lovituri cu biciul din fâşii de piele cu noduri puteau să paralizeze un om pe viaţă.

O sută de lovituri era sentinţa la o moarte sigură şi oribilă.

— Şi-au câştigat pe deplin cele cincizeci de lovituri. Totuşi, îmi amintesc că nebunii ăştia patru au luptat bine pe puntea asta când am cucerit vasul. Şi ne mai aşteaptă ceva lupte grele, iar infirmii nu-mi sunt de niciun folos când culevrinele fumegă şi săbiile sunt scoase.

Se opri să se uite la feţele marinarilor şi văzu groaza din ochii lor, amestecată cu uşurarea că nu erau ei legaţi de capre.

Spre deosebire de căpitanii altor vase corsar, chiar şi de

unii cavaleri ai Ordinului, Sir Francis nu simţea nicio plăcere să aplice această pedeapsă. Cu toate astea, el nu clipea când era nevoie s-o aplice. Comanda o corabie plină de bărbaţi duri, indisciplinaţi, pe care-i alesese pentru asprimea lor şi care ar fi luat drept slăbiciune orice dovadă de bunătate.

— Sunt un om milostiv, le zise el, iar cineva din rândurile din spate chicoti în batjocură.

Sir Francis se opri şi, cu un ochi sumbru, nominaliză contravenientul. Când vinovatul lăsă capul în jos şi se eschivă, el continuă lent.

— Dar nemernicii ăştia îmi încearcă limitele milei.

Se întoarse spre Uriaşul Daniel, care stătea lângă prima capră. Era dezbrăcat până la brâu, lăsând la vedere muşchii proeminenţi de pe braţe şi umeri. Părul lung şi cărunt îi era legat la spate cu o bucată de pânză, iar din pumnul plin de cicatrice fâşiile de piele ale biciului atârnau pe scândurile punţii precum şerpii din capul Meduzei.

— Cincisprezece pentru fiecare, jupâne Daniel, ordonă Sir Francis. Dar piaptănă „pisica” bine între lovituri.

Dacă degetele lui Daniel n-ar fi separat fâşiile de piele după fiecare lovitură, sângele le-ar fi lipit una de alta şi le-ar fi coagulat într-un singur instrument greu, care ar fi tăiat trupul omenesc ca o lamă de sabie. Chiar şi cincisprezece lovituri cu o „pisică” nepieptănată ar fi desprins carnea de pe vertebrele coloanei unui om.

— Cincisprezece să fie, căpitane, înţelese Daniel şi agită

biciul ca să separe curelele înnodate, păşind spre prima lui victimă.

Omul răsuci capul să se uite peste umăr, cu expresia albită de frică.

Daniel ridică braţul şi lăsă şuvoiul de gene peste umăr, apoi, cu o graţie neobişnuită pentru cineva atât de mare, pivotă în faţă. Biciul şuieră precum vântul în frunzele un copac înalt şi plesni tare pielea goală.

— Una! scandă echipajul la unison, în timp ce victima urla ascuţit din cauza şocului şi agoniei.

Biciul îi lăsase un model grotesc pe spate, fiecare linie roşie fiind împânzită cu un rând de stele stacojii, unde nodurile rupseseră pielea. Semăna cu pişcătura tentaculelor veninoase ale meduzei cunoscute ca galera portugheză.

Daniel pieptănă biciul şi degetele de la mâna stângă i se mânjiră de sânge proaspăt strălucitor.

— Două! numără asistenţa, iar bărbatul ţipă din nou şi se zvârcoli în legături, cu degetele de la picioare dansând o darabană a durerii pe scândurile punţii.

— Opreşte pedeapsa! strigă Sir Francis, auzind o uşoară agitaţie în capul scării de tambuchi care ducea la cabinele de la pupa.

Supus, Daniel lăsă biciul jos şi aşteptă ca Sir Francis să se îndrepte cu paşi mari spre scară.

Pălăria cu pene a guvernatorului van de Velde apăru deasupra ramei, urmată de faţa lui unsuroasă. Stătea în

lumina soarelui, respirând şuierător, ştergându-şi fălcile cu o batistă de mătase, şi se uita la el. Faţa i se lumină de interes când văzu oamenii legaţi de capre.

— *Ja! Goed!* Văd că n-am prea întârziat, rosti el cu satisfacţie.

Imediat în spatele lui, Katinka trecu prin trapă cu pas uşor, entuziast, ridicându-şi poalele doar cât să-i descopere papucii de satin brodaţi cu bobiţe de perle.

— Bună dimineaţa, mijnheer, îl salută Sir Francis pe guvernator cu o plecăciune de complezenţă. E o pedeapsă în desfăşurare. Un spectacol nepotrivit la care să asiste o doamnă delicată ca soţia dumitale.

— Zău, căpitane, râse uşor Katinka intervenind. Nu sunt un copil. Cerul mi-e martor, e o mare monotonie la bordul acestei corăbii. Gândeşte-te numai că n-ai să te alegi cu nicio răscumpărare dacă mor de plictiseală.

Lovi uşor cu evantaiul braţul lui Sir Francis, dar el se feri de această atingere condescendentă şi i se adresă din nou soţului ei.

— Mijnheer, cred că ar trebui să-ţi conduci soţia în cabină.

Katinka păşi între ei ca şi cum el n-ar fi zis nimic şi-i făcu semn Zeldei, care o urmă.

— Pune-mi scaunul acolo, la umbră.

Îşi răsfiră fustele aşezându-se pe scaun şi se bosumflă drăgălaş la Sir Francis.

— O să fiu atât de cuminte, că nici n-o să ştii că sunt

aici.

Sir Francis se uită urât la guvernator, dar van de Velde îşi dădu în lături mâinile durdulii, într-un gest teatral de neajutorare.

— Ştii cum e, mijnheer, când o femeie frumoasă îşi pune ceva în cap.

Se duse în spatele Katinkăi şi-i puse mândru o mână pe umăr.

— Nu pot să fiu făcut responsabil pentru sensibilitatea soţiei dumitale, dacă are să fie ofensată de spectacol, avertiză Sir Francis încruntat, uşurat că cel puţin oamenii lui nu înţelegeau acest schimb de cuvinte în olandeză, ca să fie conştienţi că cedase presiunilor prizonierilor săi.

— Cred că n-ar trebui să-ţi baţi prea mult capul. Soţia mea are un stomac puternic, murmură van de Velde.

În timpul turneului lor oficial în Kandy şi Trincomalee, soţia lui nu ratase execuţiile care se efectuau în mod regulat pe terenul de paradă al fortului. În funcţie de natura ofensei, aceste pedepse variau de la ardere pe rug la stigmatizare, spânzurare şi decapitare. Chiar în zilele când suferea din cauza durerilor de oase date de febra dengue şi, conform indicaţiilor medicului, ar fi trebuit să stea în pat, trăsura ei era mereu parcată în locul său obişnuit, cu vedere la eşafod.

— Atunci e pe răspunderea dumitale, mijnheer.

Sir Francis dădu scurt din cap şi se întoarse la Daniel.

— Continuă cu pedeapsa, jupâne Daniel, ordonă el.

Daniel aruncă biciul pe spate, sus, deasupra umărului, şi tatuajele colorate care-i decorau bicepşii mari se încreţiră însufleţite cu o viaţă proprie.

— Trei! strigă echipajului când biciul vâjâi şi plesni.

Katinka înţepeni şi se aplecă uşor în faţă pe scaun.

— Patru!

Tresări la lovitura pisicii şi la ţipătul ascuţit de durere care-i urmă. Treptat, faţa îi deveni palidă ca seul de lumânare.

— Cinci!

Şerpii stacojii subţiri năpădiră spatele bărbatului şi se afundară în centura de pânză a pantalonilor lui scurţi.

Katinka lăsă în jos pe jumătate genele lungi, aurii, ca să-şi ascundă strălucirea din ochii violet.

— Şase!

Katinka simţi cum o loveşte o picătură mică de lichid, ca un singur strop de ploaie caldă tropicală. Îşi luă ochii de la trupul în zbatere, care gemea şi se uită în jos la mâna ei graţioasă.

O picătură de sânge, sărită din biciul încărcat, îi aterizase pe degetul arătător. Strălucea pe pielea albă ca un rubin fixat într-un inel preţios. Îşi puse cealaltă mână peste ea, ascunzând-o în poală, în timp ce se uita în jur la chipurile care o înconjurau. Toţi ochii erau fixaţi, în fascinaţie totală, pe spectacolul macabru din faţa lor.

Nimeni nu văzuse sângele care o stropise. Nimeni nu se uita acum la ea.

Ridică mâna la buzele pline, moi, ca într-o gest involuntar de spaimă. Vârful roz al limbii ţâşni afară şi linse picătura de pe deget. Îi savură gustul sărat metalic. Îi amintea de sperma unui amant şi simţi umezeala vâscoasă izvorându-i dintre picioare, aşa că atunci când îşi frecă uşor coapsele, glisară una pe cealaltă, alunecoase ca anghilele care se împerechează.

Înncă era nevoie să stea pe uscat, până ce *Resolution* era carenată pe plajă, cu coca curăţată de buruieni şi examinată pentru a se descoperi orice semn de viermi.

Sir Francis îi dădu lui Hal sarcina să ridice fortul în care să-şi cazeze ostaticii. Băiatul purtă în mod deosebit de grijă colibei care avea s-o găzduiască pe soţia guvernatorului, făcând-o spaţioasă şi confortabilă şi asigurându-i intimitate şi siguranţă faţă de animalele sălbatice. Apoi îşi puse oamenii să construiască un gard de ramuri cu spini în jurul întregului fort al închisorii.

Când întunericul puse capăt primei zile de muncă, se duse pe plaja lagunei şi se cufundă în apele calde, sărate. Apoi, îşi frecă trupul cu pumni de nisip ud, până începu să-l mănânce pielea. Cu toate astea, încă se simţea pătat de amintirea biciuirii la care fusese obligat să asiste de dimineaţă. Starea de spirit i se schimbă numai când simţi ispititorul miros de pâine caldă plutind peste apă dinspre bucătăria corăbiei, îşi trase pantalonii scurţi pe el şi fugi pe plajă să se agaţe de barcă, atunci când aceasta se

îndepărtă de ţărm.

În timp ce el fusese pe uscat, tatăl lui îi scrisese pe o tăbliţă câteva probleme de navigaţie, ca să le rezolve. O vârî sub braţ, luă o cană de cositor cu bere slabă, un castron cu tocană de peşte şi, ţinând o bucată de pâine între dinţi, se repezi în jos pe scară, spre cabina lui, singurul loc de pe corabie unde putea să fie singur, ca să se concentreze la temă.

Ridică brusc privirea când auzi pe cineva turnând apă în cabina de alături. Observase găleţile cu apă proaspătă de râu pe focul de cărbune din cambuză şi râsese când bucătarul se plânsese că focul lui era folosit ca să se încălzească apă pentru scăldat. Hal înţelese acum pentru cine erau pregătite găleţile aburinde.

Tonul gutural al Zeldei ajunse la el prin peretele despărţitor, ocărându-l pe Oliver, servitorul tatălui său. Răspunsul lui Oliver fu brutal.

— Nu înţeleg nimic din ce spui, căţea bătrână şi hidoasă. Dar dacă nu-ţi place, n-ai decât să-ţi umpli singură albia.

Hal rânji în sinea lui, pe jumătate amuzat, pe jumătate în anticipare, suflând în lampă şi îngenunchind ca să scoată dopul de lemn din vizor. Cabina era plină cu aburi care îl împiedicau să vadă bine oglinda de pe peretele opus. Când Hal îşi potrivi ochiul pe vizor, Zelda striga la Oliver.

— Bine, târfă bătrână! o zădărî Oliver în timp ce trăgea găleţile goale din cabină. Nu e nimic pe lume care să mă mai ţină aici un minut mai mult.

După ce plecă Oliver, Zelda se duse în cabina principală şi Hal o auzi vorbind cu stăpâna ei. Un minut mai târziu, o conduse pe Katinka pe uşă.

Katinka se opri lângă albie şi îşi vârî degetele în apă. Scoase un ţipăt şi-şi trase mâna. Zelda se repezi înainte, scuzându-se, şi turnă apă rece dintr-o găleată. Katinka verifică din nou temperatura. De data asta, dădu mulţumită din cap şi se duse să se aşeze pe scaun.

Zelda veni în spatele ei, îi săltă cu ambele mâini splendida coamă de păr strălucitor, adunând-o în vârful capului şi prinzând-o acolo ca pe un snop de grâu copt.

Katinka se întinse şi şterse cu degetele suprafaţa aburită a oglinzii.

Îşi examină bustul. Scoase limba ca să depisteze orice urmă de alb care ar fi putut s-o acopere. Acesta era roz ca o petală de trandafir. Apoi deschise larg ochii şi privi în adâncul lor, atingând cu degetele pielea de sub ei.

— Uită-te la ridurile astea oribile! se plânse ea.

Zelda negă vehement.

— Nu e nici măcar unul singur!

— Nu vreau să ajung bătrână şi urâtă.

Expresia Katinkăi era tragică.

— Atunci cel mai bine ar fi să mori de-acum! zise Zelda. Asta e singura cale să eviţi aşa ceva.

— Ce lucru teribil spui! Eşti atât de crudă cu mine, se lamentă Katinka.

Hal nu înţelegea ce spuneau, dar tonul vocii ei îi atingea

adâncurile fiinţei.

— Zău aşa, o mustră Zelda. Ştii că eşti frumoasă.

— Chiar sunt, Zelda? Crezi tu asta?

— Da. Şi tu la fel. Zelda o ridică în picioare. Dar dacă nu faci baie acum, o să puţi la fel de frumos.

Îi desfăcu rochia, apoi se mută în spatele ei, ridică rochia de umeri şi Katinka rămase goală în faţa oglinzii. Suspinul lui Hal fu înăbuşit de peretele despărţitor şi de micile sunete scoase de carena corăbiei.

De la gâtul subţire până la gleznele delicate, trupul Katinkăi urma o linie de o puritate sfâşietoare. Fesele se bombau în două sfere perfect simetrice, ca o pereche de ouă de struţ care îi fuseseră oferite spre vânzare lui Hal în pieţele din Zanzibar. Iar în spatele genunchilor avea gropi Le ca de copilă.

Propria imagine pe care Katinka şi-o văzu în oglinda aburită era eterică şi nu-i reţinu atenţia pentru mult timp. Se întoarse cu faţa la el. Privirea lui Hal zbură la sâni.

Erau mari pentru umerii ei înguşti. Fiecare i-ar fi umplut lui mâinile făcute căuş, cu toate că nu erau perfect rotunzi cum s-ar fi aşteptat el.

Hal se uită fix la ei până când îi lăcrimă ochiul şi fu obligat în cele din urmă să clipească. Apoi privirea îi coborî peste uşoara, fascinanta umflătură a abdomenului ei şi peste norul ceţos de bucle fine dintre coapse.

Lumina lămpii le făcea să strălucească precum cel mai pur aur.

Rămase mult timp aşa, mai mult decât îndrăznise el să spere, cu ochii în jos, uitându-se fix, în timp ce Zelda turnă în apă ulei parfumat dintr-o sticlă de cristal şi apoi îngenunche, ca să amestece cu mâna. Katinka rămase acolo, cu greutatea pe un picior, în aşa fel încât pelvisul era înclinat într-un unghi feeric, şi un mic zâmbet viclean îi apăru pe buze când ridică uşor mâna şi apucă unul din sfârcuri între degetul mare şi arătător. Pentru o clipă, lui Hal i se păru că se uită direct la el şi începu să se îndepărteze, vinovat că trăgea cu ochiul. Apoi, îşi dădu seama că era o iluzie, când ea îşi coborî privirea şi se uită la sfârcul trandafiriu pe care îl răsucea între degete.

Îl trăgea încet înainte şi înapoi şi, sub ochii plini de uimire ai lui Hal, acesta îşi schimbă culoarea şi forma. Se umflă, se întări şi deveni mai întunecat. El nu-şi imaginase niciodată ceva asemănător – un mic miracol care ar fi trebuit să-l umple de respect, dar în loc de asta îi tortură vintrele de dorinţă.

Zelda îşi ridică privirea şi, când văzu ce face stăpâna ei, se năpusti s-o mustre. Katinka râse şi scoase limba, dar lăsă mâna jos şi intră în albie. Cu un suspin voluptuos, se scufundă în apa caldă, parfumată, până când pe marginea albiei rămase numai coada groasă de păr auriu din vârful capului.

Zelda îi arătă o atenţie exagerată, săpunind-o cu o bucată de flanel, ştergând-o şi frecând-o, murmurând dezmierdări şi chicotind la răspunsurile stăpânei. Dintr-

odată, se legănă din nou pe călcâie şi dădu altă instrucţiune, la care, drept răspuns, Katinka se ridică în picioare şi apa cu săpun îi căzu în cascadă pe corp. Stătea cu spatele la Hal şi acum rotunjimile fundului străluceau rozalii de la apa caldă. La îndemnul Zeldei, se mută ascultătoare, ca să-i permită bătrânei să-i săpunească pe rând fiecare picior.

În cele din urmă, Zelda se ridică şi ieşi din încăpere. Numaidecât, Katinka, încă în picioare, se uită peste umăr. Din nou, Hal trăi iluzia vinovată că ea se uită direct în ochii lui holbaţi. Asta doar pentru o clipă, apoi ea se aplecă încet şi voluptuos. Fesele îşi schimbară forma în timpul mişcării. Katinka îşi duse ambele mâini în spate. Îşi puse acele palme mici şi albe pe fiecare din rotunjimile roz strălucitoare şi le trase uşor în afară. În acel moment, când despicătura adâncă dintre fesele ei se deschise privirii lui febrile, Hal fu sufocat de micul strigăt abandonat care îi crescu pe buze.

Zelda dădu buzna înapoi în cabină cu un braţ de prosoape. Katinka se îndreptă şi încântătoarea crevasă se închise bine, secretele acesteia ascunzându-se din nou ochilor lui.

Păşi afară din albie şi Zelda puse peste ea un prosop care-i atârna de la umeri la glezne. Zelda desfăcu părul stăpânei sale şi-l perie, iar apoi îl împleti într-o funie groasă de aur. Stătu în spatele Katinkăi ţinându-i o rochie ca s-o ajute să se îmbrace, dar ea clătină din cap şi îi dădu un ordin categoric. Zelda protestă, dar Katinka insistă şi

servitoarea aruncă rochia pe scaun şi părăsi cabina evident supărată.

După ce plecă ea, Katinka lăsă prosopul să cadă pe podea şi, goală, se duse la uşă şi închise zăvorul. Apoi se întoarse şi trecu prin faţa ochilor lui Hal.

El văzu în oglinda aburită o pată roz pufoasă în mişcare, dar nu fu sigur ce făcea ea până când, brusc şi şocant, buzele ei fură la un centimetru pe partea opusă a găurii lui de observaţie şi şuieră cu maliţiozitate:

— Măi pirat mic şi jegos! rosti în latină, iar el se feri de parcă i-ar fi aruncat un ceainic cu apă clocotită în faţă.

Chiar şi în starea aceea de confuzie, batjocura îl încordă rapid şi-i răspunse fără să se gândească:

— Nu sunt pirat. Tatăl meu are autorizaţie de represalii.

— Să nu îndrăzneşti să mă contrazici.

Schimba din latină, în olandeză şi engleză. Dar tonul era ascuţit şi şfichiuitor ca un bici.

Din nou, el se încordă să răspundă.

— N-am vrut să te ofensez.

— Când nobilul meu soţ are să afle că m-ai spionat, are să se ducă la piratul de taică-tău şi o să pună să fii biciuit precum oamenii ăia.

— Nu te spionam...

— Mincinosule! Nu-l lăsă să termine. Măi pirat jegos şi mincinos!

Pentru o clipă, rămase fără suflu şi insulte.

— Voiam doar să...

— Ştiu ce voiai. Voiai să te uiţi la *katjie* mea – el ştia că era cuvântul olandez pentru păsărică şi apoi voiai să-ţi iei cocoşelul în mână şi să-l freci...

— Nu! aproape strigă Hal.

Cum de-i cunoştea secretul ruşinos? I se făcu rău şi se simţi înjosit.

— Taci! O să te audă Zelda, şuieră ea din nou. Dacă te prind, te biciuiesc.

— Te rog! şopti el drept răspuns. N-am vrut să fac niciun rău. Te rog, iartă-mă. N-am vrut.

— Atunci, arată-mi. Dovedeşte-ţi nevinovăţia. Arată-mi cocoşelul.

— Nu pot.

Vocea lui tremura de ruşine.

— Ridică-te! Pune-l în dreptul găurii, ca să văd dacă minţi.

— Nu. Te rog, nu mă pune să fac asta.

— Repede sau îl strig pe soţul meu să vină.

Se ridică încet în picioare. Gaura de observaţie era aproape la exact acelaşi nivel cu vintrele lui dureroase.

— Acum, arată-mi! Descheie-ţi nădragii, îl îmboldi vocea ei.

Încet, înnebunit de ruşine şi jenă, îşi dădu la o parte cămaşa de pânză şi, înainte de-a o ridica, penisul îi sări precum ramura elastică a unui puiet. Ştiu că ei trebuie că-i era greaţă şi era mută de dezgust să vadă aşa ceva. După un minut de tăcere grea, acuzatoare, care i se păru cel mai

lung din viaţa lui, începu să se acopere cu cămaşa.

Ea îl opri instantaneu cu o voce care lui i se părea că-i tremură de repulsie, încât abia înţelegea cuvintele distorsionate în engleză.

— Nu! Nu căuta să-ţi acoperi ruşinea. Asta te condamnă. Tot mai pretinzi că eşti nevinovat?

— Nu, recunoscu el nefericit.

— Atunci trebuie să fii pedepsit, zise ea. Trebuie să-i spun tatălui tău.

— Te rog, nu face asta, o rugă el. Are să mă ucidă cu propriile mâini.

— Foarte bine. Va trebui să te pedepsesc eu. Adu-ţi cocoşelul mai aproape.

Ascultător, el îşi împinse şoldurile înainte.

— Mai aproape, ca să ajung la el. Mai aproape.

Îşi simţi vârful penisului dilatat atingând lemnul brut care înconjura gaura de observaţie şi apoi, şocant, simţi degetele ei moi şi reci închise pe vârful lui. Încercă să se retragă, dar ea îl ţinea strâns şi vocea îi era ascuţită.

— Stai liniştit!

Katinka îngenunche lângă perete şi îi trase glandul prin deschidere, apoi îl puse în lumina lămpii. Era aşa de umflat, că abia trecea prin gaură.

— Nu, nu mai da înapoi, îi zise cu voce aspră şi furioasă, prinzându-l mai ferm în mână.

Ascultător, el se relaxă şi se abandonă presiunii insistente a degetelor ei, permiţându-i să-i tragă toată

lungimea prin deschizătură.

Ea se uită la el fascinată. Nu se aştepta ca la vârsta lui să fie atât de mare. Capul umflat avea violetul lucios al unei prune coapte. Trase prepuţul liber peste el, ca o glugă de călugăr, şi apoi trase pielea din nou înapoi, atât cât putu. Capul păru să se umfle mai tare, ca şi cum era pe punctul să se spargă, şi simţi membrul sărindu-i în mâini.

Repetă mişcarea încet, înainte şi apoi înapoi din nou, şi-l auzi gemând dincolo de perete. Era ciudat, dar aproape uitase de băiat. Acest pitic pe care-l ţinea în mâini avea o viaţă şi o existenţă proprii.

— Asta e pedeapsa ta, băiat jegos şi neruşinat.

Îi auzea unghiile zgâriind lemnul, când mâna ei începu să zboare înainte şi înapoi de-a lungul lungimii acestuia, ca şi cum ar fi manevrat o suveică la un război de ţesut.

Se întâmplă mai devreme decât se aşteptase. Jetul cleios şi fierbinte ţâşni atât de puternic pe sânii ei sensibili, că se sperie şi nu mai trase.

După un timp, zise:

— Nu cred că te-am iertat încă pentru ce mi-ai făcut. Pocăinţa abia începe. Ai înţeles?

— Da.

Vocea lui era răguşită şi aspră.

— Trebuie să faci o deschidere secretă în zidul ăsta.

Lovi uşor peretele despărţitor cu încheietura degetului.

— Slăbeşte panoul ăsta, ca să poţi să vii la mine să te pedepsesc mai aspru. Ai înţeles?

— Da, gâfâi el.

— Trebuie să ascunzi deschiderea. Nimeni nu trebuie să ştie.

— Am observat că murdăria şi boala au o afinitate aparte una pentru cealaltă, îi zise Sir Francis lui Hal. Nu ştiu de ce, dar aşa este.

Răspundea întrebărilor precaute ale fiului său legate de necesitatea trecerii prin constrângătorul şi odiosul proces de curăţare a corăbiei prin afumare. Cu toată marfa scoasă şi cu cea mai mare parte a echipajului încartiruită pe ţărm, Sir Francis era decis să încerce să scape de paraziţii din cocă. Se părea că fiecare crăpătură din tâmplărie colcăia de păduchi şi găurile erau înţesate cu şobolani. Cambuza era plină cu excremente negre de rozătoare, şi Ned Tyler raportase că găsise stârvuri umflate în butoaiele de apă.

Din ziua în care acostaseră în lagună, echipajul de pe ţărm arsese lemn şi din cenuşă făcuse leşie, iar Sir Francis îl trimisese pe Aboli în pădure să caute ierburi speciale folosite de tribul lui ca să-şi ţină colibele departe de paraziţii dezgustători. Acum grupul de marinari aştepta pe punte, la prora, înarmat cu găleţi cu substanţă caustică.

— Vreau ca fiecare crăpătură şi încheietură a carenei să fie frecată, dar cu atenţie, îi avertiză Sir Francis. Lichidul coroziv are să vă ardă pielea mâinilor...

Se întrerupse brusc. Toţi oamenii de la bord se întoarseră spre îndepărtatele formaţiuni stâncoase şi toţi

cei de pe plajă se opriră din ceea ce făceau şi îşi ciuliră urechile ca să asculte.

Dinspre stâncile de la intrarea în lagună se auzi ecoul slab al unei lovituri de tun care reverberă deasupra apelor liniştite ale golfului.

— Ăsta-i semnalul de alarmă al celor de veghe la capuri, căpitane, strigă Ned Tyler şi arătă peste apă, către fumul alb al tunului încă plutind deasupra unuia din amplasamentele care păzeau intrarea.

Când se uitară într-acolo, o mică sferă neagră se ridică în vârful catargului improvizat pe creasta promontoriului vestic, apoi se desfăşură într-o coadă roşie de rândunică. Era semnalul pentru alarma generală şi nu putea să însemne decât că se zărea o corabie suspectă.

— Bate semnalul, jupâne Daniel! ordonă Sir Francis scurt. Descuie cuferele cu arme şi înarmează echipajul. Eu mă duc la intrare. Patru oameni la barcă, iar restul să-şi ocupe posturile de luptă pe uscat.

Deşi faţa îi rămăsese lipsită de expresie, în sinea lui era furios că-şi permisese să fie surprins în felul ăsta, cu catargele neridicate şi cu toate tunurile coborâte. Se întoarse spre Ned Tyler.

— Vreau ca prizonierii să fie duşi pe uscat şi puşi sub pază strictă, departe de plajă. Dacă află că a apărut o corabie ciudată pe coastă, s-ar putea să încerce să atragă atenţia.

Oliver veni în pas alergător cu mantia lui Sir Francis pe

braţ. În timp ce o aşează pe umerii stăpânului său, Sir Francis termină de împărţit ordinele. Apoi se întoarse şi se îndreptă cu paşi mari spre scara care cobora la barcă şi unde îl aştepta Hal, fremătând de îngrijorare ca nu cumva tatăl său să nu-i ceară să i se alăture.

— Foarte bine atunci, zise scurt Sir Francis. Vino cu mine. S-ar putea să am nevoie de ochii ăştia ai tăi.

— Trageţi până vă ies maţele! le zise Sir Francis vâslaşilor, iar barca alunecă peste lagună.

Sir Francis sări peste bord şi păşi prin apă până la malul stâncos. Hal trebui să fugă ca să-l prindă din urmă pe poteca elefanţilor.

Ajunseră în vârf, la trei sute de picioare deasupra lagunei, privind în largul oceanului. Cu toate că vântul lovea marea agitând valurile, ochii vigilenţi ai lui Hal zăriră, chiar înainte ca omul de veghe să i le arate, punctele mai deschise la culoare care răzbăteau printre efemerele pete albe de spumă.

Sir Francis privi prin ochean.

— Ce zici? îl întrebă pe Hal.

— Sunt două corăbii, îi zise acesta.

— Eu nu văd decât una – nu, stai! Ai dreptate. Mai e una un pic mai departe, spre est. E o fregată, nu crezi?

— Trei catarge, îşi umbri Hal ochii. Şi complet echipate. Da, aş spune că e o fregată. Cealaltă corabie e prea departe. Nu-mi dau seama ce e.

Pe Hal îl durea să recunoască asta şi îşi încordă ochii

pentru alte detalii.

— Ambele corăbii vin direct spre noi.

— Dacă au de gând să se îndrepte spre Buna Speranţă, atunci ar trebui să facă o voltă cât de curând, murmură Sir Francis, fără să lase jos deloc ocheanul.

Priveau cu îngrijorare.

— S-ar putea să fie o pereche de vase aparţinând Companiei Olandeze a Indiilor de Est care se îndreaptă spre vest, se hazardă Hal să spere.

— Atunci de ce le împing atât de aproape de un ţărm adăpostit? întrebă Sir Francis. Nu, pare foarte clar că se îndreaptă direct spre intrare.

Strânse ocheanul.

— Haide!

Porni înapoi cu paşi repezi şi mărunţi, către locul unde îi aştepta barca pe plajă.

— Jupâne Daniel, pune un rând de baterii pe latura îndepărtată. Ia comanda acolo. Nu deschizi focul până n-o fac eu.

Urmăriră cu privirea ambarcaţiunea care se mişca rapid peste lagună, iar oamenii lui Daniel o traseră într-un golf îngust în care era ascunsă vederii. Apoi, Sir Francis merse cu paşi mari de-a lungul amplasamentelor tunurilor din stâncă şi le dădu o serie scurtă de ordine oamenilor ghemuiţi peste culevrine, cu fitilul aprins.

— La ordinul meu, foc asupra corăbiei conducătoare. O salvă, le zise el. Ţinta la linia de plutire. Apoi încărcaţi cu

lovituri în lanţ şi doborâţi-le tachelajul. N-o să vrea să încerce manevre în canalele astea închise, cu jumătate din vele găurite.

Sări peste parapetul amplasamentului şi se uită la mare prin intrarea îngustă, dar vasele care se apropiau încă erau ascunse vederii de faleza stâncoasă.

Dintr-odată zăriră o corabie cu toate pânzele sus. Se afla la mai puţin de două mile în larg şi, în timp ce ei o priveau consternaţi, schimbă cursul, îndreptându-se direct spre intrarea în lagună.

— Au tunurile scoase, aşa că se aşteaptă să lupte, zise Sir Francis aspru, sărind de pe zid. Şi o să le dăm noi luptă, băieţi.

— Nu, tată! strigă Hal. Ştiu nava asta.

— Cine...

Înainte ca Sir Francis să pună întrebarea, el dădu răspunsul. Din vârful catargului principal al corăbiei se desfăşura un lung stindard în coadă de rândunică. Stacojiu cu alb ca zăpada, biciuit şi rupt de vânt.

— *Croix pattee!* rosti Hal. E *Gull of Moray.* E lordul Cumbrae, tată!

— Pe Dumnezeu, aşa-i! Cum de-a ştiut măcelarul cu barbă roşie că suntem aici?

În spatele lui *Gull of Moray,* ciudata corabie îşi făcu apariţia. Întoarse şi aceasta verga şi succesiv îşi schimbă cursul, urmându-l pe Buzzard în timp ce acesta se îndrepta spre intrare.

— Ştiu şi nava asta, strigă Hal în vânt.

— Acolo, acum! Am recunoscut chiar şi galionul. E *Goddess.* Nu cunosc nicio altă corabie pe oceanul ăsta cu o Venus goală la bompres.

— Căpitanul Richard Lister e, fu Sir Francis de acord. Mă simt uşurat să-l am aici. E un om bun – totuşi, Dumnezeu ştie că n-am încredere până la capăt în niciunul din ei.

În timp ce Buzzard naviga prin canal, pe lângă amplasamentele tunurilor, pesemne că remarcase pata strălucitoare de pe mantia lui Sir Francis, pe stâncile acoperite cu licheni, pentru că îşi coborî stindardul în semn de salut.

Sir Francis ridică pălăria în semn de recunoaştere, dar scrâşni printre dinţi:

— Aş prefera să te salut cu o rafală de mitralii, scoţian nenorocit! Ne-ai mirosit prada, nu? Ai venit să cerşeşti sau să furi, nu? Dar cum de-ai ştiut?

— Tată! strigă Hal din nou. Uite colo, pe şarturile de gabie! Aş recunoaşte oriunde haimanaua asta rânjită. Aşa au aflat. El i-a adus încoace.

Sir Francis roti ocheanul.

— Sam Bowles. Se pare că nici chiar rechinii n-au putut să digere bucata asta de hoit. Ar fi trebui să-i las camarazii să facă ce vor cu el când am avut ocazia.

Gull se mişcă încet pe lângă ei, reducând treptat viteza, în timp ce pătrundea mai adânc în lagună.

Goddess îl urma la o distanţă prudentă. Şi ea afişa *croix*

patée la catarg, împreună cu crucea Sfântului Gheorghe şi steagul Uniunii. Şi Richard Lister era cavaler al Ordinului. Îi zăriră silueta miniaturală pe dunetă, când veni la balustradă şi strigă ceva peste apă care fu acoperit de vânt.

— Ai o companie ciudată, Richard.

Chiar dacă galezul nu-l putea auzi, Sir Francis îşi flutură pălăria drept răspuns. Lister fusese cu el când capturaseră *Heerlycke Nacht* şi împărţiseră prada amical, şi îl considera prieten. Lister trebuia să fie cu ei, cu Sir Francis şi cu Buzzard, în acele luni mohorâte din timpul blocadei Capului Agulhas. Totuşi, ratase întâlnirea de la Port Louis, pe insula Mauritius. După ce-l aşteptaseră o lună să apară, Sir Francis fusese obligat să accepte cererile lui Buzzard şi să plece fără el.

— Păi, mai bine am da dovadă de curaj şi ne-am duce să ne salutăm musafirii nepoftiţi, îi zise Sir Francis lui Hal şi coborî pe plajă, iar Daniel se duse să aducă barca.

În timp ce vâsleau, cele două vase nou-venite ancorară în canalul principal.

Gull of Moray era doar cu o jumătate de ancablură mai lungdecât *Resolution.*

Sir Francis îi ordonă lui Daniel să se îndrepte direct către *Goddess.* Richard Lister era la scară, ca să-l salute pe el şi pe Hal.

— Pe flăcările iadului, Franky! Am auzit că ai luat o pradă mare de la olandezi. Acum o văd zăcând acolo

ancorată.

Richard îi întinse mâna. Nu-i ajungea nici până la umăr lui Sir Francis, dar strânsoarea lui era puternică. Adulmecă aerul cu nasul lui mare şi roşu şi continuă, cu accentul său celtic cadenţat.

— Şi nu miros de mirodenii se simte în aer? îmi blestem singur zilele că nu v-am mai găsit la Port Louis.

— Unde ai fost, Richard? Te-am aşteptat treizeci şi două de zile să ajungi.

— Mă întristează că trebuie să recunosc, dar am intrat cu toată viteza într-un uragan la sud de Mauritius. M-a dezarborat şi m-a dus de-a lungul coastei insulei St. Lawrence.

— Trebuie că a fost aceeaşi furtună care a dezarborat olandezul. Sir Francis arătă peste canal la galion. Era reparat provizoriu când l-am capturat. Dar cum de te-ai însoţit cu Buzzard?

— M-am gândit ca, de îndată ce *Goddess* are să poată să meargă din nou pe mare, să mă uit după tine la Capul Agulhas, la noroc, să văd dacă mai eşti acolo. Apoi am dat peste el. El m-a condus încoace.

— Păi, mă bucur să te văd, bătrâne prieten. Dar, spune-mi, n-ai nicio veste de-acasă?

Sir Francis se aplecă înainte nerăbdător. Asta era una dintre cele mai importante întrebări pe care oamenii şi-o adresau atunci când se întâlneau aici, dincolo de ecuator. Poate că voiajau în mări îndepărtate şi necartografiate, dar

inimile lor tânjeau întotdeauna după casă. Trecuse aproape un an de când Sir Francis nu mai primise veşti din Anglia.

La această întrebare, expresia lui Richard Lister deveni sumbră.

— La cinci zile după ce-am plecat din Port Louis, m-am întâlnit cu *Windsong,* una dintre fregatele Majestăţii Sale. Plecase de cincizeci şi şase de zile din Plymouth, îndreptându-se spre coasta Coromandel.

— Şi ce noutăţi avea? îl întrerupse Sir Francis nerăbdător.

— Niciuna bună, Domnul mi-e martor. Spuneau că toată Anglia a fost lovită de ciumă şi că au murit mii şi zeci de mii de bărbaţi, femei şi copii. Că nu puteau să fie îngropaţi suficient de repede şi cadavrele putrezeau şi se împuţeau pe străzi.

— Ciuma!

Sir Francis îşi făcu cruce cu groază. Mânia lui Dumnezeu.

— Apoi, în timp ce ciuma încă făcea ravagii prin fiecare oraş şi sat, Londra a fost distrusă de un incendiu puternic. Se spune că flăcările n-au lăsat nicio casă în picioare.

Sir Francis se uită la el îngrozit.

— Londra a ars? Nu se poate! Regele... E regele în siguranţă? Olandezii au dat foc Londrei? Mai spune-mi, omule, mai spune-mi.

— Da, Băiatul Negru e în siguranţă. Dar nu, de data asta nu olandezii au fost vinovaţi. Focul a pornit de la cuptorul unui brutar din Pudding Lane şi a ars timp de trei zile, fără

încetare. Catedrala St. Paul a ars din temelii şi Guildhall, Bursa, o sută de biserici ale parohiilor şi numai Dumnezeu ştie ce altceva în afară de astea. Se spune că paguba are să depăşească zece milioane de lire sterline.

— Zece milioane!

Sir Francis se uită la el cu gura căscată.

— Nici chiar cel mai bogat monarh din lume n-ar putea să obţină o asemenea sumă. De, Richard, Coroana are venituri anuale de mai puţin de un milion! Asta trebuie că a făcut calici din rege şi naţiune.

Richard Lister clătină mohorât din cap.

— Şi mai sunt şi alte veşti proaste. Olandezii ne-au dat o bătaie serioasă. Diavolul ăla de Ruyter a ajuns chiar în Medway şi pe Tamisa. Am pierdut şaisprezece corăbii de linie în faţa lui şi a capturat *Royal Charles,* ancorat în docurile din Greenwich, şi l-a tractat către Amsterdam.

— Corabia amiral, floarea şi mândria flotei noastre! Mai poate Anglia să supravieţuiască unei aşa înfrângeri, venite atât de curând pe urmele ciumei şi focului?

Lister clătină din nou din cap.

— Se spune că regelui i se cere pacea cu olandezii. Războiul se poate încheia în orice clipă. E posibil să se fi încheiat cu luni în urmă, după câte ştim.

— Să ne rugăm mai fierbinte să nu fie aşa.

Sir Francis privi spre *Resolution.*

— Am luat prada asta abia cu trei săptămâni în urmă. Dacă războiul s-a terminat atunci, mandatul meu cu

Coroana ar fi expirat. Captura ar putea fi interpretată ca act de piraterie.

— Averi de război, Franky. N-ai avut cunoştinţă despre pace. Numai olandezii pot să te blameze pentru asta.

Richard Lister arătă cu trompeta lui de nas peste canal, către *Gull of Moray:*

— Se pare că lordul Cumbrae se simte neglijat fiindcă l-am exclus de la întrunirea asta. Uite, vine să ni se alăture.

Buzzard tocmai lansase o barcă. Aceasta vâslea pe canal, spre ei, iar căpitanul însuşi era în picioare la pupa. Barca se ciocni de bordul lui *Goddess* şi Cumbrae urcă pe punte pe scara de frânghie.

— Franky! îl salută el pe Sir Francis. De când ne-am despărţit, n-a trecut o singură zi să nu mă rog pentru tine. Veni pe punte cu paşi mari, cu tartanul fluturându-i. Şi rugăciunile mi-au fost ascultate. Ce galion mândru şi mititel avem acolo, şi plin ochi cu mirodenii şi argint, după cum am auzit!

— Ar fi trebuit să aştepţi o zi sau două înainte să-ţi părăseşti postul. Ai fi putut să ai şi tu o parte din prada asta.

Buzzard îşi desfăcu braţele uimit.

— Dar, dragul meu Franky, ce tot spui? Nu mi-am părăsit postul. M-am dus puţin spre est, să mă asigur că olandezii nu încearcă să scape de noi îndepărtându-se pe mare. M-am întors la tine de îndată ce am putut. Între timp, tu plecaseşi.

— Dă-mi voie să-ţi reamintesc propriile cuvinte, sire: „Mi-am pierdut de tot răbdarea. Şaizeci şi cinci de zile sunt de-ajuns pentru mine şi curajoşii mei tovarăşi”.

— Cuvintele mele, Franky? Buzzard clătină din cap. Urechile trebuie că ţi-au jucat o festă. Vântul te-a păcălit, nu m-ai auzit bine.

Sir Francis râse uşor.

— Îţi risipeşti talentul de cel mai mare mincinos din Scoţia. N-ai pe cine să uimeşti aici. Şi eu, şi Richard te cunoaştem prea bine.

— Franky, sper că asta nu înseamnă că vrei să încerci să mă tragi în piept cu partea mea echitabilă din prada de război. Izbuti să arate trist şi neîncrezător în acelaşi timp. Sunt de acord că n-am luat parte la luptă şi nu mă aştept să primesc jumătate. Dă-mi o treime şi n-o să bombănesc.

— Respiră adânc. Sir Francis îşi atinse mânerul sabiei. Damful ăsta de mirodenii e tot ce împart cu tine.

Buzzard se înveseli în mod miraculos şi izbucni în râs.

— Franky, bătrânul şi dragul meu tovarăş de arme. Vino şi ia masa la bordul corăbiei mele în seara asta şi-o să vorbim despre iniţierea băiatului tău în Ordin, la un pahar de whisky scoţian bun.

— Deci, pentru iniţierea lui Hal te-ai întors să mă vezi, nu? Nu pentru argint şi mirodenii?

— Ştiu cât de mult înseamnă pentru tine băiatul, Franky – pentru noi toţi. E o mare responsabilitate. Cu toţii ne dorim ca el să devină cavaler al Ordinului. Vorbim adesea

despre el. Nu?

Sir Francis se uită la fiul lui şi dădu din cap aproape imperceptibil.

— Bine atunci, n-ai să te mai întâlneşti cu o şansă ca asta mulţi ani de-acum încolo. Iată-ne, trei cavaleri Nautonnier împreună. Cel mai mic număr de care e nevoie pentru admiterea unui ucenic de gradul întâi. Când mai găseşti tu aici, dincoace de ecuator, trei cavaleri pentru o lojă?

— Ce frumos din partea ta, sire! Şi, desigur, asta n-are nimic de-a face cu partea din prada mea pe care mi-ai cerut-o acum un minut?

Tonul lui Sir Francis era încărcat de ironie.

— Să nu mai vorbim despre asta. Eşti un om onest, Franky. Dur, dar corect. N-ai trage niciodată pe sfoară un frate cavaler, nu?

Sir Francis se întoarse mult înainte de miezul nopţii de la cina cu lordul Cumbrae, de la bordul vasului *Gull of Moray.* De îndată ce ajunse în cabină, îl trimise pe Oliver să-l cheme pe Hal.

— Duminica viitoare. Peste trei zile. În pădure, îi zise fiului său. S-a aranjat. O să deschidem loja la răsăritul lunii, un pic după două clopote, în al doilea cart scurt.

— Dar Buzzard, protestă Hal. Nu-l placi şi n-ai încredere în el. Ne-a dezamăgit...

— Şi totuşi, Cumbrae are dreptate. S-ar putea să nu mai

găsim niciodată trei cavaleri adunaţi la un loc până nu ne întoarcem în Anglia. Trebuie să profit de ocazie ca să te văd aranjat în siguranţă în Ordin. Bunul Dumnezeu ştie că s-ar putea să nu mai avem altă şansă.

— O să fim la mila lui cât suntem pe uscat, avertiză Hal. Ar putea să ne omoare.

Sir Francis clătină din cap.

— N-o să ne lăsăm la mila lui Buzzard, n-ai nicio teamă. Se ridică şi se duse la dulapul încastrat în carena corăbiei. M-am pregătit pentru ziua iniţierii tale. Săltă capacul. Uite uniforma. Traversă cabina cu un pachet în mâini şi-l lăsă pe pat. Îmbrac-o! Să vedem dacă ţi se potriveşte. Ridică vocea şi strigă: Oliver!

Servitorul veni imediat, ţinând la subsuoară trusa de lucru. Hal se dezbrăcă de hainele lui vechi şi uzate şi, cu ajutorul lui Oliver, începu să îmbrace uniforma de ceremonie a Ordinului. Nu visase niciodată să aibă veşminte atât de splendide.

Ciorapii erau din mătase albă, iar pantaloni scurţi şi pieptarul din satin albastru precum cerul nopţii, cu mâneci brodate cu fir de aur. Pantofii aveau catarame grele de argint şi pielea lor neagră lustruită se asorta cu aceea a bandulierei. Oliver îi pieptănă pletele dese încurcate, apoi îi puse pe cap pălăria de cavaler ofiţer. Pentru a decora borul larg, alesese cele mai frumoase pene de struţ din piaţa din Zanzibar.

Când fu îmbrăcat, Oliver se învârti în jurul lui Hal, cu

capul într-o parte.

— Strâmt în umeri, Sir Francis. Jupânul Hal creşte pe zi ce trece. Dar rezolv într-o clipită.

Sir Francis încuviinţă din cap şi se duse din nou la cufăr.

Lui Hal îi sări inima văzând mantia împăturită în mâinile tatălui său. Era un simbol al rangului de cavaler pentru care studiase atât de greu ca să-l obţină. Sir Francis veni la el şi i-o aşeză pe umeri, apoi fixă agrafa de la gât.

Faldurile albe îi atârnau până la genunchi, iar crucea stacojie îi acoperea umerii.

Sir Francis se trase înapoi şi-l cercetă atent pe Hal.

— Nu-i mai lipseşte doar un detaliu, mormăi el şi se întoarse la cufăr.

Scoase o sabie, dar nu una obişnuită. Hal o ştia bine. Era o amintire de-ale familiei Courtney, dar semnificaţia ei măreaţă încă îl uimea. Când tatăl lui i-o aduse, îi repetă încă o dată lui Hal istoria şi provenienţa ei.

— Această sabie i-a aparţinut lui Charles Courtney, străbunicul tău. În urmă cu optzeci de ani, i-a fost dăruită de către Sir Francis Drake însuşi, pentru contribuţia lui la capturarea şi prădarea portului Rancheria din Lumea Nouă. Această sabie i-a fost dată lui Drake de către guvernatorul spaniol, Don Francisco Manso.

Ţinu teaca gravată cu aur şi argint ca Hal s-o examineze. Era decorată cu coroane, delfini şi spirite ale mării adunate în jurul figurii eroice a unui Neptun întronat. Sir Francis întoarse arma şi i-o întinse lui Hal. Pe mâner era

încrustată o stea mare din safir. Hal trase lama şi observă imediat că acesta nu era doar o podoabă pentru vreun filfizon spaniol. Lama era din cel mai bun oţel de Toledo încrustat cu aur. O flexă între degete şi se bucură de elasticitatea şi duritatea acesteia.

— Ai grijă, îl avertiză tatăl lui. Ai putea să te bărbiereşti cu muchia aia.

Hal o băgă din nou în teacă şi tatăl lui vârî sabia în suportul de piele de la centura lui Hal, apoi se dădu înapoi din nou, ca să-l studieze critic.

— Ce părere ai de el? îl întrebă pe Oliver.

— Doar umerii.

Oliver îşi trecu mâinile peste satinul pieptarului.

— Toate luptele alea şi jocurile cu sabia i-au schimbat forma. Va trebui să refac cusăturile.

— Atunci, du-l în cabina lui şi ocupă-te de asta.

Sir Francis le dădu liber şi se întoarse la birou. Se aşeză şi îşi deschise jurnalul de bord legat în piele.

Hal se opri în prag.

— Mulţumesc, tată. Sabia asta...

Atinse mânerul cu safir de la şold, dar nu mai găsi cuvinte să continue. Sir Francis mormăi fără să ridice privirea, înmuind pana şi începând să scrie pe foaia de pergament. Hal mai zăbovi un pic, până când tatăl lui ridică din nou privirea, iritat. Tânărul se retrase şi închise uşa încet.

Când se întoarse, uşa de vizavi de a sa se deschise şi

soţia guvernatorului olandez ieşi prin ea atât de rapid, într-un vârtej de mătase, că aproape se ciocniră.

Hal sări într-o parte şi-şi scoase pălăria cu pene de pe cap.

— Scuzele mele, doamnă.

Katinka se opri şi rămase în faţa lui. Îl cercetă cu luare-aminte, de la strălucitoarele catarame de argint ale noilor lui pantofi în sus. Când ajunse la ochii lui, se uită în ei cu răceală şi zise moale:

— Un plod de pirat îmbrăcat ca un mare nobil. Apoi, se aplecă brusc spre el până aproape îi atinse faţa şi îi şopti: Am verificat peretele despărţitor. Nu e nicio deschidere. Nu ai făcut ce ţi-am cerut.

— Îndatoririle m-au ţinut la ţărm. N-am avut ocazia.

Se bâlbâi, căutând cuvintele în latină.

— Ocupă-te de asta chiar la noapte, ordonă ea şi trecu repede pe lângă el.

Parfumul ei zăbovi şi pieptarul de catifea i se păru dintr-odată prea călduros şi incomod. Simţi cum îl năpădeşte sudoarea.

Lui Hal i se păru că lui Oliver îi luă aproape o veşnicie să-i ajusteze pieptarul. Desfăcu şi refăcu de două ori cusăturile de la umăr până să fie mulţumit, iar Hal tremura de nerăbdare.

După ce plecă în sfârşit, luând cu el noile veşminte ale lui Hal, băiatul trase zăvorul la uşă şi îngenunche lângă peretele despărţitor. Descoperi că panoul era fixat de

cadrul de stejar cu dibluri de lemn.

Cu vârful pumnalului, prinse şi scoase unul câte unul diblurile de la locurile lor. Era treabă migăloasă şi nu îndrăznea să facă niciun zgomot. Orice lovitură sau răzuit ar fi răsunat pe corabie.

Abia înainte de revărsatul zorilor reuşi să elimine ultimul cui şi apoi să strecoare lama pumnalului în încheietură şi să deschidă panoul. Lemnul ieşi brusc din rama de stejar, cu un sunet ascuţit care păru să treacă prin corpul corăbiei, şi pesemne că-i alarmă atât pe tatăl lui, cât şi pe guvernator.

Cu răsuflarea tăiată, aşteptă ca teribila pedeapsă să cadă asupra capului său, dar minutele treceau şi, în cele din urmă, îşi îngădui din nou să respire.

Prudent, îşi trecu capul şi umerii prin deschiderea dreptunghiulară. Cabina de toaletă a Katinkăi era cufundată în întuneric, dar mirosul de parfum îi tăie răsuflarea. Ascultă cu atenţie, dar nu auzi nimic din cabina principală de dincolo. Apoi ajunse la el, slab, sunetul clopotului corăbiei de pe puntea de deasupra şi îşi dădu seama cu groază că era aproape dimineaţă şi că într-o jumătate de oră intra de cart.

Îşi scoase capul din deschidere şi puse panoul la loc, asigurându-l cu dibluri din lemn, dar atât de uşor, că acestea puteau fi scoase în câteva secunde.

— Oare e bine să le permiţi oamenilor lui Buzzard să debarce? îl întrebă cu respect Hal pe tatăl lui. Iartă-mă, dar

poţi să ai atâta încredere în el?

— Pot să-i opresc fără să stârnesc o luptă? răspunse Sir Francis cu o altă întrebare. El zice că are nevoie de apă şi de lemn de foc, şi nici pământul ăsta, nici chiar laguna nu sunt ale noastre. Cum să-i interzic?

Hal ar fi protestat în continuare, dar tatăl lui îl reduse la tăcere cu o încruntare rapidă şi se întoarse să-l salute pe lordul Cumbrae, când chila bărcii acestuia atinse ţărmul. Buzzard sări pe mal. Pe sub kilt, i se vedeau picioarele acoperite cu păr sârmos ca de urs.

— Toate binecuvântările lui Dumnezeu asupra ta în această dimineaţă minunată, Franky! strigă el, venind spre ei.

Ochii lui de un albastru şters se mişcau neobosiţi, ca nişte plevuşti într-un bazin, sub sprâncenele roşii, stufoase.

— Vede tot, murmură Hal. A venit să afle unde am depozitat mirodeniile.

— Nu putem să ascundem mirodeniile. Avem un munte, zise Sir Francis. Dar putem să-l împiedicăm să le fure.

Apoi îi zâmbi sumbru lui Cumbrae când se apropie.

— Sper că te simţi bine şi că whisky-ul nu ţi-a creat probleme cu somnul noaptea trecută, sire.

— Elixirul vieţii, Franky. Sângele din vinele mele.

Ochii injectaţi se îndreptară spre tabăra de la marginea pădurii.

— Trebuie să-mi umplu butoaiele cu apă. Pesemne că există locuri bune cu apă dulce.

— La o milă de lagună. E un pârâu care vine de pe dealuri.

— O grămadă de peşte.

Buzzard arătă înspre grilajele din scândură din luminiş, deasupra cărora fuseseră aşezate carcasele despicate, pe focuri lente, fumegânde, de lemn verde.

— Îi pun pe băieţii mei să prindă ceva şi pentru noi. Dar carne? Sunt cerbi sau bivoli sălbatici în pădure?

— Sunt elefanţi şi turme de bivoli sălbatici. Dar toţi sunt feroce şi nici chiar un glonţ de muschetă în coaste nu-i pune jos. Totuşi, de îndată ce corabia e carenată, am de gând să trimit o ceată de vânători în interior, dincolo de dealuri, ca să vedem dacă nu găsim pradă mai uşoară.

Era evident că lordul Gumbrae pusese întrebarea de formă şi abia dacă se deranjase să asculte răspunsul. Când ochii lui rătăcitori străluciră, Hal le urmări privirea. Buzzard descoperise, la o sută de paşi în spatele copacilor, adăposturile cu acoperiş înclinat de stuf, sub care se înghesuiau butoaiele imense de mirodenii.

— Deci, aveţi de gând să reparaţi şi să curăţaţi galionul.

Cumbrae întoarse privirea de la magazia de mirodenii şi arătă din cap peste apă, către *Resolution.*

— Un plan înţelept. Dacă aveţi nevoie de ajutor, am trei tâmplari de primă clasă.

— Eşti amabil, zise Sir Francis. Poate am să apelez la tine.

— Orice ca să ajut un camarad cavaler. Ştiu că şi tu ai

face la fel pentru mine.

Buzzard îl bătu călduros pe umăr.

— Acum, în timp ce echipajul meu de pe mal se duce să umple butoaiele cu apă, noi doi am putea să căutăm un loc potrivit să ne instalăm loja. Trebuie să-l facem mândru pe tânărul Hal aici de faţă. E o zi importantă pentru el.

Sir Francis se uită la Hal.

— Te aşteaptă Aboli, zise şi făcu semn din cap către bărbatul mare şi negru care aştepta răbdător puţin mai încolo pe plajă.

Hal îl privi pe tatăl lui plecând cu Cumbrae şi dispărând pe o cărare în pădure. Apoi fugi să se alăture lui Aboli.

— Sunt gata, în sfârşit. Să mergem.

Aboli porni imediat, alergând uşor de-a lungul plajei, spre capul lagunei. Hal veni lângă el.

— N-ai niciun băţ?

— O să tăiem din pădure.

Aboli bătu uşor cu palma coada toporului, al cărui capăt de oţel îi era agăţat de umăr.

Îl duse pe Hal cam o milă în interior, până ajunseră la un desiş.

— Am marcat mai devreme copacii ăştia. Tribul meu îi numeşte *kwetu.* Din ei facem cele mai bune beţe de aruncare.

Când intrară în desiş se produse o explozie de frunze zburătoare şi ramuri rupte şi văzură un animal imens departe în faţa lor. Zăriră pielea neagră ascunsă şi sclipirea

unor coarne ornamentale grozave.

— *Nyati!* îi zise Aboli lui Hal. Bivolul sălbatic.

— Ar trebui să-l vânăm.

Hal îşi dădu jos muscheta de pe umăr şi căută nerăbdător după cremene şi amnar în pungă, ca să aprindă fitilul.

— Un astfel de monstru ne-ar oferi carne pentru tot echipajul corăbiei.

Aboli zâmbi şi clătină din cap.

— Te-ar vâna el primul. Nu e fiară mai feroce în toată pădurea, nici măcar leul. Ar râde de biluţele tale de plumb de muschetă, în timp ce ţi-ar despica burta cu suliţele alea puternice din vârful capului.

Smulse toporul de pe umăr.

— Lasă-l în pace pe bătrânul *nyati,* o să găsim altă carne să hrănim echipajul.

Aboli lovi la baza unuia dintre puieţii de *kwetu* şi, după o duzină de lovituri, expuse rădăcina ca un bulb mare. După alte câteva lovituri, o ridică de la pământ, ţinând-o de tulpină.

— Tribul meu numeşte băţul ăsta *iwis,* iar astăzi am să-ţi arăt cum să-l foloseşti, îi zise lui Hal în timp ce lucra.

Cu tăieturi abile, dimensionă lungimea tulpinii şi o curăţă de coajă. Apoi, ciopli rădăcina dându-i formă de bilă tare ca fierul şi semănând cu o ghioagă. Când termină, ridică băţul, verificându-i greutatea. Apoi îl puse deoparte şi căută altul.

— Avem nevoie de câte două de fiecare.

Hal se ghemui pe urmele lui şi privi aşchiile zburând în timp ce erau tăiate.

— Câţi ani aveai când te-au prins negustorii de sclavi, Aboli? întrebă el, şi îndemânaticele mâini negre se opriră din lucru.

O umbră trecu prin spatele ochilor negri, dar Aboli începu să lucreze din nou, înainte să răspundă:

— Nu mai ştiu. Ştiu doar că eram foarte tânăr.

— Îţi aminteşti, Aboli?

— Îmi amintesc că era noapte când au venit, oameni în haine albe, cu muschete lungi. S-a întâmplat cu atâta timp în urmă, dar îmi amintesc flăcările în întuneric, când ne înconjurau satul.

— Unde trăia poporul tău?

— Departe, în nord. Pe malul unui râu mare. Tatăl meu era şef, dar tot l-au târât din coliba lui şi l-au ucis ca pe un animal. Ne-au ucis toţi războinicii şi au cruţat numai copiii foarte mici şi femeile. Ne-au legat împreună în şiruri, gât la gât, şi ne-au pus să mergem mai multe zile spre răsărit, până pe coastă.

Aboli se ridică brusc şi luă mănunchiul de beţe terminate.

— Vorbim ca babele, în loc să vânăm.

Porni înapoi printre copaci, pe drumul pe care veniseră. Când ajunseră din nou la lagună, se uită în spate la Hal.

— Lasă aici arma şi cornul cu praf de puşcă. N-o să-ţi fie

de niciun folos în apă.

În timp ce Hal îşi ascunse arma în tufişuri, Aboli alese o pereche din cele mai uşoare şi mai drepte *iwis.*

Când Hal se întoarse, i le înmână.

— Uită-te la mine. Fă ce fac eu, porunci el, dezbrăcându-se şi intrând puţin în apele lagunei.

Hal îl urmă într-un stufăriş des.

În apă până-n talie, Aboli se opri şi îşi trase peste cap tulpinile înalte de stuf, împletindu-le împreună, pentru a forma o îngrăditură deasupra lui. Apoi, se scufundă în apă, până-i rămase expus doar capul. Hal îşi găsi un loc nu departe de el şi construi rapid un acoperiş similar de stuf. Auzea slab vocile echipajului de pe *Gull* şi scârţâitul vâslelor lor, fiindcă aceştia se întorceau dinspre capătul lagunei, unde-şi umpluseră butoaiele cu apă dulce.

— Bun! zise Aboli încet. Pregăteşte-te, gundwane! O să ridice păsările în aer.

Dintr-odată se auzi un vuiet de aripi, iar cerul se umplu cu acelaşi nor de păsări pe care-l văzuseră înainte. Un stol de raţe, care semănau cu raţele sălbatice englezeşti, doar că aveau ciocurile galbene, se lansă într-o formaţie în V către locul în care erau ei ascunşi.

— Uite că vin, îi avertiză Aboli în şoaptă, iar Hal se încordă, ridicându-şi faţa şi văzându-l pe bătrânul răţoi care conducea stolul.

Aripile lui păreau lame de cuţit, când tăiau aerul cu lovituri rapide.

— Acum! strigă Aboli şi ţâşni în sus, cu braţul drept lăsat pe spate şi ţinând un *iwis* în pumn.

Când îl lansă cu boltă, stolul de raţe sălbatice fu cuprins de panică.

Aboli anticipase această reacţie şi băţul lui rotitor îl lovi pe răţoi în piept şi-l doborî mort.

Căzu într-un amestec de aripi şi picioare palmate, cu alai de pene, dar cu mult înainte ca acesta să lovească apa, Aboli aruncă al doilea băţ. Se răsuci ca să prindă o pasăre tânără, rupându-i gâtul întins şi trăgând-o aproape, lângă carcasa plutitoare a bătrânului răţoi.

Hal aruncă propriile beţe în succesiune rapidă, dar ambele zburară mult prea departe de ţintă şi stolul zbură la mică înălţime departe, pe deasupra stufului.

— O să înveţi în curând, ai fost aproape cu ambele aruncări, îl încurajă Aboli, lipăind prin stuf, în primul rând ca să ridice păsările moarte, iar apoi ca să-şi recupereze iwis-urile. Lăsă să plutească cele două carcase, şi, după câteva minute, momiră un alt stol, care trecu pe deasupra trestiilor.

— Bună aruncare, gundwane! îi zise râzând Aboli lui Hal, mergând prin apă ca să ridice alte două păsări moarte. Ai fost mai aproape atunci. În curând s-ar putea chiar să nimereşti una.

În ciuda acestei profeţii, se făcu mijlocul dimineţii înainte ca Hal să doboare o raţă. Chiar şi atunci, fu una cu aripa ruptă, iar el trebui să se scufunde şi să înoate după ea

jumătate de drum înapoi spre lagună, înainte să o prindă şi să-i sucească gâtul. La amiază, păsările se opriră din zbor şi rămaseră în apa mai adâncă, unde ei nu puteau să ajungă.

— E de-ajuns! puse Aboli capăt vânătorii şi îşi culese victimele.

Tăie fâşii din coaja copacului de la marginea apei şi le răsuci în şnururi ca să lege raţele moarte în ciorchine. Povara era aproape prea grea chiar şi pentru umerii lui largi, dar Hal îşi căra propriul sac fără dificultate, târându-se înapoi de-a lungul plajei.

Când ajunseră la cap şi priviră în golful în care erau ancorate cele trei corăbii, Aboli lăsă pe nisip povara de păsări moarte.

— O să ne odihnim aici.

Hal se aşeză lângă el şi pentru un timp rămaseră tăcuţi, până când Aboli întrebă:

— De ce-a venit Buzzard încoace? Ce spune tatăl tău?

— Buzzard zice că a venit ca să facă o lojă pentru iniţierea mea.

Aboli dădu din cap.

— În tribul meu, tinerii războinici trebuia să intre în loja tăierii împrejur înainte să devină bărbaţi.

Hal se cutremură şi îşi pipăi membrul ca pentru a verifica dacă totul e încă la locul lui.

— Mă bucur că n-o să fie nevoie să mă las tăiat ca tine.

— Dar nu ăsta e adevăratul motiv pentru care ne-a urmărit Buzzard aici. Îl urmează pe tatăl tău aşa cum hiena

urmează leul. Miroase puternic a trădare.

— Şi tatăl meu a mirosit asta, îl asigură Hal moale. Dar suntem la mila lui, fiindcă *Resolution* n-are catarg principal şi tunul e dat jos.

Amândoi se uitară spre lagună la *Gull of Moray,* până când Hal începu să se agite neliniştit.

— Ce face Buzzard acolo?

Barca de pe *Gull* trecea pe o latură a acestuia către locul unde cablul ancorei se scufunda sub suprafaţa lagunei. Urmăriră echipajul micii ambarcaţiuni trebăluind acolo timp de câteva minute.

— Sunt în afara razei vizuale a celor de pe plajă, aşa că tata nu poate să vadă ce fac. Hal gândea cu voce tare. E ceva necurat la mijloc şi nu-mi place deloc.

În timp ce ei vorbeau, oamenii îşi terminară sarcina secretă şi porniră înapoi spre partea cealaltă a corăbiei *Gull.* Acum, Hal observă că aceştia întinseseră un al doilea cablu peste pupa lor. Văzând asta, sări în picioare agitat.

— Au montat un arc de ancora lor! exclamă el.

— Un arc? îl privi Aboli. De ce ar face asta?

— Pentru ca, din câteva rotaţii ale cabestanului, Buzzard să-şi poată îndrepta corabia în orice direcţie ar alege.

Aboli stătea lângă el cu o expresie gravă.

— Aşa îşi poate aţinti salvele de tun asupra neajutoratei noastre corăbii sau poate să ne distrugă tabăra de pe plajă cu mitralii, zise el. Trebuie să ne grăbim să ne întoarcem, ca să-l avertizăm pe căpitan.

— Nu, Aboli, nu te grăbi. Nu trebuie să-i arătăm lui Buzzard că i-am descoperit şmecheria.

Sir Francis îl ascultă cu atenţie pe Hal şi, când fiul său termină, îşi mângâie gânditor bărbia. Apoi se îndreptă agale spre balustrada lui *Resolution* şi ridică relaxat ocheanul la ochi. Trecu lent în revistă larga întindere a lagunei, abia oprindu-se când privirea lui ajunse la *Gull,* astfel că nimeni n-ar fi remarcat interesul lui subit pentru corabia lui Buzzard. Apoi închise ocheanul şi se întoarse lângă Hal. În ochii lui Sir Francis se citea respectul când zise:

— Bravo, fiule! Buzzard îşi face şmecheriile obişnuite. Ai avut dreptate. Eram pe plajă şi n-am văzut cum montează arcul. E posibil să nu-l fi observat niciodată.

— O să-i porunceşti să-l scoată, tată?

Sir Francis zâmbi şi clătină din cap.

— Mai bine să nu-l lăsăm să afle că l-am descoperit.

— Dar ce putem să facem?

— Deja am culevrinele de pe plajă aţintite asupra corăbiei lui. Daniel şi Ned i-au avertizat pe toţi oamenii...

— Dar, tată, nu putem să apelăm la niciun şiretlic ca să-i dejucăm lui Buzzard surpriza pe care ne-o pregăteşte?

În agitaţia lui, Hal găsise curajul să-l întrerupă, dar tatăl lui se încruntă imediat şi răspunsul lui fu tăios.

— Fără îndoială că ai o sugestie, jupâne Henry.

Această adresare oficială îl avertiză pe Hal că tatăl lui se înfuria şi se căi imediat.

— Iartă-mi presupunerea, tată, n-am vrut să fiu impertinent.

Mă bucur să aud asta.

Sir Francis se întoarse, cu spatele încă rigid.

— Nu-i aşa că străbunicul meu, Charles Courtney, a fost cu Drake în bătălia de la Gravelines?

— Ba da, a fost.

Sir Francis privi în jur.

— Dar, cum deja ştii răspunsul suficient de bine, nu e cam ciudată întrebarea pe care mi-o pui?

— Deci, se poate ca însuşi străbunicul să fi fost cel care i-a propus lui Drake utilizarea navelor incendiare împotriva Armadei Spaniole ancorate la Calais, nu-i aşa?

Sir Francis întoarse capul încet şi se uită la fiul lui.

Începu să zâmbească, apoi să chicotească şi în cele din urmă izbucni în râs.

— Doamne, dar sângele Courtney nu se dezminte! Coboară în clipa asta în cabina mea şi arată-mi ce plan ai în minte.

Sir Francis rămase lângă umărul lui Hal cât timp acesta schiţă un plan pe tăbliţă.

— Nu e nevoie să fie construite robust, fiindcă n-o să navigheze departe şi n-o să aibă nici mări grele de înfruntat, explică Hal respectuos.

— Da, dar odată ce sunt lansate, ar trebui să poată să păstreze un curs real şi chiar să transporte o cantitate bună de marfă, murmură tatăl lui şi luă creta de la fiu.

Trasă câteva linii rapide pe tăbliţă.

— Am putea să legăm două corpuri împreună. Aşa n-au să se răstoarne sau să se strice înainte să ajungă la destinaţie.

— Vântul a fost constant dinspre sud-est de când am ancorat aici, zise Hal. Nu există niciun semn că se reduce.

Deci, trebuie să le ţinem în vânt. Dacă le punem pe insuliţa de pe canal, vântul o să lucreze pentru noi când o să le lansăm.

— Foarte bine. Sir Francis încuviinţă din cap. De câte avem nevoie?

Vedea cât de multă plăcere îi făcea băiatului să fie consultat în felul ăsta.

— Drake a trimis opt împotriva spaniolilor, dar noi n-avem timp să construim atâtea. Cinci, poate.

Se uită la tatăl lui, şi Sir Francis încuviinţă din cap din nou.

— Da, cinci ar trebui. De câţi oameni ai nevoie? Daniel trebuie să rămână la comanda culevrinelor de pe plajă. Buzzard ar putea să-şi întindă capcana înainte să fim pregătiţi.

Dar am să-i trimit pe Ned Tyler şi pe dulgher să te ajute să le faci – şi pe Aboli, desigur.

Hal se uită la tatăl lui cu veneraţie.

— Ai încredere în mine să mă ocup de treabă? întrebă.

— E planul tău, aşa că, dacă dă greş, o să pot să dau toată vina pe tine, îi răspunse tatăl lui cu cel mai firav

dintre zâmbete pe buze. Ia-ţi oamenii şi du-te imediat pe ţărm, să începeţi treaba. Dar fii precaut! Nu-i uşura misiunea lui Buzzard.

Oamenii lui Hal tăiară cu toporul o mică deschidere în partea îndepărtată a insulei puternic împădurite de peste canal, unde se ascundeau de *Gull of Moray.* După un ocol prin pădurea de pe uscat, avu posibilitatea să-şi transporte oamenii şi materialul pe insula aflată în afara razei vizuale a vasului lui Buzzard.

În prima seară lucrară până după miezul nopţii, la lumina pâlpâitoare a torţelor înmuiate în gudron. Toţi erau conştienţi de importanţa misiunii lor, şi când obosiră, pur şi simplu se aruncară pe patul moale de frunze mucegăite de sub copaci şi dormiră până când ivirea zorilor le furniză suficientă lumină ca să reînceapă lucrul.

A doua zi la amiază, toate cele cinci ambarcaţiuni ciudate erau gata să fie duse într-un loc ascuns din dumbrava de la marginea lagunei. La reflux, Sir Francis îşi făcu drum cu greu dinspre uscat şi coborî pe cărare în pădurea deasă care acoperea insula, ca să inspecteze lucrările.

Clătină din cap cu îndoială.

— Sincer, sper să plutească, reflectă el în timp ce se plimba în jurul unuia dintre dizgraţioasele vase.

— O să aflăm asta numai când le lansăm.

Hal era obosit şi irascibil.

— Nici chiar de dragul tău, tată, nu pot să fac o demonstraţie prealabilă în beneficiul lordului Cumbrae.

Tatăl lui îl privi, ascunzându-şi surpriza. „Căţeluşul devine căţelandru şi învaţă să mârâie”, se gândi el, cu o tresărire de mândrie paternă. Cerea respect şi, ca să spunem adevărul, şi-l câştigase.

Cu voce tare, zise:

— Aţi făcut treabă bună în timpul pe care l-aţi avut la dispoziţie.

Remarca alungă mânia lui Hal.

— O să trimit oameni odihniţi ca să vă ajute să le duceţi în dumbravă.

Hal era atât de obosit, că abia putu să urce pe scara de frânghie la portul de sosire al lui *Resolution.* Dar nici chiar când sarcina fu îndeplinită, tatăl lui nu-l lăsă să-i scape şi să se ducă în cabina lui.

— Suntem ancoraţi chiar în spatele lui *Gull.*

Arătă peste canalul luminat de lună, către silueta întunecată a celeilalte corăbii.

— Te-ai gândit ce-ar putea să se întâmple dacă vreunul dintre vasele tale diabolice trece peste hotar şi vine peste noi aici? Dezarboraţi cum suntem, nu putem să manevrăm corabia.

— Aboli a tăiat deja prăjini lungi de bambus din pădure.

Tonul lui Hal nu putea să ascundă că era frânt de oboseală.

— O să le folosim ca să deviem orice abatere şi să le trimitem nevătămate pe plaja de-acolo.

Se întoarse şi arătă spre locul unde pâlpâiau focuri de tabără printre copaci.

— Buzzard o să fie luat prin surprindere şi n-o să fie echipat cu prăjini de bambus.

În cele din urmă, tatăl lui se arătă mulţumit.

— Du-te şi te odihneşte acum. Mâine-seară o să deschidem loja şi trebuie să fii în stare să dai răspunsurile la catehism.

Hal se întoarse fără tragere de inimă din abisul în care îl scufundase somnul. Pentru o clipă, nu îşi dădu seama ce anume îl trezise. Apoi hârşâitul uşor se auzi din nou dinspre peretele despărţitor.

De îndată ce fu complet treaz, uită de orice urmă de oboseală. Se rostogoli din pat şi îngenunche lângă panou. Hârşâitul era acum nerăbdător şi insistent. Bătu uşor în tâmplărie în semn de răspuns, apoi orbecăi în întuneric, să găsească dopul găurii de observaţie. În momentul în care îl scoase, o rază galbenă de lumină străluci, dar dispăru când Katinka îşi puse buzele în deschidere pe partea cealaltă şi şopti furioasă:

— Unde-ai fost azi-noapte?

— Am avut treabă pe mal, şopti el ca răspuns.

— Nu te cred, zise ea. Încerci să scapi de pedeapsă. Nu mă asculţi intenţionat.

— Nu, nu, n-aş...

— Deschide panoul imediat.

Bâjbâi după pumnalul care-i atârna de centură pe cârligul de la piciorul patului şi scoase diblurile. După un scârţâit slab, rămase cu panoul în mâini. Îl puse deoparte şi prin trapă trecu un pătrat de lumină blândă.

— Vino! ordonă femeia, iar el se strecură prin breşă.

Era un loc strâmt, dar după o scurtă zbatere se trezi în patru labe pe puntea din cabina ei.

Dădu să se ridice în picioare, dar ea îl opri.

— Rămâi acolo jos.

O privi cum stătea deasupra lui. Era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte vaporoasă, dintr-un material diafan. Părul splendid îi era despletit şi-i ajungea până-n talie. Lumina lămpii trecea prin materialul subţire şi îi contura trupul, luciul pielii strălucind prin faldurile transparente de mătase.

— N-ai nicio ruşine, îi zise ea, în timp ce el şedea în genunchi în faţa ei, de parcă ar fi fost icoana sacră a unui sfânt. Vii la mine despuiat. Nu-mi arăţi pic de respect.

— Îmi cer scuze! gâfâi el.

Nerăbdător să-i dea ascultare, uitase de propria nuditate, iar acum îşi acoperi cu mâinile părţile intime.

— N-am vrut să fiu lipsit de respect.

— Nu! Nu-ţi acoperi ruşinea.

Se aplecă şi-i dădu mâinile la o parte. Amândoi se uitară fix în jos, la membrul lui. Priviră cum acesta se întinse încet

şi se îngroşă, împingându-se către ea, cu prepuţul desfăcându-se de la sine.

— Ce-ar trebui să fac pentru a opri un comportament atât de revoltător? Eşti plecat prea departe pe căile lui Satana?

Îi înfipse o mână în păr şi-l târî după ea în splendida cabină unde-o văzuse prima dată şi unde fusese cucerit de frumuseţea ei.

Se lăsă pe patul matlasat cu faţa la el.

Poalele albe de mătase se dădură la o parte dezvăluindu-i coapsele lungi şi zvelte. Îşi răsuci mâna în buclele lui şi-i zise, cu respiraţia tăiată:

— Trebuie să mi te supui în toate, tu, copil al abisului.

Coapsele i se despărţiră şi îl trase cu faţa în jos şi i-o lipi de claia ei incredibil de moale şi de mătăsoasă de cârlionţi aurii.

El mirosi în ea marea, sarea şi algele şi simţi mirosul lucrurile vii şi strălucitoare ale oceanelor, mirosul moale şi cald al insulelor, cel al valurilor spărgându-se pe o plajă scăldată de soare. Îl sorbi prin nările fremătânde şi apoi descoperi cu buzele sursa acestei arome fabuloase.

Ea se întinse pe cuvertura de satin ca să-i întâlnească gura, cu coapsele larg desfăcute, şi îşi ridică şoldurile ca să se deschidă pentru el. Cu o mână în buclele lui, îi mută capul, direcţionându-l către muguraşul roz, carne încordată care se adăpostea în crăpătura ei ascunsă. Când el îl găsi cu vârful limbii, ea suspină şi începu să se mişte pe faţa lui,

de parcă ar fi călărit un armăsar în galop. Scotea mici strigăte incoerente şi contradictorii.

— O, opreşte-te! Te rog, opreşte-te! Nu! Nu te opri niciodată! Fă-o pentru totdeauna!

Apoi, brusc, îi desprinse capul dintre coapsele ei încordate şi căzu pe spate pe cuvertură, ridicându-l peste ea. Îi simţi călcâiele mici şi tari săpând în spatele lui, când ea îşi înfăşură picioarele în jurul său, şi unghiile de la mâini, ca nişte cuţite, tăindu-i muşchii tensionaţi ai umerilor. Apoi, durerea se pierdu în senzaţia de căldură alunecoasă, când pătrunse adânc în ea şi îşi înăbuşi strigătele în încurcătura de aur a părului ei.

Cei trei cavaleri organizară loja pe panta dealurilor de deasupra lagunei, la poalele unei mici cascade, care cădea într-un bazin închis de apă, înconjurat de copaci înalţi de care spânzurau licheni şi liane.

Altarul se afla în cercul de pietre, iar înaintea acestuia ardea focul. Astfel, erau reprezentate toate elementele antice. Luna era în primul pătrar, ceea ce însemna renaştere şi înviere.

Hal aştepta singur în pădure, în timp ce cei trei cavaleri ai Ordinului deschideau ceremonia. Apoi, tatăl lui veni după el cu paşi mari prin întuneric, cu sabia în mână, şi îl conduse de-a lungul cărării.

Ceilalţi doi cavaleri aşteptau lângă foc, în cercul sacru. Săbiile erau scoase din teci, cu lamele strălucind la lumina

flăcărilor. Pe altarul de piatră, sub o bucată de catifea, Hal desluşi conturul sabiei lui Neptun a străbunicului său. Se opriră în afara cercului de pietre şi Sir Francis ceru intrarea în lojă.

— În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh!

— Cine ar intra în loja Ordinului Templului Sfântului Gheorghe şi Sfântului Graal? tună lordul Cumbrae, cu un glas ce răsună pe dealuri, cu sabia lui lungă cu două tăişuri sclipind în pumnul lui acoperit de păr roşu.

— Un novice care se prezintă pentru iniţierea în misterele Templului, răspunse Hal.

— Îţi pui în pericol viaţa veşnică, îl avertiză Cumbrae, iar Hal păşi în cerc.

Dintr-odată, aerul păru să se răcorească şi el tremură, chiar când îngenunche lângă foc.

— Cine se pune chezaş pentru acest novice? întrebă Buzzard din nou.

— Eu.

Sir Francis făcu un pas înainte şi Cumbrae se întoarse din nou către Hal.

— Cine eşti?

— Henry Courtney, fiul lui Francis şi al Edwinei.

Lungul catehism începu, în timp ce roata înstelată a cerului se întoarse încet deasupra capului şi flăcările focului se micşorară.

Era trecut de miezul nopţii când Sir Francis ridică în cele din urmă bucata de catifea care acoperea sabia lui Neptun.

Safirul de pe plăsea reflectă o rază albăstruie de lună în ochii lui Hal, când tatăl lui îi puse mânerul sabiei în palme.

— Pe acest tăiş să-ţi confirmi principiile de credinţă.

— Cred în aceste lucruri, începu Hal. Şi am să le apăr cu viaţa mea. Cred că există un singur Dumnezeu în Treime, Tatăl veşnic, Fiul veşnic şi Sfântul Duh veşnic.

— Amin! ziseră în cor cei trei cavaleri Nautonnier.

— Cred în comuniunea Bisericii Angliei şi în dreptul divin al reprezentantului său pe pământ, Carol, rege al Angliei, Scoţiei, Franţei şi Irlandei, apărător al credinţei.

— Amin!

De îndată ce Hal îşi încheie de recitat convingerile, Cumbrae îi ceru să depună jurămintele cavalereşti.

— Am să susţin Biserica Angliei. Am să-i înfrunt pe duşmanii suveranului meu, Carol.

Vocea lui Hal tremura de convingere şi sinceritate.

— Mă lepăd de Satana şi de toate lucrările lui. Mă feresc de toate ereziile, doctrinele false şi schismele. Îmi întorc faţa de la alţi dumnezei şi de la profeţiile lor false. Am să-l protejez pe cel slab. Am să-l apăr pe pelerin. Am să-l ajut pe cel nevoiaş şi pe cel ce caută dreptatea. Am să ridic sabia împotriva tiranului şi asupritorului. Am să apăr locurile sfinte. Am să caut şi am să protejez preţioasele relicve ale lui Iisus Cristos şi ale sfinţiilor Săi. N-am să încetez niciodată să caut Sfântul Graal care conţine sfântul Lui sânge.

Cavalerii Nautonnier îşi făcură cruce în timp ce el făcea

acest jurământ, căutarea Graalului aflându-se în centrul credinţei lor. Acesta era coloana de granit care susţinea acoperişul Templului lor.

— Mă angajez la respectarea strictă. Am să mă supun codului Ordinului meu. Am să mă abţin de la dezmăţ şi adulter.

Limba lui Hal greşi cuvântul, dar se corectă rapid.

— Am să-mi onorez colegii cavaleri. Mai presus de toate, am să păstrez secrete toate lucrările lojei mele.

— Fie ca Domnul să aibă milă de sufletul tău! intonară la unison cei trei cavaleri Nautonnier.

Apoi păşiră în faţă şi formară un cerc în jurul novicelui îngenuncheat. Fiecare îşi puse câte o mână pe capul plecat şi cealaltă pe mânerul sabiei.

— Henry Courtney, îţi urăm bun venit în societatea Graalului şi te acceptăm ca fratele cavaler al Ordinului Templului Sfântului Gheorghe şi Sfântului Graal.

Richard Lister vorbise primul, cu accentul lui galez apăsat, aproape cântându-şi binecuvântarea. Îţi urez bun venit în Templu. Fie să urmezi întotdeauna regulile.

Urmă Cumbrae.

— Îţi urez bun venit în Templu. Fie ca apele îndepărtatelor oceane să se deschidă larg înaintea prorei corăbiei tale şi fie ca forţa vântului să te conducă.

Apoi vorbi Sir Francis Courtney, cu mâna ferm aşezată pe fruntea lui Hal.

— Îţi urez bun venit în Templu. Fie ca întotdeauna să-ţi

respecţi jurămintele către Dumnezeu şi către tine însuţi.

Apoi, cavalerii Nautonnier îl ridicară în picioare între ei şi, unul după altul, îl îmbrăţişară. Mustăţile lordului Cumbrae erau ţepoase ca o ghirlandă de spini din tufa trădătorului.

Am o cală plină cu mirodenii pe care le-am luat de pe *Heerlycke Nacht,* suficiente ca să-mi cumpăr un castel şi cinci mii de acri din cel mai bun teren în Ţara Galilor, zise Richard Lister, când dreapta lui se împreună cu a lui Sir Francis în prinderea secretă a Nautonnierilor. Şi am o soţie tânără şi doi fii voinici pe care nu i-am mai văzut de trei ani. Un pic de odihnă în locurile verzi şi plăcute cu cei pe care-i iubesc, şi apoi ştiu, vântul are să mă convoace. Poate o să ne mai întâlnim pe ape îndepărtate, Francis.

— Atunci urmează-ţi chemarea inimii, Richard. Îţi mulţumesc pentru prietenia ta şi pentru ce-ai făcut pentru fiul meu. Sir Francis îi strânse mâna. Sper ca într-o zi să le urăm bun venit în Templu ambilor tăi băieţi.

Richard dădu să plece spre barca ce-l aştepta, dar ezită şi se întoarse. Îşi puse un braţ în jurul umerilor lui Sir Francis şi cu o expresie gravă zise:

— Gumbrae mi-a făcut o propunere care te priveşte, dar nu mi-a plăcut deloc şi i-am spus-o în faţă. Păzeşte-ţi spatele, Franky, şi dormi cu un ochi deschis când e în preajma ta.

— Eşti un bun prieten, zise Sir Francis şi se uită după

Richard care se îndreptă spre barca lui şi plecă spre *Goddess.*

De îndată ce ajunse să urce scara de la pupa, echipajul lui ridică ancora. Cu toate pânzele sus, se deplasă pe canal, înclinând flamura în semn de rămas-bun, în timp ce dispărea printre capuri în largul mării.

— Acum îl avem doar pe Buzzard să ne ţină companie.

Hal privi spre *Gullof Moray,* aflat în mijlocul canalului, cu bărcile grupate în jur descărcând în cale butoaie cu apă, maldăre de lemn de foc şi peşte uscat.

— Pregăteşte-te, te rog, să pui corabia pe uscat, domnule Courtney, răspunse Sir Francis, şi Hal îşi îndreptă şira spinării.

Nu era obişnuit ca tatăl lui să i se adreseze astfel. Era ciudat să fie tratat ca un cavaler şi ca un ofiţer plin, în loc de un umil marinar. Odată cu noul statut îşi schimbă chiar şi felul de a se îmbrăca. Tatăl lui îi dăduse cămăşi fine din bumbac alb de Madras, precum şi pantaloni noi din moleschin, care i se păreau moi ca mătasea pe piele, după zdrenţele de pânză aspră purtate înainte.

Fu chiar mai surprins când tatăl lui binevoi să-şi explice ordinul.

— Trebuie să ne vedem de treabă ca şi cum n-am suspecta nicio trădare. Pe lângă asta, *Resolution* are să fie mai în siguranţă pe plajă dacă are să se pună problema unei lupte.

— Am înţeles, sire.

Hal se uită la soare, ca să aprecieze ora.

— Mareea o să ne ajute să eşuăm la două clopote în cartul de mâine-dimineaţă. O să fim pregătiţi.

Tot restul acelei dimineţi echipajul de pe *Gull* se comportă ca acela al oricărei alte nave care se pregăteşte să plece pe mare şi, deşi Daniel şi oamenii lui, cu tunul pregătit, supravegheau corabia *Gull* din amplasamentele ascunse în solul nisipos, de-a lungul lizierei pădurii, acesta nu dădea niciun semn de trădare.

Puţin înainte de prânz, lordul Cumbrae însuşi vâsli şi veni la ţărm, unde îl găsi pe Sir Francis lângă focul pe care clocotea cazanul cu gudron, pentru călăfătuirea corăbiei *Resolution.*

— Rămas-bun, atunci.

Îl îmbrăţişă pe Sir Francis, aruncându-i un braţ roşu gros în jurul umerilor.

— Richard a avut dreptate. Nu o să câştigăm nimic dacă stăm aici, pe plajă, şi ne scărpinăm pe spinare.

— Deci, eşti gata de plecare?

Sir Francis îşi controlă tonul vocii, ca să nu-şi trădeze uimirea.

— Am să plec cu mareea de mâine-dimineaţă. Dar îmi pare tare rău să te las, Franky. N-ai vrea să vii acum să bei cu mine un ultim pahar la bordul lui *Gull?* Aş discuta cu plăcere cu tine despre partea de bani care mi se cuvin din prada de pe *Standvastigheid.*

— Sire, partea ta nu există. Cu asta am încheiat discuţia

şi îţi doresc vânt bun din pupa.

Cumbrae lăsă să-i scape un hohot de râs.

— Întotdeauna mi-a plăcut că ai simţul umorului, Franky. Ştiu că vrei doar să mă scuteşti de căratul butoaielor grele cu mirodenii până la Firth of Forth[6].

Se întoarse şi-i arătă cu barba cârlionţată depozitul de mirodenii de sub copacii din pădure.

— Aşa că am să te las să faci tu asta pentru mine. Dar, între timp, sper că ai să-mi socoteşti corect partea mea şi ai să mi-o livrezi data viitoare când ne întâlnim – plus dobânda obişnuită, desigur. Am foarte mare încredere în tine, sire.

Sir Francis îşi ridică pălăria şi mătură nisipul cu penele când făcu o plecăciune.

Cumbrae îi întoarse plecăciunea şi, încă râzând, se duse la barcă şi vâsli el însuşi până la *Gull.*

În cursul dimineţii, ostaticii olandezi fură aduşi la mal şi instalaţi în noile locuinţe pe care Hal şi echipa lui le construiseră pentru ei. Acestea erau bine plasate în spatele lagunei şi separat de fortul în care era adăpostit echipajul de pe *Resolution.*

Acum, corabia era goală şi gata pentru eşuarea controlată. Când mareea trecu printre capuri, echipajul, sub conducerea lui Ned Tyler şi Hal, începu s-o devieze spre plajă. Asigurară cele mai puternice scripete şi tacade de

[6] Estuar în Scoţia (n.tr.).

copacii cei mai mari. Cablurile grele de sârmă fură fixate de pupa şi etrava lui *Resolution,* şi cu cincizeci de oameni căznindu-se cu parâmele, corabia ajunse paralel cu plaja.

Când fundul acesteia atinse nisipul alb, o asigurară acolo. După ce mareea se retrase, o înălţară cu greementul ataşat de randă şi arborii trinchet, care încă erau ridicaţi. Corabia luă bandă peste malul abrupt până când vârful catargului atinse vârfurile copacilor. Întreaga parte de la tribord a cocăi, precum şi chila, fură expuse, iar Sir Francis şi Hal se apucară să inspecteze. Fură încântaţi să nu găsească decât mici semne de infestare cu paraziţi.

Era nevoie să fie înlocuite câteva tronsoane de căptuşeală şi treaba începu imediat. La lăsarea întunericului, aprinseră torţele, pentru ca munca la coca să continue până când întoarcerea mareei avea s-o întrerupă. Când se întâmplă asta, Sir Francis plecă să mănânce în noua sa colibă, în timp ce Hal dădu ordine pentru asigurarea corăbiei pentru noapte. Torţele fură udate şi Ned îşi conduse oamenii ca să mănânce de cină.

Lui Hal nu-i era foame. Poftele lui erau de alt fel, dar avea să mai treacă cel puţin încă o oră înainte să poată să şi le satisfacă. Rămas singur pe plajă, studie corabia peste fâşia îngustă de apă. Părea destul de liniştită, pregătită pentru noapte. Bărcile ei mici încă erau alături, dar n-avea să le ia mult să le ridice la bord şi să închidă trapele, ca să se pregătească pentru plecarea pe mare.

Se întoarse şi se mută în spate, între copaci. Descinse la

linia de amplasament a artileriei, vorbind încet cu oamenii de veghe în spatele culevrinelor. Verifică încă o dată poziţia fiecăruia, asigurându-se că erau bine aţintite asupra siluetei întunecate a corăbiei inamice.

Rămase un timp lângă Uriaşul Daniel, bălăbănindu-şi picioarele.

— Nu-ţi face griji, domnule Henry.

Chiar şi Daniel folosea în mod natural noua şi mult mai respectuoasa formulă de adresare.

— Suntem cu ochii-n patru pe ticălosul ăla cu barbă roşie. Du-te şi cinează.

— De când n-ai mai dormit, Daniel? întrebă Hal.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Carturile se schimbă destul de curând de-acum. O să predau către Timothy.

Hal îl găsi pe Aboli în faţa colibei lui, la fel de liniştit ca o umbră de foc, aşteptându-l cu un vas în care era raţă prăjită, o bucată de pâine şi cu o cană cu bere slabă.

— Nu mi-e foame, Aboli, protestă Hal.

— Mănâncă. Aboli îi împinse vasul în mâini. O să ai nevoie de forţă pentru sarcina care te aşteaptă în noaptea asta.

Hal acceptă castronul, dar încercă să desluşească expresia lui Aboli şi să citească înţelesul ascuns al mustrării. Lumina focului dansa pe enigmaticele trăsături întunecate, ca ale unui idol păgân, ale acestuia, subliniind tatuajele de pe obraji, dar ochii îi erau de nepătruns.

Hal se folosi de pumnal ca să taie carcasa raţei în

jumătate şi-i oferi o porţie lui Aboli.

— Despre ce sarcină vorbeşti? întrebă el cu grijă.

Aboli rupse o bucată de piept de raţă şi ridică din umeri în timp ce mesteca.

— Trebuie să fii atent să nu-ţi zgârii părţile mai sensibile în vreun ghimpe când treci prin gaura din palisadă, ca să-ţi faci datoria.

Maxilarul lui Hal se opri din mişcare şi raţa din gură îşi pierdu gustul. Trebuie că Aboli descoperise trecerea îngustă prin gardul de spini, pe care Hal o făcuse în secret în spatele colibei Katinkăi.

— De când ştii? întrebă el cu gura plină.

— Nu trebuia să ştiu? întrebă Aboli. Ochii tăi sunt ca luna plină când te uiţi într-o anumită direcţie şi ţi-am auzit mugetul ca de bivol rănit venind de la pupa în miezul nopţii.

Hal fu uimit. Fusese atât de atent şi de viclean.

— Crezi că tata ştie? întrebă el agitat.

— Încă eşti în viaţă, sublinie Aboli. Dacă ar fi ştiut, n-ai mai fi.

— Ai mai spus cuiva? şopti el. Mai ales lui?

— Mai ales nu lui, fu Aboli de acord. Dar ai grijă să nu-ţi sapi singur mormântul cu cazmaua dintre picioare.

— O iubesc, Aboli, şopti Hal. Nu pot să dorm gândindu-mă la ea.

— Am auzit că nu dormi. Am crezut că o să trezeşti tot echipajul corăbiei cu insomnia ta.

— Nu-ţi bate joc de mine, Aboli. Am să mor fără ea.

— Atunci trebuie să-ţi salvez viaţa ducându-te la ea.

— Vrei să vii cu mine? întrebă Hal uimit.

— Am să aştept la gaura palisadei. Să te păzesc. S-ar putea să ai nevoie de ajutorul meu, dacă te prinde bărbatul ei.

— Animalul ăla gras! zise Hal furios, urând omul din toată inima.

— Gras, poate. Alunecos, aproape sigur. Puternic, fără îndoială. Nu-l subestima, gundwane. Aboli se ridică în picioare. Am să mă duc să mă asigur că drumul e liber.

Cei doi se strecurară în linişte prin întuneric şi se opriră în partea din spate a palisadei.

— Nu trebuie să stai după mine, Aboli, şopti Hal. S-ar putea să dureze un pic.

— Dacă n-ar dura, aş fi dezamăgit de tine, îi zise Aboli lui Hal pe limba lui. Aminteşte-ţi tot timpul sfatul ăsta, gundwane, care are să-ţi fie de folos câte zile oi mai avea. Pasiunea unui bărbat e ca un foc în iarba înaltă, uscată, e fierbinte şi furioasă, dar se stinge repede. O femeie e precum căldarea unui magician, care trebuie să fiarbă mult pe cărbuni înainte să-şi arate vraja. Fii rapid în orice, dar nu în dragoste.

Hal oftă în întuneric.

— De ce trebuie să fie femeile atât de diferite de noi, Aboli?

— Mulţumesc tuturor zeilor tăi şi alor mei că sunt aşa.

Dinţii lui Aboli sclipiră în întuneric când zâmbi. Îl împinse

uşor pe Hal prin deschidere.

— Dacă mă chemi, am să fiu aici.

Lampa încă ardea în coliba ei. Şuviţele de lumină galbenă străluceau prin spărturile în paie. Hal ascultă în linişte lângă perete, dar nu auzi voci. Se strecură spre uşa crăpată. Se uită prin aceasta la imensul pat cu baldachin pe care oamenii lui îl căraseră din cabina de pe *Resolution.* Perdelele erau trase, ca să ţină insectele la distanţă, aşa că nu putea să fie sigur că în spatele acestora se afla o singură persoană.

Fără zgomot, se strecură pe uşă şi se vârî în pat. Când atinse perdelele, o mânuţă albă trecu prin falduri, îl prinse de mâna întinsă şi îl trase înăuntru.

— Nu vorbi! îi şuieră ea. Nu scoate un cuvânt!

Degetele ei zburară cu agilitate pe nasturii din faţă ai cămăşii lui, deschizându-i până-n brâu, apoi îşi îngropă dureros unghiile în pieptul lui.

În acelaşi timp, gura ei o acoperi pe-a lui. Nu-l mai sărutase până atunci şi căldura şi moliciunea buzelor ei îl uimiră. Încercă să-i apuce sânii, dar ea îl prinse de încheieturi şi i le ţinu pe părţi, în timp ce limba îi alunecă în gura lui şi se îngemănă cu a lui, şerpuind şi răsucindu-se ca un ţipar viu, împungând şi tachinându-l încet, mai ameţitor pentru el ca niciodată.

Apoi, încă ţinându-i mâinile pe laterale, îl împinse pe spate. Cu degete rapide îi descheie pantalonii din moleschin şi apoi, într-o agitaţie de mătăsuri şi dantele, îi

încălecă şoldurile şi îl pironi de saltea. Fără să-şi folosească mâinile, doar mişcându-se îl ademeni în căldura ei secretă.

Mult mai târziu, Hal căzu într-un somn adânc precum o mică moarte.

Îl trezi o mână insistentă pe braţul gol şi se ridică brusc, alarmat.

— Ce... începu el, dar mâna îl lovi peste gură şi-i înăbuşi următorul cuvânt.

— Gundwane! Nu face niciun zgomot. Ia-ţi hainele şi vino cu mine. Repede!

Hal se rostogoli cu grijă din pat, atent să nu o deranjeze pe femeia de lângă el, şi-şi găsi pantalonii unde-i aruncase ea.

Niciunul din ei nu vorbi până când nu ieşiră prin deschiderea din palisadă. Acolo se opriră şi Hal se uită spre cer şi văzu, după poziţia de la orizont a minunatei Stele a Sudului, că mai era doar vreo oră până-n zori. Era momentul vrăjit când omul e cel mai vulnerabil. Hal se uită la silueta întunecată a lui Aboli.

— Ce-i, Aboli? întrebă Hal. De ce m-ai chemat?

— Ascultă!

Aboli îi puse o mână pe umăr şi Hal îşi înclină capul.

— N-aud nimic.

— Aşteaptă!

Aboli îl strânse de umăr să tacă.

Apoi, Hal auzi, slab şi departe, înăbuşit de copaci, un hohot de râs necontrolat.

— Unde...? fu Hal nedumerit.

— Pe plajă.

— Pe rănile lui Cristos! izbucni Hal. Ce dracu' mai e şi asta?

O luă la fugă, cu Aboli alături, îndreptându-se spre lagună, poticnindu-se în întuneric pe terenul accidentat al pădurii, iar ramurile joase le biciuiră feţele.

Când ajunseră la primele colibe ale taberei, auziră şi mai mult zgomot, o frântură neclară de cântec şi un vuiet de râs nebun.

— Şanţurile pentru tunuri, gâfâi Hal, şi în aceeaşi clipă văzu în faţă, în ultima licărire a focului de veghe, o siluetă umană ştearsă.

Apoi se auzi vocea tatălui său.

— Cine e?

— Hal, tată.

— Ce se-ntâmplă?

Era clar că Sir Francis abia se trezise, fiindcă era în cămaşă şi vocea îi era ameţită de somn, dar ţinea sabia în mână.

— Nu ştiu, zise Hal.

Se auzi un alt vuiet de râs prostesc.

— Vine de la plajă. Şanţurile pentru tunuri!

Fără alt cuvânt, toţi trei o luară la fugă şi ajunseră împreună la prima culevrină. Aici, la marginea lagunei, bolta de frunze de pe vârf era mai rară, permiţând ultimelor raze de lună să strălucească prin ea, oferindu-le suficientă

lumină ca să vadă unul dintre tunari atârnând peste ţeava lungă de bronz. Când Sir Francis îi dădu furios un şut, acesta se prăbuşi în nisip.

Apoi Hal reperă butoiul mic de la buza gropii. Fără să le dea atenţie, unul dintre ceilalţi marinari stătea în patru labe, ca un câine, lipăind lichidul care picura din cep. Hal simţi izul de zahăr, greu în aerul nopţii ca mireasma unei flori otrăvitoare. Sări în groapă şi îl apucă pe om de păr.

— De unde ai luat romul? mârâi el.

Omul îl privi cu ochi înceţoşaţi. Hal îi trase un pumn care-i făcu dinţii să-i clănţăne-n gură.

— Dracu’ să te ia de beţivan! De unde l-ai luat?

Hal îl înţepă cu vârful pumnalului.

— Răspunde sau îţi iau beregata.

Durerea şi ameninţarea treziră victima.

— Un cadou de despărţire de la Domnia Sa, icni el. Ne-a trimis un butoi de pe *Gull,* ca să bem în sănătatea lui şi să-i urăm să meargă cu Dumnezeu.

Hal aruncă deoparte creatura beată şi sări pe parapet.

— Dar ceilalţi tunari? Le-a trimis Buzzard cadouri la toţi?

Alergară pe linia de amplasamente şi la fiecare găsiră butoaie de stejar cu miros dulceag şi trupuri inerte. Puţini se mai puteau ţine încă pe picioare, dar chiar şi aceia se clătinau şi le curgeau balele de la băutură. Nu mulţi marinari englezi puteau să reziste aprigei esenţe de trestie-de-zahăr.

Chiar şi Timothy Reilly, unul dintre timonierii de

încredere ai lui Sir Francis, cedase şi, deşi încerca să răspundă acuzaţiei lui Sir Francis, se clătina pe picioare. Sir Francis îi trase una în tâmplă cu mânerul sabiei şi omul se prăbuşi în nisip.

În acel moment, Uriaşul Daniel veni alergând din tabără.

— Am auzit vacarmul, căpitane. Ce s-a întâmplat?

— Buzzard a îmbătat tunarii cu alcool. Sunt toţi mangă. Vocea îi tremura de furie. Nu poate să însemne decât un singur lucru. Nu e niciun moment de pierdut. Dă deşteptarea în tabără. Ridică oamenii la arme – dar în linişte, ia aminte!

Când Daniel se îndepărtă alergând, Hal auzi un sunet slab dinspre vasul întunecat din apele lagunei liniştite, un ţăcănit îndepărtat, care-i trimise fiori pe şira spinării.

— Cabestanul! exclamă el. *Gull* întinde arcul ancorei.

Privi peste canal şi în lumina lunii văzu cum corabia *Gull* începe să-şi schimbe direcţia pupei, iar tunurile să i se îndrepte toate către plajă.

— Are tunurile scoase! exclamă Sir Francis, atunci când razele lunii luciră pe ţevi.

În spatele fiecărui tun, puteau desluşi luminiţele slabe ale fitilelor, în mâinile tunarilor de pe *Gull.*

— Pe răsuflarea Satanei, o să tragă în noi! Jos! strigă Sir Francis. Lăsaţi-vă-n jos!

Hal sări peste parapet şi se aruncă pe burtă în nisip.

Dintr-odată, cerul nopţii fu luminat puternic, ca de o scăpărare de fulgere. O clipă mai târziu, bubuiturile îi

asurziră şi parcă o tornadă se abătu pe plaja şi pădurea din jurul lor. *Gull* trăgea cu toate tunurile asupra taberei, într-o singură salvă devastatoare.

Rafala sfârtecă frunzişul de deasupra, şi ramuri, frunze şi fâşii de scoarţă umedă plouară asupra lor. Aerul era plin de aşchii smulse din trunchiurile copacilor.

Colibele fragile nu le ofereau nicio protecţie bărbaţilor dinăuntru.

Salva îşi croi drum, făcând lemnele să zboare şi doborând structurile fragile, de parcă ar fi fost lovite de un val. Auziră urletele îngrozite ale oamenilor care se treziseră într-un coşmar, şi suspinele, ţipetele şi gemetele acestora, seceraţi de grindina de alice sau străpunşi de aşchii ascuţite şi zdrenţuite.

Gull dispăru în spatele norului format de fumul propriilor tunuri, iar Sir Francis sări în picioare şi smulse fitilul mocnit din mâna inertă a servantului beat. Aruncă o privire peste amplasamentul culevrinei şi văzu prin fumul turbionar în spatele căruia se afla *Gull* că încă era aţintită asupra corăbiei inamice. Presă fitilul în gaura pentru detonare. Culevrina urlă aruncând un şuvoi lung şi argintiu de fum şi săltă pe suportul său. El nu văzu rezultatul loviturii, dar strigă un ordin către tunarii de sub aliniament, suficient de treji ca să se supună.

— Foc! Deschideţi focul! Trageţi cât de repede puteţi!

Auzi o salvă neregulată, dar apoi văzu mulţi tunari ridicându-se şi clătinându-se beţi printre copaci.

Hal sări pe buza amplasamentului, strigându-i pe Aboli şi Daniel.

— Haideţi! Fiecare din voi să ia un fitil şi să mă urmeze. Trebuie să ajungem pe insulă!

Daniel deja îl ajuta pe Sir Francis să reîncarce culevrina, curăţând ţeava fumegândă.

— Stai aşa, Daniel. Lasă pe altcineva să facă asta. Am nevoie de ajutorul tău.

Când porniră împreună de-a lungul ţărmului, valul de ceaţă care acoperea *Gull* se risipi şi acesta trase următoarea salvă. Nu trecuseră decât două minute de la prima.

Tunarii acestuia erau rapizi şi bine instruiţi şi aveau avantajul surprizei. Din nou furtuna de alice mătură plaja şi lovi cu efect mortal pădurea.

Hal văzu că una dintre culevrinele lor fu nimerită de un proiectil. Afetul se rupse şi aceasta fu aruncată înapoi, sărind de pe angrenaj, în aşa fel încât gura i se ridică spre stele.

Strigătele răniţilor şi muribunzilor sporiră în iadul disperării, iar oamenii îşi părăsiră posturile fugind printre copaci. Focul sporadic de răspuns se stinse, până nu mai rămaseră decât câte o bubuitură ocazională şi o fulgerare de tun. Odată ce bateria fu redusă la tăcere, Buzzard îşi întoarse tunurile asupra colibelor rămase şi a pâlcurilor de tufişuri în care se adăpostea echipajul de pe *Resolution.*

Hal îi auzi pe marinarii de pe *Gull* aclamând frenetic în

timp ce reîncărcau şi trăgeau.

— *Gull* şi Cumbrae! strigară.

Nu mai erau salve, ci un continuu murmur de tunete care se rostogoleau când fiecare tun trăgea de îndată ce era gata. Gurile acestora fulgerau şi luminau precum flăcările iadului, în norul alb de fum sulfuros.

În timp ce alerga, Hal auzi vocea tatălui său în urma lui, pălind pe măsură ce se îndepărta, încercând să-şi mobilizeze echipajul spulberat şi demoralizat. Aboli alerga lângă umărul lui şi Uriaşul Daniel era la câţiva paşi mai înapoi, pierzând teren în faţa celor doi bărbaţi mai rapizi.

— O să avem nevoie de Mai mulţi oameni pentru lansare, gâfâi Daniel. Sunt grele.

— N-o să ne ajute acum. Sunt toţi beţi ca porcii sau fug să-şi salveze vieţile, mormăi Hal, dar chiar în timp ce vorbea îl văzu pe Ned Tyler grăbindu-se să iasă din pădure, chiar înaintea lor, în fruntea a cinci dintre marinarii lui.

Toţi păreau suficient de treji.

— Bun om, Ned! strigă Hal. Dar trebuie să ne grăbim. Buzzard o să-şi trimită oamenii pe plajă de îndată ce ne reduce la tăcere bateriile.

Traversară în grup canalul puţin adânc dintre ei şi insulă. Mareea era joasă, aşa că la început se poticniră prin noroiul lipicios, apoi plonjară în apă. Se târâră, înotară, tunetul salvelor de pe *Gull* făcându-i şi mai hotărâţi.

— Abia dacă se simte o briză dinspre sud-vest, gâfâi Uriaşul Daniel, în timp ce ieşeau din apa curgătoare pe

plaja de pe insulă. Nu o să fie de-ajuns pentru ce avem noi nevoie.

Hal nu răspunse, dar rupse o creangă uscată şi o aprinse de la fitilul său. O ridică, pentru a-şi lumina calea, şi fugi în pădure. În câteva minute traversară insula şi ajunseră de partea cealaltă a plajei. Aici Hal se opri şi se uită peste apă la *Gull*, în canalul principal.

Era la revărsatul zorilor şi întunericul se risipea. Lumina deveni cenuşie şi argintie, laguna strălucind blând ca o foaie de cositor lustruit.

Buzzard îşi dirija tunurile înainte şi înapoi, utilizând arcul de la ancoră, mişcând corabia, ca să poată să aleagă orice ţintă de pe mal.

Din şanţurile pentru tunuri de pe plajă nu veni ca răspuns decât o explozie ciudată şi Buzzard replică imediat, legănându-şi corabia şi aruncând o ploaie de proiectile, care împrăştiau nisipul şi doborau copacii.

Toţi cei care-l însoţeau pe Hal erau cu sufletul la gură după dificilul parcurs prin noroi şi trecerea prin canal.

— Nu e timp pentru odihnă.

Respiraţia lui Hal era şuierătoare. Navele diavolului erau acoperite cu crengi şi ei le târâră deoparte. Apoi se adunară în cerc în jurul primului vas şi fiecare luă câte un mâner.

— Împreună acum! îi îndemnă Hal şi ridicară între ei de pe nisip chila cu carcasă dublă.

Era grea cu încărcătură, crenguţe uscate stropite cu gudron, ca să fie mai inflamabilă.

Cărară cu greu ambarcaţiunea pe plajă şi o lăsară în apa puţin adâncă, unde se legănă pe valurile mici, cu pânza murdară de pe catargul butucănos fluturând uşor în vântul care adia dinspre capuri. Hal îşi răsuci barbeta în jurul încheieturii, ca să prevină deriva.

— Nu e suficient vânt! se plânse Uriaşul Daniel, căutând spre cer. Pentru numele tău, Doamne, trimite-ne o briză!

— Păstrează-ţi rugăciunile pentru mai târziu.

Hal asigură vasul şi îl conduse înapoi, direcţionându-l între copaci. Mai cărară, împinseră şi târâră încă două ambarcaţiuni până la marginea apei.

— Tot nu e suficient vânt.

Daniel privi spre *Gull.* În scurtul timp cât le luase să facă lansarea, lumina dimineţii prinse puteri şi acum, când se întrerupseră pentru o clipă ca să-şi tragă suflul, îi văzură pe oamenii lui Buzzard lăsându-şi armele şi ovaţionând frenetic, fluturând săbii şi lănci, înghesuindu-se în bărcile de jos.

— Uită-te la porcii ăştia! Ei socotesc lupta încheiată, mormăi Ned Tyler. Se duc să jefuiască.

Hal ezită. Alte două vase ale diavolului încă zăceau la marginea pădurii şi le-ar fi luat prea mult timp să le lanseze.

— Atunci trebuie să le dăm ceva ca să-şi schimbe părerea, zise el încruntat şi apucă între dinţi fitilul arzând.

Intră în apă până la subsuori către locul unde se agita prima barcă incendiară, chiar lângă plajă, şi potrivi fitilul pe

grămada înaltă de lemne. Acesta sfârâi şi arse cu un fum albastru, iar ambarcaţiunea se îndepărtă în briza blândă, în timp ce lemnele îmbibate în gudron se aprinseră.

Hal apucă de barbeta de la prora acesteia şi o trase afară din canal. După vreo zece iarzi, intră în apă mai adâncă şi pierdu contactul cu fundul. Înotă în jurul pupei şi o împinse cu putere cu ambele picioare.

Aboli văzu ce face şi se aruncă în lagună cu capul înainte. După câteva clipe, ajunse lângă Hal. Cu ei amândoi înotând lângă ea, ambarcaţiunea se mişcă mai repede.

Cu o mână pe etravă, Hal îşi săltă capul deasupra apei, să se orienteze, şi văzu flotila de bărci de pe *Gull* îndreptându-se spre plajă. Erau încărcate cu marinari care urlau frenetic. Armele lor sclipeau în lumina dimineţii. Atât de sigur era Buzzard de victorie, încât nu lăsase la bord decât câţiva oameni să păzească vasul.

Hal aruncă o privire peste umăr şi văzu că Ned şi Daniel îi urmaseră exemplul. Conduceau restul echipei în apă şi se agăţaseră de etravele altor două ambarcaţiuni, lovind apa şi lăsând în spatele acesteia o spumă albă, în timp ce înaintau pe canal. Din toate cele trei ambarcaţiuni se ridicau fuioare de fum, în timp ce flăcările cuprinseseră încărcăturile de lemn îmbibat în gudron.

Hal se retrase din nou lângă Aboli şi începu să dea hotărât din ambele picioare, împingând ambarcaţiunea spre canalul unde era ancorat *Gull.* Apoi fluxul îi prinse la mijloc şi plutiră mai repede.

Când ambarcaţiunea lui Hal pivotă în jurul prorei, el avu o vedere mai bună asupra plajei. Recunoscu în barca de la conducere capul şi barba de un roşu înflăcărat ale lui Buzzard, poziţionându-se să atace tabăra, şi îşi închipui că, în ciuda zarvei, îi aude peste apă hohotele de râs.

Apoi, apăru altceva la care să se gândească, atunci când focul din încărcătura de deasupra lui izbucni cu putere şi începu să vuiască. Flăcările pocneau şi se înălţau în coloane mari de fum negru şi dens. Dansau şi se legănau, în timp ce căldura lor îşi crea propriul pescaj, iar unica velă se umflă cu mai multă determinare.

— Ţine-o în mişcare! gâfâi Hal către Aboli, care era lângă el.

— Cârmeşte-o încă două puncte la babord.

O rafală de căldură trecu peste el cu atâta înverşunare, încât păru să-i sugă aerul din plămâni. Îşi coborî capul sub apă şi reveni la suprafaţă respirând greu, cu apa şiroindu-i pe faţă din părul ud, dar încă dând din picioare cu toată puterea. *Gull* era la mai puţin de o ancablură în faţă. Daniel şi Ned îl urmau îndeaproape, cu ambele lor vase învăluite în fum negru şi în flăcări portocalii. Aerul de deasupra lor tremura şi pulsa de căldură, ca un miraj în deşert.

— Ţine-o în mişcare! izbucni Hal.

Picioarele începură să-l doară insuportabil şi vorbea mai mult cu sine decât cu Aboli. Barbeta legată de prora corăbiei diavolului îl trăgea înapoi, ameninţând să i se înfăşoare în jurul picioarelor, dar o tăie – n-avea timp s-o

desfacă.

El văzu primul bărcile inamice ajungând pe plajă şi pe Cumbrae cu uriaşa sabie scoţiană sclipindu-i în mâini. Când sări pe nisip, îşi aruncă pe spate capul, scoase un strigăt galez de război, apoi începu să escaladeze malul abrupt. Când ajunse la copaci, se uită în spate, să se asigure că oamenii lui îl urmau. Acolo se opri cu sabia ridicată şi se uită înapoi către canal, la mica escadrilă de corăbii ale diavolului învăluită în fum şi flăcări şi care se îndrepta direct către locul unde era ancorat *Gull.*

— Aproape am ajuns! icni Hal, şi valurile de căldură care se revărsau peste capul lui părură să-i prăjească ochii în orbite.

Îşi vârî din nou capul sub apă, să se răcorească, şi când reveni, văzu că *Gull* era la numai cincizeci de iarzi în faţă.

Chiar şi peste vuietul flăcărilor, auzi răcnetele lui Buzzard.

— Înapoi! înapoi la *Gull!* Ticăloşii trimit vase incendiare către el.

Fregata era înţesată cu prada unei lungi şi grele croaziere piratereşti şi echipajul acesteia scoase un cor feroce de strigăte indignate când îşi văzu primejduite roadele a trei ani pe mare. Alergară înapoi la bărcile lor, chiar mai repede decât luaseră cu asalt plaja.

Buzzard stătea la prora bărcii lui, ţopăind şi gesticulând atât de violent, că ameninţă să-i perturbe echilibrul.

— Lasă-mă să pun mâna pe porcul ăla mâncat de

vărsat. Îi iau beregata, îi despic împuţitul de...

În acel moment recunoscu capul lui Hal la pupa primei bărci incendiare, luminat de întreaga strălucire a flăcărilor, şi vocea îi crescu cu o octavă completă.

— E puştiul lui Franky, pentru Dumnezeu! Pun eu mâna pe el! Am să-i frig ficatul la propriul foc! urlă el, apoi izbucni într-o furie nearticulată, cu faţa stacojie şi tăind aerul cu sabia, ca să-şi impulsioneze echipajul să se mişte mai repede.

Hal era acum la doar vreo zece iarzi de bordul înalt al lui *Gull* şi îşi găsi forţe proaspete în picioarele epuizate. Aboli înota neobosit, folosind o puternică mişcare de broască ce împinse apa într-un vârtej în spatele lui.

Cu barca lui Buzzard îndreptându-se rapid către ei, parcurseră ultimii iarzi şi Hal simţi prora vasului în flăcări izbindu-se puternic de pupa de lemn a corăbiei inamice.

Fluxul îl fixă acolo, legănându-i bordul, astfel că flăcările sporiră odată cu apariţia brizei de dimineaţă, prelingându-se de-a lungul bordului lui *Gull,* arzând şi înnegrind scândurile.

— Luaţi-o de-acolo! urlă Buzzard. Legaţi-o cu o frânghie şi tractaţi-o!

Vâslaşii lui traseră drept în faţa vasului incendiar, dar, când simţiră căldura, fură cuprinşi de groază. La prora, Buzzard îşi ridică mâinile ca să-şi acopere faţa, cu barba roşie pârlită.

— Înapoi! urlă el. Altfel ne prăjim.

Se uită la cârmaciul lui.

— Dă-mi ancora! Am s-o prind şi o s-o remorcăm.

Hal tocmai voia să se scufunde şi să înoate pe sub apă, departe de cercul de căldură, dar auzi ordinul lui Cumbrae. Barbeta încă atârna în jurul picioarelor lui şi bâjbâi sub apă să-i afle capătul, strângând-o între glezne. Apoi se scufundă şi înotă sub coca vasului în flăcări, intrând în spaţiul îngust dintre acesta şi *Gull.*

Axul cârmei lui *Gull* erupse la suprafaţă şi, scuipând apa lagunei din gură, Hal aruncă o buclă a barbetei în jurul pivotului. Când căldura îl lovi în cap cu lovituri ca de ciocan, îşi simţi faţa de parcă era plină de vezicule, dar cuplă suficient de rezistent ambarcaţiunea în flăcări de pupa lui *Gull.*

Apoi, se scufundă din nou şi veni lângă Aboli.

— Hai pe plajă! gâfâi el. Să mergem înainte ca focul să ajungă la magazia de praf de puşcă de pe *Gull.*

Amândoi ridicară braţele, iar Hal văzu barca aproape de ei, atât de aproape că o putea atinge, dar Buzzard îşi pierduse orice interes faţă de ei. Învârti mica ancoră în jurul capului şi Hal îl privi cum o aruncă peste vasul arzând, prinzând-o de acesta.

— Înapoi la vâsle! strigă el către echipajul său. Remorcaţi-o!

Oamenii din barcă traseră cu toată puterea, dar imediat vasul incendiar se apropie de parâma de acostare pe care o legase Hal şi ramele lor bătură apa în zadar.

Nu putea să fie tractată, iar acum scândurile de pe *Gull* mocneau amenințător.

Focul era teroarea tuturor marinarilor. Corabia era construită din materiale combustibile și umplută cu explozibili, lemn și smoală, pânză și cânepă, seu, mirodenii și butoaie de praf de pușcă.

Fețele echipajului din barcă erau schimonosite de groază.

Chiar și Buzzard făcu ochii mari când ridică privirea și văzu celelalte două vase incendiare navigând necruțător spre el.

Opriți-le pe celelalte! arătă el cu sabia. Opriți-le!

Apoi, își îndreptă din nou atenția către vasul incendiar legat de *Gull.*

Hal și Aboli erau de-acum la cincizeci de iarzi distanță, înotând spre plajă, dar Hal se răsturnă pe spate și călcă apa. Văzu de-ndată că eforturile lui Buzzard de a tracta vasul incendiar eșuaseră.

Acum roșcovanul vâsli până la prora corăbiei sale și se căță pe punte. Când echipajul lui îl urmă, le strigă:

— Gălețile! Găleți, găleți! Pompele! Zece oameni la pompe. Stropiți flăcările!

Ei alergară să se supună, dar focul se răspândi rapid, înghițind pupa și dansând de-a lungul bordului, ajungând flămânde până la velele strânse pe vergi.

Una dintre bărcile de pe *Gull* se luptă cu vasul incendiar al lui Ned și, bătând frenetic din vâsle, îl îndepărtară.

O alta încercă să lege o funie de vasul incendiar al Uriaşului Daniel, dar flăcările îi forţară să se ţină la distanţă. De câte ori reuşeau să-l agaţe, Daniel înota în jurul lui şi tăia coarda cu o lovitură de cuţit. Oamenii din bărci, care aveau muschete şi pistoale, trăgeau frenetic în capul plutitor, dar, deşi gloanţele pulverizară totul în jurul lui, el părea invulnerabil.

Aboli înotă mai departe, iar acum Hal îl urmă înapoi pe plajă. Împreună alergară pe nisipul alb şi prin pădurea ciuruită de proiectile.

Sir Francis era tot în şanţul pentru tunuri, unde îl lăsaseră, dar strânsese în jurul lui o echipă formată în grabă din supravieţuitorii de pe *Resolution.* Reîncărcau tunul cel mare, când Hal strigă:

— Ce-ai vrea să fac?

— Ia-l pe Aboli cu tine şi mai găsiţi oameni. Mai încărcaţi o culevrină. Trageţi în *Gull.*

Sir Francis nu-şi ridică privirea de la tun şi Hal fugi înapoi printre copaci. Mai găsi şase oameni şi, împreună cu Aboli, îi trase afară şi-i târî din găurile şi tufişurile în care se ghemuiseră şi-i conduse înapoi la bateria redusă la tăcere.

În cele câteva minute cât îi luă să adune tunarii, scena din lagună se schimbă complet. Daniel îşi ghidase vasul incendiar până lângă *Gull* şi-l amarase acolo. Flăcările acestuia sporiră confuzia şi panica la bordul fregatei. Acum se înapoia înot. Îi prinse pe doi dintre oamenii lui care nu ştiau să înoate şi-i trase prin apă.

Echipajul de pe *Gull* prinsese în laţ vasul incendiar al lui Ned – legaseră frânghii de acesta şi-l trăseseră departe. Ned şi cei trei tovarăşi ai lui îl abandonaseră şi se zbăteau să se întoarcă pe mal. Dar, chiar în timp ce se uita Hal, unul dintre ei se dădu bătut şi alunecă sub apă.

Scena înecului spori mânia lui Hal: turnă un pumn de praf de puşcă în gura tunului, iar Aboli potrivi ţinta. Se auzi un zgomot asurzitor şi oamenii lui Hal strigară cu încântare când proiectilul nimeri barca de pe Gull care remorca vasul incendiar abandonat de Ned. Se dezintegră la explozie şi oamenii din ea fură aruncaţi în lagună. Se zbătură, strigând după ajutor şi încercând să se caţăre într-o altă barcă din apropiere, dar aceasta era deja supraaglomerată şi cei din ea îi alungară cu vâslele pe marinarii frenetici. Câţiva însă reuşiră să urce în copastie şi, strigând şi luptându-se între ei, făcură barca să se încline puternic, până când se răsturnă. Apa din jurul carcaselor în flăcări se umplu cu moloz şi capete de înotători care se zbăteau.

Hal se concentră pe reîncărcare, iar când privi din nou, văzu că unii dintre oamenii din apă ajunseseră la *Gull* şi urcau la bord pe scara de frânghie.

Buzzard reuşise în cele din urmă să pună pompele în funcţiune. Douăzeci de oameni se mişcau în sus şi-n jos precum călugării la rugăciune, în timp ce se lăsau cu toată greutatea pe mânere, şi jeturi albe de apă ţâşneau din duzele furtunurilor de pânză, îndreptate spre baza flăcărilor care se răspândeau acum la pupa corăbiei.

Următoarea lovitură a lui Hal spulberă balustrada de lemn de la babordul lui *Gull* şi continuă măturând echipa care deservea pompele de la prora. Patru fură smulşi ca de un set invizibil de gheare, iar sângele lor îi stropi pe cei din apropiere. Jetul de apă din furtun se opri.

— Mai mulţi oameni aici! răsună vocea lui Cumbrae în toată laguna, trimiţându-i pe alţii să ia locurile celor morţi.

Dintr-odată, pompele porniră din nou, dar jeturile de apă n-avură prea mare efect asupra flăcărilor săltăreţe care cuprinseseră acum pupa.

Uriaşul Daniel ajunse la mal şi-i lăsă jos pe nisip pe cei doi pe care-i salvase. O luă la fugă printre copaci.

— Preia comanda la unul dintre tunuri, îi strigă Hal. Încarcă repede cu mitralii şi ţinteşte-le punţile. Nu-i lăsa să se lupte cu focul.

Uriaşul Daniel îi zâmbi lui Hal cu dinţi negri şi îşi ciocăni fruntea cu degetul.

— O să-i cântăm Domniei Sale o melodie drăguţă, ca să danseze pe ea, promise el.

Echipajul de pe *Resolution,* care fusese demoralizat de atacul prin surprindere al celor de pe *Gull,* începu acum, că norocul se schimbase, să prindă din nou inimă, încă vreo doi apărură de pe unde se pitiseră în pădure. Apoi, când focurile bateriilor de pe plajă se abătură asupra corăbiei *Gull* şi o loviră cu zgomot surd, ceilalţi se ridicară cu îndrăzneală şi se grăbiră să se înapoieze ca să servească la tunuri.

Curând, o perdea de flăcări şi fum se întinse de dincolo de copaci peste apă. Flăcările ajunseră la verga randei de pe *Gull* şi cuprinseră velele strânse.

Hal îl văzu pe Buzzard mergând cu paşi mari prin fum, luminat de flăcările corăbiei lui arzânde, cu un topor în mână. Stătea peste coarda de ancorare care fusese strânsă bine prin cârma sa dreaptă şi, luându-şi avânt, o eliberă tăind-o. Imediat corabia începu să se deplaseze în vânt. Roşcovanul răcni un ordin către marinarii lui, căţăraţi pe şarturi.

Desfăcură vela principală şi corabia răspunse rapid. Prinzând briza în creştere, flăcările se revărsară în afară, iar marinarii care luptau cu incendiul reuşiră să continue şi să direcţioneze apa din furtunuri la baza focului.

Tractară cele două vase incendiare pe o distanţă scurtă, dar când frânghiile care le ţineau legate arseră, *Gull* le lăsă în urmă, ieşind încet din canal.

De-a lungul plajei, culevrinele continuară să tragă salvă după salvă, dar, când acesta ieşi din bătaia tunului, bateria amuţi. Cu fumul şi flăcările portocalii încă ridicându-se în spatele lui, *Gull* se îndreptă spre marea deschisă. Apoi, când intră în canalul dintre capuri şi fu clar că avea să plece, bateriile ascunse în stânci se opriră. Fumul de tun se ridică în valuri dintre stâncile cenuşii şi proiectilele iscară spumă de-a lungul liniei de plutire a lui *Gull* sau îi perforară pânzele.

Gull acceptă situaţia şi lăsă în cele din urmă în spate

bateriile fumegânde.

— Domnule Courtney!

Sir Francis îl strigă pe Hal – chiar şi în focul bătăliei folosise adresarea oficială.

— Ia o barcă şi du-te către capuri. Ţine *Gull* sub observaţie.

Hal şi Aboli ajunseră de cealaltă parte a golfului şi escaladară capurile până în vârf.

Gull era deja la o milă în larg, cu velele ridicate în vânt pe cei doi arbori ai săi din faţă. De la pupa se ridicau fuioare de fum cenuşiu-închis, şi Hal observă că velele randei şi brigantinei erau înnegrite şi încă ardeau mocnit. Pe punţi mişunau siluetele membrilor echipajului, care stingeau ultimele focuri şi se străduiau să preia din nou controlul corăbiei ca să poată naviga.

— I-am dat Excelenţei Sale o lecţie de care o să-şi amintească mult timp, jubilă Hal. Mă îndoiesc că o să mai avem probleme cu el o vreme.

— Leul rănit e cel mai periculos, mormăi Aboli. I-am tocit dinţii, dar încă mai are gheare.

Când Hal coborî din barcă pe plaja din josul taberei, descoperi că tatăl lui pusese deja o echipă de oameni la lucru, reparând bateria de culevrine aflate de-a lungul ţărmului. Construiau parapete şi îndreptau cele două tunuri care fuseseră zburate de pe socluri de salvele de pe *Gull.*

Resolution fusese şi ea lovită în locul unde era carenată

pe plajă. Focul de pe *Gull* jupuise bine lemnăria. Lovitura de mitralii îi ciuruise lateralele, dar nu pătrunsese prin scândurile robuste. Dulgherul şi ajutoarele lui lucrau la asta, decupând secţiunile deteriorate şi verificând cadrele de sub acestea, pregătindu-se să le înlocuiască cu scânduri noi de stejar din proviziile de la bord. Cazanele cu gudron fierbeau şi scoteau fum pe cărbuni, iar prin tabără răsunau scârţâit de ferăstraie şi scrâşnet de rindele.

Hal îl găsi pe tatăl lui în pădure, unde fusese improvizat un adăpost de pânză pentru răniţi. Numără şaptesprezece şi, dintr-o privire, îşi dădu seama că cel puţin trei nu aveau să mai apuce zorile. Deja aura morţii plutea deasupra lor.

Ned Tyler făcea şi pe chirurgul – fusese pregătit pentru acest rol la aspra şcoală empirică de pe vas şi mânuia instrumentele cu aceeaşi nepăsare brutală precum dulgherii care lucrau la coca ciuruită a corăbiei.

Hal îl văzu făcând o amputare. Unul dintre oamenii de la arborele gabier primise o explozie de mitralii, chiar sub genunchi, şi piciorul îi atârna de o bucată de carne şi se vedeau tendoanele albe şi fibroase care ieşeau din aşchiile albe şi ascuţite ale tibiei. Doi dintre marinari încercau să ţină pacientul jos, pe un cearşaf de pânză îmbibat în sânge, în timp ce acesta opunea rezistenţă şi se zvârcolea. Îi vârâseră între dinţi o curea de piele îndoită. Marinarul muşca din aceasta atât de tare, că tendoanele gâtului îi ieşiseră în afară ca nişte funii de cânepă. Ochii îi ieşiseră din orbite pe faţa roşie şi buzele îi erau întoarse într-un

rictus terifiant. Hal îi văzu unul dintre dinţii negri şi putrezi explodând sub presiunea muşcăturii.

Îşi întoarse privirea şi îşi începu raportul către Sir Francis.

— *Gull* se îndrepta spre vest ultima oară când l-am văzut. Buzzard părea să aibă focul sub control, cu toate că încă se mai ridica un nor de fum...

Fu întrerupt de ţipete, când Ned puse deoparte cuţitul şi luă ferăstrăul să taie osul spart.

Apoi, brusc, omul tăcu şi căzu în braţele celor care-l ţineau. Ned se trase în spate şi-i clătină capul.

— Bietul ticălos şi-a luat permisie. Aduceţi altul.

Îşi şterse sudoarea şi fumul de pe faţă cu o mână murdară de sânge şi lăsă o pată roşie pe obraz.

Deşi simţi că i se întoarce stomacul pe dos, Hal nu lăsă vocea să-i tremure în timp ce-şi continua raportul.

— Cumbrae înaintează cu toate pânzele sus.

Era decis să nu arate slăbiciune în faţa oamenilor lui şi a tatălui său, dar vocea i se stinse când la doi paşi Ned începu să smulgă o aşchie de lemn masiv din spatele altui marinar. Hal nu putu să-şi desprindă ochii de-acolo. Cei doi asistenţi musculoşi ai lui Ned stăteau călare pe pacient şi-l ţineau jos, în timp ce el se prinsese cu o pereche de cleşti de fierar de capătul proeminent al aşchiei. Puse un picior pe spatele omului ca să se echilibreze şi se lăsă pe spate cu toată greutatea. Aşchia sângerândă era groasă ca degetul mare, ascuţită ca un vârf de săgeată şi se lăsa scoasă

numai cu mare greutate din carnea vie. Ţipetele bărbatului răsunară prin pădure.

În acel moment, guvernatorul van de Velde veni clătinându-se printre copaci. Soţia lui îl ţinea de braţ, plângând jalnic şi abia ţinându-se pe picioare.

Era urmată îndeaproape de Zelda, care se străduia să pună o sticlă verde cu săruri sub nasul stăpânei sale.

— Căpitane Courtney! zise van de Velde. Trebuie să protestez cât se poate de serios. Ne-ai pus în cel mai mare pericol. Un glonţ a trecut prin acoperişul locuinţei mele. Putea să mă omoare. Îşi şterse cu eşarfa fălcile ude.

În acel moment, nefericitul îngrijit de Ned scoase un ţipăt sfredelitor, în timp ce unul dintre asistenţi turna gudron fierbinte ca să reducă sângerarea rănii adânci din spate.

— Trebuie să-i faci pe mocofanii ăştia să tacă. Van de Velde flutură mâna cu dispreţ către marinarul grav rănit. Behăielile lor de târlă o înfricoşează şi o ofensează pe soţia mea.

Cu un ultim geamăt, pacientul se lăsă fără vlagă pe spate în tăcere, ucis de bunăvoinţa lui Ned. Expresia lui Sir Francis era sumbră când îşi ridică pălăria în faţa Katinkăi.

— Mevrouw, n-ai motive să te îndoieşti de consideraţia noastră pentru sensibilitatea dumitale. Se pare că băieţii ăştia nepoliticoşi preferă să moară decât să continue să te ofenseze. Expresia lui era dură şi neprietenoasă când continuă: În loc să te miorlăi şi să te răsfeţi, nu ţi-ar plăcea

să-l ajuţi pe jupânul Ned să îngrijească răniţii?

La această sugestie, Van de Velde se îndreptă complet de spate şi se uită urât la el.

— Mijnheer, îmi insulţi soţia. Cum îndrăzneşti să sugerezi că ar putea să fie servitoarea acestor ţărani bădărani?

— Îmi cer scuze doamnei dumitale, dar sugerez că, dacă n-are altă treabă aici decât să înfrumuseţeze peisajul, s-o duci înapoi la cabană şi s-o ţii acolo. Nu vor mai fi, aproape sigur, alte privelişti şi sunete neplăcute care să-i pună la încercare răbdarea.

Sir Francis dădu din cap către Hal să-l urmeze şi-i întoarse spatele guvernatorului.

Apoi, el şi fiul său se îndreptară spre plajă, către locul unde cei care reparau velele înfăşurau morţii în şarturi din pânză şi o echipă le săpa deja mormintele.

Pe o asemenea căldură uscată, trebuia să fie îngropaţi în aceeaşi zi. Hal numără baloturile acoperite cu pânză.

— Doar doisprezece sunt ai noştri, zise tatăl lui. Ceilalţi şapte sunt de pe *Gull,* aruncaţi de apă pe plajă. Am luat şi opt prizonieri. Am să mă ocup de ei acum.

Captivii erau sub pază pe plajă, stând pe un rând, cu mâinile împreunate la ceafă.

Când veni la ei, Sir Francis zise, destul de tare, ca să fie auzit de toţi:

— Domnule Courtney, pune-ţi oamenii să pregătească opt ştreanguri.

Arătă cu mâna întinsă spre ramurile unui uriaş smochin sălbatic.

— O să mai spânzurăm nişte fructe în el.

Scoase un chicotit atât de macabru, că Hal se sperie.

Cei opt protestară.

— Nu ne spânzura, sire. Au fost ordinele lordului. Am făcut doar ce ni s-a poruncit.

Sir Francis îi ignoră.

— Ia frânghiile astea şi atârnă-le, domnule Courtney.

Hal ezită o clipă. Era îngrozit de perspectiva de a purta povara unei astfel de execuţii cu sânge rece, dar apoi văzu expresia tatălui său şi se grăbi să se supună.

În scurt timp frânghiile fură aruncate peste ramurile robuste şi la capetele suspendate fură înnodate ştreangurile. O echipă de marinari de pe *Resolution* era gata să ridice victimele în ştreang.

Unul câte unul, cei opt prizonieri de pe *Gull* fură puşi la capătul câte unei frânghii, cu mâinile legate la spate, cu capetele trecute prin ştreang în aşteptare. La ordinele tatălui său, Hal trecu în revistă şirul şi ajustă nodurile sub urechile fiecărei victime. Apoi se întoarse să se uite la tatăl lui, palid de la stomac. Îşi atinse fruntea.

— Gata pentru execuţie, sire.

Sir Francis se întoarse încet cu faţa la el şi îi şopti:

— Pledează pentru viaţa lor.

— Sire?

Hal păru uluit.

— La naiba! Vocea lui Sir Francis se frânse. Imploră-mă să-i cruţ.

— Scuzaţi-mă, sire, dar n-aţi vrea să cruţaţi viaţa acestor oameni? zise Hal cu voce tare.

— Netrebnicii nu merită decât să sfârşească la capătul frânghiei, mârâi Sir Francis. Vreau să-i văd dansând un jig diavolului.

— Doar au ascultat ordinele căpitanului lor. Hal se încălzi în rolul de avocat. N-aţi vrea să le mai daţi o şansă?

Capetele prinse-n laţ ale celor opt oameni se mişcară înainte şi-napoi urmărind argumentaţia. Expresiile lor erau demne de plâns, dar în ochi aveau o slabă licărire de speranţă.

Sir Francis îşi mângâie bărbia.

— Nu ştiu ce să zic. Expresia lui era încă feroce. Ce să facem cu ei? Să-i trimitem în pustie ca să fie hrană fiarelor sălbatice şi canibalilor? Am fi mult mai milostivi să-i atârnăm în laţ.

— Aţi putea să-i luaţi în echipaj, ca să-i înlocuiască pe oamenii pe care i-am pierdut, pledă Hal.

Sir Francis arăta mult mai nesigur.

— Ar face un jurământ de credinţă, nu?

Se uită la condamnaţi care, dacă ştreangul nu i-ar fi oprit, ar fi căzut în genunchi.

— Te vom servi cu credinţă, sire. Tânărul domn are dreptate. N-ai să găseşti oameni mai buni, nici mai loiali decât noi.

— Adu-mi Biblia din coliba mea, mârâi Sir Francis, şi cei opt marinari îşi făcură jurămintele cu gâturile în ştreang.

Uriaşul Daniel îi eliberă şi-i duse de-acolo, iar Sir Francis îi privi cu satisfacţie cum pleacă.

— Opt oameni de primă clasă, ca să înlocuim o parte din pierderile noastre, murmură el.

— O să avem nevoie de fiecare mână de lucru pe care o găsim, dacă vrem ca *Resolution* să fie pregătită de plecare înainte de sfârşitul lunii. Aruncă o privire peste lagună, către intrarea printre promontorii. Numai bunul Dumnezeu ştie cine ar putea să fie următorii vizitatori dacă mai stăm pe-aici. Se întoarse din nou către Hal. Mai rămân doar beţivii care au lipăit romul lui Buzzard. Mai ai chef de încă o flagelare, Hal?

— E momentul să facem inutil jumătate din echipajul nostru cu pisica, tată? Dacă Buzzard se întoarce înainte să fim pregătiţi să plecăm pe mare, n-o să lupte mai bine cu jumătate din carne jupuită de pe spinare.

— Deci, tu zici să-i lăsăm nepedepsiţi? întrebă Sir Francis cu răceală, apropiindu-se de Hal.

— De ce nu i-am amenda cu cota lor din prada de pe *Standvastigheid* şi s-o împărţim între cei care au luptat treji?

Sir Francis se uită la el o clipă, apoi zâmbi încruntat.

Judecata lui Solomon! Portofelele o să-i doară mai tare decât spinarea şi o să se mai adauge ceva la partea noastră.

Angus Cochran, conte de Cumbrae, ieşi pe şaua trecătorii la cel puţin o mie de picioare deasupra plajei unde debarcaseră de pe *Gull*. Îl urmau şeful de echipaj şi doi marinari. Toţi purtau muschete şi spade. Unul dintre oameni ţinea în echilibru pe umăr un butoiaş cu apă potabilă, fiindcă soarele african epuiza rapid umezeala din corp.

Fu un urcuş greu care dură jumătate de dimineaţă, urmând poteci umblate doar de animale de-a lungul marginilor abrupte şi înguste, ca să ajungă la acest punct de observaţie pe care Cumbrae îl cunoştea bine. Îl folosise de mai multe ori înainte. Prima dată îl dusese acolo un hotentot pe care-l capturaseră pe plajă. Acum, când se aşeză confortabil pe o stâncă în formă de tron, oasele albe ale sălbaticului zăceau la picioarele lui, în tufiş. Craniul lucea ca o perlă, fiindcă se afla aici de trei ani şi furnicile şi alte insecte îl curăţaseră. Ar fi fost riscant pentru Cumbrae să-i permită acestuia să pomenească despre sosirea lui în colonia olandeză din Capul Bunei Speranţe.

De pe tronul de piatră, Cumbrae avea o vedere panoramică ce-ţi tăia răsuflarea la două oceane şi la peisajele montane spectaculoase care se desfăşurau în jurul lui. Când se uită înapoi la drumul pe care venise, văzu *Gull of Moray* ancorat nu departe, pe o suprafaţă mică de plajă de la poalele stâncii de piatră care se înălţa parcă din mare. În această zonă existau douăsprezece vârfuri

distincte, marcate cu numele celor doisprezece apostoli pe hărţile olandeze pe care le capturase.

Se uită la *Gull* prin ochean, dar văzu puţine dovezi ale incendiilor pe care le suferise la pupa. Reuşiseră să înlocuiască vergile randei şi să înfăşoare noile vele pe ele. De la această înălţime şi distanţă arăta mai minunat ca niciodată, ascuns în golful cu apă verde de sub Apostoli, departe de ochii curioşi.

Ambarcaţiunea care-l adusese pe Cumbrae era acostată, pregătită pentru o plecare rapidă, dacă ar fi dat în necazuri pe ţărm. Totuşi, nu se aştepta la aşa ceva. Era posibil să întâlnească nişte hotentoţi prin tufişuri, dar erau inofensivi, un trib pe jumătate gol, un popor de păstori, cu pomeţi înalţi şi ochi oblici asiatici, care putea fi împrăştiat imediat cu o împuşcătură de muschetă trasă pe deasupra capetelor lor.

Mult mai periculoase erau ferocele animale sălbatice care abundau pe acest pământ aspru. Cu o noapte în urmă, de pe puntea ancoratului *Gull* se auzise un răget terifiant, care îţi îngheţa sângele-n vine, crescând şi pălind, încheindu-se apoi într-o serie înfundată de mormăieli şi gemete, care suna precum corul tuturor diavolilor din iad.

— Lei! şuşotiră între ele ajutoarele mai în vârstă care cunoşteau coasta, iar echipajul corăbiei ascultă în tăcere uimită.

În zori, văzuseră una din grozavele pisici galbene, de mărimea unui ponei, cu o coamă deasă de păr închis la

culoare care-i acoperea capul şi spatele până la umăr, umblând de colo până colo, de-a lungul plajei cu nisipuri albe, cu o indolenţă regală. După asta fusese nevoie de ameninţarea biciului ca să oblige echipajul bărcii să-i ducă pe mal pe Cumbrae şi pe cei din grupul lui.

Căută în punga de piele care-i atârna în faţa tartanului şi scoase o ploscă de cositor. Îi ridică fundul spre cer şi înghiţi de două ori, apoi oftă de plăcere şi înşurubă dopul la loc. Şeful de echipaj şi cei doi marinari îl priviră cu atenţie, dar el rânji şi clătină din cap.

— Nu v-ar face niciun bine. Ţineţi minte cuvintele mele: whisky-ul e pişatul fierbinte al diavolului. Dacă n-ai un pact cu el, cum am eu, n-ar trebui să-l laşi niciodată să-ţi treacă de buze.

Puse plosca înapoi în pungă şi ridică ocheanul la ochi. În stânga lui se ridica vârful muntelui în formă de sfinx pe care mai bătrânii marinari îl numeau Capul Leului, când îl vedeau de pe mare. În dreapta lui era stânca perpendiculară care se înălţa până în vârful plat al grandiosului Munte Table ce domina orizontul şi dăduse numele lui golfului care se deschidea sub el.

Departe, mai jos faţă de unde stătea, Golful Table era un minunat loc, protejând o mică insulă în braţele sale. Olandezii o numiseră insula Robben, după numele miilor de foci care o împânzeau.

Dincolo de asta era nesfârşita întindere bătută de vânt a Atlanticului de Sud. Cumbrae o cercetă, dar, nedescoperind

nimic ieşit din comun, îşi îndreptă atenţia mai jos, către aşezarea olandeză de la Capul Bunei Speranţe.

Era prea mică pentru a ieşi în evidenţă în sălbăticia şi pustiul stâncos care o înconjura. Acoperişurile celor câtorva clădiri erau din paie şi se pierdeau în peisaj.

Grădinile Companiei, care erau amenajate pentru a asigura provizii pentru corăbiile VOC care treceau spre est, erau semnul cel mai evident al intruziunii omului. Armonioasele câmpuri dreptunghiulare erau fie de un verde strălucitor, cultivate, fie ciocolatii, de la pământul proaspăt arat.

Chiar deasupra plajei se afla un fort olandez. Şi de la această distanţă, Cumbrae putea să vadă că era neterminat. Auzise de la alţi căpitani că, de la izbucnirea războiului cu Anglia, olandezii încercaseră să accelereze construcţia, dar încă existau puncte vulnerabile la zidurile exterioare de apărare, bunăoară la metereze.

Pe Cumbrae îl interesa fortul pe jumătate finalizat doar în măsura în care acesta permitea protejarea corăbiilor ancorate.

În acel moment acolo se aflau trei corăbii mari şi el îşi fixă atenţia asupra lor. Una arăta ca o fregată. Steagul Republicii, portocaliu, alb şi albastru, flutura la catarg.

Coca acesteia era vopsită în negru, dar sabordurile erau albe. Numără şaisprezece pe partea pe care o vedea. Aprecie că era superioară corăbiei sale, dacă ar fi ajuns vreodată să se confrunte direct cu aceasta. Dar nu asta era

intenţia lui. El voia o pradă mai uşoară, şi asta însemna una din celelalte două nave din golf. Ambele erau vase comerciale şi ambele arborau drapelul companiei.

„Care să fie?”, se întrebă, privind prin ochean cu cea mai mare atenţie.

Una i se părea familiară. Stătea pe apă şi îşi dădu seama că era, probabil, pe picior de plecare spre est, îndreptându-se către posesiunile olandeze ca să încarce marfa de valoare.

— Nu, pe Dumnezeu, acum recunosc tăietura trincii! exclamă cu voce tare. E *Lady Edwina,* fosta corabie a lui Franky. Mi-a zis că ar fi trimis-o la Cap cu cererea lui de răscumpărare. O studie îndelung. A fost despuiată de tot, chiar şi tunurile i-au fost scoase.

Pierzându-şi interesul pentru aceasta ca posibilă pradă, Cumbrae îşi întoarse ocheanul spre cea de-a doua corabie comercială. Aceasta era puţin mai mică decât *Lady Edwina,* dar avea o încărcătură grea, după cum înfrunta valurile. Era clar că tocmai se întorcea şi era plină cu comori din Orient. Chiar mai atractivă o făcea faptul că era ancorată mai departe pe plajă decât cealaltă corabie comercială, la cel puţin două ancabluri de zidurile fortului.

„O privelişte minunată, îşi zise Buzzard rânjind. Numai bună să facă pe cineva să-i lase gura apă privind-o”.

Petrecu o jumătate de oră studiind golful, observând curenţii oceanici şi direcţia din care bătea vântul. Îşi planifică intrarea în Golful Table. Ştia că olandezii aveau un

mic post de observaţie pe pantele Capului Leului, de unde puteau avertiza cu o salvă de tun apropierea unei corăbii străine.

Chiar şi la miezul nopţii, ţinând cont de faza lunii, ar fi putut să-i desluşească velatura cât încă ar fi fost departe pe mare. Ar fi trebuit să facă un cerc larg, sub linia orizontului, şi apoi să vină dinspre vest, folosind insula Robben drept paravan, ca să se strecoare neobservat chiar şi de cea mai vigilentă privire.

Echipajul lui era extrem de priceput în arta capturării unei corăbii de sub bateriile de coastă. Era un truc englezesc special, iubit atât de Hawkins, cât şi de Drake. Cumbrae îl perfecţionase şi se considera superior oricăruia dintre acei mari corsari elisabetani.

Pe lângă comori, plăcerea de a captura o corabie chiar de sub nasul inamicului îi aducea o satisfacţie în plus. „Încălecarea unei neveste bune în timp ce soţul sforăie în pat lângă ea e mult mai dulce decât dacă-şi ridică fustele când el e plecat pe mări şi nu există niciun pericol în asta”.

Chicoti şi cercetă golful cu ocheanul, verificând dacă se schimbase ceva de la ultima lui vizită, dacă exista vreun pericol, vreun tun de curând amplasat undeva pe ţărm.

Ei

Chiar dacă soarele trecuse de amiază şi îl aştepta o lungă călătorie înapoi, la barca de pe plajă, mai zăbovi puţin ca să studieze greementul viitoarei prăzi prin ochean. După ce o cucerea, oamenii lui trebuia să fie în stare să

ridice pânzele repede şi să se îndepărteze rapid de ţărm, la adăpostul întunericului.

Era trecut de miezul nopţii când Buzzard, folosind ca punct de reper imensul Munte Table, care acoperea jumătate din cerul sudic, intră în golf cu corabia sa dinspre vest. Era încrezător că, fie şi într-o noapte înstelată ca aceasta, cu semilună strălucitoare, se afla în afara razei vizuale a celor din punctul de observaţie de pe Capul Leului.

Forma de balenă neagră a insulei Robben se ridică din beznă uimitor de brusc înainte. Ştia că nu exista nicio aşezare permanentă pe această bucată stearpă de stâncă, aşa că reuşi să aducă *Gull* într-un loc ferit şi să arunce ancora în cei şapte stânjeni de apă protejată.

Barca de pe punte era gata de lansare. Buzzard inspectase deja echipajul. Erau înarmaţi cu pistoale, săbii scurte şi ciomege din stejar şi îşi înnegriseră feţele cu negru de lampă, aşa încât arătau ca un grup de sălbatici cărora nu le sclipeau decât ochii şi dinţii. Purtau tunici înnegrite cu gudron şi doi oameni aveau topoare ca să taie parâma de ancorare a vasului olandez.

Buzzard fu ultimul care coborî scara în barcă şi, de îndată ce ajunse la bord, porniră.

Vâslele erau înăbuşite, furcheţii căptuşiţi şi singurul sunet care se auzea era scufundarea palelor, dar chiar şi acesta se pierdea în sunetul produs de spargerea valurilor

şi suspinul blând al vântului.

Numaidecât ce ajunseră în spatele insulei văzură luminile de pe uscat, două sau trei punctişoare de la focul de veghe de pe zidurile fortului şi felinarele atârnate pe grinzile clădirilor din afara zidurilor, răspândite de-a lungul malului mării.

Cele trei vase pe care le reperase de pe munte erau încă ancorate în radă. Fiecare avea câte un felinar ridicat pe catarg şi un altul la pupa.

Cumbrae rânji în întuneric.

— Frumos din partea capetelor de brânză să ne ureze bun venit. Ei nu ştiu că suntem în război?

De la acea distanţă nu putea să distingă un vas de celelalte, dar echipajul din barca lui vâsli cu nerăbdare, cu mirosul prăzii în nări. O jumătate de oră mai târziu, chiar dacă încă erau departe în golf, Cumbrae reuşi s-o identifice pe *Lady Edwina.* O scoase din calcul şi îşi îndreptă atenţia asupra celorlalte corăbii, care nu-şi schimbaseră poziţia şi erau mai departe de bateriile fortului.

— Cârmeşte către babord, îi ordonă în şoaptă şefului său de echipaj.

Barca îşi schimbă cursul cu un punct şi ritmul de vâslire crescu. Cea de-a doua barcă era aproape, în spate, ca un câine de vânătoare la picior, şi Cumbrae privi înapoi la forma întunecată a acesteia, mormăind aprobator.

Toate armele erau mascate, razele lunii nu se reflectau pe nicio lamă sau ţeavă de pistol, care să avertizeze paza

obiectivului. Nici nu aveau vreun fitil aprins, ca vântul să poarte pe mal mirosul de fum.

În timp ce se furişau spre vasul ancorat, Cumbrae îi citi numele la pupa, *De Swael, Rândunica.*

Se uită după vreun paznic: vasul era în bătaia vântului, dar ori căpitanul olandez era neglijent, ori paznicul dormea, fiindcă nu se zărea niciun semn de viaţă la bordul corăbiei întunecate.

Doi marinari erau pregătiţi să protejeze partea laterală a *Rândunicii* la contact şi pe laterala bărcii atârnau preşuri din cârlţi înnodaţi, ca să atenueze impactul. Un contact solid al lemnului cu carena ar fi făcut corabia să răsune precum un trup sus-pus unui viol şi ar fi trezit pe oricine de la bord.

O atinseră cu blândeţea unui sărut de virgină şi unul dintre oameni, ales pentru agilitatea lui, escaladă laterala şi prinse capătul frânghiei de un tun şi lăsă colacul să cadă în barca de dedesubt.

Cumbrae aprinse fitilul din felinarul de furtună, apoi prinse frânghia şi fu gata să pornească la luptă fără cizme. Într-o grabă tăcută, echipajele ambelor bărci, tot desculţe, îl urmară.

Cumbrae îşi scoase cuţitul de la centură şi, cu şeful lui de echipaj alături, porni în tăcere către prora.

Paznicul era încolăcit pe punte, ferit de vânt, şi dormea ca un câine în faţa vetrei. Buzzard se aplecă peste el şi-l lovi în cap. Omul oftă, îşi descolăci membrele şi se cufundă într-o stare de inconştienţă şi mai profundă.

Oamenii lui erau deja la fiecare dintre trapele care duceau la punţile inferioare şi când Cumbrae fugi spre pupa, strânseră în linişte şarturile şi închiseră bocaportul, încarcerând echipajul olandez de sub punţi.

— Nu sunt mai mult de douăzeci de oameni la bord, mormăi către sine. Şi, probabil, de Ruyter i-a trimis pe cei mai mulţi dintre marinarii buni să lupte. O să fie numai băieţi şi bătrâni prostănaci şi graşi, cu un picior în groapă. Mă îndoiesc că ne vor pune prea multe probleme.

Se uită la siluetele întunecate ale oamenilor să-i în lumina stelelor, cum se grăbeau la şarturi şi săreau de-a lungul vergilor. Când desfăşurară velatura, auzi în faţă sunetul moale al loviturii cu care un topor reteza parâma de ancorare. Imediat *Swael* reveni la viaţă şi se descătuşă sub picioarele lui, înaintând în vânt.

Şeful lui de echipaj era deja la cârmă.

— Du-o drept. Spre vest! zise scurt Cumbrae, iar omul o puse pe direcţie.

Cumbrae observă imediat că vasul supra-încărcat era surprinzător de uşor de manevrat şi că în ritmul ăsta aveau să reuşească să scape de pe insula Robben. Zece oameni înarmaţi aşteptau gata să-l urmeze. Doi aveau felinare pentru furtună, toţi aveau fitilele aprinse la pistoale. Cumbrae luă unul dintre felinare şi-şi conduse oamenii jos, în cabinele de la pupa ale ofiţerilor. Încercă uşa cabinei care trebuia să se deschidă spre holurile de la pupa şi o găsi descuiată. Străbătu coridorul în tăcere. Când văzu

lumina felinarului, un om cu o bonetă de noapte cu ciucure se ridică în capul oaselor în pat.

— *Wie este dit?* întrebă el somnoros.

Cumbrae îi trase lenjeria de pat peste cap, ca să înăbuşe orice protest şi, lăsându-şi oamenii să-l supună şi să-l lege pe căpitan, fugi în pasaj şi intră vijelios în cabina următoare. Aici, un alt ofiţer olandez era deja treaz. Grăsuţ şi de vârstă mijlocie, cu părul cărunt intrându-i în ochi, încă se clătina ameţit de somn în timp ce bâjbâia după sabia care atârna în teacă la piciorul patului. Cumbrae îi băgă felinarul în ochii şi puse vârful ascuţit al sabiei sale la beregata omului.

— Angus Cumbrae, la dispoziţia dumneavoastră, zise Buzzard. Ţipă şi te dau la pescăruşi, bucăţică cu bucăţică.

Se poate ca olandezul să nu fi înţeles accentul scoţian, dar ce voia să spună Cumbrae era inconfundabil.

Căscând gura la el, ridică ambele mâini deasupra capului şi grupul de la bord năvăli peste el şi-l duse pe punte, înfăşurându-i cearşaful de pat în jurul capului.

Cumbrae se grăbi spre ultima cabină, dar, când puse mâna pe uşă, aceasta fu trasă din interior cu o asemenea forţă, că-l aruncă din pasaj în peretele despărţitor. O siluetă uriaşă atacă din întunericul uşii cu un strigăt sângeros. Intenţiona să-l lovească pe Buzzard în cap, dar în pasajul îngust lama sabiei lui lovi în buiandrug, oferindu-i lui Cumbrae o clipă de respiro, ca să recupereze. Încă mugind furios, străinul îl atacă din nou. De data asta, Buzzard pară

şi lama îi trecu peste umăr, stricând panoul din spatele lui. Cei doi bărbaţi voinici ieşiră pe culoar, luptând aproape piept la piept. Olandezul striga insulte într-un amestec de engleză şi limbă maternă, iar Cumbrae îi răspundea în sângeroase tonuri scoţiene:

— Mă, cap de brânză flecar, siluitor de călugăriţe! Am să-ţi trag măruntaiele prin găurile urechii.

Oamenii lui se agitau în jurul lor cu ciomegele ridicate, aşteptând ocazia să-l pocnească pe ofiţerul olandez, dar Cumbrae strigă:

— Nu-l ucideţi! E un filfizon şi are să aducă un preţ drăguţ de răscumpărare!

Chiar şi în lumina nesigură a felinarului, recunoscuse calitatea adversarului său. De-abia trezit, olandezul nu purta perucă pe capul ras, dar mustăţile cu vârf bine ascuţit arătau că era un om la modă.

Cămaşa de noapte din olandă brodată şi sabia pe care o mânuia cu eleganţă de maestru, toate dovedeau că era un gentilom, fără doar şi poate.

Lama mai lungă a sabiei scoţiene era un dezavantaj în spaţiul limitat, iar Cumbrae fu nevoit să utilizeze vârful, mai degrabă decât marginile duble.

Olandezul atacă, apoi făcu o fentă joasă şi alunecă sub garda lui. Cumbrae şuieră furios când oţelul zbură pe sub braţul lui drept ridicat, la o lăţime de deget, provocând o ploaie de aşchii din panoul din spatele lui.

Înainte ca adversarul lui să-şi revină, Buzzard îşi înfăşură

braţul stâng în jurul gâtului acestuia şi-l plie într-o îmbrăţişare strânsă şi puternică. Blocaţi împreună în pasajul îngust, niciunul nu putea să-şi folosească sabia. Le lăsară să cadă şi se luptară dintr-un capăt în altul al coridorului, mârâind şi arătându-şi colţii ca o pereche de câini de luptă, apoi mormăind şi urlând de durere şi indignare, când unul, apoi şi celălalt, aruncă un pumn în capul adversarului sau îl lovi cu cotul în burtă.

— Crăpaţi-i capul, icni Cumbrae către oamenii lui. Doborâţi bruta!

Nu era obişnuit să fie învins în luptă dreaptă, dar celălalt îi era pe măsură. Genunchii lui în fandare se prăbuşiră la picioarele lui Buzzard şi acesta urlă din nou:

— Ajutaţi-mă, lua-v-ar dracu’ de ficaţi galbeni stricaţi! Puneţi jos haimanaua!

Reuşi apoi să-şi elibereze o mână şi s-o pună în jurul taliei omului, roşu la faţă de efort, se ridică şi îl răsuci, în aşa fel ca spatele acestuia să fie întors către un marinar care aştepta cu un ciomag de stejar ridicat în mână. Îi dădu o lovitură exersată şi controlată în spatele capului ras, nu atât de tare cât să-i spargă osul, dar cu o forţă suficientă ca să-l năucească pe olandez şi să-i transforme picioarele în piftie sub el. Se lăsă în braţele lui Cumbrae.

Pufăind, Buzzard îl lăsă pe punte şi toţi cei patru marinari săriră pe el, prinzându-i membrele şi călărindu-l pe spate.

— Legaţi-l cu o frânghie pe dracul ăsta împieliţat, gâfâi

el. Înainte să vină el la noi, să ne nimicească şi să ne ia prada.

— Alt pirat englez jegos! se mişcă slab gura olandezului, scuturând din cap să-şi limpezească mintea şi zvârcolindu-se pe punte în încercarea de a se debarasa de cei care îl capturaseră.

— N-o să iau în seamă insultele tale prosteşti, zise Cumbrae binevoitor, în timp ce-şi netezea barba roşie ciufulită şi îşi recupera sabia pentru două mâini. Zi-mi pirat jegos dacă vrei, dar nu sunt englez şi ţi-aş fi recunoscător dacă ţi-ai aminti asta.

— Piraţi! Toate lepădăturile sunt piraţi.

— Şi tu cine eşti să mă faci pe mine lepădătură, tu, cu curul ăla mare şi păros dezgolit?

În încăierare, cămaşa de noapte a olandezului se strânsese în jurul taliei, lăsându-l gol în partea de jos.

— N-am să mă cert cu un om într-o asemenea ţinută indecentă. Îmbracă-te, sire, şi apoi o să continuăm discuţia asta.

Cumbrae urcă pe punte şi constată că erau deja departe pe mare. De sub trapele bătute în scânduri veneau strigăte şi lovituri înăbuşite, dar oamenii lui aveau control deplin asupra punţii.

— Deşteaptă treabă, adunătură de şobolani de mare. Cele mai simplu câştigate cincizeci de guinee pe care le-aţi pus vreodată în portofele. Bucuraţi-vă şi daţi cu tifla diavolului, răcni el, ca şi chiar cei de sus, de pe vergi, să-l

audă.

Insula Robben era la doar o leghe în faţă şi când golful li se deschise înainte, puseră *Gull* pe apele luminate de lună.

— Înălţaţi un felinar la catarg, ordonă Cumbrae. O să punem o porţiune frumuşică de apă între noi, până ce capetele de brânză din fort să se frece la ochi ca să-şi alunge somnul din ei.

Când felinarul ajunse sus, *Gull* repetă semnalul de recunoaştere. Apoi ridică ancora şi urmă corabia capturată pe mare.

— Trebuie să găsim ceva bun în bucătărie, le zise Cumbrae oamenilor săi. Olandezii ştiu cum să-şi ţină burţile. După ce i-aţi legat cu dibăcie în propriile lanţuri, puteţi să le încercaţi mâncărurile. Şef de echipaj, ţine-o aşa. Mă duc jos să arunc un ochi la declaraţia de expediţie şi să văd ce-am capturat.

Ofiţerii olandezi fură legaţi de mâini şi de picioare şi aşezaţi pe puntea din cabina principală. Câte un marinar înarmat stătea lângă fiecare om. Cumbrae le plimbă felinarul prin dreptul feţelor şi îi studie pe rând. Marele ofiţer războinic săltă capul şi răcni la el:

— Mă rog lui Dumnezeu să trăiesc ca să te văd legănându-te la capătul frânghiei, lângă toţi ceilalţi piraţi englezi daţi dracului care năpăstuiesc oceanele.

Era evident că-şi revenise complet din lovitura în ceafă.

— Trebuie să te felicit pentru cum stăpâneşti limba engleză, zise Cumbrae. Alegi cuvinte destul de poetice.

Cum te cheamă, sire?

— Sunt colonelul Cornelius Schreuder, în serviciul Companiei Olandeze a Indiilor de Est.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, sire. Eu sunt Angus Cochran, conte de Cumbrae.

— Dumneata, sire, nu eşti altceva decât un pirat abject.

— Colonele, repetările tale devin niţel cam prea obositoare. Te implor să nu strici o atât de promiţătoare cunoştinţă. La urma urmelor, cu toţii o să fiţi oaspeţii mei pentru o vreme, până când o să fie plătită răscumpărarea voastră. Sunt un corsar, navigând sub mandatul Majestăţii Sale regele Carol al II-lea. Voi, stimaţi gentilomi, sunteţi prizonieri de război.

— Nu există niciun război! urlă colonelul Schreuder cu dispreţ. V-am dat o bătaie bună, englezilor, şi războiul s-a terminat. Pacea a fost semnată în urmă cu două luni.

Cumbrae se uită la el cu groază, apoi îşi regăsi vocea.

— Nu te cred, sire.

Dintr-odată era supus şi agitat. Respingea asta mai mult ca să-şi dea timp de gândire decât din convingere. Ştirile despre înfrângerea engleză de la Medway şi bătălia de pe Tamisa erau vechi de câteva luni când i le dăduse Richard Lister. Îi mai spusese şi că regele stăruia să se facă pace cu Republica Olandeză. Orice putea să se fi întâmplat între timp.

— Ordonă-le ticăloşilor tăi să mă elibereze şi am să-ţi dovedesc.

Colonelul Schreuder era încă furios şi Cumbrae ezită înainte să dea din cap către oamenii lui.

— Dezlegaţi-l, ordonă el.

Colonelul Schreuder sări în picioare şi îşi netezi mustăţile zbârlite, îndreptându-se furtunos spre propria cabină. Acolo îşi luă un halat de mătase de la capul patului. Legându-şi cordonul în jurul taliei, se duse la biroul de scris şi deschise sertarul. Cu demnitate rece, se întoarse spre Cumbrae şi-i înmână un pachet gros de hârtii.

Buzzard văzu că cele mai multe erau declaraţii oficiale olandeze, atât în olandeză, cât şi în engleză, dar aceea era o pagină de ziar englezesc. O desfăşură cu emoţie şi o ţinu la o lungime de braţ. Era datat august 1667. Titlul era scris cu litere negre îngroşate, înalte de doi inci:

PACE SEMNATĂ CU REPUBLICA OLANDEZĂ!

În timp ce ochii îi coborau pe pagină, mintea lui încerca să se adapteze la această schimbare deconcertantă de împrejurări. Ştia că, odată cu semnarea tratatului de pace, toate Scrisorile de Marque, emise de oricare dintre părţile aflate în conflict, deveneau nule şi neavenite. Chiar dacă ar fi existat o îndoială în legătură cu asta, al treilea paragraf de pe pagină confirma:

Toţi corsarii ambelor naţiuni combatante care navighează sub comision şi Scrisori de împuternicire au primit ordin să înceteze imediat expediţiile războinice şi să revină în porturile lor de origine, pentru a se prezenta la examinarea de către forumul Amiralităţii.

Buzzard se uită la pagina de ziar fără să citească mai departe şi reflectă la variantele pe care le avea. *De Swael* era o pradă bogată, numai bunul Dumnezeu ştia cât de bogată. Scărpinându-se în barbă, cochetă cu ideea de a-şi bate joc de ordinele forumului Amiralităţii şi de a se agăţa de ea cu orice preţ. Străbunicul lui fusese un proscris celebru, îndeajuns de şiret ca să-l susţină pe contele de Moray şi pe ceilalţi lorzi din Scoţia împotriva Mariei, regina scoţienilor. După bătălia de la Carberry Hill, o forţaseră pe Maria să abdice şi îl plasaseră pe tron pe fiul ei minor, Iacob. Pentru rolul său în campanie, strămoşul lui îşi primise titlul de conte englez.

Înainte de el, toţi cei din neamul Cochran furau oi şi făceau incursiuni dincolo de graniţă. Îşi dobândiseră averile ucigând şi jefuind nu numai englezi, ci şi pe membrii altor clanuri din Scoţia. Sângele Cochran nu se dezminţea, astfel încât respectul nu era o problemă de etică. Era un calcul al şanselor lui de a dispărea cu această pradă.

Cumbrae era mândru de neamul lui, dar şi conştient de faptul că strămoşii lui ieşiseră în evidenţă prin îndemânarea cu care evitaseră spânzurătoarea şi serviciile călăului. În ultimul secol, toate popoarele de navigatori se uniseră pentru a eradica flagelul corsarilor şi piraţilor care încă de pe vremea faraonilor din Egiptul antic năpăstuiseră negoţul pe oceane.

„N-o să plecăm cu asta, flăcău”, decise el în tăcere şi clătină din cap cu regret. Ridică pagina de gazetă înaintea

ochilor marinarilor săi, dintre care niciunul nu ştia să citească.

— Se pare că războiul s-a terminat, din păcate. Va trebui să-i eliberăm pe aceşti gentilomi.

— Căpitane, asta înseamnă că pierdem banii din pradă? întrebă cârmaciul cu jale în glas.

— Dacă nu vrei să te legeni într-o spânzurătoare în docul din Greenwich pentru piraterie, sigur că da.

Apoi se întoarse şi făcu o plecăciune către colonelul Schreuder.

— Sire, se pare că-ţi datorez scuze. Zâmbi linguşitor. A fost o greşeală din partea mea, pe care sper că o vei ierta. N-am avut ştiri din lumea de afară în ultimele luni.

Colonelul îi întoarse rigid plecăciunea, iar Cumbrae continuă:

— Îmi face plăcere să-ţi înapoiez sabia. Ai luptat ca un războinic şi ca un gentilom adevărat.

Colonelul făcu o plecăciune un pic mai graţioasă.

— Am să dau ordine ca echipajul acestei corăbii să fie eliberat pe dată. Sunteţi, desigur, liberi să vă întoarceţi în Golful Table şi să vă continuaţi călătoria de acolo. Încotro te îndrepţi, sire? întrebă el politicos.

— Tocmai voiam să plecăm spre Amsterdam, înainte de intervenţia Domniei Tale, sir. Duceam scrisori de răscumpărare la consiliul VOC, în numele guvernatorului desemnat al Capului Bunei Speranţe, care, împreună cu evlavioasa lui soţie, a fost capturat de către un alt pirat

englez sau mai degrabă – se corectă singur – de un alt corsar englez.

Cumbrae se holbă la el.

— Numele guvernatorului desemnat e Petrus van de Velde şi a fost capturat la bordul corăbiei companiei numite *Standvastigheid?* întrebă el. Şi cel care l-a răpit e un englez, Sir Francis Courtney?

Colonelul Schreuder păru speriat.

— El a fost, într-adevăr, sire. Dar cum de cunoşti aceste detalii?

— Am să-ţi răspund la întrebare în timp util, colonele, dar în primul rând trebuie să ştiu. Eşti conştient de faptul că *Standvastigheid* a fost capturată *după* ce tratatul de pace a fost semnat de către ţările noastre?

— Sire, eram la bordul lui *Standvastigheid* când a fost capturată. Desigur că sunt conştient de faptul că a fost o pradă ilegală.

— O ultimă întrebare, colonele. Reputaţia şi capacităţile tale profesionale n-ar fi foarte mult sporite dacă ai reuşi să-l capturezi pe acest pirat Courtney, ca să asiguri prin forţa armelor eliberarea guvernatorului van de Velde şi a soţiei sale şi să restitui trezoreriei Companiei Olandeze a Indiilor de Est valoroasa marfă de pe *Standvastigheid?*

Colonelul rămase mut în faţa unei astfel de perspective magnifice. Imaginea ochilor violeţi şi a părului ca strălucirea soarelui, pe care de când le privise ultima oară nu şi le mai scosese deloc din minte, se întorcea acum la el în fiecare

detaliu viu. Promisiunea pe care acele buze roşii şi dulci i-o făcuseră depăşea chiar şi comoara de mirodenii şi lingouri care era în joc. Cât de recunoscători aveau să fie lady Katinka şi tatăl ei, care era preşedintele Consiliului de administraţie al VOC, pentru că o eliberase. Asta putea să fie cel mai mare noroc care avea să-i iasă vreodată în cale. Fu atât de mişcat, că abia reuşi să aprobe din cap propunerea lui Buzzard.

— Atunci, sire, cred că noi doi avem de discutat probleme care ar putea să fie în avantajul nostru reciproc, zise Buzzard cu un zâmbet larg.

În dimineaţa următoare, *Gull* şi *De Swael* navigară împreună înapoi în Golful Table şi, de îndată ce ancorară sub tunurile fortului, colonelul şi Cumbrae debarcară. Aterizară pe brizantă, unde un grup de sclavi şi deţinuţi intrară în apa adâncă până la umăr ca să le tragă barca pe plajă, înainte ca următorul val s-o răstoarne, şi păşiră pe uscat fără să-şi ude cizmele. Cum mergeau împreună cu paşi mari spre porţile fortului, formau o pereche izbitoare şi neobişnuită: Schreuder era în uniformă completă, cu eşarfă, panglici şi pene la pălărie fâlfâind în vânt. Cumbrae era strălucitor în kiltul său roşu, galben şi negru.

Populaţia din acest post îndepărtat nu mai văzuse niciodată un bărbat îmbrăcat într-un asemenea veşmânt şi se înghesuia pe marginea drumului neasfaltat de paradă să caşte gura la el.

Unele dintre sclavele javaneze ca nişte păpuşi îi reţinură

atenţia lui Cumbrae, fiindcă era pe mare de luni întregi, fără consolarea unei companii feminine. Pielea lor strălucea ca fildeşul lustruit şi ochii lor negri erau languroşi. Multe fuseseră dichisite în stil european de către proprietari şi sânii lor mici erau expuşi apetisant sub corsaje dantelate.

Cumbrae le mulţumi pentru admiraţia lor ca un rege în trecere, ridicându-şi boneta împodobită cu panglici către cele mai tinere şi mai frumoase dintre fete, făcându-le să chicotească şi să roşească cu privirea îndrăzneaţă din ochii lui albaştri de deasupra mustăţii stufoase.

Santinelele de la porţile fortului îl salutară pe Schreuder, pe care-l cunoşteau bine, şi cei doi intrară în curtea interioară. Cumbrae privi în jur cu un ochi pătrunzător, evaluând puterea de apărare. Poate că era pace acum, dar cine ştie ce se va întâmpla peste câţiva ani? într-o zi, ar fi putut conduce un asediu.

Văzu că fortificaţiile erau în formă de stea cu cinci colţuri. În mod clar avuseseră ca model noua fortăreaţă din Anvers, care adoptase prima acest inovator proiect. Fiecare din cele cinci puncte se încheia cu o redută ale cărei unghiuri mai mici de 180 de grade făceau posibil pentru apărători să execute foc de acoperire de pe zidurile fortului care înainte fusese rocă sterilă şi imposibil de apărat. Odată ce construcţia masivelor ziduri exterioare avea să fie terminată, fortul ar fi fost aproape imposibil de cucerit prin orice altă metodă decât asediul. Putea să dureze mai multe luni ca să sape şi să mineze zidurile, înainte să facă o

breşă.

Totuşi, lucrarea era departe de a fi încheiată. Echipe de sute de sclavi şi condamnaţi lucrau în şanţ şi pe zidurile pe jumătate ridicate. Multe dintre tunuri erau depozitate în curte şi încă nu fuseseră amplasate în redutele de pe culmea zidurilor cu vedere la golf.

„O ocazie pierdută!”, îşi zise Buzzard. Îi venise mintea de pe urmă prea târziu ca să aibă vreun profit. „Împreună cu alţi câţiva cavaleri ai Ordinului care să mă ajute – Richard Lister şi chiar Franky Courtney, înainte de întâmplare –, aş fi putut să cuceresc fortul ăsta şi să prăduiesc oraşul. Dacă ne-am fi unit forţele, noi trei am fi putut să ne stabilim aici confortabil, dominând întregul Atlantic de Sud şi năpustindu-ne asupra oricărui galion olandez care ar fi încercat să înconjoare Capul”.

Când se uită în jurul curţii, văzu că acea parte din fort era folosită şi ca închisoare. O coloană de condamnaţi şi sclavi cu picioarele înlănţuite era condusă de la temniţe pe sub zidul nordic. Barăcile din garnizoana militară erau construite deasupra acestor fundaţii.

Deşi mormane de zidărie şi schele zăceau în curte, o companie de muşchetari îmbrăcaţi în hainele verzi cu auriu ale VOC se antrenau în singurul spaţiu liber din faţa magaziei de arme.

Care trase de boi, încărcate din greu cu cherestea şi piatră, huruiau înăuntrul şi-n afara porţilor sau aglomerau curtea, iar o caretă splendidă aştepta afară, la intrarea în

aripa sudică a clădirii. Caii suri formau o echipă potrivită, îngrijită atât de bine, că pielea le strălucea în lumina soarelui. Vizitiul şi lacheii purtau livreaua verde cu auriu a Companiei.

— Excelenţa Sa este în biroul său devreme în această dimineaţă. De obicei nu-l vedem înainte de prânz, mormăi Schreuder.

— Trebuie că au ajuns la reşedinţă ştirile despre sosirea ta.

Urcară pe scara din aripa sudică şi intrară prin uşile din lemn de tec sculptat cu blazonul Companiei. În holul de la intrare, cu podele de lemn galben lustruit, un aghiotant le luă pălăriile şi săbiile şi-i conduse în anticameră.

— Am să-i spun Excelenţei Sale că sunteţi aici, se scuză el, retrăgându-se cu spatele din încăpere. Reveni în câteva minute. Excelenţa Sa vă primeşte acum.

Cabinetul de audienţă al guvernatorului avea vedere la golf prin ferestrele cu fantă îngustă. Era decorat într-un ciudat amestec de mobilier olandez greu şi artefacte orientale.

Covoare chinezeşti viu colorate acopereau podelele lustruite şi în dulapurile cu geam era expusă o colecţie de vase delicate din distinctiva şi plină de culoare ceramică smălţuită a dinastiei Ming.

Guvernatorul Kleinhans era un bărbat înalt, dispeptic, la sfârşitul vârstei mijlocii, cu pielea îngălbenită de o viaţă trăită la tropice şi cu chipul ridat de grijile slujbei.

Avea un trup scheletic, mărul lui Adam atât de proeminent, că părea deformat, şi o perucă prea tinerească pentru trăsăturile ofilite de sub ea.

— Colonele Schreuder.

Îl salută pe ofiţerul ţeapăn, fără să-şi ia ochii decoloraţi, înconjuraţi de pungi de piele galbenă, de la Buzzard.

— Când m-am trezit de dimineaţă şi ţi-am văzut corabia plecată, am crezut că ai plecat fără consimţământul meu.

— Îmi cer scuze, sire. Am să vă explic totul, dar daţi-mi voie să vi-l prezint pe contele de Cumbrae, un nobil englez.

— Scoţian, nu englez, îl corectă Buzzard.

Totuşi, guvernatorul Kleinhans fu impresionat de titlu şi schimbă într-o engleză corectă gramatical, doar uşor afectată de accentul lui gutural.

— A, îţi urez bun venit la Capul Bunei Speranţe, sire. Te rog să iei loc. Pot să-ţi ofer o gustare uşoară – un pahar de vin de Madeira, poate?

Cu paharele cu picior înalt cu vin chihlimbariu în mâini şi scaunele înalte aşezate în cerc, colonelul se aplecă spre Kleinhans şi murmură:

— Sire, ceea ce am să vă spun este o chestiune cât se poate de delicată, şi se uită ameninţător la servitori şi aghiotant.

Guvernatorul bătu din palme şi aceştia dispărură precum fumul în vânt. Intrigat, îşi înclină capul spre Schreuder.

— Deci, colonele, care e secretul pe care vrei să mi-l

împărtăşeşti?

Încet, în timp ce Schreuder vorbea, trăsăturile sumbre ale guvernatorului se aprinseră de lăcomie şi anticipare, dar când colonelul îşi termină expunerea, se prefăcu reticent şi sceptic.

— Cum ştim că acest pirat, Courtney, are să fie în continuare ancorat unde l-ai văzut ultima dată? îl întrebă pe Cumbrae.

— Nu mai târziu de acum douăsprezece zile, galionul furat, *Standvastigheid,* era carenat pe plajă, cu toată marfa descărcată şi catargul principal neridicat. Sunt marinar şi vă asigur că Sir Courtney n-are cum să poată pleca pe mare mai devreme de treizeci de zile. Înseamnă că avem mai bine de două săptămâni în care să ne pregătim să-l atacăm, lămuri Buzzard.

Kleinhans dădu din cap.

— Deci, unde este locul în care se ascunde acest nemernic?

Guvernatorul încercă să întrebe pe un ton firesc, dar ochii galbeni de febră îi scăpărară.

— Pot doar să vă asigur că e bine ascuns.

Buzzard evită răspunsul cu un zâmbet rece.

— Fără ajutorul meu, oamenii tăi n-o să-l poată vâna.

— Înţeleg.

Guvernatorul se scobi într-o nară cu unul dintre degetele sale osoase, apoi inspectă firul de muci uscaţi pe care-l scosese. Fără să ridice privirea, continuă, pe un ton relaxat:

— Fireşte, n-ai să ceri nicio recompensă pentru asta. La urma urmelor, nu-ţi faci decât datoria sfântă şi morală eliminând acest cuib de piraţi.

— N-aş cere nicio recompensă, în afară de o sumă modestă care să-mi compenseze timpul şi cheltuielile, fu Cumbrae de acord.

— A suta parte din ce-o să recuperăm din marfa galionului, sugeră Kleinhans.

— Nu chiar atât de modestă, protestă Cumbrae. Mă gândesc la o jumătate.

— Jumătate?! Guvernatorul Kleinhans încremeni şi chipul lui se făcu de culoarea pergamentului vechi. Glumeşti, cu siguranţă, sire.

— Te asigur, sire, că atunci când vine vorba de bani rareori glumesc, zise Buzzard. Te-ai gândit cât de recunoscător o să fie directorul general al Companiei voastre când o să-i restitui fiica nevătămată şi fără să plătească răscumpărarea? Numai asta şi e suficient să-l convingă să-ţi crească pensia, fără să mai vorbim de valoarea încărcăturii de mirodenii şi lingouri.

În timp ce guvernatorul Kleinhans reflecta la asta, începu să-şi foreze cealaltă nară şi rămase tăcut.

Cumbrae îşi continuă munca de lămurire.

— Desigur, odată ce van de Velde este eliberat din ghearele acestui personaj infam şi ajunge aici, o să poţi să-i predai îndatoririle şi o să fii liber să te întorci acasă, în Olanda, unde te aşteaptă recompensele pentru serviciul

lung şi loial.

Colonelul Schreuder observase cu câtă aviditate aştepta guvernatorul pensionarea iminentă, după treizeci de ani în serviciul Companiei.

Kleinhans se tulbură la o astfel de perspectivă plăcută, dar vocea lui fu dură.

— O zecime din valoarea mărfii recuperate, dar fără să includă preţul vreunui pirat capturat şi vândut ca sclav. A zecea parte, şi asta e ultima mea ofertă.

Cumbrae luă un aer grav.

— O să trebuiască să împart recompensa cu echipajul meu. Nu pot să iau în considerare mai puţin de o treime.

— O cincime, scrâşni Kleinhans.

— De acord, zise Cumbrae mulţumit. Şi, desigur, o să am nevoie de serviciile acelei frumoase fregate ancorate în golf şi a trei companii formate din muşchetarii voştri, cu colonelul Schreuder aici de faţă să le comande. Şi vasul meu trebuie completat cu pulbere şi muniţie, ca să nu mai vorbim de apă şi alte provizii.

Fu nevoie de un efort extraordinar din partea colonelului Schreuder, dar în după-amiaza târzie a zilei următoare, cele trei companii de infanterie, fiecare a câte nouăzeci de oameni, erau aliniate pe terenul de paradă de dincolo de zidurile fortului, gata de îmbarcare. Ofiţerii şi subofiţeri erau toţi olandezi, dar muşchetarii erau un amestec de trupe autohtone, malaccani din Malaysia, hotentoţi recrutaţi din triburile din Cap şi sinhalezi şi tamili din posesiunile

companiei din Ceylon. Erau cocoşaţi ca nişte cămile sub arme şi sub desagii grei, dar, în mod caraghios, erau desculţi.

În timp ce Cumbrae le urmărea marşul printre porţi, cu bonetele lor turtite şi negre, hainele verzi şi curelele albe încrucişate, cu muschetele la bandulieră, remarcă acru:

— Sper că luptă la fel de drăgălaş cum mărşăluiesc, dar cred că s-ar putea să aibă o mică surpriză când o să se întâlnească cu şobolanii de mare ai lui Franky.

Nu putea să transporte la bordul lui *Gull* decât o singură companie, cu toate bagajele. Chiar şi aşa punţile aveau să fie aglomerate şi incomode, mai ales dacă se întâmpla să aibă parte de vreme rea.

Celelalte două companii de infanterie urcară la bordul fregatei. Ei aveau să aibă o călătorie mai uşoară, fiindcă *De Sonnevogel, Pasărea Soarelui,* era un vas rapid şi comod.

Fusese capturat din flota lui Oliver Cromwell de către amiralul olandez de Ruyter, în timpul bătăliei de la Kentish Knock, şi făcuse parte din escadronul lui de Ruyter în timpul raidului acestuia pe Tamisa, cu doar câteva luni înainte de sosirea lui la Cap. Era elegant şi minunat, vopsit în negru lucios şi ornamentat cu alb ca zăpada. Era uşor de observat că velele fuseseră reînnoite înainte de plecarea din Olanda şi că toate pânzele şi tachelajul erau nemaipomenit de noi. Echipajul acestuia era format în cea mai mare parte din veterani ai celor două războaie recente cu Anglia, războinici de primă clasă, călîţi în luptă.

Comandantul acestuia, căpitanul Ryker, era, de asemenea, un marinar dur şi robust, lat în umeri şi cu burta mare. Acesta nici măcar nu încercă să-şi ascundă nemulţumirea de-a se găsi sub comanda unui om care până de curând îi fusese inamic, un nelegiuit pe care nu îl considera cu nimic mai presus de un pirat lacom. Purtarea lui cu Cumbrae era rece şi ostilă, cu un dispreţ abia ascuns.

Ţinură un consiliu de război la bordul lui *De Sonnevogel* care nu demară lin, Cumbrae refuzând să le divulge destinaţia, iar Ryker obiectând la fiecare sugestie şi susţinându-şi fiecare propunere.

Numai arbitrajul colonelului Schreuder feri expediţia de un eşec iremediabil înainte chiar de a pleca din Golful Table.

Buzzard se simţi foarte uşurat când în cele din urmă fregata ridică ancora cu aproape două sute de muşchetari aliniaţi la balustradă, fluturându-şi mâinile în semn de rămas-bun către mulţimea de femei hotentote îmbrăcate în culori ţipătoare sau pe jumătate goale de pe plajă.

Şi puntea lui *Gull* era plină de soldaţi care-şi fluturau mâinile, turuiau şi îşi arătau unul altuia repere de pe munte şi de pe plajă şi-i încurcau pe marinarii care scoteau vasul din radă.

Când corabia coti în jurul punctului de sub Capul Leului şi se simţi prima lovitură maiestuoasă a Atlanticului de Sud, o linişte ciudată se aşternu printre pasagerii zgomotoşi şi, în timp ce ei făcură o voltă-n vânt şi spre est, primul dintre

muşchetari se precipită spre o latură a corăbiei şi slobozi un jet lung şi galben de vomă direct contra vântului. Echipajul izbucni într-un hohot de râs când vântul trimise totul înapoi pe faţa palidă a nefericitului şi-i împroşcă haina verde cu dovada plină de fiere a ultimei sale mese.

Într-o oră, cei mai mulţi dintre ceilalţi soldaţi îi urmară exemplul şi punţile deveniră atât de alunecoase şi de nesigure din cauza ofrandei lor către Neptun, încât Buzzard ordonă să fie acţionate manual pompele şi atât punţile, cât şi pasagerii să fie spălaţi cu furtunul.

— O să fie câteva zile interesante, zise colonelul Schreuder. Sper ca aceste frumuseţi să aibă puterea să se târască pe uscat când o să ajungem la destinaţie.

Înainte de jumătatea călătoriei, deveni clar că remarca lui ilustra, de fapt, cumplita realitate. Cei mai mulţi dintre soldaţi păreau muribunzi, zăcând pe punte, fără să mănânce ceva care să-i pună pe picioare. Un semnal transmis de căpitanului Ryker le dădu de înţeles că nici la bordul lui *De Sonnevogel* situaţia nu era mai bună.

— Dacă i-am trimite pe oamenii ăştia direct la luptă, băieţii lui Franky i-ar hali cu fulgi cu tot. Trebuie să ne schimbăm planurile, îi zise Buzzard lui Schreuder, care trimise un semnal către *De Sonnevogel.*

Căpitanul Ryker veni fără tragere de inimă cu barca sa pe corabia englezului, ca să discute despre noul plan de atac.

Cumbrae întocmi o hartă a lagunei şi a ţărmului. Cei trei

ofiţerii o studiară cu atenţie în cabina mică de pe *Gull.* Dezvăluirea destinaţiei finale, acţiunea, banii, dar şi whisky-ul pe care i-l oferise Cumbrae îi ridicară moralul lui Ryker. De data asta fu de acord cu planul pe care i-l prezentă Cumbrae.

— Mai e un promontoriu aici, la vreo opt sau nouă leghe vest de intrarea în lagună.

Buzzard puse mâna pe hartă.

— Cu vântul ăsta, apa o să fie suficient de calmă în locul adăpostit, ca să-i trimitem pe colonelul Schreuder şi pe muşchetarii lui cu bărcile pe ţărm. Apoi, el o să înceapă pregătirea atacului.

Împunse harta cu un arătător acoperit cu păr de culoarea ghimbirului.

— Timpul petrecut pe uscat şi mişcarea o să-i facă pe oameni să-şi revină. Până ajung la vizuina lui Gourtney, trebuie să se aprindă din nou focul în ei.

— Au piraţii vreun sistem de apărare la intrarea în lagună? vru să ştie Ryker.

— Au baterii aici şi aici, care acoperă canalul.

Cumbrae trasă o serie de cruci de fiecare parte a intrării.

— Sunt atât de bine protejaţi cât să fie invulnerabili la focul oricărei corăbii care ancorează sau ridică ancora.

Făcu o pauză, amintindu-şi ce-i făcuseră culevrinele de pe *Gull* când plecase din lagună după asaltul ratat asupra taberei.

Ryker chibzui la perspectiva de a-şi supune corabia unor salve scurte trimise de bateriile de pe mal.

— O să mă descurc cu bateriile din vest, promise Schreuder. O să trimit un mic detaşament să urce pe stânci. N-au cum să se aştepte la un atac din spate. Totuşi, n-am să am cum să traversez canalul şi să ajung la tunurile de pe promontoriul estic.

— O să trimit alt grup de atac să scoată din joc tunurile alea, zise Ryker scurt. Atâta timp cât putem să concepem un sistem de semnale pentru a ne coordona atacurile.

Petrecură încă o oră punând la punct un cod cu steag şi fum între corăbii şi mal. În timpul ăsta, atât Ryker, cât şi Schreuder ardeau de nerăbdare să-şi revendice onorurile luptei.

„De ce ar trebui să risc vieţile marinarilor mei când eroii ăştia sunt atât de dornici să-mi facă treaba?”, se gândi Buzzard fericit.

Cu voce tare, zise:

— Vă felicit, domnilor. Excelent planificat. Să înţeleg că o să întârziaţi atacurile asupra bateriilor de la intrare până când colonelul Schreuder îşi duce principala forţă a infanteriei prin pădure şi poate lansa asaltul principal prin spatele taberei piraţilor?

— Da, chiar aşa, fu Schreuder imediat de acord. Dar de îndată ce bateriile de la capuri o să fie scoase din funcţiune, corăbiile voastre vor crea o diversiune navigând printre acestea şi bombardând tabăra piraţilor. Acesta va fi

semnalul ca eu să lansez atacul terestru prin spatele lor.

— O să-ţi oferim tot sprijinul nostru.

Gumbrae încuviinţă din cap. „Cât de flămând e de glorie, îşi zise şi îşi reţinu impulsul prietenesc de a-l bate pe umăr. O să fac ce vrea idiotul, atâta vreme cât ajung să pun mâna pe pradă”.

Apoi se uită curios la căpitanul Ryker. Rămăsese doar să stabilească dacă *De Sonnevogel* avea să conducă escadrila printre capuri, în lagună, şi în procesul principal de atragere a atenţiei culevrinelor lui Franky de-a lungul lizierei pădurii. Ar fi putut să fie în avantajul lui dacă corabia lui Ryker avea să sufere daune grele înainte ca Franky să fie copleşit. Căci, dacă la sfârşitul bătăliei Buzzard se va afla la comanda singurei nave în stare bună de funcţionare, putea să dicteze propriile condiţii când avea să vină vorba de prada de război.

— Căpitane Ryker, zise el cu o expresie arogantă. Solicit onoarea de-a conduce escadrila în lagună cu mica şi curajoasa mea corabie. Bandiţii mei nu m-ar ierta dacă te-aş lăsa să mergi în faţa noastră.

Ryker îşi strânse buzele nemulţumit.

— Sire! zise el vehement. *Sonnevogel* este mai bine înarmată şi mai capabilă să reziste la gloanţele inamicului. Mă văd nevoit să insist să-mi permiteţi să conduc intrarea în lagună.

„Şi cu asta basta”, se gândi Buzzard înclinând reticent capul în semn de supunere.

Trei zile mai târziu îi depuseră pe uscat, pe o plajă pustie, pe colonelul Schreuder şi cele trei companii ale lui de muşchetari cu rău de mare şi-i priviră mărşăluind spre pustiul african într-o coloană lungă şi dezordonată.

Noaptea africană era liniştită, dar niciodată tăcută.

Când Hal se opri pe cărarea îngustă, paşii uşori ai tatălui său încetiniră în faţa lui, iar tânărul auzi sunetele discrete ale miliardelor de vietăţi de care era plină pădurea: ciripitul unei păsări de noapte, mai minunat decât reuşise vreodată un muzician să scoată dintr-un instrument cu coarde; forfota rozătoarelor şi a altor mamifere mici printre frunzele moarte şi strigătul fatal al felinelor care le vânau, cântecul şi zumzetul insectelor şi nesfârşitul freamăt al vântului. Toate făceau parte din corul ascuns în acest templu al lui Pan.

Lumina felinarului de furtună dispăru în faţa lui, iar acum grăbi pasul s-o prindă din urmă. Când părăsiseră tabăra, tatăl lui îi ignorase întrebarea, dar când, în sfârşit, ieşiră din pădure, la poalele dealurilor, îşi dădu seama încotro se îndreptau. Pietrele care încă marcau loja în care îşi făcuse jurămintele formau un cerc în lumina fantomatică a lunii în descreştere. La intrarea în acesta, Sir Francis îngenunche şi îşi lăsă capul în jos ca să se roage. Hal îngenunche lângă el.

— Doamne Dumnezeule, fă-mă vrednic, se rugă Hal. Dă-mi puterea să-mi respect jurămintele făcute aici în numele

Tău.

Tatăl lui îşi înălţă în sfârşit capul. Se ridică, îi luă mâna lui Hal şi-l săltă în picioare. Apoi, unul lângă altul, păşiră în cerc şi se apropiară de piatra de altar.

— *În Arcadia habito!* rosti Sir Francis cu vocea lui profundă, cadenţată, iar Hal dădu răspunsul.

— *Flumen sacrum bene cognosco!*

Sir Francis puse felinarul pe piatra înaltă şi, în lumina lui galbenă, îngenunche din nou. O lungă perioadă de timp se rugară în tăcere, până când Sir Francis se uită în sus la cer.

— Stelele sunt codurile secrete ale Domnului. Ele ne luminează venirile şi plecările. Ele ne ghidează pe oceane necunoscute. Ele ne ţin destinul în inelul lor. Ele măsoară numărul zilelor noastre.

Ochii lui Hal se îndreptară numaidecât spre propria stea, Regulus. Atemporală şi neschimbătoare, aceasta strălucea în semnul Leului.

— Aseară ţi-am făcut horoscopul, zise Sir Francis. Sunt multe lucruri pe care nu ţi le pot dezvălui, dar asta pot. Stelele ţi-au rezervat un destin neobişnuit. Eu n-am reuşit să-i înţeleg natura.

Era o amărăciune în tonul tatălui său care-l făcu pe Hal să se uite la el. Trăsăturile îi erau descompuse, cu cearcăne adânci şi întunecate sub ochi.

— Dacă stelele sunt atât de favorabil dispuse, ce te tulbură, tată?

— Am fost aspru cu tine. Te-am crescut dur.

Hal clătină din cap.

— Tată...

Dar Sir Francis îl făcu să tacă punându-i o mână pe braţ.

— Trebuie să-ţi aminteşti mereu de ce am făcut asta. Dacă te-aş fi iubit mai puţin, aş fi fost mai blând.

Strânsoarea pe braţul lui Hal se înteţi când simţi că Hal îşi trage răsuflarea să vorbească.

— Am încercat să te pregătesc şi să-ţi ofer cunoştinţele şi puterea de-a împlini destinul special pe care ţi l-au rezervat stelele. Ai înţeles asta?

— Da. Am ştiut asta tot timpul. Mi-a explicat Aboli.

— Aboli e înţelept. El o să fie cu tine când eu am să plec.

— Nu, tată. Nu vorbi despre asta.

— Fiule, uită-te la stele, continuă Sir Francis, iar Hal ezită, neştiind exact ce voia tatăl său să zică. Ştii care e steaua mea. Ţi-am arătat-o de o sută de ori până acum. Uită-te acum după ea în semnul Fecioarei.

Hal îşi ridică faţa spre ceruri şi o întoarse spre est, unde Regulus încă se arăta, luminos şi limpede. Ochii lui se mutară în semnul Fecioarei, care se afla în apropierea Leului, şi icni, cu respiraţia şuierându-i printre buze de teamă superstiţioasă. Semnul tatălui său era tăiat de la un capăt la altul de un iatagan de flăcări. O pană de un roşu aprins, roşu ca sângele.

— O stea căzătoare, şopti el.

— De fapt, o cometă, îl corectă tatăl lui. Dumnezeu îmi trimite un avertisment. Timpul meu aici se apropie de

sfârşit. Chiar şi grecii şi romanii ştiau că focul ceresc e prevestitor de dezastru, de război, foamete, ciumă şi de moartea regilor.

— Când? întrebă Hal cu voce grea de groază.

— În curând, răspunse Sir Francis. Trebuie să fie în curând. Cel mai sigur, înainte ca acea cometă să-şi încheie tranzitul în semnul meu. S-ar putea să fie ultima dată când eu şi cu tine vom sta singuri ca acum.

— Nu putem să facem nimic ca să evităm nenorocirea? Nu putem să fugim de ea?

— Nu ştim de unde vine, zise Sir Francis cu gravitate. Nu putem să scăpăm de ce ne-a fost scris. Dacă am fugi, atunci, cu siguranţă, am fugi direct în fălcile ei.

— O să rămânem s-o întâlnim şi o să ne luptăm cu ea, atunci, rosti Hal cu hotărâre.

— Da, o să ne luptăm, fu tatăl lui de acord. Chiar dacă rezultatul ne-a fost predestinat. Dar nu de asta te-am adus aici. Vreau să-ţi predau în noaptea asta moştenirea ta, acele moşteniri atât materiale, cât şi spirituale care îţi aparţin ca unic fiu al meu.

Îi luă faţa lui Hal între mâini şi o întoarse spre el, ca să-l privească în ochi.

— După moartea mea, rangul şi titlul de baronet, acordat străbunicului tău, Charles Courtney, de buna regină Bess, după distrugerea Armadei Spaniole, vor fi ale tale. Vei deveni Sir Henry Courtney. Înţelegi?

— Da, tată.

— Arborele tău genealogic a fost înregistrat la Colegiul de Heraldică din Anglia.

Se opri când un strigăt sălbatic răsună jos în vale: un leopard ieşise să vâneze la lumina lunii. După ce înspăimântătorul răget se stinse, Sir Francis continuă liniştit:

— Este dorinţa mea să avansezi în Ordin până când ai să atingi rangul de cavaler Nautonnier.

— Am să fac tot posibilul pentru atingerea acestui obiectiv, tată.

Sir Francis ridică mâna dreaptă. Inelul de aur de pe cel de-al doilea deget al său străluci în lumina felinarului.

Îl răsuci să-l scoată şi-l ridică în lumina lunii.

— Acest inel este unul dintre însemnele oficiale ale unui Nautonnier.

Luă mâna dreaptă a lui Hal şi îi puse inelul pe al doilea deget. Era prea mare, aşa că i-l vârî pe degetul arătător. Apoi îşi descheie gulerul ridicat al mantiei şi expuse marele sigiliu care-i atârna pe piept. Micile rubine din ochii leului Angliei şi stelele de diamant de deasupra acestuia sclipiră uşor. Îşi scoase lanţul de care era atârnat sigiliul şi i-l dădu lui Hal.

— Acest sigiliu este celălalt însemn. Este cheia ta pentru Templu.

— Sunt onorat, dar smerit de încrederea cu care mă investeşti.

— Mai există o parte de moştenire spirituală pe care ţi-o

las, zise Sir Francis căutând în faldurile mantiei sale. Ceva care să-ţi amintească de mama ta.

Îi deschise mâna şi-i puse în palmă un medalion cu un portret în miniatură al Edwinei Courtney. Lumina nu era îndeajuns de puternică pentru ca Hal să distingă detaliile portretului, dar faţa ei era întipărită în mintea şi în inima lui. Fără un cuvânt, şi-l puse în buzunarul de la piept.

— Ar trebui să ne rugăm împreună pentru pacea sufletului ei, zise Sir Francis liniştit, şi amândoi îşi plecară capetele.

După multe minute, Sir Francis îşi ridică din nou capul.

— Acum mai rămâne să discutăm doar despre moştenirea pământească pe care ţi-o las. În primul rând, High Weald, conacul familiei noastre din Devon. Ştii că unchiul tău Thomas administrează casa şi terenurile în absenţa mea. Actele de titlu sunt la avocatul meu din Plymouth...

Sir Francis continuă să vorbească, dându-i amănunte despre bunurile şi moşiile sale din Anglia.

— Am scris toate astea în jurnalul meu, dar e posibil să se piardă sau să fie furat înainte să-l poţi studia. Aminteşte-ţi tot ce ţi-am spus.

— N-am să uit nimic, îl asigură Hal.

— Apoi mai sunt şi prăzile pe care le-am cucerit în această călătorie. Ai fost cu mine când am ascuns şi comoara de pe *Heerlycke Nacht,* şi pe cea de pe *Standvastigheid.* Când o să te întorci cu prada în Anglia,

asigură-te că plăteşti fiecărui om din echipaj cota pe care a câştigat-o.

— N-am să dau greş în asta.

— Plăteşte, de asemenea, până la ultimul cent partea Coroanei către ofiţerii vamali ai regelui. Doar un tâlhar ar căuta să-l înşele pe suveranul lui.

— Eu n-am să dau greş cu plata către regele meu.

— N-am să-mi găsesc odihna niciodată dacă am să ştiu că toate bogăţiile pe care le-am câştigat pentru tine şi rege au fost pierdute. Îţi cer să faci un jurământ pe onoarea ta de cavaler al Ordinului, zise Sir Francis. Trebuie să juri că n-ai să dezvălui nimănui locul unde se află prada. În zilele grele care ne aşteaptă, cât timp cometa roşie îmi traversează semnul şi dictează asupra afacerilor noastre, o să fie poate duşmani care vor încerca să te silească să încalci acest jurământ. Nu trebuie să uiţi nicio clipă mottoul familiei noastre. *Durabo!* Am să îndur.

— Pe onoarea mea şi în numele lui Dumnezeu, am să îndur, promise Hal.

Cuvintele îi ieşiră uşor pe gură. N-avea de unde să ştie că atunci când şi le va aminti, vor fi atât de cumplite şi de grele, încât să-i zdrobească inima.

În întreaga lui carieră militară, colonelul Cornelius Schreuder participase la campanii mai degrabă cu trupe formate din băştinaşi decât cu oameni din propria rasă şi ţară. Îi prefera, fiindcă erau obişnuiţi cu greutăţile şi mai

puţin probabil să fie afectaţi de căldură şi soare sau de frig şi umezeală. Erau imuni la friguri sau alte molime care îi afectau pe oamenii albi care se aventurau în acest climat tropical şi supravieţuiau cu mai puţină mâncare. Puteau să supravieţuiască şi să lupte cu hrana frugală pe care o furnizau aceste pământuri sălbatice şi teribile, unde trupele europene s-ar fi îmbolnăvit şi ar fi murit dacă ar fi fost silite să se supună unor privaţiuni similare.

Mai exista un motiv pentru care le prefera. În vreme ce viaţa creştinilor trebuia să fie socotită scumpă, aceşti păgâni puteau să fie sacrificaţi fără astfel de consideraţii, la fel cum bovinele n-au aceeaşi valoare ca oamenii şi pot să fie sacrificate fără grijă. Desigur, erau tâlhari renumiţi şi nu puteau fi de încredere în preajma femeilor sau a alcoolului, iar când erai obligat să te bizui pe iniţiativa lor, se purtau ca nişte copilaşi, dar cu câţiva ofiţeri olandezi buni lângă ei, curajul şi spiritul lor de luptă compensau aceste puncte slabe.

Schreuder stătea pe o ridicătură de teren şi privea coloana lungă de infanterie trecând pe lângă el. Era remarcabil cât de repede se recuperaseră după răul de mare de care suferiseră şi care îi chinuise chiar şi cu o zi în urmă pe cei mai mulţi dintre ei. O noapte de odihnă pe pământul ferm şi câteva bucăţi de peşte uscat cu pâine de sorg coaptă pe cărbuni, şi în această dimineaţă erau veseli şi puternici ca atunci când se îmbarcaseră... Mărşăluiră desculţi pe lângă el, în urma subofiţerilor albi, mişcându-se

cu uşurinţă în ciuda poverii pe care o cărau şi trăncănind între ei în limba lor.

Schreuder avea acum mai multă încredere în ei decât oricând de când se îmbarcaseră în Golful Table. Îşi scoase pălăria şi îşi şterse fruntea de sudoare. Soarele abia dacă se ridicase deasupra vârfurilor copacilor, dar deja era cald ca în cuptorul unui brutar. Se uită la dealurile şi pădurea care îi aştepta. Harta pe care o desenase scoţianul roşcovan era rudimentară şi abia dacă se regăsea pe ea toată linia ţărmului şi nu avertiza asupra acestui teren accidentat pe care-l întâlniseră.

La început mărşăluiseră de-a lungul ţărmului, dar asta făcea înaintarea dificilă – la fiecare pas, sub poverile lor, oamenii se afundau în nisip până la glezne. De asemenea, pe plajele deschise erau pietre şi formaţiuni stâncoase, care-i puteau întârzia. Astfel că Schreuder cotise spre interior şi îşi trimisese cercetaşii înainte, ca să găsească o altă rută.

În acel moment se auzi un strigăt de sus. Un bărbat cobora alergând panta dealului. Gâfâind, hotentotul se apropie şi salută cu o înfloritură.

— Colonele, e un râu mare înainte.

La fel ca majoritatea celor care făceau parte din aceste trupe, vorbea bine limba olandeză.

— Fir-ar să fie! blestemă Schreuder. O să rămânem mult în urmă şi întâlnirea noastră e peste numai două zile. Arată-mi drumul.

Iscoada îl duse spre creasta dealului. În vârful pantei abrupte, la picioarele lui, se deschidea valea râului.

Malurile erau la aproape două sute de picioare mai jos şi erau bogat împădurite. Estuarul era larg şi maroniu. Îşi scoase ocheanul din tocul de piele şi cercetă cu luare-aminte valea unde aceasta tăia adânc din dealurile din interior.

— Nu pare să fie o modalitate uşoară de trecere şi nu-mi permit să pierd timpul ca să caut în continuare. Se uită în jos. Legaţi frânghii de copacii ăştia din vârf, ca să aibă oamenii ceva de care să se prindă pe pantă.

Dură o jumătate de dimineaţă ca să coboare în vale două sute de oameni. La un moment dat, o coardă cedă sub greutatea a cincizeci de oameni care se ţineau de ea în timp ce coborau. Totuşi, deşi cei mai mulţi suferiră zgârieturi, tăieturi şi entorse, când ajunseră jos pe mal, niciunul nu era accidentat grav. Un tânăr infanterist singalez căzu şi-şi prinse piciorul într-o rădăcină de copac făcându-şi zob osul de la genunchi în jos.

— Păi, am pierdut un singur om, îi zise Schreuder cu satisfacţie locotenentului său. Ar fi putut să ne coste mult mai mult. Era posibil să petrecem zile întregi căutând altă trecere.

— O să facem o targă pentru rănit, sugeră locotenentul Maatzuyker.

— Eşti bătut în cap? se răsti Schreuder. Ne-ar ţine din mărşăluit. Lasă prostul neîndemânatic aici, cu un pistol

încărcat. Când o să vină hienele, poate o să se hotărască în cine să tragă, într-una dintre ele sau în el însuşi. Gata cu vorba! Să ne continuăm drumul.

Schreuder privi de pe mal cum apele râului lat de o sută de iarzi se învolburau, în timp ce curgeau vijelios spre mare.

— Trebuie să construim plute... îndrăzni să spună locotenentul Maatzuyker, dar Schreuder mârâi:

— Nu-mi permit să pierd timpul nici cu asta. Întinde o frânghie spre celălalt mal. Trebuie să văd dacă râul ăsta poate fi trecut cu piciorul.

— Curentul e puternic, rosti Maatzuyker cu tact.

— Chiar şi un prost poate să vadă asta, Maatzuyker. Poate de-asta nu ţi-a fost nici ţie greu să observi, replică Schreuder ameninţător. Alege cel mai puternic înotător pe care-l ai!

Maatzuyker salută şi se grăbi să ajungă la trupe. Ei ghiciră ce-i aşteaptă şi fiecare găsi ceva interesant de studiat pe cer sau în pădure, mai degrabă decât să întâlnească privirea lui Maatzuyker.

— Ahmed! strigă la unul dintre caporalii săi, prinzându-l de umăr şi scoţându-l afară din mulţimea de oameni care încercau să treacă neobservaţi.

Resemnat, Ahmed îşi predă arma unui camarad şi începu să se dezbrace. Trupul lui gol era lipsit de păr şi galben, cu muşchi supli şi tari.

Maatzuyker îi înnodă frânghia la subţiori şi bărbatul intră

în râu. Apa îi ajunse treptat până la brâu. Speranţele lui Schreuder pentru o traversare rapidă şi uşoară crescură uşor. Soldaţii de pe mal strigau încurajări, în timp ce desfăşurau frânghia.

Apoi, când fu aproape la jumătatea traversării, Ahmed se poticni brusc în canalul principal al râului şi capul îi dispăru sub apă.

— Trageţi-l înapoi! ordonă Schreuder, iar ei îl traseră pe Ahmed la loc, în apa mai puţin adâncă, unde se luptă să-şi recâştige echilibrul pe picioare, pufnind şi tuşind ca să scuipe apa înghiţită.

Dintr-odată, Schreuder strigă cu mai multă insistenţă:

— Trageţi! Scoateţi-l din apă!

Văzuse un vârtej puternic pe suprafaţa apelor opace, la cincizeci de iarzi în amonte. Apoi, o formă în V coborând rapid de-a lungul canalului, către locul unde caporalul lipăia în apa mică. Echipa de la frânghie o văzu şi ea atunci şi, cu strigăte de consternare, îl traseră pe Ahmed atât de viguros, că îl răsturnară pe spate şi îl târâră răsucindu-l şi lovindu-l de mal. Totuşi, bestia de sub apă se mişcă mai rapid şi se îndreptă săgeată către neajutoratul om.

Când fu la doar câţiva iarzi de acesta, botul lui negru se deformă, noduros şi solzos ca un buştean înnegrit, ţâşni la suprafaţă, iar la şase iarzi în spatele capului răsări o coadă cu creastă de saurian. Monstrul hidos trecu prin spaţiul liber şi se ridică din apă, deschizând fălcile şi afişând rândurile zimţuite de dinţi galbeni.

Atunci Ahmed îl văzu şi ţipă nebuneşte. Cu un trosnet ca de ghilotină care cade, fălcile se închiseră peste partea de jos a corpului său.

Om şi fiară se scufundară într-un vârtej de spumă. Soldaţii de la frânghie săriră în picioare şi se luptară să se târască unul peste altul pe mal.

Schreuder sări după ei şi apucă de capătul frânghiei. O răsuci de două ori în jurul încheieturii de la mână şi se aruncă cu toată greutatea pe frânghie. În vâltoarea valului cafeniu se produse o altă explozie de spumă clocotitoare, când crocodilul uriaş, cu colţii înfipţi în burta lui Ahmed, se rostogoli din nou şi din nou cu o viteză ameţitoare. Ceilalţi oameni reuşiră să se pună pe picioare şi aşteptau încruntaţi. O pată roşie apăru brusc pe apa cafenie când Ahmed fu retezat în jumătate, în modul în care un gurmand ar răsuci copanul de pe carcasa unui curcan.

Pata de sânge se îndepărtă şi se disipă în aval, luată de curentul rapid, iar efortul depus de oameni scăzu când dispăru rezistenţa de la celălalt capăt al frânghiei. Trunchiul lui Ahmed fu târât pe uscat, cu braţele lovind spasmodic şi cu gura deschizându-se şi închizându-se convulsiv, precum aceea a unui peşte muribund.

Departe, pe râu, crocodilul se ridică din nou, ţinând între fălci picioarele şi partea de jos a trupului lui Ahmed. Săltă capul spre cer, înfulecă lacom şi se încordă să înghită. Când carcasa sfâşiată în bucăţi îi alunecă în guşă, o văzură umflându-i gâtlejul brun, pal şi solzos.

Schreuder urlă furios.

— Fiara asta tâmpită o să ne întârzie zile întregi dacă o lăsăm.

Se întoarse către muşchetarii cuprinşi de tremur care trăgeau deoparte corpul sfârtecat al lui Ahmed.

— Aduceţi înapoi aici bucata de carne!

Ei îi lăsară cadavrul la picioare şi-l priviră cu înfiorare cum se dezbrăcă şi rămâne gol înaintea lor, cu musculatura plată, tare vălurindu-i pe burtă şi penisul gros ivindu-se din încâlceala părului închis la culoare de la baza acestuia. La ordinul lui nerăbdător, îi legară o frânghie la subsuori, apoi îi înmânară o muschetă încărcată cu fitil arzând la închizător, pe care Schreuder şi-o puse pe umeri. Cu cealaltă mână apucă braţul mort şi moale al lui Ahmed. Pe mal se ridică un zumzet neîncrezător de uimire, când Schreuder păşi în râu, trăgând după el rămăşiţele sângerânde.

— Vino încoace, bestie jegoasă! strigă el furios când apa îi ajunse la genunchi şi continuă să înainteze.

— Vrei să mănânci? Păi, am ceva de mestecat pentru tine.

Un geamăt de groază izbucni din toate gâtlejurile când, în amonte de unde era Schreuder cu apă până la şolduri, se produse un alt vârtej uriaş şi crocodilul se îndreptă în grabă spre el din aval, lăsând o urmă lungă pe suprafaţa cafenie.

Schreuder se pregăti şi apoi, cu o mişcare rotundă de braţ, aruncă jumătatea superioară a cadavrului sfârtecat al

lui Ahmed în faţa atacului energic al crocodilului.

— Mănâncă asta! strigă el ridicând arma pe umăr şi ţintind-o către momeala umană care se agita la doar două braţe în faţa lui.

Capul monstruos ţâşni la suprafaţă şi gura i se deschise suficient de larg pentru a devora bietele rămăşiţe sfârtecate ale lui Ahmed. De-a lungul cătării, Schreuder se uită în fălcile căscate. Văzu ţepuşele zimţate ale dinţilor, încă mărunţind fâşii de carne de om, şi dincolo de acestea, mucoasa gâtului, de un minunat galben de zinc. Când fălcile se deschiseră, o membrană dură închise automat gâtlejul, pentru a preveni intrarea apei în plămânii fiarei.

Schreuder ţinti în adâncul gâtlejului deschis şi apăsă pe trăgaci. Fitilul de ardere căzu şi după o clipă de întârziere, pulberea se aprinse. Apoi, când Schreuder ţinti fără ezitare, se auzi un vuiet asurzitor şi un jet lung de fum albastru argintiu zbură din bot drept în fundul gâtului crocodilului. Trei uncii de plumb trecură prin membrană, rupând traheea, artera şi carnea, tăind adânc în cavitatea toracică, traversând inima reptiliană rece şi plămânii.

O astfel de convulsie puternică supuse la cazne marea şopârlă ai cărui cinci iarzi lungime se arcuiră deasupra apei şi capul grotesc aproape atinse creasta cozii înainte să cadă înapoi, într-o izbucnire înaltă de spumă. Apoi se răsuci, scufundându-se, şi ţâşni din nou, rotindu-se şi contorsionându-se monstruos.

Schreuder nu rămase să urmărească aceste hidoase

convulsii mortale, ci lăsă muscheta fumegândă să cadă, iar aceasta plonjă cu capul înainte în cea mai adâncă zonă a canalului. Bazându-se pe faptul că frenezia fiarei avea să intimideze şi să descurajeze orice altă reptilă mortală, înotă cu putere spre mal, cu lovituri largi de braţe.

— Trageţi de frânghie să-l scoatem! strigă Maatzuyker la oamenii care paralizaseră de şoc, iar ei îşi reveniră în simţiri.

Ţinând-o ridicată, ca s-o ferească de curent, o lăsară jos când Schreuder se târî prin canal.

— Atenţie! strigă Maatzuyker, când un crocodil, apoi un altul ieşiră la suprafaţă.

Ochii lor erau aşezaţi în proeminenţe cornoase pe cap, astfel că erau capabili să vadă convulsiile mortale ale tovarăşului lor fără să-şi expună de tot capetele.

Stropii mai blânzi aruncaţi în sus de Schreuder nu le atraseră atenţia până când acesta nu ajunse la doar câteva lovituri de braţ de malul îndepărtat, moment în care unul dintre monştri îi simţi prezenţa. Se întoarse şi se grăbi spre el, cu valuri împroşcând în formă de evantai de fiecare parte a nodulilor gemeni de pe fruntea acestuia.

— Mai repede! urlă Maatzuyker. Vine!

Schreuder îşi intensifică loviturile, în timp ce crocodilul venea rapid peste el. Fiecare om de pe mal urla către el încurajări, dar crocodilul era la doar o lungime de corp în urmă când picioarele lui Schreuder atinseră fundul. Mai erau câţiva iarzi când Schreuder se aruncă înainte şi

puternicele fălci clănţăniră, închizându-se cu doar câţiva inci în spatele picioarelor lui.

Trăgând de frânghia ca o coadă, olandezul se clătină spre şirul de copaci – dar încă nu era conştient de pericol, căci creatura asemănătoare cu un dragon se ridică pe picioarele butucănoase venind spre uscat şi se împletici după el cu o rapiditate greu de crezut pentru privitori. Schreuder ajunse la primul copac din pădure, aflat la câţiva iarzi de el, şi sări să apuce o cracă ieşită în afară. Când fălcile cu cioturi de dinţi se ciocniră una de alta închizându-se, reuşi doar să-şi ridice picioarele deasupra muşcăturii lor şi, cu ultimele puteri, să se tragă în sus pe creangă.

Reptila frustrată rămase la pândă dedesubt, dând târcoale trunchiului copacului. Apoi, scoţând un urlet şuierat, se retrase încet pe mal. Îşi căra pe sus coada lungă, cu creastă ca de cocoş gigantic, iar când ajunse la râu se lăsă în jos şi lunecă înapoi sub apă.

Chiar înainte ca ea să dispară, Schreuder strigă peste râu:

— Grăbiţi-vă cu capătul de la voi!

Legă propriul capăt de frânghie în jurul trunchiului gros pe care se cocoţase şi-l înnodă. Apoi strigă:

— Maatzuyker! Pune-i pe oamenii ăia să construiască o plută. Pot să se tragă singuri pe frânghie împotriva curentului.

Coca corăbiei *Resolution* fu curăţată de buruieni şi

lipitori şi, când echipajul reuşi să-i ridice parâmele, se îndreptă încet sub presiunea fluxului.

Cât fusese carenată pe plajă, dulgherii terminaseră modelarea şi pavoazarea noului catarg şi era, în sfârşit, gata de plecare. Fu nevoie de toată lumea ca să care verga lungă şi grea de pe plajă şi să ridice capătul gros peste copastie. Fu făcut rapid greementul la celelalte două catarge ridicate, iar parâmele fură ajustate pentru ridicarea noii vergi.

Cu grupurile de lucru opintindu-se prudent în parâme, şi cu Uriaşul Daniel şi Ned dirijându-le, ridicară vertical masivul pin lung şi strălucitor. Sir Francis n-avea încredere în nimeni altcineva să supravegheze cruciala activitate de potrivire a călcâiului de catarg în gaura din puntea principală şi apoi de glisare de la carenă la talpa catargului de la carlinga corăbiei. Era o operaţiune delicată, care avu nevoie de puterea a cincizeci de oameni şi le ocupă cea mai mare parte a zilei.

— Bravo, băieţi! le zise Sir Francis când, în cele din urmă, verga masivă alunecă ultimii centimetri la locul ei şi călcâiul tropăi puternic în talpa pregătită. Lăsaţi-l moale!

Nemaifiind susţinut de parâme, catargul de cincisprezece iarzi se ridică de la sine.

De unde era, scufundat până la brâu în lagună, Uriaşul Daniel strigă:

— Acum, vai de capetele alea de brânză. În zece zile începând de azi o să navigăm printre capuri, ţineţi minte ce

v-am spus.

Sir Francis îi zâmbi de la balustradă.

— Nu înainte să punem şartul la catargul ăsta. Şi asta n-are să se întâmple dacă stai acolo şi dai din gură.

Tocmai voia să se întoarcă, însă, brusc, se încruntă spre mal. Soţia guvernatorului ieşise dintre copaci, urmată de servitoarea ei, iar acum stătea pe plajă, învârtind între degetele lungi şi albe mânerul umbrelei de soare pe care o ţinea deasupra capului, şi roata viu colorată atrase privirea fiecărui om din echipajul său. Chiar şi Hal, care supraveghea echipa pe puntea teugei, lăsă treaba ca să se holbeze la ea ca un năr od. În ziua aceea era îmbrăcată într-un fermecător costum nou, croit atât de decoltat în faţă, că sfârcurile aproape îi ieşeau afară.

— Domnule Courtney, strigă Sir Francis, destul de tare pentru a-l face pe fiul lui să se ruşineze. Ţine-ţi mintea la treabă. Unde sunt penele să înţepenim verga?

Hal tresări şi roşi violent sub bronzul de pe faţă, întorcându-se de la balustradă şi punând mâna pe un ciocan greu.

— L-aţi auzit pe căpitan, zise scurt către echipa lui.

— Târfa asta e Eva în raiul de aici, îi şopti Sir Francis lui Aboli, care era lângă umărul lui. L-am văzut mai înainte pe Hal uitându-se ca somnambulul la ea şi, Dumnezeule mare, se uită şi ea la el, îndrăzneaţă ca o prostituată, cu ţâţele pe-afară. E doar un copil.

— Îl vezi cu ochii unui tată. Aboli zâmbi şi clătină din

cap. Nu mai e copil. E bărbat. Mi-ai spus odată că în cartea voastră sfântă se vorbeşte despre un vultur în cer şi un şarpe pe o stâncă, un bărbat cu o ibovnică.

Deşi Hal putea să fure doar puţin timp de la îndatoririle sale, el răspundea la chemarea Katinkăi aşa cum un somon revine în râul său în sezonul de depunere a icrelor. Când ea îl chema, nimic nu putea să-l oprească să nu răspundă. Fugea către ea cu inima zburdând în acelaşi ritm cu picioarele. Trecuse aproape o zi de când fusese ultima oară singur cu Katinka, şi asta era mult prea mult pentru el. Uneori reuşea să se strecoare afară din tabără, ca s-o întâlnească de două ori sau chiar de trei ori într-o zi. De multe ori puteau fi împreună doar câteva minute, dar erau de-ajuns ca să rezolve treaba. Cei doi risipeau puţin din timpul lor preţios împreună cu formalităţi sau vorbe. Fuseseră siliţi să găsească alt loc de întâlnire decât coliba ei. Vizitele de la miezul nopţii ale lui Hal la palisada ostaticilor se încheiaseră aproape cu un dezastru. Guvernatorul van de Velde nu dormea aşa de profund cum sugera sforăitul lui, iar ei deveniseră mai neglijenţi şi zgomotoşi în jocul lor amoros.

Trezit de strigătele nestăvilite ale soţiei sale şi de răspunsurile sonore ale lui Hal, guvernatorul van de Velde apucase felinarul şi se apropiase pe furiş de coliba ei. Aboli, care stătea de pază, văzuse licărirea la timp cât să fluiere un avertisment, dându-i posibilitatea lui Hal să-şi ia hainele şi să evadeze prin gaura din zidul palisadei, chiar când van

de Velde dădea buzna în colibă cu felinarul într-o mână şi cu o sabie în cealaltă.

În dimineaţa următoare, el se plânsese cu amărăciune lui Sir Francis.

— Unul dintre hoţii tăi de marinari, acuză el.

— Lipseşte vreun obiect de valoare din coliba soţiei tale? vru să ştie Sir Francis, şi când van de Velde scutură din cap, insinuă răutăcios: Poate că soţia ta n-ar trebui să facă atâta spectacol cu bijuteriile ei, ca să stârnească gânduri avare. În viitor, sire, ar fi prudent să ai mai multă grijă de *toate* bunurile tale.

Sir Francis chestionă oamenii care nu fuseseră de gardă, şi cum soţia guvernatorului nu putea să furnizeze nicio descriere a intrusului – dormea adânc în acel moment – în curând, problema fu lăsată baltă. Aceea fusese ultima vizită nocturnă pe care Hal îndrăznise s-o facă.

În schimb, descoperiră acest loc secret ca să se întâlnească. Era bine ascuns, dar suficient de aproape de tabără pentru ca Hal să poată să răspundă la chemare şi să ajungă în doar câteva minute. Se opri pentru scurt timp pe terasa îngustă din faţa peşterii, respirând adânc în graba şi emoţia lui. El şi Aboli descoperiseră locul când se întorseseră dintr-una dintre incursiunile lor de vânătoare pe dealuri. Nu era chiar o peşteră, ci un intrând unde gresia roşie şi moale fusese erodată de straturile de rocă mai dură, formând o verandă adâncă.

Nu fuseseră primii oameni care trecuseră pe-acolo. În

vatra de piatră de pe peretele din spate al adăpostului era cenuşă veche, iar tavanuljos era murdar de funingine. Pe podea erau oase de peşte şi de mici mamifere, resturi ale mesei pregătite pe vatră. Oasele se uscaseră şi erau curate, iar cenuşa era rece şi împrăştiată. Vatra nu mai fusese folosită de mult.

Totuşi, acestea nu erau singurele semne ale ocupaţiei umane. Peretele din spate era acoperit de la podea la tavan cu o cavalcadă sălbatică şi exuberantă de picturi. An tilope cu coarne şi gazele cum Hal nu mai văzuse, alergând în turme mari pe stânca netedă, vânate de nişte arcaşi slabi ca nişte ţâri, cu fese bombate şi penisuri erecte în mod caraghios. Picturile erau copilăreşti şi colorate, iar perspectiva şi dimensiunile oamenilor şi animalelor fantastice erau relative. Unele siluete umane depăşeau mărimea elefantului pe care-l urmăreau, iar vulturii aveau de două ori mărimea turmelor de bivoli negri de sub aripile lor întinse.

Cu toate acestea, Hal era fermecat de ele. De multe ori, în intervalele liniştite dintre partidele sălbatice de amor, ar fi zăcut acolo uitându-se la aceşti omuleţi ciudaţi care vânau animale şi se luptau între ei. În acele clipe simţea o dorinţă ciudată de a şti mai multe despre artişti şi despre aceşti eroici vânători şi războinici.

Când îl întrebă pe Aboli despre ei, uriaşul negru ridică din umeri dispreţuitor.

— Sunt boşimani. Nu chiar oameni, ci nişte maimuţele

galbene. Dacă ai fi vreodată atât de ghinionist să te întâlneşti cu una dintre ele, o soartă de care cei trei zei ai tăi ar trebui să te ferească, ai afla mai multe despre săgeţile lor otrăvite decât despre ulcelele lor cu vopsea.

În acea zi picturile îi reţinură interesul numai pentru o clipă, fiindcă patul de iarbă întins pe podea lângă perete era gol. Nu era o surpriză pentru el, fiindcă sosise devreme la întâlnire. Totuşi, se întrebă dacă ea avea să vină sau dacă invitaţia fusese un capriciu. Apoi auzi în spatele lui trosnetul unei crenguţe care se rupea mai jos, pe pantă.

Se uită iute înjur după un loc unde să se ascundă. La una dintre părţile intrării atârna o perdea de viţă ale cărei frunze verzi erau împodobite cu uimitoare flori galbene, al căror parfum uşor şi dulce adia prin peşteră. Hal se strecură în spatele acesteia şi se lipi cu spatele de peretele de stâncă.

O clipă mai târziu, Katinka sări uşor pe terasa din faţa intrării şi privi înăuntru. Când îşi dădu seama că nu era nimeni, trupul i se încordă de furie. Rosti un cuvânt în olandeză pe care, fiindcă ea îl repeta des, ajunsese să-l cunoască bine. Era obscen şi el simţi că i se face pielea de găină la gândul deliciilor pe care le prevestea cuvântul.

Ieşi în tăcere din ascunzătoare şi se strecură în spatele ei. Îi puse o mână peste ochi şi celălalt braţ în jurul taliei, o ridică de jos şi fugi cu ea spre patul de iarbă.

Mult mai târziu, Hal zăcea pe spate pe salteaua de iarbă, cu pieptul gol încă înălţându-se şi coborând şi şiroind

de sudoare. Ea îi rodea uşor unul din sfârcuri, ca şi cum era o stafidă.

Apoi începu să se joace cu medalionul de aur care-i atârna la gât.

— Drăguţ, murmură ea. Îmi plac ochii roşii de rubin ai leului. Ce este?

El nu înţelese această întrebare complexă în limba ei şi ridică din umeri. Ea repetă lent şi clar.

— Este ceva ce mi-a dat tatăl meu. Are o valoare mare pentru mine, răspunse el evaziv.

— Îl vreau eu, zise ea. Mi-l dai mie?

El zâmbi uşor.

— N-aş putea să fac asta niciodată.

— Mă iubeşti? se bosumflă ea. Eşti nebun după mine?

— Da, te iubesc nebuneşte, recunoscu el, ştergându-şi sudoarea din ochi cu dosul palmei.

— Atunci, dă-mi medalionul.

El clătină din cap fără cuvinte şi apoi, ca să evite continuarea discuţiei, întrebă:

— Tu mă iubeşti aşa cum te iubesc eu?

Ea râse cu veselie.

— Nu fi capră proastă! Sigur că nu te iubesc. Nu-l iubesc decât pe domnul Ciclop.

Îi poreclise sexul după gigantul cu un singur ochi din legendă şi, ca să-şi susţină afirmaţia, i-l atinse cu mâna.

— Dar nici chiar el nu-mi place când e atât de moale şi de mic.

Degetele ei fură ocupate pentru o clipă şi apoi râse din nou, de data asta gutural.

— Uite, acum deja îl iubesc mai mult. A, da! Şi mai bine. Cu cât se face mai mare, cu atât îl iubesc mai mult. Am să-l sărut acum, ca să-i arăt cât de mult îl iubesc.

Îşi trecu vârful limbii în jos pe burta lui, dar când îşi împinse faţa în tufişul întunecat de păr pubian, o opri un sunet. Se rostogolea de-a lungul lagunei de dedesubt şi se sparse într-o sută de ecouri bubuind pe dealuri.

— Tunet! ţipă Katinka şi se ridică în fund. Nu-mi place tunetul. Încă de când eram mică.

— Nu e tunet! zise Hal şi o împinse la o parte atât de dur, că ea ţipă din nou.

— O! Fiu de porc, mă doare.

Dar Hal nu-i luă în seamă plângerile şi sări în picioare. Gol, se repezi la intrarea în peşteră şi se uită afară. Intrarea era suficient de sus pentru a-i permite să vadă peste vârfurile copacilor din pădurea care înconjura laguna. Catargele goale ale corăbiei *Resolution* se înălţau pe cerul albastru al amiezii. Văzduhul era plin de păsări de mare – sunetul furtunos le alungase de pe suprafaţa apei şi lumina soarelui le sclipea în aripi, şi aşa cum dădeau târcoale sus, deasupra capului, păreau creaturi din gheaţă şi cristal.

Un val pufos de ceaţă ascunse jumătate din lagună. Acoperi stâncile golaşe ale capurilor în talazuri bleu argintii care fură brusc străbătute de ciudate pâlpâiri de lumină. Dar asta nu era ceaţă.

Tunetul bubui din nou, ajungând la Hal mult timp după fulgerarea de lumină, sunetului îndepărtat luându-i timp ca să ajungă la urechile lui. Norii turbionari se îngroşară, deversând dens şi greoi ca uleiul peste apele lagunei. Pe deasupra acestui troian de nori pluteau catargele înalte şi pânzele a două corăbii mari, care păreau suspendate deasupra apelor. Se uită lung la ele, stupefiat, cum navigau liniştite printre capuri.

O altă salvă erupse de pe corabia din faţă. Văzu de îndată că era o fregată, cu carena neagră împodobită cu alb, cu sabordurile căscate şi focul şi fumul izbucnind din ea. Ridicat deasupra valurilor de fum, tricolorul Republicii Olandeze fâlfâia în briza uşoară a amiezii. Pe curs, în spatele acesteia, *Gull of Moray* o urma elegant, culorile Sfântului Gheorghe şi ale Sfântului Andrei şi marea cruce roşie a Templului înfrumuseţau stâlpii şi tachelajul, culevrinele acestuia mugind în cor războinic.

— Dumnezeule milostiv! ţipă Hal. De ce bateriile de la intrare nu le răspund la foc?

Apoi văzu cu ochiul liber soldaţi ciudaţi în uniforme verzi depăşind amplasamentele tunurilor de la poalele stâncilor, săbiile şi capetele de oţel ale suliţelor lor lucind intermitent în lumina soarelui când ucideau servanţii şi le aruncau trupurile peste parapete, în marea de dedesubt.

— Ne-au surprins oamenii din forturi. Buzzard i-a condus pe olandezi la noi şi le-a arătat unde sunt amplasate tunurile noastre. Vocea îi tremura de indignare. Va plăti cu

sângele lui pentru ziua asta, jur.

Katinka sări de pe salteaua de iarbă şi veni în fugă lângă el.

— Uite! E o corabie olandeză, vine să mă salveze din vizuina piratului prost de taică-tău. Aduc mulţumire lui Dumnezeu! În curând am să fiu departe de locul ăsta părăsit şi în siguranţă, la Buna Speranţă. Dansă de încântare. Când o să vă spânzure pe tine şi pe tatăl tău pe esplanada din afara fortului, am să fiu acolo, să-ţi trimit un ultim sărut şi să-ţi fac cu mâna în semn de adio.

Râse batjocoritor.

Hal o ignoră. Fugi înapoi în peşteră, îşi trase hainele în grabă şi se încinse cu sabia Neptun.

— O să fie lupte şi mare pericol, dar vei fi în siguranţă dacă rămâi aici până se termină, zise el şi o luă la vale.

— Nu poţi să mă laşi aici singură! ţipă ea după el. Întoarce-te, îţi poruncesc!

Dar el nu băgă în seamă chemarea ei şi coborî pe cărare, printre copaci.

„N-ar fi trebuit să-i permit niciodată să mă ademenească de lângă tata, se lamentă el în tăcere, în timp ce alerga. El m-a avertizat asupra pericolului cometei roşii. Indiferent ce soartă crudă mă aşteaptă acum, o merit”.

Era într-o asemenea primejdie, că era orb la toate, în afară de nevoia de a-şi prelua atribuţiile neglijate, şi aproape se repezi cu toată viteza în liniile soldaţilor care se deplasau prin pădure. Mirosi la timp fumul fitilului arzând şi

apoi zări uniformele lor verzi şi bandulierele albe, în timp ce ei îşi croiau drum printre copaci. Se aruncă la pământ şi se rostogoli în spatele trunchiului unui smochin sălbatic înalt.

Se uită şi văzu că ciudatele trupe îmbrăcate în verde se îndepărtau de el, înaintând spre tabără, cu suliţele şi muschetele pregătite, păstrând ordinea sub conducerea unui ofiţer alb.

Auzi apelul estompat al ofiţerului în limba olandeză:

— Păstraţi-vă răsfiraţi! Nu vă înghesuiţi!

Nu mai exista nicio îndoială acum ale cui erau trupele acestea. Olandezul era cu spatele la el, aşa că Hal avu un moment de răgaz să se gândească.

„Trebuie să ajung la tabără ca să-l avertizez pe tata, dar n-am timp suficient ca să fac un ocol. O să fiu nevoit să-mi croiesc drum prin liniile inamice”.

Scoase sabia din teacă şi se ridică într-un genunchi, apoi îşi dădu seama de ceva. „Suntem depăşiţi numeric pe uscat şi pe apă. De data asta nu mai avem vase în flăcări să le îndreptăm către Buzzard şi fregata olandeză. Bătălia va fi grea”.

Folosindu-se de vârful sabiei, făcu o groapă în solul argilos moale de la baza smochinului sălbatic. Apoi îşi scoase inelul de pe deget şi medalionul cu portretul mamei lui din buzunar şi le lăsă în groapă. După aceea ridică sigiliul de Nautonnier de la gât şi-l puse deasupra comorii sale. Puse solul afânat la loc peste ele şi bătători cu palma.

Îi luă doar un minut, dar când se ridică în picioare,

ofiţerul olandez dispăruse în pădurea din faţă. Hal se strecură înainte, ghidat de foşnetul şi trosnetele din tufişuri.

„Fără ofiţerii lor, oamenii ăştia n-o să lupte prea bine, se gândi el. Dacă aş putea să-l iau pe ăsta, am să le mai tai elanul”.

Încetini în timp ce se apropia de omul pe care-l urmărea şi ajunse în spatele olandezului când acesta îşi croia drum prin tufişuri, zgomotul înaintării sale mascând sunetele mai slabe ale apropierii lui Hal.

Olandezul transpirase şi avea pete umede şi întunecate în partea de jos a spatelui hainei. După epoleţi, Hal îşi dădu seama că era locotenent în armata Companiei. Era slab şi deşirat, cu pustule roşii inflamate pe ceafa gâtului sfrijit. Ducea sabia în mâna dreaptă. Nu se spălase de mai multe zile şi puţea ca un mistreţ.

— În gardă, mijnheer! îl provocă Hal în olandeză, fiindcă nu putea să-l atace prin spate.

Locotenentul se întoarse cu faţa spre el, ridicând sabia în gardă. Ochii lui erau de un albastru pal şi se deschiseră larg de şocul şi groaza de a-l găsi pe Hal atât de aproape în spatele lui. Nu era cu mult mai în vârstă decât Hal şi faţa i se albi de teroare, punând în evidenţă erupţiile violete de acnee care-i acopereau bărbia.

Hal atacă şi lamele lor scrâşniră încrucişându-se. Se retrase rapid, dar cu prima atingere uşoară îşi evaluă adversarul. Olandezul era lent şi încheieturii mâinii lui îi lipsea lovitura şi forţa unui spadasin exersat.

Cuvintele tatălui său îi sunară în urechi. „Luptă de la prima lovitură. Nu aştepta până te enervezi”.

Şi dădu inimii sale o furie rece, criminală de a ucide.

— Ha! mormăi el şi fentă sus, vizând ochii olandezului, dar echilibrându-se pentru pararea acestuia.

Locotenentul fu lent la contracarare şi Hal ştiu că poate să rişte atacul rapid învăţat de la Daniel împotriva unui astfel de inamic. Putea să aleagă uciderea rapidă.

Încheietura mâinii i se călise în orele de antrenament pe punte cu Aboli, prinse lama olandezului şi o răsuci cu o mişcare agitată care respinse vârful de pe linia de apărare. Iniţie o deschidere, dar ca să o exploateze cu atacul rapid trebuia să-şi lase descoperită propria gardă şi să se pună el însuşi pe deplin în pericol în faţa ripostei naturale a olandezului – adevărată sinucidere în faţa unui adversar talentat.

Se angajă, aruncându-şi centrul de greutate în faţă, pe piciorul stâng, şi trimiţând rapid vârful către garda celuilalt. Riposta veni prea târziu şi oţelul lui Hal străpunse haina de serj pătată de sudoare. Aruncase o privire la coaste şi apoi găsise o deschidere între ele. În ciuda zilelor petrecute cu o sabie în mână, era prima dată când Hal ucidea cu oţelul rece şi fusese nepregătit pentru senzaţia lamei trecând prin carne de om.

Era o senzaţie de ud şi moarte care-i sufocă viteza împingerii. Locotenentul Maatzuyker icni şi scăpă sabia când vârful lui Hal se opri în cele din urmă în coloana lui

vertebrală. Se prinse cu mâinile goale de lama ascuţită ca un brici a lui Hal. Aceasta îi tăie palmele până la os, retezându-i tendoanele într-o izbucnire rapidă de sânge strălucitor. Degetele se deschiseră, lipsite de putere şi el se lăsă în genunchi, uitându-se în sus, la faţa lui Hal, cu ochii lui albaştri apoşi, ca şi cum era gata să izbucnească în lacrimi.

Hal se aplecă asupra lui şi trase de mânerul cu safir al sabiei Neptun, dar lama de Toledo se agăţase bine în carnea umedă. Maatzuyker icni în agonie şi ridică mâinile mutilate a rugăminte.

— Îmi pare rău, şopti Hal îngrozit şi trase din nou de mânerul sabiei.

De data asta, Maatzuyker deschise gura larg şi scânci. Lama îi trecuse prin plămânul drept şi un şuvoi brusc de sânge îi ieşi printre buzele palide, curgând pe pieptul hainei sale şi stropindu-i cizmele lui Hal.

— O, Doamne! murmură Hal când Maatzuyker se răsturnă pe spate cu lama între coaste.

Se opri pentru o clipă, neputincios, uitându-se cum celălalt se sufocă şi se îneacă în propriul sânge. Apoi, aproape în spatele lui, se auzi un strigăt sălbatic din tufişuri.

Un soldat în jachetă verde îl reperase. O muschetă explodă, peletele zguduind frunzele de deasupra capului lui Hal şi se opriră în trunchiul copacului de lângă el. Fu electrizat. Ştiuse până în acel moment ce are de făcut, dar

nu fu în stare să se adune ca să facă. Acum, îşi puse călcâiul ferm pe pieptul lui Maatzuyker, opintindu-se pe spate ca să înfrângă rezistenţa lamei înţepenite. Trase o dată şi apoi din nou, cu toată greutatea. Cu mare reticenţă, lama alunecă, până când se eliberă dintr-odată şi Hal se clătină înapoi.

Îşi recăpătă imediat echilibrul şi sări peste cadavrul lui Maatzuyker chiar când muscheta trase din nou şi gloanţele şuierară pe lângă capul lui. Soldatul care trăsese dibui după corn pentru praful de puşcă, încercând să reîncarce, şi Hal fugi direct spre el. Muşchetarul privi înspăimântat, apoi lăsă arma, şi se întoarse cu spatele s-o ia la goană.

Hal nu mai folosi vârful sabiei, ci îi tăie gâtul omului chiar sub ureche. Muchia briciului tăie până la os şi laterala gâtului se deschise ca o gură roşie care rânjea. Omul căzu fără un sunet. Dar peste tot în jur tufişurile erau pline de siluete în uniforme verzi. Hal îşi dădu seama că erau probabil sute. Nu era o patrulă de raid, ci o mică armată care ataca tabăra.

Auzi strigăte de alarmă şi furie şi acum observă barajul de foc de muschetă, în mare parte dezorganizat şi nedirijat, dar unele loviră tufele de fiecare parte a lui, aşa că fugi cu toată viteza şi forţa. În mijlocul zarvei, Hal recunoscu după puterea şi autoritatea sa un glas tunător.

— Prindeţi-l! se urla în olandeză. Nu-l lăsaţi să scape! îl vreau pe ăsta!

Hal se uită în direcţia de unde venea şi aproape se

împiedică la şocul vederii lui Cornelius Schreuder alergând printre copaci în fruntea lor. Pălăria şi peruca îi zburaseră din cap, dar panglicile şi eşarfa rangului său erau aurii. Capul ras lucea ca o coajă de ou. Mustăţile îi ieşeau în evidenţă pe faţă. Pentru cineva atât de mare, alerga rapid, dar frica îl făcu pe Hal şi mai rapid.

— Pun eu mâna pe tine! strigă Schreuder. De data asta nu mai scapi.

Hal sprintă şi după treizeci de paşi întrezări palisada taberei printre copaci. Era părăsită şi îşi dădu seama că tatăl lui şi ceilalţi oameni fuseseră momiţi departe, la marginea lagunei, de focul viu deschis de cele două corăbii de război şi că pesemne se ocupau de culevrine în amplasamente.

— La arme! strigă în timp ce fugea, cu Schreuder la doar zece paşi în urma lui. Adunarea la mine, *Resolution.* În spatele vostru!

Când intră în trombă în tabără, văzu cu uşurare imensă că Uriaşul Daniel şi peste zece marinari răspundeau apelului său, întorcându-se în grabă de pe plajă ca să-l sprijine. Hal se întoarse spre olandez.

— Haide, zise el şi se puse în gardă.

Dar chiar atunci Schreuder îi văzu pe oamenii de pe *Resolution* venind spre el şi îşi dădu seama că fugise mai repede decât propriii soldaţi, lăsându-i fără conducător, şi că în momentul acela erau doisprezece la unu.

— Iar ai noroc, căţeluş, mârâi el la Hal. Dar înainte de

sfârşitul zilei eu şi cu tine o să stăm din nou de vorbă.

La treizeci de paşi în spatele lui Hal, Uriaşul Daniel se opri brusc şi îşi ridică muscheta. Îl viză pe Schreuder, dar când mecanismul plesni, colonelul se aplecă şi se răsuci pe călcâie, lovitura trecu pe lângă, iar olandezul se întoarse în pădure, strigând adunarea muşchetarilor lui, care roiră avansând printre copaci.

— Jupâne Daniel, gâfâi Hal. Olandezul conduce o forţă puternică. Pădurea e plină de oameni.

Câţi?

— O sută sau mai mulţi. Acolo!

Arătă către primii dintre atacatorii care veneau în fugă, ascunzându-se în spatele trunchiurilor, oprindu-se să tragă şi să-şi reîncarce muschetele, apoi alergând din nou înainte.

— Mai rău, în golf sunt două corăbii de război, îi spuse Daniel. Una e *Gull,* iar cealaltă e o fregată olandeză.

— Le-am văzut de pe deal. Hal îşi trase răsuflarea. Suntem depăşiţi ca armament în faţă şi numeric în spate. Nu putem să rămânem aici. O să vină peste noi dintr-o clipă în alta. Pe plajă!

Trupele din spatele lor vociferară ca o haită de câini de vânătoare când Hal se întoarse şi îşi conduse în fugă oamenii înapoi.

Gloanţele şi împuşcăturile vâjâiau şi şuierau în jurul lor, lovind în pământul jilav de la călcâiele lor, făcându-i să se grăbească.

Zări printre copaci amplasamentele artileriei şi fumul de

tun ridicându-se. Văzu capetele tunarilor să-i reîncărcând culevrinele. În lagună, impunătoarea fregată olandeză se apropia de mal, învăluită în propriul abur. În timp ce Hal privea, cârmi într-acolo, aducându-şi flancul în relevment, şi sabordurile sale izbucniră de grozave sclipiri de flacără. Câteva secunde mai târziu trecură peste ei tunetul de canonadă şi explozia mitraliilor urlătoare.

Hal tresări la turbulenţele din aerul perturbat, iar timpanele îi ţiuiră. Copaci întregi se prăbuşiră şi peste ei plouară ramuri şi frunze. Direct în faţa lui văzu una dintre culevrine lovită cu precizie şi cu coada afetului zburată în aer.

Corpurile a doi marinari de pe *Resolution* fură aruncate în sus.

— Tată, unde eşti?

Hal încercă să se facă auzit în infern, dar apoi, printre toate zgomotele, distinse vocea lui Sir Francis.

— Rămâneţi la tunuri, băieţi! Ţintiţi babordul olandezului. Daţi-le capetelor ăstora de brânză de colo ceva din ospăţul nostru bun englezesc.

Hal sări în şanţ, lângă tatăl lui, prinzându-l de braţ şi scuturându-l insistent.

— Unde ai fost, băiete? se uită Sir Francis la el, dar când îi văzu sângele de pe haine, nu mai aşteptă răspuns. În schimb, mormăi: Preia comanda tunurilor de pe flancul stâng. Direcţionează-ţi focul...

Hal îl întrerupse, cu sufletul la gură:

— Corăbiile inamice doar creează o diversiune, tată. Adevăratul pericol e în spatele nostru. Pădurea e plină de soldaţi olandezi, sute. Arătă înapoi cu lama pătată de sânge. O să vină peste noi într-un minut.

Sir Francis nu ezită.

— Coboară tunurile. Ordonă fiecărei a doua culevrine să se întoarcă şi să încarce mitraliile. Tunurile din faţă să continue să vizeze corăbiile, dar nu mai trage cu tunurile orientate înapoi până când atacul din spatele nostru nu e în raza lor. Am să dau eu ordinul de tragere. Acum, du-te!

Când Hal se căţără afară din groapă, Sir Francis se întoarse către Uriaşul Daniel.

— Ia-i pe oamenii ăştia ai tăi şi orice altă puşlama găseşti, du-te înapoi şi poate încetinim înaintarea inamicului din spatele nostru.

Hal alergă de-a lungul aliniamentului, oprindu-se lângă fiecare şanţ să-şi strige ordinele şi apoi alergând mai departe. Zgomotul barajului şi al focului de răspuns de pe plajă era asurzitor şi confuz. Se clătină şi aproape căzu la pământ când o altă salvă de pe fregata neagră trecu peste el ca vânturile diavoleşti ale unui taifun, doborând pădurea şi răscolind pământul din jurul lui. Clătină din cap şi fugi, sărind peste trunchiul unui copac căzut.

În timp ce trecea pe la fiecare amplasament şi alerta servanţii, aceştia începură să-şi întoarcă culevrinele, îndreptându-le în spate, spre pădure. Dintr-acolo puteau deja să audă foc de muschetă şi strigăte furioase, în timp

ce Uriaşul Daniel şi micul lui grup de marinari se năpusteau asupra hoardelor în înaintare care se revărsau din pădure.

Hal ajunse la şanţul de la capătul aliniamentului şi se duse la Aboli, care conducea echipa de tunari de acolo. Aboli apăsă fitilul de ardere în gaura pentru detonare. Culevrina se smuci şi bubui. Când fumul urât mirositor se învolbură peste ei, Aboli îi zâmbi lui Hal cu faţa neagră chiar mai întunecată de funingine şi cu ochii injectaţi de fum.

— Ah! Am crezut că n-ai să-ţi smulgi niciodată rădăcinile din câmpul cu zahăr ca să te alături luptei la timp. M-am temut că o să fie nevoie să vin până la peşteră şi să te ameninţ cu drugul de fier.

— Ai rânji mai puţin fericit cu un glonţ de muschetă în coada cu pene, îi zise Hal cu asprime. Suntem înconjuraţi. Pădurea din spatele nostru e plină de olandezi. Daniel îi ţine în loc, dar nu pentru mult timp. Sunt sute. Întoarce arma asta şi încarc-o.

Îl lăsă să-şi facă treaba şi continuă să împartă ordine.

— O să avem timp pentru o singură lovitură, pe urmă o să-i atacăm, zise el în timp ce bătătorea încărcătura cu o vergea lungă.

Apoi, un marinar ridică sacul greu de pânză plin cu alice de plumb şi le turnă pe gura tunului. Hal le împinse în jos până se aşezară pe încărcătura de pulbere. După aceea se strecură în spatele parapetului care înconjura tunul pe ambele părţi, păstrând liberă zona în care tunul avea recul, şi se uită dincolo de palisadă, în pădure. Auziră sunetul de

oţel pe oţel şi strigăte sălbatice, când oamenii lui Daniel respinseră, înainte ca hainele verzi să contraatace. Oamenii lui Schreuder loveau constant, reîncărcând şi fugind înainte să tragă din nou.

Acum îi zăriră printre copaci pe marinarii lor întorcându-se. Daniel era protector cu ceilalţi: transporta un om rănit pe un umăr şi răsucea sabia în cealaltă mână. Jachetele verzi făceau presiuni asupra lui şi a grupului său.

— Gata acum! scrâşni Hal către marinarii în jurul lui, şi ei se ghemuiră sub parapet şi îşi pipăiră suliţele şi cuţitele.

— Aboli, nu tragi până când Daniel nu iese din vizor.

Dintr-odată, Daniel dădu drumul poverii sale şi se năpusti către inamic, împrăştiindu-l cu lovituri puternice de sabie. Apoi fugi la marinarul rănit, îl aruncă peste umăr şi se îndreptă spre locul unde era Hal ghemuit.

Hal se uită la dispozitivul lor. Cu toate că tunurile îndreptate în faţă încă trăgeau asupra corăbiilor din lagună, fiecare a doua culevrină era direcţionată spre pădure, aşteptând momentul să declanşeze o furtună de lovituri către liniile infanteriei care îi ataca.

— Pe o distanţă aşa de scurtă, loviturile n-o să se înprăştie, iar ei o să-şi păstreze poziţia, murmură Aboli.

— Schreuder îi controlează bine, fu Hal de acord şi se încruntă. Nu putem să sperăm că doborâm prea mulţi dintr-o singură lovitură.

— Schreuder!

Ochii lui Aboli se îngustară.

— Nu mi-ai spus că e el.

— Uite-l! îi arătă Hal silueta înaltă, fără perucă, venind cu paşi mari către ei printre copaci.

Eşarfa lui sclipea şi mustaţa i se zbârli când le ceru muşchetarilor lui să înainteze.

— Ăla e dracu'. O să avem probleme cu el, mormăi Aboli.

Vârî un drug de fier sub culevrină şi o întoarse cu câteva grade, încercând să-l ia în vizor pe colonel.

— Stai liniştit, ceru el. Doar cât să trag o dată.

Dar Schreuder se mişca în sus şi-n jos printre oamenii lui. Era atât de aproape acum, că vocea lui ajunse la Hal, rostind scurt către oamenii lui:

— Ţineţi linia! Continuaţi să avansaţi. Calm acum, nu trageţi!

Controlul pe care-l avea asupra lor era evident după avansarea hotărâtă, dar chibzuită. Pesemne erau conştienţi de aliniamentul de tunuri care-i aştepta, dar veneau fără ezitare, fără să tragă, ca să nu risipească muniţia din muschete.

Erau destul de aproape ca Hal să le distingă trăsăturile. După cum ştia, Compania îşi recruta majoritatea soldaţilor din coloniile sale din Orient, iar asta era evident văzând trăsăturile asiatice ale multora dintre luptători. Aveau ochii negri şi migdalaţi şi pielea precum chihlimbarul întunecat.

Dintr-odată, Hal îşi dădu seama că salvele de pe cele două corăbii de război încetaseră şi aruncă o privire peste

umăr.

Văzu că atât fregata neagră, cât şi *Gull* ancoraseră. Tunurile lor erau mute şi Hal îşi închipui că lordul Cumbrae şi căpitanul fregatei stabiliseră cu Schreuder un cod de semnale. Încetaseră focul de teamă să nu-şi lovească propriii oameni.

„Asta ne dă nouă o gură de aer”, se gândi el şi privi din nou în faţă.

Văzu că trupa lui Daniel era într-o stare dezolantă: pierduseră jumătate din oameni, iar supravieţuitorii erau clar epuizaţi de incursiunile lor şi de luptele feroce. Se clătinau pe picioare – mulţi de-abia puteau trage de ei. Aveau cămăşile îmbibate cu sudoare şi sânge. Unul câte unul se poticnea şi se prăbuşea peste parapet, ca să se întindă gâfâind pe fundul gropii.

Numai Daniel era neobosit. El trecu răniţii peste parapet, la servanţi şi, cu o stare de spirit criminală, s-ar fi grăbit să se întoarcă la inamici, dacă Hal nu l-ar fi oprit.

— Treci înapoi aici, mare bou ce eşti! Lasă-ne să-i înmuiem cu o rafală de mitralii. Apoi sunt ai tăi din nou.

Aboli încă mai încerca să ţintească ţeava pe silueta evazivă a lui Schreuder.

El face cât cincizeci din ceilalţi, murmură către sine, în propria limbă.

Hal însă nu-i mai dădea nicio atenţie, ci încerca nerăbdător să-i prindă privirea tatălui său şi să primească o sugestie de la el.

— Pe Dumnezeu, îi lasă să se apropie prea mult! se agită el. O lovitură mai lungă ar da o şansă mitraliilor să se răspândească, dar n-am să deschid focul înainte ca el să dea ordinul.

Apoi auzi din nou vocea lui Schreuder.

— Rândul din faţă! Pregătiţi-vă să trageţi!

Cincizeci de oameni se lăsară ascultători pe genunchi, chiar în faţa parapetului, şi îşi puseră pe pământ paturile muschetelor.

— Încet acum, oameni buni! le şopti Hal marinarilor înghesuiţi în jurul lui.

Îşi dăduse seama de ce tatăl lui întârziase salva de culevrină până în acel moment: aştepta ca atacatorii să-şi descarce muschetele şi apoi i-ar fi prins în dezavantaj trecător, când încercau să reîncarce.

— Încet acum! repetă Hal. Aşteptaţi tirul lor!

— Prezentaţi armele! Comanda lui Schreuder răsună în tăcerea bruscă. Ochiţi!

Rândul de oameni îngenuncheaţi ridică muschetele şi ţinti parapetul. Fumul albastru de la fitilul de la închizători plutea în jur, aşa că îşi mijiră ochii ca să ţintească prin el.

— Capetele jos! strigă Hal.

Marinarii se ghemuiră sub parapet tocmai când Schreuder urlă:

— Foc!

Salva lungă şi zgomotoasă de muschete răpăi dinspre rândul de oameni îngenuncheaţi şi bilele de plumb şuierară

pe deasupra capetelor tunarilor şi se loviră de rampa de pământ. Hal sări în picioare şi se uită la celălalt capăt al aliniamentului. Îl văzu pe tatăl lui sărind peste parapet, fluturând sabia şi, deşi era prea departe ca ordinele lui să se audă limpede, gesturile sale erau de neconfundat.

— Foc! strigă Hal din adâncul plămânilor şi aliniamentul de tunuri izbucni într-o explozie omogenă de fum, flăcări şi zumzet de lovituri de mitralii.

Aceasta măturăde la mică distanţă linia subţire şi verde a infanteriei olandeze.

Hal îl văzu chiar în faţa lui pe unul dintre ei lovit de întreaga furie a rafalei. Se dezintegră într-o explozie de serj verde zdrenţuit şi carne roz tocată. Capul îi zbură sus în aer, apoi căzu înapoi pe pământ şi se rostogoli ca mingea unui copil.

După aceea, totul fu acoperit de un nor dens de fum, dar, deşi urechile încă îi ţiuiau de la bubuitura furtunoasă, Hal auzi ţipetele şi gemetele răniţilor răsunând în ceaţa albastră puturoasă.

— Toţi împreună! strigă Hal, când fumul începu să se disperseze. Pe ei acum, băieţi!

După explozia asurzitoare a tunurilor, vocile lor erau subţiri şi firave, când se ridicară împreună.

— Pentru Franky şi regele Charley! strigară ei, iar oţelul sabiei şi al suliţei licări şi sclipi când săriră peste parapet şi atacară rândul spulberat de uniforme verzi.

Aboli era în stânga, iar Daniel în dreapta lui Hal, când

acesta îi conduse în încăierare. Printr-un acord nerostit, cei doi oameni voinici, unul alb, celălalt negru, se aşezaseră protectiv pe flancurile lui Hal, dar trebui să meargă cât putură de repede ca să ţină pasul cu el.

Hal văzu că presimţirile sale se confirmau în întregime. Salva de mitralii nu provocase ravagiile la care speraseră în rândul infanteriei olandeze. Bătaia tunului fusese prea scurtă: cinci sute de bile de plumb de la fiecare culevrină tăiase prin ei ca o singură încărcare cu o ghiulea. Oamenii prinşi de descărcare fuseseră raşi, dar la fiecare mort, alţi cinci erau neatinşi.

Supravieţuitorii erau uimiţi şi dezorientaţi, cu ochi tulburi şi expresii goale. Cei mai mulţi îngenunchează clipind şi scuturând din capete, ceea ce făcea să nu reuşească să reîncarce muschetele goale.

— Pe ei, înainte să-şi revină! ţipă Hal, iar marinarii care-l urmau ovaţionară din nou, mai pătimaş.

În faţa atacului, muşchetarii începură să-şi revină. Unii săriră în picioare, îşi aruncară armele goale şi îşi traseră săbiile. Vreo doi subofiţeri aveau pistoale la centură, pe care le scoaseră şi traseră frenetic în marinarii care se năpusteau asupra lor. Câţiva încercară să fugă printre copaci, dar Schreuder era acolo, să-i întoarcă din drum.

— Înapoi, câini şi fii de căţele. Staţi pe poziţii ca bărbaţii!

Ei se întoarseră şi se adunară în jurul lui.

Fiecare om din echipajul de pe *Resolution* care putea să se ţină pe picioare participa la luptă – chiar şi răniţii

şontâcăiau pe lângă ei, în spatele celorlalţi, ovaţionând la fel de tare ca tovarăşii lor.

Cele două trupe se întâlniră şi imediat totul deveni confuz. Rândul compact al atacatorilor se diviză în mici grupuri de luptă. Toţi cei care luptau în jurul lui Hal blestemau, strigau şi se tăiau. Nu vedea decât un cerc de feţe furioase, îngrozite şi zăngănit de arme de oţel, cele mai multe deja lipsite de strălucire din cauza sângelui închegat.

O uniformă verde vârî o lance în faţa lui Hal. El se aplecă sub ea şi prinse cu mâna stângă axul chiar în spatele vârfului. Când muşchetarul se clătină înapoi, Hal profită de situaţie ca să-şi lanseze contraatacul cu sabia Neptun în mâna dreaptă. Ţinti gâtul tensionat şi galben mai sus de gulerul înalt verde, iar vârful tăie curat. Când omul scăpă lancea şi căzu pe spate, Hal lăsă greutatea corpului acestuia să-i elibereze lama.

Hal se retrase şi aruncă o privire rapidă în jur după un alt adversar, dar atacul marinarilor aproape distrusese şirul muşchetarilor. Puţini rămăseseră în picioare, iar aceştia erau înconjuraţi de grupuri de atacatori.

Simţi că îi creşte moralul. Pentru prima dată de când observase cele două corăbii navigând în lagună întrezări o şansă ca ei să câştige această luptă. În ultimele câteva minute nimiciseră principalul atac. Acum trebuiau să facă faţă doar marinarilor de pe fregata olandeză şi celor de pe *Gull,* când aveau să debarce.

— Bravo, băieţi. Se poate! Putem să-i batem, strigă el, iar marinari care-l auziră îl ovaţionară din nou.

Uitându-se înjur, văzu expresia de triumf de pe faţa fiecăruia dintre oamenii săi, când doborârâ şi ultima uniformă verde. Aboli râse şi cântă una dintre cântările lui păgâne de război, cu o voce care acoperi zgomotul luptei şi inspiră fiecare om care o auzi. Aclamară, bucurându-se în delir, de victorie.

În dreapta lui Hal se ivi silueta înaltă a lui Daniel. Faţa şi braţele lui groase şi musculoase erau pătate cu sângele victimelor sale, iar gura lui era larg deschisă, râzând sălbatic şi arătându-i dinţii cariaţi.

— Unde e Schreuder? strigă Hal şi Daniel se dezmetici instantaneu.

Râsul îi îngheţă pe buze şi se uită în jurul câmpului de luptă.

Apoi la întrebarea lui Hal răspunse fără echivoc Schreuder însuşi.

— Al doilea val! înainte! urlă el pătimaş.

Stătea la liziera pădurii, la doar o sută de paşi de ei. Hal, Daniel şi Aboli porniră spre el, apoi se opriră când o altă coloană de uniforme verzi se revărsă din pădure în spatele lui Schreuder.

— Pe Dumnezeu! zise Hal disperat. N-am văzut decât o parte din ei. Ticălosul şi-a păstrat principala forţă în rezervă.

— Cred că sunt vreo două sute de porci! scutură Daniel

din cap cu neîncredere.

— Soldaţi! strigă Schreuder şi infanteria în înaintare schimbă formaţia: întinseră în urma lui trei rânduri adânci şi precis distanţate.

Schreuder îi conduse înainte, mergând agale, în rânduri frumos aliniate şi cu armele la înaintare. Dintr-odată, ridică sabia sus, pentru a-i opri.

— Primul rând! Pregătiţi-vă de tragere!

Oamenii lui se lăsară pe genunchi, în timp ce, în spatele lor celelalte două rânduri stăteau nemişcate.

— Prezentaţi armele!

O linie de muschete fură ridicate şi îndreptate către grupul de marinari uluiţi.

Foc! urlă Schreuder.

Salva porni. De la o distanţă de numai cincizeci de paşi, trecu prin oamenii lui Hal şi aproape fiecare împuşcătură îşi produse efectul. Oamenii căzură şi se împleticiră când proiectilele grele de plumb loviră. Linia de englezi se clătină şi se agită. Se auzi un cor de strigăte – de durere şi furie, şi frică.

— La atac! ţipă Hal. Nu staţi să vă împuşte! Ridică sabia Neptun. Haideţi, băieţi. Pe ei!

Daniel şi Aboli porniră înainte, dar cei mai mulţi dintre ceilalţi şovăiră. Li se păru că lupta fusese pierdută şi mulţi se uitară înapoi, spre siguranţa amplasamentelor tunurilor. Acesta fu un semnal periculos. Odată ce aruncau o privire peste umăr, totul era pierdut.

— Al doilea rând, strigă Schreuder, Pregătiţi-vă să trageţi!

Alţi cincizeci de muşchetari făcură un pas înainte, cu armele încărcate şi fitilurile arzând. Merseră în locurile goale lăsate de rândul îngenuncheat care tocmai trăsese, mai avansând doi paşi în ritm vioi şi precis, şi apoi îngenunchează.

— Prezentaţi armele!

Chiar şi Hal şi neînfricata pereche care îl flanca ezitară când văzură ţevile a cincizeci de muschete îndreptate spre ei, în timp ce un geamăt de groază ieşi din piepturile oamenilor lor. Nu se mai confruntaseră până atunci cu trupe atât de disciplinate.

— Foc! lăsă Schreuder sabia jos, iar următoarea salvă lovi fără milă în marinarii şovăielnici.

Hal tresări când un glonţ îi trecu pe la ureche, atât de aproape, încât curentul produs de acesta îi făcu să fluture un cârlionţ, băgându-i-l în ochi.

— Sunt lovit! icni Daniel lângă el, pe urmă se smuci ca o marionetă şi se prăbuşi.

Salva doborî o altă duzină de oameni de pe *Resolution* şi îi răni pe mulţi alţii. Hal se aplecă să-l ajute pe Daniel, dar voinicul şef de echipaj mârâi:

— Nu mai şovăi pe-aici, prostule. Fugi! Suntem învinşi şi mai urmează o salvă.

Ca pentru a-i confirma vorbele, următoarele ordine ale lui Schreuder răsunară numaidecât.

— AL treilea rând, prezentaţi armele!

Pretutindeni în jurul lor oamenii de pe *Resolution* care se puteau ţine pe picioarele lor, se îndepărtară şi se împrăştiară în faţa muschetelor aţintite spre ei, fugind şi clătinându-se spre adăposturi.

— Ajută-mă, Aboli, strigă Hal, şi Aboli apucă de celălalt braţ al lui Daniel.

Îl târâră între ei către plajă.

— Foc! strigă Schreuder, şi, în acel moment, fără să-şi spună o vorbă, Hal şi Aboli se aruncară pe burtă la pământ, trăgându-l pe Daniel în jos cu ei.

Fumul şi loviturile celei de-a treia salve se prăbuşiră peste capetele lor. Imediat se ridicară şi, trăgându-l pe Daniel, fugiră spre adăpost.

— Te-au nimerit? mormăi Aboli către Hal, care scutură din cap, cruţându-şi respiraţia.

Puţini dintre marinarii lui se mai ţineau pe picioare. Doar o mână ajunseră la adăpost.

Pe jumătate cărându-l pe Daniel, se clătinau, în timp ce în spatele lor se auziră ovaţii, iar muşchetarii înveşmântaţi în verde îşi continuară drumul, fluturându-şi armele.

Cei trei ajunseră la adăpost şi îl întinseră pe Daniel acolo. Nu fu nevoie să întrebe despre rană, fiindcă întreaga parte stângă era roşie de sânge. Aboli trase pânza din jurul capului său, o tamponă într-un bol şi o îndesă în grabă sub partea din faţă a cămăşii lui Daniel.

— Ţine asta pe rană, îi zise lui Daniel. Apasă cât de tare

poţi.

Îl lăsă să zacă pe fundul gropii şi se ridică în picioare lângă Hal.

— O, dulce Marie! şopti Hal.

Faţa lui brăzdată de sudoare era palidă de groaza şi furia a ce văzuse peste parapet.

— Uită-te la măcelul ăsta sângeros!

În timp ce înaintau zgomotos, uniformele verzi se opreau doar ca să înjunghie marinarii răniţi întinşi în calea lor. Unele dintre victimele lor se rostogoleau pe spate şi ridicau mâinile goale, încercând să respingă atacul, altele cereau îndurare şi încercau să se târască deoparte, dar, râzând şi mugind, muşchetarii alergau după ei, înjunghiindu-i şi ciopârţindu-i. Această treabă sângeroasă era făcută rapid, cu Schreuder urlând la ei să termine şi să continue să înainteze.

În acest moment de răgaz, Sir Francis veni de-a lungul aliniamentului şi sări în groapă lângă fiul lui.

— Suntem învinşi, tată! zise Hal abătut şi se uitară în jur la morţii şi răniţii lor. Ne-am pierdut deja mai mult de jumătate din oameni.

— Hal are dreptate, fu Aboli de acord. S-a terminat. Trebuie să încercăm să fugim.

— Unde? întrebă Sir Francis cu un zâmbet sumbru. Cum?

Arătă printre copaci, spre lagună, unde văzură bărci îndreptându-se rapid către plajă, conduse de vâslele

marinarilor inamici dornici să ia parte la luptă.

Atât fregata, cât şi *Gull* îşi coborâseră bărcile, care erau pline de oameni. Aveau săbii şi fumul puştilor lor cu fitil albăstri aerul, risipindu-se peste apă. Strigau şi ovaţionau la fel de frenetic precum uniformele verzi în faţă.

Când primele bărci atinseră plaja, din ele se revărsară oameni înarmaţi care începură să alerge pe fâşia îngustă de nisip alb. Urlând cu zel sălbatic, se îndreptară vijelios spre adăposturile în care culevrinele goale rămăseseră tăcute, cu gura căscată, iar echipajul supravieţuitor de pe *Resolution* se ghemuise buimac.

— Nu putem să sperăm să ne cruţe, băieţi, strigă Sir Francis. Uitaţi-vă ce le fac păgânii ăştia însetaţi de sânge celor care încearcă să li se predea.

Arătă cu sabia cadavrele celor ucişi, de care era plin terenul din faţa tunurilor.

— Încă o ovaţie pentru regele Charley şi să mergem la luptă!

Vocile micii lui trupe erau şoptite şi răguşite de epuizare când se târâră din nou peste parapet şi evadară de-acolo ca să înfrunte două sute de muşchetari proaspeţi şi zeloşi. Aboli era cu câţiva paşi înainte şi hăcuia prima uniformă verde din cale. Victima lui se prăbuşi sub lovitură, dar lama lui Aboli se desprinse de mâner. O aruncă deoparte, se aplecă şi luă o suliţă din mâinile moarte ale unuia dintre marinarii englezi căzuţi.

Când Hal şi Sir Francis trecură în fugă pe lângă el, ridică

axul lung de stejar şi-l împunse în burta altui muşchetar, care îl atacase cu sabia ridicată. Vârful suliţei intră chiar sub coaste şi-l străpunse, ieşind o jumătate de lungime de braţ între omoplaţi. Omul se zbătu ca un peşte în harpon şi axul greu i se rupse în mâini lui Aboli. Folosi ciotul ca o măciucă pentru a-l lovi pe cel de-al treilea muşchetar care se grăbea spre el. Aboli se uită în jur, rânjind ca un gargui înnebunit, cu ochii mari rostogolindu-i-se în orbite.

Sir Francis se angajă în luptă cu un sergent olandez alb, lamele lor zornăind şi lovindu-se una de alta.

Hal ucise un caporal cu o singură împunsătură scurtă în gât, apoi se uită la Aboli.

— Oamenii din bărci o să ajungă aici într-o clipă.

Auzeau strigătele sălbatice din spatele lor, în timp ce marinarii inamici treceau peste adăposturi, ucigându-i pe cei câţiva oameni care se ascundeau acolo. Hal şi Aboli n-avură nevoie să se uite înapoi – amândoi ştiau că se încheiase.

— Adio, bătrâne prieten, gâfâi Aboli. Au fost vremuri bune. De-ar fi durat mai mult!

Hal n-apucă să-i răspundă, fiindcă în acel moment o voce răguşită rosti în engleză:

— Hal Courtney, căţeluş obraznic, norocul tău tocmai s-a terminat.

Cornelius Schreuder îi dădu deoparte pe doi dintre oamenii săi şi înaintă cu paşi mari să-l înfrunte pe Hal.

— Tu şi cu mine! strigă el şi se repezi, cu piciorul drept

înainte, fandând ca un maestru spadasin, revenind imediat după ce fiecare serie rapidă de lovituri îl împingea pe Hal înapoi.

Hal fu şocat din nou de forţa acelor lovituri şi îşi folosi toată îndemânarea şi puterea ca să le facă faţă şi să le pareze. Oţelul de Toledo al lamei răsună ascuţit sub loviturile puternice şi se simţi deznădăjduit când îşi dădu seama că nu putea să ţină piept unei asemenea forţe magistrale.

Ochii lui Schreuder erau albaştri, reci şi nemiloşi. El anticipa fiecare mişcare a lui Hal, aşezându-i în faţă un perete de oţel strălucitor de fiecare dată când încerca să riposteze, punându-şi lama curmeziş, apoi revenind necruţător.

În apropiere, Sir Francis era absorbit în propriul duel şi nu vedea situaţia mortală în care se afla Hal. Aboli avea în mână numai un ciot de coadă de suliţă – nicio armă cu care să se confrunte cu cineva precum Cornelius Schreuder. Îl văzu pe Hal, cu forţele lui imature deja epuizate de eforturile începutului, slăbit vizibil în faţa vigorii copleşitoare a acestor atacuri.

După expresia de pe chipul lui Schreuder, Aboli îşi dădu seama că acesta se pregătea să dea lovitura decisivă. Era sigur, inevitabil că Hal nu putea să riposteze pe măsură.

Aboli se mişcă cu viteza unei cobre negre care atacă, înainte ca Schreuder să-şi execute lovitura finală. Se repezi în spatele lui Hal şi ridică ciomagul de stejar. Îi trase lui Hal

una zdravănă peste ureche şi tâmplă.

Schreuder fu uimit să-şi vadă victima căzută la pământ, fără simţiri, tocmai când el era pe cale să lanseze lovitura mortală. În timp ce ezita, Aboli lăsă să-i cadă coada distrusă a suliţei şi se aplecă protector peste trupul inert al lui Hal.

— Nu poţi să ucizi un om căzut, colonele. Asta dacă ai onoare de ofiţer olandez.

— Măi, satană neagră! urlă Schreuder cu frustrare. Dacă nu pot să omor căţelul, măcar pot să te omor pe tine.

Aboli îi arătă mâinile goale, ridicându-şi palmele palide în faţa ochilor lui Schreuder.

— Sunt neînarmat, zise el încet.

— Aş cruţa un creştin neînarmat, replică Schreuder încruntându-se. Dar tu eşti un animal fără Dumnezeu.

Trase sabia şi îi înfipse vârful în mijlocul pieptului lui Aboli, unde muşchii luceau de sudoare în lumina soarelui. Sir Francis Courtney păşi uşor în faţa lui, ignorând lama colonelului.

— Pe de altă parte, colonele Schreuder, eu sunt un gentleman creştin, zise el lin. Şi mă predau pe mine şi pe oamenii mei bunăvoinţei tale.

Inversă sabia şi-i oferi mânerul lui Schreuder.

Schreuder se uită urât la el, mut de furie şi de frustrare. Nu făcu niciun gest să accepte sabia lui Sir Francis, dar plasă vârful armei la gâtul celuilalt om şi înţepă uşor.

— La o parte sau, pe Dumnezeu, vă tai pe toţi, creştini sau păgâni.

Degetele de la mâna lui dreaptă se albiră pe mânerul armei când se pregăti să-şi pună în practică ameninţarea.

O altă chemare îl făcu să ezite.

— Haide, colonele, sunt dispus să mă amestec într-o chestiune de onoare. Dacă-l omori pe fratele meu de suflet, Franky Courtney, cine o să ne mai conducă la comoara de pe frumosul vostru galion *Standvastigheid?*

Privirea lui Schreuder se îndreptă brusc spre faţa lui Cumbrae, care venea către ei cu paşi mari, ducând grozava lui sabie pentru două mâini pătată de sânge.

— Marfa? întrebă Schreuder. Am capturat cuibul ăsta de piraţi. O să găsim comoara de-aici.

— Nu fi chiar atât de sigur de asta.

Buzzard îşi scutură barba roşie şi stufoasă.

— Din câte îl cunosc pe dragul meu frate întru Cristos, Franky, a ascuns undeva cea mai mare parte din ea. Ochii îi străluceau de lăcomie pe sub bonetă. Nu, colonele, o să-l ţii în viaţă, cel puţin până o să fim în măsură să ne răsplătim pe noi înşine cu o mână de monede de argint, ca să împlinim lucrarea Domnului pe ziua de azi.

Când Hal îşi recăpătă cunoştinţa, îl găsi pe tatăl lui îngenuncheat peste el.

— Ce s-a întâmplat, tată? şopti el. Am câştigat?

Tatăl lui clătină din cap, fără să-l privească în ochi şi îi şterse sudoarea şi funinginea de pe faţă cu o fâşie de pânză ruptă din mâneca de la propria cămaşă.

— Nu, Hal. N-am câştigat.

Hal privi dincolo de el şi îşi aminti totul. Văzu că abia dacă supravieţuiseră câţiva oameni din echipajul de pe *Resolution.* Erau înghesuiţi în jurul locului unde zăcea Hal, păziţi de uniforme verzi cu muschete încărcate. Restul erau risipiţi unde căzuseră sau atârnau morţi pe parapete.

Îl văzu pe Aboli cum îl îngrijea pe Daniel, bandajându-i rana din piept cu o basma roşie cu buline. Uriaşul stătea în capul oaselor şi părea să-şi fi revenit cât de cât, deşi era clar că pierduse mult sânge. În ciuda murdăriei, faţa lui era la fel de albă precum cenuşa focului de tabără de noaptea trecută.

Hal întoarse capul şi-i văzu pe lordul Cumbrae şi pe colonelul Schreuder în picioare în apropiere, discutând aprins.

Buzzard se întrerupse în cele din urmă şi strigă un ordin către unul dintre oamenii lui.

— Geordie, adu lanţurile de sclavi de pe *Gull!* Nu vrem să ne părăsească din nou căpitanul Courtney.

Marinarul plecă în grabă, Buzzard şi colonelul veniră spre locul unde prizonierii erau ghemuiţi sub muschetele paznicilor lor.

— Căpitane Courtney!

Schreuder i se adresă ameninţător lui Sir Francis.

— Vă arestez pe tine şi echipajul tău pentru piraterie în largul mării. O să fiţi duşi la Buna Speranţă şi judecaţi pentru aceste acuzaţii.

— Protestez, sire.

Sir Francis se ridică demn.

— Cer ca oamenii mei să fie trataţi cu atenţia cuvenită prizonierilor de război.

— Nu există niciun război, căpitane, îi spuse cu răceală Schreuder. Ostilităţile dintre Republica Olanda şi Anglia au încetat în urmă cu câteva luni.

Sir Francis se uită la el lung, îngrozit, încercând să-şi revină din şocul acestei veşti.

— N-am fost înştiinţat că a fost încheiată pacea. Am acţionat cu bună-credinţă, zise el în cele din urmă. Dar, în orice caz, am navigat sub un mandat de la Majestatea Sa.

— Ai vorbit de această Scrisoare de Marque la întâlnirea noastră anterioară. M-ai considera obraznic dacă aş insista să arunc o privire pe document? întrebă Schreuder.

— Documentele de la Maiestatea Sa sunt în dulapul din coliba mea.

Sir Francis arătă spre palisadă, unde mai multe colibe fuseseră distruse de focul de tun.

— Dacă îmi permiţi, ţi-l aduc eu.

— Te rog, nu te deranja, vechiul meu prieten Franky. Buzzard îl bătu pe umăr. Ţi-l aduc eu.

Se îndepărtă cu paşi mari şi se strecură aplecându-se pe uşa colibei indicate de Sir Francis.

Schreuder se întoarse din nou către el.

— Unde îţi ţii ostaticii, sire? Unde sunt guvernatorul van de Velde şi biata lui soţie?

— Guvernatorul trebuie că e încă în palisada sa, împreună cu ceilalţi ostatici, soţia sa şi căpitanul galionului. Nu i-am văzut de la începutul luptei.

Hal se ridică în picioare, ţinând cârpa la cap.

— Soţia guvernatorului s-a refugiat de lupte la o peşteră în deal, acolo sus.

— De unde ştii tu? întrebă Schreuder brusc.

— Eu am condus-o acolo, pentru siguranţa ei.

Hal vorbi curajos, evitând ochii severi ai tatălui său.

— Mă întorceam din peşteră când am dat de tine în pădure, colonele.

Schreuder privi în sus, pe deal, sfâşiat între datorie şi dorinţa de-a se grăbi în ajutorul femeii a cărei salvare era, cel puţin pentru el, principalul motiv al acestei expediţii. Dar în acel moment Buzzard se fuduli ieşind din colibă. Ducea o rolă de pergament legat cu o panglică stacojie. De aceasta atârnau sigiliile regale de ceară roşie.

Sir Francis zâmbi cu satisfacţie şi uşurare.

— Uite-le, colonele. Îţi cer să ne tratezi pe mine şi pe echipajul meu ca prizonieri onorabili, capturaţi într-o luptă dreaptă.

Înainte să ajungă la ei, Buzzard se opri şi derulă pergamentul. Ţinu documentul la o lungime de braţ şi îl întoarse în aşa fel ca toţi să poată vedea parafa actului scris cu cerneală neagră indiană de nişte funcţionari ai Amiralităţii. În final, cu o smucitură de cap, îl chemă pe unul dintre marinarii lui. Luă pistolul încărcat din mâna omului şi

suflă peste fitilul de ardere din închizătoare. Apoi îi zâmbi lui Sir Francis şi aplică flacăra la poalele documentului pe care-l ţinea în mână. Sir Francis se îngrozi când flacăra se aprinse şi pergamentul începu să se onduleze şi să se înnegrească pe măsură ce flacăra galben pal urcă pe el în sus.

— Pe Dumnezeu, Cumbrae, trădător ticălos!

Ţâşni înainte, dar vârful lamei lui Schreuder i se fixă în piept.

— Mi-ar face cea mai mare plăcere să-l împing până la capăt, murmură el. Pentru binele tău, nu-mi mai pune răbdarea la încercare, sire.

— Porcul ăla îmi arde mandatul.

— Eu nu văd nimic, îi zise Schreuder, care se întorsese deliberat cu spatele la Buzzard. Nimic, cu excepţia unui pirat notoriu care stă în faţa mea cu sânge de oameni nevinovaţi încă umed şi cald pe mâini.

Cumbrae privi pergamentul arzând, un rânjet larg despicându-i mustăţile de culoarea ghimbirului. Când căldura îi ajunse la vârful degetelor, trecu din mână în mână foaia care pocnea, răsucind-o ca să permită flăcărilor să ardă orice fărâmă.

— Te-am auzit pălăvrăgind despre onoare, sire, răbufni Sir Francis către Schreuder. Se pare că ăsta e doar un lucru iluzoriu.

— Onoarea? zâmbi Schreuder cu răceală. Oare aud un pirat vorbind cu mine despre onoare? Nu se poate. Cu

siguranţă, urechile îmi joacă feste.

Cumbrae lăsă flăcările să-i Ungă vârfurile degetelor înainte să dea drumul la ultima fărâmă de document înnegrit şi să bătătorească cenuşa, zdrobind-o până se transformă în pulbere. Apoi veni la Schreuder.

— Mi-e teamă că Franky ne-a păcălit din nou. Nu găsesc nicio scrisoare semnată de mâna regală.

— Aşa am bănuit şi eu.

Schreuder scoase sabia din teacă.

— Pun prizonierii sub responsabilitatea ta, lord Cumbrae. Eu trebuie să văd de bunăstarea ostaticilor.

Se uită la Hal.

— Du-mă imediat la locul unde ai lăsat-o pe soţia guvernatorului.

Îl privi pe sergentul olandez care stătea lângă el în poziţie de drepţi.

— Legaţi-i mâinile la spate şi puneţi-i o frânghie în jurul gâtului. Duceţi-l în lesă ca pe un căţel râios ce e.

Colonelul Schreuder întârzie expediţia de salvare ca să întreprindă o acţiune de căutare a perucii pe care şi-o pierduse. Vanitatea nu-i permitea să meargă la Katinka având o ţinută în dezordine. O găsiră pe jos în pădurea prin care îl urmărise pe Hal. Era acoperită cu pământ jilav şi frunze uscate, dar Schreuder o bătu de coapsă, apoi îi aranjă cu grijă buclele, înainte de a şi-o pune pe cap. Cu frumuseţea şi demnitatea restaurate, îi făcu semn din cap lui Hal.

— Arată-ne drumul!

În momentul în care ajunseră pe terasa din faţa peşterii, Hal era demn de milă. Ambele mâini îi erau legate la spate, iar sergentul ţinea de capăt o altă frânghie, care-i înconjura gâtul. Avea faţa neagră de murdărie şi fum de tun, iar hainele îi erau rupte şi pătate de sânge şi sudoare. În ciuda epuizării şi a suferinţei lui, şi el îşi făcea griji pentru Katinka. Şi când intră în peşteră, se alarmă. Nu era nici urmă de ea.

„N-am să mai pot să trăiesc dacă i s-a întâmplat ceva”, se gândi el, dar cu voce tare îi zise lui Schreuder:

— Am lăsat-o pe mevrouw van de Velde aici. Nu se poate să fi păţit ceva.

— Pentru binele tău, ar fi bine să nu fi minţit.

Ameninţarea era cu atât mai terifiantă, cu cât fusese rostită atât de încet. Apoi Schreuder ridică vocea.

— Mevrouw van de Velde! strigă el. Doamnă, sunteţi în siguranţă. Sunt colonelul Schreuder, am venit să vă salvez!

Viţa de la intrarea în peşteră foşni încet şi Katinka ieşi timid din spatele acesteia. Ochii ei mari violeţi erau plini de lacrimi şi avea faţa palidă şi tragică, răspunzând apelului.

— O! se sufocă ea de emoţie. Apoi îşi întinse dramatic ambele mâini spre Cornelius Schreuder. Ai venit! Ţi-ai ţinut promisiunea!

Zbură către el şi se ridică pe vârful picioarelor ca să-şi arunce ambele braţe subţiri de gâtul lui.

— Ştiam c-ai să vii! Ştiam că n-ai să mă laşi să fiu umilită şi molestată de aceşti criminali îngrozitori.

Pentru o clipă, Schreuder fu luat prin surprindere de îmbrăţişarea ei, apoi o strânse în braţe, protejând-o şi făcând-o să se simtă confortabil, în timp ce ea suspina pe panglicile şi eşarfele care acopereau pieptul lui.

— Dacă aţi suferit cel mai mic afront, jur că am să vă răzbun de o sută de ori.

— Calvarul meu a fost prea cumplit ca să-l povestesc, scânci ea.

— Ăsta?

Schreuder se uită la Hal şi întrebă:

— A fost şi el printre cei care v-au maltratat? Katinka se uită pieziş la Hal, cu obrazul încă apăsat de pieptul lui Schreuder. Îşi îngustă ochii cu răutate şi un mic zâmbet îi răsuci sadic buzele seducătoare.

— El a fost cel mai rău dintre toţi. Suspină. Nu pot să-ţi spun ce lucruri dezgustătoare mi-a făcut sau cum m-a hărţuit şi m-a umilit. Vocea i se frânse. Dar mulţumesc lui Dumnezeu pentru puterea pe care mi-a dat-o ca să rezist împotriva stăruinţei acestui om.

Schreuder păru să nu-şi poată stăpâni furia. O aşeză blând pe Katinka deoparte, apoi se întoarse spre Hal. Strânse pumnul drept şi-l lovi tare peste tâmplă. Hal fu luat prin surprindere şi se clătină înapoi. Schreuder îl urmă rapid, iar al doilea pumn îl lovi pe Hal în stomac, scoţându-i aerul din plămâni şi făcându-l să se îndoaie.

— Cum îndrăzneşti să insulţi şi să maltratezi o doamnă din înalta societate?

Schreuder tremura de furie. Îşi pierduse complet controlul.

Fruntea lui Hal aproape îi atinse genunchii când icni şi horcăi ca să-şi recapete răsuflarea. Schreuder voi să-i dea o lovitură peste faţă, dar Hal o văzu venind şi îşi feri capul. Lovitura ricoşă peste umăr şi îl făcu să se împleticească în spate. Schreuder fierbea de furie.

— Nu eşti vrednic nici să lingi tălpile papucilor acestei doamne.

Se pregăti să lovească din nou cu pumnul, dar Hal fu prea rapid. Cu toate că avea mâinile legate la spate, păşi în faţă ca să-l înfrunte pe Schreuder şi-i trimise un şut în vintre, dar fiindcă era împiedicat de legături, lovitura fu lipsită de forţă.

Schreuder fu mai mult surprins decât rănit.

— Pe Dumnezeu, căţeluş, întinzi prea rău coarda!

Hal se dezechilibră şi următoarea lovitură a lui Schreuder îl doborî. Căpitanul Schreuder se aruncă pe el cu ambele picioare, cizmele lui uriaşe lovind corpul încârligat al lui Hal. Tânărul gemu şi se rostogoli, încercând cu disperare să evite seria de lovituri.

— Da! O, da! ciripi Katinka entuziasmată. Pedepseşte-l pentru ce mi-a făcut.

Îl îmboldea pe Schreuder, împingându-i la limită temperamentul violent.

— Fă-l să sufere, cum m-a făcut şi el pe mine.

Hal ştiu în inima lui că era nevoită să se dezică de el

acum, în faţa acestui om, şi, în ciuda durerii lui, o iertă. Se chirci ca să-şi protejeze părţile mai vulnerabile, primind cele mai multe lovituri peste umeri şi coapse, dar nu putu să scape de toate. Una îi prinse colţul gurii şi sângele i se prelinse pe bărbie. Katinka chiţăi şi bătu din palme.

— Îl urăsc. Da! Răneşte-l! Plesneşte-l peste faţa aia drăguţă şi obraznică!

Dar sângele păru să-l aducă pe Schreuder din nou în simţiri. Cu un efort evident, îşi temperă pornirea sălbatică şi făcu un pas înapoi, încă respirând puternic şi tremurând de furie.

— Asta e doar o mică mostră din ce i-am rezervat. Crede-mă, mevrouw, are să fie răsplătit din plin când o să ajungem la Buna Speranţă.

Se întoarse din nou spre Katinka şi făcu o plecăciune.

— Lasă-mă, te rog, să te duc înapoi în siguranţa corăbiei care aşteaptă în golf.

Katinka scoase un mic strigăt jalnic, cu degetele la buzele ei roz şi moi.

— O, colonele, mă tem c-am să leşin.

Se clătină pe picioare şi Schreuder sări în faţă s-o susţină. Ea se sprijini de el.

— Nu cred că o să mă ţină picioarele.

O luă în braţe şi porni în jos pe deal, cărând-o uşor. Ea se agăţă de el ca şi cum ar fi fost un copil dus la culcare.

— Haide, candidatule la spânzurătoare!

Sergentul smuci laţul în jurul gâtului lui Hal, ca să-l

ridice în picioare şi-l conduse, încă sângerând, în tabără.

— Ar fi fost mai bine pentru tine dacă domnul colonel te-ar fi terminat aici şi acum. Călăul de la Buna Speranţă e renumit. E un artist, chiar e. Trase puternic de laţ. O să se distreze cu tine, garantez.

O barcă adusese lanţurile pe plajă, unde supravieţuitorii din echipajul de pe *Resolution* – unii răniţi, alţii nevătămaţi – stăteau ghemuiţi sub pază în soarele arzător.

Aduseră primul set pentru Sir Francis.

— Mă bucur să te văd din nou, căpitane.

Marinarul cu fiarele în mâini se opri deasupra lui.

— M-am gândit la tine în fiecare zi de când ne-am întâlnit ultima dată.

— Eu, în schimb, nu ţi-am mai dedicat niciun gând, Sam Bowles.

Sir Francis abia dacă se uită la el, dar glasul lui era încărcat de dispreţ.

— Şef de echipaj Sam Bowles, acum. Domnia Sa m-a promovat, zise Sam cu un zâmbet obraznic.

— Atunci îi doresc lui Buzzard să se bucure de noul lui şef de echipaj. Asta e o căsătorie făcută în ceruri.

— Ţine mâinile, căpitane. Să vedem cât de mare şi tare eşti cu brăţări de fier, se bucură Sam Bowles. Pe Cristos, nici nu ştii cât de multă plăcere îmi face asta!

Închise cătuşele pe încheieturile şi gleznele lui Sir Francis şi le strânse atât de tare, încât acestea muşcară din

carnea lui.

— Sper că ţi se potrivesc la fel de bine cum ţi s-a potrivit pelerina ta luxoasă.

Se dădu înapoi şi îl scuipă pe Sir Francis în faţă, apoi izbucni în râs.

— Îţi promit solemn că în ziua când au să-ţi strângă terţarola la gabier am să fiu pe promenada de la Buna Speranţă, să-ţi urez drum bun. Mă întreb cum o să te expedieze. Crezi că au să folosească focul, spânzurătoarea sau trasul?

Sam chicoti din nou şi se duse la Hal.

— Bună ziua şi ţie, tinere jupân Henry. Sunt servitorul tău umil, şef de echipaj Sam Bowles, venit să se îngrijească de nevoile tale.

— N-am zărit nicio bucăţică din pielea ta galbenă în timpul luptei, zise Hal liniştit. Unde ai stat ascuns tot timpul ăsta?

Sam roşi şi aruncă mâna de lanţuri grele în capul lui Hal. Acesta încasă şi se uită cu răceală în ochii lui. Sam ar fi lovit din nou, dar o mână mare şi neagră se întinse şi-l prinse de încheietura mâinii. Se uită în jos, în ochii fumurii ai lui Aboli, care era ghemuit lângă Hal. Aboli nu scoase un cuvânt, dar Sam Bowles amână lovitura. Nu putu să susţină privirea criminală şi coborî ochii, ţinându-i vigilenţi când îngenunche în grabă ca să prindă în lanţuri membrele lui Hal.

Se ridică şi veni la Aboli, care îl privi cu aceeaşi lipsă de

expresie cât el îi înşurubă în grabă cătuşele, apoi trecu spre locul unde zăcea Uriaşul Daniel.

Daniel se strâmbă, dar nu scoase niciun sunet când Sam Bowles îl trase brutal în braţe. Rana de glonţ nu mai sângera, dar acest tratament dur o redeschise şi sângele apos începu să se scurgă de sub basmaua roşie pe care Aboli o folosise ca să-l bandajeze. Sângele se prelingea pe piept şi picura în nisip.

Când toţi fură încătuşaţi împreună, li se ordonă să se ridice în picioare. Hal şi Aboli îl duceau pe Daniel, sprijinindu-l între ei, fiind conduşi în şir către unul dintre copacii mari. Fură forţaţi din nou să se oprească până ce capătul lanţului fu înfăşurat în jurul trunchiului şi închis cu două lacăte grele de fier.

Doar douăzeci şi şase de oameni supravieţuiseră din echipajul de pe *Resolution.* Printre aceştia erau şi patru foşti sclavi, Aboli fiind unul dintre ei. Aproape toţi erau uşor răniţi, dar patru, inclusiv Daniel, erau răniţi grav şi viaţa lor era în pericol.

Ned Tyler se alesese cu o tăietură adâncă de cuţit în coapsă. Stingheriţi de cătuşe, Hal şi Aboli i-o bandajaseră cu o altă fâşie de pânză ruptă din cămaşa unuia dintre morţii de care era plin câmpul de luptă, de parcă ar fi fost resturi pe o plajă măturată de vânt.

Grupuri de muşchetari în uniforme verzi lucrau sub îndrumarea sergenţilor lor olandezi să adune cadavrele. Trăgându-i de călcâie într-un luminiş dintre copaci, îi

dezbrăcau şi-i căutau de monede de argint şi alte obiecte de valoare care fuseseră parte din prada lor de pe *Standvastigheid.*

Doi subofiţeri căutau cu migală prin hainele aruncate, rupând cusături şi smulgând tălpile cizmelor. O altă echipă de trei oameni, cu mânecile suflecate până sus şi cu degetele înmuiate într-o oală cu grăsime, cerceta orificiile corporale ale cadavrelor, căutând orice obiect de valoare pus în aceste ascunzători tradiţionale.

Prada recuperată era aruncată într-un butoi de apă gol, peste care stătea un sergent alb cu un pistol încărcat, căci butoiul se umplea, încet, cu o pradă bogată. Când scârbosul trio termină cu cadavrele goale, un alt grup le târî de-acolo şi le aruncă pe ruguri funerare înalte. Alimentate de buşteni uscaţi, flăcările se ridicau atât de sus, că scorojeau frunzele verzi ale copacilor înalţi care înconjurau luminişul. Fumul de la carnea carbonizată era dulce şi dezgustător, precum grăsimea arsă de porc.

Între timp, Schreuder şi Cumbrae, asistaţi de Limberger, căpitanul galionului, făceau un inventar al butoaielor de mirodenii. Erau la fel de scrupuloşi ca vameşii, cu listele şi cărţile lor, verificând conţinutul şi greutatea bunurilor recuperate cu declaraţia iniţială de expediţie a corăbiei şi marcând doagele butoaielor cu cretă albă.

Când ei îşi încheiară calculele, alte grupuri de marinari rostogoliră butoaiele uriaşe pe plajă şi le încărcară în cea mai mare barcă, pentru a fi duse la galionul care era

ancorat pe canal, cu un nou catarg principal şi un nou tachelaj.

Activitatea continuă toată noaptea aceea la lumina felinarului, a focului de tabără şi a flăcărilor galbene ale rugurilor de incinerare.

Pe măsură ce orele treceau, Uriaşul Daniel deveni febril. Pielea lui nu mai era caldă şi uneori aiura. Bandajul oprise, în sfârşit, hemoragia de la rană şi sub o crustă moale începuse să se formeze o puncţionare urâtă. Dar pielea din jurul acesteia era umflată şi devenise lividă.

— Glonţul e tot acolo, îi şopti Hal lui Aboli. Nu există nicio rană în spate care să arate că i-ar fi părăsit corpul.

Aboli mormăi:

— Dacă am încerca să-l tăiem, l-am ucide. După unghiul în care a intrat, trebuie că e în apropierea inimii şi plămânilor. Mi-e teamă că o să moară.

Hal clătină din cap.

— E puternic precum un taur.

Aboli ridică din umeri.

— Poate îndeajuns de puternic ca să învingă demonii.

Aboli credea că toate bolile erau provocate de demoni care invadau sângele.

Era o superstiţie neîntemeiată, dar Hal îl lăsa în credinţa lui.

— Ar trebui să cauterizăm rănile tuturor cu gudron fierbinte.

Acesta era tratamentul marinarilor bun în toate cazurile

şi Hal pledă în olandeză ca gardienii hotentoţi să le aducă unul dintre vasele cu gudron din atelierul de dulgherie din palisadă, dar aceştia îl ignorară.

Era după miezul nopţii când îl văzură din nou pe Schreuder. Acesta veni cu paşi mari din întuneric şi merse direct către locul unde Sir Francis era legat laolaltă cu ceilalţi, la poalele copacului. Ca şi restul oamenilor lui, era epuizat, dar capabil să smulgă doar scurte momente de somn întrerupt, deranjat de larma neliniştită şi mişcările grupurilor de muncă şi de ţipetele slabe şi gemetele răniţilor.

— Sir Francis.

Schreuder se aplecă şi-l scutură să-l trezească de tot.

— Pot să-ţi răpesc câteva minute din timpul tău?

După tonul vocii, părea că era calm. Sir Francis se ridică.

— În primul rând, colonele, pot să-ţi răpesc un pic de compasiune? Niciunul dintre oamenii mei n-a primit nicio picătură de apă de ieri după-amiază. După cum vezi, patru sunt grav răniţi.

Colonelul se încruntă, şi Sir Francis ghici că nu dăduse un astfel de ordin în mod deliberat, ca prizonierii să sufere. El însuşi nu credea că Schreuder era un om brutal sau sadic. Comportamentul lui sălbatic de mai devreme fusese determinat, desigur, de natura lui agitată şi de efortul şi exigenţele luptei.

Acum Schreuder se întoarse către gardieni şi dădu ordin ca prizonierilor să le fie aduse apă şi mâncare şi trimise un

sergent să găsească un cufăr cu materiale medicale în coliba distrusă a lui Sir Francis.

În timp ce aşteptau ca ordinele lui să fie duse la îndeplinire, Schreuder se plimbă înainte şi înapoi prin nisip, cu bărbia în piept şi mâinile împreunate la spate.

Dintr-odată, Hal se ridică drept în picioare.

— Aboli, şopti el. Sabia.

Aboli gemu, dându-şi seama că la centura lui Schreuder spânzura sabia încrustată de cavaler a lui Hal, care îi aparţinuse cândva bunicului său. Aboli puse o mână liniştitoare pe umărul tânărului, ca să-l împiedice să-l abordeze pe Schreuder, şi zise încet:

Pradă de război, gundwane. E pierdută pentru tine, dar cel puţin încă o poartă un războinic adevărat.

Hal cedă, înţelegând cruda logică din sfatul celuilalt.

În sfârşit, Schreuder se întoarse spre Sir Francis.

— Împreună cu căpitanul Limberger am numărat mirodeniile şi încărcătura de lemn pe care le-ai stocat în antrepozite şi am găsit cele mai multe dintre acestea contabilizate şi încă intacte. Deficitul se datorează probabil daunelor produse de apa de mare în timpul preluării galionului. Mi s-a spus că una dintre culevrinele tale a străpuns cala principală şi o parte a încărcăturii a fost inundată.

— Mă bucur că aţi reuşit să vă recuperaţi toate proprietăţile Companiei, rosti Sir Francis cu ironie obosită.

— Din păcate, nu e cazul, Sir Francis. După cum bine

ştii, o bună parte din marfa de pe galion încă lipseşte.

Se opri când sergentul se întoarse şi-i dădu un ordin.

— Scoate-le lanţurile negrului şi băiatului. Lasă-i să le dea apă celorlalţi.

Nişte oameni îl urmau cu un butoi de apă, care fu pus lângă copac. Hal şi Aboli începură de îndată să le toarne apă proaspătă răniţilor lor şi toţi băură şi hăpăiră preţiosul lichid cu ochii închişi şi gâtlejurile mişcându-se în sus şi-n jos.

Sergentul îi raportă colonelului Schreuder:

— Am găsit instrumentele chirurgicale.

Desfăcu sulul de pânză.

— Dar, mijnheer, cuţite ascuţite, care ar putea să fie utilizate ca arme, iar conţinutul vaselor ar putea să fie folosit împotriva oamenilor mei.

Schreuder se uită în jos, spre locul de lângă trunchiul copacului unde era ghemuit Sir Francis, tras la faţă şi răvăşit.

— Îmi dai cuvântul tău de gentleman că n-o să folosiţi aceste materiale medicale ca să le faceţi rău oamenilor mei?

— Ai cuvântul meu solemn, fu Sir Francis de acord.

Schreuder încuviinţă din cap.

— Dă-le tot pe răspunderea lui Sir Francis, ordonă el şi sergentul le înmână micul cufăr cu materiale medicale, vasul cu gudron şi o bucată de cârpă curată care putea fi folosită ca bandaj.

— Acum, căpitane, reluă Schreuder conversaţia de unde rămăsese. Am preluat mirodeniile şi lemnul, dar încă lipsesc mai mult de jumătate din monede şi toate lingourile de aur care au fost în cala lui *Standvastigheid.*

— Prada a fost împărţită echipajului meu.

Sir Francis zâmbi fără umor.

— Nu ştiu ce-au făcut cu cota lor şi cei mai mulţi sunt prea morţi ca să fie în măsură să ne lumineze.

— Am recuperat ceea ce am calculat a fi cea mai mare parte din cota echipajului tău.

Schreuder făcu semn către butoiul care conţinea valorile colectate în mod atât de macabru de la victimele de pe câmpul de luptă. Acesta fusese cărat de un grup de marinari la o barcă în aşteptare şi era păzit de ofiţeri olandezi cu săbiile scoase.

— Ofiţerii mei au scotocit colibele oamenilor tăi din palisadă, dar încă n-au dat de urma celeilalte jumătăţi.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să fiu de ajutor, mi-e imposibil să-mi dau seama ce lipseşte, îi zise Sir Francis liniştit.

La această negare, Hal ridică privirea de unde îngrijea răniţii, dar tatăl lui nu aruncă nicio privire în direcţia lui.

— Lordul Cumbrae crede că ai ascuns comorile care lipsesc, remarcă Schreuder. Şi eu sunt de acord cu el.

— Lordul Cumbrae e un mincinos celebru şi un escroc, zise Sir Francis. Şi tu, sire, greşeşti crezând asta.

— Lordul Cumbrae este de părere că, dacă i-am da

ocazia să te chestioneze personal, ar putea afla unde se găseşte restul comorii. E nerăbdător să încerce să te convingă să dezvălui ce ştii. Abia cu greu am reuşit să-l împiedic să facă asta.

Sir Francis ridică din umeri.

— Faci ce vrei, colonele, dar, dacă nu mă înşel, torturarea prizonierilor nu e un aspect pe care un soldat ca tine să-l treacă cu vederea. Îţi sunt recunoscător pentru compasiunea pe care o arăţi răniţilor mei.

Răspunsul lui Schreuder fu întrerupt de un ţipăt de agonie de-al lui Ned Tyler, când Aboli îi turnă un polonic cu gudron aburind pe rana de sabie din coapsă. Când ţipătul se diminuă în suspine, Schreuder continuă calm.

— Tribunalul care o să te judece pentru piraterie la fortul de la Buna Speranţă o să fie condus de noul nostru guvernator. Mă îndoiesc că guvernatorul Petrus Jacobus van de Velde o să fie la fel de milostiv ca mine. Schreuder făcu o pauză şi apoi continuă: Apropo, Sir Francis, am cunoştinţă că acel călău angajat de către Companie la Buna Speranţă se mândreşte cu talentul lui.

— O să fiu nevoit să le dau guvernatorului şi călăului său acelaşi răspuns pe care ţi l-am dat şi ţie, colonele.

Schreuder se lăsă pe vine şi coborî vocea pe un ton conspirativ, aproape prietenos.

— Sir Francis, în scurta perioadă de când ne-am cunoscut, mi-am format o bună impresie despre tine ca războinic, marinar şi gentleman. Dacă ar fi să depun

mărturie în faţa tribunalului că a existat scrisoarea de la rege şi că ai fost un corsar legitim, rezultatul procesului tău s-ar putea să fie diferit.

— Trebuie să ai încredere în guvernatorul van de Velde că am dat greş, răspunse Sir Francis. Mi-ar plăcea să te ajut să-ţi lansezi cariera găsind lingourile lipsă, dar nu pot, sire. Nu ştiu unde sunt.

Expresia de pe chipul lui Schreuder se aspri când se ridică.

— Am încercat să te ajut. Regret că-mi respingi oferta. Totuşi, ai dreptate, sire. Nu mă ţine stomacul să te interoghez sub tortură. Mai mult, am să-l împiedic şi pe lordul Cumbrae să ia această sarcină asupra lui. O să-mi fac pur şi simplu datoria şi am să te las la mila tribunalului de la Buna Speranţă. Te implor, sire, n-ai vrea să te mai gândeşti?

Sir Francis clătină din cap.

— Regret că nu pot să te ajut, sire.

Schreuder oftă.

— Prea bine. Tu şi oamenii tăi o să fiţi urcaţi la bordul corăbiei *Gull of Moray* mâine-dimineaţă. Fregata *Sonnevosel* are alte atribuţii în Indii şi o să-şi vadă de drumul ei. *Standvastigheid* o să rămână aici, sub comanda căpitanului Limberger, ca să-şi încarce marfa de lemn şi mirodenii, înainte să-şi reia voiajul întrerupt spre Amsterdam.

Se răsuci pe călcâie şi dispăru în direcţia antrepozitului

de mirodenii.

Când fură treziţi în dimineaţa următoare, cei patru răniţi, inclusiv Daniel şi Ned Tyler, nu puteau să meargă, aşa că tovarăşii lor fură siliţi să-i care. Lanţurile de sclavi le permiteau prea puţină libertate de mişcare şi formau un şir jalnic de oameni care se târau spre plajă. Fiecare pas era însoţit de zăngănit de cătuşe, şi pentru că nu putură să-şi ridice picioarele îndeajuns ca să păşească peste marginea bărcii fură îmbrânciţi înăuntru de paznicii lor.

Când barca fu legată de piciorul scării de frânghie atârnate de laterala corăbiei *Gull*, ascensiunea spre punte cu care se confruntară oamenii legaţi fu descurajantă şi periculoasă. Sam Bowles îi aştepta sus. Unul dintre gardienii din barcă strigă la el:

— Putem să le scoatem lanţurile prizonierilor, şef de echipaj?

— De ce? strigă Sam în jos.

— Răniţii nu se descurcă. Ceilalţi n-au să reuşească să-i ridice. Altfel n-au cum să urce pe scară.

— Dacă n-o fac, ei pierd, răspunse Sam. Ordinele Excelenţei Sale. Cătuşele trebuie să rămână la locul lor.

Sir Francis conduse ascensiunea, fiecare mişcare a sa fiind îngreunată de şirul de oameni legaţi în spatele lui. Cei patru răniţi, gemând în delirul lor, constituiau greutăţi care trebuia târâte cu forţa. Mai ales Uriaşul Daniel puse la încercare puterea tuturor. Dacă l-ar fi lăsat să scape din

strânsoarea lor, ar fi căzut din barcă şi ar fi tras după el tot şirul de douăzeci şi şase de oameni, aproape sigur răsturnând mica barcă. Odată căzuţi în lagună, greutatea lanţurilor de fier i-ar fi trimis pe toţi la fund, la patru stânjeni adâncime.

Dacă n-ar fi fost puterea de taur a lui Aboli, n-ar fi ajuns niciunul pe puntea lui *Gull.* Cu toate acestea, chiar şi el era complet epuizat când, în cele din urmă, lăsă trupul inert al lui Daniel peste copastie, şi se prăbuşi lângă el, pe puntea albă.

Zăceau cu toţii acolo, trăgându-şi sufletul şi gâfâind, când fură treziţi în final de un hohot agitat de râs.

Cu un efort, Hal îşi înălţă capul. Pe duneta de pe *Gull,* sub o apărătoare de pânză, era întinsă o masă de mic dejun. Paharele erau de cristal, iar argintăria strălucea în lumina soarelui din zori. Simţi aroma puternică de slănină, ouă proaspete şi biscuiţi fierbinţi care se ridica din vasul de argint de pe cărbune.

În capul mesei stătea Buzzard, care ridică paharul către grămada de trupuri umane din mijlocul corăbiei sale.

— Bun venit la bord, domnilor, şi multă sănătate!

Toastă cu whisky, pe care îl bău, apoi îşi şterse mustăţile de culoarea ghimbirului cu un şervet de damasc.

— Au fost pregătite pentru voi cele mai bune apartamente de la bord. Vă doresc o călătorie plăcută.

Katinka van de Velde râse din nou, cu un sunet muzical. Stătea în stânga lui Buzzard. Avea capul descoperit, cu

buclele de aur adunate în sus, cu ochii violeţi mari şi nevinovaţi în ovalul fără cusur al feţei pudrate şi cu o aluniţă desenată cu grijă în colţul gurii ei drăguţe, rujate.

Guvernatorul stătea alături de soţia lui. Se opri din gestul de a ridica la gură o furculiţă de argint încărcată cu slănină şi brânză, dar continuă să mestece. O picătură de gălbenuş de ou îi scăpă de pe buze şi-i alunecă pe bărbie când hohoti zgomotos.

— Nu dispera, Sir Francis. Aminteşte-ţi mottoul familiei tale. Sunt sigur că ai să înduri.

Îşi vârî furculiţa plină în gură şi vorbi printre înghiţituri.

— Chiar e o mâncare excelentă, proaspătă de la Buna Speranţă. Ce păcat că nu puteţi să vă alăturaţi la masa noastră!

— Cât de amabil din partea Domniei Voastre să ne oferiţi divertisment. Au să cânte pentru noi aceşti trubaduri sau o să ne amuze cu mai multe acrobaţii? întrebă Katinka în olandeză, apoi făcu o mică strâmbătură şi-l lovi pe Cumbrae peste braţ cu evantaiul chinezesc pictat.

În acel moment, Uriaşul Daniel rostogoli capul dintr-o parte în alta, bufnind în scânduri şi strigând în delir. Buzzard hohoti.

— După cum vedeţi, fac tot posibilul, doamnă, dar repertoriul lor nu se potriveşte tuturor gusturilor.

Dădu din cap către Sam Bowles.

— Rogu-te să le arăţi apartamentele lor, jupâne Samuel, şi să te asiguri că sunt aranjate pentru ei.

Sam Bowles biciui prizonierii peste picioare cu un capăt de frânghie înnodată. Ei îşi ridicară răniţii şi-i târâră jos, pe scara de serviciu. În adâncurile cocăi, sub cala principală, se întindea puntea de jos a sclavilor.

Când Sam Bowles săltă chepengul către aceasta, duhoarea care se ridică să-i salute îl făcu până şi pe el să se tragă înapoi. Era esenţa suferinţei a sute de suflete condamnate care se chinuiseră aici.

Spaţiul gol de pe această punte nu era mai înalt de talie, astfel încât fură forţaţi să se târască şi să tragă răniţii după ei. În pereţii etanş erau fixate inele de fier, pe bârnele grele de stejar care susţineau cala pe înălţime. Sam şi cei patru tovarăşi ai lui se târâră după ei şi le încătuşară lanţurile de inelele prinse în bolţuri.

Când terminară, captivii erau întinşi ca heringii într-un butoi, cot la cot, legaţi de încheieturile mâinilor şi de glezne, abia capabili să se ridice în fund, dar nereuşind să se întoarcă sau să-şi mişte membrele mai mult de cei câţiva centimetri cât le permiteau lanţurile.

Hal era culcat cu tatăl lui de-o parte şi cu trupul inert al Uriaşului Daniel de cealaltă parte. Aboli era de partea cealaltă a lui Daniel şi Ned Tyler dincolo de el.

Când şi ultimul om fu asigurat, Sam se târî înapoi la trapă şi rânji către ei.

— Zece zile până la Buna Speranţă cu vântul ăsta. O juma de litru de apă de om pe zi şi optzeci şi cinci de grame de pesmeţi când îmi aduc eu aminte să vă aduc. Sunteţi

liberi să vă căcaţi şi să vă pişaţi unde sunteţi. Ne vedem la Buna Speranţă, drăgălaşilor.

Trânti trapa s-o închidă şi-l auziră în partea îndepărtată ciocănind bolţurile de blocare la locurile lor. Când loviturile de ciocan încetară, se lăsă o linişte înfricoşătoare. La început, întunericul fu total, dar apoi, când ochii li se obişnuiră, reuşiră să distingă formele întunecate ale tovarăşilor lor legaţi în jurul lor.

Hal căută sursa de lumină şi descoperi un mic grilaj de fier în punte, chiar deasupra capului său. Chiar şi fără bare, n-ar fi fost suficient de mare să intre capul unui om în toată firea şi el îl excluse imediat ca posibilă cale de evadare. Cel puţin furniza o adiere de aer proaspăt.

Mirosul era greu de suportat şi gâfâiau toţi în atmosfera sufocantă. Mirosea ca o vizuină de urs. Uriaşul Daniel gemu şi sunetul le dezlegă limbile. Începură să vorbească toţi odată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, aici miroase ca o căcăstoare în sezonul caiselor.

— Crezi că avem vreo şansă să scăpăm de-aici, căpitane?

— Sigur că avem, certăreţii mei, răspunse unul dintre bărbaţi în locul lui Sir Francis. Când ajungem la Buna Speranţă.

— Aş da jumătate din partea mea din cea mai bogată comoară care a navigat vreodată pe cele şapte mări pe cinci minute singur cu Sam Bowles.

— Toată partea mea pentru alte cinci cu sângerosul Cumbrae.

— Sau cu nenorocitul ăla de cap de brânză Schreuder.

Dintr-odată Daniel bolborosi:

— O, mamă, îţi văd faţa minunată. Vino, pupă-l pe micul tău Danny.

Strigătul jalnic îi demoraliza şi o tăcere disperată se aşternu peste puntea întunecată, urât mirositoare a sclavilor. Treptat, se cufundară într-o apatie a deznădejdii, ocazional întreruptă de gemete şi de zăngănitul lanţurilor, când încercau să-şi găsească o poziţie mai confortabilă.

Încet, trecerea timpului îşi pierdu complet semnificaţia şi niciunul nu fu sigur dacă era noapte sau zi când sunetul cabestanului ancorei de pe puntea superioară reverberă prin corpul corăbiei şi auziră strigătele slabe ale subofiţerilor, care pregăteau vasul de plecare.

Hal încercă să aprecieze cursul corăbiei şi direcţia după felul în care se mişca, dar curând pierdu cursul. Doar când *Gull* plonjă brusc şi începu să se mişte uşor, jucăuş către marea deschisă, ştiu că părăsiseră laguna şi treceau printre capuri.

Oră după oră, *Gull* se angajă spre sud-est ca să iasă în largul mării. Mişcarea îi arunca încolo şi-ncoace pe scândurile goale, alunecând pe spate cei câţiva inci permişi de lanţurile lor, înainte să fie reţinuţi de cătuşe, şi apoi alunecau înapoi în partea cealaltă. Simţiră o mare uşurare când, în cele din urmă, corabia se angajă pe un curs mai

lin.

— Aşa. Aşa-i mai bine.

Sir Francis vorbi în numele tuturor.

— Buzzard şi-a făcut ieşirea în larg. A schimbat direcţia şi navigăm cu vânt din pupa şi ne îndreptăm spre vest, spre Cap.

Pe măsură ce timpul trecea, Hal făcu nişte estimări ale trecerii zilelor după intensitatea luminii care pătrundea prin grilajul de deasupra capului său. În timpul nopţilor lungi, pe puntea sclavilor era un întuneric apăsător, ca pe fundul unui puţ de cărbune. Apoi, când veneau zorile, se filtra coborând către el o lumină blândă, care creştea până când reuşea să vadă forma întunecată şi rotundă a capului lui Aboli dincolo de faţa mai luminoasă a Uriaşului Daniel.

Totuşi, chiar şi la prânz, alte colţuri ale punţii sclavilor erau ascunse în întuneric şi dintr-acolo veneau suspinele şi gemetele şi şoaptele ocazionale ale altor oameni închişi înaintea lor între pereţii de stejar. Apoi, din nou, lumina pălea devenind întuneric total şi marcând trecerea unei alte zile.

În a treia dimineaţă, un mesaj şoptit trecu din om în om.

— A murit Timothy O’Reilly.

El era unul dintre răniţi: primise o lovitură de sabie în piept de la una dintre uniformele verzi.

— A fost un om bun.

— Fie ca Dumnezeu să-l odihnească! rosti Sir Francis. Mi-aş fi dorit să putem să-i facem o înmormântare

creştinească.

În a cincea dimineaţă, corpul lui Timothy adăugă miasmă de descompunere şi putreziciune aceleia permanente care impregna puntea sclavilor şi le umplu plămânii cu fiecare respiraţie.

Deseori, în timp ce Hal zăcea deznădăjduit, şobolani cenuşii iuţi, mari cât iepurii se urcau pe el. Ghearele lor ascuţite îi zgâriau dureros pielea. În cele din urmă renunţă la misiunea zadarnică de a încerca să-i alunge izbindu-i şi lovindu-i şi se decise să îndure disconfortul. Numai când câte unul îşi înfigea dinţii ascuţiţi, curbaţi în dosul mâinii lui, ţipa şi reuşea să-i prindă de gât, făcându-i să chiţăie ascuţit, şi să-i sugrume cu mâinile goale.

Când Daniel ţipă de durere alături de el, îşi dădu seama atunci că şobolanii îl găsiseră şi pe el, iar el era în imposibilitatea de-a se apăra de atacurile lor. După aceea, el şi Aboli făcură cu schimbul să se ridice şi să încerce să ţină rozătoarele vorace departe de omul inconştient.

Cătuşele îi împiedicau să se ghemuiască peste jgheabul îngust care se întindea la poalele peretelui, conceput ca scurgere pentru murdăria lor. Din când în când Hal auzea eliberarea pârâită pe care unul dintre oameni o expulza unde zăcea, şi imediat după aceea în spaţiile limitate şi deja stătute venea miros fetid de fecale proaspete.

Când Daniel îşi golea vezica, lichidul cald se răspândea inundând scândurile de sub Hal şi înmuindu-i cămaşa şi pantalonii. N-aveau ce face ca să evite una ca asta, decât

să ridice capul de pe punte.

În majoritatea zilelor, în jurul a ceea ce Hal considera a fi amiază, buloanele de blocare ale trapei erau scoase brusc cu lovituri furtunoase de ciocan. Când era ridicată, lumina slabă care inunda cala aproape îi orbea şi ridicau mâinile cu lanţuri grele ca să-şi protejeze ochii.

— Azi am un *posset*[7] special pentru voi, veseli domni, ciripi vocea lui Sam Bowles. O cană cu apă din butoaiele noastre mai vechi, cu câteva mici fiare înotând în ea, şi doar o picătură de scuipat de-al meu, să-i dea gust.

Îl auzeau scuipând şi apoi hohotind din toată inima înainte să le dea prima cană de cositor. Fiecare cană plină trebuia să fie trecută de-a lungul punţii, din mână-n mână încătuşată şi stângace, şi când una se vărsa, nu primeau alta.

— Câte una pentru fiecare dintre domnii noştri. Sunt douăzeci şi şase de căni, nu mai multe, le zicea vesel Sam Bowles.

Uriaşul Daniel era acum prea departe plecat ca să bea fără ajutor şi Aboli îi sălta capul, în timp ce Hal îi strecura apa printre buze. Ceilalţi bolnavi erau trataţi în acelaşi fel. O mare parte din apă se pierdea când se scurgea din gura lor moale şi era treabă de durată. Sam Bowles îşi pierdea răbdarea înainte de-a fi făcută pe jumătate.

— Nu mai vreţi niciunul? Păi, atunci plec.

Şi izbea trapa închisă şi punea buloanele la loc, lăsându-

[7] Băutură fierbinte, din lapte, vin şi mirodenii (n.tr.).

i pe cei mai mulţi dintre captivi să-şi ceară în zadar partea lor, cu gâtul uscat şi buzele arse. Dar el era neînduplecat şi erau nevoiţi să mai aştepte o zi până la următoarea raţie.

După aceea, Aboli începuse să-şi umple gura cu apă din cană, îşi plasa buzele peste ale lui Daniel şi îi dădea drumul în gura omului inconştient. Făceau la fel pentru ceilalţi răniţi. Metoda era suficient de rapidă pentru a-l satisface chiar şi pe Sam Bowles şi se pierdea mai puţin din preţiosul lichid.

Sam Bowles chicotise când unul dintre bărbaţi îi strigase:

— Pentru numele lui Dumnezeu, şef de echipaj, e un om mort aici. Timothy O'Reilly pute până la cer. Nu simţi mirosul?

— Mă bucur că mi-ai spus. Asta înseamnă că n-o să mai aibă nevoie de raţia de apă. De mâine o să fie doar douăzeci şi cinci de căni, răspunsese el.

Daniel era pe moarte. Nu mai gemea şi nici nu mai delira. Zăcea ca un cadavru. Chiar şi vezica urinară secase şi nu se mai golea spontan pe scândurile puturoase pe care stăteau întinşi. Hal săltă capul şi-i şopti, încercând să-l înduplece să rămână în viaţă.

— Nu poţi să te dai bătut acum. Mai aşteaptă puţin şi o să ajungem la Cap înainte să-ţi dai seama. Toată apa dulce pe care poţi s-o bei, sclave drăguţe să te îngrijească. Doar gândeşte-te la asta, Danny.

La amiază, în ceea ce el credea că ar trebui să fie a şasea lor zi pe mare, Hal îl strigă pe Aboli:

— Am să-ţi arăt ceva aici. Dă-mi mâna.

Îi apucă degetele lui Aboli şi i le ghidă pe coastele lui Daniel. Pielea era atât de fierbinte, că era aproape dureros s-o atingă şi carnea atât de slăbită, încât coastele ieşeau precum doagele de la butoi.

Hal îl rostogoli pe Daniel atât cât lanţurile îi permiteau şi conduse degetele lui Aboli pe omoplatul lui.

— Acolo. Simţi umflătura?

— O simt, dar nu pot s-o văd, mormăi Aboli.

Era astfel limitat de lanţurile lui, că nu putea să se uite peste cea mai mare parte a trupului inert al lui Daniel.

— Nu sunt sigur, dar cred că ştiu ce e.

Hal îşi apropie faţa şi îşi încordă ochii în lumina slabă.

— E o umflătură de mărimea unei nuci. E neagră ca o vânătaie.

O atinse uşor şi chiar la această slabă presiune Daniel gemu şi se agită în legăturile lui.

— Trebuie că e foarte sensibilă.

Sir Francis se ridică şi se aplecă atât cât fu capabil.

— Nu văd bine. Unde e?

— În mijlocul omoplatului, răspunse Hal. Cred că e glonţul de la muschetă. A trecut frumos prin piept şi s-a oprit aici, sub piele.

— Atunci, asta îl ucide, zise Sir Francis. E locul şi sursa cangrenei care-l mănâncă.

— Dac-am avea un cuţit, am putea să încercăm să-l tăiem, murmură Hal. Dar Sam Bowles a luat cufărul medical.

— Nu înainte ca eu să fi ascuns unul dintre cuţite, zise Aboli.

Căută în centura pantalonilor şi trase lama subţire. Aceasta sclipi uşor în lumina palidă a grilajului de deasupra capului lui Hal.

— Aşteptam ocazia să-i iau gâtul lui Sam cu el.

— Trebuie să riscăm incizia, zise Sir Francis. Dacă rămâne în corpul lui, glonţul o să-l ucidă mai sigur decât bisturiul.

— Eu nu văd să fac tăietura de unde sunt, zise Aboli. Va trebui s-o faci tu.

Se produse o învălmăşeală şi un clinchet de lanţuri, apoi Sir Francis mormăi:

— Lanţurile mele sunt prea scurte. Nu pot nici să pun un deget pe el.

Tăcură toţi, apoi Sir Francis zise:

— Hal.

— Tată „protestă Hal. N-am cunoştinţe sau calificare.

— Atunci Daniel o să moară, zise Aboli categoric. Îi datorezi viaţa, gundwane. Uite, ia cuţitul.

În mâna lui Hal cuţitul păru greu ca un drug de plumb.

Gura i se uscă de groază, încercă lama pe degetul mare şi-o găsi tocită de cât fusese folosită.

— E bont, protestă.

— Aboli are dreptate, fiule.

Sir Francis puse mâna pe umărul lui Hal şi-l strânse.

— Tu eşti singura şansă a lui Daniel.

Încet, Hal întinse mâna stângă şi simţi nodului dur în trupul fierbinte al lui Daniel. Acesta se mişca sub degetele lui şi îi simţi hârşâitul pe osul omoplatului.

Durerea îl trezi pe Daniel, care se luptă să scape din lanţuri. Strigă:

— Ajută-mă, Iisuse. Am păcătuit prea mult împotriva lui Dumnezeu şi a omului. Diavolul vine după mine. E negru. Totul se întunecă.

— Ţine-l, Aboli, şopti Hal. Ţine-l liniştit.

Aboli îşi înfăşură braţele în jurul lui Daniel, ca încolăcirile unui uriaş piton negru.

— Fă-o, zise el. Fă-o rapid.

Hal se aplecă, apropiindu-se de Daniel cât îl lăsau lanţurile, cu faţa la un lat de palmă de spatele celuilalt. Acum, putea să vadă umflătura mult mai clar.

Pielea era atât de întinsă, că era lucioasă şi violetă precum prunele coapte. Îşi puse degetele de la mâna stângă pe fiecare parte a acesteia şi întinse pielea chiar mai mult.

Trase adânc o gură de aer şi puse vârful bisturiului pe umflătură. Se oţeli, numărând în tăcere până la trei, apoi presă cu forţa unui braţ antrenat cu sabia. Simţi lama tăind adânc în spatele lui Daniel şi apoi sunetul a ceva greu şi inflexibil, metal pe metal.

Daniel ţipă şi apoi căzu moale în braţele protectoare ale lui Aboli. Un şuvoi de puroi violet şi galben erupse din tăietura adâncă a bisturiului. Fierbinte şi gros ca lipiciul de dulgher, îl lovi pe Hal în gură şi i se împrăştie pe bărbie.

Mirosul fu mai rău decât toate celelalte mirosuri de pe puntea sclavilor şi beregata lui Hal se ridică arzându-i fundul gâtului. Îşi înghiţi propria vomă şi-şi şterse puroiul de pe faţă cu dosul braţului, înainte de-a se apuca să scruteze încă o dată rana, cu mai multă băgare de seamă.

Încă clocotea din ea puroi negru, dar văzu materii străine prinse în gura proaspăt tăiată. Săpă cu vârful bisturiului şi eliberă un dop de material negru şi fibros, în care se amestecau aşchii de os din omoplatul distrus cu sânge închegat şi puroi.

— E o bucată din jacheta lui Danny, bolborosi el. Probabil că glonţul a tras-o în rană.

— Ai găsit glonţul? întrebă Sir Francis.

— Nu, trebuie că e tot acolo.

Cercetă mai adânc în rană.

— Da. E acolo.

— Poţi să-l scoţi?

Timp de câteva minute, Hal lucră în tăcere, recunoscător că Daniel era inconştient şi n-avea de suferit în timpul acestei explorări crude. Fluxul de puroi se diminuă şi acum din rana întunecată se scurgea sânge curat şi proaspăt.

— Nu pot să-l scot cu cuţitul. Alunecă, şopti.

Puse deoparte lama şi îşi împinse degetul în carnea fierbinte, vie a lui Daniel. Cu respiraţia aspră de groază, lucră în continuare în adâncime, până când ajunse cu vârful degetelor în spatele bucăţii de plumb.

— Gata! exclamă dintr-odată, când glonţul de muschetă sări din rană şi căzu pe scânduri cu o bufnitură.

Era deformat de la contactul violent cu osul şi o reflexie lucioasă păta plumbul moale. Se uită la el cu mare uşurare, apoi îşi smulse degetul din rană. Acesta fu urmat de un alt şuvoi moale de puroi şi plin de cocoloaşe de materii străine.

— Sunt ghemotoace de la muschetă.

Se înecă.

— Bănuiesc că a ieşit tot.

Se uită în jos, la mâinile lui mânjite. Duhoarea lor îl lovi drept în faţă.

O vreme rămaseră toţi tăcuţi. Apoi, Sir Francis şopti:

— Bravo, Hal!

— Cred că e mort, răspunse Hal cu o voce joasă. E atât de liniştit.

Aboli îl eliberă pe Daniel din strânsoare, pe urmă bâjbâi în jos pe pieptul lui gol.

— Nu, trăieşte. Îi simt inima. Acum, gundwane, trebuie să-i speli rana.

Târâră între ei corpul inert al lui Daniel, la limita cătuşelor sale, şi Hal îngenunche pe jumătate deasupra lui. Se descheie la pantalonii scurţi murdari şi, deshidratat de raţia limitată de apă, se scremu să ude rana cu un jet slab

de urină. Fu suficient ca să spele ultimele bucăţi descompuse de ghemotoace şi putregaiuri. Hal folosi ultimele picături din propria urină ca să-şi cureţe o parte din mizeria de pe mâini şi apoi căzu înapoi, epuizat de efort.

— Treabă rezolvată ca un bărbat adevărat, gundwane, îi zise Aboli şi-i oferi lui Hal basmaua roşie, înnegrită şi trosnind de sânge şi puroi uscat.

— Foloseşte asta ca să opreşti hemoragia din rană. E tot ce avem.

În timp ce Hal bandaja rana, Daniel zăcea ca mort. Nu mai gemea şi nu se mai zbătea în lanţuri.

Trei zile mai târziu, când Hal se aplecă peste el să-i dea apă, Daniel se ridică brusc, îi dădu capul la o parte şi luă cana din mâinile lui Hal. O goli din trei înghiţituri lungi, după care zise cu o voce slabă, dar lucidă:

— Pe Dumnezeu, bună a mai fost! Aş mai vrea o picătură.

Hal fu atât de încântat şi uşurat, că-i înmână propria raţie şi-l privi bând. În următoarele zile, Daniel izbuti să se ridice cât de mult îi permiteau lanţurile.

— Chirurgia ta ar fi ucis o duzină de muritori de rând, murmură Sir Francis, urmărind cu uimire recuperarea Uriaşului Daniel. Dar Daniel Fisher prosperă.

În a doua zi a călătoriei lor, Sam Bowles deschise trapa şi ciripi vesel: – Veşti bune pentru voi, domnilor. Vântul ne-a

jucat feste pe aceste ultime cincizeci de leghe. Domnia Sa crede că o să mai treacă încă cinci zile înainte să ajungem la Cap. Deci, călătoria voastră de plăcere o să dureze un pic mai mult.

Puţini avură puterea sau interesul să înjure la aceste ştiri de groază, aşadar, tăcuţi, întinseră mâini frenetice după cana de cositor cu apă. De data asta, când ceremonia de zi cu zi a potolirii setei fu oficiată, Sam

Bowles modifică rutina. În loc să trântească chepengul, ca să-l închidă pentru încă o zi, se agăţă cu capul în jos şi strigă:

— Căpitane Courtney, sire, complimente de la Domnia Sa şi dacă n-ai alt program stabilit, ţi-ar fi recunoscător dacă ai lua cina cu el.

Merse pe brânci pe puntea sclavilor şi, cu ajutorul a doi tovarăşi de-ai lui, deşurubă cătuşele lui Sir Francis de la încheieturi şi glezne şi le trase de pe inelele prinse în bolţuri în peretele etanş.

Chiar şi după ce Sir Francis era liber, fu nevoie de toţi cei trei oameni ca să-l ridice în picioare. Era atât de slab şi înţepenit, că se legăna şi se clătina ca un beţiv când îl ajutară să urce dureros prin trapă.

— Mă rog de iertare, căpitane, îi râse Sam în faţă. Nu eşti chiar un pat de trandafiri, să ştii. Am mirosit cocini şi haznale care arătau mai bine decât tine, Franky, băiete.

Îl târâră pe punte şi-l dezbrăcară de zdrenţele împuţite de pe corpul stafidit. Apoi patru marinari dădură manual la

pompa de pe punte, în timp ce Sam orientă spre el tot jetul furtunului de pânză. *Gull* intrase în zona rece a curentului verde al Benguelei, care măturа coasta de vest a continentului. Jetul de apă îngheţată de mare de la furtun aproape îl dărâmă pe Sir Francis din picioare şi trebui să se agaţe de şarturi ca să-şi păstreze echilibrul. Tremurând şi sufocându-se când Sam îndreptă furtunul direct spre faţa lui, reuşi totuşi să spele cea mai mare parte a murdăriei vechi din păr şi de pe corp. Nu constituia niciun motiv de îngrijorare faptul că doamna Katinka van de Velde stătea aplecată pe balustrada punţii de la pupa şi-i studia nuditatea fără cea mai mică urmă de decenţă.

Numai când furtunul fu oprit şi el lăsat în vânt să se usuce, Sir Francis avu ocazia să se uite înjur şi să-şi facă o idee despre poziţia şi starea corăbiei. Deşi corpul lui secătuit era vânăt de frig, se simţea împrospătat şi întărit de duş. Îi clănţăneau dinţii şi întregul trup i se cutremură de spasme involuntare când se uită peste bord şi îşi încrucişă braţele pe piept, încercând să se încălzească puţin.

Continentul african era la vreo zece leghe spre nord şi recunoscu stâncile şi piscurile coastei sălbatice care păzea intrarea în Golful False. Trebuia să navigheze cu grijă în această zonă înainte să poată intra în Golful Table, prin partea îndepărtată a peninsulei.

Vântul era aproape inexistent, iar suprafaţa mării, la fel de alunecoasă ca uleiul, cu valuri lungi ridicându-se şi lăsându-se, ca respiraţia unui monstru adormit. Sam

Bowles spusese adevărul: dacă nu începea să bată vântul, avea să le ia mult mai multe zile să ajungă la Cap şi să arunce ancora în Golful Table. Se întrebă câţi dintre oamenii lui aveau să-l mai urmeze pe Timothy înainte să fie eliberaţi din închisoarea de pe puntea sclavilor.

Sam Bowles îi aruncă la picioare, pe punte, câteva piese de îmbrăcăminte zdrenţăroase, dar curate.

— Domnia Sa te aşteaptă. Nu-l lăsa acum să stea după tine.

— Franky!

Cumbrae se ridică să-l salute, când el se aplecă să intre pe uşa cabinei de la pupa corăbiei *Gull.*

— Sunt atât de încântat să văd că nu arăţi deloc mai rău după micul tău sejur sub punte.

Înainte ca Sir Francis să se ferească, lordul Cumbrae îl prinse într-o îmbrăţişare strânsă.

— Trebuie să-mi cer scuze profund pentru tratament, dar a fost la insistenţa guvernatorului olandez şi a soţiei lui. Eu n-aş fi tratat niciodată în aşa manieră infamă un frate cavaler.

În timp ce vorbea, Buzzard îşi trecu rapid mâinile mari în jos pe corpul lui Sir Francis, verificând dacă n-avea vreun cuţit ascuns sau altă armă, apoi îl împinse în cel mai mare şi mai confortabil scaun din cabină.

— Un pahar de vin, vechiul meu prieten drag?

Turnă cu mâna lui, apoi îi făcu semn stewardului să pună un castron cu tocană în faţa lui Sir Francis. Deşi saliva

îi inundă gura la aroma primului aliment fierbinte care-i fusese oferit în aproape două săptămâni, Sir Francis nu făcu nicio mişcare să atingă paharul sau lingura de lângă castronul cu tocană.

Cumbrae îi observă refuzul şi, deşi ridică din sprâncenele stufoase de culoarea ghimbirului, nu-l îndemnă, ci îşi luă lingura şi sorbi o gură din propriul castron.

Mestecă scoţând sunete de încântare, apoi făcu mâncarea să alunece cu o înghiţitură zdravănă de vin din pahar şi îşi şterse mustăţile roşii cu dosul palmei.

— Nu, Franky, dacă era după mine, nu te-aş fi tratat niciodată atât de meschin. Eu şi cu tine am avut diferendele noastre în trecut, dar întotdeauna a fost în spirit amical şi de concurenţă, nu-i aşa?

— Aşa de amical ca tragerea fără avertisment cu tunurile de la bord în tabăra mea? întrebă Sir Francis.

— Acum să nu ne pierdem timpul cu incriminări nefondate, respinse Buzzard remarca. N-ar fi fost niciodată necesar, dacă ai fi fost de acord să împarţi cu mine prada de pe galion. Ce vreau să spun cu adevărat e că eu şi cu tine ne înţelegem unul pe altul. În inima noastră suntem fraţi.

— Cred că te înţeleg.

Sir Francis dădu din cap.

— Atunci ştii că ce-ţi provoacă ţie durere pe mine mă doare chiar mai mult. Am suferit în fiecare minut al

încarcerării tale.

— Nu-mi place să te văd suferind, domnul meu, aşa că de ce nu ne eliberezi pe mine şi pe oamenii mei?

— Astea sunt dorinţa şi intenţia mea cele mai fierbinţi, te asigur. Totuşi, rămâne un mic obstacol care mă împiedică să fac asta. Am nevoie de un semn de la tine că sentimentele mele fierbinţi faţă de tine sunt reciproce. Sunt încă profund rănit că nu împarţi cu mine, vechiul tău prieten, ce e al meu de drept, conform înţelegerii noastre.

— Sunt sigur că olandezii îţi dau cota de care ai fost lipsit înainte. De fapt, te-am văzut încărcând ceea ce mi s-a părut a fi o parte generoasă de mirodenii chiar la bordul acestei corăbii. Mă întreb ce-ar spune marele lord amiral al Angliei despre un astfel de trafic cu inamicul.

— Câteva butoaie de mirodenii – abia dacă merită menţionate. Cumbrae zâmbi. Dar nu e nimic care să-mi trezească instinctele fraterne mai mult decât argintul şi aurul. Zău, Franky, am pierdut destul timp cu politeţurile. Amândoi ştim că ai ascuns undeva, în apropiere de tabăra ta din Laguna Elefantului, lingourile de pe galion. Ştiu că am să le găsesc dacă am să le caut îndeajuns, dar atunci tu vei fi mort, după ce-ai fost batjocorit de călăul de la Buna Speranţă.

Sir Francis zâmbi şi clătină din cap.

— N-am ascuns nicio comoară. Caută dacă vrei, dar n-ai ce să găseşti.

— Gândeşte-te la asta, Franky. Ştii ce-au făcut olandezii

cu negustorii englezi capturaţi pe insula Bali? I-au crucificat şi le-au ars mâinile şi picioarele cu flacără de sulf. Vreau să te scutesc de aşa ceva.

— Dacă nu mai ai nimic de discutat, am să mă întorc la echipajul meu.

Sir Francis se ridică în picioare. Picioarele îi erau mai puternice acum.

— Stai jos! zise scurt Buzzard. Spune-mi unde ai ascuns-o, omule, şi am să te debarc pe tine şi pe oamenii tăi fără să mai suferiţi nimic rău, jur pe onoarea mea.

Cumbrae s-a mai dat bine pe lângă el şi a mai ameninţat în van încă o oră. Apoi, în cele din urmă, oftă.

— Te-ai băgat într-o treabă grea, Franky. Îţi spun eu ce-am să fac pentru tine. N-aş face-o pentru nimeni altcineva, dar pe tine te iubesc ca pe-un frate. Dacă mergem înapoi şi mă duci la pradă, o împart cu tine. Cincizeci-cincizeci, chiar pe din două. Acum, nu pot să fiu mai corect de-atât, nu?

Sir Francis primi chiar şi această ofertă cu calm, zâmbind detaşat. Cumbrae nu mai putu să-şi ascundă furia. Lovi masa cu palma atât de violent, că paharele se răsturnară şi vinul se vărsă prin cabină. Îl strigă furios pe Sam Bowles.

— Ia-l pe ticălosul ăsta arogant de-aici şi pune-l din nou în lanţuri.

Când Sir Francis părăsi cabina, strigă după el:

— Am s-o găsesc unde ai ascuns-o, Franky, jur. Ştiu mai multe decât crezi. De îndată ce-am să te văd scurtat de cap

pe promenada de la Buna Speranţă, am să mă duc înapoi la lagună şi n-am să mai plec până n-o găsesc.

Încă unul dintre marinarii lui Sir Francis muri în lanţuri înainte să ancoreze pe ţărmul din Golful Table. Ceilalţi erau atât de înţepeniţi şi de slabi, că fură siliţi să se târască precum animalele în sus pe scara către puntea superioară. Se strânseseră acolo, în îmbrăcămintea lor zdrenţuită, cu cruste de mizerie, privind în jurul lor, clipind şi încercând să-şi apere ochii de soarele strălucitor de dimineaţă.

Hal nu mai fusese niciodată pe această coastă apropiată a Bunei Speranţe.

Pe drumul lor de dus, la începutul războiului, se opriseră să privească spre golf de la o distanţă mare. Totuşi, acea scurtă privire nu-l pregătise pentru splendoarea acestui peisaj marin, unde albastrul regal al Oceanului Atlantic, presărat cu spumă de vânt, spăla plaje atât de orbitoare, că-i răneau ochii slăbiţi.

Fabulosul munte cu vârf plat părea să umple cea mai mare parte a cerului albastru al Africii, un masiv de piatră galbenă tăiat de ravene adânci sufocate de păduri verzi luxuriante. Vârful muntelui era atât de geometric nivelat, iar proporţiile sale atât de armonioase, încât părea proiectat de un arhitect ceresc. Deasupra acestui platou imens se revărsau nori strălucitori, spumoşi ca laptele în fierbere peste marginea unui vas. Această cascadă de argint ajungea până pe pantele joase ale muntelui, dar

când cădea, se evapora în mijlocul zborului, cu o bruscheţe magică, lăsând splendidele pante joase camuflate în pădurea verde.

Măreţia eclipsa şi făcea neimportante clădirile răspândite ca o erupţie iritantă de-a lungul ţărmului de deasupra plajei albe ca zăpada, de unde porni o flotă de ambarcaţiuni de mici dimensiuni către *Gull*, de îndată ce acesta aruncă ancora.

Guvernatorul van de Velde refuză să coboare scara şi fu ridicat de pe punte şi tras în afara navei în scaunul şefului de echipaj, strigând nervos tot timpul instrucţiuni către oamenii de la frânghii.

— Atenţie acum, tonţilor neîndemânatici! Scăpaţi-mă, şi vă jupoi pielea de pe spinare.

Fu lăsat în barca de lângă *Gull* în care soţia lui deja îl aştepta. Asistată de colonelul Cornelius Schreuder, coborârea ei fusese considerabil mai graţioasă decât a soţului ei.

Vâsliră către ţărm, unde cinci sclavi puternici îl ridicară pe noul guvernator din ambarcaţiunea care dansa în spuma albă de la marginea plajei. Se luptară să-l aducă pe uscat şi-l depuseră pe nisip.

Când picioarele guvernatorului atinseră pământul african, răsună prima lovitură de tun dintre cele paisprezece. O dâră lungă de fum de tun argintiu se ridică din breşa din vârful redutei sudice, iar detunătura furtunoasă îl sperie atât de tare pe noul reprezentant al

Companiei, că ţopăi cu un picior în aer şi aproape îşi pierdu pălăria cu pene.

Guvernatorul Kleinhans, nespus de bucuros că succesorul lui sosise, în sfârşit, îi ieşi în întâmpinare.

Comandantul garnizoanei, la fel de nerăbdător să-i predea postul colonelului Schreuder şi să scape de praful african, era pe meterezele cetăţii, urmărindu-i cu ocheanul pe demnitarii care soseau.

Trăsura de gală aştepta deasupra plajei, cu şase cai suri frumoşi pregătiţi de drum. Guvernatorul Kleinhans se dădu jos ca să-i salute pe nou-veniţi, ţinându-şi pălăria să nu i-o ia vântul. În jurul trăsurii era aliniată o gardă de onoare din garnizoană. Pe malul mării se adunaseră mai multe sute de bărbaţi, femei şi copii. Fiecare rezident al aşezării care putea să meargă pe jos sau de-a buşilea venise să-l salute pe guvernatorul van de Velde, care se lupta să înainteze prin nisip.

Când în cele din urmă reuşi să păşească şi îşi recăpătă suflul şi demnitatea, primi urările de bun venit ale guvernatorului Kleinhans. Îşi strânseră mâinile în ovaţiile şi aplauzele oficialilor Companiei, ale cetăţenilor liberi şi sclavilor adunaţi să privească. Escorta militară prezentă armele şi formaţia începu un cântec patriotic. Muzica se încheie cu un zăngănit de talere şi tobe. Cei doi guvernatori se îmbrăţişară spontan, Kleinhans încântat să fie liber să se întoarcă la Amsterdam, iar van de Velde nespus de fericit că scăpase cu viaţă din furtună şi captivitate şi că avea din

nou pământ olandez sub picioare.

În timp ce Sam Bowles şi tovarăşii lui eliberau cadavrele din lanţurile de sclavi şi le aruncau peste bord, Hal se aşeză pe vine în şirul de prizonieri şi privi de la distanţă cum Katinka era condusă la trăsură, cu guvernatorul Kleinhans la un braţ şi colonelul Schreuder la celălalt.

Îşi simţi inima lăcrimând din dragoste pentru ea şi le şopti lui Daniel şi Aboli:

— Nu e cea mai frumoasă doamnă din lume? O să-şi folosească influenţa pentru noi. Acum, că soţul ei are puteri depline, o să-l convingă să ne trateze corect.

Niciunul din cei doi voinici nu răspunse, ci schimbară o privire. Daniel rânji cu dinţi rupţi şi Aboli îşi dădu ochii peste cap.

Odată ce Katinka se aşeză pe scaunele din piele, îl urcară şi pe soţul ei la bord. Trăsura se legănă şi se zgudui sub greutatea lui. De îndată ce fu instalat în siguranţă lângă soţia lui, formaţia porni un marş plin de viaţă şi escorta îşi puse muschetele pe umeri şi se retrase, o prezenţă tulburătoare cu bandulierele lor albe şi jachetele verzi. Procesiunea străbătu terenul deschis de paradă, îndreptându-se către fort, cu mulţimile alergând în faţa trăsurii şi aliniindu-se pe ambele părţi ale drumului.

— Adio, domnilor. A fost o plăcere şi un privilegiu să vă am la bord.

Buzzard îşi atinse borul pălăriei într-un salut ironic, în

timp ce Sir Francis se târa pe punte trăgându-şi lanţurile şi conducând şirul echipajului său în jos pe scară, către barca ancorată alături. Atât de mulţi oameni o îngreunau mult. Vâslaşii se luptară să ţină pupa bărcii în valurile albe deferíante în timp ce se apropiau de plajă, dar un val mai înalt îi luă pe sus şi le devie cursul. Barca se răsturnă în apa adâncă de peste patru picioare. Echipajul şi pasagerii fură aruncaţi peste bord.

Sufocându-se şi tuşind din cauza apei sărate, prizonierii reuşiră să se tragă unii pe alţii de lanţuri din apă. În mod miraculos, niciunul nu se înecă, dar efortul îi împinse pe mulţi la limită. Când gardienii de la fortăreaţă se năpustiră să-i ridice în picioare şi-i loviră cu patul muschetei şi-i înjurară ducându-i spre plajă, şiroiau de apă şi erau acoperiţi cu un strat de nisip alb.

După ce văzu trăsura de gală trecând în siguranţă prin porţile fortului, mulţimea se întoarse la malul mării, ca să se distreze un pic cu aceste creaturi mizerabile. Îi studiară de parcă ar fi fost animale vii într-o piaţă, râseră în hohote şi făcură comentarii obscene.

— Mi se pare că arată mai mult a ţigani şi a cerşetori, decât a piraţi englezi.

— Îmi economisesc guldenii. N-am să licitez când o să scoată lotul ăsta la vânzare la târgul de sclavi.

— Pe piraţi nu-i vând, îi ard.

— N-arată cine ştie ce, dar cel puţin o să ne distreze puţin pe toţi. De la revolta sclavilor n-am mai avut o

execuţie adevărată.

— Uite, e Stadige Jan acolo, veniţi să vedeţi. Garantez că o să le dea o lecţie corsarilor ăstora.

Hal întoarse capul în direcţia indicată de vorbitor, unde un cetăţean înalt, îmbrăcat în haine cenuşii mohorâte şi cu o pălărie de puritan se ridica aproape cu un cap deasupra mulţimii. El se uită la Hal cu ochi de un galben pal, lipsiţi de expresie.

— Ce părere ai de frumuseţile astea, Stadige Jan? Eşti în stare să-i faci să ne cânte o melodie drăguţă?

Hal simţi repulsia şi fascinaţia exercitată de acest om în faţa celor din jur. Niciunul nu stătea prea aproape de el şi după cum se uitau, Hal îşi dădu seama că el era călăul în legătură cu care fuseseră avertizaţi. Îşi simţi carnea încreţindu-se pe el când se uită în acei ochi stinşi.

— De ce crezi că i se spune Lentul John? îl întrebă el pe Aboli, din colţul gurii.

— Să sperăm că n-o să fie nevoie să aflăm niciodată, răspunse Aboli, când trecură prin locul unde stătea silueta înaltă, cadaverică.

Băieţii mici, cafenii şi albi, dansau lângă coloana de oameni înlănţuiţi, batjocorindu-i şi bombardându-i cu pietricele şi murdărie din şanţurile deschise de scurgere care duceau canalizarea din oraş pe malul mării. Încurajaţi de acest exemplu, o haită de câini se repezeau la călcâiele lor. Adulţii din mulţime purtau cele mai bune haine ale lor

pentru o aşa ocazie neobişnuită şi râdeau la poznele copiilor. Unele dintre femei îşi duseră la nas săculeţi cu plante, când simţiră duhoarea emanată de şirul de deţinuţi, înfiorându-se de fascinaţie îngrozită.

— O! Ce creaturi îngrozitoare!

— Uită-te la fetele alea crude şi sălbatice.

— Am auzit că pe negrii ăia îi hrănesc cu carne de om.

Aboli îşi schimonosi faţa şi-şi dădu ochii peste cap către ei. Tatuajele de pe obraji erau crunte şi dinţii mari şi albi i se dezgoliră într-un rânjet înspăimântător. Femeile ţipară îngrozite, iar fetiţele îşi ascunseră feţele în fustele mamelor.

În spatele mulţimii, separaţi de cei superiori lor, neparticipând la distracţia chinuirii captivilor, stăteau acei bărbaţi şi femei care, ghici Hal, trebuie că erau sclavii de casă ai olandezilor. Culoarea pielii sclavilor din mulţime varia de la negru antracit african la chihlimbariu şi auriu oriental. Cei mai mulţi erau îmbrăcaţi simplu, în hainele aruncate de proprietarii lor, chiar dacă unele dintre femeile mai frumoase purtau podoabe viu colorate, semn că erau jucăriile preferate ale stăpânilor lor.

Priveau în linişte în timp ce marinarii se târau în lanţurile lor zornăitoare şi dinspre ei nu se auzea niciun hohot de râs. Hal simţi mai degrabă o anumită empatie în spatele expresiilor lor şterse, impasibile, fiindcă şi ei erau captivi.

Chiar înainte să intre pe poarta fortului, Hal observă mai ales o fată, în spatele mulţimii. Se urcase pe un morman de

lespezi de zidărie, ca să vadă mai bine, şi stătea mai sus decât restul spectatorilor. Nu era singurul motiv pentru care Hal o remarcase. Era mai frumoasă decât îşi închipuise că putea să fie o femeie. Era o floare de fată brunetă, cu păr des şi lucios şi ochi negri care părea prea mari pentru faţa ei ovală şi delicată.

Pentru o clipă, ochii li se întâlniră peste capetele mulţimii şi lui Hal i se păru că fata încerca să-i transmită un mesaj pe care el nu-l înţelegea. Ştiu că ea simţea doar compasiune pentru el şi că-i împărtăşea suferinţa. Apoi o pierdu din vedere, în timp ce mărşăluiau prin poarta de acces în curtea fortului.

Imaginea ei avea să-l urmărească de-a lungul zilelor îngrozitoare care urmară. Treptat, începu să înlocuiască amintirea Katinkăi şi uneori revenea în noapte, să-i dea puterea de care avea nevoie ca să îndure. Simţea că, dacă exista acolo, dincolo de zidurile sterpe de piatră, o persoană cu farmec şi sensibilitate căreia îi păsa de starea lui abjectă, atunci merita să lupte.

În curtea fortului, un armurier militar le scoase cătuşele. Un grup de pe mal, sub comanda lui Sam Bowles, culegea lanţurile aruncate, ca să le ducă înapoi pe corabia *Gull.*

— Are să-mi fie dor de voi toţi, camarazii mei, zise Sam rânjind. Punţile inferioare ale bătrânului *Gull* o să fie goale şi stinghere fără feţele voastre zâmbitoare şi fără buna voastră dispoziţie.

Îi salută din poartă, şi se îndepărtă cu ceilalţi camarazi ai săi.

— Sper să aibă grijă de voi la fel de bine ca bunul vostru prieten Sam Bowles. Dar nu vă fie frică, o să fiu pe promenadă când o să daţi ultima reprezentaţie acolo.

Când plecă Sam, Hal se uită în jur. Observă dimensiunea fortăreţei. Ca parte a pregătirii sale, tatăl lui îl pusese să studieze ştiinţa fortificaţiilor, aşa că recunoscu aspectul defensiv clasic al zidurilor de piatră şi redutelor, îşi dădu seama că odată ce aceste lucrări vor fi finalizate, avea să fie nevoie de o armată complet echipată pentru asediu ca s-o cucerească.

Totuşi, construcţia era abia pe jumătate terminată, iar la partea dinspre uscat a fortului, *het kastee,* după cum o numeau noii lor temniceri, castelul, avea începută doar fundaţia. Cu toate acestea, era clar că lucrările începuseră să fie grăbite. Aproape sigur cele două recente războaie anglo-olandeze îi dăduseră un impuls. Atât Cromwell, lordul protector al Commonwealthului Angliei, Scoţiei şi Irlandei în intervalul respectiv, cât şi regele Carol, fiul celui decapitat de acesta, puteau fi consideraţi responsabili pentru frenezia construcţiei din jurul lor. Ei îi siliseră pe olandezi să-şi reamintească de vulnerabilitatea lor în coloniile îndepărtate. Zidurile neterminate mişunau de sute de muncitori şi curtea în care se aflau era plină de construcţii de lemn şi blocuri de zidărie cioplite din muntele care se înălţa peste tot.

Ca prizonieri periculoşi, ei erau ţinuţi separat de alţi captivi. Din curte, fură mânaţi pe o scară scurtă în spirală de sub zidul sudic al fortului. Blocurile de piatră care căptuşeau podeaua, tavanul boltit şi pereţii luceau de umiditatea care se infiltra din solul îmbibat cu apă dimprejur. Chiar şi într-o zi atât de uscată şi însorită de toamnă, frigul şi umezeala de aici îi făcu să-i treacă fiorii.

La poalele primului rând de scări, Sir Francis Courtney fu târât în afara şirului său de întemniţaţi şi aruncat într-o mică celulă, suficient de mare ca să încapă un om.

Era una dintr-un rând de celule identice, ale căror uşi erau din lemn masiv împânzit cu şuruburi de fier şi micile vizoare cu grilaje din acestea erau obturate. Nu exista nicio vedere spre ceilalţi deţinuţi.

— Apartament special pentru tine, Sir Pirat, îi zise temnicerul olandez voinic, trântind uşa în urma lui Sir Francis şi încuind cu o cheie mare de fier din mănunchiul de la centură. Te punem în Bârlogul lui Skellum, cu toţi nemernicii adevăraţi, criminali, rebeli şi hoţi. O să te simţi aici precum acasă, sunt sigur de asta.

Ceilalţi prizonieri fură mânaţi până la următorul nivel al temniţei. Temnicerul deblocă uşa cu zăbrele de la capătul tunelului şi ei fură împinşi într-o celulă lungă şi îngustă. După ce grilajul fu încuiat în spatele lor, abia rămase loc să se întindă toţi pe stratul subţire de paie umede care acoperea podeaua pietruită. Într-un colţ era o singură găleată pe post de latrină, dar toţi salutară cu murmure de

plăcere vederea cisternei mari cu apă de lângă poarta cu zăbrele. Cel puţin însemna că nu mai aveau parte de raţiile de apă de la bordul corăbiei.

În partea de sus a unuia dintre pereţi erau patru ferestruici şi, după ce studiară încăperea, Hal îşi îndreptă atenţia spre ele. Aboli îl ridică pe umeri ca să ajungă la una dintre aceste deschideri înguste. Era zăbrelită bine, ca şi celelalte, iar Hal încercă barele cu mâinile goale. Erau fixate ferm în stâncă şi el fu silit să-şi scoată din minte orice gând de-a evada în acest fel.

Agăţat de grilaj, se trase în sus şi privi afară. Descoperi că se afla cam la un picior de nivelul solului şi avea vedere asupra unei părţi a curţii interioare a castelului. Vedea intrarea pe poartă şi arcadele mari a ceea ce bănui că erau birourile Companiei şi apartamentul guvernatorului, într-o parte, prin locul unde nu fuseseră încă ridicate ziduri, se zărea muntele cu vârf plat ca o masă şi cerul de deasupra lui. În văzduhul albastru senin zbura un stol de pescăruşi albi.

Hal se lăsă jos şi îşi croi drum prin mulţimea de marinari, păşind peste trupurile bolnavilor şi răniţilor. Când ajunse la grilaj, se uită spre scară, dar nu reuşi să vadă uşa de la celula tatălui său.

— Tată! strigă el de probă, aşteptându-se să fie mustrat de vreunul dintre temniceri, dar cum nu există niciun răspuns, ridică vocea şi strigă din nou.

— Te-aud, Hal, strigă tatăl lui ca răspuns.

— Ai ordine pentru noi, tată?

— Mă aştept să ne lase în pace vreo două zile, cel puţin până convoacă un tribunal. Va trebui să aşteptăm. Spune-le oamenilor să fie cumsecade.

La asta interveni o voce ciudată, vorbind în engleză, dar cu un accent necunoscut.

— Sunteţi piraţii englezi despre care am auzit atâtea?

— Suntem marinari cinstiţi, acuzaţi pe nedrept, strigă Sir Francis înapoi. Tu cine şi ce eşti?

— Sunt vecinul tău în Bârlogul lui Skellum, două celule mai jos de tine. Sunt condamnat la moarte, ca şi voi.

— Noi nu suntem condamnaţi încă, protestă Sir Francis.

— E doar o chestiune de timp. Am auzit de la temniceri că în curând o să fiţi.

— Cum te cheamă? se alătură Hal discuţiei.

Nu-l interesa străinul, dar această conversaţie era bună să treacă timpul şi să le abată gândul de la propriul necaz.

— Ce crimă ai comis?

— Eu sunt Althuda şi crima mea e că mă străduiesc să fiu liber şi să-i eliberez şi pe alţii.

— Atunci suntem fraţi, Althuda, eu şi cu tine şi cu fiecare om de-aici. Noi toţi facem eforturi pentru libertate.

Se auzi un cor neregulat de aprobări şi când acesta se diminuă, Althuda vorbi din nou.

— Am condus o revoltă a sclavilor Companiei. Unii au fost prinşi din nou. Acest Stadige Jan i-a ars de vii, dar cei mai mulţi dintre noi am scăpat în munţi. Au trimis de multe

ori soldaţi după noi, dar ne-am luptat şi i-am respins şi nu ne-au putut înrobi din nou.

Vocea lui era tânără, plină de viaţă, mândră şi puternică, şi chiar înainte ca Hal să-i vadă faţa, se trezi cucerit de acest Althuda.

— Atunci, dacă ai scăpat, cum se face că te-ai întors aici, în Bârlogul lui Skellum? vru să ştie unul dintre marinarii englezi.

Ascultau cu toţii acum. Povestea lui Althuda îi mişcase şi pe cei mai aspri dintre ei.

— M-am întors să salvez pe cineva, o sclavă lăsată în urmă, le zise Althuda. Când am intrat din nou în colonie, am fost recunoscut şi trădat.

Rămaseră toţi tăcuţi pentru o vreme.

— O femeie? întrebă o voce. Te-ai întors pentru o femeie?

— Da, zise Althuda. O femeie.

— Întotdeauna există o Evă în mijlocul Edenului, ca să ne ispitească în nebunie, interveni unul dintre bărbaţi şi râseră cu toţii.

— Era iubita ta? întrebă altcineva.

— Nu, răspunse Althuda. M-am întors după sora mea mai mică.

La banchetul oferit de guvernatorul Kleinhans în cinstea succesorului său participau treizeci de persoane. Cei mai importanţi oameni din administraţia coloniei împreună cu

soţiile lor luară cu toţii loc în jurul mesei.

De pe locul de onoare, Petrus van de Velde privi cu anticipare şi încântare masa din lemn de trandafir deasupra căreia atârnau candelabre masive, fiecare cu câte cincizeci de lumânări parfumate aprinse. Acestea luminau sala mare ca în plină zi şi sclipeau pe argintărie şi pe paharele de cristal.

De luni întregi, de când plecase din Trincomalee, van de Velde fusese silit să subziste cu poşirca şi fierturile de pe galion şi apoi cu mâncarea vulgară pe care i-o dăduseră piraţii englezi.

Ochii îi străluceau şi îi lăsa gura apă văzând extravaganţa culinară de pe masă. Întinse mâna după paharul înalt şi luă o gură de vin rar de Champagne. Micile bule îi gâdilară cerul gurii şi-i stimulară apetitul neînfrânat.

Van de Velde considerase asta cea mai norocoasă detaşare, pentru care trebuia să mulţumească legăturilor soţiei sale în Consiliul celor şaptesprezece. Poziţionată aici, la capătul Africii, unde o procesiune constantă de corăbii trecea în ambele direcţii, aducând în Golful

Table luxul din Europa şi din Orient. Nu-şi puteau dori nimic mai mult.

Îl blestemă în gând pe Kleinhans pentru tărăgănatul lui discurs de bun venit, din care abia dacă auzi un cuvânt. Toată atenţia îi era îndreptată la abundenţa de vase de argint şi farfurii întinse care erau puse înaintea lui, una după alta.

Erau acolo purceluşi de lapte cu şorici auriu crocant, hălci de carne de vită în suc propriu, înconjurate de munţi aburinzi de cartofi la cuptor, munţi de carne fragedă de pui, porumbel, raţă şi gâscă, cinci soiuri de peşte proaspăt din Atlantic, gătit în cinci moduri diferite, parfumat cu curry şi alte mirodenii din Java, Kandy şi mai îndepărtata Indie, piramide înalte de homari stacojii uriaşi fără cleşti care se găseau din abundenţă în acest ocean de sud, o gamă bogată de fructe şi legume suculente din grădinile Companiei şi şerbeturi, şi creme, şi găluşte, şi prăjituri, şi tarte cu fructe, şi gemuri, şi orice deliciu dulce pe care sclavii bucătari îl puteau prepara. Toate acestea erau completate de calupuri de brânză aduse din Olanda de corăbiile Companiei, de borcane cu hering murat din Marea Nordului şi de coaste afumate de mistreţ şi somon.

În contrast cu această superabundenţă, serviciul era tot un model delicat de albastru şi alb. În spatele fiecărui scaun stătea un sclav de casă în uniforma verde a Companiei, gata să reumple paharul şi farfuria cu mâini agile îmbrăcate în mănuşi albe.

„O să se oprească vreodată din vorbit, să ne lase să mâncăm?”, se întrebă van de Velde şi zâmbi dând din cap la stupidităţile lui Kleinhans.

În cele din urmă, cu o plecăciune către noul guvernator şi una mult mai adâncă faţă de soţia acestuia.

Kleinhans se aşeză pe scaun şi toată lumea se uită aşteptând spre van de Velde. Acesta privi în jur la feţele lor

nătângi şi apoi se ridică în picioare cu un oftat, ca să răspundă.

„Termin în două minute”, îşi zise el şi le spuse ce se aşteptau să audă, încheind jovial:

— În concluzie, vreau doar să-i urez guvernatorului Kleinhans o întoarcere în siguranţă în bătrâna noastră ţară şi o lungă şi fericită pensie.

Se aşeză cu râvnă şi întinse mâna după lingură.

Era prima dată când micii burghezi aveau privilegiul să fie invitaţi la masa noului guvernator şi o tăcere uimită şi respectuoasă se lăsă asupra anturajului când văzură că nivelul supei din castronul lui scade ca refluxul în ţinutul mlăştinos de la Zuider Zee. Apoi, dându-şi seama că de îndată ce invitatul de onoare termina primul fel, farfuriile aveau să fie schimbate şi felul următor servit, depuseră un efort frenetic să-l prindă din urmă. Printre ei erau mulţi gurmanzi robuşti, dar niciunul nu era pe măsura guvernatorului, mai ales când el avea un avans.

După ce-şi termină supa, toate castroanele fură îndepărtate şi înlocuite cu farfurii pline cu bucăţi de purcel. Primele două feluri fură consumate într-o tăcere relativă, întreruptă doar de sorbituri şi înghiţituri lacome.

În timpul felului trei, Kleinhans se mobiliză şi, în calitate de gazdă, făcu o încercare vitejească să revigoreze conversaţia. Se aplecă în faţă, să-i distragă atenţia lui van de Velde de la farfurie.

— Presupun că doreşti să te ocupi de chestiunea

piraţilor englezi înainte de orice altceva, zise el, iar van de Velde dădu din cap energic, fiindcă gura îi era prea plină cu homar suculent ca să-i permită un răspuns verbal.

— Te-ai decis deja cum are să decurgă procesul lor şi condamnarea? întrebă Kleinhans lugubru.

Van de Velde înghiţi zgomotos înainte să răspundă:

— Vor fi executaţi, desigur, dar nu înainte ca acest corsar notoriu, Francis Courtney, căpitanul lor, să dezvăluie locul unde a ascuns marfa lipsă a Companiei. Aş dori să convoc imediat un tribunal în acest scop.

Colonelul Schreuder tuşi politicos şi van de Velde se uită nerăbdător la el.

— Da? Vrei să spui ceva? Zi, atunci!

— Astăzi am avut ocazia să inspectez lucrările la fortificaţiile de la *Kasteel,* sire. Numai bunul Dumnezeu ştie când o să fim din nou în război cu Anglia, dar poate fi curând. Englezii sunt hoţi înnăscuţi şi piraţi din vocaţie. Din aceste motive, sire, Cei şaptesprezece lorzi de la Amsterdam au acordat cea mai mare prioritate finalizării fortificaţiilor noastre. Acest fapt este scris foarte clar în ordinele mele şi în scrisoarea de numire la comanda *Kasteel-ului.*

Toţi bărbaţii de la masă arătau serioşi şi atenţi la menţionarea Celor şaptesprezece sacri, ca şi cum fusese invocat numele unei zeităţi. Schreuder lăsă tăcerea să domnească o vreme, ca să se facă bine înţeles, apoi zise:

— Lucrările sunt foarte mult întârziate faţă de ceea ce

au decretat Excelenţele lor.

Maiorul Loten, comandantul în funcţie al garnizoanei, interveni:

— Este adevărat că lucrările sunt oarecum în întârziere, dar există motive întemeiate pentru asta.

Construcţia era prima lui responsabilitate şi privirea guvernatorului van de Velde se fixă asupra lui. Îşi vârî încă o furculiţă plină cu homar în gură. Sosul era extraordinar de delicios şi oftă de plăcere când se gândi la încă cinci ani de astfel de ospeţe. Trebuia neapărat să-l cumpere pe bucătar de la Kleinhans, înainte să plece, îşi luă un aer solemn în timp ce-l asculta pe Loten cum se scuză.

— Am fost împiedicat de lipsa forţei de muncă. Această regretabilă revoltă a sclavilor ne-a afectat grav, zise el neconvingător, iar van de Velde se încruntă.

— Tocmai aspectul pe care mă pregăteam să-l abordez, preluă Schreuder calm. Dacă suntem atât de lipsiţi de oameni ca să satisfacem aşteptările Celor şaptesprezece, ar fi oare înţelept să-i executăm pe cei douăzeci şi patru de piraţi englezi puternici şi apţi de muncă, în loc să-i punem la treabă?

Toţi ochii de la masă se întoarseră spre van de Velde, să-i vadă reacţia, aşteptând ca el să le dea soluţia. Înainte să vorbească, noul guvernator înghiţi, apoi se folosi de degetul arătător ca să scoată o bucăţică de homar care i se lipise de dinţii din spate.

— Courtney nu poate să fie cruţat, zise el în cele din

urmă. Nici chiar să lucreze la fortificaţii. Potrivit domnului Cumbrae, a cărui opinie o respect – făcu el o plecăciune de pe scaun către Buzzard –, englezul ştie unde e ascunsă marfa care lipseşte şi, în afară de asta, eu şi soţia mea – dădu din cap spre Katinka, aşezată între Kleinhans şi Schreuder am fost nevoiţi să suferim multe insulte din partea lui.

— Sunt de acord, zise Schreuder. Trebuie făcut să spună tot ce ştie despre lingourile care lipsesc. Dar ceilalţi? Ar fi o risipă să-i executăm, când sunt necesari la ziduri, nu credeţi, sire? Ei nu sunt, la urma urmelor, decât nişte vite proaste, care înţeleg prea puţin gravitatea faptelor lor, dar pot plăti pentru asta.

Van de Velde mormăi evaziv.

— Aş dori să aud opinia guvernatorului Kleinhans, zise el şi-şi umplu gura din nou, cu capul coborât între umerii mici şi cu ochii fixaţi pe predecesorul său.

Cu înţelepciune, pasase responsabilitatea luării deciziei. Mai târziu, dacă erau repercusiuni, putea oricând să se descarce de o parte din vină.

— Desigur, zise guvernatorul Kleinhans cu o fluturare de mână. În acest moment, sclavii foarte buni se vând cu aproape o mie de guldeni fiecare. Un astfel de surplus la punga Companiei ar vorbi în termeni elogioşi în faţa Excelenţelor lor. Cei şaptesprezece au stabilit că această colonie trebuie să se întreţină, şi nu să devină o scurgere din vistieria Companiei.

Toţi cei prezenţi aprobară asta solemn. În tăcerea care domnea, Katinka zise cu ton cristalin:

— Eu, una, am să am nevoie de sclavi în casa mea. M-aş bucura să am ocazia să achiziţionez muncitori buni, chiar la preţurile astea exorbitante.

— Prin acord şi protocol internaţional, este interzis să vinzi creştini ca sclavi, sublinie Schreuder, văzând că perspectivele procurării de forţă de muncă pentru fortificaţiile sale începeau să se diminueze. Chiar şi englezi.

— Nu toţi piraţii capturaţi sunt creştini, insistă Kleinhans. Am văzut chipuri negre printre ei. Sclavii negri sunt la mare căutare în colonie. Sunt buni muncitori şi crescători de vite. N-ar fi un compromis de dorit să-i vindem pentru guldeni, ca să-i mulţumim pe Cei şaptesprezece? apoi am putea să-i condamnăm pe piraţii englezi la muncă grea pe viaţă. Ar putea fi folosiţi pentru a grăbi finalizarea lucrărilor, de asemenea ca să-i mulţumim pe Cei şaptesprezece.

Van de Velde mormăi din nou şi îşi răzui farfuria zgomotos, ca să atragă atenţia că era gata să încerce carnea de vită. Medită la aceste argumente contradictorii, în timp ce o farfurie proaspăt încărcată îi era plasată în faţă.

Mai exista un aspect de luat în considerare, de care nimeni altcineva nu era conştient: ura lui crâncenă pentru colonel. Nu voia să-i uşureze foarte mult viaţa şi, ca să spunem adevărul, ar fi fost încântat dacă Schreuder ar fi eşuat lamentabil la noua sa comandă şi ar fi trimis acasă, în

dizgraţie – doar cât timp acest eşec nu contribuia la propria discreditare.

Se uită aspru la Schreuder, cochetând cu ideea de a-l refuza. Ştia mult prea bine ce avea acesta în minte şi îşi îndreptă atenţia de la colonel la soţia lui. Katinka radia. În câteva zile de la sosirea la Cap şi mutarea în apartamentele lor temporare din castel, se recuperase complet după lungul voiaj şi captivitatea pe care le-o impusese Sir Francis Courtney. Era, desigur, tânără şi rezistentă, nu împlinise încă douăzeci şi patru de ani, dar numai asta n-ar fi fost de-ajuns pentru buna ei dispoziţie şi vivacitate din acea seară. Ori de câte ori vorbea încrezutul de Schreuder, ceea ce se întâmpla de prea multe ori, ea îşi întorcea acei ochi imenşi şi nevinovaţi spre el, urmărindu-l cu mare atenţie. Când vorbea direct cu el, ceea ce se întâmpla de asemenea mult prea des, îl atingea, punându-i pe mânecă una din mâinile ei albe şi delicate, şi o dată, spre profunda umilinţă a lui de Velde, îşi ţinuse degetele pe dosul osos al palmei lui Schreuder până când tot anturajul o văzuse şi zâmbise compătimitor.

Aproape îi stricase apetitul, totuşi nu de tot, fiindcă acest flagrant ritual de a-i face curte avea loc nu numai sub nasul lui, ci şi sub cel al întregii colonii. Ar fi fost destul de rău dacă ar fi fost silit în particular să se confrunte cu faptul că viteazul colonel avea să scotocească în curând sub acele jupoane foşnitoare. Era insuportabil să trebuiască să împărtăşească această informaţie cu toţi subalternii lui.

Cum putea să ceară respect şi supunere linguşitoare de la ei, când soţia lui îi punea coarne în public?

„Când l-am expediat la Amsterdam să-mi negocieze răscumpărarea, am crezut că-l vedem pentru ultima oară pe colonelului Schreuder, gândi el posac. Se pare că o să trebuiască să iau măsuri mai ferme în viitor”.

Şi, răzbind prin toate cele şaisprezece feluri de mâncare, frământă în minte diferite alternative.

Van de Velde era atât de ghiftuit, că parcurse scurtul drum pe jos din sala mare a castelului către camera consiliului gâfâind şi făcând pauze ocazionale, aparent pentru a admira picturile şi alte opere de artă care decorau pereţii, dar, în realitate, ca să-şi recupereze forţele.

În cameră, se lăsă cu un oftat mare pe pernele de pe unul dintre scaunele cu spătar înalt şi acceptă un pahar de coniac şi o pipă cu tutun.

— Am să convoc tribunalul să-i judece pe piraţi săptămâna viitoare, adică imediat după ce preiau în mod oficial postul de guvernator de la mijnheer Kleinhans, anunţă.

— N-are rost să mai pierdem timpul cu lepădăturile astea. Îl deleg pe colonelul Schreuder să acţioneze în calitate de procuror general şi să urmărească acest caz. Eu am să-mi asum funcţia de judecător.

Se uită peste masă la gazda lui.

— Vrei, te rog, să le spui ofiţerilor tăi să facă aranjamentele necesare, mijnheer Kleinhans?

— Desigur, mijnheer van de Velde. Te-ai gândit să numeşti un avocat care să-i apere pe cei învinuiţi de piraterie?

După expresia lui van de Velde era clar că nu, dar acum flutură o mână mică şi grăsuţă şi zise graţios:

— Ocupă-te de asta, vrei? Sunt sigur că unul dintre grefierii tăi cunoaşte suficient legile ca să îndeplinească obligaţia în mod adecvat. La urma urmelor, ce e de apărat acolo? întrebă el şi chicoti gutural.

— Îmi vine în minte un nume.

Kleinhans dădu din cap.

— Am să-l deleg şi o să aranjez să aibă acces la prizonieri, ca să le ia declaraţiile.

— Doamne Dumnezeule!

Van de Velde arăta scandalizat.

— De ce-ai face asta? Nu vreau ca tâlharul englez Courtney să bage tot felul de idei în capul omului. Am să stabilesc eu faptele pentru el. El trebuie doar să le recite în instanţă.

— Înţeleg, fu Kleinhans de acord. Totul are să fie pregătit, ca să pot să-ţi predau înainte să plec, săptămâna viitoare. Privi către Katinka. Dragă doamnă, o să doreşti, desigur, să te muţi cât mai curând posibil din apartamentul temporar de aici, din castel, în mult mai confortabila şi spaţioasa reşedinţă a guvernatorului. Cred că putem să aranjăm după slujba de duminică o inspecţie în noua ta locuinţă de serviciu. Aş fi onorat să te conduc personal să

faci un tur al locului.

— Drăguţ din partea ta, sire.

Katinka îi zâmbi, bucuroasă să fie încă o dată în centrul atenţiei. Pentru o clipă, Kleinhans se încălzi de ardoarea aprobării, apoi continuă timid:

— După cum bine îţi poţi imagina, am dobândit o gospodărie considerabilă în timpul mandatului meu în colonie. Întâmplător, bucătarii care au pregătit umila masă de care ne-am bucurat împreună în această seară fac parte din propriul grup de sclavi. Se uită la van de Velde. Sper ca eforturile lor să fi întrunit aprobarea voastră.

Când guvernatorul dădu din cap mulţumit, el se întoarse la Katinka.

— După cum ştiţi, foarte curând am să mă întorc în bătrâna noastră ţară şi am să mă retrag pe mica mea proprietate de la ţară. Douăzeci de sclavi ar fi mult prea mulţi pentru nevoile mele viitoare. Tu, mevrouw, ţi-ai exprimat interesul pentru achiziţionarea de sclavi de calitate. Aş dori să profit de ocazia vizitei tale la reşedinţă ca să-ţi arăt acele creaturi pe care le am de vânzare. Toţi au fost aleşi cu grijă şi cred că ai să găseşti că e mult mai convenabil şi mai ieftin să faci o achiziţie privată decât să licitezi public. Problema la cumpărarea de sclavi e că cei care valorează mult la licitaţie pot avea defecte grave ascunse. Este întotdeauna reconfortant să ştii că vânzătorul are onoare şi suficiente motive să vândă, nu-i aşa?

Hal decise să se facă în mod constant de veghe la fereastra înaltă a celulei. De fiecare dată, un om stătea în picioare pe umerii altuia, agăţându-se de bare, ca să supravegheze curtea castelului. Omul de veghe îi spunea lui Hal tot ce vedea, iar acesta, la rândul lui, îi transmitea tatălui său.

În primele zile reuşiră să afle programul garnizoanei şi să înregistreze rutina venirilor şi plecărilor oficialilor Companiei, precum şi a cetăţenilor liberi care vizitau castelul în mod regulat.

Hal îi descrise pe toţi oamenii liderului nevăzut al rebeliunii sclavilor din Bârlogul lui Skellum. Althuda cunoştea detaliile personale ale fiecărui om din colonie şi le împărtăşi toate aceste cunoştinţe, astfel încât, în primele zile, Hal ajunse să cunoască nu numai înfăţişarea, ci şi personalitatea şi caracterul fiecăruia dintre ei.

Începu un calendar, marcând cu o zgârietură pe o lespede de gresie dintr-un colţ al celulei trecerea fiecărei zile şi înregistrând evenimentele mai importante lângă aceasta. Nu era sigur că aceste înregistrări aveau să-i fie de vreun folos, dar cel puţin le dădeau oamenilor ceva despre care să vorbească şi-i încuraja în iluzia că avea un plan de acţiune pentru eliberarea sau, în lipsa acesteia, pentru evadarea lor.

— Trăsura guvernatorului, la scară! avertiză omul de veghe şi Hal sări de unde stătea, între Daniel şi Aboli, pe peretele îndepărtat.

— Dă-te jos, porunci. Lasă-mă să urc.

Văzu printre bare trăsura de gală trasă la piciorul scării largi care ducea la birourile Companiei şi suita guvernatorului. Numele vizitiului său era Fredricus, un sclav mai în vârstă din Java care-i aparţinea guvernatorului Kleinhans. Potrivit spuselor lui Althuda, acesta n-avea prieteni. Timp de treizeci de ani fusese câinele lui Kleinhans şi nu putea să fie de încredere. Althuda suspecta că el fusese cel care-l trădase şi-i raportase maiorului Loten întoarcerea lui din munţi.

— O să scăpăm, probabil, de Kleinhans când va părăsi colonia. E sigur că are să-l ia pe Fredricus cu el în Olanda, le zise Althuda.

Se produse o agitaţie bruscă atunci când un detaşament de soldaţi traversă curtea în grabă dinspre depozitul de armament şi se alinie la poalele scării.

— Iese Kleinhans, strigă Hal, recunoscând acele pregătiri şi, în timp ce vorbea, uşile duble se deschiseră şi un mic grup apăru în lumina soarelui şi coborî spre trăsura care aştepta.

Silueta înaltă şi gârbovită a lui Kleinhans, cu faţa sa neplăcută, contrasta puternic cu minunata tânără de la braţul lui. Inima lui Hal tresări când o recunoscu pe Katinka, dar sentimentele lui nu mai erau la fel de intense ca altă dată. În schimb, văzu cu ochii mijiţi că sabia Neptun în teaca gravată şi încrustată cu aur atârna la şoldul lui Schreuder, când colonelul o urmă pe Katinka în jos pe scări.

De fiecare dată când îl vedea pe colonel purtând-o, i se reaprindea mânia.

Fredricus coborî ţeapăn de pe locul lui de sus, deplie scara, deschise uşa trăsurii, apoi se trase deoparte, ca să le permită celor doi domni să-i dea mâna Katinkăi să urce şi s-o instaleze confortabil.

— Ce se-ntâmplă acolo? strigă tatăl lui şi, cu o tresărire vinovată, Hal îşi dădu seama că nu vorbise, fiindcă stătea cu ochii pe femeia pe care o iubea.

Totuşi, ea ieşise din raza lui vizuală. Trăsura trecu lin printre porţile castelului, iar santinelele salutară când Fredricus îndemnă caii la trap de-a lungul promenadei.

Era o zi strălucitoare de toamnă şi vântul de vară se ostoise. Katinka şedea lângă guvernatorul Kleinhans, cu faţa înainte. Cornelius Schreuder stătea vizavi de ea. Tânăra femeie îşi lăsase soţul la biroul lui de la castel, muncind la rapoartele pentru Cei şaptesprezece, iar acum îl simţea pe diavol în ea. Îşi agită fustele şi crinolina foşnitoare, acoperind cizmele din piele moale ale colonelului. În timp ce încă pălăvrăgea cu însufleţire cu Kleinhans, întinse un picior şi găsi vârful cizmei lui Schreuder. Apăsă cochet şi-l simţi că tresare. Apăsă din nou şi simţi că el răspunde sfios. Apoi se întoarse de la Kleinhans şi i se adresă direct lui Schreuder.

— Nu eşti de acord, colonele, că o alee de stejari care duce la reşedinţă ar arăta splendid? îmi imaginez

trunchiurile lor groase ridicându-se viguroase. Cât de frumos ar fi!

Deschise larg ochii mari şi violeţi, pentru a da greutate remarcii şi-i apăsă piciorul din nou.

— Într-adevăr, mevrouw.

Vocea lui Schreuder era înecată de emoţie cu dublu înţeles.

— Sunt întru totul de acord cu tine. În fapt, imaginea pe care ai descris-o e atât de vie, că ar trebui să poţi să vezi tulpina ridicându-se în faţa ochilor tăi.

La această invitaţie, femeia se uită în jos, în poala lui şi, spre amuzamentul ei, văzu efectul pe care-l avusese asupra lui.

„Şi-a ridicat un cort în pantaloni de dragul meu!”

La vreo milă de grupul de clădiri prohibite ale castelului, reşedinţa guvernatorului se afla la capătul dinspre munte al grădinilor Companiei. Era o clădire graţioasă, cu acoperiş negru de paie şi pereţi văruiţi în alb, înconjurată de verande umbrite. În formă de cruce, cu frontoane la fiecare dintre cele patru colţuri ale casei, era decorată cu frize de ipsos reprezentând anotimpurile. Grădinile erau bine îngrijite; o mulţime de grădinari ai Companiei le răsfăţau cu dragostea şi priceperea lor.

Chiar de la distanţă Katinka fu încântată de noua ei casă. Se temuse că avea să ajungă în vreo cocioabă urâtă, rustică, dar aceasta îi depăşea de departe cele mai optimiste aşteptări.

Tot personalul reşedinţei era aliniat pe terasa spaţioasă din faţă, să o salute.

Trăsura se opri şi cei doi însoţitori se grăbiră s-o ajute pe Katinka să coboare. La un semnal prestabilit, toţi servitorii bărbaţi care aşteptau îşi ridicară pălăriile şi făcură o plecăciune atât de adâncă, încât măturară pământul înaintea ei cu acoperămintele de cap, iar femeile făcură reverenţe adânci. Katinka le primi salutul cu o înclinare rece de cap şi Kleinhans i-i prezentă pe rând. Majoritatea aveau mai ales feţe cafenii sau galbene care nu-i făcură nicio impresie şi se uită vag în direcţia lor, apoi trecu mai departe, scurtând pe cât posibil acest ritual plictisitor.

Totuşi, vreo doi îi atraseră atenţia şi o reţinură mai mult de câteva momente.

— Acesta este grădinarul-şef.

Pocnind din degete, Kleinhans îl chemă pe om, iar el veni înaintea ei cu capul descoperit, ţinând la piept pălăria de puritan cu calotă înaltă, cataramă de argint şi boruri largi.

— E un om destul de important în comunitatea noastră, zise Kleinhans. Nu numai că e responsabil pentru aceste frumoase împrejurimi – indică întinsele peluze verzi şi splendidele răzoare de flori – şi pentru că furnizează fructe şi legume proaspete fiecărei corăbii a Companiei care intră în Golful Table, ci şi pentru că este călăul oficial.

Katinka era gata să treacă mai departe, dar acum, cu un mic fior de emoţie, se întoarse să studieze acea creatură.

Era mult mai înalt decât ea. Se uită în sus în ciudaţii lui ochi palizi, închipuindu-şi ce imagini groaznice văzuseră. Apoi se uită în jos la mâinile lui. Erau mâini de fermier, mari, puternice şi bătătorite, cu dosul acoperit cu peri aspri. Şi le imaginã ţinând o cazma sau un fier de încrestat, o furcă sau laţul funiei de strangulare.

— Ţi se spune Stadige Jan?

Auzise numele rostit cu fascinaţie şi repulsie, în felul în care se vorbeşte despre un şarpe mortal, veninos.

— Ja, mevrouw, încuviinţă el. Aşa mi se spune.

— Un nume ciudat. De ce?

Găsi neliniştitoare privirea lui galbenă şi fixă, ca şi cum se uita la ceva mult în spatele ei.

— Fiindcă vorbesc încet. Fiindcă nu mă grăbesc. Fiindcă sunt meticulos. Fiindcă plantele cresc lent şi rodnic în mâinile mele. Fiindcă oamenii mor încet şi dureros în aceste aceleaşi mâini.

Ridică una ca s-o examineze. Vocea lui suna totuşi melodios. Ea se trezi că înghite greu, cu o excitare ciudată, perversă.

— E prea curând ca să avem o şansă să te vedem la lucru, Stadige Jan. Zâmbi uşor cu respiraţia tăiată. Cred că temniţa castelului e plină cu pungaşi care-ţi aşteaptă ajutorul.

Îşi imaginã brusc acele mâini late şi puternice lucrând la trupul drept şi subţire al lui Hal Courtney, trup pe care ea îl ştia atât de bine, alterându-l, sfărâmându-l treptat. Muşchii

coapselor şi cei de sub pântece i se contractară la gândul ăsta. Ar fi fost fiorul suprem să vadă frumoasa jucărie de care se plictisise mutilată şi desfigurată, dar încet, încet.

— Trebuie să mai vorbim, Stadige Jan, zise ea răguşit. Sunt sigură că ai multe poveşti amuzante să-mi spui, despre varză şi alte chestii.

El făcu din nou o plecăciune, îşi puse pălăria pe capul ras şi se dădu un pas înapoi, să intre în rândul servitorilor. Katinka trecu mai departe.

— Aceasta este intendenta mea, zise Kleinhans, dar Katinka era atât de absorbită în gândurile ei, încât pentru câteva secunde nu dădu niciun semn că l-ar fi auzit.

Apoi, aruncă o privire leneşă la femeia pe care i-o prezentase Kleinhans şi făcu brusc ochii mari. Îşi îndreptă toată atenţia asupra femeii.

— O cheamă Sukeena.

Era ceva în tonul lui Kleinhans ce nu putu înţelege imediat.

— E foarte tânără pentru o aşa poziţie importantă, zise Katinka pentru a câştiga timp în care să le permită instinctelor sale să intre în joc.

Într-un mod cu totul diferit, o găsi pe această femeie la fel de captivantă precum călăul. Era atât de mică şi de delicată, încât părea creaţia unui artist, şi nu din carne şi sânge.

— Este o caracteristică a rasei sale să pară mult mai tineri decât anii lor, zise Kleinhans. Au astfel de trupuri mici

de copil – observi ce talie, mâini şi picioare mici, ca de păpuşă.

Se întrerupse brusc, ca şi cum şi-ar fi dat seama că ar fi comis o necuviinţă discutând despre părţile trupului altei femei.

Expresia Katinkăi nu se schimbă, ca să trădeze amuzamentul pe care-l simţea.

„Ţapul bătrân pofteşte la ea”, se gândi ea, şi-i studie corpul ca o bijuterie asupra căruia îi atrăsese el atenţia.

Fata purta un guler înalt, dar ţesătura bluzei era diafană şi uşoară ca borangicul. Ca tot trupul ei, avea sânii mici, dar perfecţi. Katinka văzu prin mătase forma şi culoarea sfârcurilor: erau ca o pereche de rubine imperiale învelite în borangic.

Rochia, deşi simplă şi cu model clasic oriental, trebuie să fi costat cincizeci de guldeni, cel puţin. Sandalele ei erau brodate cu aur, haine bogate pentru o sclavă de casă. La gât purta un ornament din jad sculptat, un giuvaier potrivit pentru favorita unui mandarin. Fata trebuie că era, desigur, drăguţa jucărie a lui Kleinhans, decise ea.

Prima experienţă carnală a Katinkăi avusese loc la vârsta de treisprezece ani, în pragul pubertăţii. În izolarea odăii copiilor, bona ei o iniţiase în aceste delicii interzise. Ocazional, când fantezia îi dicta şi găsea oportunitatea, încă mai călătorea către vrăjita insulă Lesbos. De multe ori găsea acolo plăceri pe care niciun bărbat nu era capabil să i le ofere. Acum, ridicând privirea de la corpul de copil la

ochii negri, simţi un tremur de dorinţă alergându-i în jos pe pântece şi topindu-i-se între coapse. Privirea Sukeenei mocnea ca lava vulcanilor din natalul ei Bali. Nu erau ochii unui copil sclav servil, ci ai unei femei mândre, sfidătoare. Katinka se simţi provocată şi excitată. Ca s-o supună şi s-o aibă, şi apoi s-o sfâşie. Îşi simţi pulsul crescând şi respiraţia i se precipită, imaginându-şi scena.

— Urmează-mă, Sukeena, porunci ea. Vreau să-mi arăţi casa.

— Doamnă.

Sukeena îşi puse palmele împreunate la cap şi îşi atinse vârful degetelor cu buzele, făcând o plecăciune, dar ochii ei îi susţinură pe-ai Katinkăi cu aceeaşi expresie întunecată, furioasă.

„E ură?”, se întrebă Katinka şi ideea îi spori starea de excitare.

„Sukeena o intrigă, aşa cum am ştiut că trebuie să se întâmple. O s-o cumpere de la mine, se gândi Kleinhans. Am să scap în sfârşit de vrăjitoare”.

Era conştient de acea interacţiune de pasiuni şi emoţii între cele două femei. Deşi nu se flata că putea pătrunde mintea orientală a fetei, ea îi fusese sclavă aproape cinci ani şi-l învăţase să recunoască multe dintre nuanţele stării ei de spirit. Gândul de-a se despărţi de ea îl umplu de spaimă, dar pentru pacea şi echilibrul lui mintal ştia că trebuie s-o facă. Îl distrusese. Nu-şi mai amintea cum e să aibă o minte liniştită, să nu fie afectat şi chinuit de patimi şi

dorinţe neîmplinite, să nu fie robul vrăjitoarei. Din cauza ei îşi pierduse sănătatea.

Se îmbolnăvise de stomac şi nu-şi mai amintea o noapte de somn neîntrerupt în toţi cei cinci ani lungi.

Cel puţin scăpase de fratele ei, care fusese pentru el un chin aproape la fel de mare. Acum trebuia să plece şi ea. Nu mai putea să suporte acest flagel în existenţa lui.

Sukeena ieşi din rândul servitorilor şi merse supusă în spatele celor trei, dezgustătorul ei stăpân, gigantul soldat mitocan şi această doamnă frumoasă şi crudă cu păr auriu, care, simţea ea cumva, deja îi ţinea destinul în acele mâini albe şi subţiri.

„Am să-i scot asta din cap, promise Sukeena. Bătrânul ăsta scârbos n-a putut să mă aibă, deşi în ultimii cinci ani n-a visat la nimic altceva. Nici tigrul ăsta de femeie cu părul auriu n-o să mă aibă niciodată. Jur pe memoria sacră a tatălui meu”.

Vizitară împreună camerele înalte şi aerisite ale reşedinţei. Prin obloanele vopsite în verde trecea soarele blând de la Cap, făcând umbre dungate pe pardoseala de gresie. Katinka îşi simţi sufletul uşor în aceste colonii însorite. Simţi o nepăsare, o dorinţă de aventuri ciudate şi emoţii de nepătruns.

În fiecare încăpere descoperi o influenţă feminină subtilă şi delicată. Nu era doar parfumul persistent de flori şi tămâie, ci altă prezenţă vie despre care ştia că n-avea cum să emane de la bătrânul trist şi bolnav de lângă ea. Nu

trebui să arunce o privire în spate ca să fie conştientă de fata care crea această aură, cu foşnetul hainelor ei de mătase şi şoapta sandalelor aurii din picioarele mici, cu mirosul de floare de iasomie din părul ei negru precum cărbunele şi cu moscul dulce al pielii sale.

În contrapunct, erau ţăcănitul vioi şi sacadat al cizmelor colonelului pe gresie, scârţâitul de piele şi clinchetul tecii care i se legăna la şold. Mirosul lui era mai puternic decât al fetei. Era masculin şi iute, de sudoare, piele şi animal, ca de armăsar muncit prins între coapsele ei. În acest amestec de emoţii în care se regăsi, simţurile ei era pe deplin treze.

În sfârşit, guvernatorul Kleinhans îi conduse afară din casă şi peste peluze, către un chioşc mic, izolat sub stejari. O masă întinsă în aer liber îi aştepta şi Sukeena rămase în apropiere, supraveghind servirea mesei cu o privire sau un gest subtil, graţios.

Katinka observă că Sukeena gusta o bucăţică sau lua o înghiţitură delicată, ca un fluture pe o orhidee deschisă, din fiecare fel de mâncare sau sticlă aduse. Tăcerea ei nu era discretă, fiindcă cei trei care stăteau la masă erau perfect conştienţi de prezenţa sa.

Cornelius Schreuder şedea atât de aproape de Katinka, încât piciorul lui se lipea de al ei ori de câte ori se apleca mai aproape, ca să vorbească. Priveau spre golf, unde era ancorat *Standvastigheid,* nu departe de *Gull of Moray.* Galionul venise în timpul nopţii, cu încărcătura de mirodenii şi lemn recuperată. În următoarea etapă de călătorie avea

să-l ducă pe Kleinhans spre nord, aşa ca acesta era grăbit să-şi rezolve afacerile aici, în Cap.

Katinka îi zâmbi dulce bătrânului peste marginea paharului de vin, ştiind că el era în dezavantaj la negociere.

— Aş vrea să-ţi vând cincisprezece dintre sclavii mei, îi zise el. Am pregătit o listă cu ei, în care am trecut detalii personale, iscusinţe şi pregătire, vârstă şi stare de sănătate. Cinci dintre femei sunt însărcinate, aşa că deja cumpărătorul e asigurat de o sporire a investiţiei sale.

Katinka se uită la document, apoi îl lăsă pe masă.

— Spune-mi despre Sukeena, porunci ea. Greşesc sau am detectat în ea o picătură de sânge nordic? Tatăl ei a fost cumva olandez?

Deşi Sukeena stătea aproape de ei, Katinka vorbea despre fată ca şi cum ar fi fost un obiect neînsufleţit, fără auz sau sensibilitate, o mică bijuterie drăguţă sau poate o pictură miniaturală.

— Eşti un bun observator, mevrouw. Kleinhans înclină capul. Dar nu, tatăl ei n-a fost olandez. A fost un neguţător englez, iar mama ei a fost balineză, dar, cu toate astea, o femeie de familie bună. Când am văzut-o, era de vârstă mijlocie. Totuşi, am înţeles că în tinereţea ei a fost o mare frumuseţe. Deşi n-a fost decât concubina lui, englezul a tratat-o ca pe o soţie.

Toţi trei studiară direct trăsăturile Sukeenei.

— Da, se vede sângele european. În culoarea pielii şi în aşezarea şi forma ochilor, zise Katinka.

Sukeena păstră ochii coborâţi şi expresia ei nu se schimbă. Îşi continuă fără probleme îndatoririle.

— Ce părere ai de aspect, colonele? Katinka se întoarse spre Schreuder şi îşi lipi piciorul de al lui. Sunt mereu interesată de ceea ce găseşte atractiv un bărbat. Nu crezi că e o mică făptură delicioasă?

Schreuder roşi uşor şi îşi mută scaunul, astfel că nu se mai uita direct la Sukeena.

— Mevrouw, niciodată n-am avut o slăbiciune pentru aborigene, chiar dacă sunt metise.

Faţa Sukeenei rămase impasibilă, chiar dacă, la şase picioare de el, auzise clar descrierea peiorativă.

— Gusturile mele înclină foarte mult spre minunatele noastre fete olandeze. N-aş da aurul pur pe cenuşă.

— O, colonele, eşti atât de galant! Le invidiez pe olandezele din aur pur care-ţi plac.

Râse, iar bărbatul îi trimise o privire mai elocventă decât cuvintele care i se ridicau pe buze, dar, forţate de împrejurări, rămaseră nerostite.

Katinka se întoarse către Kleinhans.

— Deci, dacă tatăl e englez, vorbeşte şi ea limba asta? Ar fi ceva util, nu?

— Într-adevăr, vorbeşte cu mare fluenţă, dar asta nu e tot. Are abilitatea de a administra guldenii şi gospodăria cu mare economie şi eficienţă. Ceilalţi sclavi o respectă şi i se supun. Cunoaşte foarte bine leacurile orientale şi remediile pentru toate bolile.

— Un model de perfecţiune! îi întrerupse Katinka pledoaria. Dar ce temperament are? E uşor maleabilă, supusă?

— E aşa cum se vede, zise Kleinhans, ascunzând ezitarea cu un răspuns pregătit şi cu faţă deschisă. Te asigur, mevrouw, că o am de cinci ani şi întotdeauna am găsit-o întru totul supusă.

Faţa Sukeenei rămase ca sculptată în jad, minunată şi distantă, dar sufletul îi fierbea de indignare în faţa minciunii. De cinci ani îi rezista şi numai de puţine ori, când o bătuse până la inconştienţă, reuşise să-i invadeze trupul. Dar nu fusese nicio victorie pentru el, ştia ea, şi asta o făcea să se simtă bine.

De două ori îşi venise în simţuri în timp ce el încă grohăia şi se opintea deasupra ei ca un animal, forţându-se să-i penetreze carnea uscată, care se împotrivea. Nu considera asta o înfrângere, nu recunoştea nici măcar faţă de sine însăşi că o avusese, fiindcă în momentul în care-şi recăpătase cunoştinţa începuse să se lupte din nou, cu toată forţa şi determinarea dinainte.

— Tu nu eşti femeie! strigase el disperat, când ea se zvârcolea, lovind cu picioarele şi smulgându-se de sub el. Eşti un diavol.

Şi, sângerând unde îl muşcase şi acoperit cu răni şi zgârieturi adânci, se furişa de-acolo, lăsând-o bătută, dar triumfătoare.

În cele din urmă, renunţase la orice încercare de-a o

constrânge să se supună şi recursese, în schimb, la toate celelalte linguşiri.

Într-o zi, smiorcăindu-se ca o babă, îi oferise chiar libertatea şi căsătoria, actul de emancipare în ziua în care se mărita cu el. La gândul ăsta, ea scuipase ca o pisică.

De două ori încercase să-l omoare. Odată cu un pumnal şi altă dată cu otravă. Acum o punea să guste din fiecare farfurie sau castron pe care i-l servea, dar îl obseda că într-o zi s-ar putea să reuşească şi să-l vadă în spasmele morţii.

— Pare o prezenţă angelică, fu Katinka de acord, ştiind instinctiv că descrierea avea să o înfurie. Vino încoace, Sukeena, porunci ea, şi fata se apropie cu o mişcare ca de trestie în vânt.

— Îngenunchează! zise Katinka, şi Sukeena îngenunche în faţa ei, cu ochi plecaţi cu modestie. Uită-te la mine!

Îşi înălţă capul.

Katinka îi studie chipul şi i se adresă lui Kleinhans fără să se uite la el.

— Zici că e sănătoasă?

— Tânără şi sănătoasă, n-a fost o zi bolnavă în viaţa ei.

— E însărcinată? întrebă Katinka şi îşi trecu uşor mâna peste abdomenul fetei.

Acesta era plat şi dur.

— Nu! Nu! exclamă Kleinhans. E fecioară.

— Nu există nicio garanţie pentru asta. Diavolul intră chiar şi în cea mai bine ferecată cetate. Katinka zâmbi. Dar am să te cred pe cuvânt. Vreau să-i văd dinţii. Deschide

gura.

Pentru o clipă, crezu că Sukeena o să refuze, dar apoi buzele i se despărţiră şi dinţi mici străluciră în lumina soarelui, mai albi decât proaspăt sculptaţi în fildeş.

Katinka îşi puse vârful degetului pe buza de jos a fetei. O simţi moale ca o petală de trandafir şi zăbovi cu mâna câteva clipe, prelungind umilinţa Sukeenei. Apoi, încet şi cu voluptate, îşi strecură degetul între buzele fetei. Gestul era încărcat sexual, o parodie a penetrării masculine a femeii. În timp ce privea la asta, mâna lui Kleinhans începu să tremure atât de violent, că vinul dulce de Constantia se vărsă peste marginea paharului pe care-l ţinea în mână.

Cornelius Schreuder se încruntă şi se foi neliniştit în scaun, încrucişându-şi picioarele.

Interiorul gurii Sukeenei era moale şi umed. Cele două femei se uitară una la alta. Apoi Katinka începu să-şi mişte încet degetul înainte şi înapoi, explorând şi sondând, în timp ce-l întrebă pe Kleinhans:

— Tatăl ei, englezul, ce s-a întâmplat cu el? Dacă şi-a iubit concubina, cum spui, de ce a permis ca odraslele ei să fie vândute ca sclavi?

— Era unul dintre bandiţii englezi care au fost executaţi când eram guvernator al Bataviei. Sunt sigur că ai cunoştinţă despre incident, nu, mevrouw?

— Da, mi-l amintesc bine. Bărbaţii acuzaţi au fost torturaţi de călăul Companiei pentru a stabili amploarea josniciei lor, zise Katinka încet, încă uitându-se în ochii

Sukeenei.

Extrema suferinţă din ei o intrigă şi o uimi.

— N-am ştiut că tu erai guvernator la momentul respectiv. Atunci tatăl fetei a fost executat la ordinele tale? întrebă Katinka, şi buzele Sukeenei tremurară şi se închiseră încet în jurul degetului alb şi lung al Katinkăi. Am auzit că au fost crucificaţi, respiră ea aspru, şi ochii Sukeenei se umplură de lacrimi, deşi trăsăturile îi rămaseră senine. Am mai auzit că i-au ars cu sulf pe picioare, adăugă Katinka şi simţi limba fetei alunecând pe degetul ei, când îşi înghiţi durerea. Şi apoi le-au pus flăcările pe mâini.

Dinţii mici şi ascuţiţi ai Sukeenei se închiseră pe degetul ei, nu suficient pentru a fi dureros şi, cu siguranţă, nu suficient pentru a rupe sau a lăsa semne pe pielea albă, dar în ochii ei plini de ură era ameninţare.

— Regret că a fost necesar, încăpăţânarea omului a fost extraordinară. Trebuie că e o trăsătură naţională a englezilor.

Kleinhans dădu din cap.

— Pentru a sprijini pedeapsa, i-am poruncit concubinei condamnatului, pe care o chema Ashreth, să ia parte la execuţie, împreună cu cei doi copii. Desigur, la momentul respectiv nu ştiam nimic de Sukeena şi fratele ei. N-a fost cruzime gratuită din partea mea, ci politica Companiei. Oamenii ăştia nu răspund la bunătate, pe care o confundă cu slăbiciunea.

La aşa intransigenţă, Kleinhans scoase un oftat de

regret.

Lacrimile alunecară în tăcere pe obrajii Sukeenei, când Kleinhans continuă:

— După ce şi-au mărturisit pe deplin vinovăţia, criminalii au fost arşi. Focul a fost aruncat pe vreascurile de lemn de la picioarele lor şi tot grupul a izbucnit în flăcări, ceea ce a fost o uşurare milostivă pentru noi toţi.

Cu un mic fior, Katinka îşi retrase degetul dintre buzele tremurânde ale fetei. Îi mângâie obrazul satinat cu sensibilitatea unui amant mulţumit, cu degetul încă umed de saliva fetei, lăsând urme umede pe pielea de chihlimbar.

— Ce s-a întâmplat cu femeia, concubina? A fost şi ea vândută în sclavie, cu copiii? întrebă Katinka, neluându-şi privirea din ochii uzi de durere din faţa ei.

— Nu, zise Kleinhans. Asta e partea ciudată a poveştii. Ashreth s-a aruncat în flăcări şi a murit pe acelaşi rug cu iubitul ei englez. N-ai cum să înţelegi mintea aborigenilor, nu-i aşa?

Se aşternu o tăcere lungă, iar când un nor trecu peste soare, ziua păru să se întunece şi să se răcească brusc.

— O iau, zise Katinka, atât de încet, încât Kleinhans îşi făcu o mână pâlnie la ureche.

— Scuză-mă, te rog, mevrouw, dar n-am auzit ce-ai zis.

— O iau, repetă Katinka. Pe fata asta, Sukeena, am s-o cumpăr de la tine.

— N-am căzut încă de acord asupra preţului. Kleinhans păru uimit: nu se aştepta să fie atât de uşor.

— Sunt sigură că preţul tău va fi rezonabil – asta dacă vrei să-mi mai vinzi şi alţi sclavi de-ai tăi.

— Eşti o doamnă tare miloasă. Kleinhans scutură din cap cu admiraţie. Văd că povestea Sukeenei ţi-a atins inima şi vrei s-o iei în grija ta. Mulţumesc. Ştiu că ai s-o tratezi frumos.

Hal atârna de grilajul ferestrei din celulă şi îi strigă ce vedea lui Aboli, pe ai cărui umeri stătea.

— S-au întors cu trăsura guvernatorului. Cei trei, Kleinhans, Schreuder şi soţia guvernatorului van de Velde. Urcă înapoi pe scară... Se întrerupse şi exclamă: Stai! mai coboară cineva din trăsură. Cineva necunoscut. O femeie.

Daniel, care stătea la poarta cu gratii, transmise acest mesaj pe scară, către celulele solitare din partea de sus.

— Descrie femeia străină, strigă Sir Francis.

În acel moment, femeia se întoarse să-i spună ceva lui Fredricus, vizitiul, şi, cu o tresărire, Hal o recunoscu pe sclava care era în mulţime când mărşăluiseră ei pe promenadă.

— E mică şi tânără, aproape un copil. Balineză, poate, sau malaccană, aşa arată. Ezită. E, probabil, metisă şi aproape sigur servitoare sau sclavă. Kleinhans şi Schreuder merg înaintea ei.

Daniel transmise asta şi vocea lui Althuda se întoarse brusc la ei pe scări.

— E foarte frumoasă? Păr lung şi negru răsucit în vârful

capului, cu flori în el? Poartă un ornament de jad verde la gât?

— Da, toate astea, strigă Hal. Cu excepţia faptului că nu e frumoasă, ci minunată mai presus de cuvinte. O cunoşti? Cine e?

— O cheamă Sukeena. E cea pentru care m-am întors de pe munte. E sora mea mai mică.

Hal o urmări pe Sukeena urcând scările, mişcându-se cu uşurinţa şi graţia unei frunze de toamnă într-o rafală de vânt. Cumva, în timp ce o privea pe fata asta, gândurile lui pentru Katinka nu erau toate chiar consumate. Când îi dispăru din raza vizuală, lumina filtrată prin temniţă păru mai slabă şi zidurile de piatră, mai umede şi reci.

La început, toţi fuseseră uimiţi de tratamentul de care aveau parte în temniţele castelului. Li se permitea să arunce în fiecare dimineaţă excrementele din găleată, trăgând la sorţi pentru acest privilegiu.

La sfârşitul primei săptămâni le fusese livrată o încărcătură de paie proaspete de către unul dintre sclavii agricultori ai Companiei care mâna un car cu boi şi li se permisese să arunce respingătoarele paie vechi care acopereau podeaua.

Rezervorul de apă era alimentat continuu, printr-o ţeavă de cupru, de la unul dintre izvoarele care curgeau de pe munte, astfel că nu sufereau de sete.

În fiecare seară erau trimise jos de la bucătărie o pâine,

de mărimea unei roţi de căruţă, şi o oală mare de fier. Oala era plină cu coji şi resturi de legume, fierte cu carne de focă de pe insula Robben. Această tocană era mai abundentă şi mai gustoasă decât o mare parte din hrana de care avuseseră parte la bordul corăbiei.

Althuda râse când îi auzi discutând.

— Şi boii şi-i hrănesc. Animalele proaste lucrează mai bine când sunt puternice.

— Noi nu facem mare lucru aici şi acum, remarcă Daniel ghiftuit şi mângâindu-şi burta.

Althuda râse din nou.

— Uită-te pe fereastră, îl sfătui el. E acolo un fort de construit. N-ai să mai stai mult aici. Crede-mă când îţi spun.

— Hei, Althuda! strigă Daniel. Sora ta nu e englezoaică, deci e logic că nici tu nu eşti englez. Cum se face că vorbeşti ca şi cum ai fi?

— Tatăl meu era din Plymouth. Eu n-am fost niciodată acolo. Ştiţi locul?

Se auzi un vuiet de râsete, aplauze şi comentarii, iar Hal vorbi în numele tuturor.

— Pe Dumnezeu, în afară de Aboli şi de pungaşii ăştia africani, toţi suntem oameni de nădejde din Devon. Eşti unul de-al nostru, atunci, Althuda!

— Nu m-aţi văzut niciodată. Trebuie să vă avertizez că nu arăt ca voi, îi anunţă Althuda.

— Dacă arăţi pe jumătate ca sora ta mai mică, atunci eşti destul de bine, replică Hal, iar oamenii izbucniră în râs.

În prima lor săptămână de captivitate îl văzuseră pe sergentul temnicer, pe nume Manseer, numai când era adusă oala cu tocană sau când era schimbat aşternutul de paie.

Apoi, dintr-odată, în a opta dimineaţă, uşa de fier din capul scărilor se deschise cu zgomot şi Manseer urlă în puţ:

— Câte doi, pe rând, adunarea în formaţie. Vă scoatem ca să vă mai spălaţi ceva din mirosul de pe voi, altfel judecătorul o să se sufoce înainte să aibă ocazia să vă trimită la Stadige Jan. Haideţi, mişcaţi-vă!

Cu doisprezece paznici de strajă, fură luaţi în perechi, puşi să se dezbrace şi să se spele pe ei şi îmbrăcămintea de pe ei la pompa de mână din spatele grajdurilor.

În dimineaţa următoare fură din nou scoşi afară în zori, iar de data asta îi aştepta armurierul castelului cu forja şi nicovala, să-i încătuşeze împreună, însă nu într-un singur şir lung şi greoi, ci în perechi.

Când uşa întărită cu fier a celulei lui Sir Francis se deschise şi tatăl lui apăru cu părul atârnând despletit pe umeri şi o barbă căruntă care-i acoperea bărbia, Hal se grăbi înainte, astfel ca să fie încătuşaţi împreună.

— Ce mai faci, tată? întrebă Hal cu îngrijorare, fiindcă nu-l văzuse niciodată pe tatăl lui arătând atât de jerpelit.

Înainte să răspundă, Sir Francis fu lovit de un acces de tuse. Când îi trecu, răspunse răguşit:

— Aş prefera o furtună bună pe mare aerului de-aici, dar sunt destul de bine pentru ce e de făcut.

— N-am putut să strig, dar am făcut cu Aboli un plan de evadare, şopti Hal. Am reuşit să ridicăm una dintre dalele din pardoseala din spatele celulei şi o să săpăm un tunel pe sub ziduri.

— Cu mâinile goale? îi zâmbi Sir Francis.

— Trebuie să găsim o unealtă, recunoscu Hal. Dar când o să găsim...

Dădu din cap cu hotărâre, iar Sir Francis îşi simţi inima gata să plesnească de dragoste şi mândrie.

„L-am învăţat să fie luptător şi să continue lupta chiar şi atunci când e pierdută. Dumnezeule mare, sper că olandezii au să-l scutească de soarta pe care mi-au rezervat-o mie”.

În mijlocul dimineţii fură duşi din curte în sus pe scări, în sala principală a castelului transformată în sală de tribunal. Încătuşaţi doi câte doi, erau conduşi către cele patru rânduri de bănci joase de lemn din centrul sălii şi aşezaţi pe acestea, cu Sir Francis şi Hal în mijlocul rândului din faţă.

Paznicii lor, cu săbiile scoase, se aliniaseră de-a lungul peretelui din spatele lor.

Pe perete fusese construită o platformă şi pe aceasta, cu vedere spre băncile prizonierilor, se găsea o masă mare şi un scaun înalt de lemn negru de tec. Acesta era jilţul judecătorului. La un capăt al mesei era un scaun, pe care stătea deja grefierul, scriind de zor în registrul său. Sub platformă era o altă pereche de mese şi scaune. La una dintre acestea şedea cineva pe care Hal îl văzuse de multe

ori prin fereastra celulei. Althuda îi spusese că era funcţionar subaltern în cadrul administraţiei Companiei. Îl chema Jacobus Hop şi, după o privire agitată aruncată spre deţinuţi, nu se mai uită deloc la ei. Foşnea şi zgâria printr-un teanc de documente, oprindu-se din când în când ca să-şi şteargă faţa transpirată cu o batistă mare şi albă.

La a doua masă şedea colonelul Cornelius Schreuder. El era imaginea soldatului galant şi voios creată de poetul romantic, tot numai o sclipire de medalii şi stele şi cu eşarfă pe umerii largi. Peruca lui fusese proaspăt spălată, buclele atârnând până la umeri. Îşi întinsese picioarele, încălţate în cizme moi şi înalte până la coapsă. Pe masa din faţa lui erau împrăştiate cărţi şi documente şi peste acestea îşi pusese pălăria cu pene şi sabia Neptun. Legănându-se înainte şi înapoi pe scaun, se uita necruţător la Hal şi, deşi Hal încercă să-i susţină privirea, fu silit în cele din urmă să-şi plece ochii.

Se produse un vacarm subit la uşile principale, iar când se deschiseră, mulţimile din oraş dădură buzna şi se căţărară ca să găsească locuri pe bănci, de fiecare parte a sălii. De îndată ce ultimul loc fu ocupat, uşile fură închise din nou, cu forţa, în faţa nefericiţilor de la urmă.

Acum sala era plină de zgomotul comentariilor şi anticipărilor frenetice, în timp ce norocoşii spectatori studiau prizonierii şi îşi împărtăşeau cu voce tare părerile.

O latură fusese separată printr-o delimitare şi două jachete verzi cu săbiile scoase o păzeau. În spatele

balustradei fusese aranjat un rând de scaune confortabile cu perne. Zarva continuă şi când atenţia mulţimii se îndreptă de la bărbaţii acuzaţi la demnitarii care intrau pe uşile cabinetului de audienţe.

Guvernatorul Kleinhans era în frunte, cu Katinka van de Velde la braţ, urmaţi de lordul Cumbrae şi căpitanul Limberger, pălăvrăgind relaxaţi între ei, ignorând vâlva pe care intrarea lor o provocase printre oamenii de rând.

Katinka ocupă scaunul din mijlocul rândului. Hal se uită la ea, dorindu-şi să privească în direcţia lui, să-i dea un semn de recunoaştere şi încurajare. Încerca să-şi păstreze convingerea că ea nu l-ar abandona niciodată şi că deja îşi folosise influenţa şi intervenise pe lângă soţul ei pentru clemenţă, dar ea era adâncită într-o conversaţie cu guvernatorul Kleinhans şi nu aruncă nici măcar o privire către rândurile de marinari englezi.

„Nu vrea ca alţii să vadă preferinţa şi preocuparea ei pentru noi, se consolă Hal. Dar când o să vină momentul, cu siguranţă o să vorbească în favoarea noastră”.

Colonelul Schreuder îşi coborî picioarele încălţate în cizme şi se ridică. Privi cu imens dispreţ în jurul sălii aglomerate. Femeile din public scoaseră uşoare suspine şi exclamaţii de admiraţie.

— Acest tribunal este convocat în virtutea puterii conferite de onorabila Companie Olandeză a Indiilor de Est, în termenii cartei emise Companiei mai sus amintite de către guvernul Republicii Olandeze şi a Ţărilor de Jos.

Linişte, vă rugăm, şi ridicaţi-vă pentru preşedintele tribunalului, Excelenţa Sa guvernatorul Petrus van de Velde.

Spectatorii se ridicară în picioare cu un uşor murmur de anticipare şi se uitară către uşa din spatele platformei. Unii dintre prizonieri se ridicaseră, zornăindu-şi lanţurile, dar când văzură că Sir Francis Courtney şi Hal stăteau nemişcaţi, se aşezară din nou pe bănci.

Prin uşa din depărtare îşi făcu apariţia preşedintele tribunalului. Se urcă greoi pe platformă şi se uită în jos, la rândurile de scaune ale prizonierilor.

— Ridicaţi-i pe pungaşi în picioare! urlă el dintr-odată, şi mulţimile fură cuprinse de spaimă văzându-i expresia neîndurătoare.

În tăcerea uimită care urmă acestei izbucniri, Sir Francis vorbi clar în limba olandeză.

— Nici eu şi niciunul dintre oamenii mei nu recunoaştem autoritatea acestei adunări şi nici nu acceptăm dreptul preşedintelui autonumit să judece şi să dea sentinţe pentru nişte englezi născuţi liberi, supuşi doar ai Majestăţii Sale regele Carol al II-lea.

Van de Velde păru să se umfle ca o broască mare. Faţa i se întunecă şi se umplu de pete stacojii de furie, urlând:

— Eşti un pirat şi un criminal. Prin suveranitatea Republicii şi statutul Societăţii, prin dreptul legilor morale şi internaţionale, sunt împuternicit să conduc acest proces. Se opri să-şi tragă răsuflarea, apoi continuă şi mai tare. Te

găsesc vinovat de sfidare grosolană şi flagrantă a acestui tribunal şi te condamn la zece lovituri cu nuiaua, care urmează să fie administrate imediat.

Se uită către comandantul gărzii.

— Căpitane, du prizonierul în curte şi execută imediat sentinţa.

Patru soldaţi se grăbiră dinapoia sălii şi-l traseră pe Sir Francis în picioare. Hal, încătuşat împreună cu tatăl lui, fu târât cu el către uşile principale. În spatele lor, bărbaţi şi femei săriră de pe bănci şi se întinseră să vadă, apoi se grăbiră in corpore la uşă şi ferestre, în timp ce Sir Francis şi Hal erau mânaţi în jos pe scară, în curte.

Sir Francis rămase tăcut, cu capul sus şi spatele drept, când fu împins pe balustrada de prindere a cailor ofiţerilor de la intrarea în armurărie. La ordinele strigate de sergent, el şi Hal se aşezară de câte o parte a balustradei înalte, faţă-n faţă, cu încheieturile încătuşate prinse în inele de fier.

Hal n-avu nicio putere să intervină. Sergentul îşi puse arătătorul în partea din spate a gulerului cămăşii lui Sir Francis şi trase în jos, rupând bumbacul până în talie. Apoi, se trase în spate şi plesni nuiaua uşoară de malaca.

— Ai făcut un jurământ de cavaler. Ai să-l respecţi pentru onoarea ta? îi şopti Sir Francis fiului său.

— Da, tată.

Nuiaua brăzdă şi sfâşie carnea goală şi Sir Francis se strâmbă.

— Bătaia asta e nimic, joacă de copii, faţă de ce-are să urmeze. Înţelegi?

— Înţeleg foarte bine.

Sergentul lovi din nou. Aşează dungile una peste cealaltă, înmulţind durerea cu fiecare lovitură.

— Indiferent de ceea ce faci sau spui, nimic şi nimeni nu poate să schimbe zborul cometei roşii. Stelele mi-au prevăzut destinul şi nu poţi să intervii.

Nuiaua vâjâi şi pocni, iar corpul lui Sir Francis se încordă, apoi se relaxă.

— Dacă eşti puternic şi statornic, ai să înduri. Asta va fi răsplata mea.

De data asta scoase un mic icnet răguşit, când nuiaua lovi în muşchii întinşi şi încordaţi de pe spate.

— Tu eşti trupul şi sângele meu. Şi prin tine am să îndur.

Nuiaua vâjâi şi lovi, din nou şi din nou.

— Jură-mi pentru ultima dată. Consolidează-ţi jurământul că niciodată n-ai să le dezvălui nimic acestor oameni într-o încercare zadarnică de a mă salva.

— Tată, îţi jur, şopti Hal în răspuns, cu faţa albă ca osul albit, în timp ce nuiaua şuieră o succesiune de lovituri necruţătoare.

— Îmi pun în tine toată credinţa şi încrederea, zise Sir Francis şi soldaţii îl ridicară de pe balustradă.

În timp ce urcau din nou scara, el se aplecă uşor pe braţul lui Hal. Când se împiedică, Hal îl prinse, astfel încât avu capul încă sus şi spatele însângerat drept când intră în

sală şi merseră împreună la locurile lor de pe banca din faţă.

Guvernatorul van de Velde era acum aşezat la prezidiu. Lângă cotul lui se afla o tavă de argint plină cu mici boluri chinezeşti cu aperitive condimentate şi sărate. Ronţăia mulţumit unul dintre acestea şi bău bere slabă dintr-o mică halbă de cositor în timp ce pălăvrăgea cu colonelul Schreuder, care stătea la masa de mai jos de el.

De îndată ce Sir Francis şi Hal fură aşezaţi din nou de gardieni pe bancă, expresia lui afabilă se schimbă dramatic. Ridică vocea şi o tăcere subită, densă se aşternu peste adunare.

— Sper că m-am făcut înţeles că n-am să mai tolerez niciun obstacol în calea procedurii.

Se uită urât la Sir Francis şi apoi ridică ochii, măturând sala.

— E valabil pentru toată lumea adunată aici. Oricine altcineva încearcă în vreun fel să-şi bată joc de acest tribunal va avea parte de acelaşi tratament ca prizonierul. Se uită în jos, la Schreuder. Cine aduce acuzaţiile?

Schreuder se ridică în picioare.

— Colonelul Cornelius Schreuder, la ordin, Excelenţa Voastră.

— Cine asigură apărarea?

Van de Velde se uită urât la Jacobus Hop şi funcţionarul sări în picioare, scăpând jumătate din documente pe jos.

— Eu, Excelenţa Voastră.

— Spune-ţi numele, omule! urlă la el van de Velde, şi Hop se zvârcoli ca un căţeluş.

— Jacobus Hop, funcţionar şi grefier la onorabila Companie Olandeză a Indiilor de Est, se bâlbâi acesta.

Dură mult să formuleze această afirmaţie.

— În viitor să vorbeşti deschis şi clar, îl avertiză van de Velde, apoi se întoarse către Schreuder. Poţi să începi să-ţi prezinţi cazul, colonele.

— Este o chestiune de piraterie pe mare, împreună cu crimă şi răpire. Acuzaţii sunt în număr de douăzeci şi patru. Cu bunăvoinţa dumneavoastră, am să citesc o listă cu numele lor. Fiecare deţinut să se ridice în picioare când îşi aude numele, ca instanţa să-l poată recunoaşte.

Trase un sul de pergament din mâneca tunicii şi o ţinu la o lungime de braţ.

— Persoana cea mai importantă acuzată este Francis Courtney, căpitanul corăbiei pirat *Lady Edwina.* Excelenţă, el este conducătorul şi instigatorul tuturor actelor criminale comise de acest grup de lupi de mare şi corsari.

Van de Velde dădu din cap cu înţelegere şi Schreuder continuă.

— Henry Courtney, ofiţer şi ajutor. Ned Tyler, şef de echipaj. Daniel Fisher, şef de echipaj...

Recită numele şi rangul fiecărui om de pe bănci şi fiecare se ridica scurt, unii dintre ei făcând plecăciuni din cap şi rânjind linguşitor către van de Velde. Ultimele patru nume pe lista lui Schreuder fură ale marinarilor negri.

— Matesi, sclav negru. Jiri, sclav negru. Kimatti, sclav negru. Aboli, sclav negru.

— Acuzarea are să probeze că în a patra zi de septembrie, în anul Domnului 1667, Francis Courtney, în timp ce se afla la comanda caravelei *Lady Edwina,* iar ceilalţi prizonieri făceau parte din echipaj, a atacat galionul *Standvastigheid,* comandat de căpitanul Limberger...

Schreuder vorbea fără să se uite în notiţe sau hârtii şi, fără să vrea, Hal îl admiră pentru aprofundarea şi luciditatea acuzaţiilor lui.

— Şi acum, Excelenţa Voastră, vă rog, aş dori să chem primul meu martor.

Van de Velde dădu din cap şi Schreuder se întoarse şi privi în sală.

— Îl chem pe căpitanul Limberger.

Căpitanul galionului îşi părăsi scaunul confortabil din împrejmuire, se îndreptă spre platformă şi urcă pe aceasta. Scaunul martorului se afla lângă masa judecătorului şi Limberger se aşează.

— Ai înţeles gravitatea acestei probleme şi juri în numele lui Dumnezeu cel atotputernic să spui adevărul înaintea acestui tribunal? îl întrebă van de Velde.

— Jur, Excelenţa Voastră.

— Foarte bine, colonele, poţi să-ţi interoghezi martorul.

Rapid, Schreuder îl întrebă pe Limberger numele, rangul şi îndatoririle sale pentru Companie. Apoi ceru o descriere a corăbiei *Standvastigheid,* a pasagerilor şi mărfii de pe

aceasta. Limberger îşi citi răspunsurile din lista pregătită. Când termină, Schreuder întrebă:

— Cine era proprietarul acestei corăbii şi al încărcăturii pe care o transporta?

— Onorabila Companie Olandeză a Indiilor de Est.

— Acum, căpitane Limberger, pe 4 septembrie anul acesta, a călătorit corabia ta la latitudinea aproximativă treizeci şi patru de grade sud şi longitudinea patru grade est asta înseamnă la circa cincizeci de leghe sud de Capul Agulhas?

— Da.

— Asta era la un timp după încetarea ostilităţilor dintre Olanda şi Anglia?

— Da, aşa e.

Schreuder luă de pe masa din faţa lui un jurnal de bord legat în piele şi i-l trecu lui Limberger.

— Este acesta jurnalul de bord pe care l-ai ţinut la bordul corăbiei tale în acel voiaj?

Limberger îl examină scurt.

— Da, colonele, e jurnalul meu.

Schreuder privi la van de Velde.

— Excelenţă, cred că ar trebui să vă informez că jurnalul de bord a fost găsit în posesia piratului Courtney, după capturarea sa de către trupele Companiei.

Van de Velde dădu din cap şi Schreuder privi spre Limberger.

— Vrei, te rog, să ne citeşti ultima înregistrare din

jurnalul tău?

Limberger întoarse paginile şi apoi citi cu voce tare:

— 4 septembrie 1667. Două clopote în cartul scurt de dimineaţă. Poziţie în navigaţie estimat patru grade douăzeci şi trei de minute latitudine sudică, treizeci şi patru de grade, patruzeci şi cinci de minute longitudine estică. Navigaţie ciudată în direcţia sud-sud-est. Abordează un pavilion prietenos.

Limberger închise jurnalul şi ridică privirea.

— Aici se încheie înregistrarea, zise el.

— Era acea navigaţie ciudată înregistrată în jurnal caravela *Lady Edwina* şi arbora aceasta culorile Republicii şi ale Companiei?

— Da, la ambele întrebări.

— Vrei să povesteşti evenimentele care au avut loc după ce ai văzut *Lady Edwina,* te rog?

Limberger făcu o descriere a capturării corăbiei sale, iar Schreuder sublinie cum Sir Francis arborase un pavilion fals ca să ajungă la o distanţă de unde putea să lovească. După ce Limberger povesti despre asaltul englezilor şi luptele de la bordul galionului, Schreuder îi ceru o prezentare detaliată a numărului de marinari olandezi răniţi şi ucişi. Limberger avea pregătită o listă scrisă şi o predă tribunalului.

— Mulţumesc, căpitane. Poţi să ne spui ce s-a întâmplat cu tine, cu echipajul şi pasagerii după ce piraţii au preluat controlul corăbiei tale?

Limberger continuă să descrie modul în care navigaseră spre est în urma corăbiei *Lady Edwina,* transferul de marfă şi de echipament de pe un vas pe altul şi expedierea navei *Lady Edwina,* sub comanda lui Schreuder, la Cap, cu scrisori de cerere de răscumpărare, călătoria mai departe la bordul galionului capturat în Laguna Elefantului şi captivitatea sa şi a eminenţilor săi pasageri acolo, până la salvarea lor de către forţa expediţionară de la Cap, condusă de Schreuder şi de lordul Cumbrae.

Când Schreuder termină să-l chestioneze, van de Velde se uită la Hop.

— Ai vreo întrebare, mijnheer?

Cu ambele mâini pline de hârtii, Hop se ridică, roşind furios, apoi respiră adânc, înghiţi lacom şi se bâlbâi îndelung. Toată lumea din sală îi urmărea agonia cu interes şi, în cele din urmă, vorbi van de Velde.

— Căpitanul Limberger intenţionează să navigheze spre Olanda în două săptămâni. Crezi că ai să-i pui întrebarea până atunci, Hop?

Hop clătină din cap.

— N-am întrebări, zise el în cele din urmă şi se aşeză greoi.

— Cine e următorul martor, colonele? întrebă van de Velde de îndată ce Limberger părăsi scaunul martorilor şi se aşeză la loc.

— Aş dori s-o chem pe soţia guvernatorului, mevrouw Katinka van de Velde. Asta dacă nu se supără.

Când Katinka îşi foşni mătasea şi dantela spre scaunul martorului, se ridică un murmur masculin de aprobare. Sir Francis îl simţi pe Hal încordându-se lângă el, dar nu se întoarse să se uite la faţa lui.

Cu doar câteva zile înainte de a fi prinşi, când Hal lipsise din tabără destul de mult şi începuse să-şi neglijeze îndatoririle, îşi dăduse seama că fiul lui căzuse în cursa târfei cu părul de aur. Atunci fusese mult prea târziu să intervină şi, în orice caz, îşi amintise cum e să fii tânăr şi îndrăgostit, chiar şi de o femeie cu totul nepotrivită, şi înţelesese inutilitatea de a încerca să prevină ceva ce deja se întâmplase. Aştepta momentul şi mijloacele potrivite ca să pună capăt legăturii, când Schreuder şi Buzzard le atacaseră tabăra.

Cu mult respect, Schreuder o conduse delicat pe Katinka prin procedură, chestionând-o în legătură cu numele şi poziţia sa, apoi îi ceru să descrie călătoria la bordul lui *Standvastigheid* şi modul în care fusese luată prizonieră. Ea răspunse cu o voce dulce şi clară care clocotea de emoţie. Schreuder continuă:

— Vă rog să ne spuneţi, doamnă, cum aţi fost tratată de cei care v-au luat în captivitate.

Katinka începu să plângă încetişor.

— Am încercat să-mi scot amintirea din minte, fiindcă era prea dureros să mă gândesc la asta. Dar n-am să fiu niciodată în stare să uit. Am fost tratată ca un animal în cuşcă, înjurată şi scuipată, închisă într-o colibă de iarbă.

Chiar şi van de Velde păru uimit de mărturie, dar îşi dădu seama că o să arate impresionant în raportul către Amsterdam. După ce aveau să-l citească, tatăl Katinkăi şi ceilalţi membri din Cei şaptesprezece n-aveau să aibă de ales decât să aprobe cea mai aspră pedeapsă pentru prizonieri.

Sir Francis era conştient de tumultul de emoţie care-l copleşise pe Hal când o asculta pe femeia în care-şi punea atât de multă încredere turnându-şi minciunile. Îşi simţi fiul chircindu-se, în timp ce Katinka îi distrugea credinţa în ea.

— Nu te pierde cu firea, băiatul meu, zise el încet, din colţul gurii, şi simţi că Hal se îndreaptă de spate pe banca dură.

— Scumpă doamnă, ştim că aţi suferit un chin teribil în mâinile inumane ale acestor monştri.

În acest timp, Schreuder tremura de furie să-i afle chinul. Katinka dădu din cap şi îşi şterse ochii elegant cu o batistă de dantelă.

— Credeţi că unor astfel de animale ar trebui să li se arate îndurare sau ar trebui să fie supuse întregii forţe şi măreţii a legii?

— Bunul Iisus ştie că eu sunt doar o biată femeie, cu inimă moale şi iubitoare de toată creaţia lui Dumnezeu. Vocea Katinkăi se frânse jalnic. Dar ştiu că toată lumea din această adunare o să fie de acord cu mine că o simplă pedeapsă prin spânzurare e prea bună pentru aceşti nenorociţi de nedescris.

Un murmur de aprobare se răspândi încet de-a lungul băncilor de spectatori, apoi se transformă într-un mârâit profund. Ca o groapă plină de urşi la vremea mesei, voiau sânge.

— Ardeţi-i! ţipă o femeie. Ăştia nu pot fi numiţi oameni.

Katinka înălţă capul şi, pentru prima dată de când intrase în sală, se uită cu ochii înlăcrimaţi drept în ochii lui Hal. Acesta ridică bărbia şi-i susţinu privirea. Dragostea şi veneraţia pe care le simţise pentru ea se ofiliseră, ca o viţă-de-vie atinsă de mană. Şi Sir Francis simţi asta şi se întoarse să se uite la el. Văzu gheaţă în ochii fiului său şi aproape simţi căldura flăcărilor din inima lui.

— N-a fost niciodată demnă de tine, zise Sir Francis încet. Acum, că ai renunţat la ea, ai mai făcut un salt puternic în maturitate.

„Chiar a înţeles tata? se întrebă Hal. A ştiut ce se întâmplă? A avut cunoştinţă de sentimentele mele? Dacă ar fi aşa, cu siguranţă m-ar fi respins cu mult timp în urmă”.

Se întoarse şi se uită în ochii lui Sir Francis, temându-se să nu-i vadă plini de dispreţ şi repulsie. Dar privirea tatălui său era caldă şi înţelegătoare. Hal îşi dădu seama că el ştia totul şi ştiuse, probabil, tot timpul. Departe de a-l respinge, tatăl lui îi oferea putere şi iertare.

— Am comis un adulter şi mi-am făcut de ruşine demnitatea de cavaler, şopti Hal. Nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău.

Cătuşele de la încheietura sa zăngăniră, când Sir Francis

îşi puse mâna pe genunchii băiatului.

— Curva asta te-a dus în rătăcire. Nu e vina ta. O să fii întotdeauna fiul meu şi o să fiu întotdeauna mândru de tine, şopti el.

Van de Velde se încruntă spre Sir Francis.

— Linişte! Gata cu boscorodeala! mai vrei nişte nuiele?

Se întoarse spre soţia lui.

— Mevrouw, ai fost foarte curajoasă. Sunt sigur că mijnheer Hop n-are să dorească să te mai deranjeze.

Îşi întoarse privirea spre nefericitul funcţionar, care se ridicase în picioare.

— Mevrouw!

Singurul cuvânt ieşi surd şi clar ca un foc de pistol, surprinzându-l pe Hop la fel de mult ca pe toţi ceilalţi din sală.

— Vă mulţumim pentru mărturia dumneavoastră şi n-avem nicio întrebare.

Fu doar o accentuare, pe cuvântul „mărturie”, şi Hop se aşeză din nou, triumfător.

— Bine spus, Hop.

Van de Velde îi transmise asta în maniera unui unchi, apoi se întoarse cu un zâmbet de îndrăgostit spre soţia lui.

— Poţi să te întorci la locul tău, mevrouw.

Se lăsă o tăcere încărcată de senzualitate şi fiecare bărbat din sală îşi aţinti privirea către femeia care, în timp ce cobora de pe platformă, îşi ridică poalele rochiei suficient cât să lase să i se vadă gleznele perfecte

îmbrăcate în mătase albă.

De îndată ce se aşeză, Schreuder zise:

— Acum, lord Cumbrae, putem să te deranjăm?

În ţinuta lui completă, Buzzard urcă pe platformă şi, când depuse jurământul, îşi puse o mână pe mânerul de cuarţ fumuriu sclipitor al pumnalului. Odată ce Schreuder stabili cine şi ce a fost, îl întrebă:

— Îl cunoşti pe căpitanul pirat Courtney?

— Ca pe un frate. Cumbrae îi zâmbi lui Sir Francis. Odinioară eram apropiaţi.

— Nu mai sunteţi? întrebă Schreuder brusc.

— Din păcate, mă doare, dar când vechiul meu prieten a început să se schimbe, căile noastre s-au despărţit, deşi încă mai simt o mare afecţiune pentru el.

— Cum s-a schimbat?

— Păi, a fost întotdeauna un camarad minunat, a fost Franky. Am navigat împreună multe zile, prin furtună şi în zile bune. N-am iubit pe altcineva mai mult, a fost corect şi cinstit, curajos şi generos cu prietenii lui.

Cumbrae se întrerupse şi o expresie de adâncă tristeţe îi încruntă fruntea.

— Ai vorbit la trecut, sire, ce s-a schimbat?

— S-a schimbat Francis. La început au fost mărunţişuri – era crud cu captivii lui şi aspru cu membrii echipajului, flagelându-i şi spânzurându-i fără motiv. Apoi, s-a schimbat faţă de vechii lui prieteni, minţindu-i şi înşelându-i cu cota lor din pradă. A devenit crud şi aspru.

— Îţi mulţumesc pentru această sinceritate, zise Schreuder. Văd că nu-ţi face nicio plăcere să dezvălui aceste adevăruri.

— Deloc, confirmă Cumbrae cu tristeţe. Urăsc să-l văd pe vechiul meu prieten în lanţuri, deşi atotputernicul Dumnezeu ştie bine că nu merită niciun fel de milă pentru comportamentul lui criminal faţă de marinari olandezi cinstiţi şi femei nevinovate.

— Când ai navigat ultima dată în compania lui Courtney?

— Nu cu prea mult timp în urmă, în luna aprilie a acestui an. Cele două corăbii ale noastre au fost împreună în patrulare la Agulhas, aşteptând să urmărim galionul companiei când cotea la Cap, ca să vină încoace, în Golful Table.

Din rândul spectatorilor se auzi un murmur de furie patriotică, pe care van de Velde îl ignoră.

— Atunci ai fost şi tu corsar? zise Schreuder scrutându-l cu privirea. Ai prădat şi tu vase olandeze?

— Nu, colonele Schreuder, n-am fost pirat sau corsar, în timpul recentului război între cele două ţări ale noastre, am fost corsar comisionar.

— Rogu-te, sire, explică-ne diferenţa dintre un pirat şi un corsar?

— Pur şi simplu un corsar navighează cu acreditare emisă de către suveranul său în timp de război, şi aşa este un războinic legitim. Un pirat e un hoţ şi un haiduc care

jefuieşte fără vreo sancţiune, alta decât a Lordului întunericului, satana însuşi.

— Înţeleg. Deci, ai avut o Scrisoare de Marque atunci când ai atacat vasele olandeze?

— Da, colonele. Am avut.

— Poţi să ne arăţi acest document?

— Bineînţeles!

Cumbrae căută în mânecă şi trase un sul de pergament. Se aplecă şi i-l dădu lui Schreuder.

— Mulţumesc.

Schreuder îl derulă şi-l ţinu în sus, ca să-l vadă toţi, încărcat de panglici stacojii şi sigilii de ceară. Citi cu voce tare:

— „Să se ştie prin prezenta că iubitul nostru Angus Cochran, conte de Cumbrae…”

— Lasă, colonele, îl întrerupse van de Velde morocănos. Nu-i nevoie să ne citeşti tot. Lasă-mi-l aici, te rog.

Schreuder făcu o plecăciune.

— Cum doreşte Excelenţa Voastră.

Îi înmână documentul. Van de Velde se uită la el, apoi îl puse deoparte.

— Continuă, te rog, cu întrebările.

— Sire, a avut şi Courtney, prizonierul, una dintre aceste Scrisori de Marque?

— Păi, acum, dacă a avut, eu n-am cunoştinţă.

Buzzard rânji deschis către Sir Francis.

— Te-ai fi aşteptat să ai cunoştinţă, dacă scrisoarea ar fi

existat cu adevărat?

— Sir Francis şi cu mine am fost foarte apropiaţi. N-aveam secrete unul faţă de celălalt. Da, mi-ar fi spus.

— N-a discutat niciodată cu tine despre scrisoare?

Schreuder părea enervat, ca un pedagog al cărui elev îşi uitase notiţele.

— Niciodată?

— O, da. Acum îmi amintesc de o ocazie. L-am întrebat dacă are el şi comision regal.

— Şi ce-a răspuns?

— A zis: „Oricum, nu e decât o bucată de hârtie. Nu-mi bat eu capul cu gunoi de-ăsta!”

— Deci, ai ştiut că n-are scrisoare şi totuşi ai navigat în compania lui?

Cumbrae ridică din umeri.

— Era vreme de război şi nu era treaba mea.

— Deci, ai fost cu prizonierul la Capul Agulhas după ce a fost semnată pacea şi tot aţi mai atacat vase olandeze. Poţi să ne explici asta?

— E simplu, colonele. Noi nu ştiam despre pace până când nu m-am întâlnit cu o caravelă portugheză care lega Lisabona de Goa. Am salutat-o şi căpitanul mi-a zis că s-a semnat pacea.

— Cum se chema acest vas portughez?

— *El Dragao.*

— A fost şi prizonierul Courtney prezent la această întâlnire?

— Nu, postul lui de patrulare era la nord de-al meu. La momentul respectiv era dincolo de linia orizontului şi în afara vederii.

Schreuder dădu din cap.

— Unde e acum această corabie?

— Am aici un exemplar al unei pagini de jurnal de la Londra, de acum doar trei luni. A sosit acum trei zile cu corabia Companiei aflată în golf în acest moment.

Buzzard scoase foaia din mânecă cu o înfloritură de magician.

— *El Dragao* s-a pierdut cu toţi oamenii ei într-o furtună din Golful Biscaya, în timpul călătoriei sale spre casă.

— Deci, atunci se pare că n-o să avem nicio posibilitate să negăm întâlnirea cu aceasta la Agulhas?

— Va trebui să mă crezi pe cuvânt în privinţa asta, colonele.

Cumbrae îşi mângâie straşnica barbă roşie.

— Ce-ai făcut când ai auzit de pacea între Anglia şi Olanda?

— Ca om cinstit, n-am avut de făcut decât un singur lucru. Am întrerupt patrularea şi am plecat în căutarea corăbiei *Lady Edwina.*

— Ca s-o avertizezi că războiul s-a sfârşit? sugeră Schreuder.

— Desigur, şi ca să-i spun lui Franky că Scrisoarea mea de Marque nu mai e valabilă şi că plec acasă.

— L-ai găsit pe Courtney? I-ai transmis mesajul ăsta?

— L-am găsit după câteva ore. Era la nord de poziţia mea, la vreo douăzeci de leghe distanţă.

— Ce-a zis când i-ai spus că războiul s-a terminat?

— A zis: „Poate s-a terminat pentru tine, dar nu şi pentru mine. Ploaie sau soare, vânt sau senin, război sau pace, am de gând să prind un cap de brânză gras”.

Se auzi un zornăit feroce de lanţuri şi Uriaşul Daniel ţâşni în picioare, trăgând după el de pe bancă silueta miniaturală a lui Ned Tyler.

— Nu e un cuvânt adevărat în ce spui. Minţi, scoţian ticălos! tună el.

Van de Velde sări în sus şi scutură din deget la Daniel.

— Stai jos, animal englez, sau te cotonogesc, şi nu doar cu nuiaua uşoară.

Sir Francis se întoarse şi întinse mâna să apuce braţul lui Daniel.

— Calmează-te, jupâne Daniel, zise el liniştit. Nu-i oferi lui Buzzard plăcerea de a ne vedea suferind.

Uriaşul Daniel se lăsă jos, boscorodind furios în barbă, dar nu putu să nu i se supună căpitanului său.

— Sunt sigur că guvernatorul van de Velde o să ia act de natura indisciplinată şi disperată a acestor ticăloşi, zise Schreuder, apoi îşi îndreptă din nou atenţia către Buzzard: L-ai mai văzut vreodată pe Courtney până azi?

— Da, l-am văzut. Când am auzit că, în ciuda avertismentului meu, a capturat galionul Companiei, m-am dus să-l găsesc şi să-l dojenesc. Să-i cer să returneze

corabia şi marfa, şi să elibereze ostaticii pe care-i ţinea pentru răscumpărare.

— Cum a răspuns la motivele tale?

— Şi-a întors tunurile asupra corăbiei mele, ucigându-mi doisprezece marinari, şi m-a atacat cu vase incendiare.

Buzzard clătină din cap la amintirea acestui tratament perfid din partea unui vechi prieten şi camarad de navigaţie.

— Asta a fost când am venit aici, la Golful Table, să-l informez pe guvernatorul Kleinhans unde e galionul şi să mă ofer să conduc o expediţie de recucerire de la piraţi a corăbiei şi a încărcăturii acesteia.

— Fiind soldat eu însumi, nu pot decât să te felicit, sire, pentru conduita exemplară. Nu mai am alte întrebări, Excelenţa Voastră.

Schreuder făcu o plecăciune către van de Velde.

— Hop, ai întrebări? ceru van de Velde.

Hop păru confuz şi se uită rugător spre Sir Francis.

— Excelenţă, se bâlbâi. Pot să vorbesc singur cu Sir Francis, fie şi numai pentru o clipă?

Pentru o vreme, păru că van de Velde avea să-i refuze cererea, dar îşi strânse fruntea obosit.

— Dacă insişti să respecţi tot timpul procedurile, Hop, stăm aici toată săptămâna. Foarte bine, omule, vorbeşte cu prizonierul, dar încearcă să fie rapid.

Hop se grăbi spre Sir Francis şi se aplecă apropiindu-se. Puse o întrebare şi ascultă răspunsul cu o expresie

crescândă de groază pe faţa palidă. Dădu din cap şi continuă să o facă în timp ce Sir Francis îi şoptea la ureche, apoi se întoarse la masa lui.

Se uită în jos, în hârtiile lui, respirând ca un culegător de perle gata să se arunce din canoe în apa de douăzeci de stânjeni. În cele din urmă ridică privirea şi strigă la Cumbrae:

— Prima dată ai aflat de sfârşitul războiului când ai încercat să furi *Swael* de sub fortul de-aici, din Golful Table, şi despre asta ţi-a spus colonelul Schreuder.

O spuse dintr-o singură respiraţie, fără întrerupere sau pauză, dar fu un discurs lung şi Hop se clătină înapoi, gâfâind de efort.

— Ţi-ai pierdut minţile, Hop? strigă van de Velde. Acuzi un nobil că minte, măi rahat cu ochi?

Hop respiră adânc, îşi luă curajul fragil în ambele mâini şi strigă din nou:

— Ai ţinut în propriile mâini Scrisoarea de Marque a căpitanului Courtney, apoi i-ai fluturat-o în faţă în timp ce o transformai în cenuşă.

Din nou îi ieşi fluent, dar Hop era epuizat. Stătea acolo luând înghiţituri lacome de aer.

Van de Velde era acum în picioare.

— Dacă te gândeşti să avansezi în cadrul Companiei, Hop, te străduieşti într-un mod foarte ciudat. Stai acolo şi arunci acuzaţii nebune asupra unui om de rang înalt. Nu-ţi cunoşti lungul nasului, golanule bun de nimic? Cum

îndrăzneşti să te porţi aşa? Stai jos înainte să te scot afară şi să te biciuiesc.

Hop căzu pe scaun ca şi cum ar fi primit un glonţ de muschetă în cap.

Respirând puternic, van de Velde făcu o plecăciune către Buzzard.

— Trebuie să-mi cer scuze, sire. Toată lumea de-aici ştie că ai jucat un rol esenţial în salvarea ostaticilor şi a lui *Standvastigheid* din ghearele acestor ticăloşi. Te rog să ignori acele declaraţii insultătoare şi să te întorci la locul tău. Îţi suntem recunoscători că ne-ai ajutat în această problemă.

În timp ce Cumbrae traversă sala, van de Velde îşi dădu dintr-odată seama că grefierul scria de zor mai departe lângă el.

— Nu scrie asta, prostule. Nu face parte din procedurile judiciare. Ia dă-mi să-ţi văd registrul.

I-l smulse funcţionarului, iar când citi, faţa i se întunecă. Se aplecă şi luă condeiul din mâna grefierului. Tăie cu o serie de linii mari acele părţi care nu-i conveneau. Apoi împinse registrul înapoi spre grefier.

— Foloseşte-ţi inteligenţa. Hârtia e marfă scumpă. N-o risipi scriind prostii lipsite de importanţă. Pe urmă îşi transferă atenţia la cei doi avocaţi: Domnilor, aş dori să rezolvăm azi această problemă. Nu vreau să supun Compania la cheltuieli inutile pierzând timpul. Colonele Schreuder, cred că ai făcut o foarte convingătoare

prezentare a cazului împotriva piraţilor. Sper că nu intenţionezi să întinzi pelteaua chemând şi alţi martori, nu?

— Cum doreşte Excelenţa Voastră. Voiam să mai chem încă zece...

— Doamne sfinte! Van de Velde arăta îngrozit. Nu e absolut deloc nevoie.

Schreuder făcu o plecăciune adâncă şi se aşeză. Van de Velde lăsă capul în jos, ca un taur gata de atac, şi se uită la avocatul apărării.

— Hop! mormăi el. Uită-te doar cât de rezonabil a fost colonelul Schreuder şi ce excelent exemplu de economie de cuvinte şi timp pentru acest tribunal. Tu ce intenţii ai?

— Pot să-l chem pe Sir Francis Courtney să depună mărturie? se bâlbâi Hop.

— Mă opun cu putere, zise van de Velde ameninţător. Cu siguranţă, îţi va compromite cazul.

— Vreau să arăt că nu ştia că războiul s-a încheiat şi că naviga sub un comision de la regele englez, se arătă Hop încăpăţânat, iar van de Velde se făcu stacojiu.

— La dracu', Hop. Ai ascultat vreun cuvânt din ce-am spus? Ştim totul despre linia asta de apărare şi am s-o iau în considerare când am să cuget la verdictul meu. Nu-i nevoie să mai regurgitezi din nou aceste minciuni.

— Aş dori s-o spună prizonierul, doar pentru înregistrările tribunalului.

Pe Hop aproape îl podideau lacrimile şi cuvintele îi ieşeau poticnindu-se dureros de pe limba lui.

— Îmi pui răbdarea la încercare, Hop. Ţine-o tot aşa, şi ai să fii pe prima corabie înapoi la Amsterdam. Nu pot să păstrez un slujitor neloial Companiei, care să răspândească disensiune şi răzmeriţă în colonie.

Hop păru alarmat să se audă descris în astfel de termeni şi capitulă cu vioiciune.

— Îmi cer scuze că am pus în întârziere această onorabilă instanţă. Am încheiat apărarea.

— Bravo! Ai făcut o treabă bună, Hop. Am să fac o menţiune în acest sens în următoarea mea depeşă către Cei şaptesprezece.

Chipul lui Van de Velde îşi reluă culoarea naturală şi transmise jovial către sală.

— Suspendăm şedinţa pentru masa de prânz şi pentru ca instanţa să judece verdictul. Ne reunim la ora patru în această după-amiază. Duceţi deţinuţii înapoi în temniţe.

Ca să evite să le scoată cătuşele, Manseer, temnicerul, îl îngrămădi pe Hal, care încă era legat de tatăl lui, în celula solitară din partea de sus a scării în spirală, în timp ce pe restul îi duse jos.

Hal şi Sir Francis se aşezară unul lângă altul pe lespedea de piatră care servea de pat. De îndată ce rămaseră singuri, Hal izbucni:

— Tată, vreau să-ţi explic despre Katinka... vreau să spun despre soţia guvernatorului.

Sir Francis îl îmbrăţişă cu stângăcie, împiedicat de lanţuri.

— Deşi acum nu pare, am fost şi eu tânăr odată. Nu trebuie să mai vorbeşti despre târfa aceea. Nu e demnă de atenţia ta.

— Niciodată n-am să mai iubesc o altă femeie, cât am să trăiesc, rosti Hal cu amărăciune.

— Ce-ai simţit pentru acea femeie n-a fost iubire, fiule. Sir Francis clătină din cap. Iubirea ta e o monedă preţioasă. Cheltuieşte-o numai în locuri unde n-ai să mai fi înşelat.

Chiar atunci, se auzi o bătaie în barele de fier ale celeilalte celule şi Althuda strigă:

— Cum merge procesul, căpitane Courtney? Te-au făcut să guşti din justiţia Companiei?

Sir Francis ridică vocea ca să răspundă.

— Merge aşa cum ai spus, Althuda. Se vede c-ai trecut şi tu prin asta.

— Guvernatorul e singurul zeu în acest mic rai numit Buna Speranţă. Aici, justiţia este cea care aduce profit Companiei Olandeze a Indiilor de Est sau o mită pentru oamenii acesteia. Te-a declarat judecătorul deja vinovat?

— Nu încă. Van de Velde a plecat să-şi umple burdihanul.

— Trebuie să vă rugaţi să preţuiască munca la ziduri mai scump decât răzbunarea. În felul ăsta s-ar putea să vă strecuraţi în continuare printre degetele Lentului John. Le-aţi ascuns ceva? Ceva ce vor ei de la voi – să trădaţi un camarad, poate? întrebă Althuda. Dacă nu, atunci s-ar putea să scăpaţi de cămăruţa de sub arsenal unde îşi face

treaba Lentul John.

— Nu ascundem nimic, zise Sir Francis. Nu, Hal?

— Nimic, fu Hal de acord cu loialitate.

— Dar van de Velde consideră că ascundem, continuă Sir Francis.

— Atunci tot ce pot să spun, prietene, este ca Allah cel preaînalt să aibă milă de voi.

Acele ultime ore împreună trecură prea repede pentru Hal. El şi tatăl lui petrecură timpul vorbind încet unul cu altul. De multe ori, Sir Francis izbucnea într-un acces de tuse. Ochii îi străluceau febril în lumina slabă, iar când Hal îi atinse pielea, era caldă, umedă şi rece. Sir Francis vorbi despre High Weald ca şi cum ar fi ştiut că n-o să-şi mai vadă casa niciodată. Când descrise râul şi dealul, Hal abia şi le aminti pe acestea şi somonul care urca primăvara în amonte şi cerbii mugind în rut. Când vorbi despre soţia lui, Hal încercă să-şi amintească faţa mamei sale, dar văzu numai femeia pictată în miniatura pe care o lăsase îngropată la Laguna Elefantului, şi nu persoana reală şi vie.

— În ultimii ani a pălit şi în memoria mea, recunoscu Sir Francis. Dar acum ea se întoarce la mine vie, tânără, proaspătă şi dulce ca întotdeauna. Mă întreb, oare se întâmplă fiindcă în curând o să fim din nou împreună? Mă aşteaptă?

— Ştiu că te aşteaptă, tată, îi oferi Hal reasigurarea de care avea nevoie. Dar eu am mai multă nevoie de tine şi ştiu că o să fim împreună încă mulţi ani, înainte să te duci

la mama.

Sir Francis zâmbi cu părere de rău şi ridică privirea spre fereastra îngustă din partea de sus a zidului de piatră.

— Aseară m-am urcat şi m-am uitat printre gratii şi cometa roşie era încă în semnul Fecioarei. Părea mai aproape şi mai cumplită, în aşa fel încât coada ei de foc să distrugă cu totul steaua mea.

Auziră tropăitul gardienilor apropiindu-se şi vârând cheile în uşa de fier. Sir Francis se întoarse spre Hal.

— Lasă-mă să te sărut pentru ultima oară, fiule.

Buzele tatălui său erau uscate şi calde, cu febră în sânge. Contactul fu scurt, apoi uşa de la celulă se dădu de perete.

— Acuma nu-i lăsaţi pe guvernator şi pe Lentul John să aştepte, zise jovial sergentul Manseer. Afară cu voi.

Atmosfera în rândul spectatorilor din sala de tribunal era ca aceea din arena pentru lupte de cocoşi, chiar înainte ca păsările pintenate să fie lăsate să se sfâşie una pe alta într-un nor de pene zburătoare.

Sir Francis şi Hal erau în fruntea lungului şir de prizonieri şi, înainte să poată preîntâmpina asta, Hal aruncă o privire rapidă spre zona îngrădită din capătul sălii.

Katinka şedea pe locul ei din centrul rândului din faţă, cu Zelda exact în spatele său. Slujnica se uita chiorâş la Hal, dar pe faţa Katinkăi era un zâmbet subţire şi mulţumit, iar ochii violeţi îi străluceau părând să lumineze cotloanele întunecate ale încăperii.

Hal îşi mută rapid privirea, speriat de neaşteptatul val de ură care înlocuise atât de recenta adoraţie pentru ea. Cum de putuse să se întâmple atât de repede, se întrebă el, şi ştiu că, dacă ar fi avut sabia în mână, n-ar fi ezitat să-i împingă vârful prin punctul dintre crestele sânilor ei moi şi albi.

Când se aşează pe locul lui, se simţi obligat să se uite din nou la grupul de spectatori. De data aceasta, îngheţă când întâlni o altă pereche de ochi, palizi şi vigilenţi precum cei de leopard, fixaţi pe faţa tatălui său.

Lentul John stătea în rândul din faţă al galeriei. Arăta ca un predicator, în costumul lui negru de puritan, cu pălăria cu boruri largi aşezată corect pe cap.

— Nu te uita la el, zise Sir Francis încet, şi Hal îşi dădu seama că şi tatăl lui era pe deplin conştient de căutătura acelor ochi ciudaţi şi stinşi.

De îndată ce în sală se instaură o tăcere răbdătoare, pe uşă îşi făcu apariţia van de Velde. Când se aşează în jilţul lui, zâmbetul îi era larg şi peruca doar un pic strâmbă. Râgâi încet, semn că mâncase bine. Apoi privi în jos spre prizonieri cu o expresie atât de blajină, că Hal simţi un nejustificat val de speranţă pentru rezultat.

— Am luat în considerare probele furnizate în faţa acestei instanţe, începu guvernatorul fără preambul. Şi vreau să spun chiar de la început că am fost impresionat de modul în care ambii avocaţi şi-au prezentat cazurile. Colonelul Schreuder a fost un model de concizie...

Se poticni în timp ce rosti cuvintele, apoi râgâi din nou. Lui Hal i se păru că detectează un damf de chimen şi usturoi în aerul cald care ajunse la el câteva clipe mai târziu.

Apoi van de Velde întoarse un ochi patern spre Jacobus Hop.

— Avocatul apărării s-a comportat admirabil şi a făcut o treabă bună într-un caz fără speranţă şi am să fac o menţiune în acest sens în dosarul lui de la Companie.

Hop îşi agită capul şi se îmbujoră de satisfacţie.

— Totuşi!

Acum se uită făţiş către băncile de prizonieri.

— Având în vedere dovezile, m-am gândit foarte mult la apărarea asigurată de mijnheer Hop, care susţine că piraţii operau sub o Scrisoare de Marque emisă de regele Angliei, iar în momentul în care au atacat galionul Companiei, *Standvastigheid,* nu erau conştienţi de încetarea ostilităţilor între beligeranţii din recentul război. Neîndoielnice dovezi contrare m-au silit să resping această linie de apărare în toate elementele sale. Prin urmare, găsesc vinovate de piraterie în largul mării, jaf, răpire şi crimă toate cele douăzeci şi patru de persoane acuzate.

Marinarii de pe bănci se uitară la el în linişte.

— Aveţi ceva de spus înainte să pronunţ sentinţa? întrebă van de Velde şi îşi deschise cutia de prizat din argint.

Vorbi Sir Francis, cu un glas care răsună în lungul şi-n

latul sălii.

— Suntem prizonieri de război. N-aveţi dreptul să ne înlănţuiţi ca pe sclavi. Nici n-aveţi dreptul să ne judecaţi sau să ne condamnaţi.

Van de Velde trase câte un vârf de cuţit de tutun în fiecare nară şi apoi strănută, stropindu-l pe grefierul de lângă el. Funcţionarul închise ochiul cel mai apropiat de guvernator, dar îşi lăsă pana să zboare pe pagină, în efortul de a ţine pasul cu procedurile.

— Cred că noi doi am mai discutat această opinie înainte.

Van de Velde dădu batjocoritor din cap.

— Am să continui acum cu sentinţa pentru aceşti piraţi. Am să rezolv mai întâi cu cei patru negri. Următoarele persoane să se ridice. Aboli! Matesi! Jiri! Kimatti!

Cei patru fură încătuşaţi în perechi, iar apoi gărzile îi ridicară în picioare. Ei se împleticiră înainte şi se opriră în faţa podiumului. Van de Velde îi privi cu asprime.

— Am luat în considerare că sunteţi sălbatici ignoranţi şi, prin urmare, nu poate fi de aşteptat să vă comportaţi ca nişte creştini decenţi. Deşi crimele voastre’ sunt strigătoare la cer şi cer să fie plătite, eu sunt înclinat spre îndurare. Vă condamn la sclavie pentru tot restul vieţii. O să fiţi vânduţi de către adjudecătorul Companiei Olandeze a Indiilor de Est la cel mai mare preţ ofertat la licitaţie, iar banii obţinuţi din această vânzare vor fi depuşi în vistieria Companiei. Ia-i de-aici, sergent!

Când fură conduşi afară din sală, Aboli privi spre Sir Francis şi Hal. Chipul lui întunecat era impasibil în spatele măştii de tatuaje, dar ochii lui le trimiseră mesajul inimii lui.

— Acum am să rezolv cu piraţii albi, anunţă van de Velde. Următorii prizonieri să se ridice. Citi de pe foaia din mână: Hemy Courtney, ofiţer şi ajutor. Ned Tyler, şef de echipaj. Daniel Fisher, şef de echipaj. William Rogers, marinar...

Citi toate numele, cu excepţia lui Sir Francis Courtney. Când Sir Francis se ridică lângă fiul lui, van de Velde îl opri.

— Tu nu! Tu eşti căpitanul şi instigatorul acestei grupări de nelegiuiţi. Cu tine am alte planuri. Armurierul să-l separe de celălalt prizonier.

Omul se grăbi în faţă din fundul sălii, cu sacul de piele care conţinea uneltele sale, şi desfăcu rapid legăturile care-l ţineau pe Hal lângă tatăl lui.

Sir Francis rămase singur pe bancă, atunci când Hal îl lăsă şi înaintă să-şi ocupe locul în capul rândului de prizonieri din faţa podiumului. Van de Velde le studie chipurile, începând dintr-un capăt al şirului şi mutându-şi încet privirea rău prevestitoare, până când ajunse la Hal.

— O mai sângeroasă adunătură de ucigaşi n-am mai avut în faţa ochilor. Niciun bărbat sau femeie onestă nu e în siguranţă când creaturi ca voi sunt în libertate. Sunteţi buni doar să fiţi spânzuraţi.

În timp ce se uită la Hal, îi veni brusc un gând şi se uită spre Buzzard, care stătea lângă minunata Katinka pe

laterala sălii.

— Sire! chemă el. Pot să te deranjez pentru o vorbă între patru ochi?

Lăsând prizonierii în picioare, van de Velde se ridică greoi în picioare şi se împletici înapoi pe uşă spre cabinetul de audienţe din spatele lui. Buzzard făcu o plecăciune elaborată către Katinka şi-l urmă pe guvernator.

Când intră în încăpere, îl găsi pe van de Velde alegând o bucăţică de pe tava de argint de pe masa lustruită de lemn galben. Se întoarse spre Buzzard, cu gura deja plină.

— Mi-a venit un gând subit. Dacă-l dau pe Francis Courtney pe mâna călăului ca să-l interogheze despre locul unde se află marfa care lipseşte, n-ar trebui să-l dau şi pe fiul lui? Courtney i-a spus cu siguranţă fiului său sau l-a luat cu el când a ascuns comoara. Ce crezi, sire?

Buzzard arăta grav şi se trase de barbă, prefăcându-se că reflectează. Se întrebase cât timp avea să-i ia porcului să se gândească la asta şi avea de mult pregătit răspunsul. Ştia că putea să se bazeze pe faptul că Sir Francis Courtney n-avea să dezvăluie unde se află averea nici măcar celui mai iscusit şi insistent torţionar. Era pur şi simplu prea încăpăţânat şi neabătut, doar dacă nu – şi acesta era unul dintre cazurile posibile în care el putea capitula – şi-ar fi salvat singurul fiu.

— Excelenţa Voastră, cred că n-ar trebui să aibă teamă că orice altă persoană în viaţă ştie unde e comoara, în afară de pirat însuşi. E mult prea zgârcit şi suspicios ca să aibă

încredere în altă fiinţă umană.

Van de Velde păru nesigur şi se servi cu încă o samosa cu curry din tavă. În timp ce mesteca, Buzzard cugetă la cea mai bună argumentaţie pe care van de Velde ar trebui s-o aleagă pentru a dezbate în continuare. Nu era nicio altă întrebare în mintea lui Buzzard, decât dacă Hal Courtney ştia unde e comoara de pe *Standvastigheid.* Mai mult, el ştia aproape sigur unde era ascuns celălalt tezaur, de pe *Heerlycke Nacht.* Spre deosebire de tatăl lui, tânărul ar fi fost în imposibilitatea de a rezista interogatoriului Lentului John şi, chiar dacă se dovedise mai tare decât crezuse Buzzard, tatăl lui ar fi cedat cu siguranţă când şi-ar fi văzut fiul în chinuri. Într-un fel sau altul, cei doi i-ar fi condus pe olandezi la tezaur, şi ăsta era ultimul lucru de pe acest pământ care voia Buzzard să se întâmple.

Pe expresia lui gravă aproape că apăru un zâmbet când îşi dădu seama de ironia de-a fi silit să-l salveze pe Henry Courtney de atenţiile Lentului John. Dar dacă voia comoara pentru el, trebuia să se asigure că nici tatăl, nici fiul nu le conducea pe capetele de brânză la aceasta.

Cel mai bun loc pentru Sir Francis era spânzurătoarea şi cel mai bun loc pentru puştiul lui era temniţa de sub zidurile castelului.

De data asta nu putu să împiedice rânjetul să-i ajungă pe buze când se gândi că, în timp ce Lentul John încă îşi răcea fiarele înroşite în sângele lui Sir Francis, *Gull* se înapoia la Laguna Elefantului să scoată acei saci cu guldeni

şi lingourile de aur din orice colţ sau crăpătură le ascunsese Sir Francis.

Acum îşi întoarse rânjetul spre van de Velde.

— Nu, Excelenţa Voastră, te asigur că Francis Courtney este singurul om în viaţă care ştie unde se află. Poate părea dur şi poate să vorbească plin de curaj, dar Franky are să cedeze şi are să-şi deschidă coapsele ca o curvă căreia i se oferă o guinee de aur, de îndată ce Lentul John o să ajungă să se ocupe de el. Sfatul meu e să-l trimiţi pe Henry Courtney la muncă la castel şi să te bazezi că tatăl lui o să te conducă la pradă.

— *Ja!*

Van de Velde dădu din cap.

— Aşa cred şi eu. Am vrut doar să-mi confirmi ceea ce deja ştiam. Înfulecă o ultimă samosa şi vorbi cu gura plină. Haide să mergem înapoi şi să terminăm afacerile, atunci.

Prizonierii încă aşteptau în lanţurile lor lângă podium, ca nişte boi înjug, când van de Velde se aşeză din nou în scaun.

— Spânzurătoare şi eşafod, astea sunt căminele voastre naturale, dar sunt prea bune pentru voi. Condamn fiecare om, până la ultimul dintre voi, la o viaţă de muncă în serviciul Companiei Olandeze a Indiilor de Est, pe care aţi conspirat s-o înşelaţi şi s-o robiţi, şi pe ai cărei slujitori i-aţi răpit şi maltratat. Nu cred că asta e bunăvoinţă din partea mea sau slăbiciune. Are să vină o vreme când o să vă plângeţi Atotputernicului şi o să-i cerşiţi moartea uşoară pe

care v-am refuzat-o azi. Luaţi-i şi puneţi-i să lucreze imediat. Vederea lor ofensează ochii mei şi ai tuturor oamenilor cinstiţi.

Când erau mânaţi afară din sală, Katinka şuieră cu frustrare şi făcu un gest de enervare. Cumbrae se aplecă mai aproape de ea şi întrebă:

— Ce te tulbură, doamnă?

— Mă tem că soţul meu a făcut o greşeală. Ar fi trebuit să-i trimită pe rugul de pe promenadă.

I se refuzase fiorul de a-l urmări pe Lentul John lucrând la frumosul puşti şi de a-i asculta ţipetele. Ar fi fost o încheiere profund satisfăcătoare a afacerii. Soţul ei îi promisese şi o privase de plăcere. Avea să-l facă să sufere pentru asta, decise ea.

— O, doamnă, cel mai bine răzbunarea se savurează ca o pipă de tutun bun de Virginia. Nu se înghite în grabă. Oricând în viitor te duce fantezia, nu trebuie decât să te uiţi la zidurile castelului şi acolo o să fie ei, lucrând până la moarte.

Hal trecu aproape de locul unde stătea Sir Francis pe banca lungă. Tatăl lui părea oropsit şi bolnav, cu părul şi barba în şuviţe despletite şi cu cearcăne negre sub ochi, în contrast îngrozitor cu pielea palidă. Hal nu putu să mai îndure şi strigă:

— Tată!

Şi ar fi alergat la el, dar sergentul Manseer îl anticipă şi păşi în faţa lui cu nuiaua lungă în mâna dreaptă. Hal se

retrase.

Tatăl lui nu ridică privirea şi Hal îşi dădu seama că îşi luase adio şi se mutase în teritoriul unde doar Lentul John ar fi fost acum în stare să ajungă la el.

Când deţinuţii părăsiră sala şi uşile se închiseră în spatele lor, se aşternu tăcerea şi toţi ochii se aţintiră pe silueta stingheră de pe bancă.

— Francis Courtney, zise van de Velde cu voce tare. Ridică-te!

Sir Francis îşi dădu capul pe spate, aruncându-şi părul albit din ochi. Respinse mâinile gardienilor de pe umerii săi şi se ridică fără ajutor în picioare. Îşi ţinu capul sus când se îndreptă spre podium şi cămaşa ruptă flutură în jurul spatelui său gol. Dungile de nuia începuseră să se usuce în cruste negre.

— Francis Courtney, nu e întâmplător, sunt sigur, că porţi acelaşi nume de botez ca cel mai renumit dintre piraţi, tâlharul Francis Drake.

— Am onoarea de a fi numit după celebrul navigator, zise Sir Francis încet.

— Atunci, eu am onoarea chiar mai mare să te condamn. Te condamn la moarte.

Van de Velde aşteptă ca Sir Francis să arate vreo emoţie, dar acesta îl privea fără expresie.

În cele din urmă, guvernatorul fu silit să continue.

— Repet, sentinţa este moartea, dar modul în care ai să mori are să fie alegerea ta.

Brusc şi neaşteptat, lăsă să-i scape un hohot blând.

— Nu mulţi pungaşi de calibrul tău sunt trataţi cu atâta milostenie şi bunăvoinţă.

— Cu permisiunea Domniei Tale, am să mă abţin de la orice exprimare a recunoştinţei până când am să aud şi restul ofertei, murmură Sir Francis, şi van de Velde se opri din râs.

— Nu toată marfa de pe *Standvastigheid* a fost recuperată. De departe cea mai valoroasă parte încă lipseşte şi nu am nicio îndoială că ai ascuns-o înainte de-a fi capturat de trupele onorabilei Companii. Eşti pregătit să le dezvălui ofiţerilor Companiei locul unde ai ascuns marfa care lipseşte? în acest caz, executarea ta are să fie rapidă şi curată, prin decapitare.

— N-am ce să vă spun, zise Sir Francis pe un ton dezinteresat.

— Atunci mă tem că ai să primeşti aceeaşi întrebare sub extrema constrângere a călăului oficial. Van de Velde îşi plesni buzele încet, ca şi cum cuvintele erau gustoase pe limba lui. Dacă ai să dai toate răspunsurile, toporul călăului o să pună capăt suferinţei tale. Dacă te încăpăţânezi în continuare, interogatoriul va continua. Tot timpul alegerea va rămâne a ta.

— Excelenţa Voastră e un model de milostenie, zise Sir Francis făcând o plecăciune, dar nu pot să răspund la întrebare, fiindcă nu ştiu nimic despre marfa de care vorbeşti.

— Atunci, Dumnezeu cel atotputernic să aibă milă de sufletul tău, zise van de Velde şi se întoarse la sergentul Manseer. Ia prizonierul de-aici şi dă-l în responsabilitatea călăului oficial.

Hal se legănă sus, pe schelele de pe zidul neterminat al bastionului estic al castelului. Era doar a doua zi din corvoada care avea să dureze tot restul vieţii lui şi deja palmele şi ambii umeri îi erau zdreliţi din cauza frânghiilor şi a blocurilor de piatră dură şi brută. Unul dintre vârfurile degetelor îi era zdrobit, iar unghia avea culoarea strugurelui violet. Fiecare bloc cântărea cel puţin o tonă şi trebuia ridicată manual pe şubredele schele din stâlpi de bambus şi lemn.

În grupul deţinuţilor care lucrau cu el erau Uriaşul Daniel şi Ned Tyler, niciunul din ei complet recuperat în urma rănilor. Leziunile lor erau la vedere, fiind îmbrăcaţi doar în pantaloni scurţi din pânză zdrenţuită.

Glonţul de muschetă lăsase în pieptul lui Daniel un crater adânc purpuriu-închis şi o zgârietură de leu pe spate, unde îl tăiase Hal. Crustele formate peste aceste răni plesniseră în urma eforturilor sale şi musteau de sânge apos limfatic.

Rana de sabie se încolăcea ca o viţă roşie în jurul coapsei lui Ned, şi el şchiopăta puternic când se mişca de-a lungul schelelor. După privaţiunile îndurate pe puntea sclavilor de pe *Gull,* toţi erau curăţaţi până la ultimul gram

de grăsime. Erau slabi ca ogarii, iar şirurile de muşchi şi oase se conturau vizibil sub pielea lor înroşită de soare.

Deşi soarele încă strălucea puternic, vântul de iarnă fluiera dinspre nord-vest şi părea să le răzuiască trupurile ca pe sticla şlefuită. Trăgeau la unison de parâmele grele de Manila şi scripeţii scârţâiau în saboţii lor când marea masă galbenă de piatră se ridica de pe platforma căruţei şi îşi începea periculoasa ascensiune pe structura înaltă.

În ziua precedentă, o schelă de pe bastionul sudic se prăbuşise sub greutatea pietrelor şi trei dintre deţinuţii care lucrau pe ea căzuseră şi-şi găsiseră obştescul sfârşit pe piatra pavajului de dedesubt. Hugo Barnard, supraveghetorul, murmurase aplecat peste cadavrele lor zdrobite:

— Trei păsări dintr-o lovitură. Pe următorul nenorocit neglijent care se sinucide am să-l stâlcesc din bătaie.

Şi izbucni în râs la propriul umor macabru.

Daniel răsucea capătul frânghiei în jurul umărului său bun şi-o ancora astfel ca restul echipei să întindă mâna, prinzând blocul legănat şi trăgându-l pe estacadă. Îl manipulau între ei către golul din vârful zidului, unde un pietrar olandez cu şorţ de piele striga instrucţiuni către ei.

După ce-l lăsau să cadă pe locul lui, se trăgeau înapoi gâfâind, cu fiecare muşchi din corp dureros şi tremurând de la efort, dar nu era timp de odihnă. Hugo Barnard deja striga din curtea de dedesubt:

— Luaţi asta de-aici. Repede sau vin la voi şi vă ating să

vă conving.

Şi plesnea din curelele înnodate de piele ale biciului.

Daniel privi peste marginea schelei. Brusc înţepeni şi se uită peste umăr la Hal.

— Uite-i pe Aboli şi pe ceilalţi băieţi.

Hal se urcă lângă el şi privi în jos. În uşa temniţei subterane apăru o mică procesiune. Cei patru marinari negri erau scoşi afară, la lumina soarelui de iarnă. Purtau din nou lanţuri uşoare.

— Ia uite la ticăloşii norocoşi, murmură Ned Tyler. Ei n-au fost incluşi în echipele de muncă, au rămas în temniţă, odihnindu-se şi fiind hrăniţi cu o masă în plus în fiecare zi, ca să-i îngraşe în timp ce aşteaptă să fie scoşi la licitaţie.

În acea dimineaţă, Manseer le ordonase celor patru oameni să se dezbrace în pielea goală. Apoi Saar, medicul Companiei, coborâse în celulă şi-i examinase, cercetându-i în urechi şi-n gură, ca să se convingă de starea lor de sănătate. Când medicul plecase, Manseer le ordonase să se ungă peste tot cu ulei dintr-un vas de piatră. Acum, în lumina soarelui, pielea le străluceau ca abanosul lustruit. Deşi încă erau slabi şi uscaţi după călătoria la bordul corăbiei *Gull,* uleiul îi făcea să pară exemplare umane atrăgătoare, de bună calitate.

Acum fură conduşi afară prin porţile castelului, pe promenada deschisă, unde deja se adunase o mulţime de oameni.

Înainte să treacă prin porţi, Aboli îşi înălţă capul mare şi

rotund şi se uită în sus la Hal, pe eşafodul de deasupra. Pentru o clipă, ochii li se întâlniră. Nu fu nevoie ca vreunul să strige ceva şi să se aleagă cu o lovitură de nuia din partea paznicilor, şi Aboli continuă să meargă cu paşi mari, fără să privească înapoi.

Platforma de licitaţie era o structură temporară care mai era folosită şi ca loc de spânzurătoare, unde erau lăsate la vedere cadavrele criminalilor executaţi.

Cei patru se aliniară pe platformă şi doctorul Saar urcă lângă ei şi se adresă mulţimii.

— I-am examinat pe toţi cei patru sclavi oferiţi astăzi spre vânzare, zise el, lăsând capul în jos ca să privească peste ramele de sârmă ale ochelarilor. Vă pot asigura că toţi sunt în stare bună de sănătate. Ochii şi dinţii lor sunt solizi şi au membre şi trupuri zdravene.

Mulţimea era într-o dispoziţie festivă. Aplaudară la anunţul medicului şi-l ovaţionară ironic atunci când coborî de pe platformă şi se înapoie grăbit spre porţile castelului.

Jacobus Hop făcu un pas înainte şi ridică o mână să se facă linişte. Apoi citi proclamaţia vânzării, mulţimea batjocorindu-l şi imitându-l de fiecare dată când se bâlbâia.

— Din ordinul Excelenţei Sale guvernatorul acestei colonii a onorabilei Companii Olandeze a Indiilor de Est, sunt autorizat să ofer spre vânzare, celui care face cea mai mare ofertă, patru sclavi negri...

Se opri şi îşi scoase pălăria cu respect când văzu trăsura deschisă a guvernatorului în spatele celor şase suri lucioşi

venind dinspre reşedinţă, trecând prin grădini şi îndreptându-se spre promenada deschisă. Lordul Cumbrae şi soţia guvernatorului erau aşezaţi unul lângă altul pe scaunele din piele cu faţa înainte, iar colonelul Schreuder şedea vizavi de ei.

Mulţimea se dădu la o parte pentru a permite trăsurii să ajungă lângă platformă, unde Fredricus, vizitiul de culoare, opri.

Niciunul dintre pasageri nu coborî. Katinka se tolăni elegant pe scaunul de piele, răsucind umbrela de soare şi pălăvrăgind veselă cu cei doi bărbaţi.

Pe platformă, Hop fu aruncat în confuzie de sosirea acestor înalţi vizitatori şi roşi, bâlbâindu-se şi clipind în lumina soarelui, până când Schreuder strigă nerăbdător:

— Dă-i drumul, colega! N-am venit aici să ne uităm cum stai cu gura căscată şi te holbezi.

Hop îşi puse pălăria la loc pe cap şi făcu o plecăciune mai întâi către Schreuder, apoi către Katinka. Ridică vocea.

— Primul din lot este sclavul Aboli. Are aproximativ treizeci de ani şi este considerat a fi membru al tribului Qwanda, de pe coasta de est a Africii. După cum ştiţi, negrii Qwanda sunt mult apreciaţi ca sclavi agricultori şi păstori. Poate fi antrenat şi ca excelent conducător de căruţă sau vizitiu. Se opri să-şi şteargă faţa transpirată şi să-şi dreagă vocea, apoi continuă: Aboli este considerat un bun vânător şi pescar. Ar aduce un venit frumos proprietarului său din oricare dintre aceste ocupaţii.

— Mijnheer Hop, ne ascunzi ceva? strigă Katinka, iar Hop se zăpăci din nou la întrebare.

Bâlbâiala lui deveni atât de agonizantă, că abia reuşi să scoată cuvintele.

— Venerată doamnă, mult stimată doamnă... îşi întinse neputincios mâinile în lături. Vă asigur...

— Vrei să oferi spre vânzare un taur îmbrăcat? întrebă Katinka. Te aştepţi să licităm pentru ceva ce nu vedem?

Când pricepu ce voia să zică, faţa lui Hop se lumină şi se întoarse spre Aboli.

— Dezbracă-te! ordonă el cu voce tare, ca să-şi consolideze curajul în faţa acestui sălbatic uriaş.

Pentru o clipă, Aboli se uită la el nemişcat, apoi îşi desfăcu dispreţuitor nodul de la cârpa din jurul şalelor şi-o lăsă să cadă pe plăcile de la picioarele lui. Gol şi magnific, se uită peste capetele lor către muntele cu vârf plat ca o masă. Dinspre mulţimea de mai jos se auzi un şuierat de respiraţie. Una dintre femei ţipă şi alta chicoti nervos, dar nimeni nu-şi întoarse privirea.

— Huo! rupse Cumbrae tăcerea cu un chicotit. Cumpărătorul are să fie răsplătit peste măsură. Nu e nimic în plus în bucata asta de cârnat de viţă. Am să încep licitaţia cu cinci sute de guldeni!

— Şi o sută mai mult! strigă Katinka.

Buzzard se uită la ea şi vorbi încet, din colţul gurii.

— Nu ştiam că intenţionezi să licitezi, doamnă.

— Am să-l am pe acesta cu orice preţ, sire, îl avertiză ea

dulce. Fiindcă mă amuză.

— N-aş sta niciodată în calea unei femei frumoase, făcu Buzzard o plecăciune. Dar n-o să licitezi împotriva mea pentru ceilalţi trei, nu?

— Ne-am înţeles, sire, zâmbi Katinka. Acesta este al meu şi tu îi poţi lua pe ceilalţi.

Cumbrae îşi încrucişă braţele pe piept şi scutură din cap când Hop îl privi ca să supraliciteze.

— Un preţ prea mare pentru buzunarul meu, zise el, iar Hop se uită în zadar după un cumpărător în restul mulţimii.

Niciunul nu era atât de prost să liciteze împotriva soţiei guvernatorului. Văzuseră recent în şedinţa publică o mostră din temperamentul Excelenţei Sale.

— Sclavul Aboli este vândut lui mevrouw van de Velde pentru suma de şase sute de guldeni! intonă Hop şi se plecă spre trăsură. Vreţi să-i scoatem lanţurile, mevrouw?

Katinka râse.

— Şi să fugă în munţi? Nu, mijnheer, soldaţii o să-l escorteze până la odăile sclavilor de la reşedinţă.

Se uită vizavi, la Schreuder, care dădu ordin unui detaşament de jachete verzi care aştepta la marginea mulţimii sub conducerea caporalului lor. Aceştia îşi făcură loc cu coatele, trăgându-l în jos pe Aboli de pe platformă şi conducându-l pe alee spre reşedinţă.

Katinka îl privi plecând. Apoi îl bătu pe Buzzard cu un deget pe umăr.

— Mulţumesc, sire.

— Următorul din lot este sclavul Jiri, le zise Hop, citind din notiţele sale. El este, după cum vedeţi, un alt exemplar frumos şi puternic...

— Cinci sute de guldeni! mormăi Buzzard şi se uită la ceilalţi cumpărători, ca şi cum le-ar fi transmis că îndrăznesc să liciteze pe riscul lor.

Dar cum soţia guvernatorului plecase, cetăţenii coloniei deveniră mai îndrăzneţi.

— Şi-ncă o sută, oferi un negustor din oraş.

— Şi o sută mai mult! zise un cărăuş într-o haină din piele de leopard.

Licitaţia ajunse rapid la o mie cinci sute de guldeni, doar cu cărăuşul şi Buzzard în cursă.

— Alege-s-ar praful şi pulberea! murmură Cumbrae şi întoarse capul ca să prindă privirea şefului său de echipaj care, împreună cu trei dintre marinarii săi, zăbovea lângă roata din spate a trăsurii.

Sam Bowles dădu din cap şi ochii îi străluciră. Cu oamenii lui urmându-l, se strecură prin mulţime până când ajunse aproape în spatele cărăuşului.

— O mie şase sute de guldeni, răcni Buzzard. Şi să fiu al naibii dacă dau mai mult!

Cărăuşul deschise gura ca să supraliciteze şi simţi ceva înţepându-l sub coaste. Se uită în jos la cuţitul din pumnul noduros al lui Sam Bowles, închise gura şi se albi ca un os de balenă.

— Oferta îţi e defavorabilă, mijnheer Tromp! îi strigă

Hop, dar cărăuşul o luă la goană pe promenadă, înapoi spre oraş.

Kimatti şi Matesi fură adjudecaţi amândoi de Buzzard, fiecare pentru mult sub o mie de guldeni. Ceilalţi potenţiali cumpărători din mulţime văzuseră micul spectacol dintre Sam şi cărăuş şi nimeni nu mai arătă niciun interes să liciteze împotriva lui Cumbrae.

Cei trei sclavi fură târâţi de-acolo spre plajă de către echipajul de pe uscat al lui Sam Bowles. Când Matesi se luptă să scape, o trosnitură iscusită peste scalp cu un harpon îl linişti şi, împreună cu colegii lui, fu împins în barcă şi dus spre locul unde era ancorat *Gull,* la marginea bancurilor de nisip.

— O expediţie de succes pentru noi amândoi, sire.

Katinka îi zâmbi lui Buzzard.

— Sper să reuşeşti să vii să iei masa cu noi în seara asta, la reşedinţă, ca să sărbătorim achiziţiile noastre.

— Nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere, dar, din păcate, doamnă, am zăbovit doar pentru vânzare şi şansa de-a mai prelua câţiva marinari pricepuţi. Acum corabia mea e pregătită în golf, iar vântul şi valul mă invită la drum.

— O să-ţi ducem dorul, sire. Compania ta a fost distractivă. Sper că o să mai treci pe la noi şi o să rămâi mai mult data viitoare când eşti în zona Capului Bunei Speranţe.

— Nu există nicio putere de pe acest pământ, furtună, vânt sau duşman, care să mă împiedice, zise Cumbrae şi-i

sărută mâna.

Cornelius Schreuder se uită urât: nu putea să vadă un alt bărbat punând măcar un deget pe această femeie care ajunsese să-i conducă existenţa.

De îndată ce Buzzard ajunse la bordul lui *Gull,* strigă spre cârmă:

— Geordie, băiete, pregăteşte-te să ridici ancora şi la drum! apoi i se adresă lui Sam Bowle: Vreau să-i aduci imediat pe cei trei negri pe dunetă.

Când se aliniară înaintea lui, îi privi atent.

— Vorbeşte vreunul dintre voi trei, frumuseţi păgâne, însăşi limba lui Dumnezeu? întrebă el, iar ei se holbară la el cu indiferenţă. Deci, numai păsărească voastră, nu? Clătină din cap cu amărăciune. Asta îmi îngreunează viaţa.

— Iertare, îşi frământă Sam Bowles slugarnic boneta lui din Monmouth. Îi cunosc bine pe toţi trei. Am fost tovarăşi pe vremuri. Te ţin de fraier. Toţi trei vorbesc bine engleza.

Cumbrae le zâmbi, cu o privire ucigătoare.

— Acum îmi aparţineţi mie, drăguţilor, din vârful capetelor voastre lânoase până la talpa roz a picioarelor voastre plate şi mari. Dacă vreţi să vă păstraţi fundurile negre într-o singură bucată, nu vă mai jucaţi cu mine, m-aţi auzit?

Şi cu o lovitură a imensului său pumn păros, îl trimise pe Jiri grămadă pe punte.

— Când vorbesc cu voi, răspundeţi clar şi tare în cuvinte

dulci englezeşti. Ne întoarcem la Laguna Elefantului şi, spre binele vostru, o să-mi arătaţi unde a ascuns comoara căpitanul Franky. Mă auziţi?

Jiri se ridică înapoi pe picioare.

— Da, căpitane, Excelenţă, sire! Te auzim. Tu eşti tatăl nostru.

— Mai degrabă mi-aş tăia propriul cocoş cu o cazma boantă decât să procreez pe unul ca voi cu el!

Buzzard le zâmbi.

— Acum du-i la magazia principală să pună nişte pânză pe ea.

Şi-l trimise pe Jiri în felul lui, cu o lovitură zburată din spate.

Katinka stătea în lumina soarelui, într-un colţ protejat de vânt al terasei, împreună cu Cornelius Schreuder. Sukeena turnă vinul cu propriile mâini şi duse cele două pahare la masa plină de fructe şi flori din grădinile Lentului John. Puse un pahar înalt, cu picior spiralat, în faţa Katinkăi, iar aceasta întinse mâna şi-i mângâie uşor braţul.

— Ai trimis după noul sclav? o întrebă ea cu voce duioasă.

— Aboli este scăldat şi echipat cu o uniformă, după cum aţi poruncit, stăpână, răspunse încet Sukeena, ca şi cum n-ar fi băgat de seamă atingerea celeilalte femei.

Totuşi, Schreuder observă, şi pe Katinka o amuză să-l vadă încruntându-se de gelozie.

Ridică paharul către el şi zâmbi peste marginea lui.

— Să bem pentru o călătorie rapidă pentru lordul Cumbrae.

— Într-adevăr.

Ridică paharul.

— O călătorie rapidă şi grabnică pe fundul oceanului pentru el şi toţi conaţionalii lui.

— Dragul meu colonel, zâmbi ea. Ce nostim! Uite că vine ultima mea jucărie, adăugă încet.

Două jachete verzi din castel îl escortau pe Aboli pe terasă. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni negri strâmţi şi o cămaşă de bumbac alb, croită lejer ca să-i cuprindă pieptul larg şi braţele masive. Stătea tăcut înaintea ei.

Katinka vorbi în engleză.

— Pe viitor, ai să te închini când mi te înfăţişezi şi ai să mi te adresezi cu „stăpână”, iar dacă uiţi, am să-i cer Lentului John să-ţi reamintească. Ştii cine e Lentul John?

— Da, stăpână, bâigui Aboli fără să se uite la ea.

— O, bine! Am crezut că ai putea fi neascultător şi că va trebui să pun să fii călcat în picioare şi domesticit. Asta uşurează lucrurile pentru amândoi.

Luă o înghiţitură de vin, apoi se uită peste el încet, cu capul într-o parte.

— Te-am cumpărat dintr-un capriciu şi n-am decis ce să fac cu tine. Totuşi, guvernatorul Kleinhans îşi ia vizitiul cu el acasă când pleacă şi o să am nevoie de alt vizitiu. Se

întoarse spre colonelul Schreuder. Am auzit că aceşti negri sunt buni cu animalele. Aşa ştii şi tu, colonele?

— Într-adevăr, mevrouw. Fiind ei înşişi animale, par să aibă o relaţie cu toate animalele domestice şi sălbatice.

Schreuder dădu din cap şi-l studie pe Aboli fără grabă. E un exemplar frumos fizic, dar, desigur, nimeni nu-i caută pentru inteligenţa lor. Te felicit pentru achiziţie.

— Mai târziu s-ar putea reproduce cu Sukeena, medită Katinka.

Fata sclavă încremeni, dar era întoarsă cu spatele şi nu puteau să-i vadă faţa.

— S-ar putea să fie distractiv să vedem cum se amestecă sângele negru cu cel auriu.

— Un amestec foarte interesant. Schreuder dădu din cap. Dar nu eşti îngrijorată că ar putea să scape? L-am văzut luptând pe puntea lui *Standvastigheid* şi e un sălbatic brutal. Un picior de fier ar putea să fie costumul potrivit pentru el, cel puţin până e supus.

— Nu cred că e nevoie să se ajungă la asemenea dureri, zise Katinka. L-am observat de-a lungul captivităţii mele. Ca un câine credincios, e dedicat piratului Courtney şi chiar mai mult puştiului acestuia. Cred că n-o să încerce să scape cel puţin cât unul din ei e în viaţă în temniţele castelului. Desigur, o să fie încuiat în odăile sclavilor pe timp de noapte, cu ceilalţi, dar în timpul programului de lucru îi va fi permis să se deplaseze liber, ca să-şi îndeplinească îndatoririle.

— Sunt sigur că tu ştii cel mai bine, mevrouw: Dar eu unul n-aş avea niciodată încredere într-o astfel de creatură, o avertiză Schreuder.

Katinka se întoarse spre Sukeena.

— Am aranjat cu guvernatorul Kleinhans ca Fredricus să-i predea lui Aboli atribuţiile de vizitiu. *Standvastigheid* pleacă în zece zile. Ar trebui să fie suficient timp. Ocupă-te de asta imediat.

Sukeena făcu închinăciunea orientală de supunere.

— Cum porunceşte stăpâna, zise ea şi-i făcu semn lui Aboli s-o urmeze.

Merse în faţa lui pe drumul spre grajduri, unde Fredricus punea la punct programul de pregătire şi Aboli îşi aminti postura şi alura tinerelor virgine din tribul lui. Ca fetiţe, erau instruite de mamele lor, cărând tigve cu apă în echilibru pe cap. Spatele creştea drept şi ele păreau să alunece deasupra solului, ca şi fata asta.

— Fratele tău, Althuda, îţi trimite dragostea lui. El spune că încă eşti orhideea-tigrului.

Auzind asta, Sukeena se opri atât de brusc, încât, mergând în spatele ei, Aboli aproape se ciocni de ea. Părea speriată ca o pasăre pe o floare de protea, pe punctul să-şi ia zborul.

Când se mişcă din nou, o văzu că tremură.

— L-ai văzut pe fratele meu? întrebă ea fără să întoarcă ochii spre el.

— Nu i-am văzut faţa, dar am vorbit prin uşa celulei

sale. A zis că pe mama ta o chema Ashreth şi că broşa din jad pe care o porţi i-a fost dată mamei tale de tatăl tău, în ziua în care te-ai născut. A zis că dacă îţi spun toate astea, o să ştii că am fost prietenul lui.

— Dacă el a avut încredere în tine, atunci am şi eu. Am să fiu şi eu prietena ta, Aboli, acceptă ea.

— Şi eu am să fiu prietenul tău, rosti Aboli încet.

— O, spune-mi, ce face Althuda? E bine? insistă ea. L-au rănit grav? L-au dat pe mâna Lentului John?

— Althuda e nedumerit. Nu l-au condamnat încă. E în temniţă de patru luni lungi şi nu i-au făcut niciun rău.

— Îi mulţumesc lui Allah!

Sukeena se întoarse şi-i zâmbi, cu faţa ei minunată ca orhideea-tigru cu care o asemăna Althuda.

Am avut o anumită influenţă asupra guvernatorului Kleinhans. Am reuşit să-l conving să întârzie judecata fratelui meu. Dar acum, că el pleacă, nu ştiu ce-are să se întâmple cu cel nou. Bietul meu Althuda, aşa de tânăr şi curajos! Dacă i-l dau Lentului John, inima mea o să moară odată cu el, la fel de încet şi la fel de dureros.

— E cineva pe care îl iubesc aşa cum îţi iubeşti tu fratele, şopti Aboli. Cei doi împart aceeaşi temniţă.

— Cred că ştiu despre cine vorbeşti. Nu l-am văzut în ziua în care v-au adus pe toţi la ţărm în lanţuri şi aţi mărşăluit pe promenadă? E vertical şi mândru ca un tânăr prinţ?

— Acela este. Ca şi fratele tău, şi el merită să fie liber.

Din nou, picioarele Sukeenei se înmuiară, dar continuă să meargă.

— Ce vrei să spui, Aboli, prietene?

— Eu şi cu tine... împreună. Putem să încercăm să-i eliberăm.

— Este posibil? şopti ea.

— Althuda a fost liber odată. El şi-a rupt lanţurile şi s-a avântat în zbor ca un şoim.

Aboli ridică privirea la cerul african dureros de albastru.

— Cu ajutorul nostru ar putea să fie liber din nou, şi gundwane odată cu el.

Ajunseră în curtea grajdului şi Fredricus se ridică pe capra trăsurii. Se uită în jos la Aboli şi buzele i se răsfrânseră, arătând dinţi cafenii de la tutunul mestecat.

— Cum să înveţe o maimuţă neagră să-mi conducă trăsura şi pe cei şase scumpi ai mei? întrebă el în gol.

— Fredricus este duşman. Să n-ai încredere în el. Buzele Sukeenei abia se mişcară când îl avertiză pe Aboli. Să n-ai încredere în nimeni din această casă până când nu vorbim din nou.

Ca şi sclavii de casă şi cea mai mare parte a mobilierului din reşedinţă, Katinka achiziţionă de la Kleinhans toţi caii cu tot cu harnaşament. Îi scrisese un ordin către bancherii ei din Amsterdam. Era o sumă mare, dar ea ştia că tatăl ei avea să acopere orice cheltuială.

Cel mai frumos dintre toţi caii era o iapă murgă, un

animal superb, cu picioare graţioase puternice şi un cap frumos conturat. Katinka era o amazoană experimentată, dar n-avea sentimente sau dragoste pentru creatura de sub ea, iar mâinile ei subţiri şi palide erau puternice şi crude. Călărea cu o zăbală spaniolă care rănea sălbatic gura iepei şi utiliza biciul din belşug. Când distrugea un cal, putea mereu să-l vândă şi să cumpere altul. În ciuda acestor greşeli, era neînfricată şi avea o ţinută elegantă. Când iapa dansa şi îşi scutura capul în agonia biciuirii şi zăbalei, Katinka călărea uşor şi arăta minunat de elegantă.

Acum împinsese iapa la limita maximă a buiestrului şi rezistenţei, zburând peste râpe abrupte, folosind biciul dacă dădea greş sau când părea că ar refuza să sară peste un copac căzut care bloca drumul.

Calul era plin de clăbuci, îmbibat de sudoare de parcă trecuse printr-un râu. Spuma care-i curgea din gura căscată avea o nuanţă roz, cu sânge de la tăieturile oţelului zăbalei. Stropise cizmele şi fusta Katinkăi şi aceasta râdea sălbatic de entuziasm în timp ce galopa pe şaua muntelui. Se uită peste umăr. Schreuder era la mai bine de cincizeci de leghe în spatele ei: venise pe un alt traseu, ca s-o întâlnească în secret. Armăsarul lui negru castrat trăgea din greu sub greutatea lui şi, deşi Schreuder folosea biciul din plin, calul lui nu putea să se ţină după iapă.

Katinka nu se opri pe şa, ci, cu biciul şi mici înţepături de pinten ascuţit, după obiceiul ei de la călărie, forţă iapa mai departe şi o puse să coboare drept în jos pe panta

îndepărtată. Aici o cădere ar fi fost dezastruoasă, fiindcă picioarele erau trădătoare şi iapa avea sufletul la gură.

Pericolul o excită pe Katinka. Se desfată simţind trupul puternic de sub ea şi pielea şeii presându-i coapsele şi fesele transpirate.

Alunecară pe panta cu grohotiş şi se dezlănţuiră în lunca deschisă de lângă pârâu. Ea călări o jumătate de leghe în paralel cu fluxul de apă, dar când ajunse la o dumbravă ascunsă de arbori de salvie, struni iapa într-o duzină de alonje în galop, pentru o oprire dureroasă.

Îşi eliberă piciorul din scăriţa şeii pentru femei şi, într-un vârtej de fuste şi lenjerii dantelate, se lăsă uşor pe pământ. Ateriză ca o pisică şi, în timp ce iapa sufla ca burduful de fierărie şi se clătina pe picioare de epuizare, Katinka se opri cu pumnii încleştaţi în şolduri şi-l privi pe Schreuder coborând panta după ea.

El ajunse în dumbravă şi galopă către ea. Acolo, sări din spatele calului castrat. Faţa îi era neagră de furie.

— Asta a fost o nebunie, mevrouw! strigă. Dacă ai fi căzut?

— Dar eu nu cad niciodată, colonele. Îi râse în faţă. Doar dacă mă faci tu să cad.

Se întinse brusc şi îşi aruncă ambele braţe în jurul gâtului lui. Ca o mreană, se încleştă de buzele lui, sugând atât de puternic, că-i trase limba în propria gură. Când braţele lui se strânseră în jurul ei, îi muşcă buza de jos atât de tare, că începu să sângereze, şi gustă sarea metalică pe

propria limbă. Când el urlă de durere, se rupse din îmbrăţişarea lui şi, ridicându-şi fustele după obiceiul ei, fugi uşor de-a lungul malului pârâului.

— Dulce Marie, ai să plăteşti din greu pentru asta, diavole mic!

Se şterse la gură, iar când văzu pata de sânge din palmă, alergă după ea.

În ultimele zile, Katinka cochetase cu el, împingându-l la marginile bunului-simţ, promiţând şi apoi revocând, tachinându-l şi apoi respingându-l, rece ca vântul nordic la un moment, apoi fierbinte ca soarele tropical la amiază. Era ameţit şi confuz de poftă şi dorinţă, dar dorinţa lui o contaminase şi pe ea. Chinuindu-l pe el, se ducea pe ea însăşi la fel de departe şi de greu. Şi ea îl dorea acum aproape la fel de mult cât o dorea el. Voia să-l simtă adânc în corpul ei, trebuia să-l aibă ca să stingă focul care o mistuia. Venise momentul, iar ea nu mai putea să amâne.

O prinse şi ea se întoarse la murgă. Cu spatele rezemat de unul dintre copacii de salvie, îl înfruntă ca o căprioară încolţită de câini. Văzu cum furia oarbă îi transformă ochii opaci în marmură. Faţa lui era umflată, iar buzele răsfrânte îi dezveleau dinţii încleştaţi.

Cu un fior de groază reală, îşi dădu seama că această furie în care-l împinsese era un fel de nebunie asupra căreia el n-avea niciun control. Ştia că viaţa îi era în pericol şi, ştiind asta, propria dorinţă dărâmă malurile ca un râu puternic la o rupere de nori. Se aruncă la el şi cu ambele

mâini îi rupse şireturile de la pantaloni.

— Vrei să mă omori, nu?

— Târfă, se înecă el şi întinse mâna spre gâtul ei. Tu, curvă! Nu mai pot. Am să te fac...

Ea îi scoase membrul prin şliţ, tare şi gros, umflându-se furios şi roşu şi atât de fierbinte, că părea să-i ardă degetele.

— Omoară-mă cu asta, atunci. Înfige-o în mine până îmi străpungi inima.

Se lăsă pe spate pe coaja aspră a salviei şi îşi depărtă larg picioarele. El îi ridică poalele şi ea îl ghidă în ea cu ambele mâini. El se repezi şi împinse cu furie, iar copacul de care se rezemase se zgâlţâi şi se aplecă de parcă era lovit de furtună. Frunze argintii plouară peste ei, licărind asemenea monedelor nou bătute când se învârteau şi se răsuceau în lumina soarelui. Când ajunse la orgasm, ţipetele Katinkăi răsunară de-a lungul stâncilor galbene de deasupra lor.

Katinka coborî de pe munte ca o furie, călărind pe aripile vântului care se iscase atât de brusc pe cerul însorit de iarnă. Părul îi scăpase din bonetă şi flutura ca un stindard binevoitor, plesnind şi încurcându-se în vânt. Iapa fugea ca urmărită de lei. Când ajunse la viile de sus, Katinka se urcă pe zidul înalt de piatră, înălţându-se ca un şoim.

Galopă prin grădini în jos, spre curtea grajdului.

Lentul John se întoarse s-o vadă venind. Plantele pe care

le cultiva fură smulse, rupte şi împrăştiate sub copitele iepei în zbor. După ce trecu, Lentul John se aplecă şi luă verdeţurile mărunţite. Le ridică la gură şi muşcă încet, degustând seva dulce. Nu simţi niciun resentiment. Plantele pe care le creştea erau menite să fie tăiate şi distruse, la fel cum omul se naşte ca să moară. Pentru Lentul John, doar felul morţii era semnificativ.

Se uită după iapă şi călăreaţa acesteia şi simţi aceeaşi stimă şi veneraţie care-l copleşeau de câte ori elibera una dintre vrăbiuţele lui din această existenţă supusă morţii. Se gândea la toate sufletele condamnate care-i muriseră în mâini ca vrăbiuţe ale lui.

De prima dată când pusese ochii pe Katinka van de Velde, căzuse complet sub vraja ei. Simţea că aşteptase toată viaţa această femeie. Recunoscuse în ea acele calităţi mistice care dictau propriei lui existenţe, dar, în comparaţie cu ea, ştia că era doar o creatură care se târa în mâzga primordială.

Ea era o zeiţă crudă şi de neatins, şi el i se închina. Era ca şi cum aceste plante rupte pe care le ţinea în mâini erau o ofrandă pentru zeiţă. Ca şi cum el le pusese pe altar, iar ea le acceptase. Ajunse aproape de punctul de a izbucni în lacrimi de la bunăvoinţa ei. Clipi cu acei ciudaţi ochi galbeni şi măcar de data asta aceştia îi reflectară emoţia.

— Porunceşte-mi, suflă el. Nu e nimic ce n-aş face pentru tine.

Katinka îmboldi iapa la galop pe drumul spre uşile din

faţă ale reşedinţei şi coborî înainte să se oprească de tot. Nu-i aruncă nici măcar o privire lui Aboli, care sări de pe terasă, culese frâiele şi duse iapa în curtea grajdului.

Vorbi cu blândeţe cu calul, în limba pădurii.

— Te-a făcut să sângerezi, micuţo, dar Aboli are să-ţi vindece rana.

În curte îi desfăcu chinga şi şterse cu o cârpă sudoarea iepei aburinde, plimbând-o în cercuri lente, apoi adăpând-o înainte de-a o conduce în grajd.

— Uite, unde te-a biciuit şi ţi-a dat pinteni, te-a tăiat. E o vrăjitoare, şopti el, ungând-o blând cu alifie. Dar Aboli e aici acum să te protejeze şi să te preţuiască.

Katinka merse cu paşi mari prin reşedinţă, fredonând încet, cu faţa încă luminată de plăcerea de care avusese parte. În dormitor strigă după Zelda, apoi, fără s-o aştepte pe bătrână, se dezbrăcă şi lăsă îmbrăcămintea grămadă în mijlocul camerei. Aerul de iarnă care trecea prin obloane se simţea rece pe pielea ei umedă de sudoare şi fluide ale pasiunii. Sfârcurile rozalii i se întăriră şi strigă din nou:

— Zelda, unde eşti?

Când servitoarea intră agitată în încăpere, explodă către ea:

— Iisuse, unde ai fost, diavoliţă bătrână şi leneşă? închide obloanele alea! Baia mea e gata sau iar ai moţăit în faţa focului?

Dar cuvintele ei nu mai aveau veninul obişnuit, şi când

se cufundă în apa aburindă, parfumată din cada care-i fusese adusă din cabina de pe galion, zâmbi cu căldură şi în secret către sine.

Zelda se învârtea în jurul căzii, ridicând cozile groase ale stăpânei sale din spuma parfumată şi fixându-le deasupra capului, săpunind-o pe umeri cu o cârpă.

— Nu te mai foi atâta! Lasă-mă singură puţin! porunci Katinka imperios.

Zelda lăsă cârpa şi se retrase din baie.

Katinka zăcu acolo o vreme, fredonând încet şi ridicându-şi picioarele pe rând peste spumă, ca să-şi inspecteze gleznele delicate şi degetele roz de la picioare. Apoi îi atrase atenţia o mişcare în oglinda aburită şi se ridică brusc în capul oaselor şi se uită neîncrezătoare. Ieşi din cadă, îşi puse un prosop în jurul umerilor, ca să absoarbă picăturile de apă care-i alunecau pe trup, şi se strecură pe uşa dormitorului.

O văzuse în oglindă pe Zelda luându-i hainele murdare de unde le aruncase. Bătrâna stătea cu lenjeria stăpânei în mâini şi examina petele de pe ea. În timp ce Katinka privea, ea ridică pânza în dreptul feţei şi-o amuşină ca o căţea bătrână.

— Îţi place mirosul de caimac de bărbat care termină, nu-i aşa? întrebă Katinka pe un ton rece.

Auzindu-i vocea, Zelda se întoarse s-o înfrunte. Ascunse hainele la spate şi păli, în timp ce se chinuia să bâiguie ceva.

— Ai uitat, vacă bătrână, de când ai mirosit ultima dată aşa ceva? întrebă Katinka.

Lăsă prosopul să cadă pe podea şi se apropie subţire şi sinuoasă ca o cobră şi cu o privire la fel de rece şi veninoasă. Cravaşa zăcea unde o aruncase şi o ridică. Zelda se retrase din faţa ei.

— Stăpână, gemu Zelda. Eram doar îngrijorată că frumoasele tale lucruri s-ar fi putut strica.

— Le miroseai ca o scroafă grasă şi bătrână după trufe, zise Katinka, şi braţul cu cravaşa fulgeră.

Biciul prinse gura Zeldei. Ea ţipă şi căzu cu spatele pe pat.

Katinka stătea deasupra ei, goală, şi mânuia cravaşa peste spate, braţe şi picioare, cu toată puterea ei, astfel că straturile de grăsime se clătinau şi se scuturau pe membrele servitoarei când biciul lovea în ele.

— E o plăcere pe care mi-am refuzat-o de prea multă vreme, ţipă cu furie crescândă Katinka, în timp ce femeia urla şi se zvârcolea în pat. M-am săturat de hoţiile şi de lăcomia ta. Acum mă revolţi cu acest amestec de neîngăduit în viaţa mea, te furişezi, iscodeşti, drăcoaică bătrână şi văicăreaţă!

— Stăpână, mă omori!

— Bine! Dar dacă supravieţuieşti, ai să fii la bordul lui *Standvastigheid* când pleacă în Olanda, săptămâna viitoare. Nu te mai rabd în jurul meu. Am să te trimit înapoi în cea mai proastă cabină, fără un ban de pensie. Poţi să-ţi

duci restul zilelor într-un azil.

Katinka gâfâia acum sălbatic, trimiţând o ploaie de lovituri în capul şi pe umerii Zeldei.

— Te rog, stăpână, nu fi atât de crudă cu bătrâna Zelda, care te-a alăptat când erai mică.

— Gândul că am supt din ţâţele astea mari şi grase mă face să vărs.

Katinka le lovi şi Zelda gemu şi îşi acoperi pieptul cu ambele braţe.

— Când pleci, am să-ţi verific bagajul, să nu iei cu tine nimic din ce-ai furat de la mine. Nu iei nici măcar un singur gulden în pungă, o să mă îngrijesc de asta. Ai furat, babă mincinoasă!

Ameninţarea o transformă pe Zelda dintr-o creatură jalnică şi agitată într-o femeie posedată. Braţul îi ţâşni şi pumnul ei grăsuţ prinse încheietura Katinkăi, atunci când aceasta era gata să lovească din nou. Zelda o ţinu cu o forţă care o şocă pe stăpâna ei şi se uită cu o ură grozavă în faţa Katinkăi.

— Nu! zise ea. N-o să-mi iei tot ce am. N-ai să mă transformi în cerşetoare. Ţi-am slujit douăzeci şi patru de ani şi n-o să te lepezi de mine acum. Da, o să plec cu galionul şi nimic n-o să-mi facă o mai mare bucurie decât să văd pentru ultima oară frumuseţea ta otrăvitoare. Dar când plec, o să iau cu mine tot ce-mi aparţine şi, pe deasupra, am să am în pungă mia de guldeni de aur pe care trebuie să mi-i dai ca pensie.

Katinka fu uimită de furia ei şi se uită la ea cu neîncredere.

— Delirezi ca o lunatică. O mie de guldeni? Mai sigur o mie de lovituri cu cravaşa.

Încercă să-şi elibereze braţul, dar Zelda atârna de el cu o putere nebună.

— Lunatică spui! Dar ce-o să spună Excelenţa Sa când o să-i aduc dovezi despre cum te-ai împerecheat cu colonelul?

Katinka îngheţă la ameninţare, apoi lăsă încet în jos braţul cu cravaşa. Mintea ei alerga şi o sută de secrete se dezlegară când se uită în ochii Zeldei. Avusese, fără îndoială, încredere în această căţea bătrână, nu se îndoise niciodată de totala ei loialitate, nici măcar nu se gândise la asta. Acum ştia cum de soţul ei părea întotdeauna să aibă cunoştinţă despre amanţii ei şi despre comportamentul ei care ar fi trebuit să fie secret.

Gândi repede acum, expresia impasibilă mascând indignarea pe care o simţea faţă de această trădare. Conta puţin că soţul ei afla de noua aventură, cu Cornelius Schreuder. Ar fi pur şi simplu o supărare, căci Katinka nu se plictisise încă de colonel. Consecinţele ar fi fost, desigur, mult mai serioase pentru noul ei amant. Privind în urmă, îşi dădu seama cât de răzbunător fusese Petrus van de Velde: toţi amanţii ei suferiseră cumplit odată ce soţul ei aflase despre ei. Cum de afla fusese întotdeauna un mister pentru Katinka, până în acest moment. Trebuie că fusese naivă,

dar niciodată nu-i trecuse prin minte că Zelda putea să fie şarpele încălzit la sânul ei.

— Zelda, am greşit, zise Katinka încet. N-ar fi trebuit să te tratez aşa de dur.

Se lăsă în jos şi mângâie obrazul dolofan al servitoarei, îndepărtându-i valul de furie.

— Ai fost bună şi credincioasă în toţi aceşti ani şi e momentul să ai o pensie fericită. Am vorbit la furie. Nici nu mi-ar trece prin cap să-ţi refuz ce meriţi. Când o să pleci cu galionul, o să ai nu o mie, ci două mii de guldeni în pungă, iar dragostea şi recunoştinţa mea au să te însoţească.

Zelda îşi linse buzele zdrobite şi zâmbi cu triumf răutăcios.

— Eşti atât de drăguţă şi de bună cu mine, draga mea stăpână.

— Desigur, n-o să-i spui nimic soţului meu despre mica mea indiscreţie cu colonelul Schreuder, nu?

— Te iubesc mult prea mult ca să-ţi fac vreodată rău şi inima mea se va frânge în ziua în care va trebui să te părăsesc.

Lentul John îngenunche în răsadul de flori de la capătul terasei, cu cosorul în mâinile sale puternice. Când o umbră căzu peste el, privi în sus şi se ridică în picioare. Îşi scoase pălăria şi o ţinu respectuos la piept.

— Bună dimineaţa, stăpână, zise el cu vocea sa profundă şi melodioasă.

— Te rog, continuă-ţi treaba. Îmi place să mă uit la tine când lucrezi.

El se lăsă din nou în genunchi şi lama cuţitaşului ascuţit îi sclipi în mâini. Katinka se aşeză pe o bancă la îndemână şi pentru o vreme îl privi în tăcere.

— Îţi admir talentele, zise ea în cele din urmă, şi, deşi nu înălţă capul, el ştiu că ea nu se referise numai la dexteritatea lui cu cosorul. Am mare nevoie de aceste talente, Lentule John. Recompensa ta ar fi o pungă cu o sută de guldeni. Vrei să faci ceva pentru mine?

— Mevrouw, aş face orice pentru tine. Îşi înălţă capul în sfârşit şi se uită la ea cu acei ochi galbeni pal. Mi-aş da viaţa fără să tresar, dacă mi-ai cere-o. Nu cer plată. Să ştiu că ţi-am îndeplinit rugămintea e singura recompensă pe care mi-aş dori-o vreodată.

Nopţile de iarnă deveniră reci şi ploaia vijelioasă urla coborând de pe munte să bată în geamurile ferestrelor şi să urle ca şacalii în jurul streşinii acoperişului de paie.

Zelda îşi trase cămaşa de noapte pe trupul ei rotund. Toată greutatea pe care o pierduse în timpul călătoriei dinspre est se pusese la loc şi i se aşezase pe burtă şi coapse. De când se mutaseră la reşedinţă, mânca bine într-un colţ al bucătăriei, înfulecând resturile delicioase pe care le aduceau de la masa importantă întinsă în sufragerie, făcându-le să alunece cu o cană de vin rămas în paharele nobililor, vin de Rin şi vin roşu amestecat cu gin şi rachiu.

Cu burta plină de mâncare bună şi băutură, era gata de culcare. Mai întâi verifică dacă fereastra cămăruţei era închisă împotriva curentului. Îndesă ghemotoace de cârpe ca să astupe crăpăturile şi trase draperiile peste. Vârî tava de încălzire din cupru sub aşternuturile de pe pat şi o ţinu acolo până când simţi miros de pârlit. Apoi suflă în lumânare şi se strecură sub păturile groase de lână.

Inspirând zgomotos şi oftând, se cuibări în moliciune şi căldură, iar ultimele ei gânduri se îndreptară spre punga cu monede de aur ascunsă sub saltea. Adormi zâmbind.

La o oră după miezul nopţii, când toată casa era tăcută şi adormită, Lentul John ascultă la uşa camerei Zeldei. Când îi auzi sforăitul zăngănind mai tare ca vântul în giurgiuvele, se strădui să deschidă uşa fără zgomot şi aruncă prin aceasta mangalul strălucitor de cărbune. Ascultă un minut, dar ritmul respiraţiei bătrânei era regulat şi neîntrerupt. Închise uşa încet şi se mişcă în linişte prin pasaj, către uşa din capăt.

În zorii zilei, Sukeena veni s-o trezească pe stăpâna ei cu o oră mai devreme de timpul stabilit. După ce se îmbrăcă într-o haină călduroasă, aceasta se duse spre camerele servitorilor, unde un grup tăcut, speriat de sclavi se adunase la uşa Zeldei. Se traseră deoparte, ca să intre Katinka, şi Sukeena şopti:

— Ştiu cât de mult a însemnat pentru tine, stăpână. Mi se frânge inima pentru tine.

— Mulţumesc, Sukeena, răspunse Katinka tristă şi se

uită repede în jurul cămăruţei.

Mangalul fusese eliminat. Lentul John era meticulos şi de încredere.

— Pare atât de împăcată şi uite ce culoare frumoasă are! Sukeena stătea lângă pat. Aproape ca şi cum ar fi încă vie.

Katinka veni lângă ea. Gazele nocive de mangal îi înroşiseră obrajii bătrânei. În moarte era mai frumoasă decât fusese vreodată în viaţă.

— Lasă-mă, te rog, puţin singură cu ea, Sukeena, zise încet. Vreau să spun o rugăciune pentru ea. Mi-a fost atât de dragă.

Când îngenunche lângă pat, Sukeena închise uşa încet în spatele ei. Mâna Katinkăi alunecă sub saltea şi trase punga. Putea să spună după greutate că nu lipsea nicio monedă. Strecură punga în buzunarul rochiei, cu mâinile împreunate în faţă şi cu ochii strâns închişi.

— Du-te dracului, putoare bătrână, murmură ea.

Lentul John veni în cele din urmă. Îl aşteptaseră multe zile lungi şi nopţi chinuitoare, atât de mult timp, că Sir Francis Courtney începuse să-şi imagineze că n-o să mai vină niciodată.

În fiecare seară, când întunericul punea capăt activităţii pe zidurile castelului, echipele de prizonieri se mutau acolo să înnopteze. Iarna îşi strângea ghearele peste Cap şi ei erau adesea muiaţi de ploaie şi îngheţaţi până la os.

În fiecare seară, în timp ce trecea pe lângă uşa împânzită de fier a celulei tatălui său, Hal striga:

— Ce mai faci, tată?

Răspunsul, cu o voce răguşită şi înăbuşită de flegma bolii, era mereu acelaşi.

— Mai bine azi, Hal. Tu?

— Munca a fost uşoară. Suntem cu toţii bine dispuşi.

Apoi Althuda striga din celula de alături:

— A venit medicul de dimineaţă. Zice că Sir Francis e într-o stare suficient de bună ca să fie interogat de către Lentul John.

Sau cu altă ocazie:

— Starea s-a înrăutăţit, Sir Francis a tuşit toată ziua.

De îndată ce prizonierii erau închişi în carcera subterană de mai jos, aveau să înfulece singura lor masă zilnică, răzuind vasele cu degetele şi apoi picând ca morţi pe paiele jilave.

În întunericul dinainte de ivirea zorilor, Manseer avea să zuruiască pe gratiile celulei.

— Sus! Sus, ticăloşi leneşi, până nu-şi trimite Barnard câinii să vă trezească.

Se luptau să se ridice în picioare şi să iasă din nou în ploaie şi vânt. Acolo îi aştepta Barnard să-i salute, cu cei doi câini negri imenşi, mârâind şi poticnindu-se în lese. Unii dintre marinari găsiseră bucăţi de pânză de sac sau prelată în care să-şi înfăşoare picioarele goale sau să-şi acopere capul, dar chiar şi aceste zdrenţe erau încă umede din ziua

precedentă. Totuşi, cei mai mulţi erau în picioarele goale şi pe jumătate goi în furtunile de iarnă.

Apoi veni Lentul John. Era pe la amiază. Oamenii de pe schelele înalte tăcură şi toate lucrările fură oprite.

Chiar şi Hugo Barnard se trase deoparte când el trecu prin porţile castelului. În haine sumbre şi cu pălăria cu boruri largi trasă peste ochi, arăta ca un predicator în drum spre amvon.

Lentul John se opri la intrarea în temniţe şi sergentul Manseer traversă curtea în fugă, zornăind cheile. Deschise uşa joasă şi se trase deoparte, pentru ca Lentul John să intre, apoi îl urmă. Uşa se închise în urma celor doi şi observatorii se dezmeticiră, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un coşmar, şi îşi reluară sarcinile. Dar în timp ce Lentul John era în interior, se aşternu o tăcere adâncă, solemnă. Nimeni nu blestemă şi nu vorbi, chiar şi Hugo Barnard se îmblânzi şi cu fiecare ocazie capetele lor se întorceau să se uite în jos, la uşa de fier închisă.

Lentul John coborî scara, Manseer luminând treptele cu un felinar, şi se opri la uşa celulei lui Sir Francis.

Sergentul trase dispozitivul de blocare a ferestrei de observaţie şi Lentul John păşi spre ea. De la fereastra de sus a celulei se vedea o rază de lumină. Sir Francis era aşezat pe lespedea de piatră care-i servea de pat, înălţă capul şi se uită la ochii galbeni ai călăului.

Faţa lui Sir Francis era ca a unui craniu albit de soare,

atât de palid, că părea luminos în lumina slabă, cu pletele lungi din părul negru fără viaţă şi cu ochii adânciţi în orbite.

— Te aşteptam, zise el şi tuşi până ce gura i se umplu de flegmă.

Scuipă în paiele cu care era acoperită podeaua.

Lentul John nu răspunse. Ochii lui, strălucitori, erau fixaţi pe chipul lui Sir Francis. Minutele treceau. Sir Francis fu copleşit de dorinţa sălbatică de a ţipa la el: „Fă ce ai de făcut. Spune ce ai de spus. Sunt gata”.

Dar se forţă să tacă şi se uită la rândul lui la Lentul John.

În cele din urmă, Lentul John se îndepărtă de fereastra de observaţie şi dădu din cap către Manseer. Acesta trânti uşiţa şi o luă la goană înapoi pe scară, ca să deschidă uşa de fier pentru călău. Lentul John traversă curtea cu toţi ochii pe el. Când ieşi pe poartă, oamenii respirară din nou şi se auziră din nou strigăte de comenzi şi murmur de blestem şi plângeri de pe ziduri drept răspuns.

— Ăsta a fost Lentul John? îl întrebă încet Althuda pe Sir Francis din celula de alături.

— N-a zis nimic. N-a făcut nimic, şopti Sir Francis răguşit.

— Aşa e el, zise Althuda. Sunt aici de suficient de mult ca să-l fi văzut de mai multe ori jucând acelaşi joc. O să te frece aşa până când, într-un sfârşit, o să vrei să-i spui tot ce vrea să ştie, înainte chiar să te atingă. De asta i se spune Lentul John.

— Iisuse, deja m-a descurajat pe jumătate! La tine a

venit să se holbeze vreodată, Althuda?

— Nu încă.

— Şi cum de-ai fost atât de norocos?

— Nu ştiu. Ştiu doar că într-o zi o să vină şi la mine. Ca şi tine, ştiu cum e să aştepţi.

Cu trei zile înainte ca *Standvastigheid* să ridice pânzele spre Olanda, Sukeena părăsi bucătăriile de la reşedinţă cu pălăria ei conică de soare ţesută din iarbă pe micul cap graţios şi cu un săculeţ pe braţ. Plecarea ei nu provocă nicio surpriză printre ceilalţi membri ai gospodăriei, căci îi stătea în obicei să iasă de mai multe ori pe săptămână pe pantele muntelui, să culeagă ierburi şi rădăcini. Priceperea şi cunoştinţele ei cu privire la plantele medicinale o făcuseră cunoscută în întreaga colonie.

De pe veranda reşedinţei, Kleinhans o văzu plecând şi se simţi ca şi cum cineva i-ar fi răsucit un cuţit în stomac. Parcă o rană deschisă sângera înăuntrul lui şi scaunele lui erau adesea negre de la sângele coagulat. Totuşi, nu numai aciditatea îl devora. El ştia că, odată ce galionul pleca, el n-avea să mai vadă niciodată frumuseţea Sukeenei. Acum, că se apropiase momentul acestei despărţiri, nu putea să doarmă noaptea şi chiar laptele şi anostul orez fiert îi turnau acid în stomac.

Mevrouw van de Velde, gazda lui de când preluase reşedinţa, fusese amabilă. Chiar o trimisese pe Sukeena în acea dimineaţă să culeagă plantele speciale care, în infuzie

şi distilate prin priceperea sclavei, erau singurul leac care-i putea alina agonia, fie şi pentru scurt timp – cel puţin destul de mult cât să-i permită să prindă câteva ore de somn zbuciumat. La ordinele Katinkăi, Sukeena avea să prepare suficient ceai ca să-l ia cu el pe mare, în lunga călătorie spre nord. El se ruga ca, odată ce ajungea în Olanda, medicii de-acolo să poată să-l vindece de această boală îngrozitoare.

Sukeena se mişca în linişte prin tufişurile care acopereau pantele muntelui. De vreo două ori se uită înapoi, dar nimeni n-o urmărea. Merse mai departe, oprindu-se doar să taie o crenguţă verde dintr-unul dintre tufişurile înflorite. Desprinse din mers frunzele de pe aceasta şi-i tăie capătul.

Pretutindeni în jurul ei florile sălbatice crescuseră într-o splendidă abundenţă; chiar acum, că iarna venea peste ele, se expuneau vederii o sută de specii diferite. Unele erau mari cât anghinarea coaptă, altele, la fel de mici ca unghiuţele ei, toate minunate dincolo de imaginaţia unui artist sau de posibilităţile paletei acestuia de a le reprezenta. Ea le ştia pe toate.

Aparent se plimba la întâmplare, în realitate se îndrepta pe ocolite spre o râpă care împărţea faţa muntelui cu vârf plat ca o masă.

După o ultimă privire atentă înjur, ţâşni brusc la vale pe panta abruptă, plină de tufişuri. La bază era un izvor, rostogolindu-se printr-o serie de cascade vesele şi bulboane

de vis. Când se apropie de una, se mişcă mai încet şi mai uşor. Într-o crăpătură din stânca de lângă apele întunecate era ascuns un castronaş de lut. Îl pusese ultima dată când fusese acolo. De pe marginea de mai sus, privi în jos şi văzu că lichidul alb lăptos cu care îl umpluse fusese băut. Mai rămăseseră pe fund doar câteva picături.

Elegant, urcă prudent aşezându-se într-o poziţie din care putea să se uite mai bine în crăpătura din stâncă. I se opri răsuflarea când văzu în umbre strălucirea moale a solzilor de şarpe. Deschise capacul coşului, luă băţul bifurcat în mâna dreaptă şi se mută mai aproape. Şarpele era încolăcit pe vas. Nu era mare, ci suplu şi subţire. Culoarea lui era un bronz intens strălucitor, iar fiecare solz era o mică minune. Când se trase mai aproape, îi săltă puţin capul şi el o privi cu ochi negri de mărgele. Dar nu făcu nicio încercare să scape, alunecând înapoi în adâncimile crevasei, cum făcuse prima dată, când îl descoperise. Era leneş şi somnolent, adormit de preparatul lăptos cu care-l hrănise. După o clipă, îşi lăsă din nou capul jos şi păru să doarmă. Sukeena nu încercă să facă nicio mişcare bruscă şi nu se grăbi. Ştia bine că, de la acul osos la maxilar, mica reptilă putea să împartă moartea într-unul dintre cele mai oribile şi chinuitoare feluri. Întinse uşor crenguţa şi şarpele ridică din nou capul. Ea îngheţă, cu furca la doar câţiva inci deasupra gâtului subţire. Încet, mica reptilă se lăsă jos din nou şi, când întinse capul, Sukeena îl ţintui în stâncă. Şuieră încet şi trupul i se încolăci şi descolăci în jurul băţului care-l ţinea.

Sukeena se întinse şi-l apucă din spatele capului, cu două degete blocate pe oasele dure ale craniului. Îi înfăşură corpul lung şi sinuos în jurul încheieturii de la mână. Îl luă de coadă şi-l derulă, apoi îl lăsă în coş. În cadrul aceleiaşi mişcări, închise capacul peste el.

Guvernatorul pensionat Kleinhans urcă la bordul galionului în seara dinaintea plecării, înainte ca trăsura să-l ducă pe ţărm, tot personalul de serviciu se adunase pe terasa din faţa reşedinţei, ca să-şi ia rămas-bun de la fostul lor stăpân. El se mişcase încet de-a lungul liniei, cu o vorbă pentru fiecare. Când ajunsese la Sukeena, aceasta executase acele gesturi graţioase cu vârfurile degetelor lipite atingând buzele, care-i făcuseră inima să-l doară de dragoste şi dor pentru ea.

— Aboli ţi-a dus bagajele la bordul corăbiei şi a pus totul în cabina ta, rostise ea încet. Medicamentul de piept este ambalat pe fundul cufărului celui mai mare, dar o sticlă plină se află în micul bagaj de călătorie şi o să ajungă pentru mai multe zile.

— N-am să te uit niciodată, Sukeena, şoptise el.

— Şi eu n-am să te iert niciodată, stăpâne, răspunsese ea.

Pentru un moment, ieşit din minţi, aproape îşi pierduse controlul. Fusese cât pe ce s-o îmbrăţişeze pe sclavă, dar apoi ea ridicase privirea, iar el dăduse înapoi văzând ura nepieritoare din ochii ei.

Când galionul plecă, de dimineaţă, cu refluxul, Fredricus veni să-l trezească şi să-l ajute să se dea jos din pat. Înfăşură haina de blană groasă în jurul umerilor stăpânului său şi Kleinhans urcă pe punte şi se opri lângă balustrada de la pupa, în timp ce corabia prinse vântul de nord-vest şi ieşi în Atlantic. Aşteptă acolo până când maiestuosul munte plat dispăru sub orizont şi imaginea îi fu estompată de lacrimi.

În următoarele patru zile, durerile de stomac fură mai rele ca niciodată. În a cincea noapte, se trezi după miezul nopţii, cu acidul arzându-i intestinele. Aprinse felinarul şi se întinse după sticla cafenie, care avea să-l ajute. Când o scutură, era deja goală.

Chircit de durere, luă felinarul şi traversă cabina şi îngenunche în faţa celui mai mare dintre cuferele lui. Săltă capacul şi găsi cutia din lemn de tec cu medicamente, despre care îi spusese Sukeena. O scoase şi o puse pe masa de pe peretele din faţă, aşezând felinarul în aşa fel încât să lumineze ca să poată potrivi cheia de alamă în broască.

Săltă capacul de lemn şi tresări. Deasupra era aşezată cu grijă o foaie de hârtie. Citi cu uimire literele negre de tipar, dându-şi seama că era un exemplar vechi al buletinului oficial al Companiei. Citi în josul paginii şi, când înţelese despre ce era vorba, stomacul i se răscoli de greaţă. Proclamaţia era semnată de el însuşi. Era o condamnare la moarte. Mandatul pentru interogatoriul şi

executarea unui anume Robert David Renshaw. Englezul care fusese tatăl Sukeenei.

— Ce dracu' e asta? scăpă el cu voce tare. Mica vrăjitoare mi-a lăsat asta aici ca să-mi amintească de o faptă comisă cu mult timp în urmă. N-are să se potolească niciodată? Credeam că a dispărut din viaţa mea pentru totdeauna, dar ea mă face să sufăr în continuare.

Întinse mâna să ia hârtia şi s-o rupă în bucăţi, dar înainte ca degetele lui s-o atingă, sub foaie se auzi un foşnet moale şi apoi se văzu o umbră de mişcare. Ceva îl lovi uşor deasupra încheieturii mâinii şi un corp strălucitor, sinuos, alunecă peste marginea cufărului şi se lăsă pe punte. Alarmat, făcu un salt înapoi, dar creatura dispăru în umbră şi el se uită după ea nedumerit. Treptat, simţi o uşoară arsură pe încheietura mâinii şi o ridică în lumina lămpii. Venele de pe interiorul încheieturii sale ieşeau în afară ca nişte frânghii albastre sub pielea palidă cu pistrui de om bătrân. Se uită mai atent la locul cu senzaţie de arsură şi văzu două mici picături de sânge strălucind în lumina felinarului, ca pietrele preţioase, erupând din punctele gemene. Se clătină înapoi şi se aşeză pe marginea patului, prinzându-se de încheietură şi holbându-se la picăturile rubinii.

Încet, înaintea ochilor îi apăru o scenă care se petrecuse cu mult timp în urmă. Văzu doi mici orfani solemni ţinându-se de mână înaintea cenuşii fumegânde a unui rug funerar. Apoi, durerea se umflă în el până îi umplu mintea şi întregul

trup.

Nu era numai durere acum. Îi curgea prin vine ca un foc lichid şi scobea adânc în oase. Îi sfâşia fiecare ligament, nerv şi muşchi din corp. Începu să ţipe şi continuă să ţipe până la sfârşit.

Lentul John venea la temniţa castelului uneori de două ori pe zi şi stătea la fereastra de observaţie de la uşa celulei lui Sir Francis. Nu vorbea niciodată. Stătea acolo în tăcere, cu o linişte reptiliană, uneori timp de câteva minute, iar alteori o oră. În final, Sir Francis nu mai putu să se uite la el. Se întoarse cu faţa la zidul de piatră, dar tot îi mai simţea ochii galbeni sfredelindu-i spatele.

Era duminică, ziua Domnului, când Manseer şi patru soldaţi în jachete verzi veniră după Sir Francis. Nu ziseră nimic, dar el putea să spună după feţele lor unde-l duceau. Nu puteau să se uite în ochii lui şi afişau expresiile jalnice ale unui grup de ciocli.

Era o zi rece, furtunoasă când Sir Francis ieşi în curte. Deşi nu mai ploua, norii care atârnau pe faţa muntelui erau de un cenuşiu albăstriu de rău augur, culoarea vânătăii vechi.

Piatra de pavaj de sub picioarele lui strălucea de la ploaia care tocmai trecuse. Încercă să se oprească din tremurat în vântul aspru, ca nu cumva paznicii lui să creadă că o face de frică.

— Dumnezeu să te apere!

O voce tânără şi clară ajunse la el pe deasupra vântului sălbatic, şi el se opri şi se uită în sus. Hal stătea sus, pe eşafod, cu părul negru ciufulit de vânt şi pieptul gol ud şi strălucitor de la picăturile de ploaie.

Sir Francis îşi ridică în faţă mâinile legate şi strigă:

— *În Arcadia habito!* Aminteşte-ţi jurământul!

Chiar şi de la atâta depărtare vedea chipul rănit al fiului său.

Apoi gărzile îl împinseră pe uşa joasă care ducea jos, în subsolul de sub arsenalul castelului.

Manseer îl conduse prin uşă şi în jos pe scară.

Jos făcu o pauză şi ciocăni timid în uşa legată cu fier. Fără să aştepte răspuns, împinse să deschidă şi-l conduse pe Sir Francis înăuntru.

Camera de dincolo era bine luminată, o duzină de lumânări de ceară pâlpâind în suporturile lor în curentul produs de deschiderea uşii. Într-o parte stătea Jacobus Hop, la o masă de scris. În faţa lui erau o călimară şi un pergament, iar în mâna dreaptă ţinea o pană.

Se uită la Sir Francis cu o expresie palidă şi îngrozită. Pe obraz îi strălucea un smarald roşu furios. Lăsă rapid ochii în jos, incapabil să se uite la prizonier.

De-a lungul peretelui îndepărtat se afla un eşafod. Rama acestuia era de tec masiv, patul suficient de lung cât să încapă şi cel mai înalt om cu membrele întinse, în toată amploarea.

La fiecare capăt erau roţi robuste, cu piedici de fier şi

canale în care puteau fi montate pârghii. Pe peretele opus biroului de înregistrare al grefierului mocnea un mangal. De cârligele amplasate pe peretele de deasupra acestuia atârna o serie de instrumente ciudate şi îngrozitoare. Focul radia o căldură liniştitoare şi primitoare.

Lentul John stătea lângă eşafod. Haina şi pălăria lui erau agăţate într-un cuier din spatele lui. Purta un şorţ de fierar, din piele.

O roată de scripete era fixată în tavan şi de aceasta atârna o frânghie cu un cârlig de fier la capăt. Lentul John nu zise nimic atunci când gărzile îl duseră pe Sir Francis în mijlocul pardoselii de piatră şi-i trecură cârligul prin legăturile de la încheieturi. Manseer strânse coarda prin scripete, până când braţele lui Sir Francis fură trase la toată întinderea deasupra capului său. Deşi ambele picioare erau ferm pe podea, el era neajutorat. Manseer îl salută pe Lentul John, apoi el şi oamenii lui se retraseră din cameră şi închiseră uşa după ei. Panourile erau de tec solid, suficient de gros pentru a împiedica orice sunet să treacă prin el.

În tăcere, Hop îşi drese glasul zgomotos şi citi din procesul-verbal al judecăţii lui Sir Francis de către tribunalul Companiei. Bâlbâitul lui era dureros, dar la final puse jos documentul şi izbucni limpede:

— Dumnezeu mi-e martor, căpitane Courtney, mi-aş dori să fiu la o sută de leghe de acest loc. Asta nu e o îndatorire care să-mi placă. Te implor să cooperezi în această anchetă.

Sir Francis nu răspunse, ci se uită neabătut în ochii galbeni ai Lentului John. Hop luă din nou pergamentul şi vocea lui avu tremolo şi se frânse în timp ce citi din acesta.

— Prima întrebare: are prizonierul Francis Courtney conştienţă de locul în care se află marfa lipsă din declaraţia de expediţie a corăbiei Companiei, *Standvastigheid?*

— Nu, răspunse Sir Francis încă uitându-se în ochii galbeni dinaintea lui. Prizonierul nu are nicio cunoştinţă de marfa de care vorbeşti.

— Te implor să te mai gândeşti, sire, şopti Hop răguşit. Am o natură delicată. Sufăr de stomac.

Pentru oamenii de pe schelele măturate de vânt, orele trecură cu încetineală agonizantă, îşi ţineau ochii pe uşa mică, nesemnificativă, de sub scara armurăriei. Nu veni niciun sunet sau nicio mişcare dintr-acolo, până când, dintr-odată, în mijlocul dimineţii reci măturate de ploaie, uşa se dădu de perete şi Jacobus Hop o zbughi în curte. Se clătină spre balustrada de prindere a cailor ofiţerilor şi se agăţă de unul dintre inelele de fier, ca şi cum nu-l mai ţineau picioarele. Părea orb la totul din jur, gâfâind ca un om proaspăt salvat de la înec.

Toată activitatea de pe ziduri se opri. Chiar şi Hugo Barnard şi supraveghetorii lui tăcură şi se îmblânziră, uitându-se în jos, la nefericitul mic funcţionar. Cu toţi ochii pe el, dintr-odată Hop se aplecă şi vomită peste pavaj. Îşi şterse gura cu dosul palmei şi privi în jur sălbatic, ca şi cum

căuta o cale de scăpare.

Se clătină îndepărtându-se de balustrada de prindere şi începu să alerge, traversând curtea şi urcând scara în apartamentele guvernatorului. Una dintre santinelele din partea de sus a scării încercă să-l oprească, dar Hop strigă:

— Trebuie să vorbesc cu Excelenţa Sa.

Şi trecu pe lângă el.

Intră neanunţat în cabinetul de audienţe al guvernatorului.

Van de Velde stătea în capătul unei mese lungi şi lustruite. Patru cetăţeni din oraş şedeau mai jos de el, iar el râdea de o glumă pe care tocmai o auzise.

Râsul îi muri pe buzele pline de grăsime când Hop se opri tremurând în prag, cu faţa palidă ca de mort, cu ochii plini de lacrimi. Cizmele îi erau acoperite de vomă.

— Cum îndrăzneşti, Hop? tună van de Velde, ridicându-şi trupul de pe scaun. Cum îndrăzneşti să dai aşa buzna aici?

— Excelenţă, se bâlbâi Hop. Nu pot să fac asta. Nu pot să mă mai întorc în camera aia. Te rog, nu insista s-o fac. Trimite pe altcineva.

— Du-te înapoi acolo imediat, porunci van de Velde. Asta e ultima ta şansă, Hop. Te avertizez, îţi faci datoria ca un bărbat sau suporţi consecinţele.

— Nu înţeleg.

Hop se smiorcăi acum pe faţă.

— Nu pot să fac asta. N-ai idee ce se întâmplă acolo. Nu pot...

— Du-te! Du-te imediat sau ai să ai parte de altfel de tratament.

Hop se retrase încet şi van de Velde strigă după el:

— Trage uşile astea după tine, vierme.

Hop se clătină înapoi tăcut de-a lungul curţii, ca un orb, cu ochii din nou plini de lacrimi. La uşa cea mică se opri şi îşi adună puterile. Apoi, se aruncă prin aceasta şi dispăru din vederea observatorilor tăcuţi.

În mijlocul după-amiezii uşa se deschise din nou şi Lentul John ieşi în curte. Ca întotdeauna, era îmbrăcat în costumul negru şi cu pălăria înaltă. Faţa îi era senină şi mersul lent şi demn când ieşi prin porţile castelului şi o luă pe alee prin grădinile sale spre reşedinţă.

La câteva minute după ce plecă, Hop ieşi din armurărie şi se grăbi de-a lungul clădirii principale. Se întoarse cu medicul Companiei, care îşi ducea geanta de piele, şi dispăru în jos pe scările armurăriei. Mult după aceea chirurgul apăru şi vorbi scurt cu Manseer şi oamenii lui, care păzeau la uşă.

Sergentul salută şi el şi oamenii lui coborâră scările. Când ieşiră din nou, Sir Francis era cu ei. Nu putea să meargă fără ajutor, iar mâinile şi picioarele îi erau înfăşate în bandaje. Prin pânză musteau pete roşii.

— O, Iisuse, l-au ucis, şopti Hal când îl târâră în curte pe tatăl lui, cu picioarele bălăbănindu-se şi capul atârnând.

Aproape ca şi cum ar fi auzit cuvintele, Sir Francis înălţă capul şi se uită la el. Apoi strigă clar, cu voce tare:

— Hal, aminteşte-ţi jurământul!

— Te iubesc, tată! strigă şi Hal, sufocându-se în cuvinte cu tristeţe, şi Barnard îl încinse cu biciul peste spate.

— Du-te înapoi la muncă, nemernicule.

În seara aceea, când şirul de deţinuţi care se împletici în jos pe scară trecu pe la uşa celulei tatălui său, Hal se opri şi zise încet:

— Mă rog lui Dumnezeu şi tuturor sfinţilor Săi să te protejeze, tată.

Îl auzi pe tatăl lui mişcându-se pe salteaua foşnitoare de paie, şi apoi, după un lung moment, vocea lui.

— Mulţumesc, fiule. Dumnezeu să ne dea la amândoi puterea să îndurăm în zilele ce vin.

Din spatele obloanelor de la dormitor, Katinka privi silueta înaltă a Lentului John venind pe aleea dinspre paradă. Dispăru din raza ei vizuală în spatele zidului de piatră de la baza peluzelor şi ea ştiu că se duce direct la cabana lui. Aşteptase o jumătate de zi întoarcerea lui şi era nerăbdătoare. Îşi puse boneta pe cap, inspectându-şi imaginea în oglindă şi nu fu mulţumită.

Îşi aranjă cu atenţie o buclă, apoi zâmbi reflexiei sale şi părăsi camera prin uşiţa către veranda din spate. Urmă poteca pavată de sub viţa desfrunzită, care acoperea pergola, deposedată de începutul furtunilor de iarnă de ultima frunză roşcată.

Cabana Lentului John era singură la marginea pădurii.

Nu exista nimeni în colonie, oricât de umil îi era postul, care să fi vrut să-l aibă vecin. Când ajunse, Katinka găsi uşa deschisă şi intră fără să bată sau să ezite.

Singura odaie era goală ca o celulă de pustnic. Podelele erau din bălegar uscat, iar aerul mirosea a fum stătut şi a cenuşă rece din vatra deschisă. Un pat simplu, o masă şi un scaun erau singurele obiecte de mobilier.

Când se opri în mijlocul camerei, auzi apă curgând în curtea din spate şi se luă după sunet.

Lentul John stătea lângă fântână. Era gol până-n talie şi cu o găleată de piele lua apă şi şi-o turna peste cap.

Se uită la ea, cu apa scurgându-i-se din părul ud pe piept şi pe braţe. Membrele îi erau acoperite cu muşchi duri şi plaţi, ca ai unui luptător profesionist sau, se gândi ea aiurea, ca ai unui gladiator roman.

— Nu eşti surprins să mă vezi aici, zise Katinka.

Nu era o întrebare, fiindcă putea să vadă răspunsul în privirea lui placidă.

— Te aşteptam. O aşteptam pe zeiţa Kali. Nimeni altcineva n-ar îndrăzni să vină aici, zise el, iar ea clipi la această neobişnuită formă de adresare.

Se aşeză pe zidul scund de piatră de lângă pompă şi rămase tăcută pentru o vreme. Apoi întrebă:

— De ce-mi spui aşa?

Moartea Zeldei consolidase o legătură ciudată, mistică între ei.

— În Trincomalee, pe frumoasa insula Ceylon, pe lângă

Sfânta Bulboană a Elefantului, se află şi templul lui Kali. Mă duceam zilnic acolo cât am stat în colonie. Kali este zeiţa hindusă a morţii şi distrugerii. Mă închin ei.

Ştiu atunci că era nebun. Informaţia o intrigă şi-i ridică firele fine de păr blond de pe braţe.

Rămase tăcută pentru o lungă perioadă şi-l privi cum se spală. Îşi stoarse apa din păr cu ambele mâini şi apoi îşi şterse cu o bucată de cârpă membrele slabe şi dure. Îşi trase pe el maioul, apoi îşi luă haina neagră de unde o atârnase pe perete, o îmbrăcă şi-şi încheie nasturii până la bărbie. În sfârşit, se uită la ea.

— Ai venit să auzi despre vrăbiuţa mea.

„Cu vocea aia frumoasă şi melodioasă ar fi putut să fie predicator sau tenor de operă”, se gândi ea.

— Da, zise ea. Ăsta e motivul pentru care am venit.

Era ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Ştia exact ce voia şi începu să vorbească fără ezitare. Îi zise ce se întâmplase în acea zi în camera de sub armurărie. Nu omise niciun detaliu. Aproape cântă cuvintele, făcând cumplitele fapte pe care le descria să sune la fel de nobil şi inevitabil ca versurile vreunei tragedii greceşti. O transportă atât de mult, că îşi îmbrăţişă propriile braţe şi începu să se legene încet înainte şi-napoi pe perete, în timp ce asculta.

Când el termină de vorbit, ea rămase pentru o vreme cu o expresie entuziastă pe minunata ei faţă. În cele din urmă se scutură încet şi zise:

— Poţi să-mi spui Kali în continuare. Dar numai când

suntem singuri. Nimeni altcineva nu trebuie să te audă niciodată rostind numele.

— Mulţumesc, zeiţă.

Ochii îi străluciră palid, cu o fervoare aproape religioasă, urmărind-o cum se îndreaptă către poarta din zid.

Acolo se opri şi, fără să se întoarcă spre el, întrebă:

— De ce-i numeşti micile tale vrăbiuţe?

Lentul John ridică din umeri.

— Deoarece, începând din această zi, el îmi aparţine. Toţi îmi aparţin mie şi zeiţei Kali, pentru totdeauna.

La aceste cuvinte, Katinka se cutremură uşor, cuprinsă de un fior de extaz, apoi porni la drum prin grădini, spre reşedinţă. La fiecare pas simţea privirea lui asupra ei.

Când se întoarse la reşedinţă, o aştepta Sukeena.

— Ai trimis după mine, stăpână.

— Vino cu mine, Sukeena.

O conduse pe fată în salonul său şi se aşeză pe o canapea în faţa ferestrei. Îi făcu semn Sukeenei să stea înaintea ei.

— Guvernatorul Kleinhans vorbea adesea despre harul tău de vindecătoare. Cine te-a învăţat? întrebă Katinka.

— Mama mea. De la o vârstă foarte fragedă mă lua cu ea ca să culegem plante şi ierburi. După moartea ei, am studiat cu unchiul meu.

— Ştii plantele de-aici? Sunt diferite de cele din ţara în care te-ai născut?

— Unele sunt la fel, şi pe celelalte le-am învăţat singură.

Katinka ştia deja toate astea de la Kleinhans, dar se bucura să audă vocea melodioasă a sclavei.

— Sukeena, ieri iapa mea s-a împiedicat şi aproape m-a aruncat. Piciorul mi-a fost prins de cornul şeii şi am un semn urât. Pielea mea se învineţeşte uşor. Ai în cutia de leacuri ceva care să mă vindece?

— Da, stăpână.

— Uite!

Katinka se lăsă pe spate pe canapea şi îşi ridică poalele deasupra genunchiului. Încet şi senzual, îşi rulă în jos unul din ciorapii albi.

— Uită-te! porunci ea, şi Sukeena se lăsă graţios pe covorul de mătase din faţa ei.

Atingerea ei fu la fel de uşoară pe piele ca o coborâre de fluture pe-o floare, şi Katinka oftă.

— Simt că ai mâini de vindecătoare.

Sukeena nu răspunse şi o şuviţă de păr îi ascunse ochii.

— Câţi ani ai? întrebă Katinka.

Degetele Sukeenei se opriră o clipă şi apoi se mutară, ca să exploreze vânătaia care se răspândise în spatele genunchiului stăpânei sale.

— M-am născut în anul Tigrului, zise ea. Aşa că la zi de naştere o să fac optsprezece ani.

— Eşti foarte frumoasă, Sukeena. Dar ştii asta, nu?

— Nu mă simt frumoasă, stăpână. Nu cred că un sclav se poate simţi vreodată frumos.

— Ce noţiune nostimă! Katinka nu-şi ascunse iritarea la

schimbarea discuţiei. Spune-mi, fratele tău e la fel de frumos ca tine?

Din nou degetele Sukeenei tremurară pe pielea ei.

„A! Cu asta am atins-o”.

Katinka zâmbi încet, şi apoi întrebă:

— Ai auzit întrebarea mea, Sukeena?

— Pentru mine, Althuda este cel mai frumos bărbat care a trăit vreodată pe acest pământ, răspunse Sukeena încet şi apoi regretă ce zisese.

Ştia instinctiv că era periculos să-i permită acestei femei să descopere acele zone unde era ea cea mai vulnerabilă, dar nu-şi putea lua vorbele înapoi.

— Câţi ani are Althuda?

— E cu trei ani mai mare decât mine. Sukeena îşi păstră ochii plecaţi. Trebuie să aduc leacul, stăpână.

— Te aştept să te întorci, răspunse Katinka. Grăbeşte-te.

Katinka se întinse la loc pe perne şi zâmbi sau se încruntă la procesiunea vie de imagini şi cuvinte care-i trecură prin minte. Se simţi entuziasmată şi înveselită şi, în acelaşi timp, agitată şi nemulţumită. Cuvintele Lentului John îi sunau în cap precum clopotele catedralei. O deranjau. Nu mai putea să rămână liniştită nicio clipă. Sări în picioare şi se plimbă prin încăpere ca un leopard la vânătoare.

— Unde e fata aia? întrebă ea şi apoi îşi zări propria reflexie în oglinda lungă şi se întoarse să se admire.

— Kali! şopti ea şi zâmbi. Ce nume minunat! Ce nume

splendid şi secret!

Văzu imaginea Sukeenei apărând în oglindă în spatele ei, dar nu se întoarse imediat. Frumuseţea întunecată a fetei era un contrast perfect pentru a sa. Admiră feţele lor împreună şi se simţi teribil de excitată.

— Am adus alifia pentru rana ta, stăpână.

Sukeena stătea chiar în spatele ei, dar ochii ei erau insondabili.

— Mulţumesc, vrăbiuţa mea, şopti Katinka.

„Vreau să-mi aparţii pentru totdeauna, se gândi ea.

Vreau să-i aparţii lui Kali”.

Se întoarse la canapea şi Sukeena îngenunche din nou în faţa ei. Primul strat de alifie se simţi rece pe pielea piciorului şi apoi din aceasta se răspândi o dogoare. Degetele Sukeenei erau îndemânatice şi abile.

— Nu-mi place să văd ceva frumos distrus inutil, şopti Katinka. Spui că fratele tău e frumos. Îl iubeşti foarte mult, Sukeena?

Fiindcă nu primi niciun răspuns, Katinka întinse mâna şi o puse sub bărbia Sukeenei. Îi ridică faţa astfel ca să poată să se uite în ochii ei. Agonia pe care o văzu îi făcu pulsul să crească.

— Biata mea vrăbiuţă, zise ea. Am atins cel mai adânc loc din sufletul ei, jubilă ea.

Când îşi trase mâna, degetele ei trecură peste obrazul fetei.

— Am venit de la Lentul John, zise ea. Dar m-ai văzut pe

cărare. Te-ai uitat după mine, nu?

— Da, stăpână.

— Să-ţi spun ce mi-a zis Lentul John? Să-ţi spun despre camera lui specială de la castel şi despre ce se întâmplă acolo?

Katinka nu aşteptă ca fata să răspundă, ci continuă să vorbească liniştită. Când degetele Sukeenei se opriră, îşi întrerupse naraţiunea ca să poruncească:

Nu te întrerupe din ce faci, Sukeena. Atingerea ta e vrăjită.

Când termină în cele din urmă de vorbit, Sukeena plângea fără un sunet. Lacrimile ei erau lente şi vâscoase ca picăturile de ulei stors din presa de măsline. Luceau pe aurul roşu al obrajilor ei. După un timp, Katinka întrebă:

— De cât timp e fratele tău în castel? Am auzit că sunt patru luni de când s-a întors din munţi ca să te ia. O atât de lungă perioadă şi n-a fost încă judecat, n-a primit nicio sentinţă.

Katinka aşteptă, lăsând momentul să treacă, o trecere lentă de timp, lentă ca lacrimile fetei.

— Guvernatorul Kleinhans a fost neglijent sau mă întreb dacă n-a fost convins de cineva. Dar soţul meu e un om energic şi dedicat. El n-are să lase justiţia să nu fie înfăptuită. Niciun renegat nu poate să-i scape prea mult.

Acum Sukeena nu se mai prefăcu; se uită la stăpâna ei cu ochi îndureraţi când continuă:

— O să-l trimită pe Althuda în camera secretă a Lentului

John. Althuda n-o să mai fie frumos. Ce păcat îngrozitor! Ce putem să facem ca să prevenim să se întâmple una ca asta?

— Stăpână, şopti Sukeena. Soţul tău, el are puterea. E în mâinile lui.

— Soţul meu e un slujitor al Companiei, un slujitor loial şi neclintit. N-are să se clintească în îndeplinirea datoriei.

— Stăpână, eşti atât de frumoasă. Nimeni nu poate să-ţi reziste. Poţi să-l convingi.

Sukeena îşi lăsă încet capul în jos, punându-l pe genunchiul gol al Katinkăi.

— Din toată inima, din tot sufletul te rog, stăpână.

— Ce-ai face ca să salvezi viaţa fratelui tău? Ce preţ ai plăti, vrăbiuţa mea?

— Niciun preţ nu e prea mare, niciun sacrificiu de la care să mă abat. Totul şi orice ai să ceri de la mine, stăpână.

— Nu putem să sperăm să-l elibereze, Sukeena. Înţelegi, nu? întrebă Katinka delicat.

„Nu că mi-aş dori vreodată asta, se gândi ea. Cât timp fratele ei e la castel, vrăbiuţa e în siguranţă în cuşca mea”.

— Nici măcar n-o să sper la aşa ceva.

Sukeena înălţă capul şi Katinka îi cuprinse bărbia din nou, de data asta cu ambele mâini, şi se aplecă încet.

— Althuda n-o să moară. O să-l salvăm noi două de Lentul John, promise ea şi o sărută pe Sukeena pe toată gura.

Buzele fetei erau ude de lacrimi. Aveau gust cald şi

sărat, aproape ca sângele. Încet, Sukeena deschise buzele, ca petalele unei orhidee în faţa ciocului unei păsărele în căutare de nectar.

Althuda.

Gândul la fratele ei o întări pe Sukeena şi, fără să întrerupă sărutul, Katinka îi luă mâna şi i-o trase încet sub poale, până când ajunse pe burta ei albă şi netedă.

„Althuda, asta e pentru tine şi doar pentru tine”, îşi spuse Sukeena, închizând ochii, în timp ce degetele i se strecurau timide de pe abdomenul catifelat în jos, în cuibul de bucle de aur bogate şi fine de la bază.

A doua zi, zorii veniră cu un cer senin. Deşi aerul era rece, soarele strălucea şi vântul scăzuse. Hal privi de pe schelă uşa închisă a carcerei subterane.

Daniel era lângă el; preluând o parte din corvoada lui Hal pe umerii lui largi, îl ascundea de ochii lui Barnard.

Când Lentul John intră pe porţi şi traversă curtea spre armurărie, cu călcătură măsurată de cioclu, Hal se uită la el lung, cu ochi îndureraţi.

Dintr-odată, când acesta trecu pe sub schele, Hal luă un ciocan greu de zidar de pe scândurile de la picioarele lui şi-l ridică să-l arunce în jos şi să-i zdrobească ţeasta călăului. Dar pumnul mare al lui Daniel se închise în jurul încheieturii lui. Acesta desfăcu ciocanul din prinderea lui Hal, ca şi cum ar fi luat o jucărie de la un copil, şi-l puse în vârful zidului, unde acesta nu putea să ajungă.

— De ce-ai făcut asta? protestă Hal. Aş fi putut să-l omor pe porc.

— Fără niciun rost, îi zise Daniel cu compasiune. Nu l-ai fi salvat pe Sir Francis omorând un subaltern. Ţi-ai fi sacrificat propria viaţă şi n-ai fi realizat nimic. Ei ar fi trimis pur şi simplu altul pentru tatăl tău.

Manseer îl scoase pe Sir Francis din carcera subterană. Nu putea să meargă fără ajutor pe picioarele rupte şi bandajate, dar ţinu capul sus când îl târâră în curte.

— Tată! strigă Hal în chinuri. Nu pot să las să ţi se întâmple asta.

Sir Francis se uită la el şi strigă cu o voce suficient de tare cât să ajungă la el, în vârful zidului:

— Fii tare, fiule! De dragul meu, fii tare!

Manseer îl împinse în jos pe scara de sub armurărie.

Ziua fu lungă, mai lungă decât oricare alta trăită vreodată de Hal, iar partea de nord a curţii era umbrită bine când Lentul John reapăru, în sfârşit, de sub armurărie.

— De data asta îl omor pe porcul otrăvit, izbucni Hal, dar Daniel îl prinse din nou, ca să nu se poată mişca atunci când călăul trecu încet pe sub schele şi ieşi pe porţile castelului.

Hop veni în fugă în curte, cu faţa albă ca hârtia, îl chemă pe medicul Companiei şi cei doi dispărură din nou pe scări în jos. De data asta soldaţii îl cărară pe Sir Francis ca pe un gunoi.

— Tată! îl strigă Hal, dar nu primi niciun răspuns, niciun

semn de viaţă.

— Te-am avertizat destul, urlă Hugo Barnard la el.

Veni cu paşi mari pe scânduri şi-l încinse pe spinare cu şase lovituri de bici. Hal nu făcu nicio încercare să evite loviturile, şi Barnard se trase înapoi uimit că nu arăta nicio durere.

— Mai trăncăneşte tu ca un imbecil, şi pun câinii pe tine, promise el, întorcându-se să plece.

Între timp, în curte, medicul Companiei privi cu gravitate cum soldaţii cărau corpul inconştient al lui Sir Francis jos, în celula lui. Apoi, însoţit de Hop, se îndreptă spre apartamentul guvernatorului, în partea de sud a curţii.

Van de Velde înălţă iritat privirea din hârtiile presărate pe biroul lui.

— Da? Ce-i, doctore Saar? Sunt un om ocupat. Sper că n-ai venit să-mi iroseşti timpul.

— Prizonierul, Excelenţa Voastră.

Medicul părea agitat şi apologetic în acelaşi timp. Van de Velde nu-l lăsă să continue, ci se întoarse către Hop, care stătea agitat în spatele doctorului, răsucindu-şi pălăria între degete.

— Cum e, Hop, piratul n-a crăpat încă? Ne-a spus ce vrem să ştim? strigă el şi Hop se retrase un pas.

— E atât de încăpăţânat. N-aş fi crezut niciodată că e posibil la vreo fiinţă umană... se opri el dintr-o lungă, chinuitoare bâlbâială.

— Te-am numit responsabil, Hop.

Van de Velde deveni amenințător din spatele biroului său. Se încălzea la această distracţie de a-l chinui pe nefericitul mic funcţionar, dar medicul interveni.

— Excelenţa Voastră, mă tem pentru viaţa prizonierului. Încă o zi de interogatoriu – s-ar putea să nu supravieţuiască.

Van de Velde se întoarse la el acum.

— Asta, doctore, e scopul principal al întregii afaceri. Courtney e condamnat la moarte. O să moară, ai cuvântul meu de onoare.

Se întoarse la biroul lui şi se lăsă în scaunul moale.

— Nu veni aici să-mi dai ştiri despre decesul lui iminent. Nu vreau să ştiu decât dacă încă e sau nu capabil să simtă durere şi dacă poate să vorbească sau cel puţin să dea un semn că înţelege întrebarea. Ei, este, doctore? se uită van de Velde urât.

— Excelenţa Voastră, îşi îndepărtă doctorul ochelarii şi le lustrui lentilele puternic, în timp ce-şi compunea un răspuns.

Ştia ce voia van de Velde să audă şi ştia şi că nu era înţelept să-l contrazică.

— În momentul de faţă, prizonierul nu e *compos mentis.*

Van de Velde se încruntă şi i-o tăie:

— Ce spui de abilităţile lăudatului călău? Credeam că n-a pierdut niciodată un prizonier, nu neintenţionat oricum.

— Sire, nu discreditez talentul călăului oficial. Sunt sigur că de mâine prizonierul o să-şi recapete cunoştinţa.

— Vrei să spui că mâine are să fie suficient de sănătos pentru a continua interogatoriul?

— Da, Excelenţa Voastră. Asta e opinia mea.

— Păi, mijnheer, ai promis. Dacă piratul moare înainte să fie executat oficial, în conformitate cu hotărârea tribunalului, ai să răspunzi în faţa mea. Populaţia trebuie să vadă justiţia pusă în aplicare. Nu e nimic bun în moartea paşnică a cuiva într-o cameră închisă de sub ziduri. Îl vrem acolo, pe promenadă, să-l vadă toată lumea. Vreau să fac un exemplu din el, înţelegi?

— Da, Excelenţa Voastră.

Doctorul se retrase cu spatele spre uşă.

— Şi tu, Hop. Înţelegi, da? Vreau să ştiu unde a ascuns marfa galionului şi apoi vreau o execuţie straşnică. Pentru binele tău, ai face bine să livrezi ambele aspecte.

— Da, Excelenţa Voastră.

— Vreau să vorbesc cu Lentul John. Trimite-l la mine înainte să înceapă lucrul mâine-dimineaţă. Vreau să mă asigur că-şi înţelege pe deplin responsabilităţile.

— Vă aduc personal călăul, promise Hop.

Era din nou întuneric când Hugo Barnard opri lucrările pe ziduri şi porunci şirului de prizonieri epuizaţi să coboare în curte. Când Hal trecu pe lângă celula tatălui său pe drumul în josul scării, îl chemă cu disperare:

— Tată, mă auzi?

Cum nu există niciun răspuns, lovi în uşă cu ambii

pumni.

— Tată, vorbeşte cu mine. Pentru numele lui Dumnezeu, vorbeşte cu mine!

Măcar de data asta Manseer fu indulgent. Nu făcu nicio încercare să-l forţeze pe Hal să coboare scara, iar Hal pledă din nou:

— Te rog, tată. Sunt Hal, fiul tău. Nu mă recunoşti?

— Hal, murmură o voce pe care n-o recunoscu. Tu eşti, băiatul meu?

— O, Doamne!

Hal se lăsă în genunchi şi-şi apăsă fruntea de dală.

— Da, tată. Eu sunt.

— Fii tare, fiule. N-are să mai dureze mult, dar te conjur, dacă mă iubeşti, ţine-ţi jurământul.

— Nu pot să te las să suferi. Nu pot să las asta să continue.

— Hal!

Vocea tatălui său era din nou, brusc, puternică.

— Nu mai e niciun fel de suferinţă. Am trecut de punctul ăla. Acum nu mai pot să mă rănească decât prin tine.

— Ce pot să fac să-ţi fie mai uşor? Spune-mi, ce pot să fac? pledă Hal.

— Un singur lucru mai poţi să faci acum. Lasă-mă să iau cu mine cunoştinţe despre puterea şi curajul tău. Dacă mă faci să dau greş acum, totul a fost în zadar.

Hal îşi muşcă degetele pumnului strâns, trăgând sânge, în încercarea zadarnică de a-şi înăbuşi suspinele. Vocea

tatălui său se auzi din nou.

— Daniel, eşti acolo?

— Da, căpitane.

— Ajută-l. Ajută-l pe fiul meu să fie bărbat.

— Îţi dau cuvântul meu, căpitane.

Hal înălţă capul, iar vocea lui fu mai puternică.

— N-am nevoie de nimeni să mă ajute. Am să-mi ţin legământul cu tine, tată. N-am să-ţi trădez încrederea.

— Adio, Hal.

Vocea lui Sir Francis începu să se estompeze, ca şi cum el ar fi căzut într-o groapă nesfârşită.

Tu eşti sângele meu şi promisiunea mea de viaţă veşnică. Rămas-bun, viaţa mea.

În dimineaţa următoare, când îl cărară pe Sir Francis de la carcera subterană, Hop şi doctorul Saar merseră de fiecare parte a târgii. Erau amândoi îngrijoraţi, fiindcă silueta sfărâmată care zăcea între ei nu dădea niciun semn de viaţă. Sir Francis nu săltă capul nici chiar când Hal sfidă biciul lui Barnard şi-l chemă de pe ziduri. Îl duseră în jos pe scări, unde Lentul John deja aştepta, dar în câteva minute toţi trei ieşiră în lumina soarelui, Saar, Hop şi Lentul John, şi se opriră scurt să vorbească liniştiţi.

Apoi se îndreptară împreună spre apartamentul guvernatorului şi urcară scările.

Van de Velde era în picioare la fereastra cu vitralii, cercetând corăbiile ancorate la ţărm. Târziu în seara

precedentă intrase în Golful Table un alt galion al Companiei şi îl aştepta pe căpitan să vină la el să-şi prezinte omagiile şi să prezinte un ordin pentru provizii şi alimente. Van de Velde se întoarse cu nerăbdare de la fereastră, să-i vadă pe cei trei bărbaţi care intrau în cabinetul lui.

— *Ja,* Hop?

Se uită la victima lui preferată.

— În sfârşit ţi-ai amintit şi tu odată poruncile mele, nu? Ai adus călăul oficial să-mi vorbească.

Se întoarse la Lentul John.

— Deci, ţi-a spus piratul unde a ascuns comoara? Haide, omule, vorbeşte.

Expresia Lentului John nu se modifică, atunci când zise moale:

— Am lucrat atent, ca să nu deteriorez vinovatul mai mult decât e cazul. Dar aproape am terminat. În scurt timp n-are să-mi mai audă glasul şi nici n-are să mai fie sensibil la convingere.

— Ai reuşit?

Vocea lui van de Velde tremura de furie.

— Nu, nu încă, zise Lentul John. E puternic. N-aş fi crezut cât de puternic. Dar mai e scaunul de tortură. Nu cred că are să reziste la scaunul de tortură. Nimeni nu rezistă la scaunul de tortură.

— Nu l-ai folosit încă? întrebă van de Velde. De ce nu?

— Pentru mine, asta e ultima soluţie. Odată ce sunt puşi

pe scaunul de tortură, nu mai rămâne nimic. E sfârşitul.

— Are să meargă cu asta? vru să ştie van de Velde. Ce se întâmplă dacă încă mai rezistă?

— Atunci nu mai rămân decât spânzurătoarea şi eşafodul, zise Lentul John.

Van de Velde se întoarse lent spre doctorul Saar.

— Ce spui, doctore?

— Excelenţă, dacă aveţi nevoie de o execuţie, atunci trebuie să-l duceţi foarte curând după ce e pus pe scaunul de tortură.

— Cât de curând? întrebă van de Velde.

— Astăzi. Înainte de căderea nopţii. După scaunul de tortură nu mai trece peste noapte.

Van de Velde se întoarse din nou la Lentul John.

— M-ai dezamăgit. Sunt nemulţumit.

Lentul John nu păru să audă mustrarea. Ochii lui nici măcar nu pâlpâiră când îi întoarse privirea lui van de Velde.

— Totuşi, trebuie să facem tot ce putem mai bine în afacerea asta de tot plânsul. Am să poruncesc execuţia la ora trei în după-amiaza asta. Între timp, voi duceţi-vă înapoi şi puneţi piratul pe scaunul de tortură.

— Am înţeles, Excelenţa Voastră, zise Lentul John.

— M-ai dezamăgit o dată. N-o face din nou. Trebuie să fie în viaţă când merge spre spânzurătoare.

Van de Velde se întoarse spre grefier.

— Hop, trimite mesageri în oraş. Declar restul zilei de azi liber în colonie, în afară de munca pe zidurile castelului,

desigur. Francis Courtney are să fie executat la ora trei în după-amiaza asta. Fiecare cetăţean din colonie trebuie să fie acolo. Vreau ca toţi să vadă ce facem cu un pirat. O, şi apropo, asigură-te ca mevrouw van de Velde este informată. Ar fi tare furioasă dacă ar lipsi de la distracţie.

La ora două îl aduseră pe Sir Francis Courtney pe o targă din celula de sub armurărie. Nu se deranjară să-i acopere trupul gol. Chiar şi din înălţimea zidului sudic al castelului şi cu vederea înceţoşată de lacrimi, Hal putu să vadă că trupul tatălui său era grotesc deformat de scaunul de tortură. Fiecare dintre articulaţiile membrelor, umerilor şi pelvisului său erau dislocate, umflate şi cu vânătăi negre.

Jachetelor verzi li se explică în curte detaliile execuţiei. Conduşi de un ofiţer cu sabia trasă, se aşezară în jurul târgii. Douăzeci de oameni mărşăluiau în faţă şi douăzeci urmau în spate, cu muschetele înclinate.

Un tam-tam-tam din toba morţii stabilea ritmul.

Procesiunea şerpui prin porţile castelului, spre promenadă.

Daniel îşi puse braţul în jurul umerilor lui Hal, în timp ce băiatul se uita, alb la faţă şi tremurând în vântul îngheţat. Hal nu făcu nicio mişcare să se tragă departe de el.

Când targa trecu pe sub ei, marinarii care aveau capetele acoperite se descoperiră, desfăşurând zdrenţele murdare şi stând în picioare sumbrii şi tăcuţi.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, căpitane! strigă Ned Tyler. Ai fost cel mai bun om care a întins vreodată o velă!

Dinspre ceilalţi se auziră urale răguşite şi aspre, iar unul dintre uriaşii câini negri ai lui Hugo Barnard scoase un sunet trist şi ciudat de răscolitor.

Pe promenadă, mulţimea aştepta în tăcere, tensionată şi răbdătoare, în jurul spânzurătorii. Părea să fi răspuns convocării fiecare suflet din colonie. Deasupra capetelor lor, Lentul John aştepta sus, pe platformă. Purta şorţ de piele, iar capul îi era acoperit cu masca din biroul lui, masca morţii. Doar ochii şi gura i se vedeau prin fantele în pânza neagră.

Condusă de toboşar, procesiunea mărşălui încet şi cu paşi măsuraţi spre el, iar Lentul John aştepta cu braţele încrucişate pe piept. Chiar şi el întoarse capul când trăsura guvernatorului veni pe alee, prin grădini, şi traversă promenada. Lentul John făcu o plecăciune spre guvernator şi soţia lui, în timp ce Aboli ghidă cei şase cai suri la poalele schelei şi opri vehiculul.

Ochii galbeni ai Lentului John îi întâlni pe-ai Katinkăi prin fantele cârpei negre. Făcu din nou o plecăciune, de data aceasta direct către ea. Ştia, fără ca vorbe să fie rostite, că îi dedica jertfa zeiţei lui, Kali.

— N-are niciun motiv să se dea aşa mare. Bădăranul a făcut o treabă de mântuială până acum, zise van de Velde morocănos. A omorât omul fără să scoată o vorbă de la el. Nu ştiu ce-au să spună tatăl tău şi ceilalţi membri ai Celor şaptesprezece când o să audă că s-a pierdut marfa. O să dea vina pe mine, desigur. Aşa fac mereu.

— Ca de obicei, va trebui să te protejez, dragul meu soţ, zise ea şi se ridică în trăsură, ca să aibă o vedere mai bună.

Escorta se opri la poalele ştreangului şi targa cu silueta liniştită pe ea fu ridicată şi pusă la picioarele Lentului John. Un mormăit se ridică dinspre privitori când călăul îngenunche lângă el, ca să-şi înceapă sinistra treabă.

Puţin mai târziu, când mulţimea scoase un vuiet sinistru, alcătuit din entuziasm, groază şi bucurie obscenă, caii suri se speriară şi se foiră nervos în urma sunetului şi mirosului de sânge uman proaspăt. Cu o faţă impasibilă şi mâini blânde pe frâie, Aboli îi luă din nou sub control. Întoarse încet capul de la îngrozitorul spectacol care avea loc înaintea ochilor lui şi se uită spre zidurile neterminate ale castelului.

Recunoscu silueta lui Hal printre ceilalţi condamnaţi. Era acum aproape la fel de înalt ca Uriaşul Daniel şi avea contururile unui bărbat pe deplin matur. Dar încă avea inimă de copil. N-ar fi trebuit să se uite la asta. Niciun bărbat sau băiat n-ar fi trebuit să se uite vreodată la moartea tatălui său.

Însăşi inima mare a lui Aboli părea că ar putea să explodeze în coşul pieptului, dar faţa îi era încă impasibilă sub cicatricele tatuajelor. Când corpul lui Sir Francis Courtney se ridică lent în aer şi mulţimea urlă din nou, se uită iarăşi la eşafod. Presiunea Lentului John pe funie fu blândă şi sigură când îl ridică pe Sir Francis de gât de pe targă. Era nevoie de o atingere delicată, ca să nu

plesnească vertebrele şi totul să se încheie prea curând. Era o chestiune de mândrie pentru el ca această ultimă scânteie de viaţă să nu se stingă din acea păstaie ruptă până după atârnarea viscerelor.

Ferm, Aboli întoarse ochii şi se uită din nou la silueta nefericită şi tragică a lui Hal Courtney, pe zidurile castelului.

„Nu trebuie să plângem pentru el, gundwane. A fost om şi a trăit o viaţă de om. A navigat pe fiecare ocean, a luptat aşa cum un războinic trebuie să lupte. Cunoştea stelele şi firea oamenilor. N-a avut stăpân şi nu s-a abătut din faţa niciunui duşman. Nu, gundwane, tu şi cu mine nu trebuie să-l plângem. El nu va muri niciodată cât timp locuieşte în inimile noastre”.

Timp de patru zile, trupul dezmembrat al lui Sir Francis Courtney rămase expus în public. În fiecare dimineaţă când lumina creştea, Hal privea în jos de pe ziduri şi-l vedea încă agăţat acolo. Pescăruşii veneau de pe plajă, într-un nor negru şi alb de aripi şi se certau chirăind pe festin. Când erau sătui, se cocoţau pe balustrada spânzurătorii şi văruiau scândurile în alb cu găinaţul lor lichid.

De data asta, Hal urî acuitatea propriei vederi, care nu-l scutea de niciun detaliu al cumplitei transformări care avea loc în timp ce el privea.

Din a treia zi, păsările ciuguliră carnea de pe craniul tatălui său, astfel încât acesta rânji la cer cu orbite goale.

Orăşenii care treceau pe promenada deschisă în drumul lor spre castel mergeau pe direcţia vântului dinspre eşafodul pe care atârna el, iar când treceau, doamnele ţineau la feţe plicuri cu ierburi uscate.

Totuşi, în zorii celei de-a cincea zile de când Hal privea în jos către spânzurătoare, aceasta era goală. Rămăşiţele jalnice ale tatălui său nu mai atârnau acolo şi pescăruşii plecaseră înapoi pe plajă.

— Slavă Domnului celui milostiv, îi şopti Ned Tyler lui Daniel. Acum, tânărul Hal poate să înceapă să se vindece.

— Totuşi, e ciudat că au luat cadavrul atât de repede.

Daniel era nedumerit.

— N-aş fi crezut că van de Velde ar putea să fie atât de plin de compasiune.

Sukeena îi arătă cum să scoată grătarul la unul dintre gemuleţele din spate ale odăilor sclavilor şi cum să-şi treacă trupul mare prin acesta.

Odată cu trecerea anilor, vigilenţa paznicului de noapte al reşedinţei scăzuse şi lui Aboli nu-i fu greu să evadeze de sub supraveghere.

Trei nopţi la rând plecase din odăile sclavilor. Sukeena îl avertizase că trebuie să se întoarcă cu cel puţin două ore înainte de ivirea zorilor, căci la acea oră paznicul avea să se trezească şi să dea un spectacol de vigilenţă, ca să impresioneze tot personalul.

Odată ce scăpă peste ziduri, lui Aboli îi luă mai puţin de-

o oră să alerge prin întuneric până la marginea coloniei, marcată de un gard viu de tufe de migdale amare plantate la porunca guvernatorului. Deşi gardul viu era neregulat şi încă existau mai multe goluri decât bariere pe lungime, aceasta era linia peste care niciun cetăţean nu putea să treacă fără permisiune. Pe de altă parte, niciunuia dintre triburile de boşimani împrăştiate care locuiau pe câmpia pustie, nemărginită, în munţi şi în păduri nu-i era permis să treacă de gard şi să intre în colonie. La ordinele Companiei, aveau să fie împuşcaţi sau spânzuraţi dacă încălcau hotarul. VOC nu mai era dispus să tolereze trădarea sălbaticilor, hoţia lor vicleană sau beţia, când reuşeau să pună mâna pe alcool. Prostituţia absurdă a femeilor lor, care îşi ridicau fustele scurte din piele pentru un pumn de mărgele sau un fleac neînsemnat, era o ameninţare la adresa moralei cetăţenilor coloniei cu frica lui Dumnezeu. Membrilor tribului care puteau fi utili ca soldaţi şi servitori li se permitea să rămână în colonie, dar ceilalţi erau alungaţi în pustietatea de unde veneau.

În fiecare noapte, Aboli depăşea acest hotar şi rătăcea ca o fantomă neagră şi tăcută peste câmpia plată ale cărei întinderi mari tăiau Muntele Table şi bastioanele de dealuri mai mici din apropierea acestuia.

Animalele sălbatice nu fuseseră alungate de pe aceste câmpii, căci celor câţiva vânători albi li se permisese să treacă de graniţele coloniei ca să le hăituiască. Aici, Aboli auzi din nou, cu inima strânsă, corul sălbatic al unei familii

de lei la vânătoare, care îi amintea de copilărie. Leoparzii se mişcau înainte şi-napoi şi tuşeau în desişuri şi simţi de multe ori nevăzute turme de antilope, ale căror copite tropoteau în noapte.

Aboli avea nevoie de un bivol negru. De două ori fusese atât de aproape, că mirosise turma de bufali din desis. Mirosul îi amintea de cirezile de vite ale tatălui său, pe care le păscuse în copilărie, înainte de circumcizia lui. Auzise mugetele animalelor mature şi mugetele viţeilor neînţărcaţi, se luase după urmele de copite şi văzuse stropii de bălegar umed încă scoţând aburi în lumina lunii. Dar de fiecare dată când se apropia de turmă, vântul îl trăda. Îl simţeau şi plecau cu zgomot prin tufişuri, galopând până când sunetul fugii lor se topi. Aboli nu mai putea să le urmărească, fiindcă era trecut de miezul nopţii şi el era încă la ore distanţă de gardul de migdale amare şi de celula lui din odăile sclavilor.

În a treia noapte îşi încercă şansa de-a se târî afară pe fereastra de la odăile sclavilor cu o oră mai devreme decât îl avertizase Sukeena că ar fi fost înţelept. Unul dintre câini se repezise la el, dar înainte să reuşească să dea alarma, Aboli îl potolise cu un fluierat blând. Dulăul îl recunoscu şi-i mirosi mâna. El îl mângâie pe cap şi-i şopti încet în limba pădurilor şi-l lăsă scheunând încet şi dând din coadă, în timp ce el alunecă pe perete ca o umbră întunecată.

În timpul vânătorilor sale anterioare descoperise că în fiecare noapte turma de bivoli părăseşte fortăreaţa pădurii

dese ca să bea apă dintr-o baltă la vreo milă de gardul viu de hotar. Ştia că, dacă va trece înainte de miezul nopţii, era posibil să-i prindă în timp ce încă se adăpau. Ar fi fost cea mai bună şansă a lui să reuşească să aleagă un taur şi să-l vâneze.

Din scorbura unui copac de la marginea pădurii îşi recuperă arcul pe care-l cioplise dintr-o ramură de măslin sălbatic. Sukeena furase singura săgeată de fier din colecţia de arme pe care guvernatorul Kleinhans o încropise în timpul serviciului său în Indii, care acum atârna pe zidurile reşedinţei. Era puţin probabil că avea să i se observe lipsa dintre atâtea zeci de săbii, scuturi şi cuţite din panoplie.

— Am să ţi-o dau înapoi, îi promise el Sukeenei. N-o să suferi, dacă dăm greş.

— Nevoia ta e mai mare decât riscul meu, zise ea, în timp ce-i strecură sub scaunul trăsurii vârful săgeţii înfăşurat într-o bucată de pânză. Şi eu am avut un tată căruia i s-a refuzat o înmormântare decentă.

Aboli montă vârful săgeţii la o coadă de trestie şi le legă la un loc cu sfoară şi smoală. Puse penele jumulite de la şoimii de vânătoare adăpostiţi în coliviile din spatele grajdurilor. Totuşi, n-avusese timp să caute larvele de insecte din care să fabrice otravă pentru pană, şi aşa trebui să se bazeze că această singură săgeată chiar o să-şi atingă ţinta.

Acum, că Aboli vâna în umbră, el însuşi o umbră tăcută

şi alunecoasă, îşi regăsi vechile abilităţi uitate şi îşi reaminti învăţăturile pe care le primise când era copil de la bătrânii tribului său. Simţea vântul nopţii mângâindu-i încet pieptul gol şi braţele şi în fiecare moment era conştient de direcţia acestuia, în timp ce înconjura balta, până când îi suflă direct în faţă. Îi aduse duhoarea de bovine din prada pe care o căuta.

Vântul era suficient de puternic ca să agite stuful înalt şi să acopere orice sunet ar fi făcut ca să se mişte rapid pe ultimele sute de paşi. Deasupra freamătului vântului de nord şi foşnetului trestiilor auzi un fornăit, îngheţă şi puse singura săgeată în crestătură.

„O să vină leii la apă înaintea turmei?”, se întrebă el, fiindcă fusese un sunet leonin.

Se uită înainte şi auzi un sunet grozav de copite greoaie din noroiul bălţii. Deasupra capetelor vălurite ale stufului se mişcă o siluetă întunecată, mare cât un munte în lumina lunii.

— Un bivol, murmură el. Un bivol uriaş!

Bivolul termină de băut. Vicleana sălbăticiune bătrână venise înaintea bivoliţelor şi viţeilor din turmă. Avea spatele acoperit cu noroi din baltă şi înaintă greoi spre locul unde bărbatul stătea pe vine.

Când se lăsă în jos între tulpinile care se legănau, Aboli îşi pierdu din raza vizuală prada şi o lăsă să se apropie. Dar o simţea după sunetul respiraţiei grele şi după foşnetul trestiilor pe lângă care trecea. Bivolul era foarte aproape, şi

totuşi în afara vederii lui Aboli, şi, dintr-odată, îşi scutură capul când tulpinile de trestie i se încurcară în coarne, iar urechile îi fremătară.

„Dacă întind acum mâna, pot să-i ating botul”, se gândi Aboli.

Fiecare nerv îi era la fel de întins precum coarda arcului pe care îl strângea între degete.

Stuful se despărţi în faţa lui Aboli şi un cap masiv îşi făcu apariţia, cu coarnele curbate strălucind în lumina lunii. Brusc, bivolul simţi că ceva rău, un pericol ascuns era aproape şi se opri, înălţându-şi capul uriaş şi negru. Când ridică botul ca să adulmece aerul, nasul îi era umed şi lucios şi din gură îi curgea salivă. Îşi dilată nările şi fornăi în aer. Aboli îi simţea răsuflarea fierbinte pe pieptul gol şi pe faţă.

Bivolul întoarse capul, iscodind după miros de om sau felină, după un vânător ascuns. Aboli rămase în continuare nemişcat. Ţinea arcul greu perfect întins.

Forţa ramurii de măslin şi a corzii din intestin a arcului era atât de mare, încât chiar şi muşchii de granit ai braţelor şi umerilor lui se bombaseră şi tremurau de la efort.

Când bivolul întoarse capul, dezvălui adâncitura din spatele urechii, unde gâtul se îmbina cu osul craniului şi cu masivele protuberanţe ale coarnelor. Aboli mai ţinti preţ de o bătaie de inimă, apoi slobozi săgeata. Aceasta fulgeră şi zbârnâi în lumina lunii, ţâşnind din mâna lui şi îngropându-se pe jumătate în gâtul negru şi masiv.

Bivolul se clătină în spate. Dacă săgeata nimerise locul dintre vertebre, după cum nădăjduia Aboli, avea să cadă unde se afla, dar vârful de fier lovi coloana vertebrală şi fu deviat de os. Intră pieziş, însă tăie marea arteră din spatele fălcii. Când bivolul împunse şi lovi la impactul dur al metalului, artera secţionată erupse şi un val de sânge zbură în aer, negru ca o pană de struţ în lumina lunii.

Bivolul alergă pe lângă Aboli, cu uriaşele coarne în faţă. Dacă Aboli n-ar fi lăsat jos arcul şi nu s-ar fi aruncat într-o parte, vârful lustruit al acestora, când trecu şuierând la o lăţime de deget de buricul lui, l-ar fi străpuns şi i-ar fi sfâşiat măruntaiele.

În genunchi, Aboli îşi ciuli urechile să urmărească prăbuşirea iminentă a prăzii sale în tufişuri. Aceasta veni brusc, la scurt timp.

Fu o pauză lungă, încordată, în care putu să audă respiraţia animalului şi răpăitul jetului de sânge pe frunzele tufelor scunde din jur.

Apoi auzi cum bivolul se clatină şi se împleticeşte în spate, încercând să rămână în picioare, în timp ce forţele părăseau trupul lui uriaş, scurgându-se odată cu şuvoiul de sânge întunecat. Animalul căzu greu, făcând să se cutremure pământul sub picioarele goale ale lui Aboli.

O clipă mai târziu se auzi mugetul aspru al morţii şi după aceea o linişte dureroasă. Chiar şi păsările de noapte şi broaştele-bou din mlaştină fură reduse la tăcere de vaietul îngrozitor. Părea că toată pădurea îşi ţine respiraţia

la plecarea unei astfel de creaturi puternice. Apoi, încet, noaptea prinse viaţă din nou, broaştele cântară şi orăcăiră din stuf, un caprimulg ţipă şi, în depărtare, o bufniţă huhui cu jale.

Aboli jupui bivolul cu cuţitul pe care Sukeena îl furase de la bucătăria reşedinţei. Împături pielea şi o legă cu o frânghie din scoarţă de copac. Era destul de grea chiar şi pentru puterile lui. Se chinui să şi-o pună pe cap. Lăsă carcasa goală pentru haitele de hiene prădătoare de noapte şi stolurile de vulturi, berze carnivore, creţi şi ciori, care aveau s-o găsească cu prima geană a dimineţii, şi porni înapoi spre colonie şi spre muntele cu vârf plat ca o masă, profilat în lumina stelelor. Chiar şi cu povara pe cap, se mişca repede, în felul războinicilor din tribul lui cu care reîncepea să se obişnuiască, după două decenii petrecute pe mări, pe o corabie. Îşi aminti atât de demult uitatele obiceiuri şi înţelepciuni tribale, recăpătându-şi abilităţi vechi, devenind din nou un adevărat fiu al acestui pământ african uscat de soare.

Urcă pe pantele joase ale muntelui şi lăsă pielea într-o crăpătură din stâncă. O acoperi cu bolovani mari, fiindcă hienele rătăceau şi pe-aici, atrase de gunoiul, resturile şi canalizarea coloniei.

Când puse şi ultimul bolovan, se uită în sus la cer şi văzu că scorpionul încârligat cădea rapid spre orizontul întunecat. Numai atunci îşi dădu seama cât de iute trecuse noaptea şi plecă, sărind în jos pe pantă. Ajunse la marginea

grădinilor Companiei chiar când primul cântat al cocoşului răsună în întuneric.

Mai târziu în acea dimineaţă, în timp ce-şi aştepta pe bancă, împreună cu alţi sclavi, în faţa bucătăriei, castronul cu terci şi lapte acru covăsit, Sukeena trecu în drum spre treburile ei gospodăreşti.

— Te-am auzit când te-ai întors azi-noapte. Ai întârziat prea mult, şopti ea fără să întoarcă capul pe tulpina de orhidee a gâtului ei. Dacă te prind, o să ne faci probleme mari tuturor şi o să se aleagă praful de planurile noastre.

— Aproape am terminat ce aveam de făcut, rosti el încet. În seara asta o să ies pentru ultima oară.

Ai grijă, Aboli. Sunt multe în joc, zise ea şi plecă mai departe.

În ciuda avertismentului ei, îl ajutase cu tot ce îi ceruse şi, fără s-o privească, Aboli şopti în barbă: „Micuţa asta are inimă de leoaică”.

În acea seară, când casa se linişti, el trecu prin grilaj. Câinii fură calmaţi din nou de fluieratul lui şi îi aruncă fiecăruia bucăţi de cârnaţi uscaţi. Când ajunse la zidul de mai jos de peluze, se uită la stele şi văzu pe cer prima strălucire blândă a răsăritului de lună. Sări peste el şi, continuând să evite drumul, se ghidă, pipăind exteriorul zidului, spre aşezare.

Nu erau mai mult de trei sau patru lumini slabe la cabanele şi clădirile din sat. Pe cele patru corăbii ancorate în golf ardeau felinare în vârfurile catargelor. Castelul era o

siluetă întunecată şi deprimantă în lumina stelelor.

Aşteptă la marginea promenadei şi îşi ciuli urechile la sunetele nopţii. Odată, când era pe cale s-o pornească peste terenul deschis, auzi râs de beţiv şi frânturi de cântec, în timp ce un grup de soldaţi de la castel se întorcea după o seară de dezmăţ în cocioabele primitive de pe malul mării, care treceau drept taverne în acest loc îndepărtat, vânzând alcool brut de fermentaţie pe care sălbaticii îl numeau *dop.* Unul dintre petrecăreţi ducea o torţă înmuiată în catran. Flăcările oscilară nesigur când omul se opri în faţa spânzurătorii din mijlocul promenadei şi strigă o insultă către cadavrul care încă atârna pe ea. Camarazii lui beţi se amuzară şi izbucniră în râs, iar apoi se împleticiră spre castel.

Când dispărură prin porţi, iar liniştea şi întunericul se aşternură, Aboli se mişcă rapid. Deşi nu vedea la mai mult de câţiva paşi în faţă, îl ghidă mirosul de putreziciune; numai un leu mort miroase la fel de puternic ca un cadavru uman în putrefacţie.

Corpul lui Sir Francis Courtney fusese decapitat şi perfect tranşat. Lentul John folosise satârul de măcelar ca să ciopârţească oasele mai mari. Aboli coborî capul din ţepuşa în care fusese tras. Îl înfăşură într-o pânză albă curată şi o puse în desaga pe care o purta. Apoi preluă şi celelalte părţi ale cadavrului. Câinii din sat căraseră unele oase mai mici, dar chiar şi lucrând în întuneric Aboli reuşi să recupereze ce mai rămăsese, închise catarama de piele a

sacului, îl aruncă peste umăr şi alergă din nou spre munte.

Sukeena cunoştea bine muntele, fiecare râpă, costişă şi colţ de stâncă. Ea îi explicase cum să găsească intrarea îngustă şi ascunsă în peştera în care, cu o noapte în urmă, lăsase pielea jupuită de pe bivol. În lumina lunii în creştere, se întoarse acolo fără greş. Când ajunse la intrare, se opri şi dădu repede la o parte bolovanii care acopereau pielea de bivol. Apoi, se târî în spaţiul îngust şi trase tufele care atârnau de pe roca de deasupra, ca să ascundă intrarea întunecată în cavernă.

Mânui abil cremenea şi amnarul ca să aprindă una dintre lumânările furnizate de Sukeena. Ascunzând flacăra cu mâinile făcute căuş de vreun posibil observator de la Poalele muntelui, înaintă şi merse în patru labe în tunelul natural jos, trăgând desaga după el.

Aşa cum îi zisese Sukeena, tunelul se deschise brusc într-o cavernă destul de înaltă ca să-i permită să stea în picioare. Ţinu lumânarea deasupra capului şi văzu că peştera era un loc de înmormântare potrivit pentru un mare şef. La capătul din fund era chiar şi o lespede naturală de piatră. Lăsă desaga pe aceasta şi se târî înapoi ca să ia pielea de bivol.

Înainte să intre din nou în tunel, se uită peste umăr şi se reorientă în direcţia răsăritului de lună.

— Am să-l aşez cu faţa ca să salute pe vecie mii de luni şi toate răsăriturile! zise el încet şi târî pielea grea în cavernă şi o întinse pe jos.

Aşează lumânarea pe lespedea de piatră şi începu să despacheteze sacul. Mai întâi puse deoparte micile ofrande şi obiecte ceremoniale pe care le adusese cu el. Apoi luă de jos capul acoperit al lui Sir Francis şi-l puse în mijlocul pieii de bivol. Îl împachetă cu respect şi nu arătă nicio repulsie pentru mirosul dulceag intens de putreziciune care umplea încet caverna. Adună toate celelalte părţi dezmembrate ale corpului şi le aranjă în ordinea lor naturală, legându-le la loc cu fire subţiri de frânghie de scoarţă, până când Sir Francis fu în faţa lui, cu genunchii traşi până sub bărbie şi cu braţele îmbrăţişând picioarele, în poziţia fetusului. Apoi, împături pielea umedă a bivolului atât de strâns în jurul lui, că nu mai rămase expusă decât faţa lui distrusă. Cusu faldurile pieii în jurul lui, ca să se usuce ca într-un sarcofag. Fu o sarcină lungă şi meticuloasă şi când lumânarea arse şi se scurse într-o baltă proprie de ceară lichidă, aprinse alta de la ciot şi continuă să lucreze.

Când termină, luă pieptănul din carapace de broască-ţestoasă, tot un dar de la Sukeena, şi pieptănă pletele încâlcite care încă erau lipite de craniul lui Sir Francis şi le împleti frumos. În cele din urmă ridică trupul de jos şi-l puse pe lespedea de piatră. Îl întoarse cu grijă cu faţa spre răsărit, să se uite pentru totdeauna spre răsăritul de lună şi spre zori.

Rămase o bună bucată de vreme ghemuit sub lespede şi se uită spre capul distrus, văzându-l cu ochii minţii aşa cum fusese odată. Faţa tânărului marinar viguros care-l salvase

din cala sclavilor cu două decenii în urmă.

În cele din urmă se ridică şi începu să adune obiectele funerare pe care le adusese. Le aşeză pe rând pe poliţă, în faţa corpului lui Sir Francis. Mica machetă de corabie o sculptase cu mâinile lui. Nu fusese timp să acorde atenţie detaliilor şi era brută şi copilărească. Totuşi, cele trei catarge aveau velatură, iar numele scrijelit în pupa era *Lady Edwina.*

— Fie ca această corabie să te ducă peste oceane întunecate către uscatul unde să te aştepte femeia al cărui nume îl poartă, şopti Aboli.

Apoi puse cuţitul şi arcul de lemn de măslin lângă corabie.

— N-am nicio sabie cu care să te înarmez, dar fie ca aceste arme să te apere în locurile întunecate.

Apoi oferi castronul cu mâncare şi sticla cu apă.

— Fie ca niciodată să nu mai suferi de foame sau de sete.

În cele din urmă, puse o cruce de lemn confecţionată de el şi decorată cu coajă verde de scoică abalone, os alb şi pietricele strălucitoare din albia râului.

— Fie ca această cruce cu care Dumnezeul tău te-a călăuzit în viaţă să te ghideze şi în moarte, zise el punând crucea în faţa ochilor goi ai lui Sir Francis.

Îngenunchind pe podeaua cavernei, făcu un foc mic şi-l aprinse de la lumânare.

— Fie ca acest foc să te încălzească în întunericul lungii

tale nopţi.

Apoi cântă în limba sa maternă imne funerare şi cântecul călătorului de drum lung, bătând încet din palme ca să păstreze măsura şi să arate respect. Când flăcările focului se micşorară, se ridică şi se îndreptă spre intrarea în cavernă.

— Adio, prietene, zise el. Rămas-bun, tată!

Guvernatorul van de Velde era un om prudent.

La început, nu-i permise lui Aboli să mâne trăsura.

— Ăsta e un capriciu pe care n-am să ţi-l refuz, draga mea, îi zise soţiei lui. Dar băiatul e un sălbatic negru. Ce ştie el despre cai?

— E chiar foarte bun, de departe mai bun decât bătrânul Fredricus. Katinka râse. Şi arată atât de splendid în noua livrea pe care am gândit-o pentru el!

— Livreaua cafenie de lux şi pantalonii scurţi o să fie mai puţin interesanţi pentru mine când o să-mi frângă gâtul, zise van de Velde, dar, în ciuda îndoielilor lui, urmări modul în care Aboli se ocupa de atelaj.

În prima dimineaţă când Aboli îl duse pe guvernator de la reşedinţă la apartamentul lui de la castel, în timp ce trăsura traversa promenada şi se apropia de porţile castelului se produse o agitaţie şi zarvă printre deţinuţii care lucrau pe ziduri. Îl recunoscură pe Aboli stând pe scaunul vizitiului cu biciul lung în mâinile cu mănuşi albe.

Hal dădu să-i strige ca să-l salute, dar se opri la timp. Nu

durerea ascuţită de la biciul lui Barnard îl descurajă, ci faptul că-şi dăduse seama că n-ar fi fost înţelept să le reamintească răpitorilor lui că Aboli fusese camaradul lui pe corabie. Olandezii se aşteptau ca el să considere un negru drept sclav, şi nu companion.

— Nimeni să nu-l salute pe Aboli, îi şopti el repede lui Daniel, muncind din greu alături de el. Ignoraţi-l. Dă mai departe.

Porunca trecu printre oamenii de pe schelă şi apoi la cei care munceau în curte. Când trăsura intră pe porţi către turnanta gărzii de onoare şi saluturile ofiţerilor garnizoanei, niciunul dintre condamnaţi nu îi dădu nicio atenţie. Se dedicau muncii grele cu blocurile, cu echipamentele şi cu barele de fier.

Aboli stătea pe capra vizitiului ca o figură sculptată de galion, uitându-se direct în faţă. Ochii lui negri nici măcar nu clipiră în direcţia lui Hal. Trase atelajul la baza treptelor şi sări jos ca să desfăşoare scara pliantă şi să-l ajute pe guvernator să coboare. De îndată ce van de Velde se opinti în sus pe trepte şi dispăru în apartamentul său, Aboli se întoarse la locul lui şi se aşeză, privind drept înainte. La scurt timp, gardienii şi temnicerii uitară de prezenţa lui tăcută, întorcându-şi atenţia la îndatoririle lor, şi castelul intră în rutina sa.

Trecu o oră şi unul dintre cai scutură din cap şi se foi. Hal observă cu coada ochiului că Aboli trage de frâu ca să agite uşor animalul. Apoi coborî fără grabă şi se duse la

capul acestuia. Îl prinse de hamul de piele şi-l mângâie pe cap murmurându-i dezmierdări. Surul se linişti imediat sub atingerea lui, şi Aboli se lăsă pe un genunchi şi-i ridică mai întâi un picior şi apoi altul, examinându-i copitele să nu aibă vreo rană.

Încă într-un genunchi şi ascuns de trupul calului, ca să nu fie văzut de vreunul dintre gardieni sau supraveghetori, se uită pentru prima dată în sus la Hal. Privirile lor se întâlniră pentru o clipă. Aboli dădu din cap aproape imperceptibil şi deschise pumnul drept ca Hal să zărească bucăţica din hârtie albă făcută sul în palma lui, apoi închise pumnul şi se ridică în picioare. Se duse la atelaj, examinând fiecare animal şi făcând ajustări fine la ham. În cele din urmă, se întoarse şi se rezemă de peretele de piatră de lângă el, aplecându-se să-şi şteargă stratul fin de praf de pe cizme.

Hal îl privi cum ia sulul subţire de hârtie şi îl strecoară într-o crăpătură din zidărie.

Se îndreptă şi se întoarse pe locul vizitiului, să aştepte ordinele guvernatorului.

Van de Velde nu arăta niciodată consideraţie pentru un servitor, un sclav sau un animal. Toată acea dimineaţă, atelajul de suri aşteptă cu răbdare înhămat, cu Aboli liniştindu-i din timp în timp. Un pic înainte de prânz, guvernatorul apăru din nou din birourile Companiei şi mână el însuşi înapoi la reşedinţă, pentru masa de prânz.

În amurg, când condamnaţii obosiţi coborâră în curte,

Hal se împiedică atunci când atinse pământul, căzu şi se sprijini cu mâna ca să se echilibreze. Cu abilitate, culese bucăţica de hârtie din crăpătura zidăriei, de unde o lăsase Aboli.

Odată ajuns în carcera subterană, Hal avu lumină doar de la torţa din suportul din vârful scării, cât să poată să citească mesajul. Era scris de o mână fină şi îngrijită, pe care n-o recunoscu. În ciuda tuturor indicaţiilor personale ale lui Hal şi ale tatălui acestuia, scrisul de mână al lui Aboli nu fusese niciodată altfel decât mare, lăbărţat şi incorect.

Părea că altcineva scrisese aceste cuvinte. În hârtie era înfăşurat un mic ciot de cărbune, pus acolo pentru ca Hal să-şi scrie răspunsul pe verso.

„Căpitanul îngropat cu cinste”.

Inima lui Hal tresări când citi asta. Deci, Aboli coborâse de pe spânzurătoare cadavrul mutilat al tatălui său.

„Ar fi trebui să ştiu că el îi va oferi tatălui meu această dovadă de respect”, îşi zise.

Mai era doar un cuvânt.

„Althuda?”

La început, Hal fu nedumerit. Apoi înţelese că Aboli sau cel care scrisese mesajul se interesa de bunăstarea celuilalt prizonier.

— Althuda! chemă el încet. Eşti treaz?

— Salutări, Hal. Ce se aude?

— Cineva de afară întreabă de tine.

Se aşternu o lungă tăcere, timp în care Althuda se gândi

la asta.

— Cine întreabă?

— Nu ştiu.

Hal nu putea să explice fiindcă era sigur că temnicerii trăgeau cu urechea la aceste schimburi de replici.

O altă tăcere lungă.

— Pot să ghicesc, zise Althuda. Şi tu la fel. Am mai discutat despre ea. Poţi să trimiţi un răspuns? Spune-i că sunt în viaţă.

Hal frecă bucata de cărbune pe perete, ca să-i ascută vârful, şi scrise: „Althuda bine”.

Literele sale erau mici şi înghesuite, căci n-avu loc pentru mai mult pe hârtie.

În dimineaţa următoare, când fură conduşi afară pentru a începe corvoada pe schele, Daniel îl camuflă pe Hal pentru un moment, cât avu nevoie ca să împingă bucăţica de hârtie în aceeaşi crăpătură din care o luase.

În mijlocul dimineţii, Aboli îl aduse pe guvernator de la reşedinţă şi trase din nou la baza scărilor. Aboli rămase pe capră mult timp după ce van de Velde dispăru în biroul lui. Într-un final se uită firesc în sus la un stol de grauri cu aripi roşii care cobora de pe stânci să se aşeze pe zidurile bastionului estic şi să dea frâu liber unui fluierat deprimant, jalnic. De la păsări, ochii lui se îndreptară spre Hal, care înclină uşor din cap. Aboli coborî încă o dată şi îngriji de cai, oprindu-se lângă zid ca să-şi ajusteze curelele de la cizme şi, cu iuţeala de mână a unui magician, recuperă mesajul

din crăpătura din zid. Hal respiră uşurat când văzu asta, fiindcă înfiinţaseră propria lor cutie poştală.

Nu riscară să facă schimb de mesaje în fiecare zi. Uneori, putea să treacă o săptămână sau mai mult înainte ca Aboli să dea din cap către Hal şi să strecoare un bilet în zid.

Dacă Hal avea un mesaj, dădea acelaşi semnal, iar Aboli îi lăsa hârtie şi cărbune.

Al doilea bilet primit de Hal fu un mesaj cu o scriere frumoasă şi delicată: „A. e în siguranţă. Orhideea trimite inima ei”.

— E orhideea de care am vorbit? îl întrebă Hal pe Althuda în acea noapte. Îţi trimite inima ei şi spune că eşti în siguranţă.

— Nu ştiu cum a reuşit, dar trebuie să cred şi să-i fiu recunoscător pentru asta, ca şi pentru multe altele.

Se simţea o uşurare în vocea lui Althuda.

Hal ţinu bucăţica de hârtie la nas şi-şi închipui că detectează o mică urmă de parfum pe ea. Se ghemui pe paiele lui jilave dintr-un colţ al celulei. Se gândi la Sukeena până când somnul îl birui. Amintirea frumuseţii ei era ca flacăra unei lumânări în întunericul de iarnă al carcerei subterane.

Guvernatorul van de Velde se îmbătase. Stropise supa cu vin de Renania şi peştele şi homarul cu vin de Madeira. Vinuri roşii de Burgundia însoţiseră tocana de oaie şi

plăcinta de porumbel. Sorbise cu nesaţ înghiţitură cu înghiţitură cu carne de vită şi le amestecase pe toate cu câte o duşcă de gin bun olandez. Când în cele din urmă se ridicase de la masă, se sprijinise cu o mână pe braţul soţiei sale, împleticindu-se către locul lui de lângă foc. De obicei, ea nu era atât de atentă, dar în acea seară fusese afectuoasă şi veselă, râzând la glumele lui, pe care cu alte ocazii le-ar fi ignorat, şi-i reumpluse paharul cu propria mână graţioasă înainte ca acesta să fi fost golit pe jumătate. Dacă era să se gândească, nu putea să-şi amintească de când nu mai cinaseră singuri, doar ei doi, ca o pereche de îndrăgostiţi.

Măcar de data asta nu fusese silit să suporte compania bădăranilor rustici din aşezare sau linguşirea slugarnică a slujitorilor ambiţioşi ai companiei sau, cea mai mare binecuvântare dintre toate, prezenţa şi fanfaronada pungaşului îndrăgostit Schreuder.

Se prăbuşi în fotoliul adânc din piele de lângă foc şi Sukeena îi aduse o cutie cu trabucuri bune olandeze, să aleagă dintre ele. Când îi ţinu lumânarea să aprindă, el se uită cu un ochi lasciv la partea din faţă a costumului ei. Umflătura graţioasă a sânilor de fetiţă, între care se cuibărea exotica broşă din jad, îl mişcă atât de mult, că îşi simţi vintrele umflate şi congestionate plăcut.

Katinka îngenunchease în faţa vetrei deschise, dar îl privi atât de îngrijorată, încât el se temu pentru o clipă că îl văzuse uitându-se cu jind la sânii sclavei. Dar apoi ea zâmbi

şi luă vătraiul care se încălzea în foc şi-i băgă vârful aprins în vasul de piatră cu vin parfumat. Acesta fierse şi scoase aburi, şi ea umplu un bol cu el şi i-l aduse înainte să se răcească.

— Frumoasa mea soţie! bolborosi el. Micuţa mea dragă.

Toastă către ea cu bolul. Încă nu era atât de beat sau naiv să nu-şi dea seama că avea să fie un preţ de plătit pentru această bunătate neobişnuită. Întotdeauna era.

Îngenuncheată în faţa lui, Katinka se uită la Sukeena, care stătea la îndemână.

— Asta e tot pentru seara asta, Sukeena. Poţi să te retragi acum.

Îi zâmbi sclavei cu înţeles.

— Vă doresc somn dulce şi vise despre paradis, stăpâne şi stăpână.

Sukeena făcu o plecăciune graţioasă şi ieşi uşor din cameră. Trase panoul oriental sculptat al uşii în urma ei şi îngenunche acolo în linişte, cu faţa lipită de el. Astea erau poruncile stăpânei ei.

Katinka voia ca Sukeena să asiste la ceea ce se întâmpla între ea şi soţul ei. Ştia că aşa avea să strângă nodul care o lega pe sclavă de ea.

Acum Katinka se mută în spatele scaunului soţului ei.

— Ai avut o săptămână atât de grea, zise ea blând. Afacerea cu furtul corpului piratului de pe eşafod, iar acum noile ordonanţe de la Cei şaptesprezece, privind recensământul şi fiscalitatea. Bietul meu soţ drag, lasă-mă

să-ţi fac un masaj la umeri.

Îi scoase peruca şi-l sărută în vârful capului. Părul lui îi gâdilă buzele şi, stând în spate, îşi îngropă degetele în umerii duri. Van de Velde oftă de plăcere, nu numai de la senzaţia că i se relaxau muşchii, dar şi fiindcă recunoştea în asta un preludiu la rara dispensă la favorurile ei sexuale.

— Cât de mult mă iubeşti? întrebă ea şi se aplecă să-l ciugulească de ureche.

— Te ador, scăpă el. Te divinizez.

— Eşti întotdeauna atât de bun cu mine!

Vocea ei părea înecată de o emoţie care îi făcea pielea de găină.

— Vreau să fiu drăguţă cu tine. I-am scris tatălui meu. Trebuia să explic împrejurările morţii piratului şi că n-a fost vina ta pentru ce s-a întâmplat. Am să-i dau scrisoarea căpitanului galionului care pleacă spre casă, să i-o predea lui papa în persoană.

— Pot să văd scrisoarea înainte de-a o trimite? întrebă el precaut. Ar avea mai multă greutate dacă ar fi însoţită de raportul meu pentru Cei şaptesprezece, pe care am să-l trimit cu aceeaşi corabie.

— Sigur că poţi. Am să ţi-o aduc înainte să pleci la castel de dimineaţă.

Îl sărută din nou pe creştet cu buzele şi îşi coborî degetele de pe umeri în jos pe piept. Îi descheie nasturii vestei şi îşi strecură ambele mâini în deschizătură. Luă în fiecare mână câte un sfârc de-al lui căzut şi le frământă de

parcă ar fi fost bucăţi moi de aluat de pâine.

— Eşti aşa o soţioară bună, zise el. Aş vrea să-ţi dau un semn al iubirii mele. Ce-ţi lipseşte? O bijuterie? Un animal de companie? Un nou sclav? Spune-i bătrânului Petrus.

— Am un mic capriciu, recunoscu ea reticentă. Un om din carcera subterană.

— Unul dintre piraţi? se hazardă el.

— Nu, un sclav pe nume Althuda.

— A, da! Ştiu despre el. Rebel şi fugit! Trebuie să mă ocup de el săptămâna care vine. Condamnarea la moarte e deja pe biroul meu, aşteptându-mi semnătura. Să-l dau Lentului John? Vrei să te uiţi? Asta e? Vrei să te bucuri de distracţie? Cum aş putea să te refuz?

Ea întinse mâna jos şi începu să-i desfacă legăturile pantalonilor. El îşi întinse picioarele şi se lăsă confortabil în scaun, ca să-i uşureze sarcina.

— Vreau să-i acorzi lui Althuda o amânare, îi şopti ea în ureche.

El se ridică în capul oaselor.

— Eşti nebună, zise el pe nerăsuflate.

— Eşti atât de crud să mă faci nebună.

Se bosumflă.

— Dar... dar e un fugar. El şi echipa lui de criminali au ucis douăzeci dintre soldaţii care au fost trimişi să-i prindă. N-aş putea să-l eliberez niciodată.

— Ştiu că nu poţi să-l eliberezi. Dar vreau să-l ţii în viaţă. Ai putea să-l pui să lucreze la zidurile castelului.

— Nu pot s-o fac. Clătină din capul ras. Nici măcar pentru tine.

Ea veni din spatele scaunului şi îngenunche în faţa lui. Degetele ei începură să lucreze din nou la şiretul pantalonilor lui. El încercă să se ridice, dar ea îl împinse înapoi.

„Toţi sfinţii îmi sunt martori, bătrânul sodomit îmi face munca grea. E moale şi alb ca un aluat nedospit”, se gândi şi îl apucă de membru.

— Nici măcar pentru soţioara ta iubitoare? şopti ea şi se uită în sus cu ochii ei violeţi, în timp ce se gândea: „Asta e un pic mai bine, am simţit un zvâcnet în crinul moleşit”.

— Vreau să spun mai degrabă că ar fi dificil.

Era într-o dilemă.

— Înţeleg, murmură ea. La fel de dificil a fost şi pentru mine să compun scrisoarea pentru tatăl meu. Nu mi-ar plăcea să fiu silită s-o ard.

Se ridică şi-şi ridică fustele ca şi cum ar fi fost gata să sară pârleazul. Era goală de la talie în jos şi ochii lui se bulbucară ca ai unui cod tras brusc din apa adâncă. Se luptă să se ridice în picioare şi, în acelaşi timp, încercă să ajungă la ea.

„N-ai să mai stai tu pe mine, butoi umflat, plin cu untură de porc, se gândi ea în timp ce-i zâmbi cu drăgălăşenie şi îşi puse ambele mâini pe umerii lui. Ultima dată aproape ai stors viaţa din mine”.

Îl încălecă de parcă ar fi urcat pe iapă.

— O, dulce Iisuse, ce bărbat puternic eşti! strigă ea, luându-l în ea.

Singura plăcere pe care o avea era gândul că Sukeena asculta la uşă. Închise ochii şi îşi închipui coapsele subţiri ale sclavei şi comorile dintre ele. Gândul o excită şi ştiu că soţul ei avea să simtă răspunsul ei fluid şi o să creadă că era pentru el.

— Katinka, pufni şi fornăi de parcă s-ar fi înecat. Te iubesc.

— Amânare? întrebă ea.

— Nu pot s-o fac.

— Atunci nici eu nu pot, zise ea şi se ridică pe genunchi.

Trebui să se abţină să nu izbucnească în râs văzându-i faţa umflată şi ochii bulbucaţi. Se zvârcoli şi se înfoie sub ea, împungând în van în aer.

— Te rog! scânci el. Te rog!

— Amânare? întrebă ea, stând deasupra lui.

— Da, necheză el. Orice. Îţi dau tot ce vrei.

— Te iubesc, soţul meu, îi şopti ea la ureche şi se lăsă în jos aşa cum o pasăre se aşază pe cuib.

Ultima dată a durat cât am numărat până la o sută, îşi aminti ea. De data asta am să încerc să-l aduc la sosire în mai puţin de cincizeci.

Cu balansări de şolduri, se apucă să-şi bată propriul record.

Manseer deschise uşa celulei lui Althuda şi urlă:

— Ieşi afară, câine ucigaş. Porunca guvernatorului: te duci la muncă pe ziduri.

Althuda ieşi pe uşa de fier şi Manseer se uită urât la el.

— Se pare că n-ai să mai dansezi un cadril pe eşafod cu Lentul John, din păcate. Dar nu bate din pinteni prea tare, ai să ne dai la fel de multă distracţie pe zidurile castelului. Barnard şi dulăii lui o să aibă grijă de asta. Nu ieşi tu din iarnă, pun rămăşag pe o sută de guldeni.

Hal conducea şirul deţinuţilor din celulele inferioare şi se opri la treapta de piatră de mai jos de Althuda. Se studiară îndelung şi intens unul pe altul. Amândoi părură mulţumiţi de ce văzură.

— Dacă mă întrebi pe mine, cred că prefer mutra surorii tale, zâmbi Hal.

Althuda era mai mărunt ca statură decât ai fi zis după voce şi toate urmele captivităţii sale îndelungate se vedeau din plin: pielea îi era palidă şi părul lipsit de strălucire şi încâlcit. Dar trupul care se vedea prin găurile din zdrenţele mizerabile era îngrijit, puternic şi suplu. Privirea lui era sinceră şi faţa atrăgătoare şi deschisă. Deşi ochii lui aveau formă de migdale şi părul era drept şi negru, sângele englez se amestecase bine cu neamul mamei lui. Maxilarul lui vădea mândrie şi încăpăţânare.

— Din ce leagăn ai căzut? îl întrebă rânjind pe Hal. Se vedea limpede că era nespus de mulţumit să fi ieşit din umbra spânzurătorii. Mă gândeam la un bărbat şi au trimis un băiat.

— Haide odată, ucigaş renegat, urlă Barnard când temnicerul i-l predă pe deţinut. Poate că ai scăpat de laţ pentru moment, dar ţi-am pus deoparte ceva plăceri. Ai tăiat gâtul unor tovarăşi de-ai mei pe munte.

Era clar că toată garnizoana privea cu resentimente graţierea lui Althuda.

Apoi Barnard se întoarse spre Hal.

— Cât despre tine, pirat împuţit, limba ta e mult prea liberă. Să scoţi tu o vorbă azi, şi-ţi trag un şut de te arunc de pe zid şi pe urmă îţi dau rămăşiţele la câini.

Barnard îi despărţi pe cei doi: pe Hal îl trimise înapoi pe schelă, iar pe Althuda îl puse să lucreze în grupurile de deţinuţi de jos, din curte, la descărcarea de blocuri de zidărie din carele trase de boi când veneau de la cariere.

Totuşi, în acea seară Althuda fu aruncat în celula comună. Daniel şi ceilalţi se înghesuiră în întuneric în jurul lui, ca să-i audă povestea amănunţită şi să-l asalteze cu toate întrebările pe care nu reuşiseră să i le strige în sus pe scară. Era ceva nou în captivitatea tristă şi monotonă şi care-i cocoşa de muncă.

Hal avu şansa să-i vorbească singur numai când oala cu tocană fu adusă jos de la bucătării şi oamenii se grăbiră către cina lor frugală.

— Dacă ai mai scăpat o dată, Althuda, atunci trebuie să existe o şansă s-o facem din nou.

— Eram într-o stare mai bună atunci. Aveam propria barcă de pescuit. Stăpânul meu avea încredere în mine şi

aveam acces la colonie. Cum să putem să scăpăm dintre zidurile care ne înconjoară? Mă tem că ar fi imposibil.

— Foloseşti cuvintele teamă şi imposibil. Eu nu înţeleg limbajul ăsta. Am crezut că poate am întâlnit un bărbat, nu vreun laş.

— Ţine-ţi cuvintele aspre pentru duşmanii noştri, prietene. Althuda îi întoarse privirea dură. În loc să-mi spui ce erou eşti tu, spune-mi mai bine cum primeşti veşti din afară.

Expresia tensionată a lui Hal se relaxă şi îi zâmbi celuilalt. Îi plăcea felul de-a fi al omului, modul în care comunicau. Se apropie şi îşi coborî vocea, ca să-i explice lui Althuda cum făcuseră. Apoi îi înmână ultimul mesaj primit. Althuda se duse la uşa cu zăbrele şi-l studie în lumina filtrată pe scară în jos a torţelor.

— Da, zise el. E mâna surorii mele. Nu cunosc pe nimeni altcineva care să scrie atât de frumos.

În seara aceea, cei doi compuseră un mesaj pe care să-l culeagă Aboli, în care îi informau pe el şi pe Sukeena că Althuda fusese eliberat din Bârlogul lui Skellum.

Totuşi, se părea că Sukeena ştia deja asta, fiindcă a doua zi o însoţi pe stăpâna ei într-o vizită la castel. Merse alături de Aboli, pe locul vizitiului de pe trăsură. La scară îşi ajută stăpâna să coboare.

Era ciudat, dar Hal se obişnuise atât de mult cu vizitele Katinkăi, încât nu mai simţea furie şi amărăciune când se uita la angelica faţă. Abia dacă-i mai dădea atenţie şi, în

schimb, o privea pe sclavă. Sukeena stătea la baza scărilor şi aruncă rapid o privire de pasăre în toate direcţiile, căutând chipul fratelui ei printre grupurile de condamnaţi.

Althuda lucra în curte, ciobind şi cioplind blocurile de piatră brute într-o anumită formă, înainte să le arunce în sus pe schelă, spre vârful neterminat al zidurilor. Faţa şi părul îi erau pudrate de praful de piatră alb ca la moară şi mâinile îi sângerau din cauza uneltelor şi a pietrei brute. Într-un final, Sukeena îl descoperi şi frate şi soră se uitară unul la altul îndelung şi extatic.

Expresia radiantă a Sukeenei era una dintre cele mai frumoase pe care le văzuse Hal vreodată. Dar dură doar o clipă trecătoare, apoi tânăra se grăbi pe scări după stăpâna ei.

Scurt timp după aceea, reapăru în capul scării, dar guvernatorul van de Velde era cu ele. O avea pe soţia lui la braţ, iar Sukeena îi urma cu sfială. Sclava păru să caute cu privirea pe altcineva decât fratele ei. Când se urcă în trăsură, murmură ceva către Aboli. În răspuns, negrul îşi mişcă doar ochii, iar ea îi urmări privirea până în vârful schelei, unde Hal lega un capăt de frânghie.

Hal îşi simţi pulsul accelerându-se când îşi dădu seama că pe el îl căuta. Se priviră solemn şi păreau foarte apropiaţi, de aceea Hal îşi putea aminti fiecare unghi şi plan al feţei şi curba graţioasă a gâtului ei. În cele din urmă, ea zâmbi, un interludiu scurt, plin de dulceaţă, apoi coborî privirea. În acea noapte, în celula sa, întins pe paiele

umede, el retrăi momentul.

„Poate că o să vină din nou mâine”, se gândi el când somnul îl copleşi ca un văl negru.

Dar nu mai veni câteva săptămâni la rând.

Făcuseră loc pe paie pentru ca Althuda să doarmă lângă Hal şi Daniel şi să poată vorbi în linişte în întuneric.

— Câţi oameni ai în munţi? vru Hal să ştie.

— Am fost nouăsprezece la început, dar trei au fost ucişi de olandezi şi alţi cinci au murit după ce am evadat. Munţii sunt cruzi şi sunt multe animale sălbatice.

— Ce arme au? întrebă Hal.

— Muschetele şi săbiile pe care le-am capturat de la olandezi, dar au prea puţin praf de puşcă şi de-acum poate că l-au şi consumat. Tovarăşii mei trebuie să vâneze ca să trăiască.

— Desigur, şi-au făcut şi alte arme, nu? întrebă Hal.

— Şi-au făcut arcuri şi suliţe, dar le lipsesc vârfurile de fier pentru ele.

— Cât de sigure sunt ascunzişurile voastre în pustietate? insistă Hal.

— Munţii sunt fără sfârşit. Cheile sunt labirinte încâlcite. Stâncile sunt dure şi nu există alte poteci decât cele făcute de babuini.

— Soldaţii olandezi se aventurează în munţii ăştia?

— Niciodată! Nici măcar nu îndrăznesc să atace prima râpă.

Aceste discuţii le umpleau toate serile, în timp ce furtunile de iarnă coborau de pe munte ca o familie de lei răcnind la zidurile castelului. Oamenii din carcera subterană stăteau cuprinşi de frisoane pe aşternuturile de paie. Uneori doar vorbind şi sperând că asta avea să-i ferească să moară de frig. Chiar şi aşa, o parte din cei mai în vârstă şi mai slăbiţi condamnaţi se îmbolnăviră: gâtul şi pieptul li se umplură de flegmă galbenă groasă, trupurile le ardeau de febră şi muriră sufocându-se şi tuşind.

Carnea fu arsă de cei care supravieţuiseră. Deşi rândurile lor se subţiau, frigul şi munca îi călea. Hal ajunse la deplina creştere şi putere în acele luni teribile, până când putu să se pună cu Daniel la legatul frânghiei sau împinsul tărgilor grele. Barba îi crescu deasă şi neagră şi coada groasă de păr îi atârna între omoplaţi. Urmele de bici îi dungau spatele şi coastele, iar privirea îi era dură şi neobosită când se uita în sus, la vârfurile muntelui albastru din depărtare.

— Cât de departe e muntele? îl întrebă el pe Althuda în întunericul celulei.

— La zece leghe, îi răspunse acesta.

— Atât de mult! şopti Hal. Cum de-aţi ajuns acolo, la aşa distanţă, cu olandezii după voi?

— Ţi-am spus că am fost pescar, zise Althuda. Ieşeam în fiecare zi să vânez foci pentru masa sclavilor. Barca mea era mică şi noi eram mulţi. Abia am reuşit să ajungem în Golful False, la poalele munţilor. Sora mea, Sukeena, nu

ştie să înoate. De aceea, n-aş lăsa-o să rişte să treacă.

— Unde e barca acum?

— Olandezii care ne-au urmărit au găsit locul unde o ascunseserăm. I-au dat foc.

În fiecare noapte, aceste discuţii durau puţin, fiindcă toţi erau la limita puterilor şi a rezistenţei. Dar, treptat, Hal izbuti să scoată de la Althuda fiecare detaliu care putea să-i fie de folos.

— Cum sunt oamenii pe care i-ai luat cu tine în munţi?

— Sunt bărbaţi curajoşi – şi femei, fiindcă sunt şi trei fete în grup. Dacă ar fi fost mai puţin curajoşi, n-ar fi părăsit niciodată siguranţa captivităţii. Dar nu sunt războinici, cu o singură excepţie.

— Cine e acesta?

— Îl cheamă Sabah. A fost soldat până să-l captureze olandezii. Acum e soldat din nou.

— Am putea să-i trimitem vorbă?

Althuda râse cu amărăciune.

— Am putea să strigăm din vârful zidurilor castelului sau să ne zornăim lanţurile. Poate ne aude din vârful muntelui.

— Dacă aş fi vrut un bufon, l-aş fi chemat aici pe Daniel să mă distreze. Glumele lui ar face un câine să vomite, dar sunt mai amuzante decât ale tale. Răspunde-mi acum, Althuda. Nu există nicio modalitate să-l găsim pe Sabah?

Deşi tonul lui era liniştit, se simţea disperare în el, şi Althuda se gândi un timp înainte să răspundă.

— Când am evadat, am stabilit cu Sukeena un loc

ascuns dincolo de gardul viu de migdali amari al coloniei, unde să ne lăsăm mesaje. Sabah ştie de acest loc, fiindcă i l-am arătat în noaptea când m-am întors să-mi iau sora. E la capătul pământului pentru el, dar poate Sabah încă îl vizitează, ca să găsească un mesaj de la mine.

— Am să mă gândesc la tot ce mi-ai spus, zise Hal, şi Daniel, care stătea lângă el în celula întunecată, simţi forţa şi autoritatea din vocea lui şi clătină din cap.

„Astea sunt de-acum vocea şi felul de-a fi ale căpitanului Franky, îşi zise Daniel. Olandezii ar fi băgat la fund un om mai slab, dar, pentru numele lui Dumnezeu, în ceea ce-l priveşte n-au făcut decât să-i sufle un vânt puternic în pânze. Hal a preluat rolul tatălui său şi echipajul care a supravieţuit îl recunoaşte". Se uită la el nădăjduind să preia comanda, să le dea curajul să meargă mai departe şi să-i sfătuiască, să rezolve micile dispute care apăreau aproape zilnic între oameni la aşa mare ananghie şi să păstreze o scânteie de speranţă şi curaj în inimile lor.

În seara următoare, Hal reluă consiliul de război pe care epuizarea îl întrerupsese cu o noapte înainte.

— Deci, Sukeena ştie unde să lase un mesaj pentru Sabah?

— Desigur, ştie bine – scorbura de copac de pe malul râului Eerste, primul râu de dincolo de hotarul de gard viu, răspunse Althuda.

— Aboli trebuie să încerce să ia legătura cu Sabah. Există ceva ce ştiţi doar tu şi Sabah, care să-i dovedească

faptul că mesajul vine de la tine, şi nu e o capcană olandeză?

Althuda se gândi la asta.

— Spune doar atât: „Ăsta e tatăl micului Bobby”, sugeră în sfârşit.

Hal aşteptă în tăcere ca Althuda să explice şi, după o pauză, bărbatul continuă:

— Robert e fiul meu, născut în pustietate, după ce am evadat din colonie. În august o să împlinească un an. Mama lui e una dintre fetele de care am vorbit. În toate, în afară de nume, ea e soţia mea. Nimeni din partea asta a gardului viu de migdali, în afară de mine, n-ar şti numele copilului.

— Deci, ai un motiv la fel de bun ca oricare dintre noi să vrei să zbori peste zidurile astea, murmură Hal.

Conţinutul mesajelor pe care puteau să i le treacă lui Aboli era sever restricţionat de dimensiunea hârtiei pe care o puteau folosi în siguranţă, fără să alerteze temnicerii sau supravegherea aprigă şi avidă a lui Hugo Barnard. Hal şi Althuda petrecură ore forţându-şi ochii în lumina slabă şi storcându-şi creierii ca să compună mesaje cât mai concise, dar inteligibile. Răspunsurile pe care le primeau erau de la Sukeena, mici bijuterii de concizie care-i încântau cu sclipiri ocazionale de spirit şi umor.

Hal se trezi gândindu-se din ce în ce mai mult la Sukeena, iar când ea veni din nou la castel, în urma stăpânei sale, ochii ei se îndreptară mai întâi la schele, unde lucra el, înainte să se uite după fratele ei. Ocazional,

când avea loc în scrisorile pe care Aboli le strecura în crăpătura din perete, ea făcea mici comentarii personale; o referire la barba lui neagră şi stufoasă sau la ziua lui de naştere, care trecuse. Asta îl sperie pe Hal şi-l impresionă profund. Se întrebă un timp cum de ştia acest detaliu intim, până când ghici că-i spusese Aboli. Îl încurajă pe Althuda să-i vorbească despre ea în întuneric. Află mici amănunte despre copilăria ei, despre ce-i place şi ce nu. Stând acolo întins şi ascultându-l pe Althuda, începu să se îndrăgostească de ea.

Când Hal privi către munţi, spre nord, aceştia erau acoperiţi cu o mantie de zăpadă care strălucea în lumina soarelui de iarnă. Vântul care venea dintr-acolo era ca o lance şi părea să-i străpungă sufletul.

— Aboli tot n-a primit nicio veste de la Sabah.

După patru luni de aşteptare, Hal acceptă, în sfârşit, eşecul.

— Va trebui să-l scoatem din planurile noastre.

— E prietenul meu, dar pesemne că m-a uitat, fu Althuda de acord. Îmi plâng soţia, fiindcă şi ea trebuie că mă jeleşte.

— Să mergem mai departe atunci, fiindcă asta ne face să nu ne mai dorim ce ne e interzis, zise Hal cu fermitate. Ar fi mai uşor să evadăm din cariera de pe munte decât din castel. Se pare că Sukeena trebuie să aranjeze să te mai păsuiască. Poate, la fel, o să poată să ne trimită la carieră.

Trimiseră mesajul, iar răspunsul se întoarse o

săptămână mai târziu. Sukeena nu putea să influenţeze alegerea locului lor de muncă şi avertiză că orice încercare de-a face asta ar fi ridicat imediat suspiciuni.

„Ai răbdare, gundwane, îi zise ea într-un mesaj mai lung ca niciodată. Cei ce vă iubesc lucrează pentru mântuirea voastră”.

Hal citi acest mesaj de sute de ori, apoi şi-l repetă adesea. Fusese impresionat că-i folosise porecla: gundwane. Desigur, tot Aboli îi spusese şi asta.

— Cine te iubeşte?

„A vrut să spună doar Aboli sau folosise intenţionat pluralul? Mai e cineva acolo care mă iubeşte? A vrut să spună doar pe mine singur sau l-a inclus şi pe Althuda, fratele ei?”

Oscila între speranţă şi spaimă.

„Cum de poate să-mi tulbure mintea aşa, când nici măcar nu i-am auzit vocea? Cum poate să simtă ceva pentru mine, când nu vede nimic altceva decât o sperietoare de ciori bărboasă, în zdrenţe de cerşetor? Dar atunci, probabil, Aboli a fost apărătorul meu şi i-a povestit că n-am fost mereu aşa”.

Tot făcând planuri, zilele trecură şi speranţa se topea. Încă şase marinari de-ai lui Hal muriră în august şi septembrie: doi căzură de pe schele, unul fu lovit de un bloc de piatră şi alţi doi cedară din cauza frigului şi umezelii. Al şaselea era Oliver, fostul servitor al lui Sir Francis. La începutul încarcerării lor, piciorul drept îi fusese

zdrobit sub roata ferecată cu fier a unuia dintre carele cu boi care aduceau piatră de carieră. Chiar dacă doctorul Saar îi pusese o atelă pe osul sfărâmat, piciorul nu se vindecase. Era umflat şi începuse să capete pete care supurau şi miroseau precum carnea unui cadavru. Hugo Barnard îl scosese la muncă, chiar dacă şchiopăta prin curte într-o cârjă rudimentară.

Hal şi Daniel încercaseră să-l protejeze pe Oliver, dar dacă interveneau prea evident, Barnard devenea şi mai răzbunător. Tot ce puteau să facă era să ia asupra lor cât de multă muncă puteau şi să-l ţină pe Oliver în afara razei biciului supraveghetorului. Când veni ziua în care Oliver fu prea slăbit ca să urce pe scară, în vârful zidului sudic, Barnard îl trimise să lucreze ca ucenic de zidar, fasonând şi modelând dale de piatră. În curte era chiar în ochii lui Barnard şi Barnard puse biciul pe el de două ori în aceeaşi dimineaţă. Ultima fu o lovitură întâmplătoare, nici pe departe atât de urâcioasă ca multe altele care o precedaseră.

Oliver era croitor de meserie şi o fire timidă şi blândă, dar când mitocanul îl dusese pe o alee de unde nu exista scăpare, se întoarse şi pocni. Balansă ciocanul greu de lemn în mâna dreaptă şi, deşi Barnard sări înapoi, nu fu suficient de rapid, şi-i prinse una în tibie. Fu o lovitură piezişă care nu rupse osul, dar lovi tare pielea şi un şuvoi de sânge întunecă ciorapii lui Barnard şi se infiltră în pantof. Chiar de pe coronamentul lui de pe schele Hal văzu

după expresie că Oliver era şocat şi îngrozit de ceea ce făcuse.

— Sire! strigă el şi căzu în genunchi. N-am vrut. Te rog, sire, iartă-mă.

Aruncă ciocanul şi-şi ridică ambele mâini la faţă, ntr-o atitudine de rugăciune.

Hugo Barnard se clătină înapoi, apoi se aplecă să-şi examineze rana. Ignoră rugăminţile frenetice ale lui Oliver şi trase ciorapul ca să expună jupuitura lungă de pe fluierul piciorului. Apoi, tot fără să se uite la Oliver, se îndreptă şchiopătând spre balustrada de pe partea cealaltă a curţii, unde era legată perechea lui de dulăi negri. Îi ţinu în lesă şi-i asmuţi către locul unde Oliver încă era îngenuncheat.

— Ia-l!

Ei se smuciră din lese, hămăind şi căscând larg gurile roşii şi expunând colţi albi şi lungi.

— Ia-l! ceru Barnard şi, în acelaşi timp, îi reţinu.

Furia din vocea lui înfurie animalele şi se smuciră în lesă, astfel că Barnard aproape era tras de pe picioare.

— Te rog! ţipă Oliver, luptându-se să se ridice, răsturnându-se înapoi, mergând de-a buşilea spre locul unde cârja lui era proptită de perete.

Barnard dădu drumul câinilor. Aceştia alergară în salturi de-a lungul curţii, şi Oliver avu timp doar să ridice mâinile, ca să-şi acopere faţa, înainte ca ei să fie pe el. Ei îl răsturnară şi-l dădură de-a rostogolul pe piatra de pavaj, apoi îl ciopârţiră cu fălcile lor muşcătoare. Unul se repezi la

faţa lui, dar el ridică braţul şi colţii se îngropară în cotul lui. Oliver avea bustul gol, iar celălalt dulău îl prinse de burtă. Îl ţineau amândoi.

Din înaltul schelelor, Hal era neputincios să intervină.

Treptat, ţipetele lui Oliver slăbiră şi zbaterile lui încetară. Barnard şi dulăii lui nu se lăsară deloc: continuară să lucreze la corpul lungit şi după ce ultima pâlpâire de viaţă se stinse. Apoi Barnard mai trase un ultim şut corpului mutilat şi făcu un pas înapoi. Gâfâia sălbatic şi sudoarea îi şiroia pe faţă şi-i picura pe pieptul cămăşii, însă înălţă capul şi rânji către Hal. Lăsă corpul lui Oliver întins pe caldarâm până la sfârşitul schimbului de lucrul, când îi alese pe Hal şi Daniel.

— Aruncaţi bucata asta de stârv pe grămada de bălegar din spatele castelului. Are să le fie mai de folos pescăruşilor şi ciorilor decât mi-a fost mie vreodată. Şi chicoti cu veselie când văzu ura în ochii lui Hal.

Când primăvara veni din nou, mai rămăseseră doar opt. Totuşi, cei opt erau căliţi de greutăţi. Fiecare muşchi şi tendon erau splendizi sub pielea bronzată de pe pieptul şi braţele lui Hal. Palmele lui erau tari ca pielea tăbăcită şi degetele puternice, precum cleştele unui fierar. Dacă trăgea o singură lovitură cu unul din pumnii lui zgâriaţi, putea să doboare un bărbat uriaş.

Prima promisiune de primăvară dispersă norii de furtună şi soarele aduse căldură în razele sale. O agitaţie luă locul

tristeţii resemnate care-i stăpânise tot timpul iernii. Calmul dura puţin, luptele între ei erau mai frecvente şi ochii lor priveau adesea spre îndepărtaţii munţi, din care zăpezile se topiseră sau se rostogoliseră spre albastrul Atlantic.

Apoi, în mâna Sukeenei ajunse un mesaj de la Aboli: „Sabah transmite salutări lui A. Bobby şi mama sa se topesc de dorul lui”.

Îi umplu de o speranţă care, de fapt, n-avea nicio bază pentru că nu ştiam cum i-ar fi putut ajuta Sabah şi grupul lui odată ce treceau de gardul viu de migdali.

Încă o lună trecu, iar flacăra de speranţă care le aprinsese inimile se transformă în cenuşă. Primăvara veni în glorie deplină şi transformă muntele într-o minune de flori sălbatice ale căror culori uimeau ochiul şi al căror parfum ajungea chiar şi pe schelele înalte. Vântul veni fluierând din sud-est, iar păsărelele se întoarseră de nu se ştie unde, înflăcărând aerul cu penajul lor strălucitor.

Apoi sosi un mesaj laconic de la Sukeena şi Aboli.

„E timpul de plecare. Câţi sunteţi?”

În acea noapte discutară despre mesaj în şoapte tremurate de entuziasm.

— Aboli are un plan. Dar cum poate el să ne ia pe toţi de-aici?

— Pentru mine, el e singurul cal în cursă, şopti Uriaşul Daniel. Pun pe el fiecare bănuţ pe care-l am.

— Asta dacă ai avea vreun ban să pui, chicoti Ned.

Era prima dată când Hal îl auzea râzând de când Oliver

fusese sfâşiat de câinii lui Barnard.

— Câţi mergeţi? întrebă Hal. Gândiţi-vă la asta o vreme, băieţi, înainte să daţi un răspuns.

Se uită în jur, în lumina proastă, la cercul de capete ale căror expresii deveniră sumbre.

— Dacă rămâneţi aici, o să mai trăiţi o vreme şi nimeni n-o să vă condamne. Dacă plecăm şi nu ajungem la munte, atunci aţi văzut cu toţii cum au murit Oliver şi tata. Nu e o moarte potrivită pentru un animal, ce să mai vorbim de un om.

Althuda vorbi primul.

— Aş merge şi dacă n-ar fi pentru Bobby şi femeia mea.

— Da! zise Daniel.

— Da! zise şi Ned.

— Trei, murmură Hal. Dar tu, William Rogers?

— Sunt cu tine, Sir Henry.

— Nu mă pune la încercare, Billy. Ţi-am spus să nu-mi mai zici aşa.

Hal se încruntă. Când i se adresau folosind titlul lui, se simţea un impostor, fiindcă nu era demn de onoarea pe care bunicul lui o câştigase de-a dreapta lui Drake. Titlul pe care tatăl lui îl purtase cu atâta distincţie.

— Ultima ta şansă, jupâne Billy. Dacă limba ta mai bate câmpii, îţi trag un şut în celălalt capăt. Ai auzit?

— Da, am auzit destul de clar, Sir Henry.

Billy îi zâmbi şi ceilalţi izbucniră în râs când Hal îl prinse de ceafă şi-l lovi peste urechi.

Debordau cu toţii de entuziasm – toţi, în afară de Dick Moss şi Paul Hale.

— Sunt prea bătrân pentru o glumă ca asta, Sir Hal. Oasele mele sunt atât de înţepenite, că nu pot să încalec un băiat drăguţ nici dacă mi-l legi de un butoi, ce să mai vorbim să urc un munte.

Dick Moss, bătrânul pederast, rânji.

— Iartă-mă, căpitane, dar eu şi cu Paul am vorbit despre asta şi o să rămânem aici, unde ne alegem cu o burtă plină de tocană şi un mănunchi de paie în fiecare noapte.

— Poate că sunteţi mai înţelepţi decât noi ăştialalţi.

Hal dădu din cap şi nu se întrista de decizie. Lui Dicky îi trecuseră de mult zilele de glorie, când strânsese în plină furtună o terţarolă la velă, pe catarg. Această ultimă iarnă îi înţepenise membrele şi îl încărunţise. Ar fi fost o povară în această călătorie.

Paul era partenerul lui Dicky. Erau împreună de douăzeci de ani şi, deşi Paul era încă de toată isprava cu un cuţit de abordare în mână, avea să rămână cu iubitul lui îmbătrânit.

— Noroc pentru amândoi. Sunteţi cel mai bun cuplu cu care am navigat vreodată, zise Hal şi se uită la Wally Finch şi Stan Sparrow.

— Şi voi, păsăroilor? Zburaţi cu noi, băieţi?

— La fel de sus şi la fel de departe ca tine.

Wally vorbi pentru amândoi, şi Hal îl bătu pe umăr.

— Asta înseamnă şase, opt cu Aboli şi Althuda, şi are să

fie destul de sus şi de departe pentru gusturile noastre, îţi garantez.

Avu loc un schimb final de mesaje, în care Aboli şi Sukeena le explicară planul la care lucraseră. Hal întocmi o listă de obiecte pe care Aboli şi Sukeena trebuia să încerce să le fure, ca să le facă mai sigură existenţa în pustietate. Cele mai importante dintre acestea erau o hartă maritimă şi o busolă, şi un compas, dacă găseau.

Aboli şi Sukeena făcură pregătirea finală, fără să lase ca agitaţia sau încântarea lor să devină evidente pentru restul gospodăriei. Ochi întunecaţi priveau mereu la tot ce se întâmpla în odăile sclavilor şi ei n-aveau încredere în nimeni acum, că erau atât de aproape de ziua aleasă. Treptat, Sukeena adună obiectele cerute de Hal şi adăugă şi altele, de care ştia că aveau să aibă nevoie.

Cu o zi înainte de evadarea planificată, Sukeena îl chemă pe Aboli în zona principală de locuit din reşedinţă, unde înainte nu-i fusese niciodată permis să intre.

— Am nevoie de forţa ta ca să mut dulapul sculptat în sala de banchet, zise ea în faţa bucătarului şi a celorlalte două persoane de la bucătărie.

Aboli o urmă cu supunere, ca un dulău dresat în lesă. Când rămaseră singuri, Aboli renunţă să se poarte ca un sclav blând.

— Repede! îl avertiză Sukeena. Stăpâna se întoarce foarte curând. E cu Lentul John în fundul grădinii.

Se duse rapid la oblonul de la fereastra care dădea spre

peluze şi văzu că nepotrivitul cuplu încă purta o conversaţie serioasă sub stejari.

— Nu există nicio limită pentru depravarea ei, şopti ea în barbă, privind-o pe Katinka râzând de ceva ce zicea călăul. Ar face dragoste şi cu un porc sau cu un şarpe veninos dacă o apucă fantezia.

Sukeena se cutremură la amintirea limbii de şarpe care explorase cotloanele secrete ale trupului ei.

Asta n-avea să se mai întâmple, îşi promise. Doar patru zile de îndurat înainte ca Althuda să fie în siguranţă. Dacă mă cheamă în cuibul ei până atunci, am să-i spun că am scurgeri.

Auzi ceva ca vâjâitul unei păsări mari în zbor şi, când se uită peste umăr, văzu că Aboli luase una dintre săbiile de pe panoplia din hol. Îi testa echilibrul şi duritatea, învârtind-o în cercuri şuierătoare deasupra capului, aşa că reflexiile de lumină de pe lamă dansară pe pereţii albi.

O lăsă deoparte şi alese alta, dar nu-i plăcu deloc şi o puse la loc cu o încruntare.

— Grăbeşte-te! îi strigă ea încet.

În câteva minute alese trei săbii, nu pentru giuvaierele cu care erau decorate mânerele lor, ci pentru supleţea şi duritatea lamelor. Toate trei erau iatagane curbate confecţionate de armurierii lui Shah Jahan la Agra, pe continentul indian.

— Au fost făcute pentru un prinţ mogul şi stau rău în mâna unui marinar necioplit, dar o să fie bune până o să

găsesc un cuţit de abordare de oţel bun de Sheffield, ca să le înlocuiesc.

Apoi luă o lamă scurtă, un cuţit *kukri* folosit de oamenii de la deal din îndepărtata Indie, şi îşi rase o porţiune de păr de pe antebraţ.

— Asta are să facă munca pe care o am în minte.

Mormăi cu satisfacţie.

— Am văzut ce-ai ales, îi zise Sukeena. Acum, lasă-le pe panoplie, altfel locurile goale o să fie observate de ceilalţi sclavi ai casei. Ţi le dau în seara de dinainte.

În acea după-amiază, îşi luă coşul şi pălăria de paie conică pe cap şi urcă pe munte.

Deşi niciun observator nu i-ar fi înţeles intenţia, ea se asigură că era în afara vederii, ascunsă în pădurea care acoperea râpa de mai jos de vârf.

Acolo era un copac uscat pe care îl remarcase de multe ori. Din seva în putrefacţie răsărise un mănunchi de ciupercuţe violete. Îşi trase o pereche de mănuşi înainte să înceapă să le culeagă. Nervurile de sub pălăria în formă de umbrelă de soare erau de un galben drăguţ. Aceste ciuperci erau toxice, dar erau fatale doar dacă erau consumate în cantitate mare. Ea le alesese pentru această calitate – nu voia să aibă pe conştiinţă vieţile oamenilor nevinovaţi şi ale familiilor lor. Le puse pe fundul coşului şi le acoperi cu alte rădăcini şi ierburi, înainte să coboare muntele abrupt şi să meargă liniştită înapoi prin podgorii, la reşedinţă.

În acea seară, guvernatorul van de Velde dădu o cină de

gală în sala mare şi invitase notabilităţile aşezării şi pe toţi demnitarii din Companie. Aceste festivităţi continuară până târziu şi, după ce oaspeţii plecară, personalul casnic şi sclavii erau epuizaţi. O lăsară pe Sukeena să facă rondul şi să încuie bucătăria pentru noapte.

Odată rămasă singură, ea fierse ciupercile violete otrăvitoare şi scăzu esenţa la consistenţa mierii noi. Turnă lichidul într-o sticlă goală de vin de la festin. N-avea niciun miros şi nu trebui să guste ca să ştie că avea doar un foarte uşor gust de ciuperci.

Una dintre femeile care lucrau la bucătăriile de la barăcile castelului îi era datoare: poţiunile Sukeenei îi salvaseră fiul cel mare când fusese lovit de variolă.

În dimineaţa următoare, lăsă sticla într-un coş cu leacuri şi poţiuni în trăsură, pentru ca Aboli să-l livreze femeii.

Când Aboli îl conduse pe guvernator la castel, van de Velde era cenuşiu la faţă şi morocănos, ca urmare a dezmăţului din noaptea precedentă.

Aboli lăsă un mesaj în crăpătura din perete, în care scria: „Nu mâncaţi nimic de la bucătăria garnizoanei în ultima seară”.

În acea noapte, Hal răsturnă conţinutul oalei cu tocană în găleata pe care o folosea ca latrină, înainte ca vreunul dintre oameni să fie ispitiţi s-o guste. Aroma aburilor umplu celula şi marinarilor morţi de foame le mirosi ca o promisiune de viaţă veşnică.

Gemură şi scrâşniră din dinţi şi-l blestemară pe Hal,

soarta şi pe ei înşişi văzând mâncarea irosită.

În dimineaţa următoare, la ora obişnuită, carcera subterană, începu să freamăte de viaţă. Cu mult înainte ca ivirea zorilor să contureze patru ferestre mici, cu gratii, bărbaţii gemură şi tuşiră şi apoi se strecurară unul după altul ca să se uşureze, gemând şi băşindu-se în găleată. Apoi, când îşi dădură seama de importanţa zilei, se lăsă o tăcere solemnă, emoţionată.

Încet, lumina se filtra în jos asupra lor pe ferestre şi se uitară unul la altul cu suspiciune. Nu mai plecaseră niciodată aşa de târziu. În fiecare dimineaţă erau la locul de muncă de pe ziduri cu o oră mai devreme ca acum.

Când, în sfârşit, Manseer zornăi cheile în broască, arăta palid şi bolnăvicios. Nici cei doi oameni care îl însoţeau nu se simţeau mai bine.

— Ce te doare, Manseer? întrebă Hal. Am crezut că ţi-ai schimbat sentimentele şi n-o să te mai vedem niciodată.

Temnicerul era un om nătâng, dar cinstit, nu prea rău de felul lui, iar de-a lungul lunilor petrecute acolo Hal cultivase cu el o relaţie aproape amicală.

— Mi-am petrecut noaptea în latrină, gemu Manseer. Şi am avut companie, toţi oamenii din garnizoană încercau să intre acolo cu mine. Chiar şi la ora asta jumătate din ei sunt încă în pat...

Burta îi bolborosi ca un tunet îndepărtat şi se întrerupse cu o expresie disperată pe chip.

— Iar începe! Jur că-l omor pe sifiliticul de bucătar. Porni

din nou în sus pe scări şi-i lăsă să aştepte încă o jumătate de oră înainte să se întoarcă să deschidă poarta cu zăbrele şi să-i ducă afară, în curte.

Hugo Barnard aştepta să-i preia de la el. Era într-o stare de spirit mizerabilă.

— Am pierdut jumătate de zi de muncă, mârâi la Manseer. Colonelul Schreuder o să dea vina pe mine pentru asta, iar când o s-o facă, eu o să am grijă de tine, Manseer!

Se întoarse spre şirul de condamnaţi.

— Nu staţi acolo, nemernicilor, rânjind! Zău dacă n-o să faceţi o zi completă de muncă, chiar dacă o să trebuiască să vă ţin pe schele până la miezul nopţii. Hai, la treabă, repede!

Barnard părea în formă, rumen la faţă şi cu ţâfna deja în fierbere. Era clar că nu suferea din cauza diareii şi a colicilor ca restul garnizoanei. Hal îşi aminti că Manseer menţionase că Barnard trăia cu o sălbatică în aşezarea de pe ţărm şi nu mânca din mizeria garnizoanei.

Se uită în jur rapid, în timp ce traversa curtea. Soarele era deja bine sus pe cer şi razele sale luminau fortul vestic al castelului.

Erau acolo mai puţin de jumătate din numărul obişnuit de temniceri şi gardieni: unul de pază la porţi, în loc de patru, niciunul la intrarea în armurărie şi doar încă unul în capul scării care ducea la birourile Companiei şi în apartamentele guvernatorului, în partea sudică a curţii.

Când urcă pe scară şi ajunse în vârful zidului, se uită

peste promenadă spre alee şi chiar zări printre copaci acoperişul reşedinţei guvernatorului.

„Să-ţi ajute Dumnezeu, Aboli, şopti el. Suntem pregătiţi pentru ce ţi-ai pus de gând”.

Aboli întoarse trăsura în faţa reşedinţei câteva minute mai devreme decât poruncise soţia guvernatorului şi trase caii sub portic. Aproape imediat, Sukeena apăru în uşă şi-l strigă.

— Aboli! Stăpâna are nişte lucruri pe care vrea să le ia în trăsură. Tonul ei era blând şi simplu, fără urmă de tensiune. Vino, te rog, şi adu-le.

Asta era pentru urechile celorlalţi.

Supus, Aboli blocă frâna de la roţile trăsurii şi, cu o vorbă liniştitoare pentru cai, sări jos de pe capră. Se mişcă fără grabă şi expresia lui era calmă când o urmă pe Sukeena în casă.

Se întoarse un minut mai târziu, cărând o cuvertură de mătase făcută sul şi mai mulţi desagi de piele. Se duse în spatele trăsurii şi puse aceste bagaje în coşuri, apoi închise capacul. Se purta firesc şi nu făcea niciun gest care să-i pună în alertă pe vreunul dintre ceilalţi sclavi. Cele două servitoare care măturau în faţa terasei nici măcar nu se uitară la el. Se întoarse la locul lui şi luă frâiele, aşteptând cu o infinită răbdare de sclav.

Katinka întârzie, dar asta nu era ceva neobişnuit. Veni, în sfârşit, într-un nor de parfum franţuzesc şi cu foşnet de mătăsuri, măturând scările şi mustrând-o pe Sukeena

pentru nişte vini închipuite. Sukeena mergea lângă ea încălţată în papuci uşori, căită şi zâmbitoare.

Katinka se urcă în trăsură ca o regină în drum spre încoronarea ei şi-i porunci imperios Sukeenei:

— Vino şi stai aici, lângă mine!

Sukeena făcu o reverenţă cu mâinile la buze. Sperase să primească această poruncă de la Katinka. Când avea chef de intimitate, stăpâna o voia cât mai aproape, ca să poată s-o ţină de mână şi s-o atingă. Altfel era rece şi distantă, dar imprevizibilă.

„Asta e un semn bun, pentru ce vreau să facem”, se încurajă Sukeena, aşezându-se vizavi de stăpâna ei şi zâmbindu-i drăgăstos.

— Dă-i drumul, Aboli! strigă Katinka şi apoi, când trăsura plecă, îşi îndreptă atenţia spre Sukeena. Cum îmi stă cu culoarea asta în lumina soarelui? Mă face să arăt palidă şi insipidă?

— Merge foarte bine cu pielea ta, stăpână, îi spuse Sukeena ce voia să audă. Chiar mai bine decât în casă. Şi îţi scoate în evidenţă ochii violeţi.

— Nu crezi că ar trebui să fie un pic mai multă dantelă la guler? înclină Katinka drăgălaş capul.

Sukeena îşi cântări răspunsul.

— Frumuseţea ta nu se bazează nici chiar pe cele mai bune dantele de la Bruxelles, zise ea. Se susţine prin ea însăşi.

— Aşa crezi tu, Sukeena? Eşti o linguşitoare, dar trebuie

să spun că şi tu eşti deosebit de fermecătoare în această dimineaţă.

O măsură pe fată gânditoare.

Trăsura mergea la trap pe alee, surii arcuindu-şi gâturile şi înaintând elegant.

— Ai culoare în obraji şi o sclipire în ochi. Unii ar putea crede că eşti îndrăgostită.

Sukeena se uită la ea într-un fel care îi dădu Katinkăi furnicături pe piele.

— O, dar sunt îndrăgostită de o persoană specială, şopti ea.

— Obrăznicătura mea mică şi dragă, toarse Katinka. Trăsura ajunse pe promenadă şi întoarse spre castel.

Katinka era atât de absorbită, că pentru o vreme nu-şi dădu seama încotro se îndreptau. Apoi o umbră de enervare îi trecu pe faţă şi strigă cu asprime:

— Aboli! Ce faci, idiotule? Nu la castel. Mergem la mevrouw de Waal.

Aboli părea să nu audă. Surii se îndreptau direct spre porţile castelului.

— Sukeena, spune-i prostului să întoarcă. Sukeena se ridică rapid în trăsura în legănare, apoi se aşează aproape, lângă Katinka, şi îşi strecură braţul pe sub cel al stăpânei sale, ţinând-o cu fermitate.

— Ce naiba faci, copilă? Nu aici. Ţi-ai pierdut minţile? Nu în faţa întregii colonii.

Încercă să-şi tragă braţul, dar Sukeena o ţinu cu o forţă

care o şocă.

— O să mergem la castel, zise Sukeena liniştită. Şi trebuie să faci exact ce-ţi spun.

— Aboli! Opreşte trăsura imediat!

Katinka ridică vocea şi dădu să se ridice în picioare. Dar Sukeena o trase înapoi pe locul ei.

— Nu te zbate, porunci Sukeena. Altfel te tai. Îţi tai faţa mai întâi, ca să nu mai fi frumoasă. Apoi, dacă tot nu asculţi, am să-ţi înfig lama asta în inima mârşavă şi haină.

Katinka se uită în jos şi văzu pentru prima dată lama pe care Sukeena i-o pusese în coaste. Acel pumnal era un dar de la unul din amanţii Katinkăi şi ea ştia cât de ascuţit era. Sukeena îl furase din biroul Katinkăi.

— Eşti nebună?

Katinka se albi de spaimă şi încercă să se îndepărteze de vârful ascuţit.

Da. Suficient de nebună să te omor şi s-o fac cu plăcere.

Sukeena îi apăsă pumnalul în coaste şi Katinka ţipă. Caii îşi ciuliră urechile.

— Dacă mai ţipi, îţi scot sângele, o avertiză Sukeena. Acum ţine-ţi gura şi ascultă ce-ţi spun că ai de făcut.

— Am să te dau pe mâna Lentului John şi am să râd când îţi scoate maţele, ameninţă Katinka în van, însă vocea îi tremura şi în ochii avea teroare.

— N-ai să mai râzi niciodată dacă nu mă asculţi. Pumnalul ăsta o să se îngrijească de asta.

Şi o înţepă pe Katinka din nou, destul de tare cât să-i

taie veşmântul şi pielea, astfel că pe corsaj îi apăru o pată de sânge de mărimea unei gulden de argint.

— Te rog! scânci Katinka. Te rog, Sukeena, am să fac cum spui tu. Te rog, nu-mi mai face rău. Ziceai că mă iubeşti.

— Şi am minţit, şuieră Sukeena. Am minţit de dragul fratelui meu. Te urăsc. N-ai să ştii niciodată forţa urii mele. Nu vreau ca mâinile tale să mă atingă. Sunt scârbită de fiecare lucru murdar, rău pe care m-ai obligat să-l fac. Aşa că nu te aştepta să primeşti dragoste de la mine. Am să te zdrobesc fără milă ca pe un păduche.

Katinka văzu moartea în ochii ei şi rareori până atunci îi mai fusese atât de teamă.

— Am să fac aşa cum îmi spui, şopti ea, şi Sukeena o instrui pe un ton liniştit, aspru, care era mult mai ameninţător decât orice strigăte sau urlete.

Când Aboli mână trăsura prin porţile castelului, agitaţia obişnuită îi vesti sosirea. Singura santinelă luă poziţia de drepţi şi-şi prezentă muscheta. Aboli opri trăsura în faţa birourilor Companiei. Căpetenia străjerilor veni repede dinspre armurărie, încingându-se în grabă cu centura. Era un tânăr locotenent, care de-abia venise din Olanda, şi fu luat prin surprindere de sosirea neaşteptată a soţiei guvernatorului.

„Pe coarnele diavolului! murmură el în barbă. De ce a ales căţeaua să vină azi, când jumătate dintre oamenii mei sunt bolnavi ca nişte câini?”

Se uită îngrijorat la singurul paznic de la uşa birourilor Companiei şi văzu că faţa omului încă avea o tentă verzuie palidă. Apoi, îşi dădu seama că soţia guvernatorului îi face semn din trăsură. O rupse la fugă prin curte, îndreptându-şi boneta şi strângând din mers cureaua sub bărbie. Ajunse la trăsură şi o salută pe Katinka.

— Bună dimineaţa, mevrouw. Pot să vă ajut să coborâţi?

Soţia guvernatorului părea tensionată, nervoasă şi vocea îi era ascuţită şi sufocată. Locotenentul se alarmă de îndată.

— E ceva în neregulă, mevrouw?

— Da, ceva e foarte în neregulă. Cheamă-l pe soţul meu!

— Nu vă duceţi la el în birou?

— Nu. Rămân aici, în trăsură. Du-te la el în clipa asta şi spune-i că am zis eu că trebuie să vină imediat. E o chestiune de cea mai mare importanţă. De viaţă şi de moarte! Du-te! Grăbeşte-te!

Locotenentul păru speriat şi salută rapid, apoi sări treptele câte două odată şi se năpusti înăuntru. Când bărbatul plecă, Aboli coborî, se duse la coşurile din spatele trăsurii şi deschise capacul. Apoi, aruncă o privire în jurul curţii. Era un paznic la porţi şi altul în capul scărilor, dar, ca de obicei, fitilul de la muschetele lor era stins. Nicio santinelă nu era postată la uşile armurăriei, dar de unde stătea putea să vadă prin fereastră că erau trei oameni în camera gărzilor. Fiecare dintre cei cinci supraveghetori din

curte purtau săbii, precum şi bice şi nuiele. Hugo Barnard era în capătul îndepărtat al curţii şi îşi ţinea în lesă cei doi dulăi. Ocăra grupul de deţinuţi de drept comun aşezat pe pietrele de la baza zidului estic.

Aceşti condamnaţi, care nu făceau parte din echipajul de pe *Resolution,* ar fi putut să le creeze probleme când aveau să încerce să evadeze. Aproape două sute lucrau pe ziduri, drojdia multicoloră a umanităţii. Ei puteau să împiedice cu uşurinţă încercarea de evadare, blocând căile de evacuare sau chiar încercând să se alăture echipajului de pe *Resolution* şi îmbulzindu-se în trăsură când aveau să-şi dea seama ce se întâmplă.

„O să ne ocupăm de asta când o să se întâmple”, se gândi el încruntat, şi-şi îndreptă toată atenţia spre gărzile şi supraveghetorii înarmaţi şi care erau principala ameninţare. Cu Barnard şi echipa lui, erau zece oameni înarmaţi la vedere, dar orice strigăt ar fi adus grabnic încă douăzeci sau treizeci de soldaţi din cazarmă, venind de-a lungul curţii. Întreaga situaţie putea să scape rapid din mână.

Ridică privirea şi-i văzu pe Hal şi pe Uriaşul Daniel uitându-se la el de pe schele. Hal avea deja funia scripetelui în mână, cu capătul înfăşurat în jurul încheieturii. Ned Tyler şi Billy Rogers erau la nivelul inferior, iar cei doi păsăroi, Finch şi Sparrow, lucrau în curte, în apropierea lui Althuda. Se prefăceau că-şi văd de treabă, dar trăgeau cu ochiul pe furiş la Aboli.

Aboli se duse în coş şi slăbi firul care asigura cuvertura rulată de mătase. Ridică un pliu şi, fără să le scoată la vedere, dezveli cele trei iatagane mogule şi cuţitul *kukri* pe care-l alesese pentru el însuşi. Ştia că, din locul unde se aflau, Hal şi Uriaşul Daniel puteau să vadă în coş. Apoi rămase nemişcat şi cu chipul lipsit de expresie lângă roata din spate a trăsurii.

Dintr-odată, guvernatorul ieşi furtunos, fără pălărie şi în cămaşă, prin uşile duble din capul scării şi coborî, alergând împleticindu-se greoi.

— Ce este, mevrouw? strigă el insistent la soţia lui, când ajunse la jumătatea drumului în jos. Se spune că ai trimis după mine şi e o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Grăbeşte-te! strigă Katinka plângăreţ. Sunt în mare dificultate.

El sosi la uşa trăsurii, gâfâind sălbatic.

— Spune-mi ce te doare, mevrouw! întrebă el, răsuflând greu.

Aboli păşi în spatele lui şi-l prinse de gât cu un braţ viguros, ţintuindu-l. Van de Velde începu să se lupte. Cu toată obezitatea lui, era un om puternic şi chiar şi lui Aboli îi fu greu să-l ţină.

— Ce dracu’ faci? răbufni el ultragiat.

Aboli îi puse lama de *kukri* la gât.

Când van de Velde simţi atingerea rece a oţelului şi înţepătura muchiei cuţitului, încetă să se mai lupte.

— Îţi tai gâtul ca unui porc mare ce eşti, îi şopti Aboli la

ureche. Iar Sukeena are un pumnal la inima soţiei tale. Spune-le soldaţilor tăi să rămână unde sunt şi să arunce armele.

Locotenentul porni înainte la strigătul lui van de Velde şi scosese pe jumătate sabia, din teacă în drumul său grăbit în jos pe scări.

— Stai! strigă la el van de Velde terorizat. Nu mişca, prostule. O să mă ucidă.

Locotenentul se opri şi şovăi.

Aboli îl strânse şi mai tare de gât pe guvernator.

— Spune-i să arunce sabia.

— Aruncă sabia! necheză van de Velde. Fă cum îţi spune. Nu vezi că-mi ţine un cuţit la gât?

Locotenentul dădu drumul sabiei, care căzu cu zgomot pe scări.

De la cincisprezece iarzi deasupra curţii, Hal sări de pe schele, agăţat de funia legată de braţ, iar Uriaşul Daniel asigură celălalt capăt, ca să-i atenueze viteza căderii.

Scripetele scoase un sunet ascuţit când el se prăbuşi şi ateriză în echilibru pe caldarâm. Sări în spatele trăsurii şi luă unul dintre cele trei iatagane bătute cu nestemate. Din următorul salt fu la jumătatea drumului în sus pe trepte, unde se năpusti şi luă în mâna stângă sabia locotenentului. Îi puse vârful în bărbia ofiţerului şi zise:

— Porunceşte-le oamenilor tăi să arunce armele!

— Depuneţi armele, voi toţi! strigă locotenentul. Dacă vreunul dintre voi îi face vreun rău guvernatorului sau

doamnei sale, va plăti cu viaţa.

Santinelele se supuseră cu vioiciune, aruncând muschetele şi armele de la şold pe pietrele de pavaj.

— Şi voi la fel! urlă van de Velde la supraveghetori, iar ei se supuseră fără tragere de inimă.

Totuşi, în acel moment Hugo Barnard era ascuns de o grămadă de blocuri de zidărie.

Intră în linişte pe uşa de la bucătărie, trăgând cei doi dulăi după el, şi ghemuit acolo, aşteptă o oportunitate.

Coborând de pe schele, se strânseră şi ceilalţi marinari.

Sparrow şi Finch, de la nivelul inferior, ajunseră primii în curte, dar Ned, Uriaşul Daniel şi Billy Rogers erau la câteva secunde în spatele lor.

— Haide, Althuda! strigă Hal, şi Althuda aruncă ciocanul şi dalta şi fugi să li se alăture. Prinde!

Hal îi aruncă iataganul cu nestemate cu un arc înalt, sclipitor, şi Althuda se întinse în sus şi-l prinse de mâner, înhăţându-l frumos din aer. Hal se întrebă la ce clasă de spadasini fusese. Ca pescar, era puţin probabil ca el să fi exersat prea mult.

„O să trebuiască să-l protejez dacă o să fie vorba de-o luptă”, se gândi el şi se uită rapid înjur. Îl văzu pe Daniel trăgând alte arme din coş, din spatele trăsurii. Iataganele gemene păreau jucării în pumnul lui mare. Îi aruncă unul lui Ned Tyler şi-l păstră pe celălalt pentru el, alergând să i se alăture lui Hal.

Hal luă o sabie pe care o santinelă o lăsase jos şi i-o

aruncă Uriaşului Daniel.

— Asta e mai potrivită pentru tine, jupâne Danny, strigă el, şi Daniel rânji, arătându-şi dinţii rupţi şi negri, în timp ce prinse arma grea de infanterie şi o făcu să şuiere în aer când tăia în stânga şi-n dreapta. Iisuse, e bine să am din nou o lamă adevărată în mână! exultă el şi-i aruncă lui Wally Finch iataganul strălucitor. O unealtă pentru un bărbat, o jucărie pentru un copil.

— Aboli, ţine-l bine pe marele porc. Taie-i urechile dacă încearcă să fie viclean, strigă Hal. Restul urmaţi-mă!

Coborî scara şi alergă prin uşile armurăriei cu Uriaşul Daniel şi ceilalţi pe urmele lui. Althuda porni după el, dar Hal îl opri.

— Tu nu. Tu ai grijă de Sukeena!

Când Althuda se întoarse şi ei traversară în fugă curtea, Hal îl întrebă scurt pe Daniel:

— Unde-i Barnard?

— Ticălosul criminal era aici în urmă cu o clipă, dar nu-l mai văd acum.

— Continuaţi să vă uitaţi bine după el. O să mai avem probleme cu porcul.

Hal intră valvârtej în armurărie. Cei trei oameni din camera gărzilor erau prăbuşiţi pe bancă: doi dormeau, iar al treilea se ridică nedumerit în picioare. Înainte să-şi vină în simţiri, vârful lamei lui Hal îl înţepă în piept.

— Stai unde eşti sau mă uit să văd ce culoare are ficatul tău.

Omul se lăsă înapoi în şezut.

— Vino încoace, Ned! îl chemă Hal la el, iar Ned se grăbi într-acolo. Joacă-te de-a doica cu sugarii ăştia, şi-i lăsă în grija lui, plecând în fugă după Daniel şi ceilalţi marinari.

Daniel se repezi în uşa grea din lemn de tec din capătul pasajului şi o dădu de perete în grabă. Nu mai avuseseră ocazia să vadă armurăria, dar acum Hal văzu dintr-o privire că totul era pus la punct elegant şi ordonat. Armele erau în rasteluri de-a lungul zidurilor şi butoaiele cu pulbere erau stivuite până-n tavan, în capătul îndepărtat.

— Alege-ţi armele şi fiecare să ia câte un butoi cu pulbere, porunci el, iar ei alergară la rastelurile lungi cu săbii de infanterie, lustruite, strălucitoare şi ascuţite cu o muchie sclipitoare.

Mai departe în spate erau rasteluri cu muschete şi pistoale. Hal înfipse o pereche de pistoale în frânghia care-i servea drept curea.

— Ţineţi minte că trebuie să căraţi tot ce luaţi până pe munte, aşa că nu fiţi lacomi, îi avertiză el şi luă un butoi de praf de puşcă din piramida din capătul îndepărtat al armurăriei, pe care-l puse pe umăr. Apoi se întoarse din uşă: Ajunge, băieţi. Ieşiţi afară! Daniel, lasă o dâră de pulbere când pleci!

Daniel se folosi de patul muschetei ca să dea cep într-unul din cele două butoaie cu pulbere. Turnă o movilă de praf de puşcă negru la poalele piramidei de butoaie.

— Grămada asta o să dispară într-un bubuit

atotputernic! rânji el, mergând cu spatele spre uşă, cu celălalt butoi sub braţ, lăsând o dâră lungă şi întunecată în spate.

Sub poverile lor, se clătinară afară, în lumina soarelui.

Hal fu ultimul care plecă.

— Ieşi de-aici, Ned! porunci el şi-i înmână armele pe care le purta, în timp ce Ned fugea spre uşă.

Apoi, Hal se îndreptă spre cei trei soldaţi olandezi care erau ghemuiţi pe bancă. Ned îi dezarmă – armele lor fură aruncate în colţul camerei gărzilor.

— O să arunc în aer acest loc de iad, le zise el în olandeză. Fugiţi spre porţi şi, dacă sunteţi cu scaun la cap, nu vă opriţi să vă uitaţi înapoi. Duceţi-vă!

Săriră brusc în picioare şi, în graba lor de-a se face nevăzuţi, se blocară în uşă. Se luptară unul cu altul până când ţâşniră în curte şi o luară la goană spre porţi.

— Ferea! strigară ei sprintând spre porţi. O să arunce în aer magazia de pulbere!

Temnicerii şi condamnaţii de drept comun, care până în acel moment se uitaseră cu gura căscată la trăsură şi la guvernatorul ostatic din mâna lui Aboli, întoarseră acum capetele spre armurărie şi se holbară surprinşi prosteşte.

Hal apăru în uşa armurăriei cu o sabie într-o mână şi cu o torţă aprinsă, pe care o luase din suportul ei, în cealaltă.

— Număr până la zece şi apoi aprind dâra de pulbere! strigă Hal.

În zdrenţe şi cu barba sa neagră, lungă şi stufoasă şi cu

ochi sălbatici, arăta ca un nebun.

Un geamăt de groază şi frică se ridică de la fiecare om din curte. Unul dintre deţinuţi îşi aruncă lopata şi-i urmă în grabă, pe soldaţii fugari spre poartă. Iminenţa iadului îi copleşi pe toţi. Două sute de condamnaţi şi soldaţi ieşiră furtunos pe porţi, ca să se pună în siguranţă.

Van de Velde se zbătu în prinderea lui Aboli şi ţipă:

— Dă-mi drumul! Idiotul o să ne arunce în aer să pierim. Dă-mi drumul! Fugiţi! Fugiţi!

Ţipetele lui sporiră panica şi, în timpul necesar pentru a trage şi a ţine o respiraţie lungă, curtea fu părăsită, cu excepţia lui Hal şi a grupului de marinari din jurul trăsurii.

Katinka ţipa şi hohotea isteric, dar Sukeena o lovi tare peste faţă.

— Taci, năroadă fandosită, sau îţi dau un motiv bun să te smiorcăi!

Şi Katinka îşi înghiţi necazul.

— Aboli, urcă-l pe van de Velde în trăsură! El şi soţia lui vin cu noi, strigă Hal, iar Aboli îl ridică pe corpolentul guvernator şi-l aruncă peste uşă.

Acesta ateriză ca un morman greoi pe podea şi se zbătu acolo ca o insectă în ac.

— Althuda, pune-i vârful sabiei tale la inimă şi fii gata să-l omori când îţi zic eu.

— Aştept cu nerăbdare! strigă Althuda, târându-l pe van de Velde în sus, şi-l îmbrânci pe locul din faţa soţiei lui.

— Unde ar trebui să ţi-o dau? îl întrebă. În maţe, poate?

Van de Velde îşi pierduse peruca în încăierare şi expresia lui era jalnică, fiecare bucăţică din silueta lui imensă tremurând cu disperare.

— Nu mă omorî. Pot să te protejez, pledă el, iar Katinka începu să plângă şi să bocească din nou.

De data asta, Sukeena o strânse un pic mai tare, ridicând vârful pumnalului la gâtul ei şi şoptind:

— Nu mai avem nevoie de tine, acum îl avem pe guvernator. N-o să conteze deloc dacă te omor.

Katinka îşi înăbuşi următorul suspin.

— Daniel, încărcaţi pulberea şi armele de rezervă, porunci Hal, iar ei le adunară în trăsură.

Elegantul vehicul nu era căruţă, şi caroseria se lăsă sub greutate pe suspensiile elastice delicate.

— Ajunge! Nu mai încape.

Aboli îi opri să mai arunce şi ultimele câteva butoaie de pulbere la bord.

— Câte un om la fiecare cal! porunci Hal. Nu încercaţi să-i călăriţi, băieţi. Niciunul nu sunteţi călăreţi. O să cădeţi de pe ei şi-o să vă rupeţi gâtul, ceea ce n-ar conta prea mult, dar cu greutatea voastră o să omorâţi bietele animale înainte să fi parcurs o milă, iar asta contează. Apucaţi-i de curele şi lăsaţi-i să vă tragă.

Fugiră la locurile lor în jurul atelajului şi se prinseră de hamurile cailor.

— Păstraţi loc pentru mine la prova babord, băieţi, strigă el şi, cu toată emoţia şi agitaţia, Sukeena râse cu voce tare

când el utiliză termeni nautici.

Oamenii lui înţeleseră totuşi, şi-i lăsară lui primul cal din dreapta.

Aboli sări la locul lui, pe capră, în timp ce în trăsură Althuda îl amenința pe van de Velde şi Sukeena ţinea pumnalul la gâtul alb al Katinkăi.

Aboli puse atelajul în mişcare şi strigă:

— Haide, gundwane. E timpul să mergem. Garnizoana o să se trezească în orice moment de-acum.

În timp ce el zicea asta, auziră sunetul slab al unui foc de pistol, şi un ofiţer din garnizoană fugi din uşa cazărmii traversând piaţa, fluturând pistolul fumegând şi strigând la oamenii lui, să se adune în formaţie.

— La arme! Prima companie la mine!

Hal se opri doar o clipă, să aprindă fitilul unuia dintre pistoalele lui de la torţa aprinsă, apoi o aruncă pe dâra de praf de puşcă şi aşteptă s-o vadă aprinzându-se şi răspândindu-se. Flacăra fumegândă începu să şerpuiască înapoi prin uşile armurăriei, în pasajul care ducea la principala magazie de muniţie. Apoi el sări pe treptele din curte şi alergă să prindă trăsura supra-încărcată, în timp ce Aboli mâna caii pe platou şi se îndrepta spre porţi.

Aproape ajunsese, ridicând mâna să se prindă de căpăstrul surului castrat de la conducere, când deodată Aboli strigă agitat:

— Gundwane, în spatele tău! Ai grijă!

Hugo Barnard apăruse în uşă, unde el şi dulăii lui se

adăpostiseră la primul semn de necaz.

Acum dăduse drumul câinilor din lesă şi, cu strigăte sălbatice de încurajare, îi asmuţea în urmărirea lui Hal.

— *Vat horn!* Prinde-l! strigă el şi animalele alergară spre el într-o grabă tăcută, fugind umăr la umăr, cu paşi mari şi acoperind lungimea curţii ca o pereche de ogari fugărind un iepure.

Avertismentul lui Aboli îi dădu lui Hal suficient timp să se întoarcă să-i înfrunte. Câinii lucrau în echipă, şi unul sări la faţa lui, în timp ce celălalt se repezi la picioare. Hal se năpusti la primul în timp ce era în aer şi-i înfipse vârful sabiei la baza gâtului negru, unde se articulau umerii.

Greutatea în aer a corpului dulăului făcu ca lama să intre complet, trecând lin prin inimă şi plămâni şi mai departe în intestine. Chiar dacă era mort, impulsul saltului îl făcu să se prăbuşească peste pieptul lui Hal, iar acesta se clătină înapoi.

Cel de-al doilea dulău se târî foarte aproape de sol şi, în timp ce Hal încă era în echilibru, îşi înfipse colţii în fluierul piciorului lui stâng, chiar mai jos de genunchi, zdruncinându-l pe spate. Umărul se trosni de pavajul de piatră, iar când încercă să se ridice, animalul încă îl ţinea strâns şi se trase înapoi pe toate cele patru picioare fixate, trântindu-l din nou. Hal simţi cum dinţii lui îi răzuiesc osul piciorului.

— Dulăii mei! strigă Barnard. Le faci rău dragilor mei dulăi.

Cu sabia scoasă în mână, se grăbi să intervină. Din nou, Hal încercă să se ridice şi din nou dulăul îl trase în jos. Barnard ajunse la ei şi ridică sabia la întreaga înălţime deasupra capului neprotejat al lui Hal. El văzu lovitura venind şi se rostogoli într-o parte. Lama lovi cremenea pavajului, lângă urechea lui, într-o perdea de scântei.

— Ticălosule! urlă Barnard şi ridică sabia din nou.

Aboli viră atelajul şi-l mână în mod deliberat spre Barnard. Supraveghetorul era întors cu spatele la trăsură când se apropie şi era atât de concentrat asupra lui Hal, că n-o văzu venind. Când era pe cale să lovească din nou capul lui Hal, roata din spate îl prinse şi-l lovi la şold, aruncându-l într-o parte.

Cu un efort supraomenesc, însuşi Hal se târî în poziţie şezând şi înainte ca dulăul să poată să-l tragă jos din nou, el îl înjunghie la baza gâtului, înfigând lama într-un unghi din spate, între spete, ca o lovitură de toreador, găsindu-i inima. Fiara scoase un urlet agonizat şi îi dădu drumul la picior, se clătină într-un cerc, apoi se prăbuşi pe caldarâm, lovind slab.

Hal se ridică în picioare clătinându-se chiar când Barnard se grăbea spre el.

— Mi-ai ucis frumuseţile!

Era înnebunit de durere şi se aruncă din nou asupra lui Hal cu o lovitură necontrolată şi sălbatică. Hal se întoarse cu efort şi o lăsă să treacă un centimetru pe lângă capul său.

— Mă, pirat jegos, te fac bucăţi!

Barnard se adună şi se grăbi din nou. Cu aceeaşi uşurinţă aparentă, Hal devie atacul următor şi zise încet:

— Îţi aminteşti ce i-aţi făcut tu şi câinii tăi lui Oliver?

Se eschivă în stânga, forţându-l pe Barnard să-şi deschidă garda la mijloc şi apoi, ca un fulger, atacă mortal. Lama îi intră lui Barnard chiar sub stern şi-i ieşi jumătate prin spate. Lăsă sabia să-i cadă şi pică în genunchi.

— Datoria pentru Oliver e plătită! zise Hal, punându-şi piciorul gol pe pieptul lui Barnard şi, cu toată rezistenţa acesteia, îşi eliberă lama.

Barnard se răsturnă şi se lungi lângă dulăii lui morţi.

— Haide, gundwane!

Aboli se lupta să ţină echipa de suri, fiindcă strigătele şi mirosul de sânge îi făcuse să intre în panică.

— Magazia!

Nu trecuseră decât câteva secunde de când Hal aprinsese dâra de pulbere, dar când se uită în acea direcţie, văzu nori albaştri de fum caustic tălăzuind prin uşa de la armurărie.

— Grăbeşte-te, gundwane! chemă Sukeena încet. O, te rog, grăbeşte-te!

Vocea ei era atât de plină de îngrijorare pentru siguranţa lui, că îi dădu puteri. Chiar şi în cumplita strâmtoare, Hal îşi dădu seama că era prima dată când o auzea rostindu-i porecla.

Porni înainte. Câinele îl muşcase adânc de picior, dar

colţii nu secţionaseră nervi sau tendoane, şi Hal descoperi că, dacă ignora durerea, încă putea să alerge. Sări pe pământ şi apucă de căpăstrul primului cal.

Trăsura merse hurducându-se şi hurui sub arcada porţilor, peste pod, peste şanţ şi pe promenada deschisă. Dintr-odată din spatele lor veni o explozie cutremurătoare şi o undă de şoc năvăli peste ei ca o rafală de furtună tropicală. Caii se cabrară şi fură cuprinşi de teroare, iar Hal fu săltat de pe picioare.

Se agăţă cu disperare de hamuri şi se uită înapoi. Un turn de fum cenuşiu se ridică din curtea castelului, învârtindu-se şi rotindu-se, străbătut de flăcări întunecate şi resturi de moloz şi dărâmături. În mijlocul acestui nor de distrugere, un singur trup uman făcu o tumbă de o sută de iarzi în cer.

— Pentru Sir Hal şi regele Charley! urlă Uriaşul Daniel şi ceilalţi marinari porniră să ovaţioneze alături de ei cu entuziasm pentru evadarea lor.

Totuşi, când Hal privi înapoi din nou, văzu că zidurile masive exterioare ale castelului erau neatinse de detonare. Cazarma fusese construită din aceeaşi piatră grea şi aproape sigur rezistase exploziei.

Două sute de oameni erau adăpostiţi acolo, trei companii de uniforme verzi, şi chiar acum aceştia îşi veneau, probabil, în simţiri după explozie. Curând, aveau să se reverse prin porţile castelului, în plină urmărire – şi, se întrebă Hal, unde era colonelul Cornelius Schreuder?

Trăsura înainta pe promenadă la galop. În faţă alerga o mulţime de evadaţi. Erau împrăştiaţi în toate direcţiile, unii sărind peste zidul de piatră al grădinilor Companiei şi îndreptându-se spre munte, alţii fugind spre plajă ca să găsească o ambarcaţiune cu care să scape.

Pe promenadă erau cei câţiva cetăţeni uimiţi şi sclavi de casă veniţi aici cu treburi, înainte de prânz. Ei se uitau cu gura căscată de uimire la fugari, apoi la norul de fum care se rostogolea învăluind castelul şi apoi la vederea chiar mai extraordinară a trăsurii guvernatorului avansând împodobită cu o grămadă pestriţă de proscrişi jerpeliţi şi piraţi, urlând ca nişte nebuni şi fluturându-şi armele. Când vehiculul trecu pe lângă ei, se împrăştiară frenetic.

— Piraţii au scăpat de la castel. Fugiţi! Fugiţi!

În cele din urmă îşi reveniră şi dădură alarma. Strigătul fu preluat şi răcnit în faţă, prin colibele şi cocioabele aşezării. Hal îi văzu pe olandezi şi pe sclavii lor grăbindu-se să scape de echipajul de piraţi însetaţi de sânge. Vreo două suflete curajoase se înarmaseră şi se produse un sporadic foc de muschetă de la unele dintre ferestrele caselor, dar distanţa era mare, ţinta se mişca repede şi era prea mică. Hal nici măcar nu auzi gloanţele în zbor şi niciunul dintre oameni sau cai nu fu lovit. Trăsura trecu pe lângă primele clădiri, urmând singurul drum care înconjura plaja curbată a Golfului Table şi îndreptându-se în necunoscut.

Hal privi înapoi spre Aboli.

— Încetineşte, lua-te-ar dracu’! O să omori caii înainte

să ieşim din oraş.

Aboli se ridică în picioare şi struni caii.

— Ho, Regal! încet, Nour!

Dar atelajul fugea şi aproape ajunse la marginea aşezării înainte ca Aboli să reuşească să-l facă să meargă la trap. Erau toţi asudaţi şi horcăiau de la galop, dar erau departe de-a fi epuizaţi. De îndată ce fură sub control, Hal slăbi strânsoarea hamului şi se întoarse alergând lângă trăsură.

— Althuda! strigă el. În loc să stai acolo ca un domn la un picnic de duminică, asigură-te că toate muschetele sunt amorsate şi încărcate. Uite! îi dădu pistolul cu fitilul arzând. Foloseşte flacăra asta ca să aprinzi fitilul la toate armele. O să vină după noi în curând. Apoi se uită la sora lui Althuda.

— Noi n-am fost prezentaţi. Servitorul tău, Henry Courtney.

Îi zâmbi şi ea râse încântată de manierele lui.

— Bună dimineaţa, gundwane. Te cunosc prea bine. Aboli m-a avertizat ce pirat tânăr şi fioros eşti. Apoi deveni serioasă. Eşti rănit. Ar trebui să-ţi văd piciorul.

— Nu e ceva care să nu poată să aştepte până mai târziu, o asigură.

— Muşcătura unui câine o să te omoare rapid dacă e lăsată netratată, zise ea.

— Mai târziu! repetă el şi se întoarse la Aboli.

— Aboli, ştii drumul spre hotarul coloniei?

— Există un singur drum, gundwane. Trebuie să

mergem direct prin sat, apoi să evităm mlaştina, pe urmă să ne îndreptăm spre munţi de-a lungul câmpie de nisip. Gardul de migdali amari se află la cinci mile de mlaştină, zise el.

Privind dincolo de aşezare, Hal vedea deja în faţă mlaştina şi laguna, stufărişul şi deschiderile de apă, deasupra cărora pluteau stoluri de păsări de apă. Auzise că hipopotamii şi crocodilii pândesc în adâncurile lagunei.

— Althuda, o să fie soldaţi în drumul nostru? vru să ştie Hal.

— De obicei sunt paznici la primul pod şi întotdeauna există o patrulă la gardul viu de migdali, ca să tragă în orice boşiman care ar încerca să intre, răspunse Althuda fără să-şi ridice privirea de la muscheta pe care o încărca.

Apoi Sukeena ciripi:

— N-o să fie niciun pichet şi nicio patrulă azi. Încă din zori am ţinut sub supraveghere răscrucea de drumuri. Niciun soldat n-a ieşit să-şi preia postul. Au fost toţi prea ocupaţi să-şi îngrijească durerile de burtă.

Râse vesel, la fel de surescitată şi încordată ca ei toţi.

Dintr-odată, sări în sus în trăsură şi strigă cu voce tare:

— Liberă! Pentru prima oară în viaţa mea, sunt liberă!

Cosiţa i se despleti. Părul i se revărsă pe ceafă. Ochii îi străluceau şi era atât de frumoasă, că întrunea toate calităţile din visele fiecăruia dintre zdrenţăroşii marinari.

Deşi o aclamară: „Şi tu, dar şi noi, dragă!”, ea se uită doar la Hal cu acei ochi râzători.

Când trecură pe lângă clădirile aşezării, auziră în faţă strigăte de avertizare.

— Ferea! Piraţii au evadat. Piraţii sunt turbaţi!

Simplii cetăţeni din Buna Speranţă se împrăştiară în faţa lor. Mamele se grăbiră în drum să-şi ia odraslele şi să le tragă înăuntru, să trântească zăvoarele la uşi şi să tragă obloanele.

— Eşti în siguranţă acum. Ai scăpat cu bine. Te rog, eliberează-mă, Sir Henry.

Katinka îşi revenise suficient din şoc, ca să pledeze pentru viaţa ei.

— Jur că n-am vrut niciodată să-ţi fac rău. Te-am salvat de la spânzurătoare. L-am salvat şi pe Althuda. Am să fac tot ce spui, Sir Henry. Doar, te rog, eliberează-mă, scânci ea agăţându-se de marginea trăsurii.

— Poate că-mi spui Sir acum şi îmi faci declaraţiile astea de bună-credinţă, dar i-ar fi fost mai de folos tatălui meu în drumul lui spre spânzurătoare.

Expresia lui Hal era atât de rece şi neîndurătoare, încât Katinka se trase înapoi şi se lăsă pe locul ei de lângă Sukeena, plângând în hohote ca şi cum ar fi avut inima frântă.

Marinarii care alergau cu Hal îi strigară dispreţul şi ura lor.

— Ai vrut să ne vezi spânzuraţi, putoare vopsită, şi o să te dăm la lei acolo, în pustie, se bucură Billy Rogers.

Katinka suspină din nou şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

— N-am vrut să vă fac niciun rău, niciunuia. Vă rog, daţi-mi drumul.

Trăsura mergea pe drum şi în faţa lor nu mai erau decât ultimele câteva colibe şi bordeie ale aşezării, când Althuda se ridică şi arătă înapoi pe drumul de pietriş, spre îndepărtata promenadă.

— Un călăreţ vine în galop! strigă el.

— Deja? murmură Uriaşul Daniel, iar ochii i se umbriră. Nu mă aşteptam încă la urmărire. Au o cavalerie să trimită după noi?

— Nu vă temeţi de asta, băieţi, îi asigură Aboli. Nu sunt mai mult de douăzeci de cai în toată colonia şi şase dintre ei îi avem noi.

— Aboli are dreptate. E doar un călăreţ! strigă Wally Finch.

Călăreţul stârnea în aer o trâmbă palidă de praf, aplecat în faţă peste gâtul calului său, mânând animalul în cea mai mare viteză, folosindu-se de biciul din mâna dreaptă ca să-l bată fără milă. Era încă departe, dar Hal îl recunoscu după eşarfa care-i flutura în spate în goana galopului.

— Sfântă Fecioară, e Schreuder! Ştiam că nu după mult timp are să ni se alăture. Maxilarul i se încleştă. Idiotul cu mintea încinsă vine să se lupte cu noi. Creierul îi lipseşte, dar e plin de tupeu.

Chiar şi de la locul lui, Aboli văzu ce are de gând Hal, după felul în care îşi mijise ochii şi schimbase poziţia mâinii pe sabie.

— Nu te gândi să te întorci să-i dai satisfacţie, gundwane! strigă Aboli cu asprime. Cu orice întârziere, pui în pericol toate sufletele de-aici.

— Ştiu că tu crezi că nu sunt pe potriva lui Schreuder, dar lucrurile s-au schimbat, Aboli. Pot să-l bat acum. Sunt sigur de asta în inima mea.

Aboli se gândi că s-ar putea s-o facă, fiindcă Hal nu mai era un copil. Lunile pe ziduri îl căliseră, şi Aboli îl văzuse punându-se cu Uriaşul Daniel.

— Lasă-mă aici să rezolv treaba asta, om la om, şi am să vin după voi mai târziu, ţipă Hal.

— Nu, Sir Hal! strigă Uriaşul Daniel. Poate că ai *putea* să-l birui, dar nu cu piciorul ăla muşcat până la os. Lasă vrăjmăşia cu olandezul pentru altă dată. Avem nevoie de tine să vii cu noi. O să vină o sută de uniforme verzi imediat în spatele lui.

— Nu! fură de acord Wally şi Stan. Rămâi cu noi, căpitane.

— Ne-am pus încrederea în tine, zise Ned Tyler. N-o să găsim niciodată drumul prin pustie fără un navigator. Nu poţi să ne părăseşti acum.

Hal ezită, încă uitându-se înapoi la călăreţul care se apropia rapid. Apoi, ochii îi trecură repede la faţa fetei din trăsură. Sukeena se uita la el cu ochi mari şi negri plini de implorare.

— Eşti grav rănit. Uită-te la picior.

Se aplecă peste uşa trăsurii, apropiindu-se extrem de

mult, şi vorbi atât de încet, că el abia putu să prindă cuvintele pe deasupra zgomotului de oameni, roţi şi cai.

— Rămâi cu noi, gundwane.

El se uită în jos, la sângele şi limfa spălăcită care-i supura din rănile adânci. În timp ce el ezita, Uriaşul Daniel fugi înapoi şi sări pe treapta trăsurii.

— Ani eu grijă de asta, zise el şi luă muscheta încărcată din mâinile lui Althuda.

Ţintind, căzu de pe treaptă în praful drumului şi rămase acolo, verificând fitilul aprins. Nu se grăbi, în timp ce trăsura se îndepărta şi colonelul Schreuder galopa spre el.

În ciuda tuturor motivelor şi avertismentelor, Hal se întoarse să intervină.

— Daniel, nu-l omorî pe prost.

Voia să-i explice că el şi Schreuder aveau un destin împreună. Era o chestiune de onoare cavalerească, şi nimeni altcineva nu trebuia să intervină între ei, dar nu era timp să dea glas unor astfel de noţiuni romantice. Schreuder galopă şi se ridică în scară.

— Katinka! strigă el. Nu te teme, am venit să te salvez, draga mea. N-o să-i las pe ticăloşii ăştia să te ia.

Smulse pistolul cu gură de clopot din eşarfă şi ţinu ţeava în vânt, astfel ca fitilul mocnit să ardă. Apoi, îl aşeză drept pe gâtul calului, cu braţul cu pistolul întins.

— Păzea din calea mea, bădărane! urlă el la Daniel şi trase.

Braţul drept îi fu aruncat în sus de descărcare şi o

coroană de fum albastru i se roti în jurul lui capului, dar glonţul zbură mult, lovind pământul la o jumătate de iard de piciorul drept desculţ al lui Daniel, împroşcându-l cu pietriş.

Schreuder aruncă pistolul deoparte şi trase sabia Neptun din teaca de la şold. Inserţia de aur de pe lamă străluci când o ţinu.

— Îţi crăp ţeasta până la dinţi! urlă Schreuder şi ridică lama.

Daniel se puse într-un genunchi şi lăsă calul colonelului să se apropie la câţiva paşi.

„Prea aproape, se gândi Hal. Mult prea aproape. Dacă muscheta dă rateu, Danny e un om mort”.

Dar Daniel rămase pe poziţie şi trase. Pentru o clipă, Hal crezu că cea mai mare temere a sa devenise realitate, dar apoi, cu un zgomot ascuţit, un jet de flacără şi fum argintiu ieşi din muschetă.

Poate că Daniel ascultase strigătul lui Hal sau poate calul fusese o ţintă mai mare şi mai sigură decât călăreţul din spatele lui, dar ţintise în animalul mare, cu pieptul ud de sudoare şi glonţul greu de plumb îşi atinse de data asta ţinta.

Lovit în plin, armăsarul lui Schreuder se prăbuşi sub el. Fu aruncat peste cap, trântindu-l cu faţa şi umărul de pământ.

Calul se zbătu şi zvârli din copite, întins pe spate, agitându-şi capul dintr-o parte în alta, în timp ce sângele

din inima lui era pompat prin rana din piept. Apoi, capul îi căzu înapoi pe pământ cu o bufnitură şi, cu o ultimă respiraţie sforăitoare, se linişti.

Schreuder zăcea nemişcat pe drumul ars de soare, şi Hal se temu un moment că avea gâtul rupt. Aproape fugi înapoi să-l ajute, dar Schreuder făcu câteva mişcări dezordonate, iar Hal se opri.

Trăsura se îndepărta rapid, iar ceilalţi strigară la el:

— Întoarce-te, gundwane!

— Lasă-l pe ticălos, Sir Henry.

Daniel sări în picioare şi apucă braţul lui Hal.

— Nu e mort, dar în curând o să fim noi, dacă mai zăbovim mult pe-aici.

Şi-l trase de-acolo.

La primii paşi, Hal rezistă şi încercă să se elibereze din mâna lui Daniel.

— Nu se poate să se termine aşa. Nu înţelegi, Danny?

— Înţeleg destul de bine, mormăi Uriaşul Daniel, iar Schreuder se ridică ameţit în mijlocul drumului.

Pietrişul îi zdrelise pielea de pe o parte a feţei, dar încerca să se ţină pe picioare, împleticindu-se şi căzând, apoi încercând din nou.

— E bine, zise Hal cu o uşurare care aproape îl surprinse, şi-i permise lui Daniel să-l ia de-acolo.

— Da! spuse Daniel când prinseră trăsura din urmă. E destul de bine cât să-ţi scoată ghindele data viitoare când vă întâlniţi. Nu scăpăm noi de ăsta aşa uşor.

Aboli frânase trăsura ca să le permită să-i prindă, şi Hal apucă de căpăstrul calului de la conducere şi-l lăsă să-l ridice în picioare. Se uită înapoi şi-l văzu pe Schreuder în mijlocul drumului, plin de praf şi sângerând. Se clătina în urma trăsurii ca un om cu o sticlă de gin ieftin în burtă, încă fluturând sabia.

Se îndepărtară de el în trap vioi şi Schreuder renunţă la încercarea de-a întrece trăsura, strigând în schimb ocări după ea:

— Pe Dumnezeu, Henry Courtney, vin eu după tine, chiar de-ar fi să te urmăresc până la porţile iadului. Te ţin eu minte, sire, te păstrez în suflet.

— Când vii, adu şi sabia pe care mi-ai furat-o, îi strigă Hal în răspuns. Am să te înfig în ea, ca pe un purcel de lapte la proţap pentru masa diavolului.

Marinarii lui hohotiră şi-i făcură colonelului toată gama de gesturi obscene de adio.

— Katinka! Draga mea!

Schreuder îşi schimbă tonul.

— Nu dispera. Am să te salvez. Jur pe mormântul tatălui meu. Te iubesc din tot sufletul.

În toate strigătele şi focul de muschetă, van de Velde se ghemuise pe podeaua trăsurii, dar acum el se clătină înapoi la locul lui şi se uită la silueta ponosită din drum.

— E complet nebun? Cum îndrăzneşte să se adreseze soţiei mele în aceşti termeni odioşi?

Se răsuci spre ea cu o faţă roşie şi cu fălcile tremurând.

— Mevrouw, sper că nu i-ai dat soldatului niciun motiv pentru un astfel de privilegiu.

— Te asigur, mijnheer, că limbajul şi adresarea reprezintă pentru mine un şoc mai mare decât pentru tine. Sunt profund ofensată şi te implor să-ţi asumi serios sarcina de a-l pune la punct cu prima ocazie, răspunse Katinka, agăţându-se de uşa trăsurii cu o mână şi de bonetă cu cealaltă.

— Am să fac mai mult decât atât, mevrouw. O să fie înapoi la Amsterdam cu următoarea corabie. Nu pot să îndur atâta impertinenţă. Mai mult decât atât, el e responsabil de situaţia dificilă în care ne aflăm acum. În calitate de comandant al castelului, prizonierii sunt responsabilitatea lui. Evadarea lor se datorează incompetenţei lui şi abaterii de la datorie. Laşul n-are dreptul să-ţi vorbească aşa.

— O, ba da, zise Sukeena dulce. Colonelul Schreuder are dreptul de a-şi fi cucerit favoarea. Soţia ta a stat sub el de suficiente ori cu picioarele în aer pentru ca el să-i zică dragă sau chiar să-i zică curvă şi putoare, dacă vrea să fie mai cinstit.

— Tacă-ţi gura, Sukeena! ţipă Katinka strident. Ţi-ai ieşit din minţi? Vezi-ţi lungul nasului. Tu eşti o sclavă.

— Nu, mevrouw. Nu mai sunt sclavă. Acum sunt o femeie liberă şi cea care te ţine captivă, zise Sukeena. Aşa că pot să spun tot ce vreau, mai ales că ăsta e adevărul. Se întoarse spre van de Velde. Soţia ta şi galantul colonel au

jucat bestia cu două spinări atât de ostentativ, că au încântat toată colonia. Ţi-au pus pe cap o pereche de coarne prea mari chiar şi pentru trupul tău atât de umflat.

— Te distrug! bolborosi van de Velde apoplectic. Căţea sclavă!

— Ba nu, zise Althuda şi puse vârful iataganului cu nestemate la burta atârnată a guvernatorului. Mai degrabă o să-i ceri iertare surorii mele pentru insulta asta.

— Să-mi cer iertare de la o sclavă? Niciodată! începu van de Velde să zbiere, dar de data asta Althuda îl înţepă mai tare şi zbierătul se transformă într-un ţipăt ascuţit, ca şi cum ieşea aerul din vezica de porc.

— Cere-i iertare nu unei sclave, ci unei prinţese balineze născută liberă, îl corectă Althuda. Şi repede.

— Îmi cer iertare, doamnă, scrâşni van de Velde printre dinţii încleştaţi.

— Eşti galant, sire.

Sukeena îi zâmbi. Van de Velde se lăsă pe spate pe locul lui şi nu mai zise nimic, ci îşi fixă soţia cu o privire lungă şi veninoasă.

Odată ce părăsiră aşezarea din spatele lor, drumul se deterioră. Roţile căruţelor Companiei care aduceau lemn de foc lăsaseră în urmă şanţuri adânci, iar trăsura se zgudui şi se clătină periculos prin ele. Pe marginea lagunei se infiltrase apă, transformând făgaşurile în noroi şi nămol, şi în multe locuri marinarii fură siliţi să pună umărul la roţile înalte din spate, ca să ajute caii să tragă vehiculul pe acolo.

Era dimineaţa târziu când văzură în faţă silueta podului de lemn peste primul râu.

— Soldaţi! strigă Aboli.

De la locul lui de sus zărise sclipirea unei baionete şi forma unui coif înalt.

— Doar patru, constată Hal. Ochii încă îi erau mai ageri ca ai tuturor. N-o să se aştepte la probleme din direcţia asta.

Avu dreptate. Caporalul de pază la pod veni în întâmpinarea lor, nedumerit, dar fără să se alarmeze, cu sabia în teacă şi fitilul de la pistoale stins. Hal şi echipajul lui îi dezarmară pe el şi oamenii lui, îi dezbrăcară de pantalonii scurţi şi-i trimiseră în fugă înapoi spre colonie, cu o descărcare de muschete pe deasupra capetelor.

După ce Aboli trecu trăsura peste pod, Hal şi Ned Tyler se vârâră sub structura de lemn şi legară un butoi cu praf de puşcă sub şarpanta din lemn greu. Când fu asigurat, Hal se folosi de patul pistolului ca să dea cep butoiului, îndesă acolo un fitil scurt şi-l aprinse. Apoi alergară după trăsură.

Pe Hal începu să-l doară piciorul. Acesta se umflase şi se întărise, dar el se uită peste umăr şi se împiedică în nisipul adânc până la gleznă. Mijlocul podului sări brusc în aer, într-o trombă de noroi, apă, cherestea şi piloni spulberaţi. Resturile căzură înapoi în râu.

— Asta n-o să-l ţină mult pe loc pe bunul colonel, dar cel puţin o să se aleagă cu pantalonii uzi, murmură Hal, prinzând din urmă trăsura.

Althuda sări jos şi-l strigă:

— Du-te în locul meu. Trebuie să-ţi îngrijeşti piciorul ăla.

— Nu e cine ştie ce în neregulă cu piciorul meu, protestă Hal.

— Nimic altceva decât că abia mai poate să-ţi susţină greutatea, zise Sukeena cu asprime, aplecându-se pe uşă. Vino încoace odată, gundwane, altfel o să se vindece mai greu.

Supus, Hal urcă în trăsură şi se aşeză în faţa Sukeenei. Fără să se uite la cei doi, Aboli rânji.

„Deja ea îi porunceşte şi el se supune. Se pare că au valul şi un vânt bun în spatele lor”.

— Lasă-mă să mă uit la piciorul ăla, porunci Sukeena, şi Hal şi-l puse pe locul dintre ea şi Katinka.

— Ai grijă, mitocane! zise scurt Katinka şi îşi trase fustele. Ai să-mi umpli de sânge rochia.

— Dacă nu-ţi ţii limba, n-o să fie singurul lucru pe care ţi-l umplu de sânge, o asigură Hal şi se încruntă.

Ea se retrase în cel mai îndepărtat colţ al banchetei.

Sukeena îngriji piciorul cu mâini rapide şi pricepute.

— Ar trebui să pun o cataplasmă fierbinte pe muşcături, fiindcă rănile sunt adânci şi o să supureze cu siguranţă. Dar am nevoie de apă clocotită.

Ridică privirea la Hal.

— O să trebuiască să aştepţi până ajungem în munţi, zise el.

Apoi, conversaţia lor încetă o vreme şi se uitară amuzaţi

unul în ochii celuilalt. Erau mai aproape ca niciodată şi fiecare găsea în celălalt ceva care îl uimea şi-l încânta.

Apoi Sukeena se trezi la realitate.

— Am leacuri în desagi, zise ea repede şi se urcă pe scaun ca să ajungă la coşurile din spatele trăsurii. Spânzură acolo cât scotoci în pungile de piele. Trăsura se hurducă brusc pe un făgaş, şi Hal privi cu veneraţie micul ei fund rotunjit, îndreptat spre cer. În ciuda volanelor şi jupoanelor în care era învăluit, el îl găsi aproape la fel de încântător ca faţa ei.

Ea coborî la loc cu cârpe şi cu o sticlă neagră în mână.

— Am să tamponez rănile cu tinctura asta şi apoi am să le leg, explică fără să se uite din nou în ochii lui verzi amuzaţi.

— Stai aşa! icni Hal la prima atingere cu tinctura. Asta arde ca respiraţia diavolului.

Sukeena îl certă:

— Ai îndurat lovituri de bici, împuşcături, sabie şi cruzimea unui animal. Dar la prima atingere a unui medicament te plângi ca un copil. Acum stai liniştit.

Faţa lui Aboli se încreţi într-un buchet de tatuaje şi linii vesele de râs, dar, deşi umerii i se scuturară, rămase liniştit.

Hal se întoarse către el.

— Cât de departe e gardul viu de migdali?

— Încă o leghe.

— Ne întâlnim cu Sabah acolo?

— Aşa cred, dacă nu ne prind până atunci uniformele verzi.

— Mi se pare c-o să avem un răgaz. Schreuder a făcut o greşeală când s-a grăbit să vină singur să ne caute. Trebuia să-şi fi adunat trupele şi să vină după noi în ordine. Părerea mea e că cei mai mulţi soldaţi sunt pe urmele celorlalţi prizonieri pe care i-am eliberat. O să se orienteze spre noi doar când o să preia Schreuder comanda.

— Şi el n-are cal, adăugă Sukeena. Cred că o să ajungem departe şi, odată ce ajungem în munţi...

Se întrerupse şi ridică ochii de la piciorul lui Hal. Amândoi priviră în faţă la meterezele albastre care umpleau cerul.

Van de Velde urmărise cu nesaţ această conversaţie, iar acum interveni:

— Târfa sclavă are dreptate. V-a reuşit schema şireată, din păcate. Totuşi, eu sunt un om rezonabil, Henry Courtney. Eliberează-ne pe mine şi pe soţia mea acum. Dă-ne trăsura să ne întoarcem la colonie. În schimb, am să vă făgăduiesc solemn să opresc vânătoarea. Am să-i ordon colonelului Schreuder să-şi trimită oamenii înapoi în cazarmă.

Întoarse către Hal ceea ce el spera că era o faţă deschisă şi sinceră.

— Îţi dau cuvântul meu de gentleman.

Hal văzu viclenia şi răutatea din ochii guvernatorului.

— Excelenţa Voastră, nu sunt sigur de valabilitatea

pretinsului tău titlu de gentleman şi, în afară de asta, mi-ar displăcea să mă lipsesc atât de repede de compania dumneavoastră fermecătoare.

În acel moment, una dintre roţile din faţă ale trăsurii se împotmoli într-o groapă.

— Porcul furnicar a făcut scormoniturile astea, explică Althuda, când Hal coborî din vehicul.

— Rogu-te, ce fel de om sau animal e ăsta?

— Porcul furnicar e o fiară cu un bot lung şi o coadă groasă care scormone după muşuroaie de furnici cu gheare puternice şi le devorează cu limba lui lungă şi lipicioasă, zise Althuda.

Hal îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Sigur, te cred. Şi cred şi că porcul tău furnicar zboară, dansează dansuri marinăreşti şi pune averi la jocul de cărţi.

— Mai ai câte ceva de învăţat despre ţinutul ăsta, prietene, îi promise Althuda.

Încă chicotind, Hal se întoarse de la el.

— Haideţi, băieţi! îşi chemă marinarii. Hai să scoatem corabia de pe recif şi s-o punem din nou în vânt.

Îi puse pe van de Velde şi Katinka să coboare, iar restul traseră împreună cu caii ca să scoată trăsura. De-aici încolo însă, făgaşurile erau tot mai adânci, iar tufişurile de pe ambele părţi, tot mai înalte şi mai dese pe măsură ce înaintau. Preţ de o milă se mai înţepeniră de două ori.

— Aproape c-a venit timpul să scăpăm de trăsură. Am merge mai repede pe propriile picioare, îi zise Hal lui Aboli

liniştit. Cât mai e până la gardul viu?

— Cred că trebuia să fi ajuns până acum, răspunse Aboli. Dar nu poate fi departe.

Ajunseră la graniţă după următoarea curbă a drumului îngust. Faimosul gard viu de migdali era o excrescenţă încâlcită şi uscată, abia ajungând până la umăr, dar drumul se încheia dramatic în el. Exista acolo şi o colibă rudimentară, care servea ca post de pază pentru pichetul de frontieră, precum şi un anunţ în olandeză: „Atenţie!” Aşa începea anunţul, cu litere stacojii strălucitoare şi continua cu interzicerea circulaţiei dincolo de acel punct, sub ameninţarea pedepsei cu închisoarea, plata unei amenzi de o mie de guldeni sau ambele. Anunţul fusese ridicat în numele guvernatorului Companiei Olandeze a Indiilor de Est.

Hal dădu de perete uşa singurei odăi a colibei şi o găsi pustie. Focul din vatra deschisă era stins. Câteva articole din uniforma Companiei atârnau de cuiele de lemn din perete şi peste cărbunii morţi era un ceainic negru, iar pe masa din lemn dur sau pe rafturile aflate de-a lungul zidurilor erau boluri ciudate, sticle şi ustensile.

Uriaşul Daniel era pe cale să pună fitilul aprins la acoperişul de paie, dar Hal îl opri.

— Nu-i da lui Schreuder niciun semnal de fum să-l urmeze, zise el. Şi nu e nimic de valoare aici. Lasă aşa.

Şi şchiopătă către locul unde marinarii descărcau trăsura.

Aboli scoase caii din făgaşuri şi Ned Tyler îl ajută să improvizeze şei pentru ei, folosind ham, pielărie şi pânză din baldachinul trăsurii.

Katinka stătea oropsită lângă soţul ei.

— Ce-are să se aleagă de mine, Sir Henry? şopti ea când el se întoarse.

— Unii dintre oameni vor să te ia sus, în munţi, şi să te dea de mâncare la animalele sălbatice, răspunse el.

Mâna ei zbură la buze şi păli.

— Alţii vor să-ţi taie gâtul aici şi acum, pentru ceea ce ne-aţi făcut tu şi grăsime de broască de soţ al tău.

— N-ai să permiţi niciodată ca aşa ceva să se întâmple, ameninţă van de Velde. Am făcut doar ce era de datoria mea.

— Ai dreptate, fu Hal de acord. Cred că tăierea gâtului e prea bună pentru tine. Susţin spânzurarea şi trasul, aşa cum ai făcut tu cu tatăl meu.

Se uită la el cu răceală şi van de Velde fu cuprins de frică.

— Totuşi, m-am săturat de amândoi. Nu vreau să mai am de-a face cu vreunul din voi, aşa că te las pe tine şi pe nevasta ta la mila lui Dumnezeu, a diavolului şi a colonelului amorezat Schreuder.

Se întoarse şi plecă cu paşi mari spre locul unde Aboli şi Ned verificau şi strângeau încărcăturile pe cai.

Trei dintre suri duceau butoaie de praf de puşcă ce le atârnau pe spate de fiecare parte, doi cărau baloturi cu

arme şi al şaselea cal era încărcat cu desagii voluminoşi ai Sukeenei.

— Totul e sigur, căpitane.

Ned îşi ciocăni fruntea.

— Putem să ridicăm ancora şi să ne luăm cursul sub comanda ta.

— Nu ne ţine nimic aici. Prinţesa Sukeena o să călărească pe calul de la conducere. Se uită în jur după ea. Unde e?

— Sunt aici, gundwane. Sukeena ieşi din spatele colibei paznicilor. Şi n-am nevoie de niciun răsfăţ. Am să merg pe jos la fel ca voi toţi.

Hal văzu că ea îşi dăduse jos fustele lungi şi acum purta o pereche de pantaloni largi balinezi şi o rochie largă de bumbac care-i ajungea până la genunchi, îşi legase părul cu o basma din bumbac şi în picioare avea sandale robuste din piele, confortabile pentru mersul pe jos.

Oamenii îi priveau cu drag gambele, dar ea le ignoră privirile nepoliticoase, apucă frâul celui mai apropiat cal şi-l conduse spre breşa din gardul viu.

— Sukeena!

Hal ar fi vrut s-o oprească, dar ea sesiză tonul lui sever şi-l ignoră. El îşi dădu seama că ar fi fost o nebunie să insiste şi îşi temperă cu înţelepciune următoarea comandă.

— Althuda, tu eşti singurul care ştie drumul de-aici. Du-te cu sora ta.

Althuda fugi ca s-o prindă, şi frate şi soră îi conduseră în

pustia necunoscută de dincolo de gardul viu.

Hal şi Aboli asigurau ariergarda coloanei, trecând printre arbuşti şi tufişuri. Niciun picior de om nu mai călcase de mult pe această cărare. Fusese făcută de animalele sălbatice: semnele de copite şi de labe erau simplu de văzut în solul nisipos moale şi peste tot era bălegar.

Aboli putea să recunoască fiecare animal după aceste urme şi, pe măsură ce se deplasau, i le arăta lui Hal.

— Ăsta e leopard şi acolo e o urmă de la kudu, o antilopă cu coarne spiralate. Cel puţin n-o să murim de foame, promise el. E mult vânat în ţinutul ăsta.

Era prima ocazie de la evadare când vorbeau şi Hal întrebă în linişte:

— Ce ştii despre acest Sabah, prietenul lui Althuda?

— Numai mesajele pe care le-a trimis.

— N-ar fi trebuit să-l întâlnim la gardul viu?

— A zis doar că are să ne ducă în munţi. Mă aşteptam să ne fi aşteptat la gardul viu, ridică Aboli din umeri. Dar cu Althuda drept călăuză n-avem nevoie de el.

Înaintau, iapa sură mergând la trap uşor cu grupul în urma ei.

Ori de câte ori ajungeau la un copac care putea suporta greutatea lui Aboli, acesta se căţăra în el şi se uita să vadă dacă sunt urmăriţi. De fiecare dată cobora şi clătina din cap.

— Schreuder o să vină, zise Hal. Am auzit oamenii spunând că aceste uniforme verzi ale sale pot să obosească

un călăreţ. O să vină.

Se mişcară constant peste câmpie, oprindu-se doar la băltoacele mlăştinoase pe lângă care treceau. Hal se sprijinea de cal ca să-şi menajeze piciorul rănit şi în timp ce mergea şchiopătând, Aboli îi povesti tot ce se întâmplase în lunile de când nu mai fuseseră împreună. Hal rămase tăcut când acesta îi descrise cum preluase corpul lui Sir Francis de pe spânzurătoare şi ce înmormântare îi pregătise.

— A fost înmormântarea unui mare şef. L-am înbrăcat în pielea unui bivol negru şi i-am pus corabia şi armele la îndemână. Am pus hrană şi apă pentru călătoria lui şi înaintea ochilor i-am pus crucea Dumnezeului lui.

Lui Hal i se puse un nod în gât de emoţie şi nu putu să-i mulţumească lui Aboli pentru ceea ce făcuse.

Pe măsură ce ziua avansa, înaintau tot mai puţin, drumul prin nisipul moale obosind atât oamenii, cât şi caii.

La următoarea baltă unde se opriră pentru câteva minute de odihnă, Hal o luă pe Sukeena deoparte.

— Ai fost puternică şi curajoasă, dar picioarele tale nu sunt la fel de lungi ca ale noastre şi te-am văzut picând de oboseală. De acum înainte, trebuie să mergi călare.

Când ea începu să protesteze, o opri ferm.

Te-am ascultat când a fost vorba de rănile mele, dar în toate celelalte eu sunt căpitanul şi trebuie să faci aşa cum spun eu. De-aici înainte o să mergi călare.

Ochii îi sclipiră. Ea făcu un mic gest de supunere, lipindu-şi degetele şi atingându-le de buze.

— Cum porunceşti, stăpâne.

Şi-i permise s-o ajute să se urce deasupra desagilor de pe surul de la conducere.

Ocoliră mlaştina şi merseră un pic mai repede acum. Aboli se urcă încă de două ori în copac, să se uite înapoi, şi nu văzu niciun urmăritor. Împotriva instinctelor sale naturale, Hal începu să spere că era posibil să fi scăpat de urmăritorii lor, că puteau să ajungă fără să fie deranjaţi în munţii care păreau tot mai aproape şi mai înalţi.

La mijlocul după-amiezii traversară o *vlei* deschisă, o pajişte de iarbă verde scurtă, unde păşteau turme de antilope sălbatice cu coarne încovoiate ca un iatagan.

Se uitară cu ochii mari de uimire la apropierea caravanei de cai şi oameni, cu trupurile lor albastre-cenuşii sclipind în lumina soarelui de după-amiază.

— Chiar că n-am mai văzut animale de felul ăsta, admise Aboli.

Când turmele fugiră dinaintea lor, învăluite în propriul praf, Althuda îi răspunse:

— Sunt animale care în olandeză se cheamă *blaauwbok,* antilopa albastră. Am văzut o grămadă de turme pe câmpiile de dincolo de munţi.

Dincolo de *vlei*, terenul începu să se onduleze spre poalele lanţului muntos. Urcară spre primul deal, cu Hal târându-se cu greu în spatele coloanei. Până acum se mişcase cu dificultate, cu dureri evidente. Aboli văzu că faţa îi era îmbujorată de febră şi că sângele şi lichidul apos

ieşeau prin bandajul pe care i-l pusese Sukeena pe picior.

În vârful dealului, Aboli făcu un popas. Se uită înapoi la măreţul Munte Table, care domina orizontul spre apus. În stânga lor se deschidea curba largă şi albastră a Golfului False. Totuşi, erau cu toţii prea epuizaţi ca să admire împrejurimile. Caii se opriră, cu capetele atârnate, iar oamenii se aruncară unde găsiră o umbră.

Sukeena alunecă de pe cal şi se grăbi spre Hal, care stătea rezemat cu spatele de un trunchi de copac, îngenunche în faţa lui, îi desfăcu bandajul de la picior şi inspiră ascuţit când văzu cât era de umflat. Se aplecă mai aproape şi adulmecă găurile supurânde. Când vorbi, vocea îi era severă.

— Nu poţi să mai mergi pe piciorul ăsta. Trebuie să mergi călare, cum m-ai pus şi pe mine să fac. Apoi se uită la Aboli. Fă un foc să fierbem apă, îi porunci.

— N-avem timp de prostii de-astea, murmură Hal cu jumătate de gură, dar ei îl ignorară.

Aboli aprinse un mic foc şi puse deasupra o cană de tinichea cu apă.

De cum fierse, Sukeena pregăti o pastă din ierburile din desaga ei şi o întinse pe o cârpă împăturită. Puse cârpa peste rănile lui Hal în timp ce încă aburea. El gemu şi zise:

— Jur că mai degrabă l-aş pune pe Aboli să se pişe pe piciorul meu, decât să te las să-l arzi cu fierturile tale drăceşti.

Sukeena ignoră limbajul indecent şi îşi continuă treaba.

Legă cataplasma cu altă cârpă, apoi aduse din desagi o bucată de pâine şi un cârnat uscat. Le tăie în felii, împachetă pâinea şi cârnaţii împreună şi dădu câte una fiecărui bărbat.

— Fii binecuvântată, prinţesă!

Uriaşul Daniel îşi lovi fruntea cu degetele, înainte să-şi ia raţia de la ea.

— Dumnezeu să te iubească, prinţesă, zise Ned, şi toţi ceilalţi adoptară numele.

De atunci, ea deveni prinţesa lor şi marinarii grosolani o priviră cu respect crescând şi cu afecţiune înmugurită.

— Puteţi să mâncaţi din mers, băieţi.

Hal se ridică în picioare.

— Am fost prea mult norocoşi. În curând diavolul o să vrea să-i vină rândul.

Gemu şi bodogăni, dar îşi continuă drumul.

Când Hal o ajută pe Sukeena să urce pe cal, se auzi strigătul de avertizare al lui Daniel.

— Vin nemernicii, în sfârşit.

Arătă în jos, la pajiştea deschisă, la poalele pantei. Hal o împinse pe Sukeena în sus, între desagi, şi şchiopătă spre capătul coloanei. Privi în josul dealului şi văzu şirul lung de oameni care apăruseră la marginea tufărişului şi ieşiseră în câmp deschis. Erau conduşi de un singur călăreţ, care venea la trap.

— E tot Schreuder. Şi-a găsit alt cal.

Chiar şi de la acea distanţă nu exista nicio îndoială că e

colonelul. Stătea înalt şi arogant în şa, şi după felul în care îşi ţinea umerii şi îşi înălţa capul să se uite în sus, pe pantă, se vedea o hotărâre de nedescris. Era evident că încă nu-i văzuse, ascunşi în tufărişul des.

— Câţi oameni are cu el? întrebă Ned Tyler, şi se uitară toţi la Hal, să-i numere.

Acesta îşi miji ochii şi-i urmări ieşind din tufărişul des. Cu mersul lor legănat, ţineau pasul cu uşurinţă cu calul lui Schreuder.

— Douăzeci, numără Hal.

De ce atât de puţini? întrebă Uriaşul Daniel.

— Aproape sigur Schreuder a ales cei mai rapizi alergători ai săi, ca să ne preseze din greu. Restul merg cât pot de repede. Hal îşi puse mâna pavăză la ochi. Da, pe Dumnezeu, sunt acolo, la o leghe în spatele primului pluton, dar vin repede. Văd praful pe care-l ridică şi căştile deasupra tufărişului. Trebuie că sunt peste o sută în acest al doilea detaşament.

— La douăzeci le putem face faţă, murmură Uriaşul Daniel. Dar o sută de ucigaşi în uniforme verzi sunt mai mulţi decât pot să înghit la micul dejun fără să vomit. Care-s ordinele, căpitane?

Toţi oamenii priviră spre Hal.

El făcu o pauză înainte să răspundă, studiind atent întinderea şi structura terenului de mai jos, înainte să zică:

— Jupâne Daniel, ia restul grupului şi pe Althuda să vă călăuzească. Aboli şi cu mine o să rămânem aici cu un cal,

ca să le încetinim avansarea.

— Nu putem să fugim de ei. Ne-au dovedit asta, căpitane, protestă Daniel. N-ar fi mai bine să ne luptăm cu ei aici?

— Ai primit poruncile.

Hal îi aruncă o privire.

Daniel îşi lovi din nou fruntea cu degetele.

— Da, căpitane.

Şi se întoarse spre ceilalţi.

— Aţi auzit poruncile, băieţi.

Hal şchiopătă înapoi spre locul unde Sukeena stătea pe cal, cu Althuda ţinând frâul.

— Trebuie să continuaţi să mergeţi, indiferent ce se întâmplă. Nu vă întoarceţi pentru nimic în lume, îi zise lui Althuda şi apoi îi zâmbi Sukeenei. Nici măcar dacă porunceşte înălţimea Sa regală.

Ea nu-i întoarse zâmbetul, dar se aplecă mai aproape şi şopti:

— Te aştept pe munte. Nu mă face să te aştept prea mult.

Althuda conduse coloana de cai înainte şi, când trecură de linia orizontului, se auzi un strigăt îndepărtat de pe pajiştea de mai jos.

— Deci, ne-au descoperit, murmură Aboli.

Hal se duse la singurul cal rămas şi slăbi unul dintre butoaiele cu praf de puşcă. Îl puse jos şi-i zise lui Aboli:

— Ia calul. Du-te după ceilalţi. Lasă-l pe Schreuder să te

vadă plecând. Leagă calul la vedere dincolo de creastă şi apoi vino înapoi la mine.

Rostogoli butoiul spre cel mai apropiat afloriment de rocă şi se ghemui lângă el. Doar cu vârful capului la vedere, studie din nou panta de sub el, apoi îşi întoarse complet atenţia către Schreuder şi grupul de uniforme verzi ai acestuia.

Deja erau mult mai aproape, iar el observă că doi boşimani alergau în faţa calului lui Schreuder. Se uitau spre pământ în timp ce veneau, urmând exact drumul pe unde trecuse grupul lui Hal.

„Ne citesc urmele pe pământ, la fel cum fac ogarii după cerb, se gândi el. O să vină pe acelaşi drum ca şi noi”.

În acel moment, Aboli se întoarse şi se ghemui lângă el.

— Calul e legat şi ceilalţi se îndepărtează în acelaşi ritm. Acum, ce-ai de gând, gundwane?

— E atât de simplu, că nu e nevoie să-ţi explic, zise Hal, scoţând dopul butoiului cu vârful sabiei.

Apoi derulă o bucată din fitilul pe care-l avea legat în jurul taliei.

— Fitilul ăsta e dracu’. Şi dacă arde prea repede, şi dacă arde prea lent. Dar o să-mi încerc norocul cu trei degete lungime, murmură în timp ce măsură, apoi tăie.

Îl rulă uşor între palme, în încercarea de a-l face să ardă uniform, apoi îi vârî un capăt în cepul butoiului şi înţepeni la loc dopul de lemn peste el.

— Te-ai mişcat repede, gundwane. Vechiul tău partener

de scrimă, Schreuder, e tare grăbit să te întâlnească din nou.

Hal ridică privirea de la treaba lui şi văzu că urmăritorii traversaseră pajiştea şi porniseră deja în sus pe panta din faţa lor.

— Nu sta la vedere, zise Hal. Vreau să-i las să ajungă foarte aproape.

Se întinseră amândoi pe burtă şi se uitară în josul dealului. Stând sus în şa, Schreuder era vizibil, dar cei doi boşimani care-l conduceau erau acoperiţi de la talie în jos de iarbă şi de tufe înflorite. Aşa cum veneau, Hal zări urmele urâte de pietriş de pe faţa lui Schreuder, tăieturile şi murdăria de pe uniforma lui. Nu purta nici pălărie, nici perucă, pe care poate le pierduse pe drum, probabil când căzuse. Deşi fudul, nu pierduse nicio clipă ca să încerce să le găsească, atât de mare îi era graba.

Soarele îi înroşise deja ţeasta rasă şi calul lui scotea clăbuci. Poate că nu-şi bătuse capul să-l adape în timpul acestei lungi goane.

Continua să se apropie. Ochii îi erau fixaţi pe creastă, unde-i văzuse pe fugari.

Faţa îi era o mască de piatră, şi Hal constată că era un om condus de temperamentul lui vulcanic, gata să-şi asume orice risc sau să înfrunte orice pericol.

Pe versantul abrupt, chiar şi urmăritorii lui neobosiţi începură să încetinească. Hal le văzu sudoarea scurgându-se pe chipurile asiatice galbene şi fără vlagă şi-i auzi

respirând greu.

— Haideţi, gloabelor! îi îmboldea Schreuder. Nu-i lăsaţi să se îndepărteze. Mai repede! Alergaţi mai repede!

Ei se căţărară şi se încordară pe pantă.

Bun! murmură Hal. Vin pe urmele noastre, aşa cum am sperat. Îi şopti lui Aboli instrucţiunile finale. Dar aşteaptă până zic eu, îl avertiză.

Se apropiară până când Hal auzi picioarele goale ale sălbaticilorlipăind pe pământ, scârţâitulharnaşamentului şi clinchetul pintenilor lui Schreuder. Acesta se apropie până Hal văzu clar perlele de sudoare care-i decorau vârfurile mustăţii şi micile vene din ochii albaştri bulbucaţi cu care fixa obsedat şi furios orizontul crestei, după inamicul care era ascuns mult mai la îndemână.

— Gata! şopti Hal şi puse fitilul aprins la cel din butoiul cu pulbere.

Acesta se aprinse, sfârâi, cuprinse, apoi arse cu înverşunare. Flacăra străbătu scurta lungime de siguranţă până la cep.

— Acum, Aboli! zise el scurt.

Negrul ridică butoiul şi sări în picioare, aproape sub copitele calului lui Schreuder. Cei doi sălbatici ţipară şocaţi şi se feriră de pe cărare, în timp ce calul sări în lături şi se cabră, aruncându-l pe Schreuder în faţă, pe gâtul lui.

Aboli se opinti, apoi ridică butoiul deasupra capului, cu ambele mâini. Fitilul sfârâi şi şuieră ca o viperă sâsâitoare furioasă şi fumul pulberii formă o aureolă albastră în jurul

capului lui mare şi tatuat. Atunci aruncă butoiul pe deal în jos. Acesta se răsuci alene în aer, înainte să izbească solul pietros şi să sară, tot mai viguros şi mai sus pe măsură ce prindea viteză. Sări în faţa calului lui Schreuder, care se cabră tocmai când călăreţul îşi recăpătase echilibrul. Schreuder fu aruncat din nou în faţă pe gâtul acestuia, scăpând una dintre scări şi atârnând stângaci în şa.

Calul sări şi alunecă înapoi pe pantă, aproape în plutonul de infanterie care se apropia pe urmele sale. Cum atât calul înnebunit, cât şi butoiul cu praf de puşcă se năpusteau printre ei, coloana de uniforme verzi scoase un urlet de consternare. Recunoscură cu toţii fitilul fumegând care vestea o temută detonare în doar câteva secunde şi rupseră rândurile şi se împrăştiară. Cei mai mulţi se întoarseră instinctiv la vale, mai degrabă decât spre laterale, iar butoiul îi ajunse din urmă, săltând în mijlocul lor.

Calul lui Schreuder căzu cu picioarele din spate strânse, când alunecă, şi se duse târâş în jos pe deal. Frâiele se rupseră într-una din mâinile călăreţului său, în timp ce cealaltă mână scăpă prinderea precară de mânerul şeii. Schreuder căzu cu totul sub copitele din faţă ale calului şi lovi pământul când explodă butoiul. Căderea îi salvă viaţa, fiindcă se prăbuşi la adăpostul unui afloriment scund de stâncă şi principalul suflu al exploziei trecu pe deasupra lui. Totuşi, făcu ravagii prin hoarda de soldaţi itineranţi.

Cei mai apropiaţi de acesta fură aruncaţi în părţi şi-n

sus, precum frunzele arse într-un foc de grădină. Hainele fură smulse de pe corpurile lor mutilate şi un braţ dezmembrat fu azvârlit în sus şi căzu la picioarele lui Hal.

Aboli şi Hal fură amândoi doborâţi de forţa exploziei. Cu urechile ţiuind, Hal se ridică din nou în picioare şi se uită în jos cu admiraţie la dezastrul pe care-l creaseră.

Niciunul dintre inamici nu mai era în picioare.

— Zău dacă nu i-ai omorât pe toţi! se miră Hal, dar dintr-odată se auziră ţipete şi strigăte confuze.

Mai întâi unul şi apoi mai mulţi dintre soldaţii inamici se clătinară ameţiţi în poziţie verticală.

— Vino! luă Aboli braţul lui Hal şi-l târî spre vârful crestei.

Înainte să treacă dincolo de creastă, Hal se uită înapoi şi văzu că Schreuder se săltase el însuşi în picioare.

Legănându-se ca beat, stătea lângă hoitul mutilat al calului său. Era încă atât de ameţit, încât, chiar când Hal îl privea, picioarele i se îndoiră sub el şi se aşeză jos, printre ramurile rupte şi frunzele sfâşiate, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Aboli lăsă braţul lui Hal şi-şi mută sabia în mâna dreaptă.

— Pot să mă întorc şi să-l termin, mârâi el, dar Hal respinse sugestia.

— Lasă-l! N-ar fi onorabil să-l omori cât timp nu e capabil să se apere.

— Atunci, să mergem, şi repede, bombăni Aboli. Poate

că am risipit noi grupul ăsta de oameni ai lui Schreuder, dar, uite! Restul nu este cu mult în urmă.

Hal îşi şterse sudoarea şi praful de pe faţă şi clipi ca să-şi limpezească privirea. Văzu că Aboli avea dreptate.

Din tufărişul de pe câmpurile de pe cealaltă parte a pajiştii se ridica norul de praf de la cel de-al doilea detaşament inamic, dar acesta se apropia rapid.

— Dacă fugim tare acum, am putea să-i ţinem departe până la căderea nopţii, şi atunci noi ar trebui să fim în munţi, estimă Aboli.

Din câţiva paşi, Hal sări şi ţopăi de parcă piciorul rănit cedase sub el. Fără un cuvânt, Aboli îi dădu mâna să-l ajute să străbată terenul dur până unde era legat calul. De data asta, Hal nu protestă când Aboli îl puse pe spatele acestuia şi apucă frâul.

— În ce direcţie? întrebă Hal.

Cum se uita în faţă, bariera muntelui era despicată într-un labirint de ravene şi contraforturi de piatră, stânci şi defileuri adânci, în care creşteau pâlcuri dese copaci şi tufişuri încurcate. Nu putea să aleagă nicio cărare, nici să iasă din această confuzie.

— Althuda ştie drumul şi ne-a lăsat semne.

Urmele celor cinci cai şi ale grupului de fugari se vedeau bine în faţa lor, dar, ca să fie sigur, Althuda cojise copaci de-a lungul traseului său.

Le urmară cât putură de repede, iar pe următoarea creastă văzură siluetele mici ale celor cinci cai suri

traversând un teren deschis la vreo trei mile în faţă. Hal putu chiar să distingă silueta mică a Sukeenei cocoţată pe spatele calului.

Culoarea argintie a cailor îi face să iasă în evidenţă ca oglinzile în întuneric, pe fundalul tufişurilor, murmură el. Sunt animale frumoase, dar atrag privirea unui inamic.

— Înhămaţi la trăsura unui domn, nu există alţii mai frumoşi, fu Aboli de acord. Dar în munţi s-ar mişca greu. Trebuie să-i abandonăm când o să ajungem pe teren greu, altfel o să-şi rupă frumoasele picioare în pietre şi crevase.

— Îi lăsăm olandezilor? întrebă Hal. De ce nu un glonţ de muschetă, să le curmăm suferinţa?

— Fiindcă sunt frumoşi şi fiindcă îi iubesc ca pe copiii mei, zise Aboli moale, întinzând mâna şi bătând uşor gâtul animalului.

Iapa sură rostogoli un ochi la el şi necheză uşor, întorcându-i afecţiunea.

Hal râse.

— Te iubeşte şi ea, Aboli. De dragul tău, o să-i cruţăm.

Coborâră panta următoare şi urcară pe partea îndepărtată. Terenul devenea tot mai accidentat cu fiecare pas şi crestele montane păreau suspendate deasupra capetelor lor. În vârf se opriră din nou, ca să-i permită iepei să răsufle şi se uitară înainte.

— Se pare că Althuda se îndreaptă spre defileurile alea întunecate din faţă.

Hal îşi umbri ochii.

— Îi vezi?

— Nu, mormăi Aboli. Sunt ascunşi de cotloanele de la poalele munţilor şi de copaci. Apoi privi din nou înapoi. Dar uită-te în spatele tău, gundwane!

Hal se întoarse să se uite şi exclamă de parcă l-ar fi durut ceva.

— Cum se poate să fi ajuns atât de repede? Ne ajung din urmă de parcă am sta pe loc.

Coloana de uniforme verzi alerga peste creasta din spatele lor precum furnicile deranjate în muşuroi. Hal reuşi să numere soldaţii şi să distingă ofiţerii albi. Lumina soarelui de la mijlocul după-amiezii sclipea în baionetele lor şi Hal le auzea strigătele slabe, dar bucuroase, când îşi văzură prada atât de aproape în faţă.

— E Schreuder! exclamă Hal cu amărăciune. Pentru numele lui Dumnezeu, omul ăsta e un monstru! Nu există niciun mijloc să fie oprit?

Colonelul mergea pe jos lângă ariergarda coloanei lungi şi răspândite, dar, în timp ce Hal îl privea, acesta îl depăşi pe cărare pe omul din faţa lui.

— Aleargă mai repede decât boşimanii. Dacă mai zăbovim aici un minut, o să ne prindă înainte să ajungem la gura defileului întunecat.

În faţa lor, terenul era atât de abrupt, încât calul nu putea să-l abordeze drept în sus, ci pe o cărare în zigzag. De mai jos se auzi un alt strigăt fericit, ca de vânător de vulpi, şi ei îşi văzură urmăritorii înşiraţi pe o milă pe drum.

Cei din frunte erau mult mai aproape acum.

— Foc lung de muschetă, se aventură Hal, şi de cum rosti cuvintele, unul dintre soldaţii din frunte căzu în genunchi în spatele stâncii şi ţinti înainte să tragă.

Văzură norul de fum din gura muschetei cu mult înainte să audă sunetul împuşcăturii. Glonţul desprinse o aşchie albastră dintr-o stâncă, la cincisprezece iarzi mai jos de locul unde erau ei.

— Încă prea departe. Lasă-i să-şi irosească pulberea.

Iapa sură sări în sus pe treptele de piatră de pe potecă, mult mai sigură pe picioare decât putea să spere Hal. Ajunseră la o curbă largă. Acum, urmăritorii lor se apropiau într-un unghi oblic, iar decalajul dintre ei se reduse chiar mai repede.

Oamenii de pe poteca de mai jos îi salutară cu strigăte fericite. Se aşezară să se odihnească, să-şi liniştească inima care bătea puternic şi mâinile tremurătoare. Hal îi văzu verificându-şi armele şi aprinzând fitilul, pregătindu-se să tragă când iapa sură şi călăreţul ei aveau să intre în raza muschetei.

Pe respiraţia Satanei! murmură Hal. E ca şi cum ai naviga în salve de bord inamice!

Dar n-aveau unde să fugă sau să se ascundă, şi continuară să urce pe cărare.

Hal îl vedea pe Schreuder acum: continua să meargă şi se uita în sus la ei. Chiar şi de la această distanţă Hal văzu că era departe de înfăţişarea lui obişnuită: era tras şi

descompus la faţă, uniforma îi era ruptă, murdară, îmbibată cu sudoare şi sânge de la zeci de zgârieturi şi julituri. Se clătina şi se forţa să respire, dar ochii duşi în fundul capului ardeau de rea-voinţă. N-avea puterea să strige sau să agite o armă, dar îl privi implacabil pe Hal.

Una dintre uniformele verzi trase, şi ei auziră glonţul vâjâindu-le peste capete. Aboli îmboldi iapa să urce pe cărarea abruptă şi accidentată, dar preţ de câteva minute aveau să fie în raza muschetelor.

Acum, de-a lungul cărării de mai jos porni o ploaie de foc dinspre şirul de soldaţi. Gloanţele cădeau cu zgomot surd printre stâncile din jurul lor, unele devenind plate ca nişte discuri strălucitoare, când loveau. Altele împrăştiau fragmente de rocă deasupra lor sau ricoşau scheunând peste întreaga vale.

Iapa sură ajunse neatinsă la capătul exterior al cărării şi sări înapoi. Acum distanţa era mai mare şi cei mai mulţi dintre infanteriştii boşimani săriră în picioare şi reluară urmărirea. Vreo doi porniră direct pe pantă, în încercarea de-a tăia curba, dar coasta dealului se dovedi prea abruptă chiar şi pentru picioarele lor agile. Renunţară, alunecară înapoi pe cărarea cotită şi se grăbiră după însoţitorii lor, pe traseul mai blând, dar mai lung.

Câţiva soldaţi rămaseră îngenuncheaţi pe cărare şi reîncărcară, înfigând frenetic vergelele pe ţevile muschetelor, apoi turnând înăuntru pulbere neagră.

Schreuder privise salva sprijinindu-se de-un bolovan,

până ce inima şi respiraţia îi încetiniră. Acum, se împinse în sus şi luă o muschetă reîncărcată de la unul din boşimanii lui, împingându-l pe celălalt deoparte cu cotul.

— Suntem prea departe, protestă Hal. De ce insistă?

— Fiindcă e nebun de ură pentru tine, replică Aboli.

— Diavolul îi dă putere să continue.

Schreuder îşi dezbrăcă rapid haina şi împachetă o piatră în aceasta, făcând o pernă pe care să-şi sprijine ţeava muschetei. Privi de-a lungul ţevii şi fu cu ochii în patru pe crestătura vizorului din canelura înălţătorului. Se opri pentru o clipă pe capul în mişcare al lui Hal, apoi o ridică până văzu prin ea o fâşie de cer albastru, echilibrând căderea glonţului greu de plumb, când atinse limita de bătaie. În aceeaşi mişcare, îndreptă cătarea către capul alungit al iepei sure.

— N-are cum să spere să lovească de-acolo! răsuflă Hal, dar în acel moment văzu înflorirea fumului argintiu, ca o floare nocivă pe tulpina ţevii muschetei. Apoi simţi o lovitură ca de ciocan, când glonţul pătrunse în coastele iepei sure, la un centimetru de genunchiul lui. Hal auzi aerul ieşind din plămânii atinşi ai calului. Curajosul animal se clătină înapoi şi căzu pe coapse. Încercă să se ridice din nou pe picioare, cabrându-se sălbatic, dar, în schimb, se lăsă pe marginea cărării înguste. Tocmai la timp. Aboli apucă piciorul rănit al lui Hal şi-l trase de pe spatele ei.

Hal şi Aboli se întinseră împreună pe pietre şi priviră în jos. Calul se rostogoli până ajunse la cotitura cărării, unde

se opri într-un grohotiş de pietricele, pământ afânat şi praf. Se lungi cu toate cele patru picioare lovind slab în aer.

Un ţipăt răsunător de triumf se ridică dinspre soldaţii care-i urmăreau, ale căror strigăte răsunară peste stânci şi în adâncurile mohorâte ale defileului întunecat.

Hal se târî nesigur în picioare şi identifică rapid situaţia în care se aflau. Atât el, cât şi Aboli încă aveau muschetele aruncate pe umeri şi săbiile în teacă. În plus, fiecare avea o pereche de pistoale şi un mic corn cu praf, precum şi un săculeţ cu gloanţe de muschetă legat în jurul taliei. Dar pierduseră toate celelalte. În vale, urmăritorii lor prinseseră din nou inimă de la această schimbare de noroc şi se înghesuiră ca o haită de câini de vânătoare cu miros de vânat cald în nări. Se căţărară într-acolo.

— Lasă pistoalele şi muschetele, porunci Aboli. Lasă şi cornul cu pulbere şi sabia, altfel greutatea lor te va trage în jos.

Hal clătină din cap.

— O să avem nevoie de ele cât de curând. Mergi tu în faţă.

Aboli nu se opuse şi plecă pe cât de repede putu. Hal era aproape în spatele lui, forţând piciorul rănit ca să-şi atingă scopul, deşi durerea şi tremurul i se răspândiră încet în coapsă.

Aboli întinse mâna înapoi ca să-l sprijine de-a lungul formidabilelor trepte de pe cărare, dar înclinarea deveni tot mai bruscă pe măsură ce urcau şi începeau să înconjoare

abruptul contrafort de piatră care forma una dintre bolţile defileului întunecat. Acum erau siliţi la fiecare pas să păşească spre nivelul următor, ca şi cum ar fi fost pe o scară, şi trecură pe marginea curburii peretelui care se ridica din valea de mult mai jos. Urmăritorii, deşi aproape, erau în afara razei lor vizuale.

— Eşti sigur că asta e cărarea corectă? gâfâi Hal, oprindu-se să se odihnească preţ de câteva secunde pe o treaptă mai lată.

— Althuda încă ne lasă semne, îl asigură Aboli şi dădu cu piciorul în mormanul de trei bolovani mici cumpăniţi unul pe altul din mijlocul cărării. Şi la fel şi caii mei suri.

Zâmbi arătând o grămadă strălucitoare şi umedă de bălegar un pic mai departe. Apoi îşi înclină capul.

— Ascultă!

Acum, Hal auzi vocile oamenilor lui Schreuder.

Erau mai aproape decât fuseseră la ultima lor oprire. Se părea că tocmai înconjurau contrafortul din spatele lor. Hal îl privi pe Aboli cu spaimă şi încercă să se echilibreze pe piciorul bun, ca să compenseze slăbiciunea celuilalt. Auziră clinchet de sabie pe stâncă şi zăngănit de pietre desprinzându-se sub picioarele lor. Vocile soldaţilor erau atât de clare şi de sonore, că Hal reuşi să distingă cuvintele şi vocea lui Schreuder îndemnându-şi necruţător trupele mai departe.

— Acum ai să mă asculţi, gundwane! zise Aboli şi se aplecă şi smulse muscheta lui Hal.

— O să ne mişcăm mai bine dacă-i mai ţin aici o vreme.

Hal dădu să protesteze, dar Aboli îl privi dur în ochi.

— Cu cât te cerţi mai mult, cu atât mă pui mai mult în pericol, zise el.

Hal încuviinţă din cap.

— Ne vedem în capătul defileului.

Strânse braţul lui Aboli cu o prindere fermă şi apoi plecă şontăcăind singur.

Când cărarea dădu în defileul principal, Hal se uită în spate şi văzu că Aboli se ghemuise la adăpostul cotului cărării şi pusese cele două muschete pe piatra din faţa lui, la îndemână.

Hal dădu colţul, ridică privirea şi văzu defileul deschis deasupra lui ca o pâlnie mare şi neguroasă. Era mărginit de ziduri de stâncă perpendiculară şi acoperit cu copaci cu tulpini înalte şi subţiri care se întindeau după lumina soarelui. Erau drapate şi festonate cu licheni. Un mic pârâu sălta la vale, formând o serie de bulboane şi cascade, iar cărarea ducea la albia acelui pârâu şi urca pe bolovani roşi de apă. Hal căzu în genunchi, se aruncă cu faţa în prima bulboană şi bău apă, sufocându-se şi tuşind de lăcomie. Când apa îi umflă burta, simţi că piciorul umflat îşi recăpătă puterile.

Din cealaltă parte a contrafortului din spatele lui se auzi bufnitura unei împuşcături de muschetă, apoi sunetul unui glonţ intrând în carne, urmat imediat de strigătul unui om aruncat în abis, un strigăt care se diminuă şi păli pe măsură

ce acesta cădea tot mai jos. Se întrerupse brusc, când se lovi de bolovanii de mult mai jos.

Aboli îşi asigurase prima lovitură şi urmăritorii aveau să fie împinşi înapoi în dezordine. Avea să le ia timp să se regrupeze şi să vină apoi mai prudent, astfel ca el să câştige minute preţioase pentru Hal.

Hal se ridică în picioare, şi se lansă în albia pârâului. Fiecare dintre bolovanii mari şi netezi îi testa la limită piciorul rănit. Bombăni, gemu şi se târî în sus, trăgând în acelaşi timp cu urechea la sunetele de luptă din spatele lui, dar nu mai auzi nimic până n-ajunse la bulboana următoare, unde se opri surprins.

Althuda lăsase cei cinci cai suri legaţi de un copac uscat de pe malul apei. Când privi dincolo de ei, la următorul pas uriaş al albiei, Hal pricepu de ce-i abandonase aici. Nu mai puteau să urmeze această cărare ameţitoare. Defileul se strângea într-un gât îngust, care se înălţa deasupra capului său – şi propriul curaj fu pus la încercare când cercetă drumul primejdios pe care trebuia să-l urmeze. Dar nu exista altă cale, căci cheile se transformau într-o capcană fără scăpare. În timp ce el şovăia, auzi jos, în depărtare, altă împuşcătură de muschetă şi un cor de strigăte mânioase.

— Aboli a mai pus jos unul, zise el cu voce tare, şi propria voce avu ecou ciudat între zidurile înalte ale defileului.

— Acum ambele muschete sunt goale şi o să trebuiască

să fugă.

Dar Aboli câştigase această amânare pentru el, aşa că nu îndrăzni s-o risipească. Porni pe cărarea abruptă, trăgând piciorul rănit peste piatra sticloasă, lustruită de apă, care era alunecoasă şi înşelătoare, cu alge verzi lipicioase.

Inima lui bătu epuizată şi unghiile i se rupseră, se târî ultimii câţiva metri în sus şi ajunse la marginea defileului. Acolo căzu lat pe burtă şi se uită în spate peste mal. Îl văzu pe Aboli venind, sărind din piatră-n piatră fără ezitare, cu câte o muschetă în fiecare mână, fără ca măcar să se uite în jos, să vadă unde să pună piciorul pe bolovanii înşelători.

Hal ridică privirea la cer, prin deschiderea îngustă a defileului care se înălţa deasupra capului său. Ziua era pe sfârşite. Avea să se întunece în curând, şi vârfurile copacilor deveniseră aurii în ultimele raze ale soarelui.

— Pe-aici! îi strigă lui Aboli.

Du-te, gundwane! îi răspunse acesta. Nu mă aştepta. Ei sunt aproape în spate!

Hal se întoarse şi se uită la albia abruptă din spatele lui. Următorii zeci de iarzi erau la vedere: dacă el şi Aboli continuau să urce, atunci Schreuder şi oamenii lui aveau să ajungă în acest punct în timp ce ei aveau spatele încă expus. Înainte să poată ajunge la următorul adăpost, ar fi fost doborâţi de un foc de muschetă cu rază scurtă.

„Va trebui să ne oprim aici, decise el. Trebuie să rezistăm până la căderea nopţii, apoi să încercăm să

evadăm în întuneric”.

Adună repede pietre desprinse din cursul strangulat de apă în care se ascundea şi le stivui de-a lungul muchiei. Când se uită în jos, văzu că Aboli ajunsese la poalele peretelui de stâncă şi se căţăra rapid pe acesta.

Când Aboli fu la jumătatea drumului în sus şi pe deplin expus, se auzi un strigăt de departe, jos, în întunecatul defileu.

În lumina amurgului, Hal zări silueta primilor urmăritori. Se produseră o fulgerare şi un sunet de împuşcătură de muschetă, şi Hal privi cu îngrijorare în jos, dar Aboli era nevătămat şi încă urca rapid.

Acum, fundul defileului era plin de oameni şi o rafală de împuşcături stârni ecouri. Hal îl descoperi pe Schreuder acolo jos, în semiîntuneric: faţa lui albă se distingea printre cele mai întunecate care-l înconjurau.

Aboli ajunse în vârful peretelui de piatră, şi Hal îi întinse o mână.

— De ce n-ai plecat, gundwane? gâfâi el.

— N-avem timp de vorbă. Hal îi smulse una din muschete şi începu s-o reîncarce. Trebuie să-i ţinem aici până se întunecă. Reîncarcă!

— Pulberea, aproape terminată, răspunse Aboli.

— E de-ajuns pentru câteva împuşcături.

În timp ce vorbea, era ocupat cu vergeaua.

— Atunci trebuie să facem ca fiecare împuşcătură să reuşească. După aceea, îi batem cu pietre. Hal îşi încărcă

muscheta.

— Şi când o să rămânem fără pietre de aruncat, o să...

Gloanţele începură să vâjâie pe lângă capetele lor, când cei de jos deschiseră o rafală susţinută. Hal şi Aboli fură siliţi să stea sub buză, ridicând capetele la fiecare câteva secunde ca să arunce o privire rapidă la perete.

Schreuder îşi folosea majoritatea oamenilor ca să menţină salva de împuşcături, supraveghindu-i să aibă tot timpul arme încărcate care să tragă la porunca lui, în timp ce altele erau reîncărcate. Se părea că alesese o echipă formată din cei mai puternici oameni ai lui ca să escaladeze peretele, în vreme ce ţintaşii încercau să-i împiedice pe Hal şi Aboli să se apere.

Acest prim val de peste doisprezece căţărători, având asupra lor numai săbiile, se repeziră înainte şi se aruncară asupra peretelui de stâncă, începând să urce. Atunci, imediat ce capetele lui Hal şi Aboli apărură peste buză, porni o salvă furtunoasă de foc de muschetă şi boturile fulgerară intermitent în semiîntuneric.

Hal ignoră gloanţele care zburau în jur şi se loveau de stânca de sub el. Ridică ţeava muschetei şi ţinti în jos cel mai apropiat căţărător. Era unul dintre caporalii olandezi albi, iar raza de acţiune era directă.

Glonţul lui Hal îl lovi în gură, îi distruse dinţii şi-i spulberă osului maxilarului. Îşi pierdu aderenţa pe faţa alunecoasă şi căzu pe spate. Se prăbuşi peste trei oameni de sub el, lovindu-i şi căzând toţi patru, şi se făcură praf pe

pietrele de jos.

Aboli trase şi trimise la vale alte două uniforme verzi. Apoi, atât el, cât şi Hal luară pistoalele şi traseră din nou şi din nou, curăţând peretele de căţărători, cu excepţia a doi oameni care atârnau neajutoraţi de o crăpătură, la jumătatea drumului în sus pe stânca lustruită.

Hal lăsă pistoalele goale şi se întinse după unul dintre bolovanii pe care-i pusese la îndemână. Îl luă în mână şi-l aruncă în omul de mai jos de el. Uniforma verde îl văzu venind, dar nu reuşi să-l evite. Încercă să-şi ascundă capul între umeri, dar piatra îl nimeri în tâmplă, iar degetele i se desprinseră şi căzu.

— Bună aruncare, gundwane! îl aplaudă Aboli. Îţi îmbunătăţeşti ţinta.

Aruncă spre ultimul om de pe perete şi-l lovi în bărbie. Acesta se legănă pentru o clipă, apoi îşi pierdu aderenţa şi căzu.

— Reîncarcă! zise Hal scurt şi, în timp ce turna praful, se uită la peticul de cer de deasupra lor; Nu mai vine noaptea odată? se plânse el, şi văzu că Schreuder trimite următorul grup de căţărători să abordeze peretele.

Întunericul n-avea să-i salveze, şi până reîncărcară ei muschetele, soldaţii inamici erau deja la jumătatea drumului în sus.

Îngenunchează pe buză şi traseră din nou, dar de această dată cele două împuşcături ale lor doborâră doar pe unul dintre atacatori, restul continuând să urce.

Schreuder trimise un alt grup de căţărători să li se alăture, şi tot peretele viermuia de siluete întunecate.

— Nu putem să-i doborâm pe toţi, zise Hal cu disperare neagră în inimă. Trebuie să ne retragem în defileu.

Dar când se uită în sus la malul abrupt, presărat cu bolovani, îl cuprinse frica.

Aruncă arma şi, cu Aboli lângă el, se îndreptă către panta înşelătoare. Primii căţărători ieşiră peste buza peretelui şi se grăbiră, strigând, după ei.

În întunericul crescând, Hal şi Aboli se chinuiră să urce, întorcându-se cu faţa către urmăritorii lor, pe care-i atacau cu săbiile şi-i împingeau înapoi doar cât să capete răgaz să-şi continue urcuşul.

Dar, acum, din ce în ce mai mulţi soldaţi ajungeau în vârful peretelui şi era doar o chestiune de minute înainte ca aceştia să-i prindă din urmă şi să-i copleşească.

Hal observă chiar în faţă o crăpătură adâncă în peretele lateral al defileului şi se gândi că el şi Aboli s-ar fi putut adăposti în întunericul acesteia. Abandonă totuşi ideea când ajunse lângă aceasta şi văzu cât de superficială era. Schreuder i-ar fi vânat acolo ca un dihor care scoate o pereche de iepuri dintr-o vizuină.

— Hal Courtney! strigă o voce din întunecata crăpătură în stâncă.

Se chiorî înăuntru şi, în adâncurile sale, văzu doi oameni. Unul era Althuda, care-l strigase, iar celălalt era un străin, un bărbat mai în vârstă, cu barbă, îmbrăcat în piei

de animale. Era prea întuneric ca să-i vadă faţa clar, dar când atât acesta, cât şi Althuda le făcură semne disperate, nici Hal, nici Aboli nu ezitară. Se năpustiră la deschiderea îngustă şi se strecurară înăuntru, între cei doi bărbaţi care erau deja acolo.

— Stai jos! strigă străinul în urechea lui Hal şi aşteptă cu un topor cu coadă scurtă în mână.

Un soldat apăru în deschiderea crăpăturii şi ridică sabia ca să-i atace pe cei patru înghesuiţi înăuntru, dar Althuda ridică repede pistolul din mână şi-l împuşcă de aproape în capul pieptului.

În acelaşi timp, străinul cu barbă ridică sus toporul şi tăie cu o lovitură puternică. Hal nu înţelese ce face, până când văzu că omul retează o funie de coajă împletită, groasă cât încheietura unei mâini de bărbat şi păroasă. Toporul muşcă adânc din funia întinsă şi când o secţionă, aceasta ţâşni ca şi cum fusese ţinută de o forţă imensă.

Capătul fusese legat şi înnodat în jurul unui ţăruş robust din lemn bătut într-o crăpătură în piatră. Funia trecea pe după colţul crăpăturii, apoi se întindea în sus, la un moment dat pierzându-se în bezna în creştere de deasupra defileului abrupt.

Pentru un minut lung, nimic altceva nu se întâmplă, şi Hal şi Aboli se uitară nedumeriţi la ceilalţi doi. Apoi, se auzi un scârţâit şi un foşnet de deasupra pâlniei defileului şi un huruit şi trosnituri ca şi cum un uriaş adormit se agita.

— Sabah a declanşat căderile de pietre! explică Althuda

şi, dintr-odată, Hal înţelese.

Privi afară, în defileu, prin intrarea îngustă în crevasă. Huruitul deveni vuiet în creştere şi pe deasupra acestuia auzi ţipetele sălbatice, îngrozite ale uniformelor verzi surprinse cu totul în calea acestei avalanşe. N-aveau niciun adăpost unde să scape. Defileul era o capcană a morţii în care îi ademeniseră Althuda şi Sabah.

Urletul şi măcinarea de piatră se ridicară într-un crescendo asurzitor. Muntele părea să tremure sub ei. Ţipetele soldaţilor din calea acesteia se înecară şi, deodată, un râu violent de bolovani se rostogoli zdrobitor dincolo de intrarea în crevasă. Lumina se estompă şi aerul se umplu de praf şi piatră spulberată, cu care cei patru bărbaţi se sufocară şi icniră încercând să respire. Orb şi sufocat, Hal îşi ridică poalele cămăşii zdrenţuite şi le puse peste nas şi gură, încercând să filtreze aerul, ca să poată să respire în tumultuoasa furtună de praf aruncat de valul de piatră şi stâncă zburătoare care se revărsase peste ei.

Avalanşa continuă o lungă perioadă, dar, treptat, fluxul pietrelor în mişcare se diminuă, devenind lent, alunecări intermitente şi alunecări ale unor ultime câteva fragmente.

În cele din urmă, asupra lor se lăsă tăcerea, completă şi apăsătoare, iar praful se aşeză, lăsând să se vadă conturul deschiderii adăpostului lor.

Aboli se târî afară şi se clătină cu băgare de seamă pe picioarele slăbite şi instabile. Hal se strecură afară alături de el şi amândoi priviră în jos la defileul întunecat. Din

perete în perete, avalanşa curăţase tot. Nu era niciun sunet sau urmă de-a urmăritorilor lor, niciun ultim strigăt deznădăjduit sau geamăt de moarte, nicio fărâmă de pânză sau de arme aruncate. Era ca şi cum n-ar fi fost niciodată.

Piciorul rănit al lui Hal nu-i mai putu susţine greutatea. Se clătină şi se prăbuşi în deschiderea crevasei.

Febra de la rănile purulente ardea şi capul îi era întunecat şi încins. Fu conştient de mâinile puternice care-l sprijineau şi apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Colonelul Cornelius Schreuder aşteptă o oră în anticamera castelului înainte ca van de Velde să binevoiască să-l primească. Când, în cele din urmă, fu chemat de către un aghiotant, el intră în camera de audienţe a guvernatorului, dar van de Velde încă refuza să ia cunoştinţă de prezenţa lui. Continuă să semneze documentele şi proclamaţiile pe care Jacobus Hop i le punea înainte, unul câte unul.

Schreuder era îmbrăcat în uniformă completă, purtând toate decoraţiile şi stelele. Peruca îi era proaspăt ondulată şi pudrată şi mustăţile erau modelate cu ceară de albine cu vârfuri ascuţite. În partea de jos, pe o parte a feţei lui, erau cicatrice roz proaspete şi cruste.

Van de Velde semnă ultimul document şi-l expedie pe Hop cu o mişcare de mână. Când grefierul plecă şi închise uşile în spatele lui, van de Velde luă de pe biroul din faţa lui raportul scris de Schreuder, ca şi cum ar fi ceva extrem de

scârbos.

— Deci, ai pierdut aproape patruzeci de oameni, Schreuder? întrebă el aspru. Ca să nu mai vorbim de opt dintre cei mai buni cai ai Companiei.

— Treizeci şi patru de oameni, îl corectă Schreuder, stând în poziţie de drepţi.

— Aproape patruzeci! repetă van de Velde cu o expresie dezgustată. Şi opt cai. Condamnaţii şi sclavii pe care-i urmăreai au scăpat de tine. Greu de crezut că a fost o victorie de răsunet, nu crezi, colonele?

Schreuder se încruntă furios la cornişele sculptate de pe tavanul de deasupra capului guvernatorului.

— Securitatea castelului e responsabilitatea ta, Schreuder. Paza prizonierilor e responsabilitatea ta. Siguranţa persoanei mele şi aceea a soţiei mele e responsabilitatea ta. Eşti de acord, Schreuder?

— Da, Excelenţa Voastră.

O vinişoară de sub ochiul lui Schreuder începu să zvâcnească.

— Le-ai permis prizonierilor să scape. Le-ai permis să jefuiască proprietatea Companiei. Le-ai permis să deterioreze serios această clădire cu explozibili. Uită-te la ferestrele mele!

Van de Velde arătă spre giurgiuvelele goale, în care vitraliile fuseseră sparte.

— Inspectorul Companiei a estimat că prejudiciul se ridică la peste o sută de mii de guldeni! Se înfuria tot mai

tare.

— O sută de mii de guldeni! Apoi, mai presus de asta, le-ai permis deţinuţilor să ne răpească pe soţia mea şi pe mine şi să ne pună în pericol de moarte... Trebui să se întrerupă, să-şi recapete stăpânirea de sine. Apoi ai permis ca aproape patruzeci de slujitori ai companiei, printre care şi cinci bărbaţi albi, să fie ucişi! Care crezi că o să fie reacţia celor din Consiliul celor şaptesprezece, de la Amsterdam, când vor primi raportul meu complet, care detaliază gravitatea abaterilor de la îndatoririle tale, hm? Ce crezi că vor spune? Răspunde-mi, filfizonule! Ce crezi că vor spune?

— S-ar putea să fie oarecum nemulţumiţi, răspunse Schreuder ţeapăn.

— Nemulţumiţi? Oarecum nemulţumiţi? ţipă van de Velde şi căzu pe spate în scaun, gâfâind ca un peşte eşuat pe uscat. Când îşi reveni, continuă: Tu o să fii primul care află dacă sunt sau nu oarecum nemulţumiţi, Schreuder. Te trimit înapoi la Amsterdam în cea mai mare dizgraţie. Ai să pleci în trei zile la bordul lui *Weltevreden*, care e ancorat în golf în acest moment.

Arătă prin ferestrele goale la grupul de corăbii ancorate dincolo de linia brizantei.

— Raportul meu cu privire la afacere va pleca la Amsterdam cu aceeaşi corabie, împreună cu acuzaţiile pe care ţi le aduc în cei mai duri termeni posibili. O să stai în faţa Celor şaptesprezece şi o să te scuzi în persoană. Se

uită chiorâş la colonel, nemaiîncăpându-şi în piele de fericire. Cariera ta militară e distrusă, Schreuder. Îţi sugerez să iei în considerare chemarea de crai, o vocaţie pentru care ai demonstrat aptitudini remarcabile. Adio, colonele Schreuder. Mă îndoiesc să mai am vreodată plăcerea companiei tale.

Îndurerat de insultele guvernatorului, de parcă ar fi primit douăzeci de lovituri de bici, Schreuder se îndreptă cu paşi mari spre capul scării. Ca să-şi dea timp să-şi recapete liniştea şi calmul, se opri să vadă pagubele pe care explozia le produsese clădirilor din curte. Armurăria fusese distrusă, transformată într-un morman de moloz. Căpriorii acoperişului din aripa nordică erau năruiţi şi înnegriţi de focul care urmase exploziei, dar pereţii exteriori erau intacţi, iar celelalte clădiri erau deteriorate doar superficial.

Santinelele, care altă dată ar fi luat respectuoase poziţie de drepţi la apariţia lui, acum amânau să-i dea onorul, şi când, în cele din urmă, îl salutară apatic, unul îşi însoţi salutul cu un rânjet imprudent.

În restrânsă comunitate a coloniei, ştirile se răspândeau cu repeziciune şi, în mod clar, eliberarea lui dezonorabilă din serviciul Companiei era deja cunoscută de toată garnizoana.

Jacobus Hop trebuie să fi răspândit bucuros vestea, decise Schreuder şi se întoarse către santinelă.

— Şterge-ţi rânjetul de pe faţa aia urâtă sau, pe Dumnezeu, ţi-l rad eu cu sabia!

Omul redeveni imediat serios şi se uită în faţă. Totuşi, când Schreuder traversă curtea, Manseer şi supraveghetorii şuşotiră între ei şi zâmbiră în spatele pumnilor. Chiar şi unii dintre prizonierii capturaţi a doua oară, acum înlănţuiţi, care reparau prejudiciul la armurărie, se opriră din lucru să-i rânjească pe ascuns.

O astfel de umilinţă era cumplit de dureroasă pentru un bărbat cu orgoliul şi temperamentul lui, şi încercă să-şi imagineze cât rău avea să fie după ce se întorcea în Olanda şi se confrunta cu Consiliul celor şaptesprezece. Ruşinea lui avea să fie strigată în fiecare tavernă şi port, în fiecare garnizoană şi regiment, în saloanele tuturor marilor case şi conace din Amsterdam. Van de Velde nu greşea: avea să devină un paria.

Ieşi cu paşi mari pe porţi şi traversă podul. Nu ştia unde se duce, dar se îndreptă spre ţărm şi se opri deasupra plajei, uitându-se la mare. Încet, îşi puse sub un oarecare control emoţiile şi începu să caute o modalitate de a scăpa de dispreţul şi batjocura pe care nu le suporta.

„Glonţul, decise el. E singura soluţie pentru mine”.

Apoi, aproape imediat, se revoltă împotriva unei astfel de acţiuni laşe. Îşi aminti cum îl dispreţuise pe unul dintre fraţii lui, ofiţer în Batavia, care, din cauza unei femei, îşi pusese un pistol încărcat în gură şi-şi zburase creierii.

— Asta e o laşitate! rosti Schreuder cu voce tare. Şi nu e pentru mine.

Cu toate acestea, ştia că nu putea să se supună

ordinelor lui van de Velde şi să se întoarcă acasă, în Olanda. Dar nici aici, la Buna Speranţă, nu putea să rămână, nici să călătorească în vreo altă posesiune olandeză de pe acest glob. Era un proscris şi trebuia să găsească o altă ţară, în care ruşinea lui nu era cunoscută.

Acum, privirea i se opri pe grupul de corăbii ancorate în Golful Table. Era acolo şi *Weltevreden,* cu care van de Velde voia să-l trimită înapoi, să-i întâlnească pe Cei şaptesprezece. Ochii i se mutară la celelalte trei corăbii olandeze de lângă ea. N-avea să navigheze pe o corabie olandeză, dar se aflau acolo doar două vase străine. Unul era un vas portughez cu sclavi, care făcea legătura cu pieţele din Zanzibar.

Până şi gândul de a naviga pe un vas de sclavi era de prost gust – îi simţea mirosul de unde stătea, deasupra plajei.

Cealaltă corabie era o fregată engleză şi, după cum arăta, era nouă şi bine echipată. Tachelajul era nou şi vopseaua îi era doar uşor afectată de furtunile Atlanticului. Arăta ca o corabie de război, dar auzise că era proprietate privată şi tranzacţiona arme. Putu să-i citească numele de pe oglinda pupei: *Golden Bough.* Avea cincisprezece saborduri pe partea pe care o vedea el, cum stătea ancorată, dar nu ştia nici de unde vine, nici încotro se îndrepta. Totuşi, ştia exact unde să găsească aceste informaţii, aşa că-şi aşeză ferm pălăria peste perucă şi porni de-a lungul ţărmului, îndreptându-se spre cel mai

apropiat grup de cocioabe insalubre care serveau drept bordeluri şi bodegi pentru navigatorii oceanelor.

Taverna era aglomerată chiar şi la acea oră a dimineţii, iar interiorul fără ferestre era întunecat şi duhnea a tutun, vapori de alcool ieftin şi oameni nespălaţi. Curvele erau în majoritate boşimane, dar erau şi vreo două femei albe, prea bătrâne şi cu pielea prea ciupită de vărsat ca să lucreze în porturile Rotterdam sau St Pauli. Cumva, găsiseră corăbii care să le aducă spre sud şi veniseră pe ţărm, ca şobolanii, ca să câştige o pâine în aceste împrejurimi mizere, înainte ca sifilisul să le mănânce de tot.

Ţinând mâna pe sabie, Schreuder eliberă o măsuţă pentru sine, cu o vorbă tăioasă şi o privire arogantă.

De cum se aşeză, chemă una dintre tinerele buimace care serveau, să-i aducă o cană de bere slabă.

— Care sunt marinarii de pe *Golden Bough?* întrebă el şi-i aruncă o monedă de argint pe masa murdară.

Prostituata smulse acest dar generos şi-l puse în partea din faţă a rochiei murdare, între ţâţele căzute, înainte să-şi mişte capul în direcţia a trei marinari de la o masă din colţul îndepărtat al încăperii.

— Du-le la toţi domnii ăia altă oală de noapte umplută cu pişatul scârbos din care le-ai mai dat şi spune-le că fac eu cinste.

Când părăsi taverna, o jumătate de oră mai târziu, Schreuder ştia încotro se îndrepta *Golden Bough* şi numele şi firea căpitanului. Merse agale în jos pe plajă şi angajă o

luntre să-l ducă la fregată.

Paznicul de la bordul *Golden Bough* îl reperă de îndată ce plecă de pe plajă şi, după ţinută şi comportament, ar fi putut jura că era un om important. Când Schreuder strigă către puntea fregatei şi ceru permisiunea să urce la bord, un ofiţer de cart galez roşu la faţă şi voinic îl salută prudent, apoi îl duse până la cabina de la pupa, unde căpitanul Christopher Llewellyn se ridică să-l întâmpine. De cum se aşeză, îi oferi lui Schreuder o cană de cositor cu bere neagră englezească. Fu vizibil uşurat să vadă că Schreuder vorbea bine engleza. Llewellyn îl acceptă curând ca gentleman şi egal, relaxat şi vorbind cu uşurinţă şi deschis.

Discutară mai întâi despre recentele ostilităţi dintre ţările lor şi se arătară mulţumiţi că se încheiase o pace satisfăcătoare, apoi discutară despre comerţul maritim în oceanele răsăritene şi puterile şi politicile temporare care guvernau regiunile Indiilor de Est şi India îndepărtată. Acestea erau extrem de încurcate şi complicate de rivalitatea dintre puterile europene ai căror comercianţi şi corăbii intrau în mările orientale într-un număr mai mare ca niciodată.

— Sunt şi conflictele religioase care încurcă treburile pe teritoriile de est, remarcă Llewellyn. Actuala mea cursă răspunde unui apel al regelui creştin al Etiopiei, Părintele Ioan, de asistenţă militară în războiul său împotriva forţelor islamului.

La menţionarea războiului din răsărit, Schreuder se îndreptă uşor în scaun. El era războinic, la momentul respectiv un războinic fără angajament, iar războiul era meseria lui.

— N-am auzit de acest conflict. Te rog, spune-mi mai multe despre asta.

— Marele mogul a trimis flota şi o armată sub comanda fratelui său mai mic, Sadiq Khan Jahan, să cucerească de la regele creştin ţările de pe coasta Marelui Corn al Africii. Llewellyn îşi întrerupse explicaţia ca să întrebe: Spune-mi, colonele, cunoşti religia islamică?

Schreuder dădu din cap.

— Da, desigur. Mulţi dintre oamenii de sub comanda mea din ultimii treizeci de ani au fost musulmani. Vorbesc arabă şi am studiat islamul.

— Ştii, atunci, că unul dintre preceptele acestei credinţe militante este hagealâcul, pelerinajul la locul de naştere al profetului de la Meca, care se află pe ţărmurile răsăritene ale Mării Roşii.

— A! zise Schreuder. Văd unde baţi. Orice pelerin de pe domeniul marelui mogul din India o să fie obligat să intre în Marea Roşie ocolind Marele Corn al Africii. Asta ar duce la o confruntare în regiune între cele două religii, am dreptate în presupunerea mea?

— Într-adevăr, colonele, te felicit pentru înţelegerea implicaţiilor religioase şi politice. Exact asta e scuza folosită de marele mogul ca să-l atace pe Părintele Ioan. Desigur,

arabii au făcut comerţ cu Africa încă dinainte de naşterea Mântuitorului nostru Iisus Cristos sau a profetului Mohamed. Dintr-un avanpost de pe insula Zanzibar şi-au întins treptat dominaţia asupra uscatului. Acum au de gând să cucerească şi să subjuge inima Etiopiei creştine.

— Şi unde, dacă pot să îndrăznesc să întreb, are loc acest conflict? întrebă Schreuder gânditor.

— Eu fac parte dintr-un ordin cavaleresc naval, Ordinul Templul Sfântului Gheorghe şi Sfântului Graal, care s-a angajat să apere credinţa creştină şi locurile sfinte ale creştinătăţii. Noi suntem succesorii Cavalerilor Templieri.

— Ştiu Ordinul vostru, zise Schreuder. Şi eu am mai multe cunoştinţe printre fraţii tăi cavaleri. Contele de Cumbrae, de pildă.

— A! pufni Llewellyn. El nu e chiar cel mai bun exemplu de membru al nostru.

— L-am cunoscut şi pe Sir Francis Courtney, continuă Schreuder.

Entuziasmul lui Llewellyn fu sincer.

— Îl cunosc bine, exclamă el. Ce gentleman şi marinar desăvârşit! Ştii cumva unde aş putea să-l găsesc pe Franky? Acest război religios în Marele Corn l-ar atrage ca pe o albină mierea. Corabia lui alături de-a mea ar fi o forţă formidabilă.

— Mă tem că Sir Francis a fost o victimă în recentul război dintre ţările noastre.

Schreuder formulă diplomatic, iar Llewellyn păru uluit.

— Mă întristează această veste. Rămase tăcut o vreme, apoi se trezi. Ca să-ţi răspund la întrebare, colonele Schreuder, sunt în drum spre Marele Corn ca răspuns la cererea de asistenţă a Părintelui, ca să respingă atacul musulmanilor. Am de gând să plec chiar în această seară.

— Fără îndoială, Părintele o să aibă nevoie de militari, nu doar de ajutor naval, nu? întrebă Schreuder brusc.

Încerca să-şi ascundă entuziasmul pe care-l simţea. Acesta era răspunsul direct la rugăciunile sale.

— Ai fi atât de amabil să iei în considerare cererea mea de a călători la bordul frumoasei tale corăbii spre teatrul de război? Am hotărât şi să-mi ofer serviciile.

Llewellyn păru speriat.

— O decizie subită, domnule. Nu mai ai îndatoriri şi obligaţii pe uscat? Poţi să călătoreşti cu mine într-un termen atât de scurt?

— Într-adevăr, căpitane, prezenţa ta aici, în Golful Table, pare că e o lovitură de destin. Chiar azi am fost eliberat de obligaţiile de care vorbeşti. E aproape ca şi cum aş fi avut o premoniţie a acestei chemări divine la datorie. Sunt gata să răspund la apel. Aş fi bucuros să plătesc în monede de aur pentru călătoria mea şi a doamnei care o să-mi fie soţie.

Llewellyn păru îndoit, se scărpină în barbă şi-l studie pe Schreuder cu agerime.

— Am neocupată doar o cabină mică, nepotrivită pentru cazarea unor persoane de rang.

— Aş plăti zece guinee engleze pentru privilegiul de-a

călători cu tine, insistă Schreuder, iar expresia căpitanului se lumină.

— Eu ar trebui să fiu onorat de compania ta şi a doamnei tale. Totuşi, nu pot să întârzii plecarea nici cu o singură oră. Trebuie să plec cu mareea. O să trimit o barcă să te ducă la ţărm şi să te aştepte pe plajă.

Când Schreuder se îndepărtă cu barca, clocotea de emoţie. Să fie în serviciul unui potentat oriental, într-un război religios, îi oferea ocazia unei glorii marţiale şi unei îmbogăţiri cu mult dincolo de ceea ce el ar fi putut vreodată să aştepte în serviciul Companiei Olandeze a Indiilor de Est. I se oferea evadarea de sub ameninţarea ruşinii şi dizgraţiei. După acest război, încă se mai putea întoarce în Olanda încărcat de aur şi glorie. Era valul de noroc pe care-l aşteptase toată viaţa şi, cu femeia pe care-o iubea dincolo de orice altceva lângă el, avea să profite din plin de val.

De îndată ce barca ajunse la plajă, sări pe uscat şi-i aruncă şefului de echipaj o mică monedă de argint:

— Aşteaptă-mă!

Şi porni cu paşi mari spre castel.

Ordonanţa îl aştepta în apartamentele sale şi Schreuder îi dădu instrucţiuni să-i împacheteze toate bunurile, să i le ducă pe ţărm şi să le pună în barca de pe *Golden Bougk.*

Se părea că întreaga garnizoană ştia deja de demiterea sa. Nici chiar ordonanţa nu fu surprinsă de poruncile lui, aşa că nimeni n-avea să considere ciudat că pleca.

Strigă după grăjdar şi-i porunci să pună şaua pe singurul

cal rămas. În timp ce el aştepta calul de la grajduri, se aşeză în faţa micii oglinzi din garderoba lui şi-şi aranjă uniforma, îşi perie peruca şi-şi răsuci mustăţile.

Se simţi copleşit de emoţie şi de un sentiment de eliberare. Când guvernatorul avea să-şi dea seama că el şi Katinka plecaseră, *Golden Bough* avea să fie departe pe mare şi în drum spre Orient.

Se repezi în jos pe scări, afară, în curte, unde grăjdarul îi adusese acum calul, şi sări în şa. Era în mare grabă, nerăbdător să ajungă departe, şi-şi îmboldi calul la galop de-a lungul aleilor, către reşedinţa guvernatorului. Graba lui nu era atât de mare, totuşi, cât să nu fie prevăzător. Nu o luă pe peluzele din faţa conacului, ci pe drumul lăturalnic, prin dumbrava de stejari folosită de sclavi şi de furnizorii de lemn de foc şi provizii pentru sat. De îndată ce fu suficient de aproape, îşi struni calul, pentru ca tropotul copitelor să nu se audă în reşedinţă, şi duse animalul liniştit în curtea grajdului din spatele bucătăriilor. Când descălecă, un rândaş speriat se grăbi să ia calul, şi Schreuder înconjură zidul bucătăriei, intrând în grădini prin mica poartă din colţ.

Se uită în jur cu atenţie, fiindcă de multe ori erau grădinari care lucrau în această parte a proprietăţii, dar nu văzu nicio urmă de ei. Traversă peluzele, nici mocăit, nici grăbindu-se, şi intră în reşedinţă prin uşile duble care duceau în bibliotecă. Încăperea lungă, căptuşită cu cărţi era pustie.

Schreuder era familiarizat cu planul reşedinţei. O

vizitase destul de des pe Katinka atunci când soţul ei era la îndatoririle lui de la castel. Merse mai întâi în sala de lectură, de unde se vedeau peluzele şi o panoramă îndepărtată a golfului şi a albastrului Atlantic. Era refugiul preferat al Katinkăi, dar acum nu se afla acolo.

O sclavă stătea în genunchi în faţa rafturilor, lua fiecare volum pe rând şi-i lustruia copertele din piele cu o cârpă moale. Ridică privirea speriată, când Schreuder dădu buzna peste ea.

— Unde e stăpâna ta? întrebă el şi, când ea se uită mută, cu gura căscată, la el, repetă: Unde e mevrouw van de Velde?

Sclava se împletici pe picioare, năucă.

— Stăpâna e în dormitorul ei. Dar nu trebuie să fie deranjată. Nu se simte bine. A lăsat instrucţiuni stricte.

Schreuder se răsuci pe călcâie şi plecă pe coridor.

Încercă uşor mânerul uşii de la capătul pasajului, dar era încuiată pe interior. Protestă cu nerăbdare. Timpul trecea şi ştia că Llewellyn n-ar fi ezitat să-şi pună în practică ameninţarea de-a pleca fără el, când venea refluxul. Se grăbi înapoi de-a lungul coridorului şi trecu prin uşile satinate de pe veranda lungă. Se îndreptă spre ferestrele care dădeau în dormitorul principal al apartamentului. Ferestrele biroului Katinkăi aveau obloane, şi el ridică pumnul să bată, dar se stăpâni. Nu voia să alerteze sclavii casei. În schimb, scoase sabia, vârî lama prin golul dintre obloane şi ridică dispozitivul de blocare din interior.

Deschise uşor obloanele şi păşi înăuntru peste pervaz.

Parfumul Katinkăi îi asaltă simţurile şi, pentru o clipă, se simţi ameţit de dragoste şi dor de ea. Apoi, îşi aminti cu bucurie că în curând avea să fie singur cu ea, ei doi călătorind, mână-n mână, spre o nouă viaţă şi o nouă şansă împreună.

Traversă podeaua de lemn, păşind încet, ca să n-o sperie, şi trase uşor la o parte perdelele de la uşa dormitorului principal. Şi aici obloanele erau închise şi încuiate, iar camera era în semiobscuritate. Se opri ca să le permită ochilor să se adapteze la lumina slabă şi văzu patul în dezordine. Apoi, în întuneric, zări luciul perlat al pielii ei albe fără cusur printre cearşafuri. Era goală, cu spatele întors la el, cu părul argintiu-auriu căzându-i în cascadă până la crăpătura feselor perfecte. Simţi că se excită, vintrele i se umflară şi fu atât de copleşit de dorinţă, că pentru o clipă nu putu să se mişte, nu putu nici chiar să respire.

Atunci ea întoarse capul şi se uită direct la el. Ochii i se lărgiră şi toată culoarea i se scurse din obraji.

— Porc mizerabil! zise ea încet. Cum îndrăzneşti să mă spionezi?

Vocea îi era joasă, dar plină de dispreţ şi furie.

El se trase înapoi cu uimire. Era iubita lui şi nu putea să înţeleagă de ce-i vorbea aşa, nici de ce se uita la el cu dispreţ şi furie. Apoi, văzu că sânii goi strălucesc de roua moale a propriei sudori şi că ea şedea călare pe o siluetă

masculină culcată. Bărbatul de sub ea stătea pe spate şi ea deasupra, călărindu-l ca pe un armăsar. Trupul bărbatului era musculos, alb şi tare, trupul unui gladiator.

Brusc, Katinka sări de pe el şi se întoarse să-l înfrunte pe Schreuder. Cum stătea lângă pat, tremura de indignare, cu interiorul coapselor sclipind de urmele desfrâului.

— Ce faci în dormitorul meu? şuieră ea la Schreuder.

El răspunse prosteşte:

— Am venit să te iau cu mine.

Dar privirea lui se mută spre trupul bărbatului. Părul pubian al acestuia era ud şi încâlcit, iar sexul era îndreptat în sus, spre plafon, gros, umflat şi strălucitor, cu un înveliş sclipitor, vâscos.

Bărbatul se ridică în capul oaselor şi se uită la Schreuder cu o privire galbenă lipsită de expresie.

Un val de groază şi repulsie de nedescris trecu peste Schreuder. Katinka, dragostea lui, se împerechea cu Lentul John, călăul.

Katinka vorbea, dar cuvintele ei abia dacă aveau sens pentru el.

— Ai venit să mă iei? Ce te-a făcut să crezi că aş merge cu tine, clovnul Companiei, ţinta bătăii de joc a coloniei? Pleacă de-aici, prostule. Du-te în obscuritate şi ruşine, unde ţi-e locul.

Lentul John se ridică din pat.

— Ai auzit ce-a zis. Ieşi sau te arunc eu afară.

Nu cuvintele, ci faptul că penisul călăului era încă pe

deplin erect îl înnebuni pe Schreuder. Temperamentul lui, pe care până atunci fusese în stare să-l ţină sub control, dădu în clocot şi puse stăpânire pe el. Umilinţei, insultelor şi respingerilor care se îngrămădiseră asupra lui toată ziua aceea li se adăuga furia neagră a geloziei.

Lentul John se aplecă spre grămada de haine aruncate, care zăcea pe lespezile de lângă pat, şi se îndreptă la loc cu un cosor în mâna dreaptă.

— Te avertizez, zise el cu acea voce profundă, melodioasă. Pleacă acum, imediat.

Cu o mişcare fluidă, sabia Neptun ieşi din teacă de parcă ar fi fost ceva viu.

Lentul John nu era războinic. Victimele îi erau livrate întotdeauna legate şi înlănţuite. El nu fusese nevoit să facă faţă unui bărbat ca Schreuder.

Se năpusti înainte cu cuţitul în mână, dar Schreuder şfichiui cu propria lamă interiorul încheieturii mâinii Lentului John, secţionându-i tendoanele, astfel încât degetele bărbatului se deschiseră involuntar şi scăpară cuţitul pe lespezi.

Apoi Schreuder i-o înfipse în inimă. Lentul John n-avu nici timpul, nici ocazia să se sustragă loviturii. Vârful i se înfipse în mijlocul pieptului larg, fără păr şi lama se îngropă până la mânerul cu nestemate.

Cei doi bărbaţi stăteau acolo, legaţi împreună de armă. Treptat, sexul călăului se pleoşti şi atârnă alb şi flasc. Ochii-i deveniră sticloşi şi opaci şi orbi ca nişte pietricele galbene.

Când se lăsă în genunchi, Katinka începu să ţipe.

Schreuder smulse lama din pieptul călăului. Lungimea lustruită a acesteia era plină de sânge. Katinka ţipă când un şuvoi lucios de sânge ieşi din rana din pieptul lui, iar el se răsturnă cu capul înainte pe lespezi.

— Nu ţipa, mârâi Schreuder, încă negru de furie, şi înaintă spre ea cu sabia în mână. M-ai înşelat cu această creatură. Ştiai că te iubeam. Am venit să te iau. Voiam să vii cu mine.

Ea se retrase dinaintea lui, cu ambii pumni strânşi la obraji şi ţipând isteric ascuţit, sonor.

— Nu ţipa, strigă el. Taci. Nu suport să faci asta.

Sunetul îngrozitor răsună în capul lui şi făcu să-l doară, dar ea se îndepărtă de el, ţipă mai tare acum, un sunet teribil, şi el trebui s-o oprească.

— Nu face asta!

Încercă s-o prindă de încheietura mâinii, dar ea se dovedi prea iute. Se răsuci din strânsoarea lui. Ţipetele ei deveniră chiar mai sonore şi furia lui trecu de limite, ca şi cum ar fi fost un animal negru cumplit asupra căruia el n-avea niciun control. Sabia din mână îi zbură fără ca mintea sau mâna lui să-i poruncească, şi o înjunghie în burta albă şi fină, chiar deasupra cuibului auriu de pe muntele lui Venus.

Ţipătul deveni şi mai strident, agonizant, şi ea apucă de lamă, în timp ce el o smuci din carnea ei. Îi tăie palmele până la os şi apoi i-o împinse din nou, ca s-o liniştească,

încă de două ori în burtă.

— Taci! urlă, iar femeia se întoarse şi încercă să iasă pe uşă, dar el o înjunghie în spate, chiar deasupra rinichilor, apoi scoase lama şi i-o înfipse între umeri.

Ea căzu şi se rostogoli pe spate, iar el se puse deasupra ei şi o înjunghie şi o tăie şi o împunse. De fiecare dată lama trecea uşor prin trup şi lovea lespezile pe care se zvârcolea ea.

Taci din gură! zbieră el şi continuă s-o înjunghie până când suspinele şi ţipetele se stinseră.

Chiar şi atunci el continuă s-o înjunghie, stând în balta întinsă de sânge, cu uniforma îmbibată de pete stacojii, cu faţa şi braţele stropite şi arătând ca un bolnav de ciumă acoperit de erupţiile bolii.

Apoi, încet, furia neagră i se scurse din creier şi el se clătină în spate spre perete, lăsând pete din sângele ei pe văruiala albă.

— Katinka! şopti el. N-am vrut să-ţi fac rău. Te iubesc atât de mult.

Ea zăcea în propriul sânge. Rănile erau ca un cor de guri roşii pe pielea ei albă. Sângele încă se prelingea din fiecare dintre ele. El nu se gândise că putea fi atât de mult sânge în trupul acela alb şi zvelt. Capul îi era într-o baltă stacojie şi părul era năclăit şi roşu. Faţa era acoperită de un strat gros din acesta. Trăsăturile îi erau contorsionate într-un rictus de teroare şi agonie care nu mai era minunat la vedere.

— Katinka, draga mea. Te rog, iartă-mă.

Porni spre ea, păşind prin râul de sânge răspândit peste lespezi. Apoi se opri cu sabia în mână când zări în oglinda din cameră o apariţie sălbatică pătată de sânge holbându-se la el.

— O, Sfântă Fecioară, ce-am făcut?

Îşi smulse ochii de la creatura din oglindă şi îngenunche lângă corpul femeii pe care o iubea. Încercă s-o ridice, dar era moale şi alunecă din îmbrăţişarea lui şi se prăbuşi în balta propriului sânge.

Se opri din nou şi se retrase.

— N-am vrut să mori. Tu m-ai înfuriat. Te-am iubit, dar ai fost necredincioasă.

Îşi văzu din nou propria reflexie în oglindă.

— O, Doamne, sânge. Atât de mult sânge.

Îşi şterse cu mâini lipicioase mizeria roşie care-i acoperea jacheta, apoi faţa, întinzând sângele într-o mască stacojie de carnaval.

Pentru prima dată se gândi la plecare, la barca aşteptându-l pe plajă şi la fregata din golf.

— Nu pot să trec aşa prin colonie! Nu pot să mă duc aşa la bord!

Se împletici prin cameră către uşa garderobei guvernatorului. Se dezbrăcă de haina îmbibată şi o aruncă deoparte. Într-un lavoar din cabinet era un vas cu apă. Îşi vârî în el mâinile pline de sânge şi şi-o împroşcă pe faţă. Luă un ştergar din cârlig şi-l înmuie în apa roz, apoi îşi frecă

braţele şi partea din faţă a pantalonilor.

— Atât de mult sânge! tot repeta el, ştergând şi apoi clătind cârpa şi ştergând din nou.

Găsi un morman de cămăşi albe curate pe unul dintre rafturi şi-şi trase una peste pieptul umed. Van de Velde era un om voinic, dar îi veni destul de bine. Se uită în jos şi văzu că petele de sânge nu erau atât de vizibile pe serjul negru al pantalonilor lui. Peruca era atât de pătată, că o scoase şi-o aruncă spre peretele îndepărtat. Alese alta din setul rânduit pe calapoade de-a lungul peretelui din spate. Găsi o pelerină de lână, care-l acoperi de la umeri la gambe. Petrecu un minut curăţând lama şi safirul sabiei Neptun, apoi o vârî înapoi în teacă. Când se uită din nou în oglindă, văzu că aspectul lui n-avea să mai şocheze sau să alarmeze. Apoi îi veni o idee. Luă haina murdară şi smulse stelele şi decoraţiile de la revere. Le înfăşură într-o eşarfă curată găsită pe unul dintre rafturi şi le îndesă în buzunarul interior al pelerinei de lână.

Se opri în pragul garderobei guvernatorului şi se uită pentru ultima dată la trupul femeii pe care o iubea.

Sângele ei încă se prelingea încet pe lespezi, ca o viperă grasă şi leneşă. În timp ce el privea, aceasta ajunse la marginea mai micii bălţi în care zăcea călăul. Sângele lor curse împreună, şi Schreuder simţi un profund sentiment de sacrilegiu că cel curat se amesteca cu cel de rând.

— N-am vrut să se întâmple asta, zise el fără speranţă. Îmi pare atât de rău, draga mea. Voiam să vii cu mine.

Păşi cu grijă peste micul râu de sânge, se duse la fereastra oblonită şi ieşi pe verandă. Îşi adună mantia în jurul umerilor şi înaintă cu paşi mari prin grădini, către uşiţa din curtea grajdului, unde îl strigă pe rândaş, care se grăbi cu calul său.

Schreuder străbătu aleea şi trecu de promenadă, privind drept înainte. Barca era pe plajă şi, cum venea călare, şeful de echipaj îi strigă:

— Era gata să te las baltă, colonele. *Golden Bough* ridică ancora şi echipajul dă onorul.

Când urcă pe puntea fregatei, căpitanul Llewellyn şi echipajul lui erau atât de absorbiţi cu activităţile de dinainte de ridicarea ancorei şi punerea corăbiei pe curs, că nu-i dădură prea multă atenţie. Un mus îi arătă cum să ajungă la mica lui cabină, apoi se îndepărtă în grabă, lăsându-l singur. Cuferele de călătorie fură aduse la bord şi depozitate sub patul îngust. Schreuder se dezbrăcă de toate hainele murdare şi găsi o uniformă curată într-unul din cuferele lui. Înainte s-o îmbrace, îi puse stelele şi decoraţiile la revere.

Hainele pătate de sânge le legă, apoi privi în jur după ceva greu.

Pereţii subţiri de lemn aveau să fie, desigur, loviţi când fregata se pregătea de luptă şi cabina lui avea să facă parte din puntea tunurilor de pe corabie. Câte o culevrină umplea cele mai multe dintre spaţiile disponibile de pe punte. Lângă armă era îngrămădită o piramidă de ghiulele

din fier. Îndesă una în balotul de haine îmbibate de sânge, aşteptă până când simţi corabia pusă în vânt şi scoasă din golf.

Atunci făcu o crăpătură în puntea tunurilor şi lăsă pachetul prin ea în apa verde adâncă de cincizeci de stânjeni.

Când urcă pe punte, erau deja la o leghe în larg şi se îndreptau în forţă spre sud-est, pentru ca să-şi facă ieşirea în largul mării înainte să înconjure Capul.

Schreuder se uită înapoi către uscat şi, printre copacii de la poalele marelui munte, zări acoperişul conacului guvernatorului. Se întrebă dacă descoperiseră deja trupul Katinkăi sau dacă ea încă zăcea alături de amantul ei de rând în moarte. Rămase acolo, la balustrada de la pupa, până când masivul şi măreţul Munte Table deveni doar o siluetă albastră îndepărtată pe cerul de seară.

— Adio, draga mea, şopti el.

Doar când se întinse fără somn în patul lui dur, la miezul nopţii, începu să realizeze pe deplin în ce situaţie se afla. Vinovăţia lui era clară. Toate corăbiile care plecau din Golful Table aveau să ducă vestea peste oceane şi în fiecare port din lumea civilizată. Începând din acea zi, era un fugar şi un proscris.

Hal se trezi cu un sentiment de pace cum rareori cunoscuse înainte. Se întinse cu ochii închişi, prea leneş şi slab pentru a-i deschide. Îşi dădu seama că era cald şi

uscat şi că zăcea pe o saltea confortabilă. Se aşteptase ca să-l asalteze duhoarea carcerei subterane, mirosul de mucegai al paielor jilave, putrezite, al găleţii pentru nevoi şi miasmele oamenilor care nu se scăldaseră de douăsprezece luni, înghesuiţi împreună într-o gaură fetidă în pământ. În schimb, mirosea a fum proaspăt de lemne, parfumat şi dulce, miros de vreascuri arse de cedru.

Dintr-odată se dezmetici şi, într-o dispoziţie mult mai bună, îşi aminti evadarea lor, că nu mai era prizonier. Stătea întins şi savura starea de fapt. Mai erau şi alte mirosuri şi sunete. Se amuză încercând să le recunoască fără să deschidă ochii. Era mirosul de saltea de iarbă proaspăt cosită pe care zăcea şi de pătură de blană care-l acoperea, aromă de carne friptă pe cărbuni şi un alt parfum ispititor pe care nu-l putu identifica. Era un amestec de flori sălbatice şi un mosc jucăuş şi cald care-l trezi de tot şi-i spori senzaţia de bunăstare.

Deschise ochii încet şi cu grijă, şi fu orbit de lumina care intra prin deschizătura adăpostului în care zăcea. Privi în jur şi văzu că acesta era construit pe o latură a muntelui, fiindcă jumătate din peretele de stâncă netedă era din rocă moale şi părţile mai apropiate de deschidere erau construite din puieţi de pom întreţesuţi şi tencuiţi cu lut roşu. Acoperişul era de paie. Pe peretele interior erau aranjate vase de lut şi scule şi unelte. Un arc şi o tolbă atârnau de un cui de lângă uşă. Alături de acestea atârnau sabia şi pistoalele lui.

Rămase întins şi ascultă clipocitul unui râu de munte, şi apoi auzi o femeie râzând mai vesel şi mai minunat decât clinchetul apei. Se ridică încet într-un cot, şocat de efortul necesar, şi încercă să se uite prin uşă. Sunetul unui râs de copil se amestecă cu cel al femeii. În toată lunga lui captivitate nu auzise nimic care să egaleze asta şi nu se putu abţine să nu chicotească de plăcere. Sunetul de râs feminin încetă, şi în afara colibei se produse o mişcare rapidă. În deschidere apăru, luminată din spate de soare, o siluetă frumoasă, elegantă, mlădioasă. Deşi nu-i vedea faţa, ştiu imediat cine era.

— Bună dimineaţa, gundwane. Ai dormit mult, dar ai dormit bine? întrebă Sukeena cu sfială.

Ţinea un copil pe şold şi avea părul desfăcut, atârnând într-un val întunecat până-n talie.

— El e nepotul meu, Bobby.

Săltă copilul pe şold şi el gânguri de plăcere.

— Cât am dormit? întrebă Hal începând să se ridice.

Ea dădu copilul cuiva de afară şi veni repede să îngenuncheze lângă saltea. Îl imobiliză cu o mânuţă caldă pe pieptul gol.

— Uşor, gundwane. Ai dormit mai multe zile, din cauza febrei.

— Sunt bine din nou acum, zise el, iar apoi recunoscu misteriosul parfum pe care-l remarcase mai devreme.

Era mirosul ei de femeie, florile din părul ei şi căldura moale a pielii.

— Nu încă, îl contrazise ea, şi el o lăsă să-i aşeze uşor capul înapoi pe saltea.

Se uită lung la Sukeena şi ea zâmbi fără sfială.

— N-am văzut niciodată ceva atât de frumos ca tine, zise el, apoi întinse mâna şi-şi atinse obrazul.

— Barba mea?

— S-a dus, zise râzând, aşezându-se cu picioarele încrucişate sub ea.

— Am furat un brici de la grăsanul de guvernator special pentru asta. Îşi înclină capul într-o parte şi-l studie. Fără barbă, şi tu eşti frumos, gundwane.

Roşi uşor când îşi dădu seama ce spusese, şi Hal privi cu încântare cum obrajii fetei se îmbujorează. Ea îşi întoarse toată atenţia la piciorul rănit, trăgând pătura de blană ca să-l expună şi desfăcând bandajul.

— Ah! murmură ea, atingându-l uşor. Se vindecă minunat de bine, cu un pic de ajutor de la leacurile mele. Ai avut noroc. Muşcătura de câine e întotdeauna otrăvitoare, iar apoi sforţarea la care ţi-ai supus membrele în timpul fugii noastre ar fi putut să te ucidă sau să te lase infirm pentru tot restul vieţii.

Hal zâmbi la criticile ei aspre stând pe spate confortabil şi se predă în mâinile ei.

— Ţi-e foame? întrebă ea, punând alt pansament peste rană.

La această întrebare, Hal îşi dădu seama că era lihnit. Ea îi aduse o potârniche friptă pe cărbuni şi se aşeză în faţa

lui, urmărindu-l cu un aer de stăpână cât mâncă şi apoi supse oasele până le curăţă de tot.

— Curând o să fii din nou puternic, zise ea şi zâmbi. Mănânci ca un leu.

Îi adună resturile, apoi se ridică în picioare.

— Aboli şi ceilalţi marinari ai tăi au stăruit pe lângă mine să le îngădui să vină să te vadă. Am să-i chem acum.

— Stai! o opri el.

Nu voia ca acest moment de intimitate să se termine aşa de repede. Ea se lăsă din nou în jos lângă el şi-l privi în faţă, aşteptând.

— Nu ţi-am mulţumit, zise el. Fără ca tu să ai grijă de mine, probabil aş fi murit de febră.

Ea zâmbi şi spuse încet:

— Nici eu nu ţi-am mulţumit. Fără tine, încă aş fi fost sclavă.

Pentru un timp se priviră fără să vorbească, cercetându-se unul pe celălalt. Apoi Hal întrebă:

— Unde suntem, Sukeena?

Făcu un gest către împrejurimi.

— Coliba asta?

— E a lui Sabah. Ne-a împrumutat-o nouă. Ţie şi mie, iar el a plecat să trăiască cu ceilalţi din grupul lui.

— Deci, suntem în munţi, în sfârşit?

— Adânc în munţi. Dădu din cap. Într-un loc care n-are nume. Într-un loc unde olandezii n-o să ne găsească niciodată.

— Vreau să văd, zise el.

Pentru o clipă, ea păru să ezite, apoi încuviinţă. Îl ajută să stea în picioare şi-i oferi umărul să se sprijine când el ţopăi spre deschiderea adăpostului. Hal se lăsă în jos şi se rezemă de uşa de lemn tare de cedru. Sukeena stătea aproape, în timp ce el privea înjur. Pentru o lungă perioadă, niciunul nu vorbi. Hal inspiră adânc aerul proaspăt, tare, care mirosea şi avea gustul florilor sălbatice care creşteau din abundenţă împrejurul lor.

— Aici e paradisul, rosti el în cele din urmă.

Piscurile care-i înconjurau erau sălbatice şi splendide.

Stâncile şi defileurile erau pictate cu licheni de toate culorile de pe paleta artistului. Lumina soarelui târziu căzu cu totul după piscurile muntelui de peste valea adâncă şi-i încoronă cu o strălucire de aur. Umbra lungă aruncată de pisc în spatele lor era de un violet regal. Apa din pârâul de mai jos era limpede ca aerul pe care-l respirau, şi Hal putea să vadă peştii ca nişte umbre lungi pe nisipul galben, mişcându-şi ca pe un evantai cozile negre, ca să-şi păstreze direcţia.

— Ciudat, n-am mai văzut niciodată acest loc, nici altul la fel, şi totuşi mă simt ca şi cum l-aş şti bine. Am un sentiment de întoarcere acasă, ca şi cum am aşteptat să mă întorc aici.

— Nu e ciudat, Henry Courtney. Şi eu am aşteptat, întoarse capul şi se uită adânc în ochii lui. Te-am aşteptat pe tine. Ştiam că o să vii. Stelele mi-au spus. În acea zi,

când te-am văzut prima dată pe promenada din faţa castelului, am ştiut că tu eşti acela.

Reflectă la sensul acelei declaraţii simple, aşa că el rămase din nou tăcut, privind-o.

— Şi tatăl meu era iniţiat. Era capabil să citească în stele, zise el.

— Mi-a spus Aboli.

— Deci, şi tu poţi să ghiceşti viitorul în stele, Sukeena.

Ea nu negă.

— Mama m-a învăţat multe lucruri. Am reuşit să te văd de la distanţă.

El acceptă declaraţia fără să se îndoiască.

— Deci, ştii ce-o să se aleagă de noi, de mine şi de tine?

Ea zâmbi şi există o sclipire jucăuşă în ochii ei. Îşi strecură un braţ subţire sub al lui.

— Nu era nevoie să fiu un mare înţelept ca să ştiu asta, gundwane. Dar mai sunt multe pe care pot să le spun din ce ne aşteaptă.

— Spune-mi, atunci, porunci el, dar ea zâmbi din nou şi clătină din cap.

— Avem timp mai târziu. O să avem mult timp să vorbim cât ţi se vindecă piciorul şi redevii puternic. Se ridică. Dar acum am să-i aduc pe ceilalţi, nu mai pot să-i refuz.

Aceştia veniră imediat, dar Aboli ajunse primul. Îl salută pe Hal în limba pădurilor.

— Văd că eşti bine, gundwane. Credeam că vrei să dormi pe vecie.

— Fără ajutorul tău, chiar se putea să fac asta.

Apoi, Uriaşul Daniel, Ned şi ceilalţi veniră şi-şi atinseră frunţile şi-şi murmurară saluturile stângace şi se ghemuiră în semicerc în faţa lui. Nu-şi exprimau prea mult emoţiile în cuvinte, dar ceea ce văzu în ochii lor când se uitau la el îl încălzi şi-l întări.

— El e Sabah, pe care-l cunoşti deja.

Althuda îl conduse în faţă.

— Îmi pare bine că ne-am cunoscut, Sabah! zise Hal şi îi luă mâna. N-am fost niciodată mai fericit să văd un alt bărbat decât în acea noapte în defileu.

— Mi-ar fi plăcut să-ţi vin în ajutor mult mai devreme, răspunse Sabah în limba olandeză. Dar noi suntem puţini şi inamicul era la fel de numeros precum căpuşele de pe burta unei antilope primăvara. Sabah se aşează în cercul de oameni şi, pe un ton de scuză, începu să explice: Ursitele n-au fost bune cu noi aici, în munţi. Noi n-am avut parte de serviciile unei tămăduitore ca Sukeena. Cândva am fost nouăsprezece, acum suntem doar opt, dintre care o femeie şi un copil. Ştiam că n-o să putem să vă ajutăm la luptele în spaţiu deschis, fiindcă am folosit tot praful de puşcă, vânând ca să avem hrană. Totuşi, am ştiut că Althuda o să vă aducă în Defileul Ascuns. Am construit căderi de pietre ştiind că olandezii o să vă urmărească.

— Ai făcut un lucru curajos şi înţelept, zise Hal. Althuda îşi aduse femeia din întunericul care se lăsa.

Era o fată drăguţă, măruntă şi mai închisă la culoare

decât el, dar Hal nu se îndoia că Althuda era tatăl băiatului de pe şoldul ei.

— Ea e Zwaantie, soţia mea, iar el e fiul meu, Bobby. Hal întinse mâinile şi Zwaantie îi dădu copilul. Îl ţinu pe Bobby în poală, iar băieţelul îl privi cu ochi mari, negri şi solemni.

— E o mândreţe de băiat şi puternic, spuse Hal, iar tatăl şi mama zâmbiră cu mândrie.

Zwaantie luă copilul şi-l legă la spatele ei. Apoi, ea şi Sukeena făcură focul şi începură să gătească masa de seară, din vânat sălbatic şi fructe de pădure de munte, în timp ce bărbaţii stăteau liniştiţi de vorbă.

Mai întâi Sabah le explică situaţia lor, adresându-i-se direct lui Hal, detaliind scurtul raport pe care i-l dăduse deja. Hal înţelese repede că, în pofida frumuseţii împrejurimilor de acum, din timpul verii, şi a abundenţei aparente a mesei pe care o pregăteau femeile, munţii nu erau mereu la fel de ospitalieri. În timpul iernii, zăpezile se aşterneau gros, chiar şi în văi, şi vânatul era greu de găsit. Totuşi, nu îndrăzniseră să se mute la altitudini mai mici, unde ar fi fost văzuţi de triburile de boşimani care ar fi raportat poziţia lor olandezilor de la Buna Speranţă.

— Iernile de aici sunt grele, rezumă Sabah. Dacă mai stăm încă un an aici, puţini dintre noi o să mai fie în viaţă anul viitor pe vremea asta.

În timpul captivităţii lor, marinarii lui Hal acumulaseră suficiente cunoştinţe de limba olandeză ca să poată să urmărească ce zicea Sabah, iar când el termină de vorbit,

toţi tăcură şi se uitară încruntaţi în foc, ronţăind nefericiţi mâncarea pe care le-o aduseseră femeile.

Apoi, unul câte unul, capetele lor se întoarseră spre Hal. Uriaşul Daniel vorbi în numele tuturor când întrebă:

— Ce-ai de gând să faci acum, Sir Henry?

— Sunteţi marinari sau munteni?

Hal răspunse la întrebare cu o întrebare, iar unii dintre oameni chicotiră.

— Ne-am născut pe mare şi toţi avem apă sărată în loc de sânge, răspunse Ned Tyler.

— Atunci o să trebuiască să vă duc jos, la mare, şi să vă găsesc o corabie, nu? zise Hal.

Ei părură nedumeriţi, dar unii chicotiră din nou, deşi cu jumătate de gură.

— Jupâne Daniel, vreau o evidenţă a tuturor armelor, prafului de puşcă şi a altor bunuri pe care am reuşit să le aducem cu noi, zise Hal vioi.

— Nu e mare lucru, căpitane. După ce am lăsat caii, abia dacă am mai avut îndeajuns de multă putere ca să ne urcăm pe noi pe munte.

— Praf de puşcă? întrebă Hal.

— Numai ce am luat în cornuri.

— Când aţi plecat, aţi avut două butoaie pline pe cai.

— Cântăreau câte cincizeci de livre fiecare.

Daniel păru ruşinat.

— Prea mult de cărat.

— Te-am văzut cărând de două ori pe-atât.

Hal era supărat şi dezamăgit. Fără praf de puşcă din belşug erau la mila acestui teritoriu sălbatic, a fiarelor şi a triburilor care-l locuiau.

— Daniel mi-a cărat desagii până la Defileul Ascuns, interveni Sukeena moale. Nimeni altcineva n-a putut s-o facă.

— Îmi pare rău, căpitane, murmură Daniel.

Dar Sukeena îl susţinu cu înverşunare.

— Nu era nimic în bagajele mele la care să putem să renunţăm. Inclusiv leacurile care ţi-au salvat piciorul şi care o să ne scutească pe oricare dintre noi de suferinţele şi molimele pe care o să le întâlnim aici, în pustietate.

— Mulţumesc, prinţesă, murmură Daniel şi se uită la ea ca un dulău afectuos.

Dacă ar fi avut o coadă, Hal ştia că ar fi dat din ea.

Hal zâmbi şi-l bătu pe Daniel pe umăr.

— Nu-ţi găsesc nicio vină în ce-ai făcut, Uriaşule Danny. Nu e om viu care să fi putut să se descurce mai bine.

Toţi se relaxară şi zâmbiră. Apoi Ned întrebă:

— Ai vorbit serios când ne-ai promis o corabie, căpitane?

Sukeena se ridică de la foc.

— E de-ajuns în seara asta. Trebuie să-şi recapete puterile înainte să-l mai chinuiţi voi. Trebuie să plecaţi acum. Puteţi să veniţi mâine din nou.

Unul câte unul, veniră la Hal, îi strânseră mâna şi mormăiră ceva fără noimă, apoi rătăciră prin întuneric spre celelalte colibe răspândite de-a lungul văii. Când şi ultimul

plecă, Sukeena aruncă un butuc de cedru pe foc, apoi veni şi se aşeză aproape de el. Într-un mod natural, posesiv, Hal îşi puse braţul în jurul umerilor ei. Ea îşi aplecă trupul subţire spre el şi-şi puse capul în adâncitura umărului lui. Oftă cu un sunet dulce, mulţumit şi niciunul nu vorbi o vreme.

— Îmi doresc să stau pentru totdeauna aici, lângă tine, ca acum, dar stelele n-o să ne îngăduie asta, şopti ea. Anotimpul iubirii noastre are să fie scurt ca o zi de iarnă.

— Nu spune asta, porunci Hal. Niciodată să nu spui asta.

Se uitară amândoi la stele şi aici, în aerul tare şi rarefiat, acestea erau atât de strălucitoare, că aprinseseră cerul, cu luminescenţa sidefului din interiorul unei cochilii de scoică abalone abia culeasă din mare. Hal le privi cu veneraţie şi se gândi la ce zisese ea. Simţi cum îl cuprind disperarea şi tristeţea. Tremură. Imediat ea se ridică în picioare şi zise moale:

— Ţi-e frig. Vino, gundwane!

Îl ajută să meargă până în colibă şi să se întindă pe salteaua de lângă peretele îndepărtat. Apoi aprinse fitilul micii lămpi de argilă şi o puse pe o poliţă în peretele de stâncă. Se duse la foc şi ridică oala de lut cu apă de pe marginea cărbunilor. Turnă apă aburindă într-un vas gol şi amestecă înăuntru apă rece din urciorul de lângă uşă, până ajunse la temperatura care i se păru potrivită.

Mişcările ei erau fără grabă şi calme. Sprijinit într-un cot, Hal o urmărea. Ea puse vasul cu apă caldă în mijlocul

încăperii, apoi turnă în el câteva picături dintr-un flacon de sticlă şi agită din nou cu mâna. El mirosi parfumul uşor, subtil din adierea aburului.

Ea se ridică, se duse la uşă şi trase peste deschidere draperia din piele de animal, apoi se întoarse şi aşteptă lângă vasul cu apă parfumată. Îşi scoase florile sălbatice din păr şi le aruncă pe pătura de blană de la picioarele lui Hal. Fără să se uite la el, îşi despleti cosiţele şi le pieptănă până când străluciră ca obsidianul. În timp ce se pieptăna, începu să cânte în propria limbă un cântec de leagăn sau unul de dragoste, Hal nu era sigur. Vocea îi era suavă; îl alina şi-l încânta.

Puse deoparte pieptănul şi lăsă cămaşa să-i alunece de pe umeri. Pielea ei strălucea în lumina galbenă a lămpii şi sânii îi erau tari, de mărimea unor mici pere de aur. Când îi întoarse spatele, Hal se simţi privat că îi ascundea de ochii lui.

Cântecul ei se schimbă acum – era în el un ritm vioi, bucurie şi emoţie.

— Ce cânţi? întrebă Hal.

Sukeena îi zâmbi peste umărul gol.

— E un cântec de nuntă al poporului mamei mele, răspunse ea. Mireasa spune că e fericită şi că-şi iubeşte soţul cu tăria veşnică a oceanului şi cu răbdarea stelelor strălucitoare.

— N-am auzit niciodată ceva atât de plăcut, şopti Hal.

Cu mişcări lente şi voluptuoase, ea desfăcu sarongul din

jurul coapselor şi-l aruncă deoparte. Fesele ei erau mici şi netede, iar crăpătura adâncă le împărţea în ovale perfecte. Se ghemui lângă vas, să înmoaie o cârpă mică în apa parfumată şi începu să se spele. Mai întâi umerii şi fiecare braţ până în vârful degetelor lungi şi conice. La subsuori avea smocuri mătăsoase de bucle negre.

Hal îşi dădu seama că era o baie ritualică, parte dintr-o ceremonie pe care o oficia în faţa lui. Îi urmări cu aviditate fiecare mişcare. Din când în când ea se uita la el şi-i zâmbea cu sfială. Firele moi de păr din spatele urechilor erau umede de la cârpă şi picăturile de apă îi străluceau pe obraji şi pe buza de sus.

În cele din urmă se ridică în picioare şi se întoarse încet cu faţa spre el. Cândva trupul ei i se păruse băieţesc, dar acum văzu că era atât de feminin, că inima i se aprinse de dorinţă pentru ea. Abdomenul îi era plat, dar neted ca untul, iar la baza acestuia era un triunghi de blană neagră, moale ca un pisoi adormit.

Tânăra se îndepărtă de vas şi se şterse cu cămaşa de bumbac pe care o aruncase. Apoi se duse la lampa cu ulei, făcu mâna căuş în jurul fitilului şi se aplecă spre aceasta ca să stingă flacăra.

— Nu! zise Hal. Lasă lumina. Vreau să te privesc.

În cele din urmă veni la el, alunecând pe podeaua de piatră pe picioarele ei mici şi goale, se strecură pe pat lângă el şi-l îmbrăţişă. Îi apucă buzele cu gura. Ale Sukeenei erau moi, umede şi calde, iar respiraţia ei se amestecă cu a

lui şi cu mirosul de flori sălbatice pe care fata le purtase în păr.

— Te-am aşteptat toată viaţa, îi şopti ea.

— A fost prea mult de aşteptat, dar sunt aici, în sfârşit, îi şopti la rândul lui.

De dimineaţă, ea îi arătă cu mândrie comorile pe care le adusese în desagi. Făcuse cumva rost de tot ce-i ceruse el în mesajele pe care le lăsase pentru Aboli în zidul castelului.

El smulse hărţile maritime.

— De unde le-ai luat, Sukeena? întrebă el, iar ea fu încântată să vadă cât de mult le apreciază el.

— Am mulţi prieteni în colonie, explică ea. Chiar şi unele dintre curvele de la taverne au venit la mine să le tratez bolile. Doctorul Saar mai mulţi bolnavi omoară decât vindecă. Unele dintre femeile de la tavernă se duceau la bordul corăbiilor din golf cu afacerile lor şi se întorceau cu diverse lucruri, nu toate cadouri de la marinari. Râse vesel. Dacă ceva nu e fixat de puntea galionului, ele consideră că le aparţine. Când am întrebat de hărţi, mi le-au adus pe astea. Sunt ce voiai, gundwane?

— Sunt mai mult decât am sperat vreodată, Sukeena. Asta e valoroasă şi asta la fel.

Hărţile erau în mod evident comori ale unor navigatori, extrem de detaliate şi acoperite cu notaţii şi observaţii făcute de o mână bine formată, educată. Arătau coastele

din sudul Africii, în detalii minunate, şi, din câte îşi dădea seama, erau foarte exacte. Spre uimirea lui, pe una era marcat locul unde se afla Laguna Elefantului, prima dată când o vedea pe o altă hartă decât a tatălui său. Poziţia avea o precizie de câteva minute de unghi şi pe margine era o schiţă a uscatului şi altitudinea dinspre mare a capurilor, pe care le recunoscu imediat ca fiind elaborate după observare.

Deşi coasta şi litoralul imediat fuseseră înregistrate exact, ca de obicei interiorul fusese lăsat gol sau completat cu presupuneri, lacuri şi munţi apocrifi, pe care niciun ochi nu-i văzuse vreodată. Conturul munţilor în care erau ei acum sechestraţi era schiţat ca şi cum cartograful îi observase din colonia de la Buna Speranţă sau în timp ce naviga în Golful False şi ghicise forma şi dimensiunile. Undeva, cumva, Sukeena găsise anuarul marinarilor olandezi ca să se potrivească cu hărţile. Fusese publicat în Amsterdam şi enumera mişcările corpurilor cereşti până la sfârşitul deceniului.

Hal puse deoparte aceste documente preţioase şi luă cvadrantul adus de Sukeena. Era un model pliabil, ale cărui piese separate erau potrivite într-un mic toc de piele, căptuşit în interior cu catifea albastră. Instrumentul în sine era o manoperă extraordinar de fină: cadran de bronz, decorat cu personificări ale celor patru vânturi, toate acele şi şuruburile erau gravate şi lucrate în forme artistice plăcute şi cu figuri clasice. Pe o plăcuţă de bronz din

interior era gravat „Cellini. Veneţia”.

Busola era pusă într-o husă de piele; corpul era din alamă şi acul magnetic avea vârf de aur şi fildeş, atât de fin echilibrat, că pivotă fără greş spre nord când el roti încet husa în mână.

— Astea valorează cel puţin douăzeci de lire! se miră Hal. Eşti o magiciană că i-ai vrăjit.

O luă de mână şi o conduse afară, fără să mai şchiopăteze la fel de tare ca în ziua precedentă. Aşezaţi unul lângă altul pe panta muntelui, el îi arătă cum să observe tranzitul de la amiază al soarelui şi să marcheze poziţia lor pe una dintre hărţi. Ea era încântată de plăcerea pe care i-o făcea lui şi-l impresionă cu imediata înţelegere a esotericei arte a navigaţiei. Apoi, el îşi aminti că ea era astrolog şi înţelegea cerurile.

Cu aceste instrumente în mâini, putea să se mişte cu uşurinţă prin acest pustiu sălbatic, iar visul lui de a găsi o corabie începu să pară mai puţin lipsit de speranţă decât fusese cu doar o zi înainte.

O trase la pieptul lui, o sărută şi ea se lipi cu tandreţe de el.

— Sărutul ăsta e o recompensă mai bună decât cele douăzeci de lire de care vorbeai, căpitane.

— Dacă un sărut valorează douăzeci de lire, apoi am pentru tine ceva care trebuie că merită cinci sute, zise el, întinzând-o în iarbă şi făcând dragoste cu ea.

Mult după aceea, ea îi zâmbi şi-i şopti:

— Asta a meritat tot aurul din lume.

Când se întoarseră la tabără, descoperiră că Daniel adunase toate armele şi că Aboli lustruia lamele săbiilor şi le ascuţea marginile cu o piatră cu granulaţie fină, pe care o culesese din albia pârâului.

Hal trecu în revistă colecţia. Erau acolo cuţite de abordare suficiente ca să înarmeze fiecare om şi la fel şi pistoale.

Totuşi, aveau doar cinci muschete, toate standard militar olandez, grele şi robuste. Ce le lipsea era praful de puşcă, fitilul şi gloanţele de plumb. Puteau să folosească pietricele ca proiectile, dar pentru pulberea neagră nu exista substitut. Aveau în cornuri cam cinci livre din această substanţă preţioasă, de-ajuns ca să tragă de mai puţin de douăzeci de ori.

— Fără praf, nu mai putem să ucidem vânat mare, îi zise Sabah lui Hal. Mâncăm potârnichi şi *dassie.*

Folosise diminutivul numelui olandez pentru bursuc, *dase,* pentru a numi creaturile pufoase, ca nişte iepuri, care mişunau în peşteri şi în crăpăturile fiecărei stânci.

Hal crezu că poate să-i identifice drept iepurii din Biblie.

Urina coloniilor de dassie se scurgea de pe stânci atât de copios, că, atunci când se usca, acoperea piatra cu o pojghiţă groasă, care strălucea în lumina soarelui ca o glazură, dar mirosea mai puţin dulceag. Cu grijă şi îndemânare, aceşti iepuri de stâncă puteau fi prinşi şi ucişi într-un număr atât de mare, încât să asigure hrana pentru

supravieţuirea micului grup. Carnea lor era suculentă şi delicioasă ca de purcel de lapte.

Acum, datorită Sukeenei, dieta lor era mult îmbogăţită de cunoştinţele ei despre rădăcini şi plante comestibile.

În fiecare zi, Hal o însoţea ca să-i care coşul, în timp ce ea căuta de-a lungul pantelor. Cum piciorul i se înzdrăvenea tot mai mult, se aventurau mai departe şi rămâneau în pustie mai mult în fiecare zi.

Munţii păreau să le poarte de grijă în grandoarea lor şi le ofereau cadrul perfect pentru strălucitoarea bijuterie a iubirii lor. Când coşul Sukeenei se umplea, descopereau bulboane ascunse în numeroasele pâraie, în care se scăldau goi. După aceea se lungeau unul lângă altul pe stâncile netede, lustruite de apă şi se uscau la soare. Cu încetineală chinuitoare, fiecare cocheta cu trupul celuilalt şi în cele din urmă făceau dragoste. Vorbeau şi-şi explorau unul altuia mintea, la fel de intim ca trupurile, apoi făceau dragoste din nou. Apetitul unuia pentru celălalt părea insaţiabil.

— O! Unde ai învăţat să mulţumeşti aşa o fată? Întrebă Sukeena cu respiraţia tăiată. Cine te-a învăţat toate chestiile astea speciale pe care mi le faci?

Nu era o întrebare la care să se sinchisească să răspundă, şi zise:

— Pur şi simplu ne potrivim perfect. Locurile mele speciale sunt făcute să atingă locurile tale speciale. Aflu plăcere în a-ţi produce plăcere. Plăcerea mea e sporită şi

însutită de-a ta.

Seara, când toţi fugarii se adunau în jurul focului de gătit, îl asaltau pe Hal cu întrebări despre planurile pe care le avea cu ei, dar el evita asta cu un râs uşor sau cu o scuturare de cap.

Într-adevăr, în mintea lui încolţea un plan, dar încă nu era gata, ca să fie dezvăluit, fiindcă erau încă multe obstacole de depăşit.

În schimb, îi chestionă pe Sabah şi pe ceilalţi cinci sclavi scăpaţi, care supravieţuiseră iernii pe munte împreună cu acesta.

— Cât de departe aţi ajuns spre răsărit în zonă, Sabah?

— În mijlocul iernii am mers şase zile în direcţia asta. Încercam să găsim de mâncare şi un loc unde frigul nu era atât de cumplit.

— Ce ţinut se află la răsărit?

— Sunt munţi ca ăştia pe mai multe leghe şi apoi apar brusc câmpii cu păduri şi păşuni vălurite, cu sclipiri ale mării în dreapta.

Sabah luă o crenguţă şi începu să deseneze în praful de lângă foc. Hal memoră descrierile lui, chestionându-l întruna, îndemnându-l să-şi amintească fiecare detaliu a ceea ce văzuse.

— Ai coborât pe aceste câmpii?

— Da, pe un mic drum. Am găsit creaturi ciudate niciodată văzute înainte de ochii omului – cenuşii şi enorme, cu coarne lungi ieşindu-le pe nas. Una a venit în

grabă spre noi cu teribile sforăituri şi şuierături. Deşi am tras cu muschetele în ea, a venit şi a tras-o în ţeapă pe soţia lui Johannes, în cornul din nas, şi a ucis-o.

Se uitară cu toţii la micul chior Johannes, unul dintre sclavii evadaţi cu grupul lui Sabah, care plângea la amintirea femeii moarte. Era ciudat să vadă lacrimile scurgându-se din orbita lui goală. Rămaseră toţi tăcuţi pentru o vreme, apoi Zwaantie reluă povestea.

— Micul meu Bobby aveau doar o lună şi nu puteam să-l pun într-o aşa primejdie. Fără pulbere pentru muschete n-am putut să mergem mai departe. L-am convins pe Sabah să se întoarcă şi ne-am înapoiat aici.

— De ce pui întrebările astea? Ce plan ai, căpitane? vru să ştie Uriaşul Daniel, dar Hal scutură din cap.

— Nu pot să vă spun încă, dar nu vă pierdeţi curajul, băieţi. Am promis să vă găsesc o corabie, nu? rosti el cu mai multă încredere decât simţea.

Dimineaţă, sub pretextul pescuitului, îi conduse pe Uriaşul Daniel şi Aboli în susul pârâului, spre bulboana următoare. Când fură în afara razei vizuale a celor din tabără, se aşezară unul lângă altul pe malul stâncos.

— E clar că, dacă nu ne înarmăm mai bine, suntem prizonieri în munţii ăştia. O să pierim la fel de încet şi de deznădăjduiţi cum au făcut-o deja cei mai mulţi dintre oamenii lui Sabah. Trebuie să avem pulbere pentru muschete.

— De unde s-o luăm? întrebă Daniel. Ce propui?

— Mă gândeam că din colonie, le zise Hal.

Cei doi bărbaţi se uitară neîncrezători la el. Aboli rupse tăcerea.

— Ai de gând să te întorci la Buna Speranţă? Nici chiar acolo n-o să reuşeşti să pui mâna pe pulbere. O, poate poţi să furi câteva livre de la jachetele verzi de la pod sau de la vreun vânător de-al Companiei, dar n-o să fie suficient ca să ne vedem de călătorie.

— Am de gând să intru din nou în castel, zise Hal.

Cei doi bărbaţi râseră amar.

— Nu-ţi lipseşte nici iniţiativa, nici curajul, căpitane, zise Uriaşul Daniel. Dar asta e o nebunie.

Aboli fu de acord cu el şi rosti cu vocea lui profundă, grijulie:

— Dacă aş crede că există chiar şi cea mai mică şansă, m-aş duce cu plăcere singur. Dar ia seama la asta, gundwane, nu mă gândesc doar la imposibilitatea de-a intra în armurăria castelului. Să spunem chiar că izbutim şi că depozitul de praf de puşcă distrus de noi a fost între timp realimentat cu livrările din Olanda. Să spunem că am reuşi să fugim cu o parte din marfă. Cum am putea să aducem chiar şi un singur butoi peste câmpii, cu Schreuder şi oamenii lui pe urmele noastre? De data asta n-avem caii.

În inima lui, Hal ştia că era o nebunie, dar nădăjduia că o propunere atât de disperată să-i facă să se gândească la alt plan.

În cele din urmă, Aboli rupse tăcerea.

— Vorbeai despre un plan să găseşti o corabie. Dacă ne spui planul, gundwane, poate te ajutăm să-l duci la îndeplinire.

Cei doi bărbaţi îl priviră aşteptând.

— Unde credeţi că e Buzzard în clipa asta? întrebă Hal.

Aboli şi Uriaşul Daniel păreau uimiţi.

— Dacă rugăciunile mi-au fost ascultate, arde în iad, răspunse Daniel cu amărăciune.

Hal se uită la Aboli.

— Ce crezi, Aboli? Unde l-ai căuta pe Buzzard?

— Undeva pe cele şapte mări. Oriunde miroase aur sau o promisiune de bani câştigaţi uşor, ca păsările care se hrănesc cu hoituri după care e poreclit.

— Da! îl bătu Hal pe umăr. Dar unde ar putea să fie mirosul de aur mai puternic? De ce i-a cumpărat Buzzard la licitaţie pe Jiri şi pe ceilalţi camarazi ai noştri negri?

Aboli îl privi fără expresie. Apoi un zâmbet i se întinse pe faţa mare, neagră.

— Laguna Elefantului! exclamă el.

Uriaşul Daniel izbucni în râs.

— Simte parfumul comorii de pe galionul olandez şi crede că negrii noştri ar putea să-l ducă la ea.

— Cât de departe suntem de Laguna Elefantului? întrebă Aboli.

— După calculele mele, la trei sute de mile marine.

Imensitatea distanţei îi reduse la tăcere.

— E ditamai volta, zise Daniel. Fără praf de puşcă să ne

apărăm pe drum sau cu care să luptăm cu Buzzard dacă ajungem acolo.

Aboli nu răspunse, dar se uită la Hal.

— Cât o să ne ia călătoria, gundwane?

— Dacă reuşim să facem zece mile pe zi, ceea ce mă îndoiesc, poate un pic peste o lună.

— O să mai fie Buzzard acolo când ajungem noi sau o să renunţe la căutare şi o să plece? gândi Aboli cu voce tare.

— Mda! murmură Daniel. Şi dacă el pleacă, atunci ce se alege de noi? O să fim blocaţi acolo pe vecie.

— Preferi să fii blocat aici, jupâne Daniel? Vrei să mori de frig şi de foame pe muntele ăsta uitat de Dumnezeu, când o să vină iarna din nou?

Tăcură din nou. Apoi Aboli zise:

— Sunt gata de plecare acum. N-avem altă cale.

— Dar ce facem cu piciorul lui Sir Henry? E suficient de puternic acum?

— Mai daţi-mi o săptămână, băieţi, şi o să merg pe picioare la fel ca voi toţi.

— Ce facem dacă-l găsim pe Buzzard încă aciuat în Laguna Elefantului? întrebă neîncrezător Daniel. Are un echipaj de o sută de bandiţi bine înarmaţi şi, dacă supravieţuim toţi călătoriei, noi o să fim o duzină, înarmaţi doar cu săbii.

— Sunt şanse mari! râse Hal la el. Te-am văzut în situaţii mult mai rele. Cu praf de puşcă sau fără, plecăm să-l găsim pe Buzzard. Vii cu noi sau nu, jupâne Daniel?

— Sigur că vin cu voi, căpitane.

Uriaşul Daniel era ofensat.

— Ce te-a făcut să crezi că nu?

În acea noapte, în jurul focului unde se sfătuiau, Hal le explică celorlalţi planul. Când termină, se uită la feţele lor sumbre în lumina focului.

— Nu oblig pe nimeni să vină cu noi. Aboli, Daniel şi cu mine suntem hotărâţi să plecăm, dar dacă vreunul dintre voi doreşte să rămână aici, în munţi, îi lăsăm jumătate din rezerva de arme, inclusiv jumătate din praful de puşcă rămas, şi n-o să-i purtăm pică. Are cineva ceva de spus?

— Da, zise Sukeena fără să ridice privirea de la mâncarea pe care o gătea. Oriunde te duci tu, merg şi eu cu tine.

Ai vorbit cu curaj, prinţesă, rânji Ned Tyler. Şi eu merg.

— Da! ziseră ceilalţi marinari la unison. Mergem toţi cu tine.

Hal dădu din cap şi apoi se uită la Althuda.

— Ai o femeie şi pe fiul tău la care să te gândeşti, Althuda. Ce ai de spus?

Văzu frământarea de pe faţa micii Zwaantie în timp ce-şi alăpta copilul la piept. Ochii ei negri erau plini de îndoieli şi presimţiri rele.

Althuda se ridică în picioare şi o conduse în întuneric.

După ce ei plecară, Sabah vorbi pentru tot grupul lui.

— Althuda e căpetenia noastră. El ne-a scos din robie şi nu putem să-i lăsăm pe el şi pe Zwaantie singuri în pustie,

să piară cu copilul de frig şi de foame. Dacă Althuda merge, mergem şi noi, dar dacă el rămâne, trebuie să rămânem cu el.

— Vă admir hotărârea şi loialitatea, Sabah, zise Hal.

Aşteptară în tăcere, auzind-o pe Zwaantie în întuneric plângând de teamă şi îndoială. Apoi, după mult timp, Althuda o conduse înapoi la foc, cu braţul în jurul umerilor, şi-şi reluară locurile în cerc.

— Zwaantie nu se teme pentru ea, ci pentru copil, zise el. Dar ştie că cele mai bune şanse le avem cu tine, Sir Hal. Venim cu tine.

— M-aş fi întristat dacă decizia voastră ar fi fost alta, Althuda.

Hal zâmbi sincer încântat.

— Împreună, şansele noastre cresc mult. Acum trebuie să începem pregătirile şi să ne punem de acord cu privire la momentul în care pornim la drum.

Sukeena veni de la foc să stea lângă Hal şi vorbi cu fermitate:

— Piciorul tău n-are să fie vindecat în mai puţin de cinci zile. Nu-ţi dau voie să mărşăluieşti mai înainte.

— Când prinţesa vorbeşte, doar un om nebun nu ascultă, declară Aboli, cu vocea lui profundă.

În acele ultime zile, Hal şi Sukeena căutară ierburi şi plante, ca să le folosească pentru leacuri şi hrană.

Ultimele urme de infecţie din rănile lui Hal cedară la tratament, iar urcarea şi coborârea pantelor abrupte şi

accidentate din munţi îi înzdrăveniră rapid piciorul.

Cu o zi înainte de începerea călătoriei, cei doi se opriră la prânz să se scalde şi să se odihnească şi să facă dragoste în iarba moale de lângă pârâu. Acesta era un braţ al râului pe care nu-l mai vizitaseră în incursiunile anterioare şi, în timp ce Hal stătea la soare, Sukeena se ridică goală în picioare şi se duse mai sus de râpă, ca să se uşureze.

Hal o văzu cum se ghemuieşte în spatele unui mic tufiş, se întoarse cu spatele şi închise ochii, plutind alene la marginea somnului. Fu trezit de sunetul familiar al vârfului ascuţit al băţului de săpat al Sukeenei lovind în pământ. Câteva minute mai târziu, ea se întoarse, încă goală, dar cu o bucată de pământ galben fărâmiţat în mână.

— Flori de cristal! Primele pe care le-am găsit în munţii ăştia.

Era încântată de descoperirea ei şi aruncă unele dintre plantele medicinale mai valoroase din coş, ca să facă loc bucăţilor de pământ sfărâmicios.

— O parte din munţii ăştia trebuie că au fost odată vulcani, fiindcă florile de cristal sunt aruncate în sus cu lava.

Hal o urmări cum lucrează, mai interesat de cum trupul gol strălucea ca aurul topit în lumina soarelui şi de cum sânii ei mici îşi schimbau forma când ţinea viguros băţul, decât de bulgării cristalini de pământ galben pe care-i scotea din malul râpei.

— Ce vrei să faci cu pământul ăsta? întrebă el, fără să se ridice din cuibul lui de iarbă.

— Are multe utilizări. E un remediu minunat pentru dureri de cap şi colici. Dacă-l amestec cu suc de fructe de verbină, calmează palpitaţiile inimii şi uşurează scurgerile lunare ale femeii...

Înşiră o listă de boli pe care putea să le trateze cu asta, dar lui Hal nu i se părea să aibă vreo virtute specială şi arăta ca orice alt bulgăre de pământ uscat. Coşul era atât de greu acum, că Hal trebui să i-l ia, pe drumul înapoi la tabără.

În acea noapte, când grupul se aşează în jurul focului şi ţinu ultimul sfat înainte de lunga călătorie spre răsărit, Sukeena pisă bulgării de pământ în mojarul de piatră brută şi amestecă pulberea într-o oală cu apă. O încălzi pe foc, apoi veni să stea lângă Hal, care punea la punct ultimele detalii pentru a doua zi. Aloca arme şi încărcătură pentru oameni.

Greutatea şi volumul fiecărei încărcături aveau să depindă de vârsta şi forţa omului care le căra.

Dintr-odată, Hal se întrerupse şi adulmecă aerul.

— Cerurilor şi toţi apostolii! strigă el. Ce-ai în oala asta, Sukeena?

— Ţi-am spus, gundwane. Flori galbene.

Păru alarmată când el se duse grăbit la ea, o luă în braţe, o aruncă în aer şi o prinse când veni în jos, cu fustele fluturând în jurul ei.

— Nu e deloc o floare oarecare! Aş recunoaşte mirosul ăsta şi în iad, unde-i e locul!

O sărută până când ea îi împinse faţa deoparte.

— Eşti nebun?

Ea râse şi încercă să-şi recapete suflul.

— Nebun din dragoste pentru tine! zise el şi se întoarse cu faţa către oamenii care se uitau la asta cu uimire.

— Băieţi, prinţesa a creat miracolul care o să ne salveze pe toţi!

— Vorbeşti în cimilituri! zise Aboli.

— Da! strigară ceilalţi. Vorbeşte clar, căpitane.

— Am să vorbesc suficient de clar, ca şi cel mai îngust la minte dintre voi, şobolanilor de mare, să-mi înţeleagă vorbele.

Hal râse văzându-i atât de nedumeriţi.

— Oala ei e plină cu pucioasă! Magicul galben de sulf! Ned Tyler înţelese primul, fiindcă el era sergent de artilerie. Sări în picioare, grăbit să îngenuncheze peste oală şi să inhaleze fumul, ca şi cum ar fi fost fumul unei ţevi cu opiu.

— Căpitanul are dreptate, băieţi! urlă el cu bucurie. E pucioasă, cât se poate de sigur.

Sukeena conduse un grup, în frunte cu Aboli şi Uriaşul Daniel, la viroaga în care descoperise depozitul de sulf şi se întoarseră în tabără împovăraţi cu pământul galben încărcat în coşuri sau în saci confecţionaţi din piele de animale.

În timp ce Sukeena supraveghea fierberea şi spălarea cristalelor de sulf din minereu, chiorul Johannes şi Zwaantie întreţineau focurile lente, mărginite cu pământ, în care buştenii de lemn de cedru se transformau treptat în cărbune negru.

Grupul lui Hal şi Sabah urcă muntele abrupt de deasupra taberei, ca să ajungă la stâncile în care îşi aveau coloniile mulţimile de iepuri de piatră. Oamenii lui Sabah se agăţau ca muştele de perete, cojind cristalele de urină uscată de culoarea chihlimbarului. Micile animale se uşurau în gropi comune şi când peletele rotunde de excremente se rostogoleau, urina se scurgea şi îmbiba faţa stâncii. Descoperiră că în unele locuri acest strat era gros de câţiva metri.

Coborâră la poalele falezei sacii de piele cu aceste depozite mirositoare, apoi le târâră în tabără.

Lucrară în ture, ca să menţină focul aprins sub vasele de lut toată ziua şi toată noaptea, extrăgând sulful din pământul pulverizat şi silitra din excrementele de animale.

Ned Tyler şi Hal, cei doi tunari, oscilau între aceste vase aburinde, ca o pereche de alchimişti, strecurând lichidul şi scăzându-l la cald. În cele din urmă uscară la soare pasta reziduală groasă. Din prima fiertură a compuşilor împuţiţi se aleseră cu un depozit de pulberi cristaline uscate care umpleau trei vase mari.

Când zdrobiră cărbunele, obţinură o pulbere neagră lucioasă, în timp ce silitra era cafeniu-deschis şi fină ca

sarea de mare. Când Hal puse un pic pe limbă, era chiar şi la fel de iute şi sărată ca marea. Florile de sulf erau galbene ca narcisele şi aproape lipsite de miros.

Întregul grup de fugari se adună în jur ca să vadă când Hal începe, în sfârşit, să amestece cele trei componente în mojarul de piatră al Sukeenei. El măsură proporţiile şi mai întâi puse împreună cărbunele şi sulful, fiindcă fără vitalul ingredient final amestecul era slab şi inofensiv. Apoi adăugă silitra şi combină prudent cu pulberea cenuşie iniţială, până când obţinu un corn plin cu ceea ce părea şi mirosea ca praful de puşcă veritabil.

Aboli îi înmână una dintre muschete şi el măsură o încărcătură, o scurse pe ţeavă, îndesă un ghemotoc de coajă fibroasă în vârful acesteia şi o înarmă cu o pietricică rotundă pe care o culesese din bancul de nisip al pârâului.

Nu risipea un glonţ de plumb pe acest experiment.

Între timp, Uriaşul Daniel aşezase o ţintă de lemn pe malul opus. În timp ce Hal se ghemui şi ţinti, ceilalţi se răspândiră pe fiecare parte a lui şi-şi înfundară urechile cu degetele.

Se aşternu o tăcere răbdătoare, când el ţinti şi apăsă pe trăgaci. Se produseră o detunătură furtunoasă şi un nor orbitor de fum. Ţinta de lemn fu spulberată şi se răsturnă de pe mal în apă. O bucurie uriaşă îi cuprinse pe toţi şi se bătură reciproc pe spate şi dansară delirante jiguri de triumf în lumina soarelui.

— E la fel de bun ca orice praf de puşcă pe care-l găseşti

în prăvăliile din Greenwich, fu de părere Ned Tyler. Dar trebuie cocsificat în mod corespunzător înainte să-l împachetăm şi să-l luăm cu noi.

În acest scop, Hal porunci ca o oală mare de lut să fie aşezată în spatele unei perdele de iarbă de la marginea taberei, şi toţi se bucurară să facă uz de asta de fiecare dată. Chiar şi cele două femei mergeau în spatele paravanului să ajute. După ce vasul se umplu, praful de puşcă fu transformat în pastă prin amestecul cu urina, apoi modelat în brichete, care se uscară compact la soare. Acestea fură ambalate în coşuri de trestie, pentru a fi transportate mai uşor.

— O să măcinăm brichetele când avem nevoie de ele, îi explică Hal Sukeenei. Acum nu mai trebuie să cărăm atâta peşte uscat şi carne, fiindcă o să vânăm în timpul călătoriei. Dacă există o aşa abundenţă de vânat cum zice Sabah, n-o să ducem lipsă de carne proaspătă.

Cu zece zile mai târziu decât planificaseră iniţial, grupul porni spre răsărit. Hal, ca navigator, şi Sabah, care mai străbătuse traseul, conduceau coloana; Althuda şi cei trei muşchetari erau în mijloc, ca să păzească femeile şi pe micul Bobby, în timp ce Aboli şi Uriaşul Daniel veneau în spate, sub greoaiele lor poveri.

Călătoriră cu prudenţă şi părăsiră teritoriul neîncercând să escaladeze înălţimi, ci urmând văi şi strecurându-se prin trecătorile dintre vârfurile înalte. Hal estimă distanţele călătoriei din ochi şi după timp, şi direcţia cu busola din

husa de piele. Acestea le marca pe hărţile sale în fiecare seară înainte ca lumina să pălească.

Pe timp de noapte campau în aer liber, fiindcă vremea era blândă, iar ei, prea obosiţi ca să ridice un adăpost.

Când se trezeau în zori, păturile lor de piele, pe care Sabah le numea *karosse,* erau înmuiate de rouă.

După cum avertizase Sabah, fură şase zile de călătorie grea, prin labirintul de văi, înainte să ajungă pe abrupta faleză răsăriteană şi să privească în jos de pe creasta acesteia spre terenul mai scund.

Departe, în dreapta lor, zăriră pata albastră a oceanului fuzionând cu albastrul mai pal, de ou de bâtlan, al cerului, dar mai jos nu erau adevăratele câmpii la care se aştepta Hal, ci acestea era întrerupte de coline, poieni ierboase ondulate şi limbi de pădure verde, care păreau să urmeze cursurile a mai multe râuri mici ce se îndreptau în zigzag spre mare.

În stânga lor se desfăşura paralel cu marea un alt lanţ de munţi albaştri zimţaţi, formând o pavăză care păzea misteriosul interior al continentului. Vederea ageră a lui Hal desluşi petele întunecate ale ierboaselor câmpii de aur, mişcându-se ca nişte umbre de nor când nu erau nori pe cer. Văzu ceaţa de praf din urma turmelor de vânat sălbatic în mişcare, iar din când în când reperă reflectarea luminii soarelui în colţi de fildeş sau într-un corn lustruit.

— Pământul ăsta mişună de viaţă, murmură el către Sukeena, care stătea lângă umărul lui. S-ar putea ca acolo

să fie fiare ciudate pe care ochiul omului nu le-a văzut niciodată. Poate chiar dragoni care scuipă foc, unicorni şi grifoni.

Sukeena se cutremură şi-şi îmbrăţişă umerii, chiar dacă soarele era sus şi fierbinte.

— Am văzut astfel de creaturi desenate pe hărţile pe care ţi le-am adus, fu ea de acord.

În faţa lor era o cărare, bătută de labe mari şi rotunde de elefant şi presărată de bălegar galben şi fibros, care cobora panta, alegând cel mai favorabil povârniş, ocolind ravene adânci şi defileuri periculoase, şi Hal o urmă.

În timp ce coborau, caracteristicile peisajului deveneau mai evidente. Hal chiar recunoscu unele dintre creaturile care se mişcau prin acesta. Masa neagră de bovine învăluită de o ceaţă aurie de praf şi un nor de păsări care zburau deasupra lor în lumina soarelui, pesemne bivolii sălbatici de care vorbise Aboli. *Nyati,* îi numise el, când îl avertizase pe Hal asupra ferocităţii lor. Trebuie să fi fost câteva sute de astfel de fiare în fiecare dintre cele trei turme pe care le avea sub ochi.

Dincolo de cea mai apropiată turmă de bivoli era un mic grup de elefanţi. Hal şi-i aminti când îi văzuse ultima oară, cu mult timp în urmă, pe malul lagunei. Dar niciodată nu văzuse atât de mulţi. La urmă de tot erau douăzeci de femele mari cenuşii, fiecare cu un viţel mic, ca un purcel, după ea. Trei sau patru masculi solitari punctau câmpia ca nişte movile cenuşii din granit: lui abia îi venea să creadă

ce dimensiuni aveau aceşti patriarhi sau ce lungime şi grosime aveau strălucitorii lor colţi galbeni de fildeş.

Erau şi alte creaturi, nu la fel de mari ca masculii de elefant, dar la fel de masive şi cenuşii, pe care la început le luase drept elefanţi, dar când coborâră spre terenul jos, desluşi coarnele negre, unele de înălţimea unui om, care le decorau grozavele boturi cutate şi cenuşii. Îşi aminti atunci ce povestise Sabah despre aceste fiare sălbatice, dintre care una o omorâse pe femeia lui Johannes. Aceşti *renosteri,* cum îi numea Sabah, păreau solitari în natură, fiindcă stăteau departe de alţii de acelaşi fel, fiecare la umbra unui copac.

În timp ce Hal înainta cu paşi mari în capul micii coloane, auzi sunetul uşor al paşilor care veneau în spatele lui, paşi pe care ajunsese să-i cunoască atât de bine şi să-i iubească.

Sukeena îşi părăsise locul din mijlocul şirului, cum făcea adesea când găsea o scuză ca să meargă alături de el pentru o vreme. Îşi strecură mâna într-a lui şi ţinu pasul cu el.

— Nu voiam să merg singură în acest nou ţinut. Voiam să merg alături de tine, zise ea încet, apoi ridică privirea spre cer. Vezi cum o ia vântul spre miazăzi şi norii se strâng pe vârfurile de munte ca o haită de fiare sălbatice în ambuscadă? De-acolo vine o furtună.

Avertizarea ei veni la timp. Hal reuşi să-i conducă într-o peşteră din munte, la adăpost de furtuna care lovi.

Rămaseră acolo trei zile şi nopţi lungi, în timp ce furtuna se dezlănţui, dar când ieşiră, în sfârşit, pământul era spălat şi cerul era luminos şi dogorea albastru.

Înainte ca *Golden Bough* să-şi facă ieşirea în larg de la Buna Speranţă şi să-şi urmeze adevăratul curs, ca să înconjoare Capul, căpitanul Christopher Llewellyn regreta deja că luase la bord pasagerul cu plată. Descoperise destul de repede că colonelul Cornelius Schreuder era un om greu de plăcut, arogant şi extrem de încăpăţânat. Îşi menţinea ferm şi de neclintit opiniile despre orice subiect şi nu se jena niciodată să exprime asta.

— Îşi face duşmani cum face un câine purici, îi zise Llewellyn secundului său.

A doua zi de la ieşirea din Golful Table, Llewellyn îl invită pe Schreuder să ia masa cu el şi cu unii dintre ofiţerii lui, în cabina de la pupa. Era un om de cultură şi continua să trăiască pe picior mare chiar şi pe mare. Cu prăzile în bani pe care le luase în recentul război olandez, îşi permitea să-şi răsfeţe gustul pentru lucruri fine.

Golden Bough costase aproape două mii de lire sterline să fie construită şi lansată, dar era, probabil, cea mai bună corabie din clasa ei şi cu încărcătură pe linia de plutire. Culevrinele ei erau recent turnate şi velatura era din cea mai bună pânză. Cabinele căpitanului erau amenajate cu un gust şi o distincţie de neegalat de orice altă navă, dar calităţile acesteia ca vas de luptă nu fuseseră sacrificate

pentru lux.

În timpul călătoriei pe Atlantic, Llewellyn constatase, spre încântarea lui, că însuşirile acesteia pe mare erau tot ce sperase. Pe o vastă rază de acţiune, cu velele complete şi vânt liber, coca felia apa ca o lamă şi se putea înălţa atât de sus în vânt, că-i făcea inima să cânte când îi simţea puntea sub călcâie.

Cei mai mulţi dintre ofiţerii şi subofiţerii lui fuseseră cu el în timpul războiului şi-şi dovediseră calităţile şi curajul, dar avea la bord şi un ofiţer mai tânăr, al patrulea fiu al lui George, vicontele Winterton.

Lordul Winterton era Maestru Navigator al Ordinului, unul dintre cei mai bogaţi şi mai puternici oameni din Anglia. El deţinea o flotă de corăbii corsare şi comerciale.

Onorabilul Vincent Winterton era la primul lui voiaj de corsar, fiind plasat de către tatăl lui sub tutela lui Llewellyn.

Era un tânăr plăcut, care nu împlinise încă douăzeci de ani, dar bine educat, cu un fel de a fi sincer şi atrăgător, care îl făcuse popular deopotrivă printre marinari şi colegii ofiţeri.

El era unul dintre ceilalţi invitaţi la cina lui Llewellyn, în a doua noapte de la plecarea de la Buna Speranţă.

Cina începu într-o atmosferă plăcută, fiindcă toţi englezii erau veseli, cu o corabie bună sub ei şi promisiunea de glorie şi aur în faţă. Totuşi, Schreuder era distant şi sumbru. Cu al doilea pahar de vin încălzindu-i pe toţi, Llewellyn strigă în cabină:

— Vincent, băiatul meu, nu ne dai un ton?

— Mai suporţi să asculţi din nou miorlăiala mea, sire?

Tânărul râse modest, dar restul echipajului îl îndemnă.

— Haide, Vinny! Cântă-ne, omule!

Vincent Winterton se ridică şi se duse la micul clavecin fixat cu şuruburi grele din alamă de unul dintre cadrele principale ale corăbiei. Se aşeză, împinse pe spate încuietorile lungi, groase şi curbate şi scoase un acord cristalin când atinse claviatura.

— Ce-aţi vrea să cânt?

— Mâneci verzi! sugeră cineva, dar Vincent se strâmbă.

— L-aţi auzit de peste o sută de ori de când am plecat de-acasă.

— Mama Mine! strigă altul.

În timpul ăsta, Vincent dădu din cap şi cântă cu o voce puternică, bine potrivită, care metamorfoză versurile insipide şi aduse lacrimi în ochii multora din echipaj, care băteau ritmul cu piciorul.

Schreuder îl antipatiză imediat şi fără motiv pe atractivul tânăr, atât de plăcut şi de popular între colegii lui, atât de sigur de sine şi senin în rangul lui înalt şi privilegiat prin naştere. Prin comparaţie, Schreuder se simţea îmbătrânit şi neluat în seamă. El nu atrăsese niciodată admiraţia naturală şi afecţiunea, aşa cum o făcea atât de evident acest tânăr.

Stătea ţeapăn într-un colţ, ignorat de aceşti oameni care, nu cu mult timp în urmă, fuseseră duşmanii lui de

moarte şi care, ştia, îl dispreţuiau ca pe un străin plictisitor şi un infanterist şi unul din elita frăţiei oceanului. Descoperi că antipatia se transformă în ură pentru tânărul ale cărui trăsături frumoase erau senine şi fără riduri şi a cărui voce avea timbrul şi tonalitatea unui clopoţel de templu.

Când melodia se încheie, există un moment de tăcere. Apoi toţi izbucniră în aplauze.

— O, bravo, băiete! Şi:

— Bravo, Vinny!

Schreuder simţi că toate astea erau de neîndurat.

Aplauzele continuară prea mult timp după placul cântăreţului şi Vincent se ridică de la clavecin cu o fluturare dezaprobatoare de mână, prin care-i implora să renunţe.

În liniştea care urmă, Schreuder zise încet, dar răspicat:

— Miorlăială? Nu, domnule, asta a fost o insultă la adresa speciei feline.

O tăcere şocată se aşternu în cabina cea mică.

Tânărul roşi şi mâna i se lăsă instinctiv pe mânerul pumnalului cu lamă scurtă pe care-l purta la centura cu nestemate, dar Llewellyn clătină din cap şi zise tăios:

— Vincent!

Fără tragere de inimă, el lăsă mâna de pe armă, se sili să zâmbească şi făcu o mică plecăciune.

— Ai o ureche bună, domnule. Te felicit pentru gustul rafinat.

Îşi reluă locul, lăsându-l pe Schreuder, şi se angajă într-un schimb vesel de replici cu vecinul lui.

Ciudatul moment trecu, iar ceilalţi oaspeţi se relaxară, zâmbiră şi se alăturară conversaţiei, excluzându-l evident pe colonel.

Bucătarul lui Llewellyn venise cu el de acasă şi corabia fusese aprovizionată cu carne şi legume proaspete la Buna Speranţă. Masa era la fel de bună ca oricare alta servită în cafenelele şi berăriile de pe Fleet Street, conversaţia la fel de plăcută şi tachinatul agil şi amuzant, împănat cu vorbe isteţe, cu dublu sens şi argou la modă. Cea mai mare parte dintre acestea erau mai presus de înţelegerea limbii de către Schreuder şi resentimentele lui se adunară ca apropierea unui taifun tropical.

Îşi aduse şi el o contribuţie la conversaţie, o împunsătură referitoare la victoria olandeză pe râul Tamisa şi capturarea navei *Royal Charles,* mândria marinei engleze, care purta numele suveranului lor iubit.

Conversaţia îngheţă încă o dată şi echipajul îl fixă cu răceală înainte să-şi continue discuţia, ca şi cum el n-ar fi vorbit.

Schreuder se consola cu vin de Bordeaux, iar când sticla din faţa lui se goli, căută sub masă după o carafă de coniac. Înclinaţia lui pentru alcool era la fel de nezdruncinat ca mândria lui, dar de data asta părea doar să-l facă mai brutal şi mai furios. Până la sfârşitul mesei, era pus pe scandal şi căuta o modalitate de a scăpa de teribilul sentiment de respingere şi disperare care-l copleşise.

În cele din urmă, Llewellyn se ridică în picioare, ca să

propună un toast de loialitate.

— Sănătate şi viaţă lungă Băiatului Negru!

Toată lumea se ridică în picioare cu entuziasm, aplecându-se sub tavanul jos de scânduri de deasupra capului, dar Schreuder rămase aşezat.

Llewellyn ciocăni pe masă.

— Te rog, colonele, ridică-te în picioare. Bem în sănătatea regelui Angliei.

— Nu-mi mai este sete, îţi mulţumesc, căpitane.

Schreuder îşi încrucişă braţele.

Oamenii mârâiră şi unul zise cu voce tare:

— Lasă-l pe mâna mea, căpitane.

— Colonelul Schreuder e oaspete la bordul acestei corăbii, zise Llewellyn ameninţător. Şi niciunul dintre voi n-o să fie nepoliticos, indiferent dacă el se comportă ca un porc şi încalcă toate convenţiile unei adunări decente.

Apoi se întoarse la Schreuder.

— Colonele, îţi cer pentru ultima oară să te alături toastului de loialitate. Dacă nu, încă putem să ajungem uşor la Buna Speranţă. Am să poruncesc imediat ca această corabie să se întoarcă la Golful Table. Acolo am să-ţi restitui banii şi am să te depun pe plajă ca pe o găleată cu lături.

Schreuder se dezmetici imediat. Era o ameninţare pe care n-o anticipase. El spera să provoace la duel pe unul dintre tonţii ăştia de englezi. Le-ar fi făcut o demonstraţie de mânuire a sabiei care le-ar fi deschis ochii de peşte şi le-ar fi şters rânjetele superioare de pe feţe, dar gândul că ar

putea fi dus înapoi la locul crimei şi dat pe mâna răzbunătorului guvernator van de Velde îi amorţi buzele şi făcu degetele să tremure de groază.

Se ridică încet în picioare cu paharul în mână. Llewellyn se relaxă uşor, băură şi toastară cu toţii, apoi se aşezară din nou, într-un vacarm de râsete şi vorbe.

— Are cineva chef de câteva aruncări de zaruri? sugeră Vincent Winterton, şi toţi fură de acord.

— Dar nu şi dacă vreţi să jucaţi pe bani mulţi, protestă unul dintre ofiţerii mai în vârstă. Ultima oară am pierdut aproape douăzeci de lire, toată prada pe care am câştigat-o când am capturat *Buurman.*

— Mize bănuţi şi limită un şiling, sugeră altul, iar ei dădură din cap şi-şi pipăiră pungile.

— Domnule Winterton! izbucni Schreuder. Îţi fac favoarea cu orice mize te ţine stomacul şi nu vomiţi din nou.

Era palid şi sudoarea îi lucea pe frunte, dar ăsta era singurul efect vizibil pe care alcoolul îl avea asupra lui.

Din nou tăcerea se aşternu în jurul mesei, în timp ce Schreuder bâjbâi sub tunică şi scoase o pungă de piele de porc. O puse nonşalant pe masă şi aceasta zornăi cu muzica inconfundabilă a aurului. Toţi cei de la masă încremeniră.

— Noi jucăm de plăcere şi în spirit camaraderesc aici, mârâi Llewellyn.

Dar Vincent Winterton zise uşor:

— Cât ai în pungă, colonele?

Schreuder slăbi şiretul şi, cu o înfloritură, răsturnă monedele în mijlocul mesei, unde străluciră în lumina lămpii. Triumfător, se uită la feţele lor.

„N-o să mă mai privească de sus acum!”, se gândi el, dar cu voce tare zise:

— Douăzeci de mii de guldeni olandezi. Asta înseamnă peste două sute de lire de-ale voastre englezeşti.

Era toată averea lui, dar era o bătălie autodistructivă, nesăbuită în inima lui. Se trezi condus spre o nebunie, ca şi cum ar fi putut să cureţe cu aur cumplita lui crimă.

Echipajul fu redus la tăcere de valoarea pungii lui. Era o sumă enormă, mai mare decât majoritatea acestor ofiţeri puteau să câştige într-o viaţă de muncă şi pericole.

Vincent Winterton zâmbi cu bunăvoinţă.

— Văd că eşti într-adevăr un cavaler, domnule.

— A! Aşa! Schreuder zâmbi rece. Grămezile sunt prea mari? Şi puse monedele de aur înapoi în pungă, prefăcându-se că vrea să se ridice de la masă.

— Aşteaptă, colonele!

Vincent îl opri, iar Schreuder se aşeză la loc pe scaun.

— Am venit nepregătit, dar îmi vei permite câteva minute din timpul tău?

Se ridică, făcu o plecăciune şi părăsi cabina. Rămaseră toţi în tăcere până când tânărul reveni şi puse un mic cufăr din lemn de tec în faţa lui pe masă.

— Trei sute, bine?

Începu să numere monedele din cufăr. Formau o splendidă grămadă în mijlocul mesei.

— Eşti atât de amabil să ţii miza, căpitane? întrebă Vincent politicos. Asta este, dacă e de acord colonelul?

— N-am nicio obiecţie.

Schreuder dădu din cap ţeapăn şi-i trecu punga sa lui Llewellyn. În sinea lui, îl asaltară primele regrete. Nu se aşteptase ca să accepte cineva provocarea. O astfel de pierdere putea să transforme în cerşetori pe cei mai mulţi oameni, chiar şi pe el.

Llewellyn primi ambele pungi şi le aşeză dinainte. Apoi Vincent luă paharul de zaruri din piele şi i-l dădu lui Schreuder.

— De obicei noi jucăm cu astea, sire, zise Vincent. Vrei să le cercetezi? Dacă nu sunt pe placul tău, poate reuşim să găsim altele, care-ţi plac mai mult.

Schreuder aruncă zarurile din pahar şi acestea se rostogoliră pe masă. Apoi luă fiecare cub din fildeş şi-l ţinu în lumina lămpii.

— Nu le găsesc niciun cusur, zise el şi le puse la loc în pahar. Rămâne doar să cădem de acord asupra jocului. Zaruri?

— Zaruri englezeşti, fu Vincent de acord. Ce altceva?

— Ce limită pe fiecare aruncare? vru Schreuder să ştie. O liră sterlină sau cinci?

— Doar o singură aruncare, zise Vincent. Trăgătorul va fi decis de zarurile mari şi apoi două sute de lire sterline pe

zarul lui.

Schreuder fu uimit de propunere. El se aşteptase ca miza să crească treptat, ceea ce i-ar fi permis să se retragă cu un simulacru de gentileţe în cazul în care zarurile se întorceau împotriva lui. Nu auzise niciodată să se joace o sumă atât de mare la o singură aruncare a zarurilor.

Unul dintre prietenii lui Vincent chicoti încântat.

— Să se arate dreptatea, Vinny! Asta o să ne arate ce culoare are ficatul capului de brânză.

Schreuder se uită urât la el, dar ştia că era prins în capcană. Pentru o clipă lungă, căută o scăpare.

— Sper că nu te-am pus în încurcătură, colonele. Te-am crezut cavaler. Ai prefera să anulezi întreaga afacere? întrebă Vincent.

— Te asigur că asta mi se potriveşte foarte bine, zise el cu răceală. O aruncare de două sute de lire sterline. Sunt de acord.

Llewellyn puse un zar în cupă şi i-o dădu lui Schreuder.

— Un zar care să decidă trăgătorul. Cel mai mare. Sunteţi de acord, domnilor?

Ambii bărbaţi dădură din cap.

Schreuder rostogoli unicul zar.

— Trei! zise Llewellyn şi-l puse la loc în paharul de piele.

— Rândul tău, domnule Winterton.

Puse paharul în faţa lui Vincent, care scutură şi aruncă în aceeaşi mişcare.

— Cinci! zise Llewellyn. Domnul Winterton este

trăgătorul la o lovitură de zaruri englezeşti pentru o pungă cu două sute de lire sterline.

De data asta puse ambele zaruri în cupă.

— Trăgătorul va arunca pentru a decide miza. Te rog, domnule Winterton.

Vincent luă paharul şi rostogoli zarurile. Llewellyn le citi.

— Miza e şapte.

Sufletul lui Schreuder fu cuprins de spaimă. Şapte era miza cel mai uşor de duplicat. Se puteau produce multe combinaţii de zaruri. Imparele erau împotriva lui, iar asta se vedea pe feţele încântate ale spectatorilor.

Dacă Vincent mai arunca un şapte sau un unsprezece, câştiga, ceea ce era probabil. Dacă el arunca „crabs", unu şi unu sau unu şi doi, sau dacă arunca doisprezece, atunci pierdea. Orice alt număr ar fi fost şansa lui şi ar fi continuat să arunce până când îl repeta sau arunca una dintre combinaţiile pierzătoare.

Schreuder se lăsă pe spate şi-şi încrucişă braţele, ca pentru a se apăra de un atac brutal. Vincent aruncă.

— Patru! zise Llewellyn. Miza este acum patru.

Se produse o eliberare simultană de respiraţie de la fiecare persoană de la masă, în afară de Vincent. Îşi dăduse singur cea mai dificil de realizat miză. Imparele schimbau covârşitor în favoarea lui Schreuder. Vincent trebuia acum să arunce patru ca să câştige sau şapte ca să piardă. Numai două combinaţii puteau să totalizeze patru, pe când existau multe altele care să producă un şapte pierzător.

— Te compătimesc, domnule. Schreuder zâmbi cu cruzime. Patru e al dracului de greu de făcut.

— Îngerii îi ajută pe cei virtuoşi. Vincent flutură mâna uşor şi zâmbi. Vrei să creşti miza? Să-i dau sumă rotundă pentru încă o sută de lire sterline?

Era o ofertă temerară, cu mize fără soţ categoric împotriva lui, dar Schreuder nu mai avea niciun gulden ca să se prevaleze de ea.

Clătină scurt din cap.

— N-aş profita de un om căzut în genunchi.

— Ce galant eşti, colonele, zise Vincent şi aruncă din nou.

— Zece! zise Llewellyn.

Era un număr neutru.

Vincent luă zarurile, le zgudui în pahar şi aruncă din nou.

— Şase!

Tot un număr neutru şi, deşi Schreuder stătea liniştit ca un cadavru, palid şi simţea picăturile de sudoare scurgându-se prin firele de păr de pe piept, ca nişte melci lipicioşi de grădină.

— Asta e pentru toate fetele frumoase pe care le-am lăsat în urma noastră, zise Vincent şi zarurile căzură cu zgomot pe masa de nuc, când aruncă din nou.

Pentru un moment lung şi înspăimântător, nimeni nu se mişcă şi nu vorbi. Apoi în gâtul fiecărui englez crescu un urlet care trebuie că alarmase paza de pe puntea de

deasupra şi ajunsese la observatorul din vârful catargului principal.

— Marie şi Iosife! Două perechi de ţâţe! Cel mai dulce patru pe care l-am văzut vreodată!

— Domnul Winterton a câştigat, rosti Llewellyn şi puse ambele pungi grele în faţa lui. Domnul Winterton câştigă.

Dar vocea îi fu aproape înecată în vacarmul de râsete şi felicitări.

Continuă aşa preţ de câteva minute, în timp ce Schreuder stătea nemişcat ca un buştean căzut din pădure, cu faţa cenuşie şi asudată.

Într-un final, Winterton respinse orice altă glumă şi felicitare. Se ridică, se aplecă peste masă spre Schreuder şi zise pe un ton solemn:

— Te salut, domnule. Eşti un gentleman cu nervi de fier şi un cavaler şi jumătate. Îţi ofer o mână prietenească.

Întinse mâna dreaptă cu palma deschisă. Schreuder se uită la ea cu dispreţ, fără să se mişte şi zâmbi stins.

O altă tăcere tensionată se aşternu peste micuţa cabină.

— Ar fi trebuit să examinez zarurile *tale* mai îndeaproape când am avut ocazia, zise Schreuder, accentuând pronumele posesiv. Sper că mă vei ierta, dar mi-am făcut o regulă din a nu da mâna cu trişorii.

Vincent se retrase brusc şi se uită la Schreuder cu neîncredere, în timp ce toţi ceilalţi stăteau cu gura căscată de uimire.

Vincent avu nevoie de un moment lung ca să-şi revină

din şocul insultei neaşteptate şi faţa lui tânără şi frumoasă păli sub pielea bronzată când răspunse:

— Ţi-aş fi profund recunoscător dacă ai găsi de cuviinţă să-mi acorzi satisfacţie pentru această remarcă, colonele Schreuder.

— Cu cea mai mare plăcere.

Schreuder se ridică în picioare, zâmbind triumfător. El provocase, deci alegerea armei era a lui. N-ar fi fost o maimuţăreală mai mare decât cu pistoalele. Avea să fie oţel, iar căţeluşul ăsta englez avea să aibă plăcerea de a simţi sabia Neptun în burtă.

Schreuder se întoarse spre Llewellyn.

— Vrei să-mi faci onoarea să-mi fii martor în această problemă? întrebă el.

— Nu! clătină Llewellyn ferm din cap. N-am să permit dueluri la bordul unei corăbii de-ale mele. Va trebui să găseşti pe altcineva şi să-ţi ţii firea sub control până ajungem într-un port. Atunci poţi să te duci pe ţărm să rezolvi problema.

Schreuder se uită din nou la Vincent.

— Am să-ţi comunic cu prima ocazie numele martorului meu, zise el. Promit să-ţi dau satisfacţie de îndată ce ajungem în port.

Se ridică în picioare şi plecă din cabină. Auzea în spate vocile lor, comentând şi făcând presupuneri, dar aburii coniacului se amestecară cu furia lui până când ajunse să se teamă că ar fi putut să-i explodeze venele care-i

zvâcneau tare în tâmple.

A doua zi, Schreuder rămase în adăpostul propriei cabine, unde un servitor îi aduse masa, în timp ce el stătea culcat pe patul lui ca un rănit în luptă, îngrijindu-şi cumplitele răni ale mândriei şi insuportabilele dureri cauzate de pierderea întregii sale bogăţii lumeşti.

În ziua următoare veni pe punte, în timp ce *Golden Bough* îşi urma cursul spre vest-nord-vest, de-a lungul coastei rotunjite a sudului Africii.

De îndată ce capul lui apăru deasupra scării de tambuchi, ofiţerul de cart se întoarse şi-şi făcu de lucru cu tăbliţa de navigare, în timp ce căpitanul Llewellyn îşi ridică ocheanul şi studie munţii albaştri care se iviseră la orizont spre miazănoapte. Schreuder păşi de-a lungul bordului de sub vânt al corăbiei, în timp ce ofiţerii îi ignorau prezenţa.

Servitorul care fusese de faţă la petrecerea căpitanului răspândise pe toată corabia vestea duelului iminent, şi echipajul îl privea curios şi se ţinea deoparte din calea lui.

După o jumătate de oră, Schreuder se opri brusc în faţa ofiţerului de cart şi, fără preambul, ceru:

— Domnule Fowler, vrei să fii martorul meu?

— Îmi cer scuze, colonele, domnul Winterton îmi este prieten. Mă scuzi, te rog?

În zilele care urmară, Schreuder abordă fiecare ofiţer de la bord însă de fiecare dată fu refuzat cu răceală. Ostracizat şi umilit, colindă pe puntea deschisă precum un leopard la

vânătoare noaptea. Gândurile îi oscilau ca un pendul între remuşcare şi agonie pentru moartea Katinkăi şi resentimentele faţă de tratamentul la care era supus de către căpitan şi ofiţerii de pe corabie. Furia crescu în el până ce abia o mai putu îndura.

În dimineaţa zilei a cincea, în timp ce trecea pe lângă balustrada bordului de sub vânt, ajunse la el o chemare de pe catarg, trezindu-l din acea ceaţă neagră a suferinţei. Când căpitanul Llewellyn se îndreptă spre balustrada de pe partea expusă vântului şi se uită spre sud-vest, Schreuder îl urmă pe punte şi se opri lângă el.

Pentru câteva momente se îndoi de propria vedere, când se uită la lanţul muntos de nori întunecaţi ameninţători care se întindeau de la orizont la ceruri şi care pogorau asupra lor cu o asemenea viteză, că-l făcu să se gândească din nou la avalanşa de pietre din defileul întunecat.

— Mai bine te-ai duce jos, colonele, îl avertiză Llewellyn. Suntem pe cale să fim loviţi.

Schreuder ignoră avertismentul şi rămase la balustradă, plin de înfiorare în timp ce urmărea norii rostogolindu-se asupra lor.

În jurul lui toată corabia era în fierbere, echipajul se grăbi să strângă velele şi să întoarcă prora, astfel încât *Golden Bough* să intre în furtuna în creştere.

Vântul începu să sufle atât de tare, că o prinse cu velele rândunica şi focul încă ridicate şi întinse la locul lor.

Furtuna se aruncă asupra corăbiei urlând cu furie şi o acoperi, astfel că balustrada bordului de sub vânt ajunse sub apa verde, care dădu năvală la bord, măturând în profunzime mijlocul punţii superioare.

Schreuder se îndepărtă de acest potop şi ar fi putut fi aruncat peste bord, dacă nu se ţinea de şarturile principale.

Focul şi rândunicile corăbiei plesniră de parcă ar fi fost pergament ud, şi când o înşfăcă vijelia, pentru un minut lung, aceasta se legănă pe jumătate sub apă. Valul se scurse prin trapele deschise, şi de jos se auziră bubuitura şi tunetul unora dintre pereţii ei de compartimentare, şi marfa i se deplasă.

Oamenii strigau, striviţi de o culevrină căreia i se rupsese tachelajul şi se mişca haotic pe puntea tunurilor. Alţi marinari ţipau ca nişte suflete pierdute căzând în iad, când erau luaţi de apele verzi şi aruncaţi peste bord. Aerul se albi de stropi, aşa că Schreuder simţi el însuşi că se îneacă, chiar dacă faţa îi era deasupra apei, şi ceaţa albă îl orbi.

Încet, când pârghia cu contragreutate de plumb o îndreptă, *Golden Bough* se redresă, dar vergile şi tachelajul erau zdrenţe, rupte şi plesnite în furtună. Unele dintre vergi erau rupte şi căzură cu zgomot, lovind şi afectând catargele rămase în picioare. Înclinată puternic de apa de la bord, corabia se legăna în vânt scăpată de sub control.

Icnind şi sufocându-se, pe jumătate înecat şi ud până la piele, Schreuder se târî pe punte, la adăpostul scării de

tambuchi. De acolo, privi cu groază şi fascinaţie cum lumea din jurul lui se dizolva în stropi de argint şi valuri verzi furioase erau striate de făgaşe de spumă.

Timp de două zile vântul nu-şi încetă deloc asaltul asupra acesteia şi valurile crescură mai înalte şi mai sălbatice cu fiecare oră, până părură să se înalţe mai sus de catarg, năpustindu-se asupra lor. Pe jumătate inundată, *Golden Bough* era prea lentă ca să se ridice să le facă faţă, şi când o loveau, erupeau în spumă şi cădeau verzi peste punţi.

Doi cârmaci legaţi de bara ataşată de cârmă luptau s-o menţină în furtună, dar fiecare val care venea la bord îi lovea în capete.

A doua zi, echipajul era epuizat şi aproape la limitele rezistenţei. Nu exista nicio şansă de somn şi cu greu apucau să mănânce ceva.

Llewellyn se legase el însuşi de catarg şi de acolo direcţiona eforturile ofiţerilor şi ale oamenilor lui de a menţine corabia pe linia de plutire. Nimeni nu putea să stea pe puntea deschisă fără să se ţină, aşa că Llewellyn nu putea să le ordone să dea la pompele principale, dar pe puntea tunurilor echipele de marinari lucrau frenetic la pompele auxiliare, încercând să îndepărteze apa de doi iarzi din cală. La fel de repede cum o pompau afară, valul se scurgea înapoi prin saborduri şi prin trapele de bocaport crăpate.

Când furtuna îi purtă mai departe, sub catargele goale,

uscatul se ivi mereu aproape în bordul lor de sub vânt şi, deşi cârmacii îşi încordară muşchii şi curajul, s-o ţină departe, *Golden. Bough* se tot ducea în faţă, spre uscat. În acea noapte auziră acolo, în întuneric, lovitura brizantei şi un bubuit ca un baraj de tun crescând cu fiecare oră mai tumultuos, pe măsură ce se îndreptau spre stânci.

Când zorii veniră în a treia zi, văzură prin ceaţă şi spumă forma întunecată, ameninţătoare a uscatului, stânci şi promontorii zimţate la doar o leghe distanţă prin munţii în mişcare ai apei cenuşii şi furioase.

Schreuder se târî pe punte, agăţându-se de catarg, sart şi cablu de ancoraj la fiecare val venit la bord. Apa de mare i se scurse din păr pe faţă, umplându-i nările şi gura, când gâfâi către Llewellyn:

— Ştiu coasta asta. Recunosc promontoriul din faţa noastră.

— O să avem nevoie de mila lui Dumnezeu ca să scăpăm din asta pe cursul ăsta, strigă Llewellyn. Vântul ne ţine în dinţi.

— Atunci roagă-te Atotputernicului din toată inima, căpitane, fiindcă mântuirea noastră se află la nici cinci leghe dincolo, urlă Schreuder, clipind să-şi îndepărteze apa sărată din ochi.

— De unde eşti aşa de sigur?

— Am fost aici, pe ţărm, şi am străbătut uscatul. Cunosc fiecare încreţitură de pământ. Dincolo de Cap e un golf, pe care l-am numit Golful Bivolului. Odată ce corabia ajunge

acolo, ar trebui să fie la adăpost de întreaga vigoare a vântului, iar pe partea cealaltă se află o pereche de capuri stâncoase care păzesc intrarea într-o lagună vastă şi calmă. Acolo ar trebui să fim în siguranţă chiar şi în faţa unei furtuni ca asta.

— Pe hărţile mele nu e marcată nicio lagună. Expresia lui Llewellyn era sfâşiată între speranţă şi îndoială.

— Iisuse, căpitane, trebuie să mă crezi! strigă Schreuder. Pe mare nu era în elementul lui natural şi de data asta chiar se temea.

— În primul rând, trebuie să scăpăm de pietrele astea şi după aceea putem să-ţi dovedim calitatea memoriei.

Schreuder tăcu şi se agăţă cu disperare de catargul de lângă Llewellyn. Privea înainte, îngrozit să vadă marea dezvelindu-şi mârâind buzele de spumă albă şi colţii goi de piatră neagră. *Golden Bough* se îndrepta neputincioasă în fălcile ei.

Unul dintre cârmaci strigă:

— O, sfântă Născătoare de Dumnezeu, salvează-ne sufletele muritoare! O să ne ciocnim!

— Ţine bine de cârmă! urlă Llewellyn la el. Alături, aproape, marea se deschidea răutăcioasă şi stânca izbucni ca o răsuflare de balenă. Ghearele de piatră ameninţau să pătrundă în scândurile fragile ale micii corăbii şi erau atât de aproape, încât Schreuder vedea masele de crustacee şi buruienile care camuflau stâncile.

Un alt val, mai mare decât celelalte, îi ridică şi-i aruncă

pe stânci, dar rocile dispărură sub apă şi *Golden Bough* se ridică precum un vânător la un gard şi trecu sus peste acestea.

Chila atinse o stâncă şi se opri cu atâta forţă, că prinderea lui Schreuder de catarg slăbi şi fu aruncat pe punte, dar corabia se scutură eliberându-se, se avântă furioasă mai departe, purtată pe creasta acelui val puternic, şi alunecă de pe stâncă adânc în apa de dincolo. Atacă înainte, lăsând în urmă vârful promontoriului, iar golful i se deschise înainte.

Schreuder se ridică în picioare cu greutate şi simţi imediat că forţa îngrozitoare a furtunii fusese atenuată de spiritul uscatului. Deşi corabia încă se mişca sălbatic, reintrase sub control, iar Schreuder simţi că aceasta răspunde comenzilor cârmei.

— Uite! ţipă el în urechea lui Llewellyn. Uite! Drept la prova!

— O, ceruri! Ai avut dreptate.

Prin spumă şi freamătul mării, Llewellyn distinse forma capetelor gemene la prova corăbiei. Se întoarse spre cârmacii lui.

— Haide s-o lăsăm să meargă spre un cap!

Deşi expresiile lor îngrozite arătau cât de mult urau să se supună, o lăsară să vină în vânt şi se îndreptară spre următorul dig de stâncă neagră şi brizant.

— Ţineţi-o aşa!

Llewellyn îi îndruma, şi *Golden Bough* se avântă

impetuos de-a lungul golfului.

— Domnule Winterton! urlă el la Vincent, care era chircit mai jos, aproape de chepengul gurii magaziei, la îndemână, cu şase marinari adăpostiţi în spatele lui.

— Trebuie să punem o terţarolă pe arboretul principal, pentru ghidare. Poţi să faci tu asta?

Făcu din ordin o cerere, fiindcă următorul lucru ca să ucizi un om era să-l trimiţi în vârful catargului pe o furtună ca asta. Un ofiţer trebuia să fie în frunte, iar Vincent era cel mai puternic şi mai curajos dintre ei.

— Haideţi, băieţi! strigă fără ezitare Vincent la oamenii lui. O guinee de aur pentru oricine mă întrece pe verga arboretului principal.

Sări în picioare şi se repezi pe punte către şarturile catargului principal şi zbură în sus, punând mână peste mână, cu oamenii pe urmele lui.

Golden Bough se avântă în Golful Bivolului ca un cal în fugă.

Dintr-odată, Schreuder strigă din nou:

— Uită-te acolo!

Şi arătă spre intrarea în lagună, care începuse să se deschidă vederii lor printre capurile care se înălţau pe ambele părţi.

Llewellvn îşi lăsă capul pe spate şi se uită în sus pe catarg la micile siluete care se răspândiseră de-a lungul vergii înalte şi se luptau cu pânza terţarolată. Îl recunoscu uşor pe Vincent după silueta slabă şi atletică şi părul negru

fluturând în vânt.

— Curajoasă treabă până acum, şopti Llewellyn. Dar grăbeşte-te, băiete. Pune-mi o bucată de pânză care s-o ghideze.

De îndată ce zise asta, vela zbură şi se umflă cu un zgomot ca de împuşcătură de muschetă. Pentru o clipă îngrozitoare, Llewellyn se gândi că pânza avea să fie sfâşiată în furtună, dar aceasta se umflă şi persistă, şi imediat simţi cum se schimbă mişcarea corăbiei.

— Maică Precistă! S-ar putea să reuşim până la urmă! murmură el cu gâtul uscat şi răguşit de sare.

— Bandă! strigă el către cârmă, şi *Golden Bough* răspunse de bunăvoie şi-şi aşeză prora în vânt.

Se îndreptă direct spre promontoriul dinspre apus, ca o săgeată dintr-un arc, ca şi cum se arunca pe uscat, dar coca alunecă prin apă şi unghiul prorei se modifică. Trecerea i se deschidea cu totul înainte, şi când trecu la adăpostul terenului, se stabiliză, ţâşnind printre capuri, prinse valul, care avea un debit complet, şi acceleră prin canal în laguna liniştită, unde era protejată de forţa deplină a furtunii.

Llewellyn se uită lung la ţărmul verde împădurit, cu mirare şi uşurare. Apoi tresări şi arătă înainte.

— Mai e o corabie ancorată deja aici!

Lângă el, Schreuder îşi umbri ochii de asprele rafale de vânt care se învolburau în jurul stâncilor.

— Ştiu vasul ăsta! strigă el. Îl ştiu bine. E corabia

lordului Cumbrae. E *Gull of Moray!*

— *Eland!* şopti Althuda, şi Hal recunoscu numele olandez pentru elan, dar aceste creaturi erau deosebite de oricare dintre marii cerbi roşii din miazănoapte pe care-i văzuse vreodată. Erau enormi, mai mari chiar şi decât vitele pe care unchiul lui Thomas le creştea pe moşia de la High Weald.

Tustrei, Hal, Althuda şi Aboli, stăteau pe burtă într-un mic gol umplut cu iarbă mănoasă. Turma se înşira în crângul deschis de acacia din faţă. Hal numără în total cincizeci şi doi de masculi, femele şi viţei. Masculii erau greoi şi graşi, astfel că, atunci când mergeau, guşile li se legănau dintr-o parte în alta şi carnea de pe burţi şi piept tremura precum cea a unei meduze. La fiecare pas se auzea un clic ciudat ca de nuiele rupte.

— Genunchii lor fac zgomotul ăsta, explică Aboli la urechea lui Hal. Nkulu Kulu, marele zeu al tuturor lucrurilor, i-a pedepsit atunci când s-au lăudat că sunt cele mai mari antilope. Le-a dat această nenorocire, ca un vânător să-i audă mereu de departe.

Hal zâmbi la ciudata credinţă, dar apoi Aboli îi spuse altceva, care-i îngheţă zâmbetul.

— Ştiu creaturile astea, sunt foarte apreciate de către vânătorii din tribul meu, fiindcă un mascul precum cel din fruntea turmei poartă în jurul inimii o masă de grăsime albă pe care nu pot s-o ducă doi bărbaţi.

De luni de-acum, niciunul dintre ei nu pusese gura pe grăsime, fiindcă tot vânatul pe care reuşiseră să-l omoare fusese lipsit de asta. Cu toţii şi-o doreau, iar Sukeena îl avertizase pe Hal că, în lipsa acesteia, în curând aveau să se îmbolnăvească şi să cadă pradă bolii.

Hal studie masculul turmei când acesta se duse la un acacia, trăgând ramurile de mai sus cu coarnele lui masive şi spiralate. Spre deosebire de femele, care erau de un cafeniu blând şi catifelat, dungate cu alb peste umeri, masculul era albastru-cenuşiu de bătrâneţe, şi în frunte, între coarnele mari, avea un smoc mai închis de păr.

— Lasă masculul, îi zise Aboli lui Hal. Carnea lui o să fie tare şi aţoasă. Vezi femela aia din spatele lui? Ea o să fie dulce şi fragedă ca o fecioară şi grăsimea ei are să se transforme în miere în gura ta.

Împotriva sfatului lui Aboli, care întotdeauna era cel mai bun, Hal simţi nevoia să atragă marele mascul.

— Dacă vrem să traversăm râul în siguranţă, atunci avem nevoie de cât de multă carne putem să ducem. Fiecare dintre noi să tragă într-un animal, decise el. Eu iau masculul, tu şi Althuda alegeţi animale mai tinere.

Începu să se târască pe burtă, iar ceilalţi doi îl urmară.

În aceste ultime zile de când coborâseră povârnişul, descoperiseră că vânatul pe aceste câmpii nu se temea prea tare de om. Se părea că temutele siluete bipede în poziţie verticală nu reprezentau o teroare deosebită pentru el, şi le permiteau vânătorilor să se apropie pentru

împuşcături de muschetă sigure, înainte să se îndepărteze.

Aşa trebuie să fi fost Paradisul înainte de cădere, se gândi Hal, apropiindu-se de masculul turmei.

Briza blândă era în favoarea lui şi cârceii de fum albastru de la fitil se îndepărtau de turmă.

Era acum atât de aproape, că putea să zărească fiecare geană care încadra uriaşii ochi apoşi şi negri ai masculului şi picioarele roşii şi aurii ale căpuşelor care se agăţau în buchete de pielea moale a membrelor lui anterioare. Masculul păştea, rupând delicat cu limba albastră frunzele verzi şi tinere de pe ramuri.

De fiecare parte a lui, două femeie tinere păşteau din acelaşi copac cu spini. Una avea un viţel după ea, iar cealaltă eragestantă. Hal întoarse încet capul şi se uită la oamenii întinşi lângă el. Le arătă femelele cu o mişcare a ochilor, şi Aboli dădu din cap şi ridică muscheta.

Hal îşi concentră din nou toată atenţia asupra marelui mascul şi urmări linia omoplatului de sub pielea care-i acoperea umărul, stabilind un loc în care să ţintească, în toată acea întindere largă de piele moale albastră-cenuşie.

Ridică muscheta şi puse patul în golul umărului, simţind oamenii de pe ambele lui părţi făcând la fel. Când masculul mai făcu un pas înainte, îşi reţinu focul.

Se opri din nou şi înălţă capul, pe gâtul gros guşat, la toată întinderea, lăsă masivele coarne răsucite pe spate, ajungând la peste doi stânjeni înălţime, la cele mai de sus crenguţe din arborele de acacia unde creşteau cei mai dulci

ciorchini de frunze verzi dantelate.

Hal trase şi auzi detonarea celorlalte muschete pe ambele lui părţi, amestecate cu şocul propriei arme. O perdea de fum alb de puşcă îl împiedică să vadă în faţă. Lăsă muscheta, sări în picioare şi alergă dincolo de fum. Observă că una din femele era jos, dând din picioare şi zbătându-se, în timp ce sângele îi ţâşnea din rana de la gât, iar cealaltă se împleticea îndepărtându-se, cu piciorul stâng din faţă legănându-se din osul rupt.

Deja Aboli fugea după ea, cu cuţitul în mâna dreaptă.

Restul turmei se îndepărtase în grabă la vale, într-o masă cafenie compactă, cu viţeii în spatele mamelor lor.

Totuşi, masculul părăsise turma, semn sigur că glonţul de plumb îl lovise grav. El se îndrepta spre panta blândă, acoperită cu iarbă, a colinei din faţă. Dar umbletul îi fu scurt şi împiedicat, iar când schimbă direcţia, îşi expuse grozavul umăr vederii lui Hal, iar sângele care curgea pe coastele lui era roşu ca un stindard în lumina soarelui şi bolborosea din plămânii perforaţi.

Hal începu să alerge, gonind peste iarba cu smocuri. Rana de la picior era de-acum doar o cicatrice perfect vindecată, vineţie şi lucioasă. Călătoria lungă şi anevoioasă peste munţi şi câmpii îi întărise membrele, astfel că mersul îi era uşor şi sprinten.

La o lungime şi mai bine de odgon în faţă, masculul se îndepărta de el, lăsând în aer o ceaţă de praf roşu fin, dar apoi se resimţi şi sângele care se scurgea lăsă o urmă pe

iarbă, marcându-i trecerea.

Hal reduse din decalaj până când ajunse la doar doisprezece paşi în spatele animalului uriaş. Se simţea urmărit şi încolţit. Hal se aşteptă la o şarjă furioasă, la lăsarea capului mare cu smocuri şi un atac cu acele coarne spiralate.

Se apropie, înfruntând antilopa şi smulse cuţitul de abordare din teacă, pregătit să se apere.

Masculul se uită la el cu ochi negri uriaşi, nedumeriţi şi apoşi, în agonia morţii iminente. Sângele îi picură din nări şi limba albastră moale se lăsă într-o parte a gurii. Nu făcu nicio mişcare ca să-l atace sau să se apere, şi Hal nu văzu nici urmă de răutate sau furie în privirea lui.

— Iartă-mă, şopti el, în timp ce încercuia animalul, căutând un moment prielnic şi simţind tristeţe şi remuşcare, văzând agonia pe care i-o provocase acestui animal magnific.

Dintr-odată, se repezi înainte şi izbi cu oţelul. Cu o lovitură de spadasin expert înfipse toată lama în carnea masculului, însă acesta rezistă şi se îndepărtă în goană, smulgând mânerul din mâna lui Hal. Dar oţelul găsise inima, şi picioarele i se îndoiră uşor sub el, iar masculul se lăsă greu în genunchi. Cu un geamăt slab, se răsturnă pe-o parte şi muri.

Hal puse mâna pe mânerul cuţitului de abordare şi retrase lama lungă, murdară, apoi găsi un bolovan în apropiere şi se duse să stea pe el. Era trist, însă ciudat de

entuziasmat. Era nedumerit şi confuz de la aceste emoţii contradictorii şi se gândi cu părere de rău la frumuseţea şi măreţia sălbăticiunii care se reducea acum la acel morman trist de carne moartă în iarbă.

Simţi o mână pe umăr, şi Aboli îi spuse încet:

— Numai un vânător adevărat cunoaşte acest chin de a ucide, gundwane. Ăsta e motivul pentru care tribul meu, care e un trib de vânători, cântă şi dansează, pentru a aduce mulţumire şi a împăca spiritele vânatului ucis de ei.

— Învaţă-mă să-mi cânt acest cântec şi să dansez acest dans, zise Hal, şi Aboli începu să cânte cu vocea lui adâncă şi frumoasă.

Când prinse ritmul, Hal se alătură refrenului, lăudând frumuseţea şi graţia prăzii şi mulţumindu-i pentru moarte, astfel ca vânătorul şi tribul lui să poată trăi.

Aboli începu să danseze, târşind paşii, bătătorind pământul şi cântând într-un cerc în jurul marelui leş, iar Hal dansă cu el. Când, în cele din urmă, cântecul se încheie, şi ochii îi erau împăienjeniţi şi abia putea să respire. Se aşezară împreună în lumina piezişă a soarelui galben, ca să se uite la micuţa coloană de fugari, condusă de Sukeena, care venea spre ei de dincolo de câmpie.

Înainte de lăsarea întunericului, Hal îi puse să construiască îngrăditura şi verifică atent să fie sigur că golurile din parapet fuseseră astupate cu ramuri de acacia.

Cărară ciozvârtele şi umerii de eland şi le stivuiră în

îngrăditura în care necrofagii nu puteau să jefuiască.

Lăsară numai resturi şi măruntaie, copite şi capete retezate, movile de măruntaie şi intestine umplute cu pulpă de frunze pe jumătate digerate şi iarbă. Când îl mutară, vulturii coborâră cu aripi grozave şi hienele şi şacalii năvăliră să se îndoape şi urlau şi se certau pe această abundenţă de mortăciune.

După ce toţi mâncară pe săturate fripturi suculente de eland, Hal îşi rezervă pentru sine şi Sukeena veghea care începea la miezul nopţii. Deşi era cel mai greu moment, fiindcă atunci vitalitatea omului se afla la cel mai redus nivel, lor le plăcea la nebunie să aibă o noapte pentru ei înşişi.

În timp ce restul grupului dormea, ei se înghesuiră sub un singur *kaross* din blană, la intrarea în îngrăditură, cu o muschetă aproape de mâna dreaptă a lui Hal. După ce făcură dragoste în linişte, ca să nu-i deranjeze pe ceilalţi, priviră cerul şi vorbiră în şoaptă, în timp ce, deasupra lor, stelele îşi urmau cursul îndepărtat şi vechi.

— Spune-mi adevărul, dragostea mea, ce-ai citit în stelele astea? Ce ne aşteaptă pe mine şi pe tine? câţi fii ai să-mi naşti?

Mâna ei, cuibărită în a lui, rămase nemişcată şi el îi simţi tot trupul încordându-se. Ea nu răspunse, şi trebui să întrebe din nou.

— De ce nu-mi spui ce vezi în viitor? Ştiu că ai făcut horoscoapele noastre, de multe ori când credeai că dorm

te-am văzut studiind şi scriind în carneţelul tău albastru.

Ea îi puse degetele pe buze.

— Taci, domnul meu. Sunt multe lucruri în existenţa asta care e mai bine să ne fie ascunse. În noaptea asta şi mâine să ne iubim unul pe altul din toată inima şi cu toată puterea noastră. Să luăm cât mai mult din fiecare zi lăsată nouă de Dumnezeu.

— Mă tulburi, draga mea. Asta înseamnă că n-o să avem fii?

Ea rămase din nou tăcută, urmărind o stea căzătoare care-şi lăsa pe cer urmele scurte de foc şi în cele din urmă pieri din faţa ochilor lor. Apoi oftă şi şopti:

— Ba da, am să-ţi dăruiesc un fiu, dar...

Muşcă din celelalte cuvinte care i se ridicară pe limbă.

— E o mare tristeţe în vocea ta. Tonul lui era neliniştit. Şi totuşi, gândul că ai să-mi porţi fiul mă umple de bucurie.

— Stelele pot fi răuvoitoare, şopti ea. Uneori îşi îndeplinesc promisiunile cum nu te aştepţi. De un singur lucru sunt singură, că ursitele ţi-au rezervat o misiune de mare importanţă. Ţi-a fost rânduită din ziua naşterii.

— Şi tatăl meu mi-a vorbit de aceeaşi misiune.

Hal reflectă la vechea profeţie.

— Sunt gata să mă confrunt cu destinul meu, dar am nevoie de tine să mă ajuţi şi să mă susţii, aşa cum ai făcut-o deja de multe ori.

Ea nu răspunse cererii lui, în schimb zise:

— Misiunea pe care ţi-au rezervat-o implică un jurământ

şi un talisman al misterului şi puterii.

— Vrei să fii alături de mine, tu şi fiul nostru? insistă el.

— Dacă am să te pot ghida în direcţia în care trebuie să mergi, am s-o fac din toată inima şi cu toată forţa mea.

Dar ai să vii cu mine? pledă el.

— Am să vin cu tine atât cât stelele o să-mi permită, promise ea. Mai mult de-atât nu ştiu şi nu pot să spun.

— Dar... începu el, însă ea întinse gura şi-i acoperi buzele cu ale ei ca să-l împiedice să vorbească.

— Ajunge! Nu mai întreba, îl avertiză. Acum împreunează-ţi din nou trupul cu al meu şi lasă treburile stelelor pe seama stelelor.

Spre sfârşitul veghii lor, când Pleiadele se lăsară dincolo de dealuri şi Taurul era sus şi glorios, ei încă se ţineau în braţe, vorbind încet ca să lupte cu somnolenţa care-i cuprindea.

Se obişnuiseră cu sunetele nopţii în pustie, de la ciripitul limpede al păsărilor de noapte şi scheunatul repetitiv ca un iodel al micilor şacali roşii, la hidosul ţipăt şi strigăt al haitelor de hiene de lângă rămăşiţele carcaselor, dar dintr-odată se auzi un sunet care-i făcu să le îngheţe sufletele. Era sunetul tuturor diavolilor din iad, un răget monstruos care linişti toate creaturile mai mici, rostogolindu-se pe dealuri şi întorcându-se într-o sută de ecouri.

Sukeena se agăţă instinctiv de el şi strigă cu voce tare:

— O, gundwane, ce creatură teribilă e asta?

Nu era singura îngrozită, fiindcă toată tabăra se trezi

brusc. Zwaantie ţipă şi copilul fu un ecou al terorii ei. Chiar şi bărbaţii săriră în picioare şi strigară către Dumnezeu.

Aboli apăru lângă ei ca o umbră întunecată a lunii şi o linişti pe Sukeena cu o mână pe umărul ei tremurând.

— Nu e o fantomă, ci o creatură din lumea asta, zise el. Se spune că şi cel mai curajos vânător se sperie de trei ori de leu. O dată când îi vede urmele, a doua oară când îi aude răgetul şi a treia oară când se confruntă faţă-n faţă cu fiara.

Hal se ridică brusc şi-i chemă pe ceilalţi.

— Aruncaţi buşteni proaspeţi pe foc. Aprindeţi fitilul la toate muschetele. Puneţi femeile şi copilul în mijlocul îngrăditurii.

Se ghemuiră într-un cerc strâns în spatele pereţilor fragili, şi pentru o vreme fu linişte, o linişte mai profundă decât fusese în acea noapte, fiindcă acum chiar şi necrofagii fuseseră reduşi la tăcere de răgetul puternic ce răsuna în întuneric.

Aşteptară cu armele pregătite şi se uitară în noapte, unde lumina galbenă a flăcărilor nu putea să ajungă. Hal avu impresia că pâlpâirile focului îi joacă feste, fiindcă dintr-odată i se păru că vede o formă fantomatică alunecând încet prin umbre. Apoi Sukeena îl apucă de braţ, îngropându-şi unghiile în carnea lui, şi el ştiu că şi ea o văzuse.

Brusc, furtuna terifiantului sunet se prăbuşi din nou peste ei, făcând să li se ridice părul în cap. Femeile ţipară şi

bărbaţii se cutremurară şi strânseră şi mai tare armele care acum păreau atât de fragile şi de nepotrivite în mâinile lor.

— Acolo! şopti Zwaantie, şi de data asta nu mai aveau nicio îndoială că ce văzuseră era real.

O felină monstruoasă, care părea înaltă până la umărul unui om, trecu cu paşi silenţioşi prin faţa ochilor lor. Flăcările luminară pielea lucioasă de aramă, transformându-i ochii în smaralde strălucitoare precum cele din coroana lui satana însuşi.

Veni un altul şi apoi un altul, defilând rapid şi ameninţător înaintea lor, apoi dispărură din nou în noapte.

— Îşi adună curajul ca să atace, zise Aboli. Simt miros de sânge şi carne şi ne vânează.

— Atunci ar trebui să fugim din îngrăditură? întrebă Hal.

— Nu! clătină Aboli din cap. Întunericul e domeniul lor. Sunt în stare să vadă când pe noi noaptea ne împiedică s-o facem. Întunericul îi face îndrăzneţi. Trebuie să rămânem aici, unde putem să-i vedem când vin.

Apoi din noapte îşi făcu apariţia o asemenea creatură, încât toate celelalte pe care le văzuseră păreau pipernicite. Se îndreptă spre ei cu un maiestuos mers legănat şi o coamă de păr negru şi auriu îi acoperea capul şi umerii şi-l făcea să pară mare cât un car cu fân.

— Să trag în el? îi şopti Hal lui Aboli.

— Dacă doar îl răneşti, îl înfurii, răspunse Aboli. Dacă nu poţi să-l omori cum trebuie, nu trage.

Leul se opri în strălucirea deplină a focului. Îşi crăcănă

labele din faţă şi lăsă capul în jos. Părul negru din coamă i se zburli, umflându-se în faţa privirilor lor îngrozite, părând să-şi dubleze dimensiunile. Deschise fălcile şi ei văzură strălucirea colţilor de fildeş, limba roşie ieşită printre aceştia, şi el urlă din nou.

Sunetul îi lovi cu o forţă fizică, asemenea unui val în furtună. Îi asurzi şi-i sperie. Fiara era atât de aproape, că Hal îi simţea respiraţia din plămânii puternici suflându-i în faţă. Mirosea a stârvuri moarte de mult.

— Linişte acum! ceru Hal. Nu scoateţi niciun sunet şi nu vă mişcaţi, ca să nu-l provocaţi să atace.

Chiar şi femeile şi copilul se supuseră. Îşi înăbuşiră strigătele şi încremeniră de spaimă. Păru că rămân aşa o eternitate, cu leul cu ochii pe ei, până când micuţul chior Johannes nu mai putu să suporte. Ţipă, smuci muscheta şi trase frenetic.

În clipa dinainte ca fumul de puşcă să-l orbească, Hal văzu că glonţul ratase fiara şi lovise ţărâna dintre picioarele lui din faţă. Apoi fumul se lăsă peste ei într-un nor şi din adâncimile acestuia veniră mormăielile leului furios. Acum ambele femei ţipară, iar bărbaţii dădură buzna unii peste alţii, în graba lor de a fugi cât mai departe în îngrăditură. Numai Hal şi Aboli rămaseră la locul lor, cu muschetele ridicate şi ţintind în norul de fum. Mica Sukeena se dădu înapoi, în coasta lui Hal, dar nu fugi.

Apoi, leul ţâşni în plin atac din ceaţa fumului de puşcă. Hal apăsă pe trăgaci şi muscheta lui dădu rateu.

Arma lui Aboli urlă asurzitor, dar fiara se mişcă atât de rapid, în fum şi întuneric, că înşela ochiul. Împuşcătura lui Aboli trebuie că zburase departe, fiindcă nu se văzu niciun efect asupra leului, care trecu în împrejmuire, răgând oribil.

Hal se aruncă peste Sukeena, acoperind-o cu propriul trup, şi leul sări peste el. Păru să-l aleagă pe Johannes din grămada îngrozită de oameni. Fălcile lui mari se închiseră peste şalele omului şi-l ridică aşa cum o pisică duce un şoarece.

Cu încă o săritură, trecu de peretele din spate al îngrăditurii şi dispăru în noapte.

Îl auziră pe Johannes ţipând în întuneric, dar leul nu-l duse departe. Începu să-l devoreze chiar dincolo de lumina focului, cât încă mai trăia. Când fiara muşcă, îi auziră oasele trosnind, apoi sfâşierea cărnii lui, când aceasta rupea câte o îmbucătură.

Când leoaicele se grăbiră să ia parte la împărţirea prăzii, se auziră mai multe mormăituri şi mârâieli, şi în timp ce Johannes încă ţipa şi suspina, ei îl sfâşiau în bucăţi. Treptat, strigătele lui deveniră mai slabe, până dispărură de tot, şi din întuneric răzbătură doar sunetele macabre ale festinului.

Femeile fură cuprinse de isterie, iar Bobby se jelea şi lovea înspăimântat cu pumnii lui mici în pieptul lui Althuda. Hal o linişti pe Sukeena, care reacţionă rapid la senzaţia braţului lui în jurul umerilor ei.

— Nu fugiţi. Mişcaţi-vă în linişte. Staţi în cerc. Femeile în

mijloc. Reîncărcaţi muschetele, dar nu trageţi până nu zic eu.

Hal îi regrupă, apoi se uită la Daniel şi Aboli.

— Rezerva noastră de carne îi atrage. Când o să termine cu Johannes, o să atace îngrăditura din nou, pentru mai mult.

— Aşa e, gundwane.

— Atunci o să le dăm carnea de eland, ca să-i distragem de la noi, zise Hal. Ajutaţi-mă.

Ridicară între ei trei unul dintre imensele sferturi posterioare de eland şi se clătinară cu el către marginea luminii focului. Îl aruncară în praf.

— Nu fugiţi, îi avertiză Hal din nou. Aşa cum pisica urmăreşte şoarecele, o să vină după noi dacă fugim.

Intrară cu spatele în îngrăditură. Aproape imediat o leoaică se repezi, luă sfertul posterior însângerat şi-l târî departe în noapte. Auziră agitaţia când ceilalţi se luptară cu ea pentru pradă şi apoi sunetele, când se puseră toţi să mănânce, mormăind şi mârâind şi scuipându-se.

Acea bucată de carne crudă fu de-ajuns ca acea familie de uriaşe feline lacome să se hrănească şi să se certe timp de o oră, dar când începură din nou să pândească la marginea focului şi să simuleze scurte atacuri către grupul de oameni îngroziţi, Hal zise:

— Trebuie să-i hrănim din nou.

Curând, deveni limpede că leii aveau să accepte aceste ofrande, în loc să atace tabăra, fiindcă atunci când cei trei

oameni mai târau afară din îngrăditură încă o halcă, fiarele îi aşteptau să se retragă, înainte ca o leoaică să se furişeze din noapte să-l târască de-acolo.

— Tot femeile sunt mai curajoase, constată Hal, ca să-i distragă pe ceilalţi.

Aboli fu de acord cu el.

— Şi mai lacome!

— Nu e vina noastră că vouă, bărbaţilor, vă lipsesc curajul şi simţul de-a vă descurca, zise Sukeena cu asprime, şi majoritatea râseră, dar liniştiţi şi fără convingere.

Hal cără hălci de eland de încă două ori în timpul nopţii, ca să hrănească familia de lei. În cele din urmă, când zorii începură să contureze vârfurile arborilor de acacia pe cerul pal, leii părură să-şi fi potolit foamea.

Auziră răgetul masculului cu coamă neagră pălind în depărtare, în timp ce pleca. Rase pentru ultima dată la o leghe distanţă, chiar când soarele îşi trimise orbitoarele raze de aur deasupra vârfurilor ascuţite ale munţilor paraleli cu traseul pe care mergeau ei.

Hal şi Althuda se duseră să găsească ce mai rămăsese din bietul Johannes. În mod ciudat, leii îi lăsaseră neatinse mâinile şi capul, dar consumaseră restul.

Hal închise ochii holbaţi şi Sukeena înfăşură aceste resturi jalnice într-o pânză şi se rugă deasupra mormântului pe care îl săpară. Hal puse o lespede de piatră pe pământul proaspăt răscolit, ca să descurajeze hienele să sape.

— Nu mai putem să pierdem timpul aici.

O ridică pe Sukeena în picioare.

Trebuie să pornim imediat, dacă vrem să ajungem azi la râu. Din fericire, ne-a mai rămas suficientă carne pentru noi.

Puseră carnea rămasă pe prăjini de transport şi, cu câte un om la fiecare capăt, se clătinară peste dealuri şi pajişti.

Ajunseră la râu după-amiaza târziu şi de pe faleza înaltă priviră în jos, spre întinderea verde şi vastă care deja se dovedise o barieră în calea lor.

Golden Bough aruncă ancora la capul canalului din Laguna Elefantului şi Llewellyn îşi puse de îndată echipajul să lucreze, pompând în santină şi reparând daunele provocate de furtună la cocă şi tachelaj. Deasupra capului încă vuia un vânt năprasnic, dar, deşi suprafaţa lagunei era răscolită într-o spumă de valurile mici şi albe, solul înalt al capurilor îi tăia din principala forţă.

Cornelius Schreuder se agită să ajungă pe ţărm. Era disperat să scape de pe *Golden Bough* şi de compania englezilor pe care ajunsese să-i deteste atât de amarnic. Îl considera pe lordul Cumbrae prieten şi aliat şi era nerăbdător să i se alăture şi să-i ceară să-i fie martor în problema de onoare cu Vincent Winterton.

Îşi împachetă în grabă cuferele în micuţa lui cabină şi, cum niciun om nu putea să-şi lase treaba ca să-l ajute, le târî singur în sus pe punte. Aşteptă lângă grămada cu bunurile sale, la portul de sosire, uitându-se peste lagună la

baza de pe ţărm a lui Cumbrae.

Buzzard îşi stabilise tabăra pe acelaşi loc cu a lui Sir Francis Courtney, pe care Schreuder o atacase cu jachetele lui verzi. O mare parte din activitate avea loc printre copaci. Lui Schreuder i se păru că Buzzard sapă tranşee şi alte fortificaţii şi fu nedumerit: nu vedea niciun sens să ridice terasamente împotriva unui inamic inexistent.

Llewellyn n-avea să-şi părăsească nava până nu se asigura că reparaţiile erau puse pe cale şi că era îngrijită şi sigură sub toate celelalte aspecte. În cele din urmă, îşi puse ofiţerul secund, Arnold Fowler, să se ocupe de punte şi porunci să fie pregătită una dintre bărci.

— Căpitane Llewellyn! îl acostă Schreuder, venind la bordajul corăbiei. Am decis ca, cu voia lordului Cumbrae, să părăsesc corabia şi să mă transfer pe *Gull of Moray.*

Llewellyn dădu din cap.

— Am înţeles care îţi e intenţia şi, să spun drept, colonele, mă îndoiesc c-o să se verse prea multe lacrimi la bordul nostru când ai să pleci. Eu am să debarc acum, ca să văd unde putem să umplem butoaiele care au fost contaminate cu apă de mare în timpul furtunii. Te duc pe tine cu lucrurile tale în tabăra lui Cumbrae şi am aici banii pe care mi i-ai plătit pentru călătorie. Ca să mă scutesc în continuare de neplăceri şi certuri aprinse, am să ţi-i rambursez în întregime.

Lui Schreuder i-ar fi plăcut nespus să-şi poată arăta dispreţul refuzând oferta, dar aceste puţine guinee erau

toată averea lui pe lume, aşa că luă punga subţire pe care i-o înmână Llewellyn şi murmură fără tragere de inimă:

— În privinţa asta, cel puţin, te porţi ca un gentleman, sire. Îţi rămân îndatorat.

Coborâră în barcă şi Llewellyn se aşeză la pupă, în timp ce Schreuder îşi găsi un loc la prora, ignorând feţele zâmbăreţe ale echipajului şi saluturile ironice ale ofiţerilor de pe dunetă. Erau doar la jumătatea drumului spre plajă, când o familiară siluetă purtând tartan şi o bonetă împodobită cu panglici ieşi agale dintre copaci, cu barbă roşie şi părul în dezordine strălucind în lumina soarelui, şi-i privi cu ambele mâini pe şolduri cum se apropie.

— Colonelul Schreuder, pe rahatul aburind al diavolului! urlă Cumbrae când îl recunoscu. Se veseleşte inima în mine văzându-ţi înfăţişarea zâmbitoare.

De îndată ce prora atinse plaja, Schreuder sări pe uscat şi strânse mâna întinsă a lui Buzzard.

— Sunt surprins, dar nespus de bucuros să te găsesc aici, sire.

Buzzard privi peste umărul lui Schreuder şi zâmbi larg.

— O! Şi dacă nu e iubitul meu frate din Ordinul Templului, Christopher Llewellyn! îmi pare bine că ne-am întâlnit, vere, şi Dumnezeu să te ajute.

Llewellyn nu zâmbi şi arătă prea puţină dorinţă să ia mâna pe care Cumbrae i-o întinsese de îndată ce picioarele sale atinseseră nisipul.

— Ce mai faci, Cumbrae? Ultima noastră discuţie în

Golful Trincomalee a fost întreruptă într-un punct crucial, când ai plecat cam în dezordine.

— A, dar asta a fost pe alt teren şi cu mult timp în urmă, vere, şi sunt sigur că putem să fim amândoi atât de mărinimoşi şi să iertăm şi să uităm astfel de chestiuni neînsemnate şi prosteşti.

— Cinci sute de lire sterline şi vieţile a douăzeci dintre oamenii mei nu sunt chestiuni neînsemnate şi prosteşti în socoteala mea. Şi o să-ţi reamintesc că nu-ţi sunt văr, nici vreun alt fel de rudă, zise Llewellyn scurt şi se proţăpi pe picioare amintindu-şi vechea ofensă.

Dar Cumbrae îi puse un braţ în jurul umerilor şi zise încet:

— *În Arcadia habito.*

Llewellyn se luptă vizibil cu el însuşi, dar nu putu să-şi nege jurământul de cavaler şi, în cele din urmă, scrâşni răspunsul:

— *Flumen sacrum bene cognosco.*

— Aşa te vreau. Buzzard izbucni în râs. N-a fost chiar aşa de rău, nu? Dacă nu veri, atunci încă suntem fraţi întru Cristos, nu?

— M-aş simţi mai înfrăţit cu tine, dacă aş avea înapoi în pungă cele cinci sute de lire sterline ale mele.

— Aş putea să scad datoria asta din cumplitul prejudiciu pe care l-ai adus preaiubitei mele corăbii şi propriei mele persoane.

Buzzard trase mantia, ca să arate cicatricea aurie de pe

partea de sus a braţului.

— Dar eu sunt un om iertător, cu inimă iubitoare, Christopher, şi aşa ar trebui să fii şi tu. Îţi dau cuvântul meu. Fiecare din cele cinci sute de lire, başca dobânda.

Llewellyn îi zâmbi cu răceală.

— Am să-mi amân mulţumirile până când am să simt greutatea pungii în mână.

Cumbrae văzu hotărârea din ochii lui şi, fără să mai arunce o privire la şirul de saborduri ale lui *Golden Bough* şi la oamenii care munceau la cocă, ştiu că erau de acelaşi calibru şi ar fi fost greu de biruit, dacă se ajungea la o luptă între cele două corăbii, după cum se întâmplase cu patru ani în urmă, în Golful Trincomalee.

— Nu te condamn fiindcă n-ai încredere în nimeni în lumea asta rea a noastră, dar vino să luăm masa împreună azi, aici, la ţărm, şi-ţi pun punga în mână, îţi jur.

Llewellyn dădu din cap încruntat.

— Îţi mulţumesc pentru oferta de ospitalitate, sire, dar îmi amintesc bine ultima dată când am dat curs unei invitaţii de-ale tale. Am un bucătar bun la bordul corăbiei, care îmi poate oferi o masă mai pe gustul meu. Totuşi, am să mă întorc la asfinţit ca să iau punga pe care mi-ai promis-o.

Llewellyn făcu o plecăciune şi se întoarse la barca lui.

Buzzard îl urmări plecând, cu o privire precaută în ochi. Barca se îndreptă spre fluxul de apă proaspătă din capătul superior al lagunei.

— Dandy-ul ăsta ticălos are un temperament nesuferit, mârâi, iar Schreuder dădu din cap.

— N-am fost niciodată mai încântat să scap de cineva neplăcut şi să stau aici, pe această plajă, şi să apelez la prietenia ta, ca acum.

Cumbrae îl privi cu viclenie.

— Mă pui la încercare, domnule, zise el. Ce faci aici cu adevărat şi cu ce pot eu să te ajut din prietenie?

— Unde putem să vorbim? întrebă Schreuder.

— Pe-aici, vechiul meu prieten şi tovarăş la arme, răspunse Cumbrae şi îl conduse pe Schreuder la coliba lui, în dumbravă, şi-i turnă o jumătate de cană de whisky.

— Acum, spune-mi. De ce nu mai eşti la comanda garnizoanei de la Buna Speranţă?

— Ca să fiu sincer cu tine, sunt la mare ananghie. Sunt acuzat de către guvernatorul van de Velde de o infracţiune pe care n-am comis-o. Ştii bine cât de invidios şi rău-voitor e faţă de mine, explică Schreuder, şi Cumbrae dădu din cap cu prudenţă, fără să se compromită.

— Continuă, te rog.

— Cu zece zile în urmă, soţia guvernatorului a fost ucisă într-un acces de poftă animalică şi pasiune de către grădinarul şi călăul Companiei.

Doamne sfinte! exclamă Cumbrae. Lentul John! Ştiam eu că e nebun. Am văzut în ochii lui. Un flecar maniac! îmi pare rău să aud asta despre femeie, totuşi. Era o mică brioşă delicioasă. Frumoasa îmi punea un os în pantaloni

doar când mă uitam la ţâţele alea ale ei, zău aşa.

— Van de Velde m-a acuzat pe nedrept de detestabila crimă. Am fost nevoit să fug cu prima corabie disponibilă, înainte să mă închidă şi să mă pună pe scaunul de tortură. Llewellyn s-a oferit să mă ducă în Orient, unde eram hotărât să mă înrolez în războiul în desfăşurare din Cornul Africii, între Părinte şi marele mogul.

Ochii lui Cumbrae luciră şi se aplecă în faţă pe scaun, la menţionarea războiului, ca o hienă adulmecând sângele unui câmp de luptă. În tot acest timp se plictisise săpând după comoara greu de găsit a lui Franky Courtney şi promisiunea de a găsi o cale mai uşoară de a-şi umple calele cu bogăţii îi reţinu toată atenţia. Dar n-avea să-i arate acestui lăudăros cât de interesat era, aşa că lăsă subiectul pentru altă dată şi zise, plin de compasiune şi înţelegere:

— Ai parte de simpatia mea cea mai profundă şi de asigurările că o să-ţi dau orice ajutor am să pot.

Mintea îi clocotea de idei. Simţea că Schreuder era vinovat de crima pe care o nega atât de vehement, dar, vinovat sau nu, era acum un proscris şi se lăsa singur la mila lui.

Schreuder îi făcuse lui Buzzard o demonstraţie amplă a calităţilor lui de războinic. Un om excelent care să servească sub el, mai ales că avea să fie sub completul control al lui Cumbrae, în virtutea vinovăţiei şi sângelui de pe mâini. Ca fugar şi criminal, olandezul nu-şi mai putea

permite să fie prea delicat în chestiuni de moralitate.

Odată ce o servitoare şi-a pierdut virginitatea, a doua oară îşi ridică fustele şi se întinde în fân cu mai mare râvnă, îşi spuse Buzzard fericit, dar se întinse şi prinse braţul lui Schreuder cu o mână fermă şi prietenoasă.

— Poţi să te bazezi pe mine, prietene, zise el. Cum pot să te ajut?

— Aş vrea să rămân cu tine. Să devin omul tău.

— Şi vei fi bine-venit din toată inima.

Cumbrae rânji printre mustăţile roşii cu bucurie neprefăcută. Tocmai îşi găsise un câine de vânătoare, unul care poate nu deborda de inteligenţă, însă era feroce şi cu totul neînfricat.

— Îţi cer o singură favoare în schimb, zise Schreuder.

Buzzard îi puse prietenos mâna pe umăr şi ochii îi deveniră prudenţi. Ar fi trebuit să ştie că un aşadar frumos avea un preţ trecut dedesubt.

— O favoare? întrebă el.

— La bordul corăbiei *Golden Bough* am fost tratat în cel mai josnic şi infam mod cu putinţă. Am fost înşelat cu o mare sumă de bani la zaruri de către unul dintre ofiţeri şi insultat şi batjocorit de către căpitanul Llewellyn şi oamenii lui. Ca să pună capac la toate, persoana care m-a înşelat m-a provocat la duel. N-am găsit pe nimeni la bord dispus să-mi fie martor, iar Llewellyn a interzis ca această chestiune de onoare să fie rezolvată înainte să ajungem în port.

— Continuă, te rog.

Suspiciunile lui Cumbrae începură să se evapore când îşi dădu seama încotro se îndreaptă conversaţia.

— Ţi-aş fi foarte recunoscător şi aş fi onorat dacă ai fi de acord să-mi fii martor în această afacere, sire.

— Asta e tot ce-mi ceri?

Cu greu îi venea să creadă că avea să fie atât de uşor. Deja vedea profiturile pe care le putea obţine de pe urma acestei afaceri. Îi promisese lui Llewellyn cele cinci sute de lire şi avea să i le dea, dar numai când avea să fie sigur că era capabil să i le ia înapoi, împreună cu orice alt profit pe care putea să pună mâna.

Aruncă o privire peste apele lagunei. Era acolo *Golden Bough,* un vas puternic şi războinic. Dacă era în stare să-l adauge flotilei lui, avea să comande în oceanele orientale o forţă pe care puţini o puteau egala. Dacă apărea la Marele Corn al Africii cu aceste două corăbii, în mijlocul războiului de care Schreuder îl asigurase că era dezlănţuit, ce prăzi ar fi putut să fie acolo de cules?

— O să fie onoarea şi plăcerea mea să te ajut, îi zise lui Schreuder. Dă-mi numele mişelului care te-a provocat şi o să am grijă să obţii imediat satisfacţie.

Când Llewellyn veni din nou pe uscat, pentru cină, era însoţit de doi dintre ofiţerii lui şi de o duzină dintre marinari, înarmaţi cu cuţite de abordare şi pistoale. Cumbrae era pe plajă, să-l întâmpine.

— Am punga pe care ţi-am promis-o, dragul meu Christopher. Vino cu mine în modesta mea locuinţă şi bea

un dram cu mine, pentru prietenie iubitoare şi în memoria zilelor de sărbătoare prin care am trecut împreună în vremuri trecute. Dar nu mă prezinţi mai întâi acestor doi distinşi domni?

— Domnul Arnold Fowler, secundul corăbiei mele.

Cei doi bărbaţi dădură din cap unul către altul.

— Şi acesta este al treilea ofiţer, Vincent Winterton, fiul patronului meu, viconte de Winterton.

— Şi, de asemenea, aşa cum am fost informat, un model de perfecţiune la barbut şi o mână dibace cu zarul.

Cumbrae îi zâmbi lui Vincent şi tânărul îşi retrase mâna pe care era pe punctul să i-o ofere.

— Îmi cer scuze, domnule, dar ce vrei să spui cu această remarcă? întrebă Vincent cu răceală.

— Colonelul Schreuder mi-a cerut să-i fiu martor, doar asta. Eşti bun să mă informezi cine e martorul tău?

Llewellyn îl întrerupse rapid.

— Am onoarea să fiu eu martorul domnului Winterton.

— Chiar aşa, atunci avem multe de discutat, dragul meu Christopher. Vă rog să mă urmaţi, dar cum o să discutăm despre afacerile domnului Winterton, ar fi mai bine ca acesta să rămână aici, pe plajă.

Llewellyn îl urmă pe Buzzard în coliba lui şi ocupă scaunul pe care acesta i-l oferi.

Un dram de apa vieţii?

Llewellyn clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. Să trecem la subiect.

— Mereu ai fost nerăbdător şi încăpăţânat.

Buzzard îşi umplu propria cană şi luă o înghiţitură. Plescăi din buze şi-şi şterse mustăţile cu dosul palmei.

— Nu ştii ce pierzi. Ăsta e cel mai bun whisky de pe toate insulele. Dar, uite, asta e pentru tine.

Împinse punga grea pe butoiul care-i servea de masă.

Llewellyn o ridică şi-o cântări gânditor în mână.

Numără-i dacă vrei, îl invită Buzzard. Nu mă deranjează.

Se lăsă pe spate şi privi cu un zâmbet pe faţă, sorbind din cană, cum Llewellyn aranjează pe butoi în stive ordonate monedele de aur.

— Cinci sute sunt şi cincizeci dobânda. Îţi sunt obligat, sire.

Expresia lui Llewellyn se înmuie.

— Este un preţ mic pentru dragoste şi prietenie, Christopher, zise Cumbrae. Dar acum, cealaltă problemă. Aşa cum v-am spus, sunt martorul colonelului Schreuder.

— Şi eu am să fiu martorul domnului Winterton. Llewellyn dădu din cap. Duelistul meu va primi satisfacţia ca Schreuder să-i ceară scuze.

— Ştii foarte bine, Christopher, că omul meu n-o să facă asta. Mi-e teamă că cei doi căţelandri o să trebuiască să se lupte.

— Alegeţi armele, zise Llewellyn.

— Să spunem pistoale de la douăzeci de paşi?

— Noi zicem nu la aşa ceva. Omul meu vrea săbii.

— Atunci trebuie să fim de acord. Când şi unde vreţi?

— Las asta la alegerea voastră. Trebuie să fac reparaţii la greement şi la cocă. Pagubele pe care ni le-a făcut furtuna. Am nevoie de domnul Winterton la bord ca să ajute la asta. Pot să vă sugerez de acum în trei zile, pe plajă, la răsărit?

Buzzard se trase de barbă în timp ce cântări această propunere. Avea nevoie de câteva zile ca să-şi facă aranjamentele pe care le avea în minte. Întârzierea de trei zile se potrivea perfect.

— De acord! zise el, şi Llewellyn se ridică imediat în picioare şi puse punga în buzunarul tunicii.

— Nu vrei să bei ce ţi-am oferit, Christopher? îi sugeră Cumbrae, dar Llewellyn îl refuză din nou.

— Aşa cum am spus, sire, am multe de făcut la bordul corăbiei mele.

Buzzard îl privi cum se îndreaptă spre plajă şi urcă în barcă. În timp ce vâsleau spre locul unde era ancorată *Golden Bough*, Llewellyn şi Winterton avură o discuţie secretă şi serioasă.

— Pe tânărul Winterton îl aşteaptă o surpriză, zise Buzzard. Nu l-a văzut niciodată pe olandez cu o sabie în mână ca să fie de acord atât de uşor cu alegerea armei.

Sorbi hulpav ultimele câteva picături de whisky care-i rămăseseră în cană şi zâmbi din nou.

— O să vedem dacă nu putem să aranjăm o mică surpriză şi pentru Christopher Llewellyn. Trânti cana pe butoi şi strigă: Trimite-l pe domnul Bowles la mine, şi

repede.

Sam Bowles veni slugarnic, încovoindu-şi tot corpul, ca un câine bătut, ca să intre în graţiile căpitanului. Dar ochii îi erau reci şi vicleni.

— Sammy, băiete.

Cumbrae îi trase peste braţ o palmă care înţepă ca o viespe, dar nu deranjă zâmbetul de pe buzele omului.

— Am ceva pentru tine, care ar trebui să fie mult mai pe gustul tău. Ascultă bine.

Sam Bowles se aşeză în faţa lui şi-şi înclină capul ca să nu piardă o vorbă din instrucţiunile lui. De vreo două ori puse o întrebare sau chicoti cu bucurie şi admiraţie când Cumbrae îi dezvălui planurile lui.

— Ţi-ai dorit mereu să comanzi propria corabie, Sammy, flăcăule. Asta e şansa ta. Slujeşte-mă bine, şi o s-o ai. Căpitanul Samuel Bowles. Cum îţi sună?

— Îmi place mult sunetul său puternic, Excelenţa Ta! Sam Bowles făcu o scurtă plecăciune din cap. Şi n-am să te las baltă.

— Asta e sigur! fu Cumbrae de acord. Sau nu şi a doua oară. Fiindcă dacă o faci, o să dansezi un vesel dans marinăresc în timp ce te legeni de verga principală a corăbiei mele.

Malurile erau străjuite de sălcii sălbatice şi arbori verzi de acacia şi acoperite de o mantie de flori galbene. Râul era larg şi adânc şi curgea lent şi verde printre cheiurile

stâncoase. Bancurile de nisip erau la vedere şi, când priviră în jos de pe pantele abrupte ale văii, Sukeena se cutremură şi şopti:

— O, ce creaturi scârboase şi urâte! Cu siguranţă, ăştia sunt chiar dragonii de care am vorbit, nu?

— Chiar aşa, sunt dragoni, fu Hal de acord, uitându-se în jos la crocodilii care stăteau la soare pe plaja albă.

Erau zeci, unii nu cu mult mai mari decât şopârlele şi alţii, brute de lăţimea şi lungimea bărcii unei corăbii, monştri cenuşii masivi care ar fi putut, cu siguranţă, să înghită un om cu totul. Aflaseră cât de feroce erau aceste creaturi la prima lor încercare de-a trece râul, când Billy Rogers fusese prins de unul şi târât sub apă. Nu recuperaseră nimic din corpul lui.

— Mă înfior când mă gândesc să încercăm să trecem din nou, cu creaturile astea încă păzind râul, şopti Sukeena cu tremur în glas.

— Aboli îi cunoaşte din ţara lui de la miazănoapte şi tribul lui ştie cum să se descurce cu ei.

Pe faleza stâncoasă, deasupra râului, unde crocodilii nu puteau să ajungă, stivuiră grămezile de carne de eland, care deja începuseră să miroasă urât în soarele fierbinte. Apoi, Hal trimise câţiva oameni să caute pe jos în pădure buşteni care să plutească bine pe apă.

Sub îndrumarea lui Ned Tyler, îi tăiară cu cuţitele de abordare, deşi lui Hal nu-i plăcea deloc să vadă muchiile de oţel fin distrus şi ciobit. Când asta fu gata, Althuda, cu

ajutorul Sukeenei, tăie atent pieile umede de cland în frânghii lungi şi tari, de grosimea degetului ei mic.

Aboli căută speciile de arbori de care avea nevoie şi apoi tăie beţe suple şi scurte din ramurile lor şi cără snopii spre locul unde lucrau ceilalţi.

Uriaşul Daniel îl ajută să ascută la ambele capete, în vârfuri de lance, aceste bucăţi de lemn verde scurte şi rezistente şi să le călească în foc. Apoi, folosind ca şablon un buştean cu circumferinţa potrivită, cei doi bărbaţi puternici îndoiră fiecare băţ în jurul buşteanului, până când se formă un cerc, cu vârfurile ascuţite suprapuse. Cât le ţinură în loc, Hal legă capetele unul de altul cu fâşii de piele jupuită de pe cland. Când ei slăbeau prudent tensionarea, beţele ondulate rămâneau ca nişte resorturi de oţel de la o închizătoare de muschetă, gata să zboare când fâşia care le ţinea era tăiată.

Până la apusul soarelui terminară o mulţime de astfel de capcane.

Învăţaseră de la păţania cu familia de lei, şi în acea seară arborară picioarele de eland sus, de ramurile unuia dintre cei mai înalţi copaci care creşteau de-a lungul malurilor râului larg. Îşi construiră îngrăditura mult în aval de locul unde ascunseseră carnea şi se asigurară că pereţii erau din buşteni robuşti şi intrarea era blocată cu ramuri spinoase de acacia proaspăt tăiate.

Deşi dormiră puţin în acea noapte, stând întinşi şi ascultând hienele şi şacalii urlând şi învârtindu-se sub

copacul de care spânzura carnea, leii nu le mai făcură probleme.

În zori ieşiră din îngrăditură, ca să continue pregătirile pentru trecerea râului.

Ned Tyler încheie construcţia plutei prin legarea parilor unul de altul cu frânghiile din piele.

— Ăsta e un vas şubred, zise Sukeena şi îl privi cu îndoială.

— Unul dintre dragonii ăştia mari din râu ar putea s-o răstoarne cu o simplă mişcare de coadă.

— De-asta Aboli le-a pregătit capcane.

Se duseră înapoi pe pantă, spre locul unde Althuda şi Zwaantie îl ajutau pe Aboli să împacheteze cerculeţele de lemn verde cu un înveliş gros de carne de cland pe jumătate putrezită.

— Crocodilul n-o să poată să-şi mestece hrana, explică Aboli în timp ce lucra. Fiecare dintre bucăţile astea de carne are mărimea potrivită pentru ca unul dintre monştri s-o înghită întreagă.

Când toate momelile fură pregătite, le cărară jos, pe malul apei. Pe măsură ce se apropiau de malul de nisip, unde grozavii saurieni zăceau ca nişte buşteni nemişcaţi, strigau bătând din palme şi trăgând cu muschetele, creând o agitaţie care le alarmă chiar şi pe aceste fiare uriaşe.

Acestea îşi ridicară trupurile masive pe picioarele scurte şi butucănoase şi se îndreptară greoi spre adăpostul elementului lor natural, lunecând în bulboanele verzi şi

adânci cu stropi mari şi făcând valuri care se sparseră de malul celălalt. De îndată ce malul de nisip se goli, oamenii se grăbiră să plaseze bucăţi de carne împuţită de-a lungul apei. Apoi urcară în grabă, înapoi la femeile care aşteptau în siguranţă, pe faleza înaltă de deasupra râului.

După un timp, văzură ochii mari ai crocodililor începând să iasă la suprafaţa apei, apoi să se îndrepte încet spre mal.

— Sunt nişte fiare laşe şi ticăloase, zise Aboli cu ură în voce şi repulsie în expresie. Dar în curând, când o să simtă miros de carne, lăcomia o să-i facă să-şi depăşească frica.

În timp ce vorbea, una dintre reptilele cele mai mari se ridică şi merse împleticit, cu prudenţă, pe malul de nisip, cu coada masivă arând o brazdă în spate. Dintr-odată, cu o *viteză* şi o agilitate surprinzătoare, se repezi înainte şi luă una dintre bucăţile de carne de cland. Deschise larg fălcile, încordându-se să înghită. De pe faleză, ei priveau cu uimire cum imensa bucată de carne aluneca în jos în gura lui, bombându-i solzii albi şi moi de pe exteriorul gâtului. Se întoarse şi se grăbi înapoi în apă, dar imediat o altă reptilă solzoasă apăru şi înghiţi momeala. Urmă o încăierare generală a trupurilor lungi şi lunecoase, strălucind ude în soare, care şuierară şi plesniră şi se prăbuşiră unele peste altele luptându-se pentru carne.

De îndată ce momelile fură înghiţite, câţiva crocodili se aruncară în apă stropind, dar mulţi se aşezară la loc pe nisipul încălzit de soare de unde fuseseră deranjaţi.

Se aşternu din nou pacea peste mal, iar pescăruşii ţâşniră şi plutiră deasupra apelor verzi. Un hipopotam mare cenuşiu scoase capul în partea cealaltă a apei şi dădu frâu liber unui mormăit răguşit ca un hohot de râs. Femelele stăteau în jurul lui, cu spatele ca o grămadă de bolovani negri lucioşi.

— Planul tău n-a funcţionat, zise Sabah în olandeză. Crocodilii sunt nevătămaţi şi gata să atace pe oricine s-ar apropia de apă.

— Ai răbdare, Sabah, zise Aboli. Durează puţin până când sucurile din stomacul lor să digere. Dar când o s-o facă, beţele o să sară, o să se deschidă şi vârfurile ascuţite o să le străpungă măruntaiele şi o să le rănească organele vitale.

Nici nu termină bine de vorbit, când una dintre reptilele cele mai mari, prima care luase momeala, scoase brusc un răcnet furtunos şi se arcui pe spate, până când coada ca o creastă de cocoş îi flutură peste cap. Răcni din nou şi se răsuci, înfigându-şi fălcile puternice în partea laterală a propriului trup, colţii galbeni ascuţiţi rupând din solzii tari, smulgând bucăţi din propria carne.

— Ia uite acolo! sări Aboli în picioare şi arătă. Vârful ascuţit al băţului i-a ieşit prin burtă.

Văzură vârful băţului de lemn verde înnegrit în foc ieşind prin pielea solzoasă.

În timp ce masculul de crocodil se zvârcolea şi şuiera în hidoasele chinuri ale morţii, o a doua reptilă începu să se

zbată în convulsii uriaşe şi apoi alta, şi alta, până când apa se transformă într-o spumă albă, iar cumplitele lor strigăte şi răcnete îndurerate îşi găsiră ecoul de-a lungul falezelor râului, speriind uliii şi vulturii în cuiburile lor de pe stâncile înalte.

— Bravo, Aboli! Ne-ai deschis drumul.

Hal sări în picioare.

— Da! Putem să trecem acum, fu Aboli de acord. Dar repede şi fără să zăbovim în apă sau aproape de mal, fiindcă s-ar putea să mai fie niscai *ngwenya* care n-au simţit suliţe în burţi.

Ţinură seama de sfatul lui. Ridicând pluta improvizată între ei, se repeziră spre mal şi, de îndată ce pluti, aruncară la bord coşurile cu provizii, desagii şi sacii cu praf de puşcă, apoi le urcară iute pe ambarcaţiunea fragilă pe cele două femei şi pe micul Bobby. Bărbaţii se dezbrăcară şi împinseră ambarcaţiunea prin curentul lent. De îndată ce ajunseră pe partea cealaltă, luară bunurile în grabă şi alergară în sus, pe panta stâncoasă, până când se îndepărtară de malul râului.

Acolo, deasupra apei, putură să se îmbrăţişeze râzând şi felicitându-se.

Campară acolo în acea noapte, iar în zori Aboli îl întrebă pe Hal:

— Cât de departe e acum Laguna Elefantului?

Hal desfăşură harta şi îi arătă unde presupunea că se aflau.

— Uite, suntem la cinci leghe de apele interioare ale litoralului şi la nu mai mult de cincizeci de leghe de lagună. Dacă nu mai dăm peste vreun râu la fel de mare ca acesta, ar trebui să ajungem acolo în cel mult cinci zile de mers susţinut.

— Atunci să mergem, zise Aboli, trezind restul grupului epuizat.

La îndemnul lui, îşi luară poverile şi, cu razele soarelui în creştere arzându-le din plin feţele, se aşezară din nou în ordinea de mers pe care o menţinuseră pe tot parcursul lungii călătorii.

Cele patru bărci de pe *Golden Bough* erau pline cu marinari care vâsleau spre uscat în ceasul întunecat dinainte de ivirea zorilor. Câte un om stătea la prora fiecărei bărci şi ţinea un felinar ca să lumineze drumul, şi reflexiile dansau precum licuricii pe suprafaţa liniştită şi neagră a lagunei.

— Llewellyn aduce la ţărm jumătate din echipaj! rosti fericit Buzzard, privind mica flotă care se îndrepta spre plajă.

— Se teme de trădare, râse Sam Bowles încântat. Deci, vine în forţă.

— Ce oaspete mojic, să ne suspecteze de josnicie! Buzzard clătină din cap cu tristeţe. Merită orice îi rezervă soarta.

— Şi-a înjumătăţit forţele. Sunt cel puţin cincizeci de

oameni în bărcile astea, estimă Sam. Ne uşurează misiunea. De-aici ar trebui să urmeze doar cale uşoară şi vânt din pupa.

— Să sperăm, mormăi Buzzard. Mă duc să-i întâmpin pe oaspeţi. Ţine minte, semnalul e o rachetă chinezească roşie. Aşteaptă până o vezi arzând.

— Da, căpitane! îşi ciocni Sam Bowles fruntea şi se retrase în umbră.

Cumbrae înaintă cu paşi mari pe nisip ca să întâmpine barca de la conducere. Când aceasta ajunse pe plajă, el văzu în lumina lămpii că Llewellyn şi Vincent Winterton stăteau împreună la pupa. Vincent purta o mantie neagră de lână împotriva frigului din zori, dar capul îi era descoperit. Îşi legase părul într-o coadă groasă pe spate. Îl urmă pe căpitanul lui la ţărm.

— Bună dimineaţa, domnilor, salută Cumbrae. Vă felicit pentru punctualitate.

Llewellyn salută din cap.

— Domnul Winterton e gata să înceapă.

Buzzard îşi mângâie barba.

— Îl aşteptăm pe colonelul Schreuder. Pe aici, vă rog.

Merseră alături de-a lungul plajei, cu marinarii din bărci urmându-i într-o coloană ordonată.

— E neobişnuit ca o asemenea mulţime de golani să asiste la o chestiune de onoare, remarcă el.

— Aici, dincolo de Ecuator, nu există decât câteva convenţii, dar una e să-ţi păstrezi spatele bine acoperit,

replică Llewellyn.

— Te cred. Cumbrae chicoti. Dar ca să-mi demonstrez buna-credinţă, n-am să-mi chem şi eu băieţii să ni se alăture. Sunt neînarmat.

Îşi arătă mâinile, apoi deschise tunica în faţă, ca să demonstreze asta. La spate, ascuns în centură, avea unul dintre ultramodernele pistoale confecţionate de Fallon în Glasgow. Era o invenţie minunată, dar prohibitiv de scumpă, acesta fiind principalul motiv pentru care nu era folosită pe scară mai largă.

La apăsarea pe trăgaci, roata cu arc de blocare se învârtea şi percutorul de pirită de fier trimitea o ploaie de scântei în jgheab, pentru a detona încărcătura. Arma costa mai bine de douăzeci de lire sterline, dar îşi merita preţul fiindcă n-avea fitil aprins, ca să-şi trădeze prezenţa.

— Pentru a-ţi demonstra propria bună-credinţă, dragul meu Christopher, ai avea amabilitatea să-ţi ţii oamenii lângă tine şi sub controlul tău direct?

La scurtă distanţă de plajă, ajunseră într-o zonă cu nisip nivelat şi cu un careu izolat. În fiecare din cele patru colţuri era aşezat câte un butoi de apă.

Douăzeci de paşi de fiecare parte, îi zise Cumbrae lui Llewellyn. E suficient spaţiu de manevră în care să se desfăşoare omul tău?

Winterton verifică pătratul, apoi dădu scurt din cap.

— E destul de bine pentru noi, vorbi Llewellyn pentru el.

— Avem ceva de aşteptat până se luminează, zise

Cumbrae. Bucătarul meu a pregătit un mic dejun cu biscuiţi fierbinţi şi vin cu mirodenii. Mi te alături?

— Mulţumesc, domnule. O cupă de vin ar fi binevenită.

Un servitor le aduse cupe aburinde şi Cumbrae zise:

— Îmi cer iertare, o să mă ocup de duelistul meu.

Făcu o plecăciune şi urcă pe cărarea dintre copaci, revenind câteva minute mai târziu cu colonelul Schreuder.

Rămaseră împreună de partea cealaltă a careului împrejmuit, vorbind în linişte. Într-un final, Cumbrae se uită la cer, îi zise ceva lui Schreuder, apoi dădu din cap şi reveni unde aşteptau Llewellyn şi Vincent.

— Cred că lumina e destul de bună acum. Sunteţi de acord, domnilor? Putem începe.

Llewellyn dădu din cap.

— Duelistul meu îşi oferă arma pentru examinare, zise Cumbrae şi-i întinse sabia Neptun cu mânerul înainte.

Llewellyn o luă şi ţinu lama încrustată cu aur în lumina dimineţii.

— Luxoasă operă, murmură el cu dispreţ. Femeile astea goale n-ar fi nelalocul lor într-un bordel. Atinse gravurile aurite ale nimfelor de mare. Dar cel puţin vârful nu e otrăvit şi lungimea lamei se potriveşte cu cea a duelistului meu.

Ţinu cele două săbii alături, ca să le compare, apoi îi dădu lui Cumbrae sabia lui Vincent pentru inspecţie.

— Bună potrivire, fu el de acord şi i-o dădu înapoi.

— Runde de cinci minute şi primul sânge? întrebă Llewellyn, trăgându-şi ceasul de aur din buzunarul vestei.

— Mă tem că nu putem fi de acord cu asta, zise Cumbrae şi scutură din cap. Omul meu vrea să lupte fără pauză, până când unul din ei cere îndurare sau e mort.

— Pentru Dumnezeu! izbucni Llewellyn. Regulile astea sunt criminale.

— Dacă omul tău se pişă pe el ca un căţeluş, atunci n-ar trebui să viseze să urle cu lupii.

Cumbrae ridică din umeri.

— Sunt de acord! interveni Vincent. O să luptăm până la moarte, dacă aşa vrea olandezul.

— Da, domnule, exact aşa vrea, îl asigură Cumbrae. Suntem gata să începem când sunteţi şi voi. Vrei să dai semnalul, căpitane Llewellyn?

Buzzard se întoarse şi, în câteva fraze concise, îi explică regulile lui Schreuder, care dădu din cap şi se strecură pe sub frânghia împrejmuirii. Purta o cămaşă subţire deschisă la gât, aşa că era clar că n-avea nicio armură pe sub aceasta. În mod tradiţional, bumbacul alb strălucitor oferea adversarului o ţintă bună şi punea în evidenţă sângele după o lovitură.

Pe partea opusă a careului, Vincent îşi slăbi legăturile mantiei şi o lăsă să cadă în nisip. Şi el purta o cămaşă albă. Cu sabia în mână, trecu uşor peste frânghia împrejmuirii şi îl înfruntă pe Schreuder pe nisipul plajei. Cei doi bărbaţi începură o serie de lovituri de antrenament şi atacuri care le făcură lamele să şuiere şi să sclipească în lumina zorilor.

— Eşti gata, colonele Schreuder?

După câteva minute, Llewellyn strigă de pe linia de margine, ridicând o eşarfă de mătase roşie.

— Gata!

— Eşti gata, domnule Winterton?

— Gata!

Llewellyn lăsă eşarfa în jos şi dinspre marinarii de pe *Gull,* din celălalt capăt al careului, se auzi un murmur. Cei doi spadasini îşi dădură târcoale, apropiindu-şi cu grijă lamele întinse şi vârfurile lor se învârtiră în cerc şi se înclinară.

Dintr-odată, Vincent sări înainte şi făcu o fentă spre gâtul lui Schreuder, dar Schreuder pară cu uşurinţă şi-i blocă lama. Pentru un lung moment, se încordară în tăcere, cu ochii în ochii celuilalt. Poate că Vincent văzu moartea în privirea implacabilă a celuilalt bărbat şi simţi oţelul la încheietura mâinii, fiindcă se desprinse primul. Când se retrase, Schreuder veni după el cu o serie de riposte fulgerătoare, care făcură ca lama să-i licărească şi să sclipească ca o rază de soare. Fu o etalare orbitoare ce-l împinse pe Vincent, care se retrăgea şi para disperat, într-unul dintre butoaiele de apă ce marca un colţ al careului. Ţintuit acolo, era la mila lui Schreuder. Acesta îşi întrerupse brusc asaltul, îi întoarse spatele cu dispreţ mai tânărului bărbat şi se duse înapoi, cu paşi mari, în centru. Acolo se puse din nou în gardă şi, cu lama pregătită, îl aşteptă pe Vincent să atace din nou.

Toţi spectatorii, cu excepţia lui Cumbrae, erau uimiţi de

virtuozitatea olandezului. Vincent Winterton era un spadasin cu abilităţi superioare, dar fusese silit să facă apel la tot talentul lui ca să supravieţuiască acestui afurisit prim atac. În inima lui, Llewellyn îşi dădu seama că Vincent supravieţuise nu datorită talentului său, ci fiindcă aşa dorise Schreuder. Deja tânărul englez fusese atins de trei ori, două tăieturi uşoare pe piept şi o altă rană, mai adâncă, în partea de sus a braţului stâng. Cămaşa îi era tăiată în trei locuri şi se înroşea şi se îmbiba pe măsură ce rănile începeau să sângereze abundent.

Vincent se uită în jos la acestea şi expresia lui oglindi disperarea pe care o simţea conştientizând că nu era un adversar pe măsura olandezului. Înălţă capul şi privi spre locul unde Schreuder îl aştepta, într-o poziţie clasică şi arogantă, cu expresia gravă şi concentrată, studiindu-şi adversarul pe deasupra vârfului sabiei Neptun.

Vincent îşi îndreptă şira spinării şi se puse în gardă, încercând să zâmbească nepăsător, oţelindu-se să înainteze spre moarte sigură. Asprii marinari care priveau ar fi hămăit şi ar fi urlat la un spectacol de chinuire a taurului sau la o luptă de cocoşi, dar chiar şi ei tăcuseră, uimiţi de cumplita tragedie în desfăşurare.

Llewellyn nu putea îngădui să se întâmple una ca asta.

— Opreşte! strigă el şi sări peste funie.

Se duse cu paşi mari între cei doi oameni, cu mâna dreaptă ridicată.

— Colonele Schreuder! Ne-ai oferit toate motivele să-ţi

admirăm calităţile de spadasin. L-ai făcut să sângereze.

Nu ne dai un motiv bun să te respectăm, declarând că onoarea îţi e satisfăcută?

— Lasă-l pe laşul de englez să-mi ceară scuze în faţa tuturor celor prezenţi, iar apoi voi fi satisfăcut, zise Schreuder, iar Llewellyn se întoarse către Vincent.

— Vrei să faci ce-ţi solicită colonelul? Te rog, Vincent, de dragul meu şi pentru obligaţia pe care mi-am asumat-o în faţa tatălui tău.

Chipul lui Vincent era palid de moarte, dar sângele care îi păta cămaşa era roşu strălucitor, înflorit ca trandafirii de iunie în tufă.

— Colonelul Schreuder m-a numit laş în acest moment. Iartă-mă, căpitane, dar ştii că nu pot să fiu de acord cu aşa ceva.

Llewellyn îl privi cu tristeţe pe tânărul lui protejat.

— Vrea să te omoare, Vincent. E păcat să se risipească o frumoasă viaţă tânără.

— Şi eu am de gând să-l omor.

Vincent reuşi să zâmbească acum, că se hotărâse. Era un zâmbet vesel, nesăbuit.

— Te rog să stai deoparte, căpitane.

Neajutorat, Llewellyn se întoarse pe margine.

— În gardă, domnule! strigă Vincent şi atacă, în timp ce nisipul alb îi ţâşni de sub cizme, trăgând şi parând pentru a-şi apăra viaţa.

Sabia Neptun era un zid impenetrabil de oţel înaintea

lui, întâmpinându-i şi respingându-i propria lamă cu o uşurinţă care făcea ca toate eforturile lui curajoase să semene cu acelea ale unui copil. Expresia gravă a lui Schreuder nu dădea niciodată greş, şi când în cele din urmă Vincent se retrase, gâfâind şi icnind, cu sudoarea diluându-i sângele care se scurgea roz, fu rănit de încă două ori. În ochii lui era o disperare neagră.

Acum, în sfârşit, marinarii de pe *Golden Bough* îşi regăsiră vocile.

— Cruţă-l! Măi, cap de brânză! Criminal-sângeros! urlară ei. Şanse egale, omule. Lasă flăcăul să trăiască!

„N-o să aibă parte de milă de la colonelul Cornelius, îşi zise Cumbrae zâmbind. Dar zgomotul pe care-l fac are să-l ajute pe Sam să-şi facă treaba”.

Aruncă o privire peste lagună, unde *Golden Bough* era pe canal. Toţi oamenii de la bord se înghesuiseră de-a lungul balustradei apropiate, mijindu-şi ochii să prindă ceva din duel. Chiar şi cartul din vârful principal îşi aţintise ocheanul spre plajă. Niciunul nu remarca bărcile care se apropiau în viteză din mijlocul mangrovelor de pe malul celălalt. Îl recunoscu pe Sam Bowles în barca de la conducere, care trecea pe lângă *Golden Bough* şi era ascuns vederii lui de coca corăbiei.

„Sfântă Fecioară, Sam o s-o ia fără să tragă un foc!”, se gândi Cumbrae triumfător, şi se uită înapoi la arenă.

— Rândul tău a trecut, domnule, zise Schreuder liniştit. Acum e al meu. În gardă, te rog.

Cu trei paşi rapizi acoperi golul care îi separa. Bărbatul mai tânăr făcu cunoştinţă cu prima lui împungere, iar apoi cu a doua cu o parare înaltă şi blocare, dar lama sabiei Neptun fu înşelătoare şi evazivă ca o cobră înfuriată. Părea că-l hipnotizase cu dansul ei strălucitor de moarte şi, repezindu-se şi lovind, îl forţă să cedeze încet teren. De fiecare dată când para şi se retrăgea, îşi pierdea poziţia şi echilibrul.

Apoi, brusc, Schreuder execută o lovitură cum puţini spadasini ar fi îndrăznit să încerce în afara câmpului de antrenament. Prinse ambele lame în clasicul angajament prelungit, rotind cele două săbii împreună, astfel încât marginile de oţel scârţâiră strident cu un sunet care zgârie nervii spectatorilor. Odată executat, nimeni nu îndrăzni să întrerupă angajamentul, fiindcă pentru a face asta trebuia să găsească o deschidere. Cele două săbii se învârtiră într-un strălucitor cerc mortal. Deveni un proces de forţă şi rezistenţă. Braţul lui Vincent se făcu ca de plumb şi sudoarea îi picură de pe bărbie. Ochii îi erau disperaţi şi încheietura mâinii începu să-i tremure şi să se îndoaie de efort.

Apoi Schreuder îngheţă cercul fatal. Nu se dădu deoparte, ci pur şi simplu prinse sabia lui Vincent într-o menghină de oţel. Era o demonstraţie de atâta forţă şi control, că şi Cumbrae rămase cu gura căscată de uimire.

Pentru o clipă, duelişti rămaseră nemişcaţi, apoi Schreuder începu încet să forţeze ambele vârfuri, până

ajunseră să fie ţintite spre cer la întreaga întindere a braţelor lor.

Vincent era neajutorat. Încercă să ţină cealaltă lamă, dar braţul începu să-i tremure. Îşi muşcă limba de efort până când o pată de sânge îi apăru în colţul gurii.

Nu putea să mai dureze mult, şi Llewellyn strigă disperat văzând că tânărul atinsese ultimele limite ale sale de forţă şi rezistenţă.

— Opreşte-te, Vincent! N-are rost.

Vincent conteni. Îşi eliberă braţul drept pe toată întinderea de deasupra capului şi pieptul i se deschise larg.

— Ha! strigă Schreuder şi mişcarea lui fu rapidă ca eliberarea unei săgeţi dintr-o arbaletă.

Îşi conduse vârful un inci mai jos de sternul lui Vincent, trecându-l prin trupul lui şi ieşind o jumătate de metru prin spate. Pentru un lung moment, Vincent îngheţă ca o siluetă sculptată dintr-un bloc de marmură.

Apoi picioarele i se topiră sub el şi se răsturnă pe nisip.

— Criminalule! strigă Llewellyn.

Ţâşni în careu şi îngenunche lângă tânărul muribund. Îl luă în braţe şi se uită din nou în sus la Schreuder.

— Criminal sângeros! strigă el din nou.

— Trebuie să iau asta ca pe o cerere.

Cumbrae zâmbi şi veni în spatele bărbatului îngenuncheat.

— Şi sunt fericit să-ţi fac pe plac, vere! zise el şi scoase de la spate pistolul.

Îi înfipse ţeava în ceafa lui Llewellyn şi apăsă pe trăgaci. Se produse un pâlpâit strălucitor de scântei şi apoi pistolul urlă şi sări în pumnul lui Buzzard. De atât de aproape, încărcătura de plumb trecu uşor prin craniul lui Llewellyn şi-i zbură jumătate din faţă, în zdrenţe roşii. Se prăbuşi în faţă, cu trupul lui Vincent încă în braţe.

Buzzard privi rapid înjur şi văzu că racheta roşie se ridica deja din dumbrava întunecată, lăsând un fuior de fum argintiu pe fragilul albastru al cerului de dimineaţa devreme, semnalul către Sam Bowles şi grupul acestuia din bărci să ia cu asalt punţile lui *Golden Bough.*

Între timp, deasupra plajei, tunarii ascunşi printre copaci traseră deoparte ramurile care le acopereau culevrinele. Buzzard amplasase el însuşi bateria şi o gândise să acopere toată partea opusă a careulului, unde marinarii de pe *Golden Bough* stăteau pe patru rânduri. Culevrinele ţinteau grupul şi fiecare era umplută cu o încărcătură completă de mitralii.

Chiar dacă n-avuseseră cunoştinţă de bateria ascunsă, marinarii de pe *Golden Bough* îşi reveniră rapid din şocul de a-şi vedea ofiţerii sacrificaţi ca la abator înaintea ochilor lor îngroziţi. Un zumzet de furie şi strigăte sălbatice de indignare se ridicară în mijlocul lor, dar nu exista niciun ofiţer care să le dea ordine şi, deşi traseră spadele, ezitară şi şovăiră instinctiv.

Buzzard îl prinse de braţul liber pe colonelul Schreuder şi-i râse în ureche.

— Haide! Grăbeşte-te! Spală putina!

Îl târî din ringul delimitat cu sfoară.

— Pentru Dumnezeu, l-ai ucis pe Llewellyn! protestă Schreuder. Era uluit de acest fapt. Era neînarmat! Lipsit de apărare!

— O să dezbatem mai târziu subtilităţile, promise Cumbrae şi ridică un picior încălţat, agăţă glezna lui Schreuder, împingându-l în acelaşi timp în faţă.

Cei doi bărbaţi se întinseră cu capul înainte în şanţul pe care Cumbrae îl săpase special în acest scop, chiar când marinarii de pe *Golden Bough* treceau printre funiile ringului din spatele lor.

— Ce faci? urlă Schreuder. Dă-mi drumul imediat.

— Îţi salvez viaţa, idiot flecar, îi strigă Cumbrae în ureche, şi-i ţinu capul în jos sub buza şanţului, când prima salvă de foc de mitralii tună din crâng şi mătură plaja.

Buzzard calculase distanţa cu grijă, astfel încât împuşcăturile se răspândiră în cel mai mortal arc. Prinseră precis falanga de marinari, greblară nisipul de pe plajă într-o furtună albă, orbitoare, şi se duseră să răscolească precum o furtună suprafaţa lagunei liniştite.

Cei mai mulţi dintre oamenii de pe *Golden Bough* fură doborâţi imediat, dar câţiva rămaseră în picioare, năuci şi uimiţi, clătinându-se ca beţivii de la răni şi de la haosul creat de proiectile şi de suflul exploziilor.

Cumbrae îşi luă sabia de pe fundul gropii, unde o îngropase sub un strat subţire de nisip, şi sări în picioare. Se repezi spre aceşti câţiva supravieţuitori ţinând sabia în

ambele mâini. Îi tăie dibaci capul de pe trunchi primului om din calea lui, chiar când marinarii săi veneau să atace din fumul de tun, strigând ca demonii şi fluturând cuţitele de abordare.

Căzură asupra grupului decimat de pe mal şi-l hăcuiră, chiar şi când Cumbrae strigă:

— Destul! înduraţi-vă de cel care ţipă!

Ei nu dădură nicio atenţie ordinului lui şi răsuciră cuţitele până când picăturile de sânge îi udară până-n coate şi le pătară feţele rânjitoare.

Cumbrae trebui să se pună pe ei cu pumnii şi cu latul sabiei.

— Ajunge! Avem nevoie de oameni ca să navigăm cu *Golden Bough.* Cruţaţi-mi o duzină, bandiţi sângeroşi!

Îi dădură mai puţini decât ceruse. Când măcelul se încheie, mai erau acolo doar nouă, cu gleznele şi încheieturile mâinilor legate şi culcaţi pe burtă în nisip precum porcii puşi la îngrăşat în piaţă.

— După mine! urlă Buzzard din nou şi-şi conduse echipajul în alergare pe plajă, spre locul unde fuseseră lăsate bărcile de pe *Golden Bough.*

Se îngrămădiră în ele şi apucară vâslele. Cu Cumbrae răcnind la prora ca un animal rănit, traseră lângă corabie, se prinseră de părţi şi roiră în sus, spre punte, cu cuţitul de abordare scos şi pistoalele armate. Acolo ajutorul nu era necesar. Oamenii lui Sam Bowles luaseră *Golden Bough* prin surprindere şi prin asalt. Puntea era alunecoasă de

sânge şi cadavrele erau împrăştiate de-a lungul acesteia şi ghemuite în saborduri. Sub teugă, un mic grup de oameni de-ai lui Llewellyn nu se dădeau bătuţi, cu disperare, înconjuraţi de grupul de atac al lui Sam, dar când îi văzură pe Buzzard şi echipa lui luând cu asalt puntea, aruncară cuţitele. Cei câţiva care ştiau să înoate alergară la bordajul corăbiei şi se scufundară în lagună, în timp ce ceilalţi căzură în genunchi şi cerură îndurare.

— Cruţă-i, domnule Bowles, strigă Cumbrae. Am nevoie de marinari!

Nu aşteptă să-şi vadă ordinele ascultate, ci smulse o muschetă din mâinile omului de lângă el şi fugi la balustradă. Marinarii care scăpaseră se luptau cu apa printre mangrove. Ţinti atent spre capul unuia, al cărui scalp roz se arăta prin părul cărunt umed. Fu o lovitură norocoasă şi bărbatul îşi ridică în grabă ambele mâini şi se scufundă, lăsând la suprafaţă o pată roz.

Oamenii din jurul lui Cumbrae strigară cu bucurie şi se alăturară distracţiei, aşteptându-şi ţintele şi punând pariuri pe ochirea fără greş.

— Cine-mi dă cinci şilingi pe tâlharul blond cu coadă?

Traseră în oamenii care înotau ca raţele rănite.

Sam Bowles veni rânjind şi făcând reverenţe, ca să-l întâlnească pe Cumbrae.

— Corabia îţi aparţine, Excelenţa Ta.

— Foarte bine, domnule Bowles.

Cumbrae îi trase o lovitură puternică de felicitare, că

aproape îl dărâmă de pe picioare.

— Cu siguranţă unii sunt ascunşi sub punte. Scoate-i! încearcă să-i iei în viaţă. Coboară o barcă la apă şi trage-i şi pe ăştia afară!

Arătă spre puţinii supravieţuitori care încă stropeau şi înotau spre mangrove.

— Mă duc jos, în cabina lui Llewellyn, să găsesc documentele corăbiei. Strigă-mă când ai toţi prizonierii legaţi în mijlocul punţii superioare a corăbiei.

Lovi cu piciorul ca să deschidă uşa încuiată a cabinei lui Llewellyn şi se uită înăuntru. Era frumos mobilat, cu mobilier sculptat şi lustruit şi draperii de catifea fină.

În masa de scris găsi cheile de la seiful de fier care era fixat de punte sub patul confortabil. De îndată ce-l deschise, recunoscu punga pe care i-o dăduse lui Llewellyn.

— Îţi sunt tare recunoscător, Christopher. Tu n-o să mai ai nevoie de asta unde te duci, murmură el, strecurând-o în buzunar.

Sub aceasta, era şi o a doua pungă, pe care o scoase pe birou. Vărsă monedele de aur pe masă.

— Două sute şaisprezece lire sterline, cinci şilingi şi doi peni, numără.

— Ăştia o să fie banii pentru mersul corăbiei. Cam puţini, dar sunt recunoscător pentru orice contribuţie.

Apoi ochii îi scăpărară când observă o casetă de lemn pe fundul cufărului. O scoase şi inspectă numele sculptat în

capac. „On.[8] Vincent Winterton”. Caseta era încuiată, dar cedă uşor în faţa lamei pumnalului. Zâmbi când văzu ce conţine şi îşi trecu degetele printre monede.

„Fără îndoială că aici sunt pierderile la jocurile de noroc ale bunului colonel Schreuder, dar el nu trebuie să mai fie tentat să le parieze. Am să am eu grijă de ele pentru el”.

Îşi turnă o cană de coniac franţuzesc din rezerva căpitanului şi se aşeză la birou, ca să răsfoiască registrele şi documentele corăbiei. Jurnalul de bord avea să constituie o lectură interesantă mai târziu. Îl puse deoparte. Aruncă o privire pe o scrisoare de acord de parteneriat cu lordul Winterton care, se părea, deţinea *Golden Bough.*

„Acum gata, Domnia Voastră”. Rânji. „Îmi pare rău să vă informez, dar acum e a mea”.

Evidenţa mărfii fu dezamăgitoare. *Golden Bough* transporta în cea mai mare parte bunuri comerciale ieftine, cuţite şi topoare, pânză, mărgele şi inele de cupru. Totuşi, în calele sale mai erau şi cinci sute de muschete şi un depozit bun de pulbere neagră.

„Aoleu! Deci aveai de gând să faci un pic de contrabandă cu arme. Ruşine să-ţi fie, dragul meu Christopher”. Ţâţâi dezaprobator. „O să trebuiască să găsim ceva mai bun să-i umplem calele la cursa de întoarcere”, îşi promise şi trase o duşcă de coniac.

Continuă sortarea celorlalte documente.

Era şi o a doua scrisoare de la Winterton, un acord de

[8] Onorabilul (prescurtare) (n.tr.).

comisionare lui *Golden Bough* drept corabie de război în serviciul Părintelui John şi o scrisoare înfloritǎ de prezentare către el semnată de cancelarul Angliei, conte de Clarendon, sub Marele Sigiliu, recomandându-l pe Christopher Llewellyn către conducătorul Etiopiei în termeni elogioşi.

„A! Asta are o valoare mai mare. Cu unele mici modificări de nume, chiar mi-ar plăcea!”

O plie atent şi puse la loc în seif caseta, pungile, registrele şi documentele şi-şi atârnă cheia de o panglică în jurul gâtului. În timp ce termină restul de coniac, medită la cursul acţiunilor care i se deschideau acum în faţă.

Acest război din Marele Corn îl intriga. În curând, vânturile comerciale dinspre sud-est aveau să înceapă să înflorească de-a lungul oceanului Indiilor. Pe aripile lor binevoitoare, marele mogul avea să-şi trimită dhow-urile încărcate cu trupe şi comori din imperiul său de pe continentul Indiei şi Indiei îndepărtate către depozitele lui de pe coasta africană. Acolo avea să fie şi pelerinajul anual al credincioşilor Islamului, profitând de acelaşi vânt bun ca să navigheze spre Marea Arabiei în călătoria lor către locul de naştere al Profetului lui Dumnezeu. Potentaţi şi prinţi, viziri şi negustori bogaţi din fiecare colţ al Orientului aveau să care cu ei asemenea bogăţii cum el putea doar să ghicească, ca să depună ofrande în moscheile sfinte din Meca şi Medina.

Cumbrae îşi permise câteva minute să viseze la rubine sânge de porumbel şi safire albăstrea de mărimea

pumnului său şi lingouri de argint şi aur cât să le cari pe elefant.

„Cu *Gull* şi *Golden Bough* navigând împreună, niciun prinţ păgân negru n-are să fie capabil să mă refuze. O să-mi umplu calele cu cele mai bune dintre astea. Nimica toată de comoară a lui Franky Courtney păleşte pe lângă o aşa abundenţă”, se consolă el.

Încă îl rodea că nu era în stare să găsească ascunzătoarea lui Franky, şi se încruntă.

„Când am să plec din laguna asta, am să las oasele lui Jiri şi ale celorlalţi arabi mincinoşi ca semne care să-mi marcheze trecerea”, îşi promise el.

Sam Bowles îi întrerupse şirul gândurilor băgând capul în cabină.

— Mă rog de iertare, Excelenţa Ta, am prins toţi prizonierii. Victoria a fost completă. Niciunul n-a scăpat.

Buzzard se ridică în picioare, bucuros să fie distras de la aceste regrete neplăcute.

— Atunci să vedem ce mi-ai adus.

Prizonierii erau legaţi şi îngenuncheaţi pe trei coloane în mijlocul punţii principale a corăbiei.

— Patruzeci şi doi de oameni căliţi de apa sărată, zise Sam cu mândrie. Sănătoşi şi teferi.

— Niciunul rănit? întrebă Buzzard neîncrezător.

Sam răspunse în şoaptă:

— Ştiam că n-o să vrei să-ţi baţi capul să faci pe doica. Le-am ţinut capetele sub apă ca să-i ajutăm să ajungă în

sânul lui Iisus. Pentru cei mai mulţi dintre ei a fost un act de milostenie.

— Sunt uimit de compasiunea ta, domnule Bowles, mormăi Cumbrae. Dar pe viitor scuteşte-mă de aşa detalii. Ştii că sunt un om cu o fire delicată.

Îşi scoase asta din minte şi-şi contemplă prizonierii. În ciuda asigurării lui Sam, mulţi erau bătuţi rău, cu ochii înnegriţi şi buzele tăiate şi umflate. Îşi ţineau capetele în jos şi niciunul nu se uita la el.

Merse încet printre rândurile îngenuncheate şi din când în când băga mâna în păr şi ridica faţa omului, ca s-o studieze. Când ajunse la capătul liniei, veni înapoi şi li se adresă jovial:

— Ascultaţi aici, bătăuşii mei. Am un adăpost pentru voi toţi. Navigaţi cu mine şi am să vă dau un şiling pe lună şi o parte echitabilă din prăzile în bani şi, la fel de sigur cum numele meu e Angus Cochran, o să fie de împărţit saci plini de aur şi argint.

Niciunul nu răspunse, şi el se încruntă.

— Sunteţi surzi sau v-a luat diavolul limbile? Cine o să navigheze cu Cochran de Cumbrae?

Tăcerea atârna grea pe punte. Înaintă cu paşi mari şi alese unul dintre prizonieri, care părea mai inteligent.

— Cum te cheamă, băiete?

— Davey Morgan.

— Vrei să navighezi cu mine, Dave?

Încet, omul înălţă capul şi se uită la Buzzard.

— L-am văzut pe tânărul domn Winterton măcelărit şi pe căpitan împuşcat cu sânge rece pe plajă. N-am să navighez cu niciun pirat ucigaş.

— Pirat! ţipă Buzzard. Îndrăzneşti să mă faci pirat, mă, grămadă de măruntaie împuţite? Te-ai născut ca să fii hrană pentru pescăruşi, şi asta ai să fii!

Marea sabie pentru două mâini scrâşni ieşind din teacă, şi o răsuci ca să despice capul lui Davey Morgan, din dinţii până la umeri. Cu sabia însângerată în mână, înaintă cu paşi mari spre şirul de prizonieri.

— Mai îndrăzneşte vreunul să mă facă pirat în faţă?

Nimeni nu zise nimic şi, într-un final, Cumbrae se întoarse spre Sam Bowles.

— Încuie-i pe toţi în cale. Dă-le o jumătate de cană de apă şi un pesmet pe zi. Lasă-i să chibzuiască mai serios la oferta mea. În câteva zile o să le vorbesc din nou drăguţilor ăstora, şi să vedem dacă atunci o să aibă maniere mai bune.

Îl luă pe Sam deoparte şi-i vorbi pe un ton mai liniştit.

— Mai sunt nişte daune făcute de furtună care trebuie drese. Arătă spre greement. E corabia ta acum, să navighezi cu ea şi s-o comanzi. Rezolvă totul imediat. Vreau să părăsesc locul ăsta uitat de Dumnezeu cât mai repede cu putinţă. M-ai auzit, căpitane Bowles?

Faţa lui Sam Bowles se lumină de plăcere la titlu.

— Poţi să te bazezi pe mine, Excelenţa Ta.

Cumbrae înaintă cu paşi mari către portul de sosire şi

coborî într-una dintre bărci.

— Duceţi-mă înapoi pe plajă, prăpădiţilor.

Sări peste bord înainte ca barca să atingă nisipul şi înaintă cu greu, înfundat până la genunchi, spre mal, unde îl aştepta colonelul Schreuder.

— Domnul meu, trebuie să-ţi vorbesc, zise el, şi Buzzard îi zâmbi fermecător.

— Discuţia cu tine mi-a făcut întotdeauna plăcere, sire. Vino cu mine. Putem să vorbim în timp ce-mi văd de treburi.

Îl conduse de-a lungul plajei şi în dumbravă.

— Căpitanul Llewellyn a fost... începu Schreuder, dar Buzzard îl întrerupse.

— Llewellyn a fost un pirat sângeros. M-am apărat de trădarea lui.

Se opri brusc şi-l privi pe Schreuder în faţă, trăgându-şi mâneca, pentru a afişa cicatricea vânătă care-i desfigura umărul.

— Vezi asta? Cu asta m-am ales când am mai avut o dată încredere în Llewellyn. Dacă n-aş fi prevenit, bandiţii lui ar fi căzut asupra noastră şi ne-ar fi măcelărit unde eram. Sunt sigur că ai înţeles şi că îmi eşti recunoscător pentru intervenţia mea. S-ar fi putut întâmpla cum am zis.

Arătă către grupul oamenilor lui, care se mişcau pe plajă, trăgând de picioare cadavrele lui Llewellyn şi Vincent Winterton. Capul spulberat al lui Llewellyn lăsa o dâră roşie pe nisip.

Schreuder se holbă îngrozit la funebrul grup. Recunoscu în vorbele lui Cumbrae atât un avertisment, cât şi o ameninţare.

Dincolo de primul rând de copaci era o serie de şanţuri adânci care fuseseră proaspăt săpate pe locul pe care îşi avusese tabăra Sir Francis Courtney. Coliba acestuia dispăruse, iar în locul ei era o groapă de şase iarzi adâncime, cu fundul plin de infiltraţii de apă sărată din lagună. O altă excavare extinsă exista pe locul vechiului antrepozit de mirodenii. Părea că printre copaci munceşte o armată de mineri.

Oamenii lui Buzzard târâră cadavrele către cea mai apropiată dintre aceste gropi şi le aruncară neceremonios în aceasta. Corpurile alunecară pe marginile abrupte şi căzură în băltoaca de pe fund.

Schreuder părea tulburat şi nesigur.

— Mi se pare greu de crezut că Llewellyn a fost o astfel de persoană.

Dar Cumbrae nu-l lăsă să termine.

— Pentru Dumnezeu, Schreuder, te îndoieşti de ce-ţi spun? Cum rămâne cu asigurarea ta că vrei să-ţi legi soarta de-a mea? Dacă acţiunile mele te ofensează, atunci e mai bine să ne despărţim acum. Îţi ofer una dintre bărcile de pe *Golden Bough* şi un echipaj din piraţii lui Llewellyn, ca să te ducă înapoi la Buna Speranţă. Poţi să-i explici guvernatorului van de Velde frumoasele tale considerente morale. E asta mai mult pe gustul tău?

— Nu, domnule, nu e, zise Schreuder în grabă. Ştii că nu pot să mă întorc la Buna Speranţă.

— Păi, atunci, colonele, mai eşti cu mine?

Schreuder ezită, urmărind sinistra activitate a echipelor funebre. Ştia că dacă îl înfruntă pe Cumbrae, ar fi ajuns probabil în groapă cu Llewellyn şi marinarii de pe *Golden Bough.* Era prins în capcană.

— Mai sunt cu tine, zise el în cele din urmă.

Buzzard dădu din cap.

— Atunci uite mâna mea.

Întinse imensul pumn pistruiat acoperit cu fire de păr de culoarea ghimbirului.

Încet, Schreuder întinse mâna şi o luă. Cumbrae văzu în ochii lui că începe să înţeleagă cum vor merge lucrurile de-acum încolo şi fu mulţumit că putea să aibă, în sfârşit, încredere în Schreuder. Acceptând şi tolerând masacrarea ofiţerilor şi echipajului de pe *Golden Bough,* acesta devenea pirat şi proscris. Era, sub toate aspectele, omul lui Buzzard.

— Vino cu mine, domnule. Lasă-mă să-ţi arăt ce-am făcut aici.

Cumbrae schimbă uşor subiectul şi-l conduse pe Schreuder spre mulţimea de gropi, fără să mai arunce vreo privire grămezii de cadavre.

— Vezi tu, îl cunoşteam bine pe Francis Courtney – eram ca fraţii. Încă sunt sigur că bogăţia lui e ascunsă în locurile astea. Tot ce-a luat de pe *Standvastigheid* şi de pe *Heerlycke Nacht.* Pe sângele tuturor sfinţilor, trebuie să fie

douăzeci de mii de lire sterline îngropate undeva sub nisipurile astea.

Când zise asta, se apropiară de şanţul lung şi adânc, în care patruzeci dintre oamenii lui Cumbrae se întorseseră deja la săpat, cu cazmalele.

Printre ei erau şi cei trei marinari negri pe care-i cumpărase la licitaţia de sclavi de la Buna Speranţă.

— Jiri! urlă Buzzard. Matesi! Kimatti!

Sclavii săriră, îşi aruncară cazmalele şi se căţără din şanţ, agitându-se către stăpânul lor.

— Uită-te la frumuseţile astea grozave, domnule. Am plătit cinci sute de guldeni pentru fiecare. Cea mai proastă afacere pe care am făcut-o vreodată. Aici, în faţa ochilor tăi, ai dovada vie că un arap poate face bine doar trei lucruri. Să vorbească în doi peri, să fure şi să şi-o tragă. Buzzard lăsă să-i scape un hohot. Aşa e, Jiri?

— Da, domnule.

Jiri rânji şi fu de acord.

— E însuşi adevărul lui Dumnezeu.

Buzzard se opri din râs la fel de brusc cum începuse. – Ce ştii tu despre Dumnezeu, păgâne? urlă el şi, cu o legănare puternică de pumn, îl trimise pe Jiri înapoi în şanţ. Înapoi la muncă, toţi trei!

Îşi ridicară cazmalele şi luară cu asalt într-o frenezie fundul şanţului, trimiţând în zbor, într-o ceaţă, pământul peste parapet.

Cumbrae stătea deasupra lor, cu mâinile în şolduri.

— Ascultaţi-mă, măi, fii ai miezului nopţii. Îmi spuneţi că aici e îngropată comoara pe care o caut. Bine, atunci, găsiţi-mi-o, altfel nu veniţi cu mine atunci când am să plec de-aici. Vă îngrop pe toţi trei în mormântul ăsta pe care-l săpaţi cu propriile voastre labe acoperite de funingine. M-aţi auzit?

— Te-am auzit, domnule, răspunseră ei în cor.

Luă braţul lui Schreuder cu o prindere prietenoasă şi-l luă de-acolo.

— Am ajuns să accept faptul trist că ei n-au ştiut niciodată cu adevărat locul comorii lui Franky. Au fost drăguţi cu mine în lunile astea. Pungaşii mei şi cu mine ne-am săturat de trădători. Permite-mi să-ţi ofer ospitalitatea în umila mea locuinţă şi o cană de whisky, iar tu poţi să-mi spui tot ce ştii despre acest mic război dintre marele mogul şi Părinte. Mi se pare că eu şi cu tine am putea să găsim o ocupaţie mai bună şi mai profitabilă în altă parte decât aici, în Laguna Elefantului.

În lumina focului, Hal îi studie pe însoţitorii săi în timp ce mâncau cu poftă carne afumată. Nu prea vânaseră în ultimele zile şi cei mai mulţi dintre ei erau obosiţi. Marinarii lui nu fuseseră niciodată sclavi.

Munca lor pe zidurile castelului de la Buna Speranţă nu-i doborâse şi nu-i intimidase. Mai degrabă îi întărise, iar acum lungul marş îi călise. Nu putea să-şi dorească mai mult de la ei: erau războinici aspri şi încercaţi. Althuda îi

plăcea şi era de încredere, dar fusese sclav din copilărie şi unii dintre oamenii lui nu fuseseră niciodată luptători. Sabah era o dezamăgire. Nu împlinea aşteptările lui Hal. Devenise ursuz şi refractar. Îşi neglija îndatoririle şi protesta la ordinele pe care i le dădea Hal. Vorba lui preferată era: „Nu mai sunt sclav! Nimeni n-are dreptul să-mi comande!”

Sabah n-ar fi făcut faţă unei înfruntări de la egal la egal cu marinarii lui Buzzard, se gândi Hal, dar ridică privirea şi zâmbi când Sukeena veni să se aşeze lângă el.

— Nu ţi-l face duşman pe Sabah, îi şopti ea.

— Nu vreau asta, răspunse el. Dar fiecare dintre noi trebuie să-şi facă partea. Se uită la ea cu tandreţe. Tu valorezi cât zece bărbaţi ca Sabah, dar azi te-am văzut poticnindu-te nu o dată şi, când credeai că nu te văd, era durere în ochii tăi. Eşti bolnavă, draga mea? Chiar am forţat prea tare ritmul?

— Eşti prea grijuliu, gundwane. Îi zâmbi. Am să merg cu tine până la porţile iadului şi n-am să mă plâng.

— Ştiu, şi asta mă îngrijorează. Dacă nu te plângi, cum am să ştiu vreodată ce te doare?

— Nimic nu mă doare, îl asigură ea.

— Jură-te, insistă el. Jură să nu ascunzi nicio boală de mine.

— Îţi jur, cu acest sărut. Totul e aşa cum a rânduit Dumnezeu. Şi am să ţi-o demonstrez.

Îl luă de mână şi-l duse într-un colţ întunecat al

îngrăditurii, unde era culcuşul lor. Deşi trupul ei se contopi cu al lui la fel de dulce ca altă dată, era o blândeţe şi o apatie ciudată care-l nedumerea, iar la final îi lăsă un sentiment de nelinişte. Era conştient că ceva se schimbase, dar nu reuşea să-şi dea seama ce anume era diferit.

A doua zi o urmări îngrijorat şi i se păru că pe teren accidentat pasul ei nu mai era la fel de sprinten ca de obicei. Apoi, când căldura deveni insuportabilă, ea îşi pierdu locul în coloană şi începu să rămână tot mai în spate. Zwaantie se duse s-o ajute într-un loc greu, pe poteca elefanţilor pe care o urmau, dar Sukeena îi refuză mâna întinsă.

Hal încetini ritmul, aproape pe nesimţite, ca să-i dea timp să-şi tragă sufletul, şi anunţă mai devreme decât în zilele precedente oprirea de la amiază.

Sukeena dormi lângă el în acea noapte, cu o linişte ca de moarte, în timp ce Hal rămase treaz. De-acum era convins că ea nu era bine şi că încerca să-şi ascundă slăbiciunea de el. Când dormea, respiraţia îi era atât de uşoară, că îşi puse urechea la buzele ei, ca să se liniştească.

O ţinu aproape şi corpul ei părea încălzit. Odată, chiar înainte de ivirea zorilor, ea gemu atât de jalnic, încât el se simţi copleşit de iubire şi îngrijorare. În cele din urmă, căzu şi el într-un somn adânc, fără vise. Când se trezi cu o tresărire şi întinse mâna după ea, descoperi că plecase.

Se ridică într-un cot şi se uită în jur în îngrăditură. Focul

se stinsese, dar luna plină, chiar dacă era jos, spre apus, arunca destulă lumină ca el să vadă că ea nu se afla acolo.

Zări silueta întunecată a lui Aboli: stelele de dimineaţă erau aproape alungate de lumina mai strălucitoare a lunii, dar ardeau chiar deasupra capului său, cum stătea de pază la intrare. Aboli era treaz, fiindcă Hal îl auzi tuşind încet şi apoi îl văzu trăgându-şi pătura de blană mai bine în jurul umerilor.

Hal aruncă pătura de pe el şi se duse să se ghemuiască lângă el.

— Unde e Sukeena? şopti el.

— Acum a plecat.

— Încotro?

— În jos, spre pârâu.

— N-ai oprit-o?

— S-a dus cu treburile ei. Aboli se întoarse să se uite la el curios. De ce s-o opresc?

— Iartă-mă, şopti Hal. N-am vrut să te cert. Mă îngrijorează. Nu se simte bine. N-ai observat?

Aboli ezită.

— Se poate. Dădu din cap. Femeile sunt copii ai lunii, care nu e plină decât câteva nopţi, aşa că poate ciclul ei e în scurgere.

— Mă duc după ea.

Hal se ridică şi merse pe cărarea accidentată către balta puţin adâncă în care se scăldaseră în seara precedentă. Era gata să-i strige numele, când auzi un sunet care-l reduse la

tăcere şi-l alarmă. Se opri şi ascultă neliniştit. Sunetul se repetă, sunet de durere şi suferinţă. O luă într-acolo şi o văzu îngenuncheată pe malul de nisip de lângă apă. Aruncase deoparte pătura, iar lumina lunii strălucea pe pielea ei goală, conferindu-i o patină de fildeş lustruit. Se chirci de durere. În timp ce el o privea nefericit, ea râgâi şi vomită în nisip.

Alergă spre ea şi îngenunche. Sukeena se uită la el cu disperare.

— N-ar fi trebuit să mă vezi aşa, şopti ea răguşit, apoi întoarse capul într-o parte şi vomită din nou.

Hal îşi puse braţul în jurul umerilor ei goi. Era îngheţată şi tremura.

— Eşti bolnavă, şopti el. O, dragostea mea, de ce nu mi-ai spus drept? De ce ai încercat să te ascunzi de mine?

Ea îşi şterse gura cu dosul palmei.

— Nu trebuia să mă urmăreşti, zise ea. Nu voiam să ştii.

— Dacă eşti bolnavă, atunci trebuie să ştiu. Ar trebui să ai atâta încredere în mine cât să-mi spui.

— N-am vrut să fiu o povară pentru tine. N-am vrut să întârzii mersul din cauza mea.

O îmbrăţişă.

— Tu n-o să fii niciodată o povară pentru mine. Tu eşti aerul în plămânii mei şi sângele din vinele mele. Spune-mi acum sincer ce te doare, draga mea.

Ea oftă şi tremură lângă el.

— O, Hal, iartă-mă! N-am vrut să se întâmple asta încă.

Am tot luat leacuri pe care le cunosc, ca să previn.

— Ce? Era confuz şi consternat. Te rog, spune-mi.

— Îţi port copilul în pântece.

Se uită la ea cu uimire şi nu putu nici să se mişte, nici să vorbească.

— De ce taci? De ce te uiţi aşa? Te rog să nu fii supărat pe mine.

Dintr-odată, o strânse la piept cu toată forţa sa.

— Nu furia mă amuţeşte. Bucuria. Bucuria pentru dragostea noastră. Bucuria pentru fiul pe care mi l-ai promis.

În acea zi, Hal schimbă ordinea de mers şi o luă pe Sukeena să meargă cu el în capul coloanei.

Deşi ea protestă râzând, el îi luă coşul. Astfel, ea reuşi să meargă mai uşor şi să ţină pasul cu el fără dificultate. Totuşi, el o luă de mână în locurile dificile, iar ea nu protestă când văzu ce plăcere îi face s-o protejeze şi s-o preţuiască astfel.

— Nu trebuie să le spui celorlalţi, murmură ea. O să dorească să încetinească ritmul.

— Tu eşti la fel de puternică precum Aboli şi Uriaşul Daniel, o asigură el cu înverşunare. Dar n-am să le spun.

Aşa că păstrară secretul, mergând de mână şi zâmbindu-şi unul altuia atât de fericiţi, încât chiar şi dacă

Zwaantie nu i-ar fi spus lui Althuda şi acesta nu i-ar fi spus lui Aboli, ei tot ar fi ghicit.

Aboli rânji de parcă el ar fi fost tatăl şi se purtă cu

Sukeena cu atâta tact şi atenţie, că, în cele din urmă, chiar şi Sabah înţelese motivul pentru această nouă stare de spirit care cuprinse grupul.

Treceau acum printr-un ţinut împădurit. Unii copaci erau monstruoşi şi păreau să străpungă cerurile ca nişte săgeţi mari.

— Ăştia trebuie că erau bătrâni pe când Cristos Mântuitorul s-a născut pe acest pământ! se minună Hal.

Cu sfatul şi îndrumarea înţeleaptă a lui Aboli, ajunseră să se descurce pe acest teren sălbatic şi cu animalele mari de care abunda. Frica nu-i mai însoţea constant şi Hal şi Sukeena învăţară să se bucure de ciudăţenia şi frumuseţea din jurul lor. Să se oprească într-un vârf de deal ca să vadă zborul unui vultur pe vânt puternic, cu aripi nemişcate, sau să se bucure de o păsărică strălucitoare, nu mai mare decât degetul mare al Sukeenei, cum atârna suspendată de o floare, în timp ce sorbea nectarul cu un cioc curbat care părea la fel de lung ca trupul ei.

Savana era plină de o puzderie de fiare ciudate, care le provocau imaginaţia. Erau turme de căpriori albaştri din care întâlniseră prima dată la poalele munţilor şi cai sălbatici cu dungi reliefate crem, roşcate şi negre. Adesea, vedeau în faţa lor, printre copaci, formele întunecate ale uriaşului rinocer cu două coarne, dar aflaseră că această fiară de temut era aproape oarbă şi că puteau să-i evite atacul sălbatic şi sforăitor făcând un scurt ocol.

Pe terenurile deschise, dincolo de pădure, erau turme de

mici gazele de culoarea scorţişoarei, atât de numeroase, că se mişcau peste dealuri precum un fum. Pe flancuri aveau dungă orizontală ciocolatie, iar coarne în formă de liră le încoronau capetele graţioase.

Când se alarmau la vederea siluetelor umane, ţopăiau cu o lejeritate uimitoare pe copite, sărind sus în aer şi zvârlind un nor alb ca zăpada în spatele lor. Fiecare gazelă era urmată de un ieduţ, iar Sukeena bătu din palme cu încântare şi exclamă văzând puii trăgând ugerul sau ţopăind cu semenii lor. Hal o urmărea cu drag, ştiind acum că şi ea purta un copil, împărtăşindu-i bucuria şi savurând cu ea ceea ce ei credeau că e un secret pe care-l păstrau faţă de ceilalţi.

Citi unghiul soarelui la prânz şi toată lumea din grup se adună să se uite cum marca poziţia lor pe hartă. Şirul de puncte de pe foaia de pergament se îndrepta încet spre scobitura zonei de coastă, care pe harta olandeză era marcată ca Buffels Baai sau Golful Bivolilor.

— Nu mai avem mai mult de cinci leghe până la lagună de-acum.

Hal ridică privirea de pe hartă.

Aboli fu de acord.

— Când am fost la vânătoare de dimineaţă, am recunoscut dealurile din faţă. De pe înălţimi am văzut rândul jos de nori care marchează coasta. Suntem foarte aproape.

Hal încuviinţă.

— Trebuie să înaintăm cu prudenţă. Există pericolul să dăm peste grupuri de marinari de pe *Gull* în căutare de hrană. Aici e un loc potrivit să amenajăm o tabără permanentă. Există apă şi lemn de foc din abundenţă şi avem un loc bun de observaţie pe deal. De dimineaţă, eu şi Aboli o să vă lăsăm aici şi o să mergem mai departe, să vedem dacă *Gull* chiar e în Laguna Elefantului.

Cu o oră înainte de ivirea zorilor, Hal îl luă deoparte pe Uriaşul Daniel şi i-o dădu pe Sukeena în grijă.

— Păzeşte-o bine, jupâne Daniel. N-o pierde deloc din ochi.

— Nu te teme, căpitane. O să fie în siguranţă cu mine.

De îndată ce se lumină îndeajuns ca să vadă cărarea ce ducea spre răsărit, Hal şi Aboli părăsiră tabăra, iar Sukeena făcu împreună cu ei câţiva paşi.

— Să-ţi ajute Dumnezeu, Aboli.

Sukeena îl îmbrăţişă.

— Ai grijă de bărbatul meu.

— Am să veghez asupra lui, aşa cum tu ai să veghezi asupra fiului său.

— Mare ticălos eşti, Aboli! îi trase una jucăuş peste pieptul larg. De unde le ştii tu pe toate? Eram atât de siguri că păstram un secret, chiar şi de tine. Se întoarse râzând spre Hal. Ştie!

— Atunci totul e pierdut, zise Hal şi clătină din cap. Căci în ziua în care o să se nască, ticălosul ăsta o să-l ia drept copilul lui, exact cum a făcut cu mine.

Îi privi urcând dealul şi le făcu cu mâna de pe creastă. Dar când dispărură, zâmbetul i se ofili pe buze şi o lacrimă stingheră se prelinse în jos pe obraz. Pe drumul înapoi, se opri lângă pârâu şi o spălă.

Când intră din nou în tabără, Althuda o privi peste lama sabiei pe care o lustruia şi-i zâmbi, fără să-i bănuiască nefericirea. Se minună cât de frumoasă şi de proaspătă părea, chiar şi după toate acele luni de călătorie grea în sălbăticie.

Când fuseseră ultima dată aici, Hal şi Aboli vânaseră şi exploraseră aceste dealuri de deasupra lagunei. Cunoşteau cursul râului şi intrară în defileul adânc cu o milă deasupra lagunei, urmând o potecă de elefanţi până la un vad pe care-l ştiau. Nu se apropiară de lagună din această direcţie.

— S-ar putea ca oamenii de pe *Gull* să se alimenteze cu apă, avertiză Aboli.

Hal dădu din cap şi o luă înainte spre partea cealaltă a defileului ocolind prin spatele dealurilor, ca să nu fie văzuţi din lagună.

Urcară o pantă până ajunseră la doar câţiva paşi sub linia orizontului. Hal ştia că peştera cu picturi vechi pe piatră, unde cochetase cu Katinka, se afla chiar dincolo de creasta din faţa lor şi că de acolo vor avea o vedere panoramică asupra lagunei, către capurile stâncoase şi ocean.

— Foloseşte-te de copacii ăştia ca să nu poţi fi reperat,

zise Aboli în şoaptă.

Hal zâmbi.

— M-ai învăţat bine. N-am uitat.

Parcurse aplecat ultimii iarzi, urmat de Aboli, şi, treptat, vederea spre partea cealaltă i se deschise în faţa ochilor. Nu mai văzuse marea de săptămâni de-acum şi îşi simţi inima tresăltând, în timp ce privea întinderea albastră liniştită, smălţuită cu spumă albă care se cabra înainte, spre sud-est. Era elementul care-i conducea viaţa şi-i fusese extrem de dor de ea.

— Oh, o corabie! şopti el. Te rog, Doamne, să fie o corabie acolo!

Când se ridică, în faţa ochilor îi apărură marile turnuri cenuşii ale capurilor, bastioanele care păzeau intrarea în lagună. Se opri înainte să mai facă un pas, întărindu-se pentru teribila dezamăgire de-a găsi ancorajul pustiu. Ca un jucător de barbut, îşi mizase viaţa pe această aruncare a zarului sorţii. Se sili să mai facă un pas în sus, pe panta fină, apoi icni, cuprinzându-l pe Aboli de braţ şi înfigându-şi degetele în muşchii bombaţi.

— *Gull!* murmură el, ca şi cum ar fi fost o rugăciune de mulţumire. Şi nu numai! mai e o corabie frumoasă cu ea.

Mult timp, niciunul nu mai vorbi, până când Aboli zise moale:

— Ai găsit corabia pe care le-ai promis-o. Dacă poţi s-o iei, ai să fii, în sfârşit, căpitan, gundwane.

Se furişară mai departe şi se lăsară pe burtă pe creasta

dealului şi se uitară la vasta lagună de mai jos.

— Ce corabie e cu *Gull?* întrebă Hal. Nu văd numele de-aici.

— E englezească, zise Aboli cu certitudine. Nicio alta nu şi-ar încrucişa aşa randa pe verga arboretului.

— Galeză, poate? Are o înclinare a catargului spre prora şi un stil care-i trădează originea la velatură. Aşa se construieşte pe coasta apuseană.

— Se poate, dar de oriunde ar fi, e o corabie de luptă. Uită-te la tunurile alea. Puţine îi sunt pe măsură în clasa ei, murmură Aboli gânditor.

— Chiar mai bună decât *Gull?*

Hal se uită la ea cu jind.

Aboli clătină din cap.

— Nu risca s-o iei, gundwane. Cu siguranţă îi aparţine unui onest căpitan englez. Dacă pui mâna pe ea, ne transformi pe toţi în piraţi. Mai bine am încerca cu *Gull.*

Mai rămaseră încă o oră pe deal, vorbind şi făcând planuri, în timp ce studiau cele două corăbii şi tabăra dintre copacii de pe malul din apropierea lagunei.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Hal brusc. Uite-l pe Buzzard. Aş recunoaşte oriunde tufişul ăla de păr de foc. Vocea îi era plină de ură şi furie. Se duce la cealaltă corabie. Uite-l cum urcă pe scară fără permisiune, ca şi cum ar fi a lui.

— Cine îl salută la scara de tambuchi? întrebă Aboli. Jur că ştiu mersul ăla şi scăfârlia cheală care străluceşte în

lumina soarelui.

— Nu se poate să fie Sam Bowles la bordul fregatei... dar el e, se miră Hal. Ceva tare ciudat se urzeşte aici, Aboli. Cum să facem să aflăm?

În timp ce priveau soarele începând să alunece pe cer spre apus, Hal încercă să-şi ţină furia sub control. Acolo jos erau cei doi responsabili de teribila moarte a tatălui său. Retrăi fiecare detaliu al agoniei lui şi-i urî pe Sam Bowles şi pe Buzzard până în punctul în care ştiu că emoţiile ar fi putut să-i întunece judecata. Îi venea să lase deoparte orice altceva, să se ducă jos, să se confrunte cu ei şi să le ceară socoteală pentru agonia şi moartea tatălui său.

„Nu trebuie să fac asta, îşi spuse. Trebuie să mă gândesc în primul rând la Sukeena şi la fiul pe care mi-l poartă”.

Aboli îi atinse braţul şi arătă în jos pe deal.

Razele soarelui la apus schimbară unghiul de umbre ale copacilor din pădure, astfel că puteau să vadă mai bine ce se întâmpla.

— Buzzard sapă fortificaţii acolo. Aboli era nedumerit. Dar nu există niciun plan pentru ele. Tranşeele lui sunt toate un talmeş-balmeş. Cu toate astea, toţi oamenii lui par să muncească la săpături. Trebuie să existe un plan...

Hal îl întrerupse şi râse.

— Desigur! De-asta s-a înapoiat la lagună! încă mai caută comoara tatii. E departe de ea.

Aboli chicoti.

— Poate Jiri şi Matesi l-au indus în eroare în mod deliberat.

— Sfântă Fecioară, sigur că hoţomanii ăştia şi-au bătut joc de el. Cumbrae a cumpărat mai mult decât se aştepta la piaţa de sclavi. Ei l-au dus de nas pretinzându-se umili şi zicându-i „domnule”. Zâmbi la gândul ăsta, apoi deveni din nou serios. Crezi că or mai fi încă acolo jos sau Buzzard i-a ucis deja?

— Nu, o să-i ţină în viaţă cât timp o să creadă că au valoare pentru el. Sapă, aşa că încă speră. După părerea mea, ei sunt încă în viaţă.

— Trebuie să ne uităm după ei.

Rămaseră pe deal, în tăcere, timp de încă o oră, apoi Hal zise:

— Mareea se schimbă. Fregata ciudată se leagănă.

Îi admirară prora elegantă, apoi Hal vorbi din nou.

— Acum îi văd numele pe traversă, dar e dificil de citit. E *Golden Swan? Golden Hart?* Nu, nu cred. E *Golden Bough!*

— Un nume frumos pentru o corabie frumoasă, zise Aboli, şi apoi tresări şi arătă emoţionat spre reţeaua de şanţuri şi gropi dintre copaci.

— Nişte bărbaţi de culoare ies din şanţ, trei. Ăla e Jiri? Ochii tăi sunt mai ageri decât ai mei.

— Pentru Dumnezeu! Aşa e, şi Matesi, şi Kimatti în spatele lui.

— Îi duc la o colibă lângă malul apei. Acolo trebuie că-i încuie peste noapte.

— Aboli, trebuie să vorbesc cu ei. Mă duc jos de cum se întunecă şi încerc să ajung la coliba lor. La ce oră răsare luna?

— La o oră după miezul nopţii, răspunse Aboli. Dar nu te las să pleci. I-am făcut o promisiune Sukeenei. Pe lângă asta, pielea ta albă străluceşte ca o oglindă. Mă duc eu.

Aboli se dezbrăcă şi îşi făcu drum cu greu spre ţărmul celălalt, până când apa îi ajunse la bărbie şi înotă câineşte, fără să împroaşte. Când ajunse pe malul celălalt, rămase în apa mică până când fu sigur că plaja era goală. Apoi se târî iute pe nisip în spaţiul deschis şi se ghemui lângă trunchiul primului copac.

Vreo două focuri de tabără ardeau în dumbravă şi din jurul acestora auzi sunet de voci de oameni şi ocazional, un fragment de melodie sau hohot de râs.

Flăcările dădeau suficientă lumină pentru a desluşi coliba unde erau închişi sclavii. În apropierea ei, strălucirea unui fitil de ardere de la o muschetă îi indică locul singurei santinele, care stătea rezemat de un copac.

„Sunt neglijenţi, se gândi el. Doar un singur paznic, şi ăsta pare adormit”.

Se furişă în patru labe, dar, înainte de-a ajunge la peretele din spate al colibei, auzi paşi şi se retrase la adăpostul unui alt trunchi de copac. Doi dintre marinarii lui Buzzard se plimbau prin crâng, îndreptându-se spre el. Se certau tare.

— N-am să navighez cu nevăstuica aia, declară unul. El ar tăia gâtul unui om doar ca să se distreze.

— Şi tu la fel, Willy MacGregor.

— Da, dar eu n-aş folosi o lamă otrăvită, ca Sam Bowles.

— O să navighezi cu oricine îţi spune Buzzard şi, cu asta, gata cu cârteala, rosti amicul lui şi se opri lângă copacul unde era ghemuit Aboli.

Îşi desfăcu pantalonii şi urină zgomotos pe trunchi.

— Pe boaşele diavolului, chiar şi cu Sam Bowles drept căpitan o să fiu fericit să plec de-aici. Am plecat din frumoasa Scoţie ca să scap de mina de cărbune, şi aici sap găuri din nou.

Îşi scutură penisul, apoi cei doi îşi continuară drumul.

Aboli aşteptă să plece, apoi se târî spre partea din spate a colibei. Descoperi că peretele era făcut din cărămizi de lut nears, însă bucăţi din ele se desprinseseră puţin din rama care le susţinea. Se târî încet de-a lungul peretelui, cercetând uşor fiecare crăpătură cu o tulpină de plantă, până când găsi un loc prin care aceasta trecu bine. Îşi puse buzele pe deschidere şi şopti încet: – Jiri!

Auzi o mişcare speriată pe partea cealaltă a peretelui, şi o clipă mai târziu, o şoaptă temătoare răspunse.

— E vocea lui Aboli sau e fantoma lui?

— Sunt în viaţă. Uite, simte căldura degetului meu – asta nu e mână de om mort.

Şuşotiră aproape o oră, înainte ca Aboli să-l lase şi să se târască înapoi pe plajă. Alunecă în apele lagunei ca o vidră.

Zorii pictau cerul la răsărit în culorile lămâii şi caisei coapte când Aboli urcă din nou dealul unde îl lăsase pe Hal. El nu era în peşteră, dar când Aboli scoase un ciripit moale de chemare de pasăre, acesta ieşi din spatele viţei agăţătoare care masca intrarea, cu cuţitul de abordare în mână.

— Am veşti, zise Aboli. De data asta, zeii au fost buni.

— Spune-mi! porunci Hal cu nerăbdare, punând lama în teacă.

Stăteau unul lângă altul la intrarea în peşteră, de unde puteau să aibă toată laguna sub ochi, în timp ce Aboli relata în detaliu tot ce aflase de la Jiri.

Hal se revoltă când Aboli descrise masacrarea căpitanului şi a oamenilor de pe *Golden Bough* şi modul în care Sam Bowles înecase răniţii în apa mică a lagunei, ca pe pisoii nedoriţi.

— Chiar şi pentru Buzzard asta e o faptă care pute a iad.

— Nu toţi au fost ucişi, îi zise Aboli. Jiri spune că un număr mare de supravieţuitori sunt încuiaţi în cala principală de pe *Golden Bough.*

Hal dădu din cap gânditor.

— El spune că Buzzard i-a dat comanda corăbiei lui Sam Bowles.

— Pentru Dumnezeu, tâlharul ăla s-a ajuns! exclamă Hal. Dar toate ar putea să fie în avantajul nostru. *Golden Bough* a devenit corabie de piraţi, iar acum e o pradă corectă pentru noi. Totuşi, o să fie o întreprindere

periculoasă să-l vânăm pe Buzzard în propriul cuib.

Căzu într-o lungă tăcere, iar Aboli nu-l deranjă.

În cele din urmă, Hal ridică privirea şi fu clar că ajunsese la unele decizii.

— I-am făcut un jurământ tatii că n-am să dezvălui ceea ce am să-ţi arăt acum. Dar condiţiile s-au schimbat. El m-ar ierta, ştiu. Vino cu mine, Aboli.

Hal îl conduse pe panta din spatele dealului, şi apoi coti spre defileul râului. Găsiră poteca făcută de babuini şi se căţărară pe partea abruptă de la poale. Acolo Hal se întoarse în amonte, iar stâncile deveniră mai mari şi mai abrupte pe măsură ce înaintau. Pe alocuri fură forţaţi să intre în apă şi mergeau cu greu pe lângă faleză.

La fiecare câteva sute de iarzi Hal se oprea să se orienteze, până ce, în cele din urmă, mormăi cu satisfacţie când văzu copacul uscat. Înaintă cu greu de-a lungul buzei malului, până când ajunse la el, apoi începu să urce.

— Unde te duci, gundwane? strigă Aboli după el.

— Vino după mine, răspunse Hal, şi Aboli ridică din umeri şi îl urmă.

Chicoti când Hal întinse brusc mâna în jos de pe lespedea îngustă pe care el nu reuşise s-o vadă.

— Pare a fi o vizuină de-a căpitanului Franky, zise el. Buzzard ar fi scutit o grămadă de muncă căutând aici în loc să sape gropi în dumbravă, am dreptate?

— Pe-aici.

Hal merse precaut cu spatele la stâncă, iar dedesubt se

deschidea prăpastia de o sută de paşi. Când ajunse la locul unde lespedea se lăţea şi fisura despica faţa, se opri ca să cerceteze bolovanii care blocau intrarea.

— N-am avut niciun vizitator, nici chiar maimuţele, zise cu uşurare şi începu să mute pietrele din deschidere.

Când fu suficient spaţiu de trecere, se strecură pe-acolo şi bâjbâi în întuneric după cremenea, amnarul şi lumânarea pe care tatăl lui le lăsase pe o lespede de deasupra capului. Iasca se aprinse la a treia lovitură a amnarului pe cremene, şi el aprinse ciotul de lumânare şi-l ţinu sus.

Aboli râse în lumina galbenă văzând şirul de saci de pânză şi cufere.

— Eşti un om bogat, gundwane. Dar la ce-ţi foloseşte acum tot acest aur şi argint dacă nu poţi cumpăra o bucată de pâine sau o corabie cu care să pleci de-aici?

Hal se duse spre cel mai apropiat cufăr şi deschise capacul.

Lingourile de aur străluciră în lumina lumânării.

— Tata a murit ca să-mi lase mie această moştenire. Mi-aş dori mai degrabă să-l am în viaţă şi să fiu cerşetor. Trânti capacul şi se uită din nou la Aboli. În ciuda a ceea ce ai putea să crezi, n-am venit aici pentru aur, zise el. Am venit pentru asta. Lovi cu piciorul butoiul cu pulbere de lângă el. Şi pentru asta! Arătă grămezile de muschete şi săbii aranjate pe peretele din fund al peşterii. Şi pentru astea!

Se duse către locul unde se aflau roţile şi suporţii de

scripete şi luă unul dintre colacii de frânghie de Manila pe care el şi tatăl lui îi folosiseră. Încercă rezistenţa funiei întinzând-o şi lungind-o peste spate şi chinuindu-se s-o rupă cu braţele şi umerii.

— E încă rezistentă şi n-a putrezit, observă el. Aşa că avem aici tot ce ne trebuie.

Aboli veni să se aşeze pe cufărul de lângă el.

— Deci, ai un plan. Atunci spune-mi-l şi mie, gundwane.

Ascultă în linişte în timp ce Hal i-l prezenta şi de vreo două ori dădu din cap sau făcu o sugestie.

În aceeaşi dimineaţă porniră spre tabără şi, alergând uşor şi mergând repede cea mai mare parte din drum, ajunseră puţin după prânz.

Sukeena îi văzu urcând dealul şi le ieşi în întâmpinare. Hal o prinse şi o legănă sus în aer, apoi se stăpâni şi o lăsă jos, cu mare grijă, de parcă ar fi fost ţesută din voal şi s-ar fi putut deşira uşor.

— Iartă-mă, te-am tratat cam dur.

— Sunt a ta, ca să mă tratezi cum vrei, iar eu am să fiu şi mai fericită din motivul ăsta. Se agăţă de el şi-l sărută. Spune-mi ce-ai găsit. E vreo corabie în lagună?

— O corabie. O corabie bună. O corabie frumoasă, dar nici pe jumătate la fel de drăguţă ca tine.

Hal îi puse să strângă tabăra şi să pornească de îndată. El şi Aboli o luară înainte, ca să le deschidă calea şi să conducă grupul spre lagună.

Când ajunseră la râu şi coborâră defileul, Hal îi lăsă acolo pe Uriaşul Daniel şi pe ceilalţi marinari, în afară de Ned Tyler. Ei nu ştiau că peştera cu comori se afla la doar o aruncătură de băţ în amonte.

— Aşteaptă-mă aici, jupâne Daniel. Trebuie să-i duc pe ceilalţi într-un loc sigur. Ascundeţi-vă bine. Am să mă întorc după căderea întunericului.

Hal conduse grupul pe partea opusă a defileului, până în spatele dealurilor. Se apropiară de bancurile de nisip care separau uscatul de insula pe care construiseră vasele în flăcări.

Între timp se făcuse după-amiaza târziu, şi Hal le permise să se odihnească acolo până la căderea nopţii. De îndată ce se lăsă întunericul, înfruntară toţi apele puţin adânci, Hal cărând-o pe Sukeena în spate. De îndată ce ajunseră pe insulă, se grăbiră să intre într-o zonă cu vegetaţie deasă, unde erau în siguranţă, să nu fie văzuţi din tabăra piraţilor.

— Fără focuri! avertiză Hal. Vorbiţi numai în şoaptă. Zwaantie, nu-l lăsa pe micul Bobby să plângă. Nimeni să nu rătăcească departe. Ţineţi-vă aproape. Ned e la comandă cât lipsesc eu. Ascultaţi de el.

Hal şi Aboli străbătură insula, printre tufişuri către plaja dinspre lagună. În zona în care construiseră vasele incendiare, vegetaţia era deasă. Bâjbâiră şi căutară sub aceasta, până descoperiră cele două corăbii cu cocă dublă abandonate, care nu fuseseră folosite în atacul asupra lui

Gull, şi le târâră mai aproape de plajă.

— Or mai pluti? întrebă Aboli cu îndoială.

— Ned a făcut o treabă bună şi par destul de robuste, zise Hal. Dacă descărcăm combustibilii, o să plutească mai sus în apă.

Descărcară de pe corăbii vreascurile uscate de lemn îmbibate în gudron.

— E mai bine, zise Hal cu satisfacţie. O să fie mai uşoare şi mai simplu de manevrat acum.

Le ascunseră din nou, acoperindu-le cu ramuri.

— Mai sunt încă multe de făcut înainte să se facă ziuă.

Hal îl conduse pe Aboli înapoi la locul unde grupul lui Althuda adormise deja.

— N-o trezi pe Sukeena, îl avertiză el pe fratele ei. E epuizată şi trebuie să se odihnească.

— Unde te duci? întrebă Althuda.

— Nu e timp de explicaţii. Ne întoarcem înainte de zori.

Hal şi Aboli traversară canalul spre continent şi apoi se grăbiră înapoi prin pădure, în întuneric, dar, când ajunseră la linia dealurilor, Hal se opri şi zise:

— Trebuie să găsesc ceva.

Se întoarse spre luminile pâlpâitoare din tabăra piraţilor, mişcându-se încet şi oprindu-se des, să se orienteze, până când în cele din urmă se opri la poalele unui copac înalt.

— Ăsta e.

Cu vârful cuţitului de abordare, cercetă pământul argilos şi moale din jurul rădăcinilor. Simţi ceva metalic şi se lăsă

în genunchi. Săpă cu mâinile goale, apoi ridică lanţul de aur şi-l ţinu în lumina stelelor.

— E sigiliul Nautonnier al tatălui tău, zise Aboli imediat.

— Şi inelul. Şi medalionul cu portretul mamei. Hal se ridică şi şterse pământul jilav de pe geamul care proteja miniatura. Cu astea în mâini, mă simt din nou întreg. Puse comorile în punga lui de piele. Hai să plecăm, înainte să fim descoperiţi!

Era după miezul nopţii când se căţărară din nou pe marginea defileului şi Uriaşul Daniel îi somă încet când ajunseră pe malul râului.

— Eu sunt, îl linişti Hal, iar ceilalţi apărură de pe unde erau ascunşi. Staţi aici, porunci el. Aboli şi cu mine ne întoarcem curând.

Cei doi porniră în amonte. Hal urcă primul pe lespede şi intră în peştera întunecată. Lucrând la lumina slabă a lumânării, legă cuţitele câte zece, apoi le stivui la intrare. Hal goli unul dintre cufere de conţinutul său preţios, lăsând lingourile de aur într-un colţ al peşterii şi punând douăzeci de pistoale în loc.

Apoi rostogoliră butoaiele cu praf de puşcă, cu fitil, pe lespedea îngustă şi instalară suporţii şi roţile de scripete cu funia trecând prin ele. Hal coborî de pe stâncă. Când ajunse pe malul râului, fluieră încet. Aboli lăsă în jos armele şi butoaiele.

Era muncă grea, dar muşchii grozavi ai lui Aboli o uşurară. Când terminară, Aboli coborî să se alăture lui Hal şi

începură să care lucrurile jos, unde aşteptau Uriaşul Daniel şi ceilalţi marinari.

— Le recunosc, chicoti Uriaşul Daniel, trecându-şi mâinile peste o legătură de cuţite, apoi le examină în lumina lunii.

— Şi aici e ceva ce vei recunoaşte, zise Hal şi-i dădu două butoaie cu pulbere.

Cărară cu toţii cât de mult îi ducea spatele, înaintară cu greu pe lângă defileu, lăsând jos încărcătura şi apoi coborând din nou ca s-o aducă pe următoarea. În cele din urmă, trecură prin pădure. Hal făcu doar un ocol, ca să ascundă în peştera cu picturi pe piatră cele două butoaie cu praf de puşcă, un pachet cu fitil şi trei cuţite. Apoi îşi continuă drumul.

Era aproape dimineaţă când se alăturară, în sfârşit, lui Althuda şi grupului acestuia de pe insulă. Mâncară vânatul rece afumat pe care li-l pregătiseră Sukeena şi Zwaantie.

Apoi, când ceilalţi se vârâră sub păturile lor, Hal o luă pe Sukeena de-o parte şi-i arătă marele sigiliu de cavaler Nautonnier şi medalionul.

— Unde ai găsit astea, gundwane?

— Le-am ascuns în pădure în ziua în care am fost capturat.

— Cine e femeia?

Studie portretul.

— Edwina Courtney, mama mea.

— O, Hal, e frumoasă! Tu ai ochii ei.

— Dăruieşte-mi un fiu cu aceeaşi ochi.

— Am să încerc. Din toată inima am să încerc.

După-amiaza târziu, Hal îi trezi pe ceilalţi şi le împărţi sarcinile.

— Sabah, ia pistoalele din cufăr. Reîncarcă-le, apoi pune-le înapoi în cufăr, să le păstrăm uscate.

Bărbatul se puse pe treabă imediat.

— Uriaşul Daniel o să mă ajute să încarc bărcile. Ned, tu iei femeile pe plajă şi le arăţi cum să te ajute să lansezi a doua barcă, atunci când vine momentul.

Trebuia să lase în urmă orice altceva. N-aveau nici loc, nici timp să poarte de grijă altui bagaj.

— Nici chiar sacii mei? întrebă Sukeena.

Hal ezită, apoi scutură ferm din cap.

— Nici chiar sacii tăi, zise el, iar ea nu-l contrazise, ci abia dacă-i aruncă o privire modestă pe sub gene, înainte ca ea şi Zwaantie, care-l căra pe Bobby legat de spatele ei, să-l urmeze pe Ned printre copaci.

— Vino cu mine, Aboli.

Hal îl luă de braţ şi se duseră în tăcere în capătul îndepărtat al insulei. Apoi se târâră în patru labe şi se uitară peste întinderea deschisă de apă spre plajă, unde se aflau bărcile de pe *Gull* şi *Golden Bough.*

În timp ce priveau, Hal explică detaliile şi micile modificări din planul lui iniţial. Din când în când, capul tatuat al lui Aboli se mişca aprobând. În cele din urmă, zise:

— E un plan bun şi simplu, şi dacă zeii ne ajută, o să funcţioneze.

În apusul de soare, studiară cele două corăbii ancorate pe canal şi urmăriră activitatea de pe plajă. Când se întunecă, echipelor care munciseră toată ziua, săpând tranşeele lui Buzzard, li se dădu liber. Unii veniră să se scalde în lagună. Alţii vâsliră spre cabinele lor de pe *Gull.*

Fumul de la focurile pe care găteau se ridică în spirală printre copaci şi răspândi o ceaţă albăstruie peste ape. Hal şi Aboli simţiră în fum miros de peşte fript. Sunetele se auzeau clar peste apa liniştită. Auzeau vocile şi chiar frânturi din ce ziceau, un jurământ strigat sau o ceartă zgomotoasă. Hal fu sigur de două ori că recunoaşte vocea lui Buzzard, dar nu-l mai zăriră.

Chiar când începu să se lase întunericul, o barcă plecă de lângă *Golden Bough* şi se îndreptă spre plajă.

— Ăsta-i Sam Bowles, la pupa, zise Hal, iar vocea îi era plină de dezgust.

— Căpitanul Bowles acum, dacă ce mi-a zis Jiri e adevărat, îl corectă Aboli.

— Se apropie timpul, zise Hal când siluetele corăbiilor ancorate începură să se amestece cu masa întunecată a pădurii din spatele lor. Ştii ce ai de făcut, şi Dumnezeu fie cu tine, Aboli.

Hal îi cuprinse scurt braţul.

— Şi cu tine, gundwane.

Aboli se ridică în picioare şi coborî în apă. Înotă fără

zgomot, lăsând în urmă doar o dâră fosforescentă pe suprafaţa întunecată.

Hal se întoarse la grupul său care îl aştepta lângă formele dizgraţioase ale celor două vase incendiare.

Îi strânse într-un cerc în jurul lui şi le vorbi încet. La final, îi puse să repete instrucţiunile lui şi-i corectă când greşeau.

— Acum nu ne mai rămâne nimic altceva decât să-l aşteptăm pe Aboli să-şi facă treaba.

Aboli ajunse pe continent şi ieşi repede din apă. Se deplasă în linişte prin pădure, şi briza caldă îi uscă trupul înainte de-a ajunge în peştera cu picturi. Se ghemui lângă butoaiele cu pulbere şi făcu ceea ce îl instruise Hal.

Tăie două bucăţi de fitil. Una scurtă, iar a doua de treizeci de picioare.

Nu putea prezice exact, dar primul era posibil să ardă în zece minute, iar al doilea, în aproape de trei ori mai mult timp.

Lucră rapid, şi când ambele butoaie fură gata, îşi prinse de spate legătura cu trei cuţite, zvârli câte un butoi cu pulbere pe fiecare umăr şi ieşi din peşteră. Îşi aminti că noaptea trecută, când mersese la coliba în care erau ţinuţi Jiri şi ceilalţi sclavi, observase că oamenii lui Buzzard deveniseră neglijenţi. Lunile lipsite de evenimente de când erau campaţi aici le adormise vigilenţa. Totuşi, nu se baza pe lenea lor.

Se apropie de tabără, până zări clar trăsăturile

oamenilor din jurul focurilor de gătit. Îi recunoscu pe mulţi, dar nu era nici urmă de Cumbrae sau Sam Bowles.

Aşeză primul butoi lângă o tufă, cât de aproape îndrăzni, şi apoi, fără să aprindă fitilul, se mută până ajunse la una dintre tranşeele în care oamenii lui Buzzard săpau după comoară. Puse butoiul cu fitilul mai lung pe buza şanţului şi-l acoperi cu nisip şi grohotiş. Apoi, derulă fitilul încolăcit şi-i puse un capăt jos, în şanţ. Se ghemui acolo şi mască cremenea şi amnarul cu corpul său, astfel încât sclipirea de scântei să nu-i alerteze pe cei din tabără. Când flacăra începu să ardă egal, aprinse fitilul de la aceasta şi privi pentru un minut, să se asigure că arde bine. Apoi ieşi din şanţ şi se întoarse la primul butoi. Aprinse fitilul scurt de la fitilul din mână.

„Prima explozie o să-i pună pe fugă, îi explicase Hal. Apoi, al doilea butoi o să le explodeze în faţă”.

Încă având legătura de cuţite asupra sa, Aboli se îndepărtă rapid. Exista întotdeauna pericolul ca o scânteie să sară mai mult şi să arunce prematur butoiul în aer.

De îndată ce se află la distanţă sigură, se deplasă cu precauţie şi găsi cărarea care ducea spre plajă. De două ori fu silit s-o părăsească, atunci când alte siluete veneau spre el din întuneric. Odată nu fu suficient de rapid, dar îşi luă inima-n dinţi şi schimbă un morocănos „noapte bună!” cu piratul care trecu pe lângă el.

Zări coliba în lumina focurilor de tabără şi se strecură până la peretele din spate. Jiri răspunse imediat la şoapta

lui.

— Suntem gata, frate.

Vocea lui era clară şi hotărâtă, nu slugarnică sau văicăreaţă, ca de sclav.

Aboli lăsă jos legătura de arme şi tăie cu propriul cuţit firul care le ţinea.

— Uite! şopti el, şi mâna lui Jiri ieşi prin crăpătura din perete. Aboli îi dădu cuţitele. Aşteptaţi până când explodează primul butoi, îi avertiză.

— Am înţeles, Aboli.

Negrul se uită după colţul colibei. Paznicul stătea în poziţia obişnuită, în faţa uşii. În seara asta era treaz, fumând din pipa de lut cu ţeavă lungă.

Aboli văzu tutunul aprins strălucind, când bărbatul trase din el. Se ghemui după colţ şi aşteptă.

Timpul trecea atât de încet, că începu să se teamă că fitilul de pe primul butoi nu era bun şi arsese înainte să ajungă la acesta. Hotărî să se ducă înapoi, să-l verifice, dar înainte să se ridice în picioare, explozia mătură tabăra. Rupse ramuri din copaci şi trimise nori de cenuşă şi scântei învolburate de la focurile de tabără.

Lovi coliba, dărâmând jumătate din peretele din faţă şi smulgând paie din acoperiş. Lovi paznicul şi-l aruncă înapoi. Acesta căzu pe spate, încercă să se ridice, dar burta mare îl făcea greoi. Imediat, Aboli se aşeză peste el, îi puse un picior pe piept, ţintuindu-l la pământ, răsuci cuţitul şi-i simţi mânerul vibrându-i în mână când muchia intră în gâtul

omului. Trupul acestuia fu cuprins de spasme, apoi rămase nemişcat. Aboli sări de pe el şi apucă mânerul din funie al uşii de la colibă. Când îl ridică, cei trei oameni dinăuntru împinseră din partea cealaltă cu toată greutatea lor combinată, şi o deschiseră violent.

— Pe-aici, fraţilor!

Aboli îi conduse spre plajă.

În tabără se instală haosul. O mulţime de oameni bâjbâiau, înjurau şi strigau ordine în întuneric.

— La arme! Suntem atacaţi.

— Pe poziţii, auziră urletul lui Buzzard. Pe ei, băieţi!

— Petey! Unde eşti, dragul meu băiat? ţipă un rănit după iubitul lui. M-au căsăpit. Vino la mine, Petey.

Tăciunii aprinşi de la focurile de tabără fură aruncaţi de suflul exploziei în tufişuri şi flăcările cuprinseseră pădurea. Asta dădea scenei o iluminare infernală. Umbrele oamenilor îi făceau să pară monştri care se agitau, speriindu-i. Cineva trase cu o muschetă, şi imediat se dezlănţuiră împuşcături frenetice, când marinarii cuprinşi de panică traseră în umbre şi unii în alţii.

— Ticăloşii sunt în pădurea din spatele nostru! se auzi vocea lui Buzzard. Pe-aici, bravii mei băieţi!

Îi regrupă, şi oamenii veniră în grabă de pe plajă să se alăture apărării. Alergară direct în focul muschetelor semenilor lor zbuciumaţi dintre copaci, şi traseră şi ei înapoi.

Când Aboli ajunse pe plajă, găsi bărcile abandonate de

echipajele lor, care se grăbiseră să răspundă apelului la arme al lui Buzzard.

— Unde-şi ţin sculele? îl întrebă Aboli scurt pe Jiri.

— E o magazie acolo.

Jiri îl conduse într-acolo în fugă.

Cuţitele, topoarele şi drugii de fier se aflau într-o baracă. Aboli îşi vârî cuţitul în teacă şi luă un drug greu de fier. Ceilalţi trei îi urmară exemplul, apoi se întoarseră şi tăbărâră asupra bărcilor de-acolo. Loviră voiniceşte de câteva ori în fundurile de cherestea ale acestora, lăsând doar una neatinsă.

— Haideţi! Nu mai pierdeţi timpul! îi grăbi Aboli, şi ei aruncară uneltele şi alergară la singura barcă intactă.

O împinseră în lagună şi se urcară în ea, luând câte o vâslă fiecare şi începând să tragă spre silueta întunecată a fregatei, luminată de flăcările din pădurea care ardea. Abia dacă se îndepărtaseră de ţărm, când o mulţime de piraţi se revărsară din crâng.

— Opriţi-vă! Înapoi! strigă unul.

— Sunt maimuţele alea negre. Au furat una dintre bărci.

— Nu-i lăsaţi să scape!

O muschetă pocni şi un glonţ zbură peste capetele oamenilor de la vâsle. Aceştia se aplecară şi vâsliră şi mai cu râvnă. Acum, toţi piraţii trăgeau, şi gloanţele cădeau aproape şi împroşcau cu apă sau troncăneau în scândurile bărcii.

Câţiva piraţi fugiră la bărcile de pe malul apei şi se

îmbulziră în ele. Le împinseră să pornească în urmărire, dar aproape imediat începeau să urle descurajaţi, când apa intra înăuntru prin fundul spart şi bărcile se inundau şi se răsturnau. Puţini ştiau să înoate şi strigătele de furie se transformau în strigăte jalnice de ajutor, când cădeau şi se zbăteau în apa întunecată.

În acel moment, a doua explozie mătură tabăra. Făcu chiar mai multe pagube decât prima, fiindcă, răspunzând poruncilor lui Buzzard, oamenii fură loviţi din plin.

— Asta o să-i ţină ocupaţi pentru o vreme, mormăi Aboli. Trageţi spre fregată, băieţi, şi lăsaţi-l pe Buzzard în seama rudei lui, diavolul.

Hal nu aşteptase ca prima explozie să creeze haos ca să lanseze vasul incendiar. Cu toţi oamenii din grup ajutând, târâră barca pe plajă. Uşurată de marfă, aceasta era mult mai uşor de manevrat, îngrămădiră înăuntru cuţitele şi cufărul plin cu pistoale încărcate.

Îl lăsară pe Sabah s-o ţină şi fugiră înapoi, ca să preia al doilea vas. Femeile alergară alături de ei când îl târâră până pe malul apei şi se căţărară la bord. Uriaşul Daniel îl ţinu pe micul Bobby şi i-l dădu lui Zwaantie după ce aceasta se aşeză în siguranţă pe fundul ambarcaţiunii. Hal o ridică pe Sukeena şi o aşeză uşor la prora. Îi dădu un ultim sărut.

— Fereşte-te de pericole până când amarăm. Ascultă de Ned. El ştie ce să facă.

O lăsă şi fugi înapoi, ca să preia comanda primei bărci.

Uriaşul Daniel şi cei doi păsăroi, Sparrow şi Finch, erau cu el, la fel şi Althuda şi Sabah. Pe puntea fregatei aveau să aibă nevoie de fiecare luptător, dacă voiau s-o ia.

Împinseră barca în canal şi când nu mai atinseră fundul apei cu picioarele, începură să înoate şi s-o conducă spre fregata ancorată. În curând mareea avea să-i ajute să plece în larg.

„Dar mai întâi trebuie s-o facem a noastră!”, îşi zise Hal dând puternic din picioare, agăţat de copastie.

La o aruncătură de băţ de *Golden Bough,* Hal şopti:

— Staţi aşa, băieţi. Nu vrem să ajungem înainte să fim bine-veniţi.

Stăteau în apă agăţaţi de barca plutind în derivă, fără ţintă, în plin reflux.

Noaptea era liniştită, atât de liniştită, că auzeau vocile celor de pe plajă şi bătăile uşoare şi zăngănitul greementului fregatei.

— Poate că Aboli a dat de necaz, murmură Uriaşul Daniel în cele din urmă. Am putea să mergem la bord fără nicio diversiune.

— Aşteaptă! replică Hal. Aboli n-o să ne lase niciodată baltă.

Rămaseră în apă, cu nervii întinşi la maximum. Apoi, în spatele lor se auzi un pleoscăit, şi Hal întoarse capul. Silueta celei de-a doua ambarcaţiuni venea spre ei dinspre insulă.

— Ned e din cale-afară de nerăbdător, zise Uriaşul

Daniel.

Doar îmi urmează poruncile, dar nu trebuie să ne-o ia înainte.

— Cum putem să-l oprim?

— O să înot ca să vorbesc cu el, răspunse Hal.

Porni repede spre cealaltă ambarcaţiune într-un bras tăcut, care nu tulbură suprafaţa apei. Ajuns aproape, călcă apa şi zise încet: Ned!

— Da, căpitane, răspunse Ned la fel de încet.

— Suntem într-o oarecare întârziere. Aşteaptă aici şi nu trece de noi. Aşteaptă până auzi prima explozie. Apoi ia-o şi leag-o de cablul de la ancora fregatei.

— Da, căpitane, răspunse Ned.

Hal privi în sus şi văzu un cap uitându-se după el în jos peste bord. Lumina stelelor strălucea pe pielea ca mierea aurie a Sukeenei, şi el ştiu că nu trebuie să mai vorbească din nou cu ea sau să înoate mai aproape, ca nu cumva grija faţă de ea să-i scadă hotărârea – ca nu cumva dragostea lui pentru ea să-i înăbuşe focul din sânge. Se întoarse şi înotă înapoi spre cealaltă ambarcaţiune.

Când ajunse şi ridică mâna ca să se prindă de copastie, noaptea liniştită fu zguduită de un bubuit enorm care se răspândi cu ecou în lagună.

Din întunericul dumbrăvii izbucniră flăcări spre cerul nopţii şi, pentru o clipă, luminară scena ca în zori. În acel moment, Hal văzu fiecare velă şi vergă a greementului fregatei, dar nimeni nu părea să stea de pază la ancoră.

— Toţi împreună acum, băieţi, zise Hal şi porniră însufleţiţi într-acolo.

În câteva minute ajunseră. Dar chiar atunci, totul se transformă. Auziră strigătele şi focul de muschetă de pe plajă, iar flăcările pădurii aprinse dansară şi sclipiră pe suprafaţa apei din jurul lor. Hal se temu ca lumina lor să nu le dezvăluie prezenţa şi să fie reperaţi de o santinelă vigilentă de pe puntea fregatei.

Uşuraţi, împinseră ciudata ambarcaţiune în umbra făcută de coca înaltă a fregatei. Hal se uită înapoi şi-l văzu pe Ned Tyler aducând cealaltă ambarcaţiune în spatele lor.

Hal îi urmări cum ajung la cablul ancorei fregatei şi o văzu pe Sukeena în picioare la prora şi apucând cablul. Simţi că i se ia o piatră de pe inimă. Ordinele lui pentru Ned fuseseră să păstreze femeile în siguranţă pe drum, până luau controlul asupra punţii fregatei.

Văzu cu satisfacţie că lângă *Golden Bough* era ancorată o barcă uşoară şi o scară de frânghie atârna de puntea de deasupra. Spre norocul lor, era goală şi niciun cap nu se arăta deasupra balustradei fregatei. Totuşi, auzi o flecăreală de voci deasupra. Echipajul trebuie că se aliniase la balustrada cealaltă a fregatei, holbându-se alarmat şi consternat la flăcări, privind cu nedumerire siluetele care se agitau şi sclipirea focului de muschetă.

Împinseră vasul incendiar pe ultimii câţiva iarzi şi loviră încet laterala bărcii uşoare goale. Imediat Hal se trase afară din apă peste marginea acesteia, lăsându-i pe ceilalţi s-o

asigure, şi escaladă scara de frânghie către punte.

După cum spera, membrii echipajului de pe fregată se uitau la tevatură, dar fu consternat de mulţimea lor. Erau cel puţin cincizeci. Totuşi, erau absorbiţi de ce se întâmpla pe uscat, iar când Hal se hotărî să urce pe punte, din pădure se auzi o altă explozie puternică.

— Pentru Dumnezeu, ce-ar fi să nu mai staţi să vă uitaţi? strigă unul dintre piraţii lui Sam Bowles. Acolo se dă o mare bătălie sângeroasă. Camarazii noştri sunt în necaz. Au nevoie de ajutorul nostru.

— Nu-i datorez nicio favoare niciunuia. N-o să vadă niciun ajutor de la mine.

— Shamus are dreptate. Lasă-l pe Buzzard să-şi ducă bătăliile.

Hal se întoarse pe punte şi, din câţiva paşi rapizi, ajunse la adăpostul breşei din teugă. Se ghemui acolo şi supraveghe puntea. Jiri îi spusese lui Aboli că ţineau echipajul loial al fregatei în cala principală. Dar chepengul era în raza vizuală a oamenilor lui Sam Bowles.

Se uită înapoi şi văzu capul Uriaşului Daniel apărând la portul de sosire. Nu-şi permitea să întârzie. Sări în sus, fugi către rama principală a chepengului şi se lăsă în genunchi în spatele acesteia. Lângă chepeng era un ciocan de lemn, dar nu îndrăzni să-l folosească pentru a scoate penele. Piraţii l-ar fi auzit şi ar fi tăbărât pe el într-o clipă.

Bătu încet în scânduri cu mânerul cuţitului de abordare şi vorbi cu o voce liniştită.

Salutare, *Golden Bough.* Mă auziţi?

Un glas înăbuşit de sub capacul chepengului răspunse imediat, cu un accent celtic cadenţat.

— Te auzim. Cine eşti?

— Un englez cinstit, venit să vă elibereze. O să luptaţi cu noi împotriva lui Buzzard?

— Dumnezeu să te iubească, englezule cinstit! Te implorăm să ne laşi să gustăm din sângele corciturii.

Hal se uită în jur. Uriaşul Daniel aducea o legătură de cuţite, iar Wally Finch şi Stan Sparrow cărau altele. Althuda avea cufărul cu pistoale încărcate. Îl lăsă pe punte şi deschise capacul. La prima vedere, armele păreau uscate şi gata de tragere.

— Avem arme pentru voi, şopti Hal către omul de sub chepeng. Daţi-mi o mână de ajutor ca să deschid chepengul după ce scot penele, apoi ieşiţi la luptă ca terierii, dar strigaţi numele corăbiei voastre, ca să ne recunoaştem unii pe alţii.

Dădu din cap către Daniel şi ridică ciocanul greu. Uriaşul Daniel apucă de marginea chepengului cu toată greutatea. Hal smuci ciocanul şi prima pană zbură pe punte cu un pocnet răsunător. Sări peste trapă şi cu alte vreo două legănări viguroase de ciocan, trimise penele rămase huruind pe punte. Cu Uriaşul Daniel forţându-şi muşchii deasupra şi echipajul închis al corăbiei opintindu-se de dedesubt, capacul zbură înapoi cu un bubuit şi prizonierii roiră afară ca viespile furioase.

Auzind vacarmul din spatele lor, oamenii lui Sam Bowles se întoarseră şi rămaseră cu gura căscată. Le luă mai mult de-un moment ca să-şi dea seama că ei urcaseră la bord şi că prizonierii lor erau liberi. Dar, între timp, Hal şi Daniel îi înfruntară pe puntea luminată de foc, cu cuţitul de abordare în mâini.

În spatele lor, Althuda scăpăra amnarul, grăbindu-se să aprindă fitilul pistoalelor, iar Wally şi Stan le azvârleau cuţite marinarilor eliberaţi, pe măsură ce aceştia năvăleau din cală.

Cu un strigăt sălbatic, un grup de piraţi condus de Sam Bowles porni atacul de-a lungul punţii. Erau douăzeci contra doi, şi primul lor asalt îi împinse înapoi pe Daniel şi Hal, cu oţelul răsunând şi răzuind pe măsură ce cedau încet teren. Dar cei doi îi ţinură în loc până când marinarii de pe *Golden Bough* se aruncară în luptă.

În câteva minute, puntea era o aglomerare de oameni în luptă, şi erau atât de amestecaţi, că doar strigătele de război distingeau inamicii de noii prieteni.

— Cochran de Cumbrae! urlă Sam Bowles, şi oamenii lui Hal urlară şi ei: Sir Hal şi *Golden Bough!*

Marinarii eliberaţi de pe fregată erau înnebuniţi să se răzbune – nu doar pentru că fuseseră făcuţi prizonieri, ci şi pentru masacrarea ofiţerilor lor şi înecarea camarazilor răniţi.

Hal şi oamenii lui aveau o mie de motive bune şi aşteptaseră infinit mai mult să încheie această socoteală.

Echipajul lui Sam Bowles era încolţit. Ştiau că nu se puteau aştepta la niciun ajutor de la semenii lor de pe mal. Şi că n-o să aibă parte de milă sau cruţare din partea răzbunătorilor cu care se confruntau.

Cele două părţi erau aproape egale ca număr, dar probabil că echipajul de pe fregată era slăbit de lunga izolare în cala întunecată şi fără aer. În prima linie a luptei, Hal îşi dădu seama că asta se întorcea împotriva lor. Oamenii lui erau forţaţi să cedeze din punte şi să se retragă la prora. Cu coada ochiului văzu că Sabah se opreşte din luptă şi fuge, aruncând sabia deoparte şi agitându-se către chepeng, ca să se ascundă sub punte. Hal îl dispreţui pentru asta. Nu era nevoie decât de un laş ca să înceapă deruta. Dar Sabah n-ajunse la chepeng. Un pirat înalt cu barbă neagră îl împunse în şale, până ce lama îi ieşi prin buric.

Încă o oră pe terenul de antrenament l-ar fi salvat, se gândi Hal iute, apoi se concentră asupra celor patru oameni care i se înghesuiau în faţă, urlând ca hienele în jurul prăzii sângerânde, ca să-l atace.

Hal ucise unul cu o împunsătură sub braţul ridicat, în inimă, şi dezarmă un altul cu o frumoasă tăietură pe încheietura mâinii, care-i secţionă tendoanele. Sabia îi scăpă dintre degete şi el fugi ţipând peste punte şi se aruncă sângerând peste bord. Ceilalţi doi atacatori se retraseră înfricoşaţi, iar Hal se uită în jur, după Sam Bowles.

Îl văzu în spatele hoardei, ţinându-se cu grijă departe de

ce era mai rău, ţipând ordine şi ameninţări către oamenii lui, cu trăsăturile de copoi contorsionate de răutate.

— Sam Bowles! îl strigă Hal. Te-am văzut!

Sam se uită la el peste capetele oamenilor, şi în ochii palizi, apropiaţi, apăru brusc teroarea.

— Vin după tine acum! urlă Hal şi sări înainte, dar trei marinari i se puseră în cale.

În secundele de care avu nevoie să-i pună pe fugă şi să-şi elibereze drumul, Sam ţâşni şi se ascunse în mulţime.

Acum, piraţii urlau în jurul lui Hal precum şacalii în jurul unui leu. Pentru o clipă, se luptă cot la cot cu Daniel şi văzu cu uimire că uriaşul era rănit în vreo zece locuri. Apoi îşi simţi mânerul cuţitului lipicios în mână, ca şi cum ar fi scormonit cu degetele mierea într-un borcan, îşi dădu seama că nu era miere, ci propriul sânge. Şi el era rănit, dar în focul luptei, nu simţi nicio durere şi continuă să mânuiască sabia.

— Fereşte-te, Sir Hal! urlă Uriaşul Daniel. Pupa!

Hal sări înapoi, retrăgându-se din luptă, şi se uită în urmă. Avertizarea lui Daniel veni tocmai la timp ca să-l salveze. Sam Bowles era la balustrada de la pupa supraveghind puntea de dedesubt. În deschizătura balustradei era un „ucigaş” de bronz şi Sam ţinea un fitil aprins în mână, rotind şi ţintind micul tun de mână. Îl găsise pe Hal din gloata de oameni în luptă şi ţintea spre el. Sam atinse fitilul de jgheabul tunului. Chiar înainte ca bărbatul să tragă, Hal se repezi, apucându-l de talie pe piratul din

faţa lui, şi-l ridică în braţe. Omul strigă surprins când Hal îl ţinu ca pe un scut când din tun izbucni o furtună de plumb care mătură puntea. Hal simţi trupul omului tresărind când proiectilele îl nimeriră. Muri chiar înainte ca Hal să-l lase pe punte.

Dar membrii echipajului de pe *Golden Bough* care se aflau în jurul lui Hal fuseseră şi ei nimeriţi. Trei fuseseră doborâţi şi se zbăteau în propriul sânge, în timp ce alţi doi sau trei fuseseră răniţi şi se luptau să rămână în picioare.

Piraţii văzură că acest atac neaşteptat înclinase balanţa în favoarea lor şi se repeziră înainte în grup, Sam îndemnându-i cu strigăte frenetice. Ca un baraj crăpat, oamenii lui Hal începură să cedeze. Urmară secunde de totală degringoladă – dar, deodată, de după balustrada din spatele gloatei înfuriate de piraţi se ridică o faţă mare, neagră, tatuată.

Aboli scoase un urlet care-i îngheţă pe toţi şi, când sări peste balustradă, fu urmat îndeaproape de alte trei siluete imense, fiecare cu cuţitul de abordare în mână. Uciseseră cinci oameni înainte ca piraţii să-şi revină şi să riposteze acestui atac neaşteptat.

Oamenii prinseră curaj: se adunară la strigătele răguşite ale lui Hal, cu Uriaşul Daniel în frunte, grăbindu-se să se întoarcă în luptă. Prinşi între Aboli şi sălbaticii lui şi marinarii care reînviară parcă, piraţii se văicăreau deznădăjduiţi. Cei care nu ştiau să înoate fugiră sub trapă, în măruntaiele fregatei, iar restul alergară spre balustradă

şi săriră peste bord.

Lupta se încheie. Fregata era a lor.

— Unde e Sam Bowles? strigă Hal către Daniel.

— L-am văzut fugind jos.

Hal ezită o clipă, stăpânindu-şi pornirea de-a se duce după el pentru a se răzbuna.

„O să fie timp mai târziu pentru el”.

Se îndreptă cu paşi mari spre locul căpitanului de pe dunetă şi-şi inspectă corabia.

Unii dintre oamenii lui trăgeau cu pistoalele în cei care pleoscăiau şi înotau spre plajă.

— Opriţi prostia asta! le strigă. Aşteptaţi să pregătim corabia! De-acum Buzzard o să vină după noi în orice moment.

Chiar şi străinii eliberaţi din cală se grăbiră să-i asculte porunca, fiindcă recunoşteau tonul autoritar.

Apoi, Hal coborî vocea.

— Aboli şi jupâne Daniel, aduceţi femeile la bord. Cât de repede puteţi.

Când ei alergară la portul de sosire, el îşi îndreptă toată atenţia către gestionarea fregatei.

Oamenii de la arborele gabier erau deja la jumătatea drumului în sus pe sart, iar un alt grup făcea pregătiri pentru a ridica ancora.

— N-avem timp de asta, le zise Hal. Luaţi un topor şi tăiaţi cablul ancorei.

Auzi sunetul loviturii de topor în scândurile prorei şi

simţi corabia plecând şi legănându-se în reflux. Aruncă o privire spre portul de sosire şi-l văzu pe Aboli ridicând-o pe Sukeena pe punte. Uriaşul Daniel îi ţinea la piept pe micul Bobby, care plângea, şi pe Zwaantie cu celălalt braţ.

Vela principală se deschise deasupra capului lui Hal, fluturând alene, umflată de briza blândă a nopţii.

Hal se întoarse către cârmă şi simţi din nou cum îi creşte inima când văzu că Ned Tyler era deja la cârmă.

— Plin şi strâns, domnule Tyler, zise el.

— Plin şi strâns să fie, căpitane.

— Cârmeşte spre canalul principal!

— Am înţeles, căpitane!

Ned nu-şi putu reţine un rânjet, şi nici Hal.

— Îţi place valul ăsta, domnule Tyler?

— Cum să nu, zise Ned, şi ochii îi străluciră.

Hal luă portavocea din cui şi-o îndreptă către cer ca să strige comanda ca gabierul să fie fixat pe curs. Simţi cum corabia se pune în mişcare şi începe să zboare.

— O, drăguţa! şopti el. E o pasăre şi vântul e iubitul ei.

Se duse cu paşi mari către locul unde Sukeena era deja îngenuncheată lângă unul dintre marinarii răniţi.

— Ţi-am zis să laşi sacii ăia pe uscat, nu-i aşa?

— Da, domnul meu. Îi zâmbi dulce. Dar ştiam că glumeşti. Apoi expresia i se schimbă. Eşti rănit! sări în picioare. Lasă-mă să-ţi îngrijesc rana.

— Sunt zgâriat, nu rănit. Omul ăsta are nevoie de tine mai mult decât mine.

Hal se întoarse, se duse repede la balustradă şi privi spre plajă. Focul cuprinsese feroce pădurea, iar acum scena era luminată ca în zori. Văzu hoarda de pe malul apei. Oamenii ţopăiau de furie şi frustrare, fiindcă îşi dădeau seama în sfârşit că fregata se îndepărta.

Hal desluşi silueta gigantică a lui Cumbrae în faţa mulţimii de oameni. Îşi flutura sabia cu două tăişuri şi faţa îi era atât de umflată de furie, că ai fi zis că o să-i crape, ca o roşie coaptă. Hal râse, şi furia lui Buzzard crescu de o sută de ori. Vocea sa se ridică deasupra vacarmului.

— Nu e ocean suficient de mare să te ascundă, Courtney! Am să te găsesc şi dacă va fi să dureze cincizeci de ani.

Apoi Hal se opri din râs, când îl recunoscu pe omul care stătea un pic mai sus de plajă. La început se îndoi de propria vedere, dar flăcările îl luminară atât de clar, că nu putea să fie nicio greşeală. În contrast cu furia caraghioasă a lui Buzzard, Cornelius Schreuder stătea cu braţele la piept, uitându-se la Hal cu o privire rece, care trimise un fior în inima lui Hal. Privirile li se încrucişară ca şi cum s-ar fi confruntat unul cu altul în duel.

Golden Bough luă bandă uşor şi cum un puternic vârtej de vânt deasupra capurilor o prinse, apa începu să clipocească sub piciorul etravei ca un copil fericit. Puntea tremură şi corabia se depărtă de plajă. Hal îşi îndreptă toată atenţia asupra pilotării corăbiei, alinierii pentru trecerea în mare prin canalul periculos. Trecură minute

lungi înainte să poată privi din nou în urmă, spre ţărm.

Doar două siluete rămăseseră pe plajă. Cei doi bărbaţi pe care Hal îi ura cel mai mult din toată lumea, ambii duşmanii lui neîmpăcaţi. Buzzard intrase până la brâu în lagună, ca pentru a se apropia cât de mult putea.

Schreuder era tot unde-l văzuse Hal ultima dată. Nu se mişcase, şi calmul lui reptilian era la fel de rece ca afectarea frenetică a lui Cumbrae.

— O să vină ziua în care va trebui să-i omori pe amândoi, rosti o voce gravă.

— Visez la acea zi, zise el privindu-l pe Aboli.

Simţi sub picioare primul şoc al mării care venea printre capete. Flăcările îi distruseseră vederea de noapte, şi în faţă se aşternea bezna totală. Trebui să bâjbâie ca un orb drumul prin canalul perfid.

— Stingeţi felinarele! porunci.

Lumina slabă a acestora nu străbătea întunericul şi nu făcea decât să-i orbească.

— Adu-o un punct la babord, îi ordonă lui Ned Tyler în linişte.

— Un punct la babord!

— Dă-i înainte!

Simţi, mai degrabă decât văzu, silueta stâncilor din faţă şi auzi valurile şi spargerea acestora de bancul de nisip de la intrare. Judecă întoarcerea după sunetele mării, felul în care simţea vântul în piept şi puntea de sub picioarele lui.

După toate strigătele şi focurile de armă, se aşternu o

linişte mormântală. Fiecare marinar de la bord ştia că Hal îi conducea împotriva unui bătrân inamic mult mai periculos decât Buzzard sau decât orice alt om.

— Consolidaţi arborele mare şi randa! strigă el la oamenii de la vele. Pregătiţi-vă să desfăşuraţi arboretul!

O frică aproape palpabilă se aşternu peste *Golden Bough,* fiindcă mareea o ducea în defileu şi echipajul nu putea să facă nimic să încetinească năvala corăbiei spre stâncile nevăzute din întunericul vătămător.

Momentul veni. Hal simţi resacul din spate, dinspre recif, presând pe prora, şi adierea vântului pe obraz bătând dintr-o altă direcţie în timp ce corabia se îndrepta în viteză către colţii de stâncă.

— Cârma la tribord! zise el tăios. Bandă. Slăbiţi arboretul!

Golden Bough se răsuci şi velele din vârf fluturară în vânt ca aripile unui vultur care simte miros de moarte. Corabia înaintă în întuneric şi fiecare om de pe punte se pregăti pentru teribilul tunet când burta avea să fie sfâşiată de colţii recifului.

Hal se urcă la balustradă şi se uită în sus, pe cer. Ochii i se adaptară la întuneric. Văzu calea; sus, deasupra, unde stelele nu se mai zăreau de silueta capului stâncos.

— Îndreaptă cârma, domnule Tyler. Ţine-o aşa!

Corabia se stabiliză pe noul ei curs în noapte, şi inima lui Hal bătu tare la ecoul brizantei în plină expansiune dinspre stânca apropiată. Îşi încleştă pumnii pe şolduri, anticipând

lovitura în recif. În schimb, simţi tangajul puternic pe marea deschisă săltând sub el, şi *Golden Bough* se uni cu aceasta cu forţa pasională a unui amant.

— Întăriţi arboretul!

Ridică vocea, ca să ajungă sus. Fluturatul velelor încetă şi se auzi încă o dată fâsâitul pânzei întinse.

Golden Bough îşi săltă prora când primul val al oceanului alunecă sub ea şi pentru o clipă nimeni nu îndrăzni să creadă că Hal îi trecuse în siguranţă prin vârtej.

— Aprindeţi felinarele, zise Hal liniştit. Domnule Tyler, coteşte spre miazăzi. O să facem o ieşire frumoasă în larg.

Tăcerea persistă, apoi o voce de pe verga principală strigă în jos:

— Dumnezeu te iubeşte, căpitane! Am trecut.

Apoi uralele cutreierară puntea.

— Pentru Sir Hal şi *Golden Bough!*

Îl ovaţionară până-i duru gâtul, şi Hal auzi voci străine strigându-i numele. Marinarii pe care-i eliberase din cală îl ovaţionau la fel de tare ca şi ceilalţi.

Simţi o mână uşoară şi caldă strecurându-se într-a lui şi se uită în jos ca să vadă faţa dulce a Sukeenei strălucind în lumina felinarului de lângă habitaclu.

— Deja te iubesc şi ei aproape la fel de mult ca mine. Îl trase uşor de mână. Nu vrei să vii undeva să-ţi îngrijesc rănile?

Dar el nu voia să părăsească duneta. Voia să mai savureze sunetele şi senzaţia de a se afla pe noua sa

corabie şi pe mare. O ţinu pe Sukeena aproape de el, în timp ce *Golden Bough* gonea în noapte, iar stele străluceau deasupra.

În cele din urmă veni la ei Uriaşul Daniel, trăgând după el o siluetă abjectă. Pentru o clipă, Hal nu recunoscu creatura, dar apoi vocea scheunată îi făcu pielea de găină de dezgust şi firele fine de păr i se ridicară pe ceafă.

— Dragă Sir Henry, mă rog să ai milă de un vechi camarad pe mare.

— Sam Bowles.

Hal încercă să-şi păstreze cumpătul.

— Ai atâta sânge nevinovat pe conştiinţă, că ar putea să plutească pe el o fregată.

— Eşti nedrept cu mine, bunule Sir Henry. Eu sunt un biet nefericit condus de vânt şi de furtunile vieţii, nobile Sir Henry. N-am vrut niciodată să fac vreun rău cuiva.

— Mă ocup de el dimineaţă. Înlănţuie-l de catargul principal şi pune doi oameni de ispravă să-l păzească, îi porunci Hal Uriaşului Daniel. Asigură-te că de data asta nu ne mai alunecă precum ţiparul din mâini şi nu ne mai lipseşte încă o dată de răzbunarea pe care o merităm din plin.

Văzu în lumina felinarului cum îl încătuşează pe Sam Bowles la poalele catargului şi doi oameni din echipaj rămân lângă el, cu cuţitele trase.

— Fratele meu mai mic, Peter, a fost unul dintre cei pe care i-ai înecat, îi zise lui Sam Bowles cel mai în vârstă

dintre cei doi paznici. Te implor, dă-mi încă un motiv să te omor.

Hal îl lăsă pe Daniel responsabil pe punte şi, luând-o pe Sukeena cu el, se duse dedesubt, în cabina principală. Ea nu-şi găsi odihna până când nu-i spălă şi bandajă tăieturile şi rănile, cu toate că niciuna nu era atât de gravă ca s-o alarmeze. Când termină, Hal o conduse în micuţa cabină de alături.

— Aici o să poţi să te odihneşti netulburată, zise ridicând-o pe pat şi, deşi ea protestă, o acoperi cu o pătură de lână.

— Mai sunt răniţi care au nevoie de ajutorul meu, ripostă ea.

— Fiul tău nenăscut şi cu mine avem mai multă nevoie, îi zise el ferm şi-i împinse uşor capul în jos.

Ea oftă şi adormi aproape imediat.

El se întoarse în cabina principală şi se aşeză la biroul de mahon al lui Llewellyn. În mijlocul acestuia se afla o Biblie mare îmbrăcată în piele neagră.

În timpul captivităţii, lui Hal i se refuzase accesul la carte. Deschise coperta din faţă şi citi inscripţia, scrisă de mână, cu litere înclinate: „Esq.[9] Christopher Llewellyn; născut pe 16 octombrie anul de graţie 1621”.

Dedesubt era o altă inscripţie, mai recentă: „Consacrat drept Cavaler Nautonnier al Ordinului Templului Sfântului Gheorghe şi Sfântului Graal, 2 august 1643”.

[9] Prescurtare de la Esquire (domnul), mai formală decât Mr. (n.tr.).

Să ştie că fostul căpitan al acestei corăbii fusese un frate cavaler îi făcu mare plăcere.

Timp de o oră întoarse paginile Bibliei şi reciti pasajele familiare şi pline de învăţăminte prin care tatăl lui îl îndemnase să-şi orienteze cursul vieţii. Într-un final o închise, se ridică şi începu să caute prin cabină registrele şi documentele corăbiei. Curând, descoperi caseta compactă de fier de sub pat. Cum nu găsi cheia, îl chemă pe Aboli să-l ajute. Se sforţară să deschidă capacul şi apoi Hal îl trimise pe Aboli de-acolo. Rămase toată noaptea în biroul lui Llewellyn, studiind în lumina felinarului registrele şi documentele corăbiei. Era atât de absorbit de lectura sa, că atunci când Aboli intră să-l cheme, la o oră după răsăritul soarelui, ridică surprins privirea.

— Cât e ceasul, Aboli?

— Două clopote din cartul de dimineaţă. Oamenii cer să te vadă, căpitane.

Hal se ridică de la birou, întinzându-se şi frecându-se la ochii, apoi trecu prin uşa cabinei în care Sukeena încă dormea.

— Ar fi bine să vorbeşti cât mai curând cu oamenii noi, gundwane, zise Aboli în spatele lui.

— Da, ai dreptate.

— Daniel şi cu mine le-am spus deja cine eşti, dar trebuie să-i convingi acum să navigheze sub comanda ta. Dacă refuză să te accepte să le fii căpitan, n-avem mare lucru de făcut. Ei sunt treizeci şi patru, iar noi doar şase.

Hal se duse la oglinjoara de pe peretele de deasupra urciorului şi lavoarului de toaletă. Când îşi văzu reflexia, tresări de uimire.

— Dumnezeule mare, Aboli, arăt ca un pirat în care nici chiar eu n-aş avea încredere.

Sukeena trebuie că ascultase, fiindcă apăru dintr-odată în uşă, cu pătura peste umeri.

— Spune-le că venim într-un minut, Aboli, după ce-l fac să arate cât mai bine, zise ea.

Când Hal şi Sukeena ieşiră împreună, oamenii se adunară în mijlocul punţii principale a corăbiei şi se holbară la ei cu uimire. Transformarea era extraordinară.

Hal era proaspăt bărbierit şi îmbrăcat în haine simple, dar curate, din dulapul lui Llewellyn. Părul Sukeenei era pieptănat, dat cu ulei şi împletit şi îşi făcuse o fustă lungă dintr-una dintre draperiile de catifea din cabină, pe care o înfăşurase în jurul taliei şi şoldurilor. Formau un cuplu extraordinar, tânărul englez înalt şi frumuseţea orientală.

Hal o lăsă pe Sukeena la scara de tambuchi şi se duse cu paşi mari în faţa oamenilor.

— Eu sunt Henry Courtney. Sunt englez, ca şi voi. Sunt marinar, ca şi voi.

— Da, eşti, căpitane, zise unul cu voce tare. Te-am văzut trecând cu o corabie străină printre capuri în întuneric. Eşti un marinar suficient de bun ca să mă faci să am încredere.

Un altul strigă:

— Am navigat cu tatăl tău, Sir Francis, pe bătrâna *Lady Edwina.* Era un marinar şi un luptător şi, în plus, un om cinstit.

Apoi un altul ţipă:

— Noaptea trecută, după socoteala mea, ai doborât şapte gunoaie de-ale lui Buzzard cu mâna ta. Căţelul a fost crescut bine de câinele bătrân.

Începură cu toţii să-l aclame, aşa că El nu putu să vorbească mult timp, dar în cele din urmă ridică mâna.

— Vă spun drept că am citit jurnalul căpitanului Llewellyn. Am citit documentele şi ştiu cine e proprietarul corăbiei şi încotro se îndrepta *Golden Bough* şi cu ce scop. Se opri şi se uită la feţele lor oneste, bătute de vreme. Avem de ales, voi şi cu mine. Putem să spunem că am fost bătuţi de către Buzzard şi să ne întoarcem acasă, în Anglia.

Ei bombăniră şi strigară proteste, până când el ridică mâna din nou.

— Sau putem să preluăm înţelegerea căpitanului Llewellyn şi acordul lui cu proprietarii corăbiei. În ceea ce vă priveşte, puteţi să faceţi un angajament cu mine în aceleaşi condiţii şi cu aceeaşi cotă din pradă cum aţi avut înainte. Până să-mi răspundeţi, ţineţi minte că, dacă veniţi cu mine, sunt şanse mari să ne întoarcem şi să ne *l*uptăm din nou cu Buzzard.

— Du-ne la el acum, căpitane, strigă unul. Îl batem chiar azi.

— Nu, băiete. Suntem prea puţini şi trebuie să învăţ să

pilotez corabia asta înainte să ne întâlnim din nou cu Buzzard. O să luptăm cu *Gull* în ziua şi în locul pe care le aleg eu, le zise Hal aspru. În acea zi, o să ridicăm capul lui Buzzard în vârful catargului nostru şi o să-i împărţim prada.

— Eu sunt cu tine, căpitane, strigă un marinar chipeş, lung şi subţire. Nu ştiu să-mi scriu numele, dar adu-mi registrul şi-o să fac o cruce atât de mare şi de neagră, c-o să se înspăimânte însuşi diavolul.

Toţi izbucniră într-un râs nestăpânit.

— Adu registrul şi lasă-ne să semnăm.

— Suntem cu tine. Pun jurământul şi amprenta mea pe asta.

Hal îi opri din nou.

— O să veniţi pe rând în cabina mea, ca să vă învăţ numele fiecăruia şi să vă strâng mâna.

Se întoarse spre balustradă şi arătă dincolo de pupa.

— Am ajuns cu bine în largul mării.

Coastele africane se vedeau mici şi albastre de-a lungul liniei orizontului.

— La greement acum, să navigăm şi să punem corabia pe adevăratul curs spre Marele Corn al Africii.

Oamenii se răspândiră pe şarturi şi de-a lungul vergilor, şi pânza se umflă până când străluci ca un nor cumulus în lumina soarelui.

— Ce curs, căpitane? strigă Ned Tyler de la cârmă.

— Est prin nord, domnule Tyler, răspunse Hal, şi simţi corabia grăbindu-se sub el, apoi se întoarse să vadă

brazdele albastre rostogolite, cu o linie intermitentă de spumă.

De câte ori un membru al echipajului trecea pe lângă catargul unde era Sam Bowles ghemuit, cu mâna şi piciorul încătuşate ca o maimuţă captivă, se oprea să-l scuipe.

Aboli se duse la Hal în cartul dinainte de prânz.

— Trebuie să rezolvi cu Sam Bowles acum. Oamenii devin din ce în ce mai nerăbdători. Unul are de gând să-l scape de funie şi să-i înfigă un cuţit între coaste.

— Asta m-ar scuti de deranj.

Hal ridică privirea din teancul de hărţi şi registre cu direcţiile de navigaţie pe care le găsise în cufărul lui Christopher Llewellyn. Ştia că echipajul avea să dorească o răzbunare sălbatică, iar el nu se omora după ce avea de făcut.

— Vin imediat pe punte.

Oftă, predându-se în sfârşit în faţa certei puteri de convingere a lui Aboli.

— Adună oamenii în mijlocul punţii principale.

Credea că Sukeena se afla în micuţa cabină de lângă magazia de praf de puşcă, pe care o transformase în infirmerie şi în care doi dintre răniţi încă se zbăteau între viaţă şi moarte. Spera că avea să stea acolo, dar cum ieşi pe punte, ea veni să-l întâmpine.

— Ar trebui să te duci jos, prinţesă, zise încet. N-are să fie o privelişte potrivită pentru ochii tăi.

— Ce te preocupă pe tine mă preocupă şi pe mine. Tatăl tău a fost o parte din tine, deci moartea lui mă afectează şi pe mine. Şi eu mi-am pierdut tatăl în împrejurări groaznice, dar l-am răzbunat. Am să stau să văd că răzbuni moartea tatălui tău.

— Prea bine.

Hal dădu din cap şi strigă pe punte.

— Aduceţi prizonierul!

Fură siliţi să-l tragă pe Sam Bowles în faţa acuzatorilor, fiindcă de-abia se ţinea pe picioare şi lacrimile îi curgeau, amestecându-se cu saliva pe care oamenii i-o scuipaseră în faţă.

— N-am vrut să fac niciun rău, pledă el. Ascultaţi-mă, camarazi. Diavolul ăla de Cumbrae m-a împins la asta.

— Râdeai când ţineai capul fratelui meu sub apele lagunei, strigă unul dintre marinari.

Când îl târâră în locul unde Aboli stătea cu braţele încrucişate pe piept, acesta se uită la Sam cu ochi care străluceau ciudat.

— Aminteşte-ţi de Francis Courtney! mârâi Aboli. Aminteşte-ţi ce i-ai făcut celui mai bun om care a navigat vreodată pe oceane.

Hal pregătise o listă cu fărădelegile pentru care Sam Bowles trebuia să răspundă. Când citi cu voce tare fiecare acuzaţie, oamenii urlară, cerând răzbunare. În cele din urmă, Hal ajunse la ultimul punct al îngrozitoarei enumerări:

— Că tu, Samuel Bowles, în faţa tovarăşilor şi camarazilor lor, ai ucis marinarii răniţi de pe *Golden Bough,* care supravieţuiseră ambuscadei tale perfide, făcându-i să se înece. Împături documentul şi ceru cu asprime: Ai auzit acuzaţiile care ţi-au fost aduse, Samuel Bowles. Ce ai de spus în apărarea ta?

— N-a fost vina mea! Jur că n-aş fi făcut-o, dar m-am temut pentru viaţa mea.

Echipajul strigă mai tare decât el, şi trecură câteva minute până când Hal reuşi să-i liniştească. Apoi întrebă:

— Deci, nu negi acuzaţiile?

— Ce folos să le nege? strigă unul dintre oameni. Noi toţi am văzut cu ochii noştri.

Sam Bowies plângea tare acum.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ai milă, Sir Henry. Ştiu că am greşit, dar dă-mi o şansă şi n-ai să afli om mai de încredere şi mai iubitor care să te servească câte zile oi mai avea.

Bowles îl dezgusta atât de tare pe Hal, că voi să-şi spele gustul scârbos din gură.

Deodată, o imagine îi veni în minte. Era a tatălui său pe targă, adus către schele, cu corpul zdrobit şi răsucit în scaunul de tortură. Începu să tremure.

Lângă el, Sukeena îi simţi durerea. Îi puse mâna încet pe braţ, ca să-l liniştească. El trase adânc aer în piept şi se luptă cu valurile negre de durere care ameninţau să-l copleşească.

— Samuel Bowles, ţi-ai recunoscut vina pentru toate acuzaţiile aduse împotriva ta. Vrei să spui ceva înainte să pronunţ sentinţa?

Se uită încruntat la ochii plini de lacrimi ai lui Sam şi văzu cum în el se produce o transformare ciudată. Îşi dădu seama că lacrimile erau un şiretlic de care Sam se putea folosi când voia. Altceva ardea în adâncul sufletului său, ceva atât de sălbatic şi de diabolic, că se îndoi că încă se mai uita în ochii unei fiinţe umane, şi nu într-ai unei fiare sălbatice încolţite.

— Crezi că mă urăşti, Henry Courtney? Tu nu ştii cu adevărat ce e ura. Sunt mândru când mă gândesc la tatăl tău ţipând pe scaunul de tortură. Sam Bowles a făcut asta. Aminteşte-ţi asta în fiecare zi a vieţii tale. Sam Bowles poate că va muri. Dar Sam Bowles a făcut asta!

Vocea lui deveni un ţipăt şi făcu spume la gură. Propria răutate îl copleşi şi ţipetele lui abia dacă erau coerente.

— Asta e corabia mea, corabia mea. Aş fi fost căpitanul Samuel Bowles, şi tu m-ai împiedicat. Fie ca diavolul să-ţi bea sângele în iad. Fie ca el să danseze pe hoitul diform şi putrezit al tatălui tău, Henry Courtney!

Hal întoarse spatele revoltătorului spectacol, încercând să-şi astupe urechile la şuvoiul de invective.

— Domnule Tyler.

Vorbi destul de tare, ca tot echipajului să-l audă peste ţipetele lui Sam Bowles.

— N-o să mai pierdem timpul corăbiei cu problema asta.

Prizonierul va fi spânzurat imediat. Treceţi o funie peste verga principală...

— Gundwane! urlă Aboli un avertisment. În spate!

Şi ţâşni înainte prea târziu ca să intervină. Sam Bowles reuşise să ajungă cu mâna sub pantalonii scurţi. Legată de interiorul coapsei, avea o teacă de piele. Fu la fel de rapid ca o viperă. În mâna lui, lama stiletului străluci ca o ţepuşă de cristal, destul de asemănătoare cu o jucărie de copil. O trase cu o smucitură de încheietură.

Hal începuse să se întoarcă la avertizarea lui Aboli, dar Sam fu mai rapid. Pumnalul zbură în spaţiul care-i despărţea, şi Hal se strâmbă în aşteptarea împunsăturii lamei ca de brici în trupul său. Pentru o clipă îşi puse la îndoială propriile simţuri, fiindcă nu simţi nicio lovitură. Privi în jos şi văzu că Sukeena întinsese un braţ gol subţire ca să blocheze aruncarea. Lama de argint o lovise sub cot şi se îngropase pe jumătate.

— Doamne sfinte, protejeaz-o! izbucni Hal, luând-o în braţe şi îmbrăţişând-o.

Amândoi se uitară în jos la mânerul pumnalului ieşind din carnea ei.

Aboli ajunse la Sam Bowles în momentul în care stiletul îi zburase dintre degete şi-l trimise pe punte cu o lovitură răsucită de pumn. Ned Tyler şi o duzină de oameni săriră cu nerăbdare înainte să-l prindă şi să-l tragă de picioare. Sam scutură din cap confuz de la pumnul lui Aboli, care-l năucise. Dintr-un colţ al gurii îi curgea sânge.

— Treceţi o frânghie prin blocul principal al vergii, strigă Ned Tyler, şi un om alergă spre şarturi să se supună.

Fugi de-a lungul vergii principale, şi un minut mai târziu funia căzu prin scripete şi coada acesteia se prăbuşi pe punte.

— Lama a intrat adânc, şopti Hal, în timp ce o ţinea pe Sukeena la piept şi-i ridica tandru braţul rănit.

— E subţire şi ascuţit.

Sukeena îi zâmbi cu curaj.

— Atât de ascuţit, că abia dacă-l simt. Trage lama rapid, dragul meu, şi are să se vindece frumos.

— Ajută-mă aici! Ţine-i braţul, îl chemă Hal pe Aboli, care sări lângă el, apucând de mânerul subţire şi gravat şi, cu o mişcare rapidă, smulse lama din carnea Sukeenei.

Ieşi cu o uşurinţă surprinzătoare.

Ea zise încet:

— N-a făcut mult rău.

Dar obrajii îi păliseră şi lacrimile îi tremurară pe pleoapele de jos.

Hal o ridică în braţe şi porni spre scara de tambuchi de la pupa. Un urlet sălbatic îl opri.

Sam Bowles stătea sub funia care se legăna. Ned Tyler îi aranjase laţul sub urechi. Patru oameni aşteptau pregătiţi cu capătul funiei în mâini.

— Curva ta e moartă, Henry Courtney. La fel de moartă ca bastardul tău. Sam Bowles i-a ucis pe amândoi. Slavă, căpitane Courtney Sângerosul, aminteşte-mă în rugăciunile

tale. Eu sunt omul pe care n-ai să-l uiţi niciodată!

— E o tăietură mică. Prinţesa e o fată puternică şi curajoasă. O să trăiască, mormăi Ned întunecat la urechea lui Sam Bowles. Tu eşti mortul, Sam Bowles.

Păşi înapoi şi dădu din cap la oamenii din capul frânghiei, care se îndepărtară de aceasta, lipăind cu picioarele goale pe scândurile punţii, la unison.

În clipa dinainte ca funia să se întindă şi să-i oprească respiraţia, Sam ţipă din nou:

— Uită-te bine la lama care ţi-a tăiat curva, căpitane. Gândeşte-te la Sam Bowles când îi încerci vârful.

Frânghia muşcă din gât şi-l smulse de pe picioare, strangulându-i cuvântul următor înainte să-i ajungă pe buze.

Echipajul urlă de bucurie când Sam Bowles se înălţă răsucindu-se în aer, legănându-se la capătul frânghiei, în timp ce *Golden Bough* se rostogolea sub el. Picioarele se loviră şi ţopăiră astfel că lanţurile de pe glezne zdrăngăniră precum clopoţeii de la sania trasă de cai.

Încă era în spasme şi bolborosea când gâtul i se blocă întins în blocul scripetelui din capul vergii principale de deasupra punţii.

— Lăsaţi-l să stea acolo toată noaptea, porunci Ned Tyler. Îl tăiem de dimineaţă şi-l aruncăm la rechini.

Apoi se aplecă şi luă stiletul de pe punte, de unde îl aruncase Hal. Îi studie lama pătată de sânge şi faţa unsă, devenită galben-cenuşie.

— Sfântă Fecioară, fă să nu fie aşa!

Se uită din nou la cadavrul lui Sam Bowles, balansându-se deasupra lui.

— Moartea ta a fost prea uşoară. Dacă ar fi fost în puterea mea, te-aş fi omorât de o sută de ori, şi de fiecare dată din ce în ce mai dureros.

Hal o puse pe Sukeena pe pat, în cabina principală.

— Ar trebui cauterizată rana, dar fierul încins ar lăsa o cicatrice.

El îngenunche lângă pat şi o examină îndeaproape.

— E adâncă, dar aproape că nu sângerează.

Îi înfăşură braţul într-o bucată de pânză albă pe care Aboli i-o adusese din cufărul de mare de sub pat.

— Adu sacul meu, porunci Sukeena, şi Aboli plecă imediat.

De îndată ce rămaseră singuri, Hal se aplecă asupra ei şi o sărută pe obrazul palid.

— Ai încasat lovitura lui Sam ca să mă salvezi, murmură el cu faţa lipită de-a ei. Ţi-ai riscat pentru mine propria viaţă şi viaţa copilului din pântecele tău. A fost o afacere proastă, dragostea mea.

— Şi tu ai fi făcut la fel pentru mine...

Se întrerupse şi o simţi încordându-se în braţele lui şi icnind.

— Ce te doare, draga mea?

Se trase înapoi şi se uită în jos la faţa ei. Înaintea ochilor

lui, mărgele mici de transpiraţie ţâşniră din porii pielii ei precum roua pe petalele unui trandafir galben.

— Te doare?

— Arde, şopti ea. Mai rău decât fierul încins de care vorbeai.

Numaidecât, el îi desfăcu bandajul de pe braţ şi se uită cum se schimbase rana cât stătuseră îmbrăţişaţi.

Braţul se umfla în faţa ochilor lui, ca unul dintre peştii Toby din reciful de corali, care putea să-şi mărească de multe ori dimensiunea, când îl ameninţa un prădător.

Sukeena ridică braţul şi-l strânse la piept. Gemu involuntar când durerea se scurse din rană, umplându-i parcă pieptul strălucitor cu plumb topit.

— Nu înţeleg ce se întâmplă. Începu să se crispeze pe pat. Asta nu-i normal. Uite cum se schimbă culoarea.

Hal se uita neputincios cum minunatul ei braţ se umflă încet şi îi apar linii stacojii şi violete, care mergeau de la cot până la umăr. Rana începu să secrete un lichid galben vâscos.

— Ce pot să fac? îi scăpă lui.

— Nu ştiu, zise ea cu disperare. Asta e ceva dincolo de înţelegerea mea.

Un spasm de agonie o strânse în menghină şi-i arcui spatele. Apoi trecu şi ea zise:

— Am nevoie de sacul meu. Nu mai pot să suport durerea. Am o pulbere făcută din mac.

Hal sări în picioare şi traversă în fugă cabina.

— Aboli, unde eşti? urlă el. Adu sacul, repede!

Ned Tyler stătea în pragul uşii. Ţinea ceva în mână.

— Căpitane, trebuie să-ţi arăt ceva, zise cu o expresie ciudată pe chip.

— Nu acum, omule, nu acum. Hal ridică din nou vocea. Aboli, vino repede.

Aboli coborî în grabă scara de tambuchi, cărând desagii.

— Ce-i, gundwane?

— Sukeena! Se întâmplă ceva cu ea. Are nevoie de leacuri...

— Căpitane!

Ned Tyler îşi forţă drumul în cabină, pe lângă trupul masiv al lui Aboli, şi-l prinse grăbit pe Hal de braţ.

— Asta nu poate să aştepte. Uită-te la pumnal. Uită-te la vârf!

Ţinu în sus stiletul, iar ceilalţi se uitară la el.

— Pentru numele lui Dumnezeu! şopti Hal. Să nu fie aşa.

O canelură îngustă pe lungimea lamei era umplută cu o pastă neagră, gudronată, care se uscase.

— E lama unui asasin, zise Ned liniştit. Canelura e umplută cu otravă.

Hal simţi puntea fugindu-i de sub picioare, ca şi cum *Golden Bough* fusese lovită de un val înalt. Vederea i se întunecă.

— Nu se poate, zise el. Aboli, spune-mi că nu se poate să fie aşa.

— Fii tare, murmură Aboli. Fii tare pentru ea, gundwane.

Apucă braţul lui Hal, împiedicându-l să cadă, dar când Hal încercă să inspire, mâna de plumb a groazei îi zdrobi coastele.

— Nu pot să trăiesc fără ea, murmură el ca un copil confuz.

— Nu-i da de înţeles, zise Aboli. Nu face despărţirea mai grea decât e nevoie.

Hal îl privi fără să priceapă. Apoi îşi dădu seama de importanţa acelui mic orificiu în lama de oţel şi ce însemnau ameninţările fatale pe care Sam Bowles i le strigase cu laţul călăului în jurul gâtului.

— Sukeena o să moară, zise el nevenindu-i să creadă.

— Va fi mai greu decât orice luptă ai dus până acum, gundwane.

Cu un efort enorm, Hal se luptă să-şi recâştige stăpânirea de sine.

— Nu-i arăta pumnalul, îi zise el lui Ned Tyler. Du-te! aruncă blestemăţia peste bord.

Când se întoarse la Sukeena, încercă să-şi ascundă disperarea neagră din inimă.

— Aboli ţi-a adus sacul.

Îngenunche din nou lângă ea.

— Spune-mi cum să pregătesc poţiunea.

— O, fă-o repede, îl rugă ea cuprinsă de un alt spasm. Flaconul albastru. Două măsuri într-o cană cu apă fierbinte. Nu mai mult de-atât, fiindcă e puternic.

Mâna îi tremură violent când încercă să ia cana de la el.

Îşi putea folosi doar o mână. Braţul rănit se umflase şi se învineţise, iar degetele până adineauri pline de graţie erau atât de umflate, că pielea ameninţa să crape. Îi era greu să ţină cana şi Hal i-o ridică la buze, în timp ce ea dădea pe gât licoarea.

Căzu pe spate şi se zvârcoli pe pat, îmbibând lenjeria cu sudoarea agoniei.

Hal se întinse alături şi o ţinu la piept, încercând s-o mângâie, dar ştiind prea bine cât de zadarnice îi erau eforturile.

După un timp, floarea de mac păru să-şi facă efectul. Se agăţă de el şi-şi lipi faţa de gâtul lui.

— Sunt pe moarte, gundwane.

— Nu spune asta, o imploră.

— Ştiu asta de multe luni. Am văzut în stele. De aceea n-am putut atunci să-ţi răspund la întrebare.

— Sukeena, dragostea mea, am să mor cu tine.

— Nu. Vocea ei era un pic mai puternică. O să mergi mai departe. Am călătorit cu tine cât de mult mi s-a îngăduit. Dar ţie ursitele ţi-au rezervat un destin special.

Se odihni puţin, iar el crezu că intrase în comă, dar apoi vorbi din nou:

— O să trăieşti. O să ai mulţi fii puternici şi urmaşii lor o să înflorească pe aceste pământuri din Africa şi o să le facă ale lor.

— Nu vreau alt fiu decât al tău, zise el. Mi-ai promis un fiu.

— Şşt, dragostea mea, fiindcă fiul pe care ţi-l dau o să-ţi frângă inima.

Fu cuprinsă de o altă convulsie cumplită şi ţipă în agonie. În cele din urmă, când se părea că nu mai putea să îndure mai mult, se lăsă înapoi tremurând şi plânse. El o ţinu şi nu găsi niciun cuvânt să-i spună în durerea lui.

Orele treceau şi auzi de două ori clopotul corăbiei anunţând schimbările de cart. O simţi tot mai slăbită şi îndepărtându-se de el. Apoi o serie de convulsii puternice îi chinuiră trupul. Când căzu din nou în braţele lui, şopti:

— Fiul tău, fiul pe care ţi l-am promis, s-a născut.

Ochii ei se închiseră, lacrimile scurgându-i-se printre pleoape.

Pentru un minut, el nu-i înţelese cuvintele. Apoi, cu teamă, dădu la o parte pătura. Între coapsele sângerânde era un mic omuleţ roz, strălucind umed şi încă legat de ea cu o încâlceală de cordon cărnos. Capul mic era doar pe jumătate format, ochii n-aveau să se deschidă niciodată şi gura n-avea să sugă, nici să plângă, nici să râdă. Dar el văzu că era, într-adevăr, un băiat.

O luă din nou în braţe şi ea deschise ochii şi zâmbi moale.

— Îmi pare rău, dragostea mea. Trebuie să plec acum. Dacă uiţi toate celelalte, aminteşte-ţi doar asta, că te-am iubit cum nicio altă femeie n-are să te iubească vreodată.

Închise ochii, şi el simţi cum viaţa o părăseşte şi se pogoară marea linişte.

Aşteptă cu ei, cu femeia şi fiul lui, până la miezul nopţii. Apoi, Althuda aduse o bucată de pânză şi un ac marinăresc, fir şi panglică. Hal puse copilul născut mort în braţele Sukeenei şi-l legă acolo cu un linţoliu de pânză. Pe urmă, el şi Althuda îi cusură într-un giulgiu de pânză nouă strălucitoare, cu o ghiulea la picioarele Sukeenei.

La miezul nopţii, Hal îşi cără femeia şi copilul în braţe până pe puntea deschisă. Sub strălucitoarea lună africană, îi dădu pe amândoi mării. Se duseră sub suprafaţa întunecată şi abia dacă lăsară un val în făgaşul corăbiei în trecerea lor.

— Adio, iubirea mea, şopti el. Rămas-bun, cei doi dragi ai mei.

Apoi se duse jos, în cabina de la pupa. Deschise Biblia lui Llewellyn şi căută alinare şi consolare între copertele negre de piele, dar nu găsi.

Timp de şase zile lungi rămase singur la fereastra cabinei lui. Nu gustă nimic din mâncarea pe care i-o aducea Aboli. Uneori citea din Biblie, dar mai ales se uita înapoi, la apele din spatele corăbiei. Venea pe punte în fiecare zi la prânz, sfrijit şi descompus şi orbit de soare. Făcea calculul poziţiei corăbiei şi dădea ordinele către cârmă. Apoi se ducea înapoi, ca să fie singur cu durerea lui.

În zorii zilei a şaptea, Aboli veni la el.

— Durerea e naturală, gundwane, dar asta e slăbiciune. Ţi-ai părăsit datoria şi pe aceia dintre noi care şi-au pus

nădejdea în tine. Ajunge.

— Niciodată n-o să ajungă. Hal se uită la el. Am s-o plâng toate zilele vieţii mele.

Se ridică şi cabina se învârti cu el, fiindcă suferinţa şi lipsa hranei îl slăbiseră. Aşteptă să-şi revină şi să-şi limpezească gândurile.

— Ai dreptate, Aboli. Adu-mi un castron de mâncare şi o halbă de bere slabă.

După ce mâncă, se simţi mai puternic. Se spălă şi se bărbieri, îşi schimbă cămaşa şi-şi pieptănă părul într-o cosiţă groasă la spate. Văzu că îi apăruseră fire albe. Când se uită în oglindă, abia recunoscu faţa care se uita la el, cu nasul ca un plisc de vultur, cu obrajii scofâlciţi şi cu linia neînduplecată a maxilarului. Ochii lui erau verzi ca smaraldele şi cu luciri de diamant.

„Abia am douăzeci de ani, se gândi el, cu uimire. Şi totuşi, arăt de două ori pe-atât”.

Luă sabia de pe birou şi-o puse în teacă.

— Foarte bine, Aboli. Sunt gata să-mi reiau datoria, zise el.

Şeful de echipaj de la cârmă îşi ciocăni fruntea, iar cei din cartul de pe punte se înghiontiră unul pe altul. Fiecare om era perfect conştient de prezenţa lui, dar niciunul nu se uita în direcţia lui.

Hal rămase o vreme la balustradă, cu ochii zburându-i ageri spre punte şi tachelaj.

— Şef de echipaj, ţine-ţi bordul în vânt, la naiba cu ochii

tăi! se răsti la cârmaci.

Marginea de cădere a velei principale abia dacă tremura în vânt, însă Hal observase, iar cei din cart, ghemuiţi la baza catargului, rânjiră unul la altul pe furiş. Căpitanul era la comandă din nou.

La început nu înţeleseră ce prevestea asta. Totuşi, curând aveau să-şi dea seama de amploarea implicaţiei. Hal începu prin a vorbi pe rând cu fiecare în cabina lui. După ce-i întrebă numele şi satul sau oraşul de origine, îi chestionă cu subtilitate despre serviciul lor. Între timp, îl studia şi-l evalua pe fiecare.

Trei se remarcară mai presus de ceilalţi; toţi fuseseră ofiţeri de cart sub comanda lui Llewellyn. Şeful de echipaj, John Lovell, era cel care servise sub tatăl lui Hal.

— O să-ţi păstrezi poziţia veche, şef de echipaj, îi zise Hal, şi John zâmbi.

— O să fie o plăcere să servesc sub tine, căpitane.

— Sper să simţi la fel şi de-acum într-o lună, răspunse Hal aspru.

Ceilalţi doi erau William Stanley şi Robert Moone, ambii timonieri. Lui Hal îi plăcu aspectul lor.

„Llewellyn a avut ochi bun pentru oameni”, se gândi el şi le strânse mâna.

Uriaşul Daniel era celălalt şef de echipaj, iar Ned Tyler, care ştia să scrie şi să citească, era secundul lui. Althuda, unul dintre puţinii ştiutori de carte de la bord, deveni secretarul corăbiei, responsabil cu toate documentele şi cu

actualizarea acestora. Era cea mai apropiată legătură a lui cu Sukeena, şi de aceea simţea o mare afecţiune pentru el şi-şi dorea să-l aibă cât mai aproape. Îşi împărtăşeau durerea unul altuia.

John Lovell şi Ned Tyler parcurseră foaia cu ordinele de serviciu ale Corăbiei, împreună cu Hal, şi-l ajutară să elaboreze programul carturilor, lista nominală prin care fiecare om să ştie în ce cart e programat şi care e postul lui la fiecare obiectiv.

De îndată ce făcu asta, Hal inspectă corabia. Începu cu puntea principală şi apoi, împreună cu cei doi şefi de echipaj, deschise fiecare chepeng. Cobora şi uneori se târa în fiecare colţ al cocăi, de la santină la gabia mare. În magazie deschise trei butoaie, alese la întâmplare, şi evaluă calitatea prafului de puşcă şi fitilului.

Verifică marfa cu evidenţele şi fu surprins şi încântat să găsească suma de muschete şi alice de plumb pe care le transporta, împreună cu mari cantităţi de produse comerciale.

Apoi porunci ca vasul să se oprească cu vântul în faţă şi să fie coborâtă o barcă. Vâsli el însuşi în jurul corăbiei, ca să evalueze asieta. Mută o parte din culevrine în sabordurile mai dinspre pupa şi porunci ca marfa să fie adusă din nou pe punte şi reambalată, ca să echilibreze asieta cum voia el. Apoi instrui echipajul corăbiei în aranjarea şi schimbarea velaturii, navigând cu *Golden Bough* prin fiecare punct de pe busolă şi fiecare tip de vânt.

Continuă aşa timp de aproape o săptămână, convocând cartul de jos la prânz sau în mijlocul nopţii, ca să scurteze sau să reducă velatura sau s-o ridice şi să împingă viteza corăbiei la limită.

Curând, cunoştea *Golden Bough* la fel de intim ca pe o amantă. Află cât de aproape o putea lua în vânt şi cum îi plăcea să alerge înainte cu toate pânzele sus.

Avea un echipaj cu ghiordel care-i uda velele, ca să se menţină mai bine în vânt, şi apoi, când era în plină cursă, îşi lua viteză prin apă cu barometrul şi lochul sincronizate de la prova la pupa. Află cum să obţină de la ea cea mai bună viteză şi cum să facă să răspundă cârma ca un cal bun la frâie.

Echipajul muncea fără să cârtească. Aboli îi auzi vorbind între ei în teugă. Departe de-a se plânge, ei păreau să se bucure că scăpaseră de comanda mai puţin exigentă a lui Llewellyn.

— Tânărul e marinar. Corabia îl iubeşte. Poate s-o împingă până la limite şi s-o facă să zboare prin apă poate.

— E şi fericit s-o împingă la limită, opină altul.

— Fruntea sus, fluieră-vânt şi leneşi ce sunteţi, cred că are să fie pradă în bani din belşug la sfârşitul acestui voiaj.

Apoi, Hal se ocupă de armament, folosindu-l în mod repetat, până când oamenii transpirau, se încordau şi rânjeau, blestemându-l că e tiran. Apoi punea tunarii să tragă într-un butoi plutitor şi-i aclama pe cei mai buni dintre ei când spulberau ţinta.

Între timp, îi instruia cu cuţitul de abordare şi suliţa şi lupta alături de ei, dezbrăcat până-n talie şi măsurându-se el însuşi cu Aboli, Uriaşul Daniel sau cu John Lovell, cel mai bun spadasin din noul echipaj.

Golden Bough navigă în jurul proeminenţei sudice a Africii şi Hal o conduse spre miazănoapte. Acum, cu fiecare leghe pe care o străbăteau, marea îşi schimba faţa. Apele căpătau o nuanţă vie de indigo, care dădea cerului aceeaşi culoare. Erau atât de limpezi, că, aplecându-se peste prora, Hal văzu grupuri de marsuini la patru stânjeni în jos, alergând înaintea prorei şi zbenguindu-se ca o haită zgomotoasă de spanieli, până se arcuiau în sus, la suprafaţă. Când ieşiră deasupra apei, observă în vârful capului lor nara deschisă ca să respire, şi ei se uitară la el cu un ochi vesel şi un rânjet cunoscător.

Peştii zburători le erau însoţitori, înotând înaintea lor cu aripi sclipitoare de argint, iar munţii falnici de nori cumulus erau balize care formau pentru ei repere tot mai spre nord.

Când navigară în marea calmă, îşi lăsă echipajul să se odihnească, dar coborâră bărcile şi concurară cart contra cart, cu vâslele bătând apa albă. Apoi, la sfârşitul cursei, îi urcă la bordul corăbiei ca şi cum ar fi fost vas inamic, în timp ce el, Aboli şi Uriaşul Daniel li se opuneau şi-i făceau să lupte pentru o poziţie pe punte.

În căldura fără vânt de la tropice, în timp ce *Golden Bough* se legăna uşor pe hula leneşă, îi punea să concureze la ştafetă pe echipe până în vârful catargului şi în jos, cu un

supliment de rom ca premiu.

În câteva săptămâni oamenii erau în formă, zvelţi şi plini de vervă, gata de luptă.

Hal era totuşi chinuit de-o îngrijorare pe care n-o împărtăşea cu nimeni, nici măcar cu Aboli. Noapte de noapte, se aşeza la biroul lui din cabina principală, neîndrăznind să doarmă, fiindcă ştia că durerea şi gândul la femeia şi copilul pierduţi aveau să-i bântuie visele, şi studia hărţile încercând să găsească o soluţie.

Avea doar patruzeci de oameni sub comandă, abia de-ajuns ca să lucreze pe corabie, dar, de departe, prea puţini pentru luptă. Dacă se întâlneau din nou, Buzzard ar fi putut să trimită şi sute de oameni pe puntea lui *Golden Bough.* Dacă voia să fie în stare să se apere, unde mai pui să intre în serviciul Părintelui, atunci trebuia să găsească marinari.

Când examină hărţile, găsi câteva porturi unde putea să găsească marinari instruiţi. Cele mai multe erau sub controlul portughezilor şi olandezilor, şi ei n-ar fi primit cu bunăvoinţă o fregată engleză, în special una al cărei căpitan venea cu intenţia de a-i atrage marinarii în serviciul lui.

Englezii nu pătrunseseră în număr mare în acest ocean îndepărtat. Câţiva comercianţi aveau factorii pe continentul indian, dar ei erau supuşii marelui mogul şi, în plus, ca să ajungă la ei însemna un voiaj de multe mii de mile până la destinaţie.

Hal ştia că pe ţărmul sud-estic al insulei St Lawrence,

numită şi Madagascar, cavalerii francezi ai Ordinului Sfântului Graal aveau un port sigur, pe care-l numeau Fort Dauphin. Dacă se ducea acolo, în calitate de cavaler englez al Ordinului, se putea aştepta să fie bine-venit, dar în rest nu vedea niciun folos pentru el, cu excepţia rarei împrejurări când ciclonul producea vreun accident şi lăsa marinarii în port fără corabie. Totuşi, decise că ar trebui să profite de şansa aceasta şi să caute prima dată la Fort Dauphin, şi îşi fixă cursul spre insulă.

Cum navigau spre miazănoapte, cu Madagascarul ca ţintă, aveau Africa tot timpul la babord. Din când în când, uscatul părea o halucinaţie albastră în depărtare, iar alteori era atât de aproape, că îi puteau mirosi ciudata aromă. Era miros iute de mirodenii şi mireasmă bogată şi întunecată de pământ, ca de biscuiţi abia scoşi din cuptor.

Adesea, Jiri, Matesi şi Kimatti se adunau la balustradă, arătând spre dealurile verzi şi liniile dantelate ale brizantei şi vorbind împreună în linişte, în limba pădurilor.

Când avea un moment de răgaz, Aboli se urca pe catarg şi se uita de-a lungul ţinutului. Când cobora, avea o expresie tristă şi însinguratã.

Zi după zi, nu văzură nici picior de om. De-a lungul ţărmului nu existau oraşe sau porturi unde să poată să iscodească şi nimeni nu naviga pe mare, nici măcar o canoe sau un dhow de coastă.

Doar la o sută de leghe sud de Capul Sfânta Maria, cel mai sudic punct al insulei, s-au apropiat de alt vas. Hal

pusese corabia în poziţie de luptă şi avea culevrina încărcată cu mitralii şi fitilul aprins, fiindcă dincolo de ecuator nu îndrăznea să aibă încredere în nicio corabie.

Când ajunseră suficient de aproape de cealaltă corabie, aceasta îşi desfăşură culorile. Hal fu încântat să vadă pavilionul Uniunii şi *croix pattee-ul* Ordinului arborat de catarg. Răspunse cu aceeaşi expunere de pânză şi ambele corăbii se aşezară în aşa fel, încât să poată vorbi.

— Cine sunteţi? întrebă Hal, iar răspunsul veni peste valurile albastre:

— *The Rose of Durham.* Căpitanul Welles.

Era un vas comercial armat, o caravelă cu douăsprezece tunuri pe lateral.

Hal coborî o barcă şi vâsli el însuşi. Fu întâmpinat la portul de sosire de un căpitan vioi ca un spiriduş, de vârstă mijlocie.

— *În Arcadia habito.*

— *Flumen sacru bene cognosco,* răspunse Hal şi mâinile li se împreunară în strânsoarea de recunoaştere a cavalerilor Templului.

Căpitanul Welles îl invită pe Hal jos, în cabina lui, unde băură împreună o cană de cidru şi schimbară cu aviditate noutăţi.

Welles plecase de patru săptămâni de la factoria englezească de la Sfântul Gheorghe, lângă Madras, pe coasta de est a Indiei îndepărtate, cu o încărcătură de pânză comercială. Intenţiona s-o schimbe pe sclavi de pe

coasta gambiană a Africii de Vest, iar apoi să traverseze Atlanticul spre Caraibe, unde ar fi schimbat sclavii pe zahăr şi s-ar fi întors acasă, în Anglia.

Hal îl chestionă cu privire la disponibilul de marinari din factoriile englezeşti de la Carnaţie, care se întindeau pe coasta Indiei îndepărtate, de la Ghats-ul de est la coasta Coromandel, dar Welles clătină din cap.

— Ai să-ţi doreşti să te ţii departe de întreaga coastă. Când am plecat eu, holera făcea ravagii în fiecare sat şi factorie. Orice om iei la bord s-ar putea să aducă moartea cu el drept companion.

Hal îngheţă la gândul dezastrului pe care acest flagel l-ar aduce în rândul echipajului deja epuizat, dacă ar pune stăpânire pe *Golden Bough.* Nu îndrăzni să rişte o vizită în aceste porturi cu febră.

La a doua cană de cidru, Welles îi făcu lui Hal prima sa informare de încredere asupra conflictului violent de la Marele Corn al Africii.

— Fratele mai mic al marelui mogul, Sadiq Klian Jahan, a sosit în largul coastelor Cornului cu o mare flotă. El şi-a unit forţele cu Ahmed El Grang, pe care îl poreclesc Stângaciul, regele Omanului arab, care deţine dominaţia asupra teritoriilor învecinate cu imperiul Părintelui. Aceştia doi au declarat jihād, război sfânt, şi împreună s-au abătut ca o furtună furioasă asupra creştinilor. Au luat cu asalt şi au jefuit porturile şi oraşele de pe coastă, arzând bisericile şi prădând mănăstirile, masacrând călugării şi oamenii sfinţi.

— Intenţionez să navighez, ca să-mi ofer serviciile Părintelui, ca să-l ajut să reziste în faţa păgânilor, zise Hal.

— E o altă cruciadă, iar a ta e o sursă nobilă de inspiraţie, îl aplaudă Welles. Multe dintre relicvele cele mai sacre ale creştinătăţii sunt deţinute de către sfinţii părinţi din oraşul etiopian Aksum şi de mănăstirile din locuri secrete din munţi. Dacă ar fi să cadă în mâinile păgânilor, ar fi o zi tristă pentru toată creştinătatea.

— Dacă nu poţi să te duci chiar tu la această acţiune sacră, nu-mi dai mie o duzină de oameni care-ţi prisosesc, fiindcă duc mare lipsă de marinari buni? întrebă Hal.

Welles privi departe.

— Am o călătorie lungă în faţă şi o să am pierderi grele în rândul echipajului după ce vizitez coasta cu febră a Gambiei şi trec prin mijlocul Atlanticului, murmură el.

— Gândeşte-te la jurăminte, îi ceru Hal.

Welles ezită, apoi ridică din umeri.

— Am să strâng echipajul şi o să faci apel la ei şi să ceri voluntari să se alăture acţiunii tale.

Hal îi mulţumi, ştiind că Welles risca oarecum.

Puţini marinari aflaţi la sfârşitul unei călătorii de doi ani ar fi renunţat la cota lor de profit şi perspectiva unei reveniri rapide acasă, în favoarea chemării la arme, ca să ajute un potentat străin, chiar dacă acesta era creştin.

Doar doi oameni răspunseră apelului lui Hal, şi Welles păru uşurat să scape de ei. Hal bănui că erau aducători de probleme şi nemulţumiţi, dar nu-şi permitea să facă nazuri.

Înainte să se despartă, Hal îi predă lui Welles două pachete cu scrisori cusute în pânză, cu adresa scrisă apăsat pe fiecare. Una îi era adresată vicontelui Winterton. În lunga epistolă, Hal îi scrisese despre împrejurările în care fusese omorât căpitanul Llewellyn şi cum ajunsese el pe *Golden Bough.* Îi dădu un angajament de navigare cu corabia în conformitate cu documentul original.

A doua scrisoare îi era adresată unchiului său, Thomas Gourtney, la High Weald, ca să-l informeze de moartea tatălui său şi că el moştenise titlul. Îi ceru unchiului său să continue să administreze proprietatea în numele lui.

Când, în cele din urmă, plecă de la Welles, cei doi marinari pe care-i dobândise îl însoţiră pe *Golden Bough.*

Din duneta lui, Hal urmări gabiile corăbiei *The Rose of Durham* pierzându-se dincolo de orizont, spre miazăzi, şi la câteva zile după aceea colinele Madagascarului se ridicară în faţa lui, spre miazănoapte.

În acea noapte, după obiceiul lui, Hal veni pe punte la sfârşitul celui de-al doilea cart scurt, ca să citească tăbliţa de bord şi să stea de vorbă cu cârmaciul. Trei umbre întunecate îl aşteptau la poalele catargului.

— Jiri şi ceilalţi vor să-ţi vorbească, gundwane, zise Aboli.

Se grupară în jurul lui, cum stătea pe partea expusă vântului a balustradei. Jiri vorbi în limba pădurilor.

— Eram adult când negustorii de sclavi m-au luat de acasă, îi zise lui Hal în linişte. Eram destul de mare ca să-mi

amintesc mai multe despre locul natal decât ăştialalţi.

Îi arătă pe Aboli, Kimatti şi Matesi, şi toţi trei aprobară din cap.

— Noi eram copii, confirmă Aboli.

— În aste ultime zile, când am mirosit pământul şi am văzut din nou dealurile verzi, vechile amintiri de mult uitate s-au întors la mine, continuă Jiri. Sunt sigur acum, în adâncul inimii mele, că pot să-mi găsesc drumul de-a lungul marelui râu pe malurile căruia trăia tribul meu când eram copil.

Hal rămase tăcut pentru o vreme, şi apoi întrebă:

— De ce-mi spui astea, Jiri? Vrei să te întorci acasă, la poporul tău?

Jiri ezită.

— E atât de mult timp de-atunci. Tata şi mama au murit, ucişi de negustorii de sclavi. Fraţii şi prietenii mei din copilărie sunt plecaţi şi ei, luaţi în lanţuri de negustorii de sclavi. Tăcu o vreme, apoi continuă: Nu, căpitane, nu pot să mă întorc, fiindcă tu eşti acum şeful meu, aşa cum tatăl tău a fost înainte, iar ăştia sunt fraţii mei.

Arătă spre Aboli şi spre ceilalţi care stăteau în jurul lui.

Aboli preluă povestea.

— Dacă Jiri poate să ne ducă pe marele râu, dacă putem să găsim tribul nostru pierdut, se poate şi să găsim o sută de războinici, ca să completăm orarul carturilor pe corabia asta.

Hal se holbă la el cu uimire.

— O sută de oameni? Oamenii care pot să lupte ca voi, cei patru pungaşi? Atunci chiar că stele-mi zâmbesc din nou.

Îi luă pe toţi cei patru în cabina de la pupa, lumină cu felinarele şi-şi întinse hărţile pe punte. Se ghemuiră în jurul acestora, într-un cerc, şi negrii îşi puseră degetele arătătoare pe foile de pergament şi se certară prieteneşte, cu vocile lor sonore, în timp ce Hal le explica liniile de pe hărţi celor trei, care, spre deosebire de Aboli, nu ştiau să citească.

Când clopotul corăbiei bătu începutul cartului de dimineaţă, Hal plecă pe punte şi-l chemă pe Ned Tyler la el.

— Curs nou, domnule Tyler. Spre miazăzi. Înseamnă asta pe tăbliţa de bord.

Ned fu foarte uimit de ordinul de întoarcere, dar nu puse nicio întrebare.

— Spre miazăzi să fie.

Lui Hal îi fu milă de el, fiindcă era evident că-l rodea curiozitatea.

— Ne apropiem din nou de continentul african.

Traversară canalul larg care separa Madagascarul de continentul african. Continentul se înălţa ca o pată albastră la orizont şi, aflaţi bine în larg, se întoarseră şi navigară spre miazăzi, încă o dată de-a lungul coastei.

Aboli şi Jiri îşi petrecură în vârful catargului cea mai mare parte a orelor zilei cu lumină, uitându-se la uscat. Jiri coborî de două ori şi-i ceru lui Hal să oprească pe coastă, ca

să cerceteze ceea ce părea să fie gura unui râu mare. O dată se dovedi a fi un canal fals, şi a doua oară Jiri nu-l recunoscu atunci când ancorară.

— E prea mic. Râul pe care-l caut eu are patru guri.

Ridicară ancorele şi ieşiră din nou pe mare, apoi merseră spre miazăzi. Hal începu să se îndoiască de memoria lui Jiri, dar acesta era perseverent.

Câteva zile mai târziu, el observă entuziasmul celor doi de pe catarg, care se uitau la uscat şi gesticulau.

Mates şi Kimatti, care, nefiind de cart, leneveau pe teugă, se ridicară în picioare şi zburară până la şarturi, să se agaţe de greement şi să se holbeze la uscat.

Hal se duse cu paşi mari la balustradă şi se uită prin ocheanul din alamă al lui Llewellyn. Văzu delta marelui râu întinzându-se înaintea lor. Apele care se deversau din gurile sale erau decolorate şi aduceau cu ele aluviuni din ţinuturile necunoscute pe care le traversa acest râu puternic. Escadrile de rechini se hrăneau în aceste ape şi aripioarele lor înalte, triunghiulare se mişcau în zigzag deasupra curentului.

Hal îl chemă pe Jiri la el şi-l întrebă:

— Cum numeşte tribul tău râul ăsta?

— Sunt multe nume pentru el, fiindcă un râu vine la mare ca mai multe râuri. Ele se cheamă Muselo, şi înhamessingo, şi Chinde. Dar şeful lor e Zambere.

— Toate au nume frumoase, recunoscu Hal. Dar eşti sigur că ăsta e râul cu patru guri?

— Pe capul tatălui meu mort, jur că e.

Hal avea doi oameni la prora care sondau adâncimea, în timp ce se strecurau spre coastă, şi de îndată ce fundul începu să se povârnească, aruncă ancora la doisprezece stânjeni. Nu risca să intre cu vasul în apele interioare înguste şi în canalele întortocheate ale deltei.

Dar exista şi un alt risc cu care nu voia să se confrunte. Ştia de la tatăl lui că aceste delte tropicale erau periculoase pentru sănătatea echipajului său. Dacă respirau aerul de noapte din mlaştină, aveau să cadă în curând pradă febrei mortale care avea să-i mistuie, numită pe bună dreptate malarie, „aere rele”.

Desagii Sukeenei, a cărei broşă din jad a mamei sale era singura moştenire pe care i-o lăsase lui Hal, conţinea o rezervă bună de pudră iezuită, extractul din scoarţa arborelui de chinină. Mai descoperise şi un borcan mare cu aceeaşi substanţă preţioasă în depozitele lui Llewellyn. Era singurul remediu împotriva malariei, o boală pe care marinarii o întâlneau în fiecare zonă cunoscută a oceanelor, de la junglele din Batavia şi India îndepărtată la canalele Veneţiei, mlaştinile din Virginia şi Caraibele din Lumea Nouă.

Hal n-ar fi riscat să-şi expună tot echipajul la ravagiile acesteia. Porunci ca două bărci să fie scoase din cală şi asamblate. Apoi alese echipajele pentru aceste ambarcaţiuni, care, în mod natural, îi includeau pe cei patru africani şi pe Uriaşul Daniel.

Puse un tun uşor la prora fiecăreia şi o pereche de tunuri mobile călare pe pupe.

Toţi membrii expediţiei erau bine înarmaţi. Hal plasă trei lăzi grele cu marfă în fiecare barcă, cuţite şi foarfece şi oglinjoare de mână, role cu sârmă de cupru şi mărgele de sticlă veneţiene.

Îl lăsă pe Ned Tyler la conducere pe *Golden Bough,* cu Althuda, şi le porunci să rămână ancoraţi bine în larg şi să aştepte întoarcerea lui. Semnalul de primejdie avea să fie o rachetă roşie chinezească: Ned trebuia să trimită bărcile să-i găsească numai dacă o vedea.

— S-ar putea să dureze mai multe zile, săptămâni chiar, avertiză Hal. Nu vă pierdeţi răbdarea. Rămâneţi la post cât timp n-aveţi veşti de la noi.

Hal preluă comanda bărcii de la conducere. Îi avea pe Aboli şi pe ceilalţi africani în echipa lui. Uriaşul Daniel îi urma în a doua.

Hal exploră fiecare dintre cele patru guri. Nivelul apei părea mic, iar unele dintre intrări erau aproape închise de bancurile lor de nisip. Ştia de pericolul crocodililor şi n-avea să rişte să coboare oamenii din bărci, ca să le tragă peste aluviuni. În cele din urmă, alese gura râului cu cel mai mare volum de apă. Cu briza de coastă a dimineţii umflându-le vela de lugher şi cu toate mâinile pe vâsle, forţară drumul peste aluviuni în lumea fierbinte şi şoptită a mlaştinilor.

Plante înalte de papirus şi desişuri de mangrove formau un zid înalt de fiecare parte a canalului, astfel că viziunea le

era limitată, iar vântul era ţinut departe de ei.

Vâsliră constant, urmând întorsăturile canalului.

Fiecare cotitură deschidea vederii aceeaşi imagine monotonă. Hal îşi dădu seama aproape imediat cât de uşor ar fi fost să se rătăcească în acest labirint şi marcă fiecare ramură a canalului cu fâşii de pânză legate de ramurile din vârf ale mangrovelor.

Timp de două zile bâjbâiră spre vest, ghidaţi numai de busolă şi de curgerea apei. În bulboane se bălăceau turme de vaci de râu mari şi cenuşii, care deschideau fălcile roz cavernoase şi mugeau sălbatic. La început cârmiseră departe de ele, dar odată ce se mai obişnuiră cu ele, Hal începu să ignore aceste strigăte de avertizare şi demonstraţii de furie, şi acceleră imprudent. Bravada lui păru justificată la început şi animalele se scufundară când el se îndreptă direct spre ele. Apoi, după un cot, nimeriră într-o bulboană verde largă. În mijloc era un banc de noroi şi pe acesta se afla o femelă foarte mare de hipopotam, iar lângă ea un pui nou-născut, nu cu mult mai mare decât un porc. Femela urlă la ei ameninţător când vâsliră spre ea, dar oamenii râseră în batjocură şi Hal strigă de la prora:

— La o parte, băbuţo, nu vrem să-ţi facem niciun rău, dar avem de gând să trecem.

Uriaşa fiară lăsă capul în jos şi grohăi războinic, atacând într-un galop sălbatic şi greoi, care aruncă în sus bulgări de noroi. De îndată ce-şi dădu seama că bruta era serioasă, Hal luă fitilul din barcă.

— Pentru Dumnezeu, chiar vrea să ne atace!

Apucă mânerul de fier al tunului uşor şi-l răsuci să ţintească înainte, dar hipopotamul ajunse la apă şi se aruncă înăuntru în plină viteză, înălţând un văl de stropi pulverizaţi şi dispărând sub apă. Hal împinse butoiul tunului uşor dintr-o parte în alta, căutând o ocazie să tragă, dar văzu doar un val la suprafaţă, în timp ce animalul înota adânc sub aceasta.

— Vine direct spre noi! strigă Aboli. Aşteaptă până când eşti sigur că-l nimereşti, gundwane!

Hal se uită în jos, fitilul aprins era gata de tragere, şi prin apa verde şi limpede văzu o privelişte remarcabilă.

Hipopotamul se mişca pe fund într-un galop lent ca în vis, cu nori de noroi fierbându-i sub copite la fiecare pas. Dar încă era la un stânjen adâncime şi ghiuleaua lui n-ar fi putut să ajungă niciodată la ea.

— A dispărut sub noi! strigă el la Aboli.

— Pregăteşte-te! îl avertiză Aboli. Aşa au distrus canoele poporului meu.

Cuvintele abia-i plecaseră de pe buze, şi sub picioarele lor se auzi o crăpătură răsunătoare, când fiara se înălţă sub ei şi barca grea, cu încărcătura completă de vâslaşi, fu ridicată în sus din apă. Ei fură zvârliţi de pe bănci, şi Hal era gata să fie aruncat peste bord, dacă nu s-ar fi apucat de banca lopătarului. Barca se prăbuşi înapoi pe apă, şi Hal apucă din nou coada tunului uşor.

Atacul animalului ar fi desfundat coca oricărei

ambarcaţiuni mai mici şi, cu siguranţă, ar fi spart şi o canoe de-a nativilor, dar barca era robust construită, ca să reziste ravagiilor din Marea Nordului.

În apropiere, imensul cap cenuşiu ieşi la suprafaţă şi gura se deschise ca o cavernă roz mărginită de colţi galbeni de fildeş, lungi cât antebraţul unui bărbat. Cu un răget care şocă echipajul cu ferocitatea sa, hipopotamul se repezi la ei cu fălcile căscate, să rupă lemnul de pe partea laterală a bărcii.

Hal răsuci tunul uşor, până când fu aproape să atingă capul atacatorului. Trase. Fumul şi flacăra loviturii se duseră drept pe gâtul căscat şi fălcile se închiseră ciocnindu-se. Fiara dispăru într-un vârtej, ieşind la suprafaţă câteva secunde mai târziu, la jumătatea distanţei de bancul de noroi pe care puiul stătea oropsit şi uluit.

Trupul imens şi rotund se ridică pe jumătate din apă, într-o uriaşă convulsie, apoi se prăbuşi şi se scufundă în moarte, lăsând un lung făgaş purpuriu pe verdele apei pe unde trecea.

Vâslaşii îşi mânuiră vâslele cu vigoare reînnoită şi dădură următoarea curbă, cu barca Uriaşului Daniel pe urme. Coca vasului lui Hal avea infiltraţii destul de puternice, dar cu un om scoţând apa, aceasta se putea păstra uscată până apărea o oportunitate de a o trage la mal şi-a o întoarce, ca să repare stricăciunile. Forţară să urce pe canal.

Nori de păsări de apă zburau de pe papirusul des din

jurul lor sau se cocoţau pe ramurile mangrovelor. Erau acolo stârci, raţe şi gâşte, împreună cu zeci de alte păsări pe care nu le mai văzuse niciodată. De mai multe ori zări o antilopă ciudată, cu o blană cafenie aspră şi coarne spiralate cu vârfuri ascuţite, care părea să trăiască în adâncurile mlaştinilor. În amurg surprinseră una stând la marginea papirusului. Cu o lovitură de muschetă lungă şi norocoasă, Hal o puse jos. Fură uimiţi să descopere că avea nişte copite deformate, extrem de alungite.

„Astfel de picioare acţionează ca aripioarele unui peşte în apă şi oferă un punct de sprijin în noroiul moale şi în stuf, îşi zise Hal.

Carnea de antilopă era dulce şi fragedă şi oamenii, dornici de hrană proaspătă, mâncară cu poftă.

Nopţile, când dormeau pe puntea goală, bombăneau, deranjaţi de nori mari de insecte înţepătoare, şi în zori feţele lor erau pline de ciupituri roşii.

În cea de-a treia zi, papirusul începu să lase loc zonelor deschise inundabile. Briza ajungea acum la ei şi sufla alungând norii de insecte şi umfla vela de lugher pe care o ridicaseră.

Atinseră o viteză mai bună şi ajunseră în locul unde toate celelalte braţe ale râului se uneau, pentru a forma un flux mare, cu o lăţime de aproape trei ancabluri.

Luncile de pe fiecare mal al acestui râu puternic erau verzi, cu ierburi bogate înalte până la genunchi, pe care păşteau turme imense de bivoli. Erau nenumăraţi şi formau

un covor mişcător cât vedea Hal cu ochii, chiar şi după ce se căţără pe catargul bărcii. Erau atât de înghesuiţi pe câmpie, că zone mari din pajişti erau ascunse de mulţimea lor.

Animalele aliniate pe malurile râului se uitau la ei peste apă, cu boturile pline de salivă ridicate şi capetele cu coarne răsfrânte.

Hal conduse barca mai aproape şi trase cu tunul uşor în mijlocul lor. Cu o singură descărcare, doborî două animale tinere. În acea noapte campară pe uscat pentru prima oară şi se desfătară cu carne de bivol friptă pe cărbuni.

Timp de mai multe zile navigară pe râul verde. Luncile de pe ambele părţi lăsară loc treptat pădurilor şi poienilor. Râul se îngustă, deveni mai adânc şi mai puternic şi progresul lor fu mai lent împotriva curentului.

În a opta seară de când părăsiseră corabia, merseră pe uscat să campeze într-un crâng de smochini sălbatici înalţi.

Aproape imediat descoperiră semne de locuire umană. Era o palisadă dărăpănată, construită din buşteni grei. Hal se gândi că ţarcurile din interior fuseseră probabil făcute ca să ţină înăuntru vite sau alte animale.

— Negustorii de sclavi! zise Aboli cu amărăciune. Aici mi-au înlănţuit poporul ca pe animale. Într-una din aceste *bomas,* poate chiar în asta, mama a murit de durere.

Palisada era abandonată de mult, dar Hal nu putu să ridice tabăra pe un loc care adusese atât de multă nefericire. Se mutară o leghe în amonte şi găsiră o mică

insulă să poposească.

În dimineaţa următoare o luară de-a lungul râului, prin pădure şi pajişti necălcate vreodată de om.

— Negustorii de sclavi au măturat sălbăticia cu capcanele lor, zise Aboli cu tristeţe. De-asta şi-au abandonat factoriile şi au plecat pe mare. Se pare că niciun bărbat sau femeie din tribul nostru n-a supravieţuit ravagiilor făcute de ei. Trebuie să renunţăm la căutare, gundwane, şi să ne întoarcem.

— Nu, Aboli. Mergem mai departe.

— În jurul nostru nu sunt decât dovezi vechi ale deznădejdii şi morţii, pledă Aboli. Pădurile astea sunt locuite doar de fantomele poporului meu.

— Eu am să decid când ne întoarcem, şi momentul ăla n-a venit încă, zise Hal, fiindcă acest ţinut străin şi abundenţa de animale sălbatice începuseră să-l fascineze.

Simţi un puternic impuls să călătorească din nou şi din nou, să urmeze râul cel mare spre izvoare.

A doua zi, Hal spionă de la prora un grup de coline joase, la mică distanţă spre miazănoapte de râu. Le porunci să tragă bărcile pe plajă şi-i lăsă pe Uriaşul Daniel şi pe marinarii lui să repare spărturile din coca celei dintâi, provocate de atacul hipopotamului. Îl luă pe Aboli cu el şi porni să urce pe dealuri, ca să vadă mai bine ţara din faţă. Erau mult mai departe decât părea, fiindcă distanţele sunt înşelătoare în aer liber şi sub lumina strălucitoare a soarelui african.

Era după-amiaza târziu când ajunseră pe creastă şi se uitară în jos, la distanţele nesfârşite pe care pădurile şi dealurile se replicau, rând după rând şi lanţ după lanţ, precum imaginile infinitului în oglinzi din albastru umbrit.

Rămaseră în tăcere, uimiţi de imensitatea acelui teritoriu sălbatic. Într-un final, Hal se ridică fără tragere de inimă.

— Ai dreptate, Aboli. Nu sunt oameni aici. Trebuie să ne întoarcem la corabie.

Cu toate astea, era ciudat de reticent să întoarcă spatele acestui teritoriu spectaculos. Mai mult decât oricând, se simţi atras de misterul şi de romantismul locurilor acestora nesfârşite.

„O să ai mulţi fii puternici, prorocise Sukeena. Urmaşii lor o să înflorească pe acest teritoriu din Africa şi o să-l facă al lor”.

Încă nu iubea acest pământ. Era prea ciudat şi barbar, prea străin de tot ce cunoscuse în blândul climat de la miazănoapte, dar îi simţi magia în sânge. Liniştea amurgului se aşternu peste dealuri, acel moment în care întreaga creaţie îşi ţine respiraţia înainte să avanseze insidios în noapte. Aruncă o ultimă privire, măturând orizontul unde, precum cameleonii monstruoşi, dealurile îşi schimbau culoarea. Înaintea ochilor lui, deveneau de culoarea safirului, a azurului şi din nou albastru pescăruş.

Deodată încremeni. Îi prinse braţul lui Aboli şi arătă.

— Uită-te! zise el încet.

De la poalele lanţului următor, din pădure, se ridica un singur fuior subţire de fum şi se înălţa în aerul violet al serii.

— Oameni! şopti Aboli. Ai avut dreptate să nu ne înapoiem atât de repede, gundwane.

Coborâră de pe deal în întuneric şi se mişcară ca nişte umbre prin pădure. Hal se ghida după stele, ţinând ochii pe strălucitoarea Stea a Sudului, care atârna deasupra dealului la poalele căruia remarcaseră coloana de fum.

După miezul nopţii, strecurându-se cu prudenţă crescută, Aboli se opri atât de brusc, încât Hal aproape intră în el în întuneric.

— Ascultă! zise el.

Rămaseră în tăcere minut după minut.

Apoi Hal zise:

— N-aud nimic.

— Stai! insistă Aboli, şi apoi Hal auzi.

Era un sunet cândva atât de banal, dar unul pe care nu-l mai auzise de când plecase de la Buna Speranţă. Era mugetul trist al unei vaci.

— Poporul meu e un popor de păstori, şopti Aboli. Vitele sunt cele mai de seamă posesiuni ale lor.

Îl conduse pe Hal înainte, cu precauţie, până simţiră miros de fum de lemn şi familiarul miros al unui ţarc cu vite. Hal desluşi grămada de cenuşă strălucind slab, care marca focul de tabără. În lumina acesteia se contura silueta unui om şezând, înfăşurat într-o *kaross.*

Se întinseră şi aşteptară zorii. Totuşi, cu mult înainte de prima rază de lumină, în tabără apărură urme de mişcare. Paznicul se ridică în picioare, se întinse, tuşi şi scuipă în cărbunii morţi. Apoi aruncă un lemn pe foc şi îngenunche să-l înteţească. Flăcările izbucniră, şi prin lumina lor Hal văzu că era doar un copil. Gol, cu excepţia unei cârpe din jurul şalelor, băiatul plecă de lângă foc şi veni aproape de locul unde erau ei ascunşi. Ridică pânza din jurul şalelor şi se uşură în iarbă, jucându-se cu jetul de urină, ţintind frunzele şi ramurile căzute şi chicotind în timp ce încerca să înece un scarabeu agitat.

Apoi se întoarse la foc şi strigă spre şopronul din crengi şi paie:

— Vin zorile. E timpul să dăm drumul turmei.

Vocea lui era subţire şi neformată, dar Hal fu încântat să descopere că înţelesese fiecare cuvânt rostit de băiat. Era limba pădurilor pe care îl învăţase Aboli.

Alţi doi băieţi de aceeaşi vârstă ieşiră din colibă, tremurând, mormăind şi scărpinându-se, şi toţi trei se duseră la îngrăditura vitelor. Vorbiră cu animalele ca şi cum erau şi ele tot copii, le scărpinară capetele şi le bătură pe coaste.

Când lumina deveni mai puternică, Hal văzu că aceste vite erau mult diferite de cele pe care le ştia el de la High Weald, Erau mai înalte şi mai zvelte, iar coarnele erau atât de uriaşe, că păreau groteşti, aproape prea grele să le susţină chiar şi trupurile lor masive.

Băieţii aleseră o vacă şi-i împinseră viţelul de la uger. Apoi unul îngenunche sub burta ei şi-o mulse, trimiţând jetul să curgă într-un vas făcut dintr-o tărtăcuţă.

Între timp, ceilalţi doi prinseseră un viţel şi-i puneau o curea de piele în jurul gâtului. Strânseră tare, şi când vasele de sânge strangulate se umflară sub pielea neagră, unul înţepă o venă cu vârful ascuţit al unui cap de săgeată.

Primul copil veni în fugă cu tărtăcuţa umplută pe jumătate cu lapte şi-i ţinu gura sub fluxul strălucitor de sânge roşu care ţâşnea din vena înţepată.

Când tărtăcuţa fu plină, unul opri mica hemoragie de la gâtul viţelului cu un pumn de praf şi-i dădu drumul. Animalul plecă, neafectat de sângerare. Băieţii clătinară tărtăcuţa viguros, apoi o trecură de la unul la altul, bând fiecare pe săturate din amestecul de lapte şi sânge, când îi venea rândul, plescăind din buze şi oftând de plăcere.

Erau atât de absorbiţi cu micul dejun, care niciunul nu-l observă pe Aboli sau Hal până când nu-i prinseră din spate şi-i ridicară, dând din picioare şi lovind în aer.

— Taci, babuin mic, porunci Aboli.

— Negustorii de sclavi! se jelui cel mai mare dintre copii când văzu faţa albă a lui Hal. Suntem luaţi sclavi!

— O să ne mănânce, chiţăi cel mai mic.

— Nu suntem negustori de sclavi! le zise Hal. Şi n-o să vă facem rău.

Această asigurare transmise noi accese de teroare celor trei.

— E un diavol care vorbeşte limba cerului. Înţelege tot ce spunem. E un diavol albinos.

— O să ne mănânce precis, cum m-a avertizat mama.

Aboli îl ţinu pe cel mai mare la lungimea braţului şi se uită urât la el.

— Cum te cheamă, maimuţică?

— Uită-te la tatuajele lui.

Băiatul urlă de groază.

— E tatuat ca Monomatapa, alesul cerului.

E un mare mambo!

— Sau e fantoma lui Monomatapa care a murit cu mult timp în urmă.

— Sunt, într-adevăr, un mare şef, fu Aboli de acord. Şi tu ai să-mi spui numele tău.

— Numele meu e Tweti – o, Monomatapa, cruţă-mă fiindcă sunt mic. N-aş fi decât o singură îmbucătură pentru fălcile tale puternice.

— Du-mă în satul tău, Tweti, şi-am să te cruţ pe tine şi pe fraţii tăi.

După un timp, copiii începură să creadă că n-o să fie nici mâncaţi, nici făcuţi sclavi, şi îi zâmbiră cu sfială lui Hal. De-acolo n-a mai fost mult până să ajungă să chicotească încântaţi că fuseseră aleşi de marele şef tatuat şi de ciudatul albinos ca să-i ducă în sat.

Mânând turma de vite înaintea lor, o luară pe o potecă şi ieşiră dintr-odată într-un mic sat înconjurat de câmpuri rudimentar cultivate, pe care creşteau lanuri sărăcăcioase

de mei. Colibele semănau cu nişte stupi de albine şi erau frumos acoperite cu stuf, dar erau pustii. Vasele de lut erau aşezate pe focurile de gătit înaintea fiecărei colibe, iar în îngrădituri erau viţei, coşuri împletite, arme şi echipamente împrăştiate unde le lăsaseră sătenii când fugiseră.

Cei trei băieţi chiţăiră spre tufişurile învecinate.

— Ieşiţi afară! Veniţi şi vedeţi! E un mare mambo al tribului nostru, întors din morţi să ne viziteze!

O babă fu prima care ieşi timid dintr-un desiş de iarba elefantului. Purta doar o fustă unsuroasă de piele şi avea orbita goală. N-avea decât un singur dinte, galben, în partea din faţă a gurii. Ţâţele i se bălăngăneau pe burta încreţită, brăzdată de tatuaje rituale.

Aruncă o privire la faţa lui Aboli, apoi fugi să se prosterneze în faţa lui. Ridică un picior şi şi-l puse pe cap.

— Atotputernice Monomatapa, boci ea. Eşti alesul cerului. Eu sunt o gânganie nefolositoare, un gândac de bălegar înaintea slavei tale.

Singuri şi în perechi, iar apoi în număr mare, alţi săteni apărură din ascunzătorile lor şi se adunară înaintea lui Aboli, să îngenuncheze cu supunere şi să-şi toarne praf şi cenuşă pe capete, în semn de respect.

— Nu lăsa această adulare să-ţi sucească minţile, o, Alesule, zise Hal în engleză.

— Ţie îţi dau dispensă regală, răspunse Aboli fără să zâmbească. Nu trebuie să îngenunchezi în prezenţa mea, nici să-ţi torni praf pe cap.

Sătenii le aduseră lui Aboli şi Hal scaune sculptate din lemn ca să stea pe ele şi le oferiră tărtăcuţe cu lapte acru amestecat cu sânge proaspăt, terci de mei, păsări sălbatice la grătar, termite şi omizi coapte pe cărbuni.

— Trebuie să mănânci un pic din tot ce ţi se oferă, îl avertiză Aboli pe Hal. Altfel le aduci o mare ofensă.

Hal se înecă cu câteva înghiţituri de amestec de sânge şi lapte, în timp ce Aboli bău o tărtăcuţă întreagă. Hal găsi celelalte delicatese un pic mai savuroase, omizile aveau gust de suc de iarbă proaspătă şi termitele erau crocante şi delicioase precum castanele prăjite.

În timp ce mâncau, căpetenia satului veni în patru labe ca să răspundă la întrebările lui Aboli.

— Unde e oraşul lui Monomatapa?

— E la două zile de mers în direcţia soarelui.

— Am nevoie de oameni buni ca să mă îndrume.

— Cum porunceşti, o, mambo.

Cei zece oameni fură gata într-o oră, şi micul Tweti şi tovarăşii lui plânseră amarnic că nu fuseseră aleşi pentru această onoare, şi fuseseră trimişi înapoi la umila sarcină de-a paşte vitele.

Urmară traseul spre apus, prin păduri accesibile cu copaci înalţi şi graţioşi, intercalate cu porţiuni largi de savană. Începură să întâlnească mai multe turme de vite cocoşate, mânate de băieţei goi. Spre surprinderea lor, vitele păşteau alături de turme de antilope sălbatice. O parte din sălbăticiuni erau aproape cabaline, dar cu straturi

de piele de culoarea căpşunii sau neagră ca miezul nopţii, şi cu coarne care se curbau înapoi precum iataganele orientale, atingându-le coapsele.

De mai multe ori văzură elefanţi în păduri, mici turme de femele şi pui. Odată trecură la o aruncătură de băţ de un mascul sfrijit care stătea sub un arbore acacia din mijlocul savanei deschise. Acest patriarh arătă teamă de ei, dar îşi întinse urechile zdrenţuite ca pentru luptă şi-şi înălţă colţii mari şi curbaţi ca să se uite la ei cu ochi mici.

— Ar fi nevoie de doi oameni puternici ca să care unul din colţii ăştia, zise Aboli. Şi în pieţele din Zanzibar ar valora treizeci de lire sterline bucata.

Trecură prin multe sate mici cu colibe acoperite cu stuf, ca stupii de albine, similare cu cea în care locuia Tweti. Evident, vestea sosirii lor îi preceda, fiindcă locuitorii ieşeau să se holbeze cu veneraţie la tatuajele lui Aboli şi apoi să se prosterneze în faţa lui şi să se acopere cu praf.

Fiecare dintre căpeteniile locale pleda în faţa lui Aboli să-i onoreze satul şi să-şi petreacă noaptea în noua colibă pe care poporul o construise special pentru el de îndată ce auziseră de venirea lui. Îi ofereau mâncare şi băutură, tărtăcuţe cu amestecul de sânge şi lapte şi vase de lut cu bere spumegândă de mei.

Îi făcură daruri, suliţe de fier şi capete de topoare, mici bucăţi de fildeş de elefant, mantii de piele tăbăcită şi saci. Aboli le atinsese pe toate, semnalând acceptarea, apoi le înapoiase celui care i le dăruise.

Îi aduseră fete să aleagă, nişte mici nimfe drăguţe cu brăţări de sârmă de cupru la încheieturi şi glezne, şi şorţuri din mărgele mici colorate, care abia dacă le ascundeau ruşinea. Fetele chicotiră şi-şi acoperiră gurile cu palme roz delicate şi-l priviră cu drag pe Aboli cu ochi mari şi negri, umezi de veneraţie. Sânii lor puberi rotofei străluceau de grăsime de vacă şi lut roşu, iar fesele lor erau goale şi rotunde şi săltară la fiecare pas dezamăgit, când Aboli le alungă. Se uitară la el peste un umăr gol, cu jind şi adoraţie. De ce prestigiu s-ar fi bucurat, dacă ar fi fost alese de Monomatapa!

În a doua zi se apropiară de alt lanţ de dealuri, dar acestea erau mult mai neregulate şi pantele lor erau din granit. Când se apropiară, văzură că vârful fiecărui deal era întărit cu ziduri de piatră.

— Yonder e un oraş mare de-al lui Monomatapa. E construit în vârful dealului ca să reziste atacurilor negustorilor de sclavi, iar regimentele sale de războinici sunt întotdeauna gata să-i respingă.

O mulţime de oameni coborâră să le ureze bun venit, sute de bărbaţi şi femei purtându-şi toate podoabele de mărgele şi bijuterii din fildeş. Bătrânii purtau acoperăminte de cap din pene de struţ şi aveau fuste din cozi de vacă. Toţi bărbaţii erau înarmaţi cu suliţe şi aveau arcuri de război aruncate pe spate. Gemură cu uimire când văzură faţa lui Aboli şi i se aruncară ei înşişi la picioare, astfel ca el să poată să calce pe trupurile lor tremurânde.

Purtaţi de această mulţime, urcară încet pe poteca spre vârful celui mai înalt deal, care trecea printr-o serie de porţi. La fiecare poartă, o parte din mulţime se retrăgea, aşa că, pe măsură ce se apropiau de ultimul povârniş dinainte de cetatea care încorona vârful, erau însoţiţi doar de o mână de căpetenii, războinici şi sfetnici de cel mai înalt rang, toţi purtând însemnele şi podoabele corespunzătoare funcţiei lor.

Chiar şi aceştia se opriră la ultima poartă şi un nobil bătrân cu păr argintiu şi ochi de acvilă îl luă pe Aboli de mână şi-l conduse în curtea interioară. Hal îi îndepărtă pe sfetnicii care căutau să-l reţină şi înaintă cu paşi mari în curtea interioară, alături de Aboli.

Podeaua era din lut amestecat cu sânge şi balegă de vacă şi apoi nivelat până când se uscase ca marmura roşie lustruită. Curtea era înconjurată de colibe de câteva ori mai mari decât văzuse Hal înainte, iar acoperişurile de stuf erau splendide. Uşa fiecărei colibe era decorată cu ceea ce la prima vedere păreau a fi sfere de fildeş, şi doar când ajunse la jumătatea drumului de-a lungul curţii Hal îşi dădu seama că erau cranii umane şi că acele piramide înalte formate din alte sute stăteau la intervale regulate în jurul perimetrului.

Lângă fiecare piramidă de cranii era plantat un stâlp înalt şi în vârful ascuţit al acestora era tras în ţeapă prin anus un bărbat sau o femeie. Cele mai multe dintre aceste victime erau moarte de mult şi puţeau, dar vreo două încă

se zvârcoleau sau gemeau jalnic.

Bătrânul îi opri în mijlocul curţii. Hal şi Aboli rămaseră tăcuţi pentru un timp, până când un amestec ciudat de instrumente muzicale primitive şi voci umane disonante răzbătu din cea mai mare şi mai impunătoare colibă din faţa lor. O procesiune de creaturi ieşi în lumina soarelui. Se târau şi se zvârcoleau ca insectele pe suprafaţa lustruită de lut, iar trupurile şi feţele le erau tencuite cu lut colorat şi pictate cu modele fantastice. Purtau atârnate la gât talismane, amulete şi fetişuri magice, piei de reptile, oase şi cranii de om şi animale, precum şi toate accesoriile înspăimântătoare de vrăjitor şi vrăjitoare. Scânciră, urlară şi bolborosiră, îşi dădură ochii peste cap şi-şi clănţăniră dinţii, bătură tobe şi ciupiră singura coardă a harpelor.

Două femei îi urmară. Ambele erau goale puşcă, iar prima era matură, cu un piept plin şi bogat şi burtă marcată cu striaţii de femeie care a născut. Cealaltă era o fată, subţire şi elegantă, cu o faţă rotundă şi plăcută şi dinţi uimitor de albi în spatele buzelor pline. Era cea mai frumoasă pe care căzuseră ochii lui Hal de când intrase în ţinutul lui Monom atapa. Avea talie îngustă şi şolduri pline şi pielea ei era ca satinul negru. Le puse în patru labe, cu fesele întoarse spre ei. Hal se foi neliniştit, căci cele mai intime părţi ale sale erau expuse privirii lui. Chiar şi în aceste condiţii de pericol şi incertitudine, se simţi excitat de nubilitatea ei.

— Nu arăta nicio emoţie, îl avertiză Aboli încet, fără să

mişte buzele. Dacă iubeşti viaţa, nu te mişca.

Vrăjitorii tăcură şi o vreme toată lumea rămase nemişcată. Apoi din colibă ieşi o siluetă masivă şi corpolentă, îmbrăcată într-o mantie din piele de leopard. Pe cap avea un acoperământ înalt din aceeaşi blană cu picăţele, care-i exagera înălţimea deja magistrală.

Se opri în uşă şi se uită la ei. Toţi cei din grupul de vrăjitori şi vrăjitoare ghemuit la picioarele lui gemură cu uimire şi-şi acoperiră ochii, ca şi cum frumuseţea şi măreţia lui îi orbise.

Hal se uită la el. Îi venea greu să urmeze sfatul lui Aboli şi să rămână lipsit de expresie, fiindcă trăsăturile lui Monomatapa erau tatuate în exact acelaşi model şi stil ca faţa cunoscută din copilărie, faţa mare şi rotundă a lui Aboli.

Aboli rupse tăcerea.

— Te văd, mare mambo. Te văd, fratele meu. Te văd, N’Pofho, fiul tatălui meu.

Ochii lui Monomatapa se mijiră uşor, dar modelul trăsăturilor lui rămase ca sculptat în abanos. Cu pas lent şi impunător, el trecu spre locul unde fata goală era îngenuncheată şi se aşeză pe spatele ei arcuit ca şi cum ar fi fost un scaun. Continua să se uite la Aboli şi Hal, şi tăcerea se prelungi.

Dintr-odată, făcu un gest nerăbdător către femeia care stătea lângă el. Aceasta îşi apucă unul dintre sâni în mână şi-i plasă mamelonul umflat între buzele groase, dându-i să

sugă. Bărbatul trase din el, cu gâtlejul suind şi coborând, apoi o împinse deoparte şi se şterse cu palma la gură. Împrospătat de această sorbitură caldă, îl privi pe marele ghicitor.

— Vorbeşte-mi de aceşti străini, Sweswe! porunci. Fă-mi o profeţie, o, tu, cel iubit de spiritele întunericului!

Cel mai bătrân şi mai urât dintre vrăjitori sări în picioare şi începu un dans giratoriu sălbatic şi învolburat. Ţipă şi sări sus în aer, agitând morişca în mână.

— Trădare! ţipă el şi un scuipat spumos i se împrăştie de pe buze. Sacrilegiu! Cine îndrăzneşte să susţină că are legături de sânge cu Fiul Cerurilor?

Se cabră în faţa lui Aboli ca o maimuţă sfrijită pe gambe slabe.

— Simt miros de trădare!

Aruncă morişca la picioarele lui Aboli şi smulse o coadă de vacă din mănunchiul de la centură.

— Miros răzvrătire!

Flutură mănunchiul şi începu să tremure din fiecare muşchi.

— Cine e acest diavol care îndrăzneşte să imite sacrul tatuaj?

Îşi dădu ochii peste cap în craniu, până se arătă numai albul.

— Feriţi-vă! Spiritul tatălui tău, marele Holomima, cere jertfă de sânge! ţipă el şi se pregăti să plesnească faţa lui Aboli cu pămătuful de vrăjitor.

Aboli fu mai rapid. Cuţitul de abordare sări din teaca de la centura lui ca şi cum ar fi fost ceva viu. Fulgeră în lumina soarelui, când el lovi cu reverul. Capul vrăjitorului fu tăiat frumos de pe trunchi şi se rostogoli pe spate. Zăcu pe lutul lustruit uitându-se cu ochii largi şi uimiţi la cer, şi buzele se zvârcoliră şi fură cuprinse de spasme, ca şi cum încerca să rostească următoarea denunţare sălbatică.

Corpul decapitat rămase pentru o clipă tremurând pe picioare. O fântână de sânge ţâşni sus în aer din gâtul retezat, pământuful îi căzu din mână şi corpul se prăbuşi încet peste propriul cap.

— Spiritul tatălui nostru Holomima cere sacrificiu de sânge, zise Aboli încet. Şi iată! Eu, Aboli, fiul său, i-am dat-o.

Nimeni din Curtea regală nu vorbi şi nu se mişcă pentru ceea ce lui Hal i se păru o jumătate de viaţă. Apoi Monomatapa începu să se agite peste tot. Burta începu să i se mişte şi fălcile tatuate săriră şi se scuturară. Faţa i se schimonosi în ceea ce părea o furie de om violent.

Hal puse mâna pe mânerul cuţitului său.

— Dacă e într-adevăr fratele tău, am să-l ucid pentru tine, îi şopti lui Aboli.

— Tu-mi acoperi spatele şi o să luptăm să plecăm de aici.

Dar Monomatapa deschise gura larg şi scoase un hohot imens de râs.

— Cel tatuat a adus jertfa de sânge cerută de Sweswe!

urlă el.

Apoi veselia îl birui şi mult timp nu mai putu să vorbească. Se zgudui de râs, sufocându-se, se îmbrăţişă singur, apoi hohoti din nou.

— L-aţi văzut cum stă acolo fără cap, în timp ce gura încă încearcă să vorbească? urlă el, şi lacrimi de râs i se rostogoliră pe obraji.

Josnicul grup de vrăjitori izbucni în ţipete şi chiote de bucurie înţelegătoare.

— Râd Cerurile! scânciră ei. Şi toţi oamenii sunt fericiţi.

Dintr-odată, Monomatapa se opri din râs.

— Adu-mi capul prost al lui Sweswe! porunci el, şi sfetnicul care-i condusese acolo porni înainte să se supună.

Îl luă şi îngenunche în faţa regelui să i-l înmâneze.

Monomatapa înălţă capul de şuviţele încâlcite ale părului creţ şi se uită în ochii goi larg deschişi. Începu să râdă din nou.

— Ce prostie să nu recunoşti sângele regilor! Cum ai putut să nu-l ştii pe fratele meu Aboli după aerul maiestuos şi temperamentul furios?

Zvârli capul din care picura sânge către ceilalţi vrăjitori, care se împrăştiară.

— Învăţaţi de la prostul de Sweswe, îi îndemnă. Nu mai faceţi nicio profeţie falsă! Nu-mi mai spuneţi minciuni! Plecaţi toţi! Sau am să-l rog pe fratele meu să mai facă un sacrificiu de sânge.

Ei fugiră în pandemoniu, şi Monomatapa se ridică de pe

tron şi avansă spre Aboli cu un zâmbet imens şi fericit despicându-i faţa grasă şi tatuată.

— Aboli, zise el. Fratele meu a fost mult timp mort şi acum trăieşte!

Şi-l îmbrăţişă.

Le fu pusă la dispoziţie una dintre colibele frumos acoperite cu stuf din perimetrul curţii, iar o procesiune de fecioare fu trimisă la ei, purtând pe cap vase de lut cu apă caldă, ca oaspeţii să se scalde. Iar alte fete aduseră tăvi pe care se îngrămădeau straie frumoase, care să înlocuiască îmbrăcămintea lor murdară de călătorie, cârpe de pus în jurul şalelor, din piele tăbăcită, şi pelerine de blană şi pene.

Când fură spălaţi şi schimbaţi în aceste podoabe, un alt rând de fete veniră purtând tărtăcuţe cu bere, un fel de mied fermentat din miere sălbatică, şi sânge amestecat cu lapte. Altele aduseră platouri cu mâncare caldă.

Când terminară de mâncat, veni la ei sfetnicul cu păr argintiu care-i condusese la Monomatapa. Cu mare politeţe şi toate semnele de respect, se ghemui la picioarele lui Aboli.

— Deşi erai mult prea tânăr când m-ai văzut ultima dată ca să-ţi aminteşti de mine acum, numele meu e Zama. Am fost induna[10] tatălui tău, marele Monomatapa Holomima.

— Mă întristează, Zama, dar nu-mi amintesc aproape nimic din acele zile. Îmi amintesc de fratele meu N’Pofho.

[10] Sfetnic (zulu) (n.tr.).

Îmi amintesc durerea cuţitului de tatuaj şi tăietura de la circumcizia pe care am suferit-o împreună. Îmi aduc aminte că el a ţipat mai tare decât mine.

Zama păru îngrijorat şi clătină din cap ca pentru a-l avertiza pe Aboli asupra unei asemenea frivolităţi când vorbeşte despre rege, dar vocea lui era egală şi calmă.

— Toate astea sunt adevărate, cu excepţia faptului că Monomatapa n-a ţipat. Am fost prezent la ceremonia cuţitului, şi eu sunt cel care ţi-a ţinut capul în timp ce fierul încins îţi ardea obrajii şi-ţi împodobea învelişul penisului.

— Cred că acum îmi amintesc vag mâinile tale şi cuvintele liniştitoare. Îţi mulţumesc pentru ele, Zama.

— Tu şi N'Pofho sunteţi gemeni, născuţi în aceeaşi oră. Astfel că tatăl vostru a poruncit ca amândoi să purtaţi tatuaj regal. Era un obicei nou. Niciodată înainte doi fii regali n-au mai fost tatuaţi în aceeaşi ceremonie.

— Mi-l amintesc prea puţin pe tatăl meu, doar cât de înalt era şi de puternic. Îmi amintesc cât de frică mi-a fost la început de tatuajele de pe faţa lui.

— A fost un bărbat puternic şi temut, fu Zama de acord.

— Îmi amintesc de noaptea în care a murit. Îmi amintesc ţipetele şi focul de muschete şi flăcările teribile în noapte.

— Am fost acolo când stăpânii de sclavi au venit cu lanţurile lor ale durerii.

Lacrimile umplură ochii bătrânului.

— Erai atât de mic, Abolii Mă mir că-ţi aminteşti de lucrurile astea.

— Povesteşte-mi despre noaptea aia.

— Aşa cum mi-era obiceiul şi datoria, dormeam la intrarea în coliba tatălui tău. Eram cu el când a fost lovit de-un glonţ dintr-o muschetă de-a negustorilor de sclavi. Zama tăcu amintindu-şi, iar apoi ridică privirea din nou. Pe patul de moarte mi-a zis: „Zama, lasă-mă. Salvează-mi fiii. Salvează-l pe Monomatapa!” Şi m-am grăbit să mă supun.

— Ai venit să mă salvezi? întrebă Aboli.

— Am alergat la coliba în care tu şi fratele tău dormeaţi cu mama voastră. Am încercat să te iau de la ea, dar mama ta nu mi te-a dat. „Ia-l pe N’Pofho!” mi-a poruncit, fiindcă tu ai fost mereu preferatul ei. Aşa că l-am luat pe fratele tău şi am fugit împreună în noapte. Mama ta şi cu mine am fost separaţi de întuneric. I-am auzit ţipetele, dar aveam celălalt copil în braţe şi dacă mă întorceam ar fi însemnat sclavie pentru noi toţi şi stingerea liniei regale. Iartă-mă acum, Aboli, că v-am lăsat pe tine şi pe mama ta şi am fugit, şi am scăpat cu N’Pofho pe dealuri.

Nu e nicio vină în ceea ce ai făcut, îl absolvi Aboli.

Zama privi cu grijă în jurul colibei şi apoi buzele i se mişcară, dar nu rosti niciun sunet.

— A fost alegerea greşită. Ar fi trebuit să te iau pe tine.

Expresia i se schimbă şi se aplecă mai aproape de Aboli, ca parcă să-i spună mai mult. Apoi se retrase fără tragere de inimă, ca şi cum n-avea curaj să joace periculos. Se ridică încet în picioare.

— Iartă-mă, Aboli, fiul lui Holomima, dar eu trebuie să

plec acum.

— Îţi iert totul, zise Aboli încet. Ştiu ce e în inima ta. Gândeşte-te la asta, Zama. Un alt leu rage în vârful dealului care altă dată ar fi putut să fie al meu. Viaţa mea e legată acum de un nou destin.

— Ai dreptate, Aboli, şi eu sunt un om bătrân. Nu mai am puterea sau dorinţa să schimb ce nu poate fi schimbat. Se apropie. Monomatapa are să-ţi acorde o altă audienţă mâine-dimineaţă. Am să vin cu tine. Coborî uşor vocea. Te rog să nu încerci să părăseşti incinta regală fără permisiunea regelui.

Când plecă, Aboli zâmbi.

— Zama ne-a cerut să nu plecăm. Ar fi greu să facem asta. Ai văzut gărzile care au fost plasate la fiecare intrare?

— Da, nu sunt uşor de trecut cu vederea.

Hal se ridică de pe scaunul de abanos sculptat şi se duse la uşa joasă a colibei. Numără douăzeci de oameni la poartă. Toţi erau războinici magnifici, înalţi şi musculoşi, şi fiecare era înarmat cu suliţă şi topor de război. Purtau scuturi înalte de piele de bou cu pete albe şi negre şi acoperămintele lor de cap erau cu pene de cocor.

— E mai greu să părăseşti locul ăsta decât să intri, se încruntă Aboli.

La apus de soare veni o altă procesiune de fete tinere, cu masa de seară.

— Văd de ce fratele tău regal cară după el o aşa încărcătură bună de grăsime, remarcă Hal cercetând super

abundenţa de mâncare.

Odată ce ei îşi declarară foamea potolită, fetele se retraseră cu farfuriile şi cupele, şi Zama se întoarse.

De data asta conducea două fecioare, câte una de fiecare parte. Fetele îngenunchează în faţa lui Hal şi Aboli. Hal o recunoscu pe cea mai frumoasă şi mai drăguţă din cele două drept fata care fusese tronul viu al lui Monomatapa.

— Monomatapa vă trimite aceste femei ca să vă îndulcească visele cu mierea coapselor lor, zise Zama şi se retrase.

Hal văzu cu consternare cum cea drăguţă înalţă capul şi-i zâmbeşte cu sfială. Avea o faţă calmă şi dulce, cu buze pline şi ochi mari negri. Părul îi era răsucit şi împletit cu mărgele, astfel încât pletele îi atârnau pe umeri. Trupul ei era grăsuţ şi lucios. Avea sânii şi fesele goale, doar că acum purta un mic şorţ din mărgele în faţă.

— Te salut, mare lord, şopti ea. Şi ochii îmi sunt orbiţi de splendoarea prezenţei tale.

Se strecură înainte ca un pisoi şi-şi puse capul pe genunchii lui.

— Nu poţi să rămâi aici, zise Hal şi se ridică în picioare. Trebuie să pleci imediat.

Fata se uită la el cu disperare şi ochii negri i se umplură de lacrimi.

— Nu-ţi plac, măreţule? murmură ea.

— Eşti foarte drăguţă, izbucni Hal. Dar...

Cum ar fi putut să-i spună că era căsătorit cu o amintire de aur?

— Lasă-mă să stau cu tine, domnule, îl rugă fata patetic. Dacă mă respingi, am să fiu trimisă la călău. Am să mor cu o ţeapă ascuţită înfiptă în deschiderea secretă a trupului meu, care o să-mi străpungă intestinele. Te rog, lasă-mă să trăiesc, o, măreţule. Ai milă de această fiinţă nevrednică, o, glorioasă faţă albă!

Hal se întoarse spre Aboli.

— Ce să fac?

— Alung-o. Aboli ridică din umeri. După cum zice, e lipsită de valoare. Poţi să-ţi astupi urechile, ca să nu trebuiască s-o auzi urlând în ţeapă.

— Nu-ţi bate joc de mine, Aboli. Ştii că nu pot să trădez memoria femeii pe care o iubesc.

— Sukeena e moartă, gundwane. Şi eu am iubit-o ca un frate, dar e moartă. Copilul ăsta e viu, dar n-o să mai fie mâine la apus, dacă n-ai milă de ea. Nu Sukeena ţi-a cerut jurământul.

Aboli se aplecă peste cealaltă fată, o luă de mână şi-o ridică în picioare.

— Eu nu pot să te mai ajut, gundwane. Eşti bărbat şi Sukeena ştia asta. Acum, că ea nu mai e, s-ar putea să considere potrivit să-ţi trăieşti restul vieţii ca un bărbat.

Îşi conduse fata în partea din spate a colibei, unde era un morman de karosse moi şi două capete sculptate din lemn stăteau unul lângă altul. O puse jos şi trase draperia

de piele ca să-i ascundă.

— Cum te cheamă? o întrebă Hal pe fata ghemuită la picioarele lui.

— Numele meu e Inyosi, Miere de albine, răspunse ea. Te rog să nu mă trimiţi la moarte.

Se târî spre el, prinzându-l de picioare şi presându-şi faţa de şalele lui.

— Nu pot, murmură el. Eu aparţin alteia.

Dar ea purta numai cârpa cu mărgele şi respiraţia ei era caldă şi moale pe burta lui şi mâinile ei îl mângâiau pe partea din spate a picioarelor.

— Nu pot, repetă el cu disperare, dar una din mânuţele lui Inyosi se strecură sub cârpa din jurul şalelor lui.

— Gura ta îmi zice una, atotputernice Lord, dar marea suliţă a bărbăţiei îmi zice altceva, toarse ea.

Hal lăsă să-i scape un geamăt sufocat, o luă în braţe şi fugi spre locul unde se afla propriul pat de blănuri.

La început, Inyosi fu surprinsă de furia pasiunii lui, dar apoi scoase un ţipăt fericit şi-i răspunse la sărut cu sărut şi la împingere cu împingere.

În zori, când se pregătea să-l părăsească, şopti:

— Ai salvat viaţa mea fără valoare. În schimb, eu trebuie să încerc să salvez ilustra ta viaţă. Îl sărută pentru ultima oară, apoi murmură cu buzele pe buzele lui: L-am auzit pe Monomatapa vorbind cu Zama în timp ce stătea călare pe spatele meu. El crede că Aboli s-a întors ca să pretindă Tronul Cerului de la el. Mâine, în timpul audienţei pe care a

ordonat-o pentru tine şi Aboli, are să poruncească gărzii lui de corp să vă ia şi să vă arunce din vârful stâncii pe bolovanii de dedesubt, unde hienele şi vulturii aşteaptă să vă devoreze cadavrele. Inyosi se lipi de pieptul lui. Nu vreau să mori, domnul meu. Eşti prea frumos.

Apoi se ridică de pe pat şi se pierdu în întuneric în tăcere.

Hal se duse şi puse un vreasc pe focul din vatră. Fumul se ridică prin gaura din mijlocul cupolei acoperişului şi flăcările luminară interiorul cu o strălucire galbenă pâlpâitoare.

— Aboli? Eşti singur? Trebuie să vorbim de îndată, chemă el, şi Aboli ieşi din spatele draperiei.

— Fata doarme, dar vorbeşte în engleză.

— Fratele tău are de gând să ne omoare pe amândoi în timpul audienţei.

— Aşa ţi-a zis fata? întrebă Aboli, şi Hal dădu din cap vinovat la menţionarea infidelităţii lui.

Aboli zâmbi cu simpatie.

— Deci, puţină Miere de albine îţi salvează viaţa. Sukeena s-ar bucura pentru asta. Nu trebuie să te simţi vinovat.

— Dacă încercăm să fugim, fratele tău are să trimită o armată să ne urmărească. N-am ajunge niciodată la râu.

— Deci, ai un plan, gundwane?

Zama veni să-i conducă la audienţa regală.

Ieşiră din bezna marii colibe în strălucitoarea lumină a

soarelui african, şi Hal se opri să se uite înjur la oamenii lui Monomatapa. Putu doar să le estimeze numărul, dar un întreg regiment al gărzii regale împrejmuia spaţiul deschis, poate o mie de războinici înalţi, ale căror acoperăminte de cap înalte, cu pene de cocori, îl transforma pe fiecare într-un gigant. Uşoara briză a dimineţii răsucea şi ciufulea penele, iar razele soarelui sclipeau pe suliţele lor cu lamă lată.

Dincolo de ei, nobilii tribului ocupau toate locurile şi se aliniau în vârful zidului din blocuri de granit care înconjura cetatea. La uşa colibei regelui erau grupate o sută de soţii regale. Unele erau atât de grase şi de încărcate cu brăţări şi podoabe, că nu puteau să se mişte fără ajutor şi se sprijineau pe slujnicele lor. Când înaintau împleticindu-se, fesele se legănau şi se ondulau ca nişte vezici moi umplute cu untură.

Zama îi conduse pe Hal şi Aboli în mijlocul curţii şi-i lăsă acolo. O tăcere grea se aşternu peste mulţime şi nimeni nu se mişca, până când, dintr-odată, căpitanul gărzii de corp suflă într-un corn spiralat kudu şi Monomatapa se ivi în uşa colibei sale.

Un suspin se auzi şi toţi ca unul se aruncară cât erau de lungi la pământ şi-şi acoperiră feţele. Numai Hal şi Aboli rămaseră în picioare.

Monomatapa înaintă cu paşi mari spre tronul lui viu şi se aşeză pe spatele gol al lui Inyosi.

— Vorbeşte tu mai întâi! suflă Hal din colţul gurii. Nu-l

lăsa să dea porunca execuţiei noastre.

— Te salut, fratele meu! îi zise Aboli, iar curtenii gemură îngroziţi de această încălcare de protocol. Te salut, Mare Domn al Cerurilor!

Monomatapa nu dădu niciun semn că ar fi auzit.

— Îţi aduc salutări de la spiritul tatălui nostru, Holomima, care a fost Monomatapa înaintea ta.

Fratele lui Aboli se retrase vizibil, ca şi cum i se ridicase o cobră în faţă.

— Vorbeşti cu spiritele? întrebă şi vocea îi tremură uşor.

— Tatăl nostru vine la mine noaptea. E înalt cât un mare baobab şi faţa lui e grozavă, cu ochi de foc. Vocea lui e ca tunetul cerurilor. A venit să-mi aducă un avertisment cumplit.

Mulţimea gemu cu groază superstiţioasă.

— Ce avertisment? murmură Monomatapa, holbându-se la fratele lui cu înfiorare.

— Tatăl nostru se teme pentru viaţa noastră, a ta şi a mea. Un mare pericol ne ameninţă pe amândoi.

Unele dintre soţiile grase ţipară şi una căzu la pământ, într-o criză, cu spume la gură.

— Ce pericol, Aboli?

Regele privi în jur cu teamă, ca şi cum căuta un asasin printre curtenii lui.

— Tatăl nostru m-a avertizat că tu şi cu mine suntem uniţi în viaţă cum am fost prin naştere. Dacă unul dintre noi prosperă, aşa se întâmplă şi cu celălalt.

Monomatapa dădu din cap.

— Ce altceva a mai spus tatăl nostru?

— A zis că aşa cum suntem uniţi în viaţă, aşa o să fim alături şi în moarte. El a prorocit că o să murim în aceeaşi zi, dar că ziua aceea este la alegerea noastră.

Faţa regelui căpătă o ciudată nuanţă cenuşie şi luci de sudoare. Bătrânii ţipară şi cei mai apropiaţi de locul unde stătea el traseră cuţite mici de fier şi-şi tăiară propriile piepturi şi braţe, stropind cu sângele lor pământul, ca să-l protejeze de vrăjitorie.

— Sunt profund tulburat de aceste cuvinte rostite de tatăl nostru, continuă Aboli. Îmi doresc să pot să rămân cu tine aici, în Ţinutul Cerului, ca să te protejez de această soartă. Dar, din păcate, umbra tatălui meu m-a avertizat şi că, dacă mai rămân aici o zi, o să mor, şi Monomatapa odată cu mine. Trebuie să plec numaidecât şi să nu mă mai întorc. Asta e singurul mod în care putem să supravieţuim amândoi blestemului.

— Aşa să fie.

Monomatapa se ridică în picioare şi arătă cu un deget tremurând.

— Trebuie să pleci chiar azi.

— Din păcate, iubitul meu frate, nu pot să plec de-aici fără binefacerea pe care am venit s-o caut la tine.

— Vorbeşte, Aboli! Ce-ţi lipseşte?

— Îmi trebuie o sută cincizeci dintre cei mai buni războinici ai tăi, ca să mă protejeze, fiindcă mă aşteaptă un

inamic îngrozitor. Fără aceşti soldaţi, mă duc la moarte sigură, şi moartea mea trebuie să prevestească moartea lui Monomatapa.

— Alege! urlă Monomatapa. Alege-i pe cei mai buni amadoda ai mei şi ia-i cu tine. Sunt sclavii tăi, fă ce vrei cu ei. Dar apoi pleacă chiar azi, înainte de apusul soarelui. Părăseşte ţara mea pentru totdeauna.

În barca de la conducere, Hal străbătu aluviunile şi vâsli prin gura deltei râului Musela în marea deschisă. Uriaşul Daniel îl urmă îndeaproape şi se îndreptară spre *Golden Bough,* care era ancorată acolo unde o lăsaseră.

Ned Tyler puse nava în poziţie de luptă şi fugi la tunuri când îi văzu că se apropie. Cele două bărci erau atât de pline de oameni, că nu puteai să arunci un ac la bord. Erau atât de lăsate în apă, că de departe semănau cu canoele războinice.

Sclipirea suliţelor fluturânde şi acoperămintele de cap ale războinicilor întăreau această impresie, şi Ned ordonă foc de avertisment de la prora. Când tunul explodă şi un nor înalt de apă pulverizată izbucni la o jumătate de lungime de ancablură de barca de la conducere, Hal se ridică la prora şi flutură *croixpattee.*

— Dumnezeu ne iubeşte! gâfâi Ned. Ăsta în care tragem e căpitanul.

— N-am să uit uşor cu ce salut m-ai întâmpinat, domnule Tyler, zise Hal cu asprime, venind prin portul de

sosire. Meritam un salut cu patru tunuri, nu cu unul singur.

— Fii binecuvântat, căpitane, n-am ştiut. Am crezut că e o grămadă de păgâni sălbatici, îmi cer iertare, sire.

— Iată-ne, domnule Tyler. Iată-ne!

Hal rânji văzând nedumerirea lui Ned când o hoardă de războinici magnifici urcă la bordul corăbiei.

— Crezi că o să poţi să faci marinari din ei, domnule Tyler?

De îndată ce-şi făcură ieşirea în larg, Hal întoarse din nou prora spre miazănoapte, şi navigă pe canalul interior dintre Madagascar şi continent. Se îndrepta spre Zanzibar, centrul tuturor schimburilor comerciale de pe această coastă. Acolo spera să aibă alte veşti despre progresele înregistrate în Războiul Sfânt de la Corn şi, dacă avea noroc, să afle câte ceva despre mişcările lui *Gull of Moray.*

A urmat o perioadă de acomodare pentru amadoda. Totul le era străin. Niciunul nu văzuse vreodată marea. Credeau că bărcile erau cele mai mari canoe concepute vreodată de om şi erau intimidaţi de dimensiunea corăbiei, de înălţimea pilonilor şi de întinderea velelor sale. Cei mai mulţi fură imediat loviţi de rău de mare şi trecură mai multe zile până să se pună pe picioare. Meniul alcătuit din pesmeţi şi carne murată nu le pria. Duceau dorul terciului de mei şi amestecului de sânge şi lapte. Nu fuseseră niciodată închişi într-un spaţiu aşa de mic şi tânjeau după vasta savană. Sufereau de frig chiar şi pe această mare

tropicală, unde vânturile schimbătoare erau reci şi curentul cald al Mozambicului avea multe grade sub temperatura câmpiilor arse de soare din savană.

Hal îi poruncise lui Althuda, care era responsabil cu magaziile corăbiei, să le dea cupoane de pânză de velatură şi Aboli le arătă cum să-şi coasă singuri pantaloni scurţi şi jachete de prelată impermeabilă.

Curând uitară aceste necazuri, când Aboli porunci unui pluton de oameni să-i urmeze sus pe Jiri, Matesi şi Kimatti, să ajusteze şi să înfăşoare o terţarolă la vele. La treizeci de iarzi ameţitori de punte şi în mare grabă, legănându-se pe marele pendul al catargului pentru prima dată în viaţa lor, aceşti războinici – care fiecare ucisese câte un leu – se pierdură cu firea de frică.

Aboli urcă spre locul unde se ţineau strâns de şarturi şi râse de ei:

— Ia uite la fecioarele astea frumoase. La început am crezut că s-ar putea să fie un bărbat printre ele, dar văd că toţi se ghemuiesc atunci când se pişă.

Apoi, se ridică în picioare pe verga în balans şi râse la ei. Fugi spre capătul acesteia şi acolo, bătând din picioare şi sărind, dansă un dans de război. Unul dintre amadoda nu mai putu să rabde bătaia lui de joc: desprinse mâna de pe greement şi merse târşit de-a lungul vergii pe care stătea Aboli cu mâinile în şolduri.

— Un bărbat printre ei! râse Aboli şi-l îmbrăţişă.

În timpul săptămânii următoare, trei dintre amadoda

căzură de pe greement în timp ce încercau să imite această ispravă. Doi căzură în mare, dar înainte ca Hal să înconjoare corabia să-i salveze, îi luară rechinii. Al treilea se lovi de punte, şi al lui fu cel mai milostiv sfârşit. După aceea nu mai existară victime, iar amadoda, cu toţii obişnuiţi din copilărie să urce în cei mai înalţi copaci după miere şi ouă de păsări, deveniră rapid gabieri experţi.

Când Hal porunci să fie aduse din cală legăturile de suliţe care urmau să fie împărţite la amadoda, aceştia urlară şi dansară de bucurie, fiindcă erau lăncieri înnăscuţi. Fură încântaţi de suliţele cu coadă grea şi capete de fier mortale. Aboli adaptă tactica lor de luptă şi formare la spaţiile de pe puntea înghesuită a corăbiei. Le arătă cum să formeze scutul roman clasic, cu scuturile suprapuse şi unite ca solzii de tatu. În această formaţie erau invincibili pe puntea unei corăbii inamice.

Hal le porunci să pună o saltea grea de cârlţi în deschizătura teugei, ca să acţioneze ca un cal de bătaie. Odată ce amadoda se învăţară cu greutatea şi echilibrul suliţelor grele, le putură arunca dintr-un capăt în altul al corăbiei, îngropând capetele de fier pe toată lungimea în rogojina din fibre aspre. Se antrenară în aceste exerciţii cu atâta bucurie, că doi dintre ei fură omorâţi înainte ca Aboli să le vâre în cap că erau lupte simulate şi nu trebuie să se lupte între ei până la moarte.

Apoi veni momentul să-i familiarizeze cu arcurile lungi englezeşti. Propriile arcuri erau scurte şi firave prin

comparaţie, şi se uitară chiorâş la această armă de aproape şase picioare, încercând cu îndoială marea greutate a întinderii şi scuturând din capete. Hal luă arcul din mâinile lor şi puse o săgeată în crestătură. Se uită în sus la singurul pescăruş negru cu alb care plutea deasupra catargului.

— Dacă dobor una din păsările alea, o mâncaţi crudă? întrebă el, şi ei hohotiră ca la o glumă.

— Îi mănânc şi penele! strigă un mare înfumurat numit Ingwe, Leopardul.

Cu o mişcare fluidă, Hal întinse şi eliberă. Săgeata se arcui sus, zborul ei curbându-se în vânt, şi toţi strigară cu uimire când aceasta străpunse pieptul alb ca zăpada al pescăruşului şi aripile mari ale acestuia se pliară. Pasărea se prăbuşi şi lovi puntea de la picioarele lui Hal. Un amadoda îl luă şi hoitul încremenit fu trecut din mână-n mână cu bolboroseli.

— Nu-i zbârliţi penele, îi avertiză Hal. Îi stricaţi cina lui Ingwe.

Din acel moment, dragostea lor pentru arcurile lungi deveni pasională şi ajunseră arcaşi de primă clasă.

Când Hal puse un butoi gol de apă la o lungime completă de ancablură în spatele corăbiei, amadoda traseră în aceasta, mai întâi individual, apoi în divizii comasate, precum arcaşii englezi. Când butoiul fu ridicat înapoi pe punte, era acoperit ca spatele unui porc spinos, şi încasase şapte din fiecare zece săgeţi trase.

Într-o singură zonă, amadoda nu arătau nicio aptitudine:

deservirea marilor culevrine de bronz. În ciuda tuturor ameninţărilor şi ironiilor, Aboli nu reuşi să-i facă să se apropie de vreuna decât cu înfiorare superstiţioasă. De fiecare dată când exploda o salvă, ei urlau:

— Vrăjitorie. E tunetul din ceruri.

Hal elaboră un nou program de carturi, în care bazele de luptă ale echipajului erau reorganizate, ca să lase marinarii albi să deservească bateriile şi amadoda să manipuleze velele şi să alcătuiască grupul de abordaj.

Nişte nori mari la douăzeci de leghe în faţa prorei anunţau insula Zanzibar. O lizieră de cocotieri înconjura plaja albă a golfului, dar zidurile masive ale cetăţii erau chiar mai albe, orbitoare ca pantele unui gheţar în lumina soarelui.

Cetatea fusese construită cu un secol înainte, de către portughezi, şi până cu doar un deceniu în urmă asigurase acea dominaţie a naţiunii asupra rutelor comerciale de pe întregul mal de răsărit al continentului african.

Mai târziu, arabii din Oman, sub regele lor războinic Ahmed El Grang, Stângaciul, navigaseră cu dhow-urile lor de luptă, îi atacaseră pe portughezi şi-i alungaseră din garnizoana lor după un mare măcel. Această pierdere a fost începutul declinului influenţei portughezilor pe coastă, şi omanezii le-au uzurpat locul ca primă naţiune comercială.

Hal examină fortul prin lentila ocheanului şi remarcă steagul islamului fluturând deasupra turnului şi rândurile

dese de tunuri din vârful zidurilor. Aceste arme puteau să tragă în orice corabie ostilă care încerca să intre în golf.

Simţi un fior pe şira spinării, având în vedere că, dacă se înrola în serviciul Părintelui, avea să devină inamicul lui Ahmed El Grang. Într-o zi, acel tun uriaş ar fi putut să tragă asupra corăbiei sale. Între timp, trebuia să profite cât mai mult de acest ultim prilej ca să intre în tabăra omaneză ca neutru şi să adune cât mai multe informaţii.

Portul era plin de ambarcaţiuni mici, cea mai mare parte dhow-urile musulmanilor din India, Arabia şi Muscat. Erau şi două corăbii înalte în această mulţime: una flutura un steag spaniol, iar cealaltă era franceză, dar Hal n-o recunoscu pe niciuna.

Toţi aceşti negustori erau atraşi în Zanzibar de bogăţiile Africii, de aurul de la Sofala, de guma arabică, fildeşul şi şuvoiul nesfârşit de oameni de pe piaţa de sclavi. Era locul unde şapte mii de bărbaţi, femei şi copii erau oferiţi spre vânzare în fiecare sezon când alizeele aduceau bărci din jurul Capului Bunei Speranţe şi din tot vastul bazin al Oceanului Indian.

Hal îşi coborî pavilionul în semn de curtoazie faţă de cetate, apoi pregăti corabia de ancorare cu velele sus. La ordinul lui, ancora căzu în apa limpede şi mica bucată de pânză fu smulsă şi înfăşurată de exuberanţii amadoda ai lui Aboli. Aproape numaidecât *Golden Bough* fu asediată de o flotă de bărci mici, având de vânzare fiecare marfă la care te puteai gândi, de la fructe proaspete şi apă la băieţei.

Aceştia din urmă erau puşi de stăpânii lor să se aplece peste ramare, să-şi ridice hainele şi să-şi afişeze micile fese cafenii, spre delectarea marinarilor de la bord.

— Băieţi jig-jig[11] drăguţi, fredonă unul dintre proxeneţi în engleză pidgin. Funduri dulci ca mango coapte.

— Domnule Tyler, coboară o barcă, porunci Hal. Mă duc pe ţărm. Îi iau cu mine pe Althuda şi pe jupânul Daniel şi zece dintre cei mai buni oameni.

Vâsliră spre treptele de piatră de la cheiul de sub zidurile cetăţii şi Uriaşul Daniel se duse pe ţărm primul, ca să deschidă drumul prin mulţimea de negustori care mişunau pe malul apei ca să-şi ofere marfa. La ultima lor vizită îl escortase pe Sir Francis pe uscat, aşa că el îi conducea. Marinarii lui formau o falangă în jurul lui Hal şi mărşăluiau pe uliţele înguste.

Trecură prin bazaruri şi *souk*-uri aglomerate, unde negustorii îşi afişau stocurile. Comercianţi şi marinari de pe celelalte corăbii din port alegeau din grămezile de colţi de elefant şi bucăţi de gumă arabică aurie parfumată, buchete de pene de struţ şi coarne de rinocer. Se tocmeau la preţul covoarelor din Muscat şi al ghimpilor de porc spinos cu dop umpluţi cu boabe de aur aluvionar din Sofala şi de pe râurile interioare ale Africii.

Stăpânii de sclavi etalau şiruri de fiinţe umane pentru ca potenţialii cumpărători să le examineze dinţii şi să palpeze muşchii bărbaţilor sau să le ridice şorţurile femeilor tinere,

[11] Africani, negri (n.tr.).

ca să le evalueze dulceaţa.

Din această zonă de comerţ, Uriaşul Daniel îi conduse într-un sector al oraşului în care clădirile de pe fiecare parte a aleii aproape se atingeau deasupra capului şi blocau lumina zilei. Mirosul de fecale umane de la canalizarea deschisă, care se scurgea spre port, aproape îi sufocă.

Uriaşul Daniel se opri brusc în faţa unei uşi arcuite din mahon, sculptate cu motive islamice complicate şi împânzite cu ţinte de fier, şi trase de funia clopoţelului.

În câteva minute auziră cum sunt trase zăvoarele de pe partea cealaltă şi uşa mare se deschise cu un scârţâit. Vreo şase feţe mici şi cafenii îi priviră, băieţi şi fete cu sânge amestecat şi cu vârste între cinci şi zece ani.

— Bine aţi venit! Bine aţi venit! ciripiră ei nostim în engleză cu accent. Binecuvântarea lui Allah Intru tot Milostivul fie cu tine, milord englez. Fie ca toate zilele tale să fie de aur şi parfumate cu iasomie sălbatică.

O fetiţă îl luă pe Hal de mână şi-l conduse în curtea interioară. O fântână susura în mijloc şi aerul se umplu de miros de plumeria şi flori galbene de tamarind. O siluetă înaltă şi gârbovită, îmbrăcată în haine albe cu falduri şi un acoperământ arab de cap cu fir de aur, se ridică de pe mormanul de covoare de mătase, unde era întinsă.

— Într-adevăr, aş adăuga o mie de salutări de bun venit la cele ale copiilor, bunul meu căpitan, şi fie ca Allah să te copleşească numai cu bogăţii şi binecuvântare, zise el cu un familiar şi reconfortant accent de Yorkshire. Ţi-am văzut

frumoasa corabie ancorată în golf şi ştiam că în curând o să apelezi la mine.

Bătu din palme şi din spatele casei apăru un şir de sclavi, fiecare purtând tăvi care conţineau pahare colorate cu şerbet şi lapte de cocos, şi mici dropsuri, şi boluri cu nuci prăjite.

Consulul îi trimise pe Uriaşul Daniel şi pe marinarii lui spre camerele servitorilor din spatele casei.

— O să vă dea să gustaţi ceva, zise el.

Hal îi aruncă Uriaşului Daniel o privire semnificativă, pe care şeful de echipaj o interpretă corect. Nu exista nicio licoare în această gospodărie islamică, dar acolo aveau să fie femei, iar marinarii trebuia protejaţi de ei înşişi.

Hal îl păstră pe Althuda lângă el. Era posibil să apeleze la el ca să întocmească documente sau să ia notiţe.

Consulul îi conduse într-un colţ izolat al curţii.

— Acum, permite-mi să mă prezint. Sunt William Grey, consulul Majestăţii Sale în sultanatul Zanzibar.

— Henry Courtney, la dispoziţia ta, sire.

— Am cunoscut un Sir Francis Courtney. Sunteţi din întâmplare rude?

— Tata, sire.

— A! Un om de onoare. Te rog să-i transmiţi respectele mele când vă vedeţi.

— Din nefericire, a fost ucis în războiul olandez.

— Condoleanţele mele, Sir Henry. Te rog să iei loc.

Un morman de covoare de mătase cu model frumos era

aşezat la îndemână pentru Hal. Consulul se aşează în faţa lui. Odată ce se simţi confortabil, un sclav îi aduse lui Grey o pipă cu apă.

— O pipă de *bhang* e un remediu suveran pentru tulburările de ficat şi malarie, care e o pacoste în climatul ăsta. Mi te alături, sire?

Hal refuză oferta, fiindcă ştia trucurile pe care florile de cânepă indiană le jucau minţii şi visele şi transele cu care puteau prinde în capcană fumătorul.

În timp ce pufăia din pipă, Grey îl întrebă cu şiretenie despre mişcările sale recente şi planurile de viitor, şi Hal răspunse politicos, dar evaziv. Ca o pereche de duelişti, îşi încrucişaseră săbiile şi aşteptau o deschidere. Când apa bolborosi în vasul înalt de sticlă al pipei şi fumul parfumat pluti în derivă în curte, Grey deveni mai afabil şi expansiv.

— Trăieşti în stilul unui mare şeic.

Hal încercă o mică linguşire şi Grey răspunse cu satisfacţie.

— Ţi-ar fi greu să crezi că doar cu cincisprezece ani în urmă eram un funcţionar umil în serviciul Companiei Engleze a Indiilor de Est? Când corabia mea s-a sfărâmat de coralii din Sofala, am venit aici la ţărm ca naufragiat. Ridică din umeri şi făcu un gest mai mult oriental decât englezesc. După cum ai spus, Dumnezeu mi-a zâmbit.

— Ai trecut la islam?

Hal nu lăsă să se vadă în expresia lui repulsia pe care o simţea pentru apostat.

— Cred cu adevărat în Dumnezeu şi în Mohamed, profetul lui.

Grey dădu din cap. Hal se întrebă cât de mult contaseră considerentele politice şi pragmatice în decizia lui de a se converti. Grey creştinul n-ar fi prosperat în Zanzibar cum evident făcuse Grey musulmanul.

— Cei mai mulţi englezi care vin la Zanzibar au un singur lucru în minte, continuă Grey. Vin aici pentru comerţ şi, de obicei, ca să procure sclavi. Regret că nu e cel mai bun sezon pentru sclavi. Alizeele au adus nave din India îndepărtată şi de dincolo de ea. Deja au dus departe cele mai bune exemplare, şi ce a rămas acum în piaţă e drojdia. Totuşi, în baraca mea am două sute de creaturi de primă clasă, cei mai buni pe care-i găseşti pe o rază de o mie de mile de navigat.

— Îţi mulţumesc, sire, dar nu sunt interesat de sclavi, refuză Hal.

— Asta, sire, e o decizie regretabilă. Te asigur că încă mai sunt averi de făcut din comerţ. Brazilienii şi plantatorii de zahăr din Caraibe se plâng de lipsa forţei de muncă pe domeniile lor.

— Îţi mulţumesc din nou. Eu nu sunt pe piaţă. Acum lui Hal îi era clar cum îşi făcuse Grey averea.

Postul de consul era secundar celor de agent şi intermediar pentru comercianţii europeni care veneau în Zanzibar.

— Atunci, mai e un domeniu extrem de profitabil în care

ţi-aş putea fi de ajutor.

Diplomat, Grey făcu o pauză.

— Ţi-am văzut corabia de pe acoperiş când ai ancorat şi n-am putut să nu observ că e bine înarmată. Oricine are o scuză dacă se gândeşte că e o navă de război.

Hal dădu din cap evaziv, şi Grey continuă:

— Poate nu ştii că sultanul din Oman, preaiubitul de Allah Ahmed El Grang, e în război cu împăratul Etiopiei.

— Am auzit.

— Un război se dezlănţuie pe uscat şi pe mare. Sultanul a emis Scrisori de Marque către corăbiile care doresc să-şi unească forţele cu ale sale. Aceste comisioane au fost în general limitate la căpitani musulmani. Totuşi, eu am o mare influenţă la curtea sultanului. Aş putea să-ţi obţin un comision. Desigur, un aşa avantaj nu e ieftin. Te-ar costa două sute de lire sterline ca să-ţi obţin o Scrisoare omaneză de Marque, sire.

Hal fu gata să refuze cu indignare această ofertă de a se alătura păgânilor în războiul împotriva lui Cristos şi a adepţilor Lui, dar instinctul îl avertiză să n-o scape din mână.

— Atunci, sire, s-ar putea să fie ceva profituri de făcut? întrebă el gânditor.

— Chiar aşa. Sunt bogăţii vaste pe care să pui mâna. Imperiul Părintelui e una dintre cele mai vechi cetăţi ale credinţei creştine. Pentru mai bine de o mie de ani, în trezoreriile bisericilor şi mănăstirilor s-au adunat aurul şi

ofrandele pelerinilor şi credincioşilor. Părintele însuşi e la fel de bogat ca orice suveran european. Se spune că în trezoreria lui de la Aksum există peste douăzeci de tone de aur.

Grey gâfâi cu avariţie la imaginea acestei bogăţii.

— Ai putea să-mi obţii un comision de la sultan?

Hal se înclină cu falsă nerăbdare.

— Chiar aşa, sire. Cu mai puţin de-o lună în urmă am reuşit să obţin un comision pentru un scoţian.

Lui Grey îi veni brusc o idee şi faţa i se lumină.

— Dacă fac la fel pentru tine, poate îţi uneşti forţele cu el. Cu două corăbii de luptă ca ale voastre aţi fi un escadron suficient de puternic să lupte împotriva oricărei forţe navale ar putea să trimită Părintele împotriva voastră. Gândul mă stârneşte.

Hal zâmbi încurajator, încercând să nu arate prea mult interes. Ghici cine trebuie că era scoţianul.

— Dar, spune-mi, cine e cel despre care vorbeşti?

— Un adevărat gentleman şi un marinar grozav, replică Grey cu entuziasm. A plecat de la Zanzibar spre Corn cu nici cinci săptămâni în urmă.

— Atunci poate reuşesc să-l găsesc şi să mă alătur lui cu corabia mea, medită Hal cu voce tare. Spune-mi numele lui şi portul, sire.

Grey privi conspirativ în jurul curţii, apoi coborî vocea.

— E un nobil de mare rang, contele de Cumbrae. Grey se lăsă pe spate şi-şi pălmui genunchi ca să sublinieze ce

important era secretul pe care i-l dezvăluise. Asta e, sire! Ce zici de asta?

— Sunt de-a dreptul uluit! Hal nu trebui să-şi mascheze emoţia. Dar chiar crezi că poţi să-mi obţii şi mie un comision? Şi, dacă da, cât are să dureze afacerea asta?

— În Arabia, lucrurile nu se fac niciodată repede. Grey deveni din nou evaziv. Dar pot fi întotdeauna grăbite cu un mic bacşiş. Pune încă două sute de lire sterline, patru sute în total, cum ar veni, şi mâine-seară îţi pun comisionul în mână. Fireşte, trebuie să faci plata în avans.

— E o sumă mare de bani.

Hal se încruntă. Acum, că ştia unde se dusese Buzzard, voia să ajungă repede la bordul corăbiei sale şi să pornească imediat în urmărire. Dar îşi reţinu nerăbdarea. Trebuia să culeagă fiecare fărâmă de informaţie de la Grey.

— Da, este, fu Grey de acord. Dar gândeşte-te ce-are să-ţi aducă. Douăzeci de tone de aur curat pentru cel suficient de îndrăzneţ să le ia din trezoreria Părintelui. Şi asta nu e tot. Mai sunt şi giuvaierele şi alte comori trimise tribut imperiului de peste o mie de ani, comorile bisericii copte – relicvele lui Iisus Cristos şi ale Fecioarei, apostolilor şi sfinţilor. Răscumpărarea pe care ar putea s-o ofere e fără limită.

Ochii lui Grey străluciră cu lăcomie.

— Se spune... Se întrerupse şi-şi coborî din nou vocea. Se spune că Părintele John e însuşi păstrătorul Sfântului Graal.

— Sfântul Graal.

Hal se făcu palid şi Grey fu încântat să vadă ce reacţie stârnise.

— Da! Da! Sfântul Graal! Cupa preţioasă pe care creştinii o caută de la Răstignire.

Hal scutură din cap şi se uită la Grey cu uimire neprefăcută. Era mişcat de un ciudat sentiment de déjà-vu care-l lăsă mut. Profeţiile tatălui său şi cele ale Sukeenei îi veniră în minte. Adânc în inima lui ştia că asta era parte a destinului ce-i fusese prezis.

Grey luă drept scepticism tăcerea şi scuturarea din cap.

— Te asigur, sire, că Sfântul Graal e cel mai important motiv pentru care marele mogul şi Ahmed El Grang au atacat imperiul Etiopiei. Am aflat asta chiar din gura sultanului. El e convins şi că relicva e în grija Părintelui. Unii dintre cei mai puternici ayatollahi ai islamului au profeţit asta şi i-a transmis cuvântul lui Allah că, dacă are să poată să smulgă Graalul de la Părinte, dinastia lui o să fie investită cu o putere de nedescris şi o să anunţe triumful islamului peste toate falsele religiile ale lumii.

Hal se uită îngrozit la el. Era extraordinar de confuz şi nu mai era sigur de sine sau de orice altceva în jurul lui. Fu nevoie să facă un efort mare să lase deoparte o perspectivă atât de teribilă ca subjugarea creştinismului şi să-şi adune din nou gândurile.

— Unde e ascunsă această relicvă? întrebă el cu glasul sufocat de emoţie.

— Nu ştie nimeni, în afară de Părinte şi de călugării lui. Unii spun că la Aksum sau la Gonder, iar alţii spun că e tăinuit într-o mare mănăstire din munţi.

— Poate că a căzut deja în mâinile lui El Grang sau în ale mogulului? Poate că războiul e deja pierdut şi câştigat? sugeră Hal.

— Nu! Nu! zise Grey vehement. În dimineaţa asta, în Golful Aden a sosit un dhow. Vestea pe care a adus-o nu e mai veche de opt zile. Se pare că oştirile victorioase ale islamului au fost respinse la Mitsiwa. Acolo s-a ridicat din rândurile creştine un general puternic. Acestui războinic i se spune Nazet şi, deşi nu e decât un tinerel, armatele din Tigre şi Galla se alătură stindardului său.

După pofta cu care povestea aceste eşecuri ale cauzei islamului, lui Hal i se păru că Grey era cu fundul în două luntri.

— Nazet a respins armatele lui El Grang şi ale mogulului. S-au confruntat înainte de Mitsiwa, adunându-se pentru bătălia finală, care o să decidă războiul. E departe de-a fi terminat. Sincer te sfătuiesc, tinere prieten, ca, de îndată ce ai în mână Scrisoarea de Marque pe care am să ţi-o procur, să te grăbeşti cât poţi să navighezi spre Mitsiwa ca să-ţi iei partea din pradă.

— Trebuie să mă gândesc la toate câte mi-ai spus. Hal se ridică de pe mormanul de covoare. Dacă decid să mă folosesc de oferta ta generoasă, mă întorc mâine cu patru sute de lire, ca să-mi cumpăr comisionul de la sultan.

— Vei fi întotdeauna bine-venit în casa mea, îl asigură Grey.

— Du-mă înapoi la corabie cât mai repede, se năpusti Hal la Uriaşul Daniel, în momentul în care înaltele porţi sculptate se închiseră în spatele lor. Vreau să plecăm cu fluxul din seara asta.

N-ajunseseră la primul bazar când Althuda îl prinse pe Hal de braţ.

— Trebuie să mă întorc. Mi-am uitat jurnalul în curte.

— Sunt într-o grabă disperată, Althuda. Buzzard e deja cu mai mult de-o lună înaintea noastră, dar acum ştiu sigur unde trebuie să-l caut.

— Trebuie să recuperez jurnalul. Du-te la corabie. N-am să fiu cu mult în spatele tău. Trimite barca înapoi după mine şi pune-i să aştepte pe treptele portului. Am să fiu acolo înainte de plecare.

— Nu-mi da planurile peste cap, Althuda. Nu pot să întârzii.

Fără tragere de inimă, Hal îl lăsă să plece şi se grăbi după Uriaşul Daniel. De îndată ce ajunse la *Golden Bough,* trimise barca să-l aştepte pe Althuda la chei şi dădu poruncă să se pregătească vasul pentru mare. Apoi coborî în cabină şi întinse pe biroul de sub ferestrele de la pupa hărţile şi direcţiile de navigaţie către Golful Aden şi Marea Roşie pe care le moştenise de la Llewellyn. Le studiase aproape zilnic de când era la bord, aşa că nu-i fu greu să

identifice toate numele menţionate de Grey în discursul lui. Proiectă un curs care să înconjoare Marele Corn şi să navigheze spre Golful Aden, prin strâmtoarea Bab El Mandeb şi zonele de miazăzi ale Mării Roşii. Erau sute de insule mici risipite pe coasta etiopiană, perfecte pentru adăposturile piraţilor şi corsarilor. Trebuia să evite flotele mogulului şi Omanului până ajungea la Curtea creştină a Părintelui, să-şi ia comisionul. Nu putea să-i atace pe musulmani înainte să aibă documentul în mână, altfel risca aceeaşi soartă ca tatăl lui, să fie acuzat de piraterie în largul mării.

Poate că avea să reuşească să se alăture armatei creştine comandate de generalul Nazet, despre care vorbise Grey, şi să-i pună *Golden Bough* la dispoziţie. În orice eventualitate, se gândi că oştirea musulmană avea să adune un număr imens de nave şi că acestea aveau să cadă pradă uşoară unei fregate rapide, manipulate cu îndrăzneală. Grey avusese dreptate într-o privinţă: îl aşteptau bogăţii şi glorie în zilele următoare.

Auzi sunetul clopotului care anunţa sfârşitul de cart, lăsă hărţile şi urcă pe punte. Văzu dintr-o privire, după schimbarea atitudinii corăbiei faţă de maree, că începuse refluxul.

Apoi se uită în port şi, chiar de la aşa distanţă, recunoscu silueta lui Althuda în capul treptelor de la chei. Era adâncit într-o conversaţie cu Stan Sparrow, care se dusese cu barca să-l aştepte.

— Lua-l-ar naiba, murmură Hal. Pierde vremea cu pălăvrăgeala.

Îşi întoarse toată atenţia spre treburile corăbiei şi-i urmări pe gabierii lui urcând rapid şi siguri pe picioare, să desfăşoare velele. Când se uită din nou înapoi la mal, văzu că barca se apropia de corabie.

De îndată ce ajunse, Althuda urcă pe scară. Se opri în faţa lui Hal.

— Am venit să-i iau pe Zwaantie şi pe fiul meu, zise el solemn. Şi să-mi iau rămas-bun.

— Nu înţeleg.

Hal era îngrozit.

— Consulul Grey mi-a oferit o slujbă de secretar. Am de gând să rămân cu familia mea aici, în Zanzibar, răspunse Althuda.

— Dar de ce, Althuda? De ce?

— După cum bine ştii, şi eu, şi Sukeena am fost crescuţi de mama noastră ca adepţi ai lui Mohamed, profetul lui Allah. Tu ai de gând să porţi un război cu armatele islamului în numele Dumnezeului creştin. Nu mai pot să te urmez.

Althuda se întoarse şi se duse la teugă. Se înapoie câteva minute mai târziu, conducând-o pe Zwaantie şi cărându-l pe micul Bobby. Zwaantie plângea în tăcere, dar nu-l privi pe Hal. Althuda se opri în capul scării şi se uită la el.

— Regret despărţirea, dar preţuiesc amintirea iubirii pe care i-ai purtat-o surorii mele. Rog pe Allah să te

binecuvânteze, zise el, apoi o urmă pe Zwaantie jos, în barcă.

Hal îi privi îndreptându-se spre chei şi urcând treptele de piatră. Althuda nu privi deloc înapoi, şi el şi mica lui familie dispărură în mulţimea de negustori în veşminte albe şi de sclavi.

Hal se simţi atât de trist, că nu-şi dădu seama că barca se întorsese, până când nu văzu, cu o tresărire, că fusese deja urcată la bord şi că Ned Tyler îi aştepta ordinele lângă cârmă.

— Sus ancora, te rog, domnule Tyler. Desfăşuraţi gabiile şi mergi spre canal.

Hal aruncă o ultimă privire înapoi la uscat. Se simţea abătut, fiindcă Althuda tăiase ultima lui legătură firavă cu Sukeena.

— A plecat, şopti el. Acum chiar că a plecat.

Întoarse hotărât spatele cetăţii albe şi privi înainte, spre locul unde munţii Usambara de pe uscatul african se întindeau la orizont joşi şi albaştri.

— Pune corabia pe direcţia babord, domnule Tyler. Urmează calea dreaptă. Cursul e miazănoapte prin răsărit, ca să trecem pe lângă insula Pemba. Marchează pe tăbliţa de bord.

Vântul se menţinu bun, şi douăsprezece zile mai târziu trecură pe lângă capul Guardafui, în vârful marelui corn de rinocer al Africii, iar înaintea lor se deschise Golful Aden.

Hal ordonă schimbarea cursului şi se orientară spre apus.

Pietrele aspre ale stâncilor roşii şi dealurile din Golful Aden erau fălcile Africii. Navigară printre ele cu ultimele brize ale alizeelor umflându-le pânzele. Căldura îţi tăia răsuflarea şi fără vânt ar fi fost insuportabilă. Apa era de un albastru viu deosebit şi se reflecta pe burţile albe ca zăpada ale rândunicilor-de-mare care-i însoţeau rotindu-se în jurul lor.

În faţă, malurile stâncoase se îngustau în Bab El Mandeb. La lumina zilei, trecură prin strâmtoarea mărginită cu piatră în burta Mării Roşii şi Hal reduse velatura, fiindcă erau în ape înşelătoare, punctate cu sute de insule şi semănate cu recife colţuroase de coral.

Spre răsărit se întindeau pământurile aride ale Arabiei, iar spre apus, litoralul Etiopiei şi imperiul Părintelui.

În aceste ape aglomerate începură să întâlnească alte vase. De fiecare dată când observatorul striga spre dunetă, Hal se ducea sus personal, dornic să vadă gabiile cu greement pătrat ale corăbiei care apărea la orizont şi să recunoască *Gull of Moray.* Dar de fiecare dată era dezamăgit. Toate erau dhow-uri care se fereau de profilul lor înalt şi ameninţător, căutând adăpost în sanctuarul apelor puţin adânci, unde *Golden Bough* nu îndrăznea să le urmeze.

Hal constată rapid cât de inexacte erau hărţile pe care le găsise în biroul lui Llewellyn. Unele dintre insulele pe lângă care trecuseră nu apăreau, iar altele apăreau la leghe

distanţă de adevărata lor poziţie. Sondajele însemnate erau simplul rod al imaginaţiei cartografului.

Nopţile erau fără lună, şi Hal nu îndrăzni să se treacă pe întuneric printre aceste recife şi insule. În amurg, ancoră pentru noapte în adăpostul uneia dintre insulele mai mari.

— Fără lumini, îl avertiză el pe Ned Tyler. Şi ţine oamenii în linişte.

— N-ai cum să ţii în linişte oamenii lui Aboli, căpitane. Gâgâie precum gâştele gata să fie mâncate de-o vulpe.

Hal zâmbi.

— Am să vorbesc cu Aboli.

Când veni din nou pe punte, la începutul primului cart scurt, corabia era tăcută şi întunecată. Îşi făcu rondurile, oprindu-se pentru un moment să schimbe câteva cuvinte cu Aboli, care era ofiţer de cart. Apoi se duse să stea singur la balustradă, privind în sus la cer, admirând pierdut strălucirea stelelor.

Dintr-odată, auzi un sunet străin şi, pentru o clipă, crezu că vine de la corabie. Apoi îşi dădu seama că erau voci umane vorbind o limbă pe care el n-o ştia. Se mută rapid la pupa şi sunetele fură mai aproape şi mai clare. Auzi scârţâit de tachelaj şi pleoscăitul vâslelor. Se duse fugind la Aboli.

— Pregăteşte de luptă un grup înarmat. Zece oameni, şopti el. Fără zgomot. Lansaţi barca.

Fu nevoie de doar câteva minute ca Aboli să execute ordinul. Când barca atinse apa, coborâră în ea şi se îndepărtară. Hal era la cârmă şi-i direcţiona în întuneric,

dibuind spre insula nevăzută. După un timp, şopti:

— Staţi!

Şi vâslaşii încremeniră cu mâna pe vâsle.

Minutele trecură, apoi dintr-odată în apropiere se auzi ceva ca un zăngănit pe o punte de lemn şi o exclamaţie de durere sau supărare. Hal îşi încordă privirea în acea direcţie şi desluşi în lumina stelelor conturul şters al unei mici corăbii cu vergă latină.

— Toţi odată. La o parte! şopti el, şi barca ţâşni în faţă.

Aboli stătea la prora cu o ancoră cu patru gheare cu cârlig şi funie. Micul dhow care apăruse brusc din întunericul din faţă n-avea balustrada cu mult mai înaltă decât barca.

Aboli zvârli cârligul spre lateralul ei şi trase de funie.

— Gata! mormăi el. Înainte, băieţi!

Echipajul lăsă vâslele şi, într-un cor înfiorător de strigăte, se căţărară pe puntea ciudatei ambarcaţiuni. Fură întâmpinaţi de strigăte jalnice de spaimă şi teroare.

Hal fixă echea peste cârmă, luă felinarul şi se grăbi după oamenii lui, să împiedice conflictul.

Când deschise obturatorul felinarului şi lumină în jur, constată că echipajul de pe dhow era deja supus şi răspândit pe punte. Se aflau acolo mai bine de o duzină de marinari negricioşi pe jumătate goi, dar printre ei era un bărbat în vârstă îmbrăcat cu o haină lungă, pe care la început Hal îl luă drept căpitan.

— Aduceţi-l aici pe acela, porunci el.

Când târâră captivul la el, Hal văzu că avea o barbă lungă, care-i ajungea aproape până la genunchi, şi o mulţime de cruci şi mătănii copte care i se legănau pe piept.

Mitra pătrată de pe capul lui era brodată cu fir de aur şi argint.

— Gata! îşi avertiză el oamenii care-l ţineau. Trataţi-l cu blândeţe. E preot.

Eliberară imediat prizonierul. Părintele îşi rearanjă hainele şi-şi perie barba cu degetele, apoi îşi îndreptă spatele şi-l privi pe Hal cu demnitate îngheţată.

— Vorbeşti engleza, părinte? întrebă Hal.

Omul îi întoarse privirea. Chiar şi în lumina incertă a felinarului, căutătura lui era rece şi pătrunzătoare. Nu dădea semne că ar fi înţeles.

Hal schimbă în latină.

— Cine sunteţi, părinte?

— Sunt Fasilides, episcop de Aksum, duhovnicul Majestăţii Sale creştine Iyasu, împăratul Etiopiei, răspunse el într-o latină fluentă, erudită.

— Îmi cer iertare cu umilinţă, Sfinţia Ta. Am confundat această corabie cu o prădătoare islamică. Mă rog pentru binecuvântarea ta.

Hal se lăsă într-un genunchi.

„Poate că exagerez puţin”, se gândi el.

Dar episcopul păru să accepte asta ca pe ceva firesc. Făcu semnul crucii deasupra capului lui Hal, apoi îi puse

două degete pe frunte.

— *În nominepatris, etfilii, et spiritus sancti,* intonă şi-i dădu lui Hal inelul să i-l sărute.

Părea să se fi liniştit suficient ca Hal să profite de situaţie.

— Asta e o întâlnire cât se poate de providenţială, Sfinţia Ta. Hal se ridică din nou în picioare. Eu sunt cavaler al Ordinului Templul Sfântului Gheorghe şi Sfântului Graal. Călătoresc pentru a-mi pune corabia şi echipajul la dispoziţia Părintelui Ioan, împăratul creştin al Etiopiei, în războiul sfânt împotriva forţelor islamului. În calitate de duhovnic al Majestăţii Sale, poate m-ai putea duce la curtea sa.

— Ar fi posibil să-ţi aranjez o audienţă, zise Fasilides cu importanţă.

Totuşi, când lumina zorilor dezvălui forţa şi măreţia corăbiei *Golden Bough*, atitudinea lui se schimbă mult şi deveni chiar şi mai amabil când Hal îl invită la bord şi se oferi să-l ducă el la destinaţie.

Hal putea doar să ghicească de ce episcopul de Aksum fusese nevoit să se furişeze în jurul insulelor la miezul nopţii, într-un mic dhow de pescuit, dar Fasilides deveni din nou distant şi arogant când Hal încercă să-l descoase.

— Nu pot să discut afaceri de stat, nici laice, nici spirituale.

Fasilides aduse cu el la bord doi slujitori şi unul dintre pescarii de pe dhow făcu pe cârmaciul. Odată ajuns pe

corabie, se instală confortabil în micuţa cabină de lângă cea a lui Hal. Cu un cârmaci local la bord, Hal reuşi să se îndrepte spre Mitsiwa cu toată iuţeala, fără ca măcar să catadicsească să se oprească atunci când soarele apuse în acea seară.

Îl invită pe Fasilides să ia masa cu el, şi bunul episcop dovedi o mare apetenţă pentru vinul şi rachiul lui Llewellyn. Hal îi umplu întruna paharul, o ispravă care făcu minuni. Demnitatea lui Fasilides se reduse proporţional cu nivelul carafei de rachiu şi răspunse cu din ce în ce mai puţină rezervă la întrebările lui Hal.

— Împăratul e cu generalul Nazet, la mănăstirea Sfântul Luca, pe dealurile de mai sus de Mitsiwa. Mă duc să-l întâlnesc acolo, explică el.

— Am auzit că împăratul a repurtat la Mitsiwa o mare victorie asupra păgânilor, zise Hal.

— O mare şi minunată victorie! se entuziasmă Fasilides. În vremea Paştelui, păgânii au trecut prin strâmtoarea Bab El Mandeb cu o oştire puternică, apoi s-au îndreptat spre miazănoapte, în sus, pe coastă, cucerind toate porturile şi forturile. Împăratul nostru, Caleb, tatăl lui Iyasu, a căzut în luptă şi o mare parte din armata noastră a fost împrăştiată şi distrusă. Dhow-urile de război ale lui El Grang au căzut asupra flotei noastre în Golful Adulis şi ne-au capturat sau ars douăzeci dintre cele mai bune corăbii. Apoi, când păgânii au aliniat o sută de mii de oameni înaintea Mitsiwei, părea că Dumnezeu părăsise Etiopia.

Ochii lui Fasilides se umplură de lacrimi şi trebui să tragă o duşcă zdravănă de rachiu bun ca să-şi revină.

— Dar El e singurul şi adevăratul Dumnezeu al poporului Său, şi El ne-a trimis un războinic să ne conducă armata spulberată. Nazet a coborât de pe munte, aducând armata din Amhara să-şi unească forţele cu ale noastre aici, pe coastă, şi să-şi asume responsabilitatea de a fi în avangarda sacrului chivot al Mariei, maica lui Dumnezeu. Acest talisman e ca un fulger în mâna lui Nazet. În faţa sa, păgânii se retrag năuci.

— Ce e acest talisman despre care vorbeşti, Sfinţia Ta? E o relicvă sacră? întrebă Hal.

Episcopul coborî vocea şi se întinse peste masă, să prindă mâna lui Hal şi să se uite în ochii lui.

— E o relicvă a lui Iisus Cristos, cea mai puternică din toată creştinătatea.

Se uită la faţa lui Hal cu o fervoare fanatică atât de intensă, că lui Hal i se făcu pielea de găină de veneraţie religioasă.

— Chivotul Mariei conţine Cupa Vieţii, Sfântul Graal pe care Cristos l-a folosit la Cina cea de Taină. Acelaşi potir în care Iosif din Arimateea a strâns apoi sângele Mântuitorului în timp ce atârna pe cruce.

— Unde e chivotul acum?

Vocea lui Hal era înecată de emoţie şi-i întoarse strângerea de mână a lui Fasilides cu atâta forţă, că bătrânul se strâmbă de durere.

— L-aţi văzut? Există cu adevărat?

— M-am rugat asupra chivotului care conţine potirul sacru, deşi nimeni nu poate să vadă sau să pună mâna pe potir în sine.

— Unde e acest lucru sfânt? ridică Hal entuziasmat vocea. Am auzit de el toată viaţa mea. Ordinul al cărui cavaler sunt se bazează pe această cupă fabuloasă. Unde pot s-o găsesc şi să mă închin înaintea ei?

Entuziasmul lui Hal păru să-l trezească pe Fasilides din beţie şi se trase înapoi, eliberându-şi mâna din strânsoarea lui Hal.

— Sunt informaţii care nu pot fi dezvăluite.

Deveni din nou distant şi inabordabil.

Hal îşi dădu seama că n-ar fi fost înţelept să continue pe aceeaşi temă şi căută alt subiect, ca să dezmorţească trăsăturile îngheţate ale episcopului.

— Povestiţi-mi despre bătălia flotei din Golful Adulis, sugeră Hal. Ca marinar, preocupările mele sunt strâns legate de mare. A existat vreun vas înalt similar cu acesta în lupta cu escadrilele islamului?

Episcopul se relaxă puţin.

— Au fost multe corăbii de ambele părţi. Mari furtuni de focuri de armă şi măcel teribil.

— O corabie cu greement pătrat, care arborează *croix pattee* roşie? insistă Hal. Aţi remarcat aşa ceva?

Dar era limpede că episcopul nu deosebea o fregată de

o cvincveremă[12].

Ridică din umeri.

— Poate că amiralii şi generalii o să ştie să răspundă la întrebările astea când o să ajungem la mănăstirea Sfântul Luca, sugeră el.

După-amiaza următoare navigară pe lângă intrarea în Golful Adulis, cârmind spre coasta insulei Dahlak de la intrarea în golf. Cu asta, Fasilides fusese mult mai precis în raportul lui. Rada era plină de vase. O pădure de catarge şi greemente se conturau pe dealurile roşii şi solemne care împrejmuiau golful. Pe fiecare catarg fluturau stindarde ale islamului şi flamurile Omanului şi marelui mogul.

Hal aduse *Golden Bough* în curent, se urcă pe verga principală şi rămase acolo o oră, cu luneta la ochi. Corăbiile ancorate în golf erau imposibil de numărat şi apele fremătau de ambarcaţiuni de mici dimensiuni care transferau alimente şi provizii către marea armată de pe mal. De un singur aspect era Hal sigur când se întoarse pe punte şi porunci să fie din nou întinse velele: în Golful Adulis nu exista nicio corabie cu greement pătrat.

Rămăşiţele distruse ale flotei împăratului Iyasu zăceau la Mitsiwa.

Hal ancoră la distanţă bună de aceste carcase arse şi deteriorate, şi Fasilides îşi trimise la ţărm unul dintre servitori, cu barca.

— Trebuie să afle dacă Nazet îşi mai are cartierul

[12] Galeră romană cu cinci vâsle de fiecare parte (n.tr.).

general la mănăstire, iar dacă îl are, o să facem rost de cai ca să ajungem acolo.

În timp ce aşteptau servitorul să se întoarcă, Hal împărţi sarcinile de îndeplinit în absenţa sa. Decise să-l ia cu el doar pe Aboli şi-i lăsă comanda corăbiei lui Ned Tyler.

— Să nu rămâi la ancoră, fiindcă ăsta e un ţărm de adăpost şi eşti vulnerabil în cazul în care Buzzard te-ar găsi aici, îl avertiză el pe Ned. Patrulează bine în largul coastei şi priveşte fiecare navă ca pe-un inamic. Dacă o să trebuiască să vă înfruntaţi cu *Gull of Moray*, în niciun caz să nu accepţi lupta. Am să mă întorc cât de repede pot. Semnalul meu o să fie o rachetă roşie chinezească. Când o vezi, trimite o barcă să mă ia de la mal.

Toată noaptea Hal îşi făcu griji, dar la prima rază de lumină cartul de la catarg strigă spre punte.

— Un mic dhow iese din golf. Se îndreaptă încoace.

Hal auzi strigătul din cabina lui şi se grăbi pe punte.

Chiar şi fără lunetă, îl recunoscu pe slujitorul lui Fasilides în picioare pe puntea deschisă a micii ambarcaţiuni. Îl chemă pe episcop. Când Fasilides îşi făcu apariţia, se vedeau efectele beţiei din seara precedentă, dar el şi servitorul vorbiră rapid în limba geez[13]. Se întoarse spre Hal.

— Împăratul şi generalul Nazet sunt încă la mănăstire. Caii ne aşteaptă pe plajă. Putem să ajungem acolo la prânz. Omul meu a adus haine pentru tine şi servitorul tău, ca să

[13] Limba liturgică a creştinilor etiopieni (n.tr.).

nu mai ieşiţi în evidenţă.

În cabina lui, Hal se îmbrăcă în pantaloni din bumbac fin, largi ca o fustă şi strâmţi la glezne. Cizmele erau din piele moale, cu vârfurile ascuţite. Peste cămaşa de bumbac purta un dolman brodat, care-i ajungea la jumătatea coapselor. Servitorul episcopului îi arătă cum să înfăşoare cârpa lungă şi albă în jurul capului, ca să-şi facă un turban. Peste acoperământul de cap puse un coif de oţel lucios în formă de ceapă, cu o ţepuşă în vârf şi gravat şi încrustat cu cruci copte.

Când el şi Aboli reveniră pe punte, echipajul se uită cu gurile căscate la ei, iar Fasilides dădu din cap aprobator.

— Acum nimeni n-o să-şi mai dea seama că eşti european.

Barca îi lăsă pe plaja de sub stânci, unde îi aştepta o escortă armată. Caii erau arabi, cu coame şi cozi lungi, cu nări largi şi ochii mari şi frumoşi. Şeile erau sculptate dintr-o singură bucată de lemn şi decorate cu alamă şi argint, cioltarul şi hăţurile erau întărite cu broderie de fir de metal.

E drum lung până la mănăstire, îl avertiză Fasilides. Nu trebuie să pierdem nicio clipă.

Urcară pe poteca de piatră şi ieşiră la nivelul solului în faţa Mitsiwei.

— Ăsta e locul victoriei noastre! se făli Fasilides şi se ridică pe scări ca să facă un gest spre înfiorătoarea câmpie.

Deşi lupta avusese loc cu săptămâni în urmă, păsările hoitare încă pluteau deasupra terenului ca un nor

întunecat, iar şacalii şi câinii fără stăpân mârâiau peste mormanele de oase şi mestecau la carnea înnegrită de soare încă agăţată de acestea. Muştele erau albastre în aer, ca roiurile de albine. Îi năpădeau faţa lui Hal şi încercau să bea din ochii lui şi-i gâdilau nările.

Larve lor albe mişunau şi se strecurau în număr aşa de mare în cadavrele putrezite, că acestea păreau să se mişte ca şi cum ar fi trăit încă.

Necrofagii umani erau şi ei la muncă pe tot vastul câmp de luptă, femei şi copii în haine lungi pline de praf, cu gurile şi nasurile acoperite împotriva duhorii. Fiecare ducea un coş în care colecta nasturi, mici monede, bijuterii, pumnale şi inele pe care le smulgeau de pe degetele scheletice ale cadavrelor.

— Zece mii de inamici morţi! zise Fasilides triumfător şi-i conduse spre o cărare ce părăsea câmpul de luptă şi ocolea oraşul fortificat Mitsiwa.

— Nazet e mult prea războinic ca să ne ţină armata închisă în spatele acestor ziduri, zise el. De pe înălţimile astea, Nazet comandă teritoriul.

Arătă înainte la primele coline. Dincolo de oraş, pe terenul deschis de sub dealurile fără vegetaţie, era campată armata victorioasă a împăratului Iyasu.

Era un oraş de corturi din piele şi colibe construite în grabă, din piatră şi paie, care se întindea cinci leghe de la mare la dealuri.

Caii, cămilele şi boii stăteau în turme mari între

locuinţele rudimentare şi un nor mişcător de praf şi fum albastru de la focurile de bălegar uscat acoperea azurul cerului.

Mirosul de amoniac de la şirurile de animale, fumul şi duhoarea de la gunoiul putrezit în soare, grămezile de bălegar şi gropile latrine, mirosul de hoit răscopt şi oameni nespălaţi sub soarele deşertului rivaliza cu revărsările câmpului de luptă.

Trecură pe lângă escadrilele de cavalerie pe cai magnifici cu coame până-n pământ şi cozi arcuite cu mândrie. Călăreţii erau îmbrăcaţi într-o armură ciudată şi în costume fanteziste în culorile curcubeului. Erau înarmaţi cu arc şi lance şi muschete jezail cu ţeavă lungă, cu pat curbat şi cu giuvaiere.

Parcurile de artilerie erau împrăştiate pe o leghe de nisip şi piatră şi existau sute de tunuri. Unele dintre acestea erau arme colosale de asediu în formă de delfini şi dragoni, pe care trase de câte o sută de boi fiecare. Carele cu muniţii, încărcate cu butoaie de pulbere neagră, erau masate la un loc.

Regimente de infanterişti mărşăluiau dintr-o parte în alta. La exoticele lor uniforme adăugaseră prăzile de pe câmpul de luptă, astfel că nu existau doi oameni îmbrăcaţi la fel. Scuturile şi pavezele lor erau pătrate, rotunde şi ovale, realizate din alamă, lemn sau piele netăbăcită.

Aveau chipuri întunecate, cu privire ageră, şi bărbile erau argintii ca nisipul sau negre ca aripile ciorilor care

planau deasupra taberei.

— Şaizeci de mii de oameni, zise Fasilides. Cu chivotul şi Nazet în fruntea lor, niciun duşman nu le poate sta în faţă.

Curvele şi vivandierele care nu erau ocupate cu scotocirea câmpului de luptă erau aproape la fel de numeroase ca bărbaţii. Vegheau focurile de gătit sau se tolăneau în umbra rară a căruţelor de bagaje. Femeile somaleze erau înalte şi misterios învăluite, iar fetele galla, cu pieptul gol şi ochi îndrăzneţi. Unele descoperiră trupul viril şi lat în spate al lui Hal şi-i strigară invitaţii neinteligibile, a căror semnificaţie era simplu de înţeles datorită gesturilor indecente cu care le însoţeau.

— Nu, gundwane, îi murmură Aboli în ureche. Nici să nu te gândeşti, fiindcă galla îşi taie împrejur femeile. Unde te aştepţi la o primire umedă şi lipicioasă, găseşti doar o groapă uscată şi aspră.

Atât de densă era această mulţime de bărbaţi, femei şi animale, că abia puteau înainta. Când credincioşii îl recunoscură pe episcop, se înghesuiră şi căzură în genunchi în calea calului său, să-i ceară binecuvântarea.

În cele din urmă reuşiră să iasă din mulţime şi se grăbiră să urmeze poteca abruptă de pe dealuri.

Fasilides îi conduse la galop, cu robele fâlfâind în jurul siluetei sale uscăţive şi cu barba fluturându-i peste umăr.

Când ajunse pe creastă, îşi ţinu calul de frâu şi arătă spre sud.

— Uite! strigă el. Acolo e Golful Adulis şi acolo, înaintea

portului Zulla, e armata islamului.

Hal îşi umbri ochii împotriva luminii orbitoare a deşertului şi văzu în acel nor cenuşiu-închis de fum şi praf cum razele soarelui se reflectau în carele de artilerie şi armele altei armate mari.

— Câţi oameni are El Grang sub comandă?

— Asta era misiunea mea când m-ai găsit – să aflu răspunsul la întrebarea asta de la spionii noştri.

— Câţi, atunci? insistă Hal, şi Fasilides râse.

— Răspunsul la întrebarea asta e doar pentru urechile generalului Nazet, zise el şi-şi îmboldi calul.

Urcară mai sus şi ajunseră pe altă creastă.

— Uite! arătă Fasilides înainte. Acolo e mănăstirea Sfântul Luca.

Se afla pe un vârf de deal. Zidurile sale erau înalte şi colţurile lor aspre erau îndulcite de ornamente, coloane sau arhitrave.

Unul dintre însoţitorii episcopului suflă o dată în cornul de berbec, iar poarta masivă de lemn se deschise în faţa lor. Galopară spre curte şi descălecară în faţa donjonului. Grăjdarii veniră în fugă să le ia caii şi să-i ducă de-acolo.

— Pe-aici! porunci Fasilides, şi înaintară cu paşi mari printr-o uşă îngustă, în labirintul de pasaje şi scări de dincolo.

Cizmele lor loveau cu zgomot pavajul de piatră şi răsunau în coridoarele şi sălile înnegrite de fum.

Se treziră brusc într-o capelă întunecată şi cavernoasă,

al cărei tavan boltit se pierdea în marea beznă de deasupra capului. Sutele de lumânări care pâlpâiau şi strălucirea arzătoarelor suspendate de tămâie iluminau tapiseriile cu sfinţi şi martiri, stindardele zdrenţuite ale ordinelor călugăreşti şi icoanele pictate şi bătute cu nestemate.

Fasilides îngenunche la altarul pe care se afla o cruce coptă de argint de aproape doi iarzi înălţime. Hal îngenunche lângă el, dar Aboli rămase în spatele lor, cu braţele încrucişate pe piept.

— Dumnezeul părinţilor noştri, Domnul oştirilor! se rugă episcopul în latină pentru Hal. Îţi mulţumim pentru răsplată şi pentru marea victorie asupra păgânilor de care ne-ai învrednicit. Îţi încredinţăm pe acest servitor al Tău, Henry Courtney, spre grija Ta. Fie ca el să prospere în serviciul unui Dumnezeu adevărat şi fie ca braţele lui să biruie necredincioşii.

Hal abia avu timp să se ridice din genunchi şi să se închine, înainte ca episcopul să plece din nou, conducându-l spre un altar mai mic din naos.

— Aşteaptă aici! zise el.

Se duse direct la draperia de lână viu colorată şi-o trase la o parte, descoperind o uşă mică şi îngustă. Apoi se aplecă prin deschidere şi dispăru.

Când Hal privi în jurul altarului, văzu că era mobilat mai bogat decât capela mohorâtă şi sumbră. Micul altar era acoperit cu o folie galbenă de metal, care era posibil să fi fost alamă, dar strălucea ca aurul curat în lumina

lumânărilor. Crucea era decorată cu pietre mari colorate. Poate că nu era decât sticlă, dar lui Hal i se părea că luceau precum smaraldul, rubinul şi diamantul.

Poliţele care se ridicau spre acoperişul boltit erau încărcate cu daruri de la credincioşii bogaţi şi nobili. Unele păreau neatinse de secole, fiindcă erau acoperite cu un strat gros de praf şi pânze de păianjen, astfel că adevărata lor natură era ascunsă.

Cinci călugări în veşminte murdare şi zdrenţăroase îngenunchează în faţa statuii unei Fecioare Maria cu trăsături de negresă, cu un Iisus negru în braţe. Nu ridicară privirea ca să se uite la el.

Hal şi Aboli stăteau împreună, sprijinindu-se de-o coloană de piatră din spatele altarului şi aşteptarea se prelungi. Aerul era greu şi apăsător de la mirosul de tămâie şi vechime. Psalmodierea călugărilor era hipnotică. Hal simţi cum somnul vine peste el în valuri şi făcu un efort să-şi păstreze ochii deschişi.

Dintr-odată se auzi un răpăit de paşi de dincolo de draperie. Hal se îndreptă când un băieţel îşi făcu apariţia de după ea şi, cu toată exuberanţa unui căţeluş, se grăbi spre altar. Se împiedică într-o gaură din pavaj. Avea patru sau cinci ani, purta haine simple de bumbac alb şi era desculţ. Avea bucle negre şi strălucitoare şi ochii îi erau negri şi la fel de mari ca ai sfinţilor din icoanele stilizate agăţate pe zidurile de piatră din spatele lui.

Îl văzu pe Hal, fugi la el şi se opri în faţa lui. Îl privi cu

atâta solemnitate, că Hal fu încântat de drăgălaşul ştrengar şi se lăsă pe un genunchi, ca să se poată studia reciproc de la aceeaşi înălţime.

Băiatul zise ceva în limba geez. Era, evident, o cerere, dar Hal chiar nu putea să ghicească de ce natură.

— Şi tu la fel!

Hal râse, dar copilul era serios şi puse întrebarea din nou. Hal ridică din umeri, şi băiatul bătu din picior şi întrebă a treia oară.

— Da!

Hal dădu din cap energic. Băiatul râse încântat şi bătu din palme. Hal se îndreptă, dar copilul deschise braţele şi-i dădu un ordin care putea să însemne un singur lucru.

— Vrei să fii luat în braţe?

Hal se aplecă şi-l luă în braţe, iar băiatul îl privi în ochi, apoi vorbi din nou, arătând cu atâta pasiune la faţa lui Hal, că aproape îi băgă în ochi micul lui deget.

— Nu înţeleg ce spui, micuţule, zise Hal cu blândeţe.

Fasilides veni în tăcere în spatele lui şi rosti solemn:

— Majestatea Sa Cea Mai Creştină, Iyasu, Regele Regilor, cârmuitorul Gallei şi al Amharei, apărător al credinţei lui Cristos cel răstignit, remarcă faptul că ochii tăi sunt de un verde ciudat, diferiţi de orice a văzut până acum.

Hal se uită la trăsăturile angelice ale spiriduşului pe care-l ţinea în braţe.

— Acesta e Părintele Ioan? întrebă el cu uimire.

— Într-adevăr, răspunse episcopul.

— Ai promis să-l iei să navigheze pe corabia ta mare, pe care i-am descris-o.

— Vrei să-l informezi pe împărat că aş fi profund onorat să-l am oaspete la bordul corăbiei *Golden Bough?*

Dintr-odată, Iyasu se dădu jos din braţele lui Hal, îl luă de mână şi-l târî spre uşa ascunsă.

O luară pe un coridor lung, luminat de torţele aflate în suporturile de fier de pe zidurile de piatră.

La capătul pasajului erau două gărzi înarmate, dar împăratul murmură un ordin, iar ele se traseră deoparte şi îl salutară pe micul rege. Iyasu îl conduse pe Hal într-o încăpere lungă.

Sus, pe ziduri, erau breşe înguste şi prin acestea intra lumina soarelui deşertului. O masă lungă se întindea de-a lungul încăperii şi la aceasta erau aşezaţi cinci oameni. Se ridicară şi-i făcură o plecăciune adâncă lui Iyasu, apoi se uitară sfredelitor la Hal.

Toţi erau războinici – asta era cât se poate de clar după ţinută şi haine: purtau cămaşă de zale şi platoşă şi unii aveau coifuri de oţel pe cap şi tunici peste cămaşa de zale, care erau împodobite cu cruci sau alte embleme heraldice.

La celălalt capăt al mesei se afla cel mai tânăr şi mai simplu îmbrăcat, dar cel mai impresionant şi comandantul tuturor. Ochii lui Hal fură imediat atraşi de acea siluetă subţire şi graţioasă.

Iyasu îl trase nerăbdător pe Hal spre el, ciripind în limba

geez, şi războinicul îi urmări cu o privire calmă şi sinceră. Deşi părea înalt, era, de fapt, cu un cap mai scund decât Hal. O rază de soare de la una dintre breşele de sus îl lumina din spate, înconjurându-l cu un nimb auriu, în care dansau şi se răsuceau fire de praf.

— Eşti generalul Nazet? îl întrebă Hal în latină, şi generalul încuviinţă.

În jurul capului avea o claie de bucle cârlionţate, ca o coroană neagră sau un halou. Purta o tunică albă peste cămaşa de zale, însă chiar şi sub acest veşmânt voluminos talia lui era îngustă, iar spatele, drept şi suplu.

— Sunt chiar generalul Nazet.

Vocea îi era joasă şi înecată de emoţie, dar ciudat de muzicală pentru ureche. Hal îşi dădu seama şocat cât de tânăr era. Pielea lui era fără cusur, de culoarea chihlimbarului translucid al gumei arabice. Nicio urmă de barbă sau mustaţă nu-i afecta frumuseţea liniei maxilarului elegant sau curbura mândră a buzelor pline. Avea nasul drept şi îngust, cu nări fin cizelate.

— Eu sunt Henry Courtney, zise Hal. Căpitanul englez al corăbiei *Golden Bough.*

— Mi-a spus episcopul Fasilides, zise generalul. Poate ai prefera să vorbim în limba ta.

Nazet schimbă în engleză.

— Trebuie să recunosc că latina mea nu e la fel de fluentă ca a ta, căpitane.

Hal rămase cu gura căscată la el, în încurcătură pentru

moment, şi Nazet zâmbi.

— Tatăl meu a fost ambasador la Palatul Dogilor din Veneţia. Mi-am petrecut o mare parte din copilărie la latitudinile tale nordice şi am învăţat limbile diplomaţiei, franceza, italiana şi engleza.

— Mă uimeşti, generale, recunoscu Hal.

Şi în timp ce îşi venea în simţire, observă că ochii lui Nazet aveau culoarea mierii şi genele lui erau lungi, dese şi întoarse ca de fată. Nu se mai simţise niciodată atras sexual de-un alt bărbat. Acum totuşi, uitându-se la acele trăsături regale, la pielea aurie, şi în acei ochi lucioşi, deveni conştient de presiunea din piept care-i îngreuna următoarea respiraţie.

— Te rog să iei loc, căpitane.

Nazet îi indică un scaun alături de el. Stăteau atât de aproape, că simţea mirosul trupului celuilalt bărbat. Nazet nu se dăduse cu parfum, ci era un miros natural cald, de mosc, pe care Hal se trezi că-l savurează profund. Vinovat, recunoscu cât de nefirească era această atracţie păcătoasă pe care o simţea şi se trase de lângă general cât de mult îi permitea scaunul greu şi jos.

Împăratul se căţără în poala lui Nazet şi-i mângâie obrazul neted, îndrugând ceva cu o voce ascuţită, copilărească, la care generalul râse încetişor şi răspunse în geez, fără să-şi desprindă privirea de la faţa lui Hal.

— Fasilides mi-a spus că ai venit în Etiopia ca să-ţi oferi serviciile Celui Mai Creştin împărat.

— Aşa e. Am venit să-i solicit Majestăţii Sale să-mi acorde o Scrisoare de Marque, astfel încât să-mi angajez corabia împotriva duşmanilor lui Cristos.

— Ai ajuns la momentul cel mai potrivit. Nazet dădu din cap. Ţi-a spus Fasilides despre înfrângerea pe care marina noastră a suferit-o în Golful Adulis?

— Mi-a spus şi de victoria ta magnifică de la Mitsiwa.

Nazet nu se arătă măgulit de compliment.

— Una o contrabalansează pe cealaltă, zise el. Dacă El Grang e stăpân pe mare, poate să aducă nesfârşite întăriri şi provizii din Arabia şi de pe teritoriile mogulului, ca să-şi completeze armata pierdută. Deja şi-a refăcut toate pierderile pe care i le-am provocat la Mitsiwa. Eu aştept întăriri de la munte, aşa că nu sunt pregătit să-l atac din nou unde se află, la Zulla. În fiecare zi e alimentat pe mare şi devine tot mai puternic.

Hal înclină capul.

— Îţi înţeleg situaţia dificilă.

Era ceva în vocea generalului care-l tulbura: cu cât Nazet devenea mai agitat, timbrul lui se altera. Hal trebui să facă un efort ca să asculte cuvintele, şi nu pe vorbitor.

— O nouă ameninţare mă nelinişteşte acum, continuă Nazet. El Grang a luat în serviciul lui o corabie străină mai puternică decât oricare am putea noi să trimitem ca s-o înfrunte.

Hal simţi că i se zburleşte părul de nerăbdare.

— Ce fel de corabie e asta? întrebă el încet.

— Nu sunt marinar, dar amiralii mei spun că e o corabie cu greementul pătrat al unei fregate de clasă. Nazet îl privi intens pe Hal. Cu siguranţă, seamănă cu vasul tău.

— Ştii numele căpitanului? întrebă Hal, dar Nazet clătină din cap.

— Ştiu doar că a provocat pierderi teribile dhow-urilor noastre de transport, pe care mă bazez să facă aprovizionarea din nord.

— Ce stindard arborează? insistă Hal.

Nazet vorbi cu unul dintre ofiţeri în geez, apoi se întoarse spre el.

— Corabia arborează stindardul Omanului, dar şi o cruce roşie de o formă neobişnuită pe fond alb.

— Cred că ştiu această prădătoare, zise Hal sumbru. Şi am să asmut vasul meu asupra ei, cu prima ocazie – asta dacă Majestatea Sa Creştină are să-mi acorde un comision ca să servesc drept corsar în flota sa.

— La îndemnul lui Fasilides, am poruncit deja scribilor Curţii să-ţi scrie comisionul. Trebuie doar să agreăm termenii şi am să-l semnez în numele împăratului.

Nazet se ridică de pe scaun.

— Dar vino, lasă-mă să-ţi arăt în detaliu poziţia forţelor noastre şi pe cea a lui El Grang.

Îl conduse spre cealaltă parte a camerei, şi restul ofiţerilor se ridicară şi ei. Înconjurară masa rotundă pe care, văzu Hal, era construit un model din lut al Mării Roşii şi teritoriilor învecinate. Era executat în detaliu grafic şi pictat

realist. Fiecare oraş şi port era clar reprezentat; corăbii mici sculptate navigau pe ape albastre, în timp ce regimentele de cavalerie şi infanterie erau reprezentate de siluetele sculptate în fildeş şi vopsite în culori minunate.

Cum le studiau cu seriozitate, împăratul trase un scaun şi se urcă pe el, ca să ajungă la modele. Cu ţipete de bucurie şi imitaţiile copilăreşti ale nechezatului cailor şi focului de tun, începu să mişte siluetele pe tablă. Nazet întinse braţul să-l oprească, şi Hal se uită la mână. Era subţire şi netedă şi gingaşă, cu degete lungi, conice şi unghii roz sidefii.

Dintr-odată, adevărul îl izbi şi, înainte să se poată abţine, izbucni în engleză:

— Sfântă Fecioară, eşti femeie!

Nazet ridică privirea la el şi obrajii de chihlimbar i se întunecară de supărare.

Te sfătuiesc să nu mă discreditezi în faţa oamenilor mei, căpitane. Ca englez, s-ar putea să-ţi aminteşti lecţia militară a femeii care v-a eliberat la Orléans.

Replica ieşi pe buzele lui Hal:

— Da, dar asta a fost cu peste 200 de ani în urmă şi am ars-o pentru deranj! Dar reuşi să se oprească şi, în schimb, încercă să-şi facă tonul conciliant. N-am vrut să te ofensez, generale. Doar îmi exprimam admiraţia pe care o nutresc pentru forţa ta de conducere.

Nazet nu era atât de uşor de liniştit şi înfăţişarea ei deveni aspră şi oficială când îi explică tactica şi poziţiile

strategice ale celor două armate şi-i arătă unde ar fi putut să angajeze cel mai bine *Golden Bough.* Nu se mai uită la el direct, iar linia acelor buze pline şi moi se crispă.

— Mă aştept să te pui sub comanda mea directă şi în acest scop i-am ordonat amiralului Senec să elaboreze un set simplu de semnale, rachete şi felinare, pentru vreme de noapte, şi steaguri şi fum, pentru zi, prin care să-ţi transmit ordinele de pe ţărm pe mare. Ai vreo obiecţie la asta?

— Nu, generale, n-am.

— În ceea ce priveşte partea ta din prada în bani, două treimi o să revină bugetului statului imperial, iar restul ţie şi echipajului tău.

— Se obişnuieşte ca vasul să păstreze jumătate din pradă, protestă Hal.

— Căpitane, zise Nazet rece. Pe mările astea, obiceiul e stabilit de Cea Mai Creştină Majestate.

— Atunci trebuie să fiu de acord.

Hal zâmbi ironic, dar nu primi de la Nazet nicio încurajare pentru alte frivolităţi.

— Orice bunuri războinice şi provizii capturezi o să fie achiziţionate de bugetul statului şi, de asemenea, orice corabie inamică o să fie achiziţionată de către marină.

Îşi luă privirea de la el când un scrib intră în cameră şi făcu o plecăciune înainte să-i înmâneze un document scris pe o foaie galbenă de pergament. Nazet se uită iute peste acesta, apoi luă condeiul pe care i-l înmână scribul, completă spaţiile libere din document şi semnă jos Judith

Nazet, apoi adăugă o cruce lângă numele ei.

Când puse nisip pe cerneala umedă, zise:

— E scris în geez, dar o să am o traducere pregătită pentru tine data viitoare când ne întâlnim. Între timp, te asigur că această scrisoare stabileşte exact termenii pe care i-am discutat.

Rulă documentul, îl legă cu o panglică şi i-l dădu lui Hal.

— Asigurarea ta e de-ajuns pentru mine.

Hal strecură documentul rulat în mâneca tunicii.

— Sunt sigură că eşti nerăbdător să te întorci pe corabia ta, căpitane. Nu te mai reţin.

Cu această concediere, păru să uite de existenţa lui şi-şi îndreptă toată atenţia asupra comandanţilor ei şi asupra machetei din lut a câmpului de luptă de pe masa din faţa lor.

— Vorbeai de o serie de semnale, generale.

În ciuda felului ei intransigent de-a fi, Hal descoperi că-i vine ciudat de greu să plece de lângă ea. Era atras de ea aşa cum acul de busolă caută nordul.

Fără să-şi ridice privirea, ea zise:

— Amiralul Senec o să-ţi trimită la corabie un registru cu semnale, înainte să pleci pe mare. Episcopul Fasilides te conduce până la locul unde te aşteaptă caii. Adio, căpitane!

În timp ce mergeau pe coridorul lung de piatră, Hal îl întrebă pe episcop:

— Chivotul Mariei e aici, în mănăstirea asta. Am dreptate să cred asta?

Fasilides înlemni şi se uită la el.

— De unde ştii? Cine ţi-a zis?

— Fiind un creştin devotat, mi-aş dori să văd un astfel de lucru sacru, zise Hal. Poţi să-mi îndeplineşti dorinţa aceasta?

Fasilides se trase nervos de barbă.

— Poate. O să vedem. Vino cu mine.

Îl conduse pe Hal la locul unde îl aştepta Aboli şi amândoi îl urmară printr-un alt labirint de scări şi pasaje, apoi se opri înaintea unei uşi păzite de patru preoţi în robe şi cu turbane.

— E acest om al tău creştin? întrebă el uitându-se la Aboli, şi Hal clătină din cap. Atunci trebuie să rămână aici.

Episcopul îi luă braţul lui Hal şi-l conduse la uşă. Vorbi încet în geez cu unul dintre preoţi şi bătrânul scoase o cheie mare şi neagră de sub robă şi-o întoarse în broască. Fasilides îl trase pe Hal în cripta de dincolo.

Chivotul era aşezat în mijlocul podelei de piatră, înconjurat de o mulţime de lumânări în sfeşnice înalte din alamă.

Hal fu cuprins de un sentiment copleşitor de veneraţie şi har coborât asupra lui. Ştia că acesta era unul dintre momentele supreme ale vieţii sale, poate chiar motivul naşterii şi existenţei lui.

Chivotul era un mic sipet, care stătea pe patru picioare sculptate în formă de labe de leu. Avea patru mânere. Corpul acestuia era pătrat, acoperit cu o tapiserie de argint

şi cu broderii de aur patinate de vreme. La fiecare capăt al capacului era îngenuncheată o statuie de aur a unui înger miniatural, cu capul plecat şi mâinile împreunate în rugăciune. Era un obiect deosebit de frumos.

Hal căzu în genunchi în aceeaşi atitudine ca a îngerilor de aur.

— Doamne, Dumnezeul oştirilor, am venit să-ţi fac voia ce-ai voit, începu să se roage cu voce tare.

După mult timp, se închină şi se ridică în picioare.

— Pot să văd potirul? întrebă el cu respect, dar Fasilides clătină din cap.

— Nici măcar eu nu l-am văzut. E prea sfânt pentru ochii unui muritor. Te-ar orbi.

Cârmaciul etiopian ghidă în noapte *Golden Bough* spre miazăzi, doar sub gabii. Cu marinarul sondor sondând, se strecurară înainte, în adăpostul insulei Dahlak de la gura Golfului Adulis.

Neliniştit, Hal ascultă în întuneric psalmodierea marinarului sondor.

— Nu se simte fundul aici! Şi, minute mai târziu: Nu se simte fundul aici!

Şi apoi căderea în apă a plumbului, când era aruncat în faţa prorei şi se lovea de suprafaţa apei.

Dintr-odată psalmodierea se schimbă şi vocea marinarului sondor căpătă un ton mai strident.

— Adâncime douăzeci!

— Domnule Tyler! zbieră Hal. Mai pune o terţarolă pe gabii. Pregăteşte-te să cobori ancora!

— În locul ăsta, zece!

Următorul strigăt al marinarului sondor fusese şi mai strident.

— Strânge toate pânzele. Lasă ancora!

Ancora coborî şi *Golden Bough* mai alunecă puţin înainte să frâneze brusc filarea lanţului de ancoră.

— Preia puntea, domnule Tyler, zise Hal. Eu mă duc sus.

Urcă pe şarturile de pe punte către vârful catargului principal şi fu mulţumit că respira adânc şi liniştit chiar şi când ajunse în cuibul de cioară.

— Te salut, gundwane! spuse Aboli şi-i făcu loc în cuibul de pânză.

Hal se aşeză alături de el şi se uită mai întâi la uscat. Insula Dahlak era o masă întunecată în noaptea neagră, dar erau la o lungime completă de ancablură de stâncile ei. Apoi se uită spre apus şi văzu întinderea Golfului Adulis, clar conturată în focurile armatei lui El Grang, campate de-a lungul ţărmului din jurul micului port Zulla. Apele golfului străluceau de la felinarele de ancoraj ale flotei islamice. Încercă să numere aceste lumini, dar renunţă când calculul atinse şaizeci şi patru. Se întrebă dacă unul dintre acestea era *Gull of Moray* şi i se puse un nod în stomac la acest gând.

Se întoarse să se uite spre răsărit şi văzu prima promisiune palidă de zori conturând vârfurile zimţate ale

Arabiei, dincotro veneau dhow-urile de transport ale lui El Grang, încărcate cu oameni, cai şi provizii, ca să-şi sporească legiunile.

Apoi, în largul mării negre, văzu felinarele aprinse ale altor corăbii, făcând cu ochiul ca nişte licurici în timp ce navigau în briza nopţii spre Golful Adulis.

— Poţi să le numeri? întrebă el, şi Aboli chicoti.

— Ochii mei nu sunt la fel de ageri ca ai tăi, gundwane. Să spunem doar că sunt multe şi trebuie să aşteptăm zorii să ne dezvăluie adevăratul lor număr, murmură el.

Aşteptară în tăcere de vechi camarazi şi simţiră amândoi frigul zorilor care veneau, încălzindu-se cu promisiunea bătăliei pe care ziua trebuia s-o aducă, fiindcă pe această mare îngustă mişunau o puzderie de corăbii inamice.

Cerul de răsărit începu să strălucească precum forja fierarului. Stâncile insulei aflate la doi paşi se desluşeau prin întuneric, vopsite în alb de găinaţul păsărilor mari, care de secole cuibăreau pe ele. De pe înălţimile lor stâncoase, păsările se lansau în zbor. Zburau pe cerul roşu al zorilor în stoluri în formă de vârf de săgeată, scoţând strigăte sălbatice, stăruitoare. Uitându-se la ele, Hal simţi vântul dimineţii atingându-i obrazul cu degete reci. Sufla dinspre apus, aşa cum trăsese nădejdea să se întâmple. Avea flotila de mici dhow-uri sub adăpostul lui şi la mila lui.

Soarele izbucni pe după vârfurile munţilor şi le aprinse în flăcări. Dincolo de stâncile joase ale insulei, pe apele

întunecate, străluci o navă şi apoi alta şi, după aceea, încă o duzină.

Hal îl bătu uşor pe umăr pe Aboli.

— E timpul să ne punem pe treabă, bătrâne prieten, zise el, şi alunecă în jos pe şarturi. Când atinse puntea cu picioarele, strigă către cârmă: Sus ancora, domnule Tyler. Toate ajutoarele sus, să ridicăm pânzele.

Eliberată, *Golden Bough* îşi desfăşură pânzele şi se roti. Apele fremătară sub prora şi siajul spumegă în spate, iar ea acceleră prin spatele insulei Dahlak.

Lumina era destul de puternică pentru ca Hal să-şi vadă clar prada împrăştiată peste apele încreţite de vânt din faţă. Se uită cu nerăbdare după pânzele strânse ale unei corăbii mari printre ei, dar văzu doar dhow-uri arabe cu o singură velă latină.

Cel mai apropiat dintre aceste vase păru să nu se alarmeze de apariţia lui *Golden Bough,* a cărei piramidă înaltă a velelor stătea chiar vizavi de intrarea în Golful Adulis. Îşi păstrară cursul şi, cum fregata se apropia de ei, Hal văzu echipajul şi pasagerii înşirându-se pe marginea dhow-ului şi holbându-se la ei. Unii călătoreau sus, pe catargul butucănos, şi fluturau mâinile în semn de salut.

Hal se opri lângă cârmă şi-i zise lui Ned Tyler:

— Se pare că au mai văzut doar o singură corabie ca a noastră în apele astea, şi aceea e *Gull.* Ne iau drept aliaţi.

Ridică privirea la gabierii lui care erau atârnaţi de tachelaj, gata să se ocupe de velatură. Apoi se uită înapoi

de-a lungul punţii, unde servanţii făceau caz deasupra culevrinelor, iar băieţii cu praful de puşcă se agitau ieşind de sub punte cu poverile lor mortale.

— Domnule Fisher! strigă. Încărcaţi câte o baterie de pe fiecare parte cu gloanţe, iar pe celelalte, cu ghiulele cu lanţ şi mitralii.

Uriaşul Daniel zâmbi cu dinţi negri şi putrezi şi-şi ciocăni fruntea. Hal voia pur şi simplu să dezactiveze vasele inamicului, nu să le scufunde sau să le ardă. Cu siguranţă, chiar şi cele mai mici şi mai sărace dintre ambarcaţiuni aveau să aducă un câştig mare vistieriei Celei Mai Creştine Majestăţi, dacă putea să le captureze şi să le trimită amiralului Senec la Mitsiwa. Bateriile încărcate doar cu gloanţe aveau să fie ţinute în rezervă.

Primul dhow era atât de aproape încât Hal vedea expresiile de pe feţele echipajului. Erau cam o duzină de marinari, îmbrăcaţi în robe zdrenţuite şi decolorate şi cu turbane. Cei mai mulţi erau încă zâmbitori şi făceau cu mâna, dar bătrânul de la cârma de la pupa se uita frenetic în jur, de parcă ar fi căutat o scăpare providenţială de carena înaltă care se îndrepta spre mica lui corabie.

— Arborează stindardul nostru, te rog, domnule Tyler, porunci Hal şi privi la *croix pattee*-ul desfăşurat alături de crucea coptă albă a imperiului, pe fond albastru regal.

Deznădejdea de pe chipurile echipajului din dhow la vederea crucii pierzaniei lor fu fără margini, şi Hal dădu următorul ordin.

— Scoate tunurile, jupâne Daniel!

Sabordurile corăbiei *Golden Bough* se prăbuşiră înapoi şi coca reverberă de zgomotul armelor când culevrinele îşi scoaseră boturile din bronz.

— Am să trec pe lângă vas aproape de tribord. Trage când vrei, jupâne Daniel!

Uriaşul Daniel alergă la prora şi preluă comanda bateriei numărul unu de la tribord. Hal îl văzu mutându-se rapid de la un tun la altul, ca să le verifice stabilitatea, înserând penele ca să coboare ţinta. Intenţionau să tragă de aproape în dhow, când aveau să treacă pe lângă acesta.

Golden Bough se grăbi spre mica ambarcaţiune, iar Hal zise încet către cârmă:

— Adu-o încet un punct spre babord.

Când îşi dădu seama de ameninţarea armelor căscate, echipajul de pe dhow fugi de la balustradă şi se aruncă în spatele micului catarg butucănos sau se ghemui în spatele baloturilor şi butoaielor care-i aglomerau puntea.

Prima baterie trase împreună într-o singură şarjă fumegândă şi violentă şi fiecare lovitură îşi atinse ţinta. Baza catargului fu spulberată într-o furtună de aşchii de lemn alb, iar tachelajul se prăbuşi şi atârnă peste bord într-un amestec dezordonat de frânghie şi pânză. Bătrânul de la cârmă dispăru, ca şi cum fusese transformat în aer de magia unui vrăjitor. Lăsă doar o pată roşie pe scândurile rupte.

— Opriţi focul! urlă Hal ca să se facă auzit peste

asurzitoarele focuri de armă.

Dhow-ul fusese schilodit: prora i se legăna deja în vânt, cu echea retezată, şi catargul dispăru peste bord. *Golden Bougk* îl lăsă să se învârtă în siajul ei.

— Ţine cursul, domnule Tyler!

Golden Bough ţâşni direct către flotila de corăbii mici, presărate pe apele albastre din faţă. Acestea văzuseră tratamentul nemilos aplicat primului dhow şi culorile imperiale fluturând pe catargul fregatei, iar acum toate îşi puseră cârma bandă în vânt şi se întoarseră, fugind din calea şarjelor de pe *Golden Bough.*

— Cârmeşte către corabia din faţă! zise Hal calm, şi Ned Tyler aduse fregata cam un punct.

Dhow-ul ales de Hal era unul dintre cele mai mari la vedere şi puntea deschisă era plină de oameni. „Cel puţin trei sute", estimă Hal. Era un voiaj scurt pe marea îngustă şi căpitanul îşi asumase riscul: căra mult mai multe trupe decât era prudent.

Un strigăt subţire de sfidare ajunse la urechile lui Hal când se apropiau de pradă:

— Allah Akbar! Dumnezeu e mare!

Coifurile de război din oţel străluceau pe capetele oştenilor omanezi, care îşi agitară iataganele lungi şi curbate.

Urmă o salvă dezordonată de foc de muschetă, care viză fregata, bubuituri de muschete jezail şi pufăit de fum de tun de-a lungul laturilor dhow-ului. Un glonţ de plumb se

lovi cu zgomot surd de catargul de deasupra capului lui Hal.

— Fiecare om de la bordul ei e soldat, zise Hal cu voce tare.

Nu trebui să adauge că, dacă le-ar fi permis să ajungă pe malul apusean al mării, ar fi mărşăluit împotriva lui Judith Nazet.

— Dă-i salvă de gloanţe. Scufund-o, jupâne Daniel!

Ghiulele grele de fier loviră nava cu trupe de la punte la chilă şi-o despicară asemenea surcelelor sub secure. Marea năvăli prin burta ei spartă. Se răsturnă, şi în apă apărură brusc capetele plutitoare ale oamenilor care se zbăteau, înecându-se.

— Cârmeşte spre vasul cu stindard argintiu!

Hal nu privi înapoi, ci se avântă prin flotă ca o baracudă într-un banc de peşti zburători. Niciuna nu putea să fugă de ea. Cu piramida ei de pânze albe conducând-o, *Golden Bough* zbura după ele ca şi cum acestea ar fi fost la ancoră, şi tunurile sale se abăteau asupra lor cu flacără şi fum. Unele corăbii mai mici se despicară şi se scufundară, altele rămaseră în siajul fregatei cu catargul rupt şi velele atârnând alături. Unii dintre marinari se aruncară singuri peste bord, când culevrinele veniră asupra lor. Preferau rechinii exploziei tunurilor.

Câteva fugiră spre cea mai apropiată insulă şi încercară să ancoreze în apele puţin adânci, unde *Golden Bough* nu putea să le urmărească. Altele eşuară în mod deliberat şi echipajele lor plonjară peste bord, înotând şi înaintând cu

greu spre plajă. Numai corăbiile mai de la răsărit şi mai apropiate de coasta arabă scăpaseră de şarjele fregatei.

Hal privi înapoi şi văzu apa din spatele lui punctată de carenele ambarcaţiunilor cucerite de el. Fiecare milă pe care urmărea supravieţuitorii spre răsărit era o milă mai departe de Mitsiwa.

— Niciuna n-are să se întoarcă grabnic! zise el încruntat, privindu-le cum fug în confuzie. Domnule Tyler, te rog să fii bun să întorci corabia şi s-o pui cu vânt strâns pe un drum la tribord.

Era cel mai bun punct de navigaţie pentru *Golden Bough.*

— Nu există dhow construit în toată Arabia care să se comporte mai bine în vânt decât draga mea, zise Hal cu voce tare, când văzu douăzeci de vase navigând pe direcţia vântului, încercând să scape abătându-se spre apus.

Golden Bough ţâşni din nou spre flota împrăştiată, iar acum unele dintre dhow-uri îşi coborâseră uriaşa velă triunghiulară principală, când îl văzură venind, şi se rugară lui Allah pentru îndurare.

Hal trecu pe rând prin dreptul fiecărui dhow care se predase, trimiţând o barcă şi un echipaj format dintr-un marinar alb şi şase războinici amadoda, ca să urce la bord şi să-l cerceteze.

— Dacă nu e nimic de valoare în cală, scoateţi echipajul şi daţi foc vasului.

Înainte de lăsarea serii, Hal avea cinci dhow-uri mari

remorcate, iar alte şapte navigau alături, cu greementul avariat şi cu echipajele captive la bord, întorcându-se spre Mitsiwa. Fiecare dintre corăbiile capturate era încărcată cu provizii vitale de război. În spatele lui, cerul era acoperit cu fum de la carenele arse, iar marea era presărată cu epave.

Generalul Nazet stătea pe un armăsar negru arab şi privea din vârful stâncilor această flotilă dezordonată care se îndrepta spre Mitsiwa. În cele din urmă închise ocheanul şi remarcă faţă de amiralul Senec, care se afla lângă ea:

— Înţeleg de ce-l porecleşti El Tazar! Englezul ăsta chiar e o baracudă.

Apoi îşi întoarse faţa, astfel ca el să nu vadă zâmbetul visător care-i îmblânzea trăsăturile frumoase.

„El Tazar. E un nume bun pentru el”, se gândi ea, şi apoi, fără nicio legătură, se întrebă dacă era la fel de feroce ca amant, cum era ca războinic.

Era pentru prima dată de când Dumnezeu o alesese să-l conducă legiunile împotriva păgânilor când privea un bărbat cu ochi de femeie.

Colonelul Cornelius Schreuder descălecă în faţa cortului întins de mătase sclipitoare roşie cu galben. Un grăjdar îi luă calul şi el se opri să se uite în jurul taberei. Cortul regal se afla pe o mică movilă cu vedere la Golful Adulis. Briza mării răcea aerul făcându-l respirabil. Pe câmpia de mai jos, unde armata islamului îşi întinsese tabăra în jurul portului Zulla, pietrele crăpau de căldură şi licăreau în miraj.

Golful era plin de vase, dar catargele înalte ale lui *Gull of Moray* le dominau pe toate celelalte. Corabia contelui de Cumbrae sosise în timpul nopţii, iar acum Schreuder îl auzi ridicând vocea în cortul de mătase. Buzele îi zvâcniră într-un zâmbet lipsit de umor şi îşi aranjă sabia de aur care-i atârna într-o parte, înainte să păşească spre intrarea în cort. Un subahdar[14] înalt făcu o plecăciune către el. Toţi soldaţii musulmani ajunseseră să-l cunoască bine: în puţinul timp de când îi ajuta, faptele de vitejie ale lui Schreuder deveniseră legende în armata mogulă. Ofiţerul îl conduse în compania regală.

Interiorul cortului era confortabil şi somptuos decorat. Toată podeaua era acoperită cu un strat gros de covoare de mătase superb colorate, iar draperiile de mătase parcă formau o a doua piele care ţinea afară căldura soarelui. Mesele joase erau din fildeş şi lemn rar, iar vasele de pe acestea, din aur masiv.

Fratele marelui mogul, maharajahul Sadiq Khan Jahan, stătea în mijloc, pe un morman de perne de mătase. Purta o tunică din mătase galbenă şi pantaloni cu dungi roşii şi aurii. Papucii din picioarele sale erau stacojii, cu vârfuri întoarse în sus şi catarame de aur. Turbanul galben avea deasupra frunţii un smarald de mărimea unei nuci.

Era atent ras, doar cu o mustaţă subţire deasupra buzei de sus. În poală ţinea o sabie într-o teacă atât de bogat încrustată cu nestemate, că sclipea de-ţi lua ochii. Pe o

[14] Căpitan indian în armata britanică (n.tr.).

mână înmănuşată ţinea un şoim, un magnific saker de deşert.

Ridică pasărea şi-o sărută pe cioc cu tandreţe, de parcă ar fi fost o femeie frumoasă – sau mai degrabă, se gândi Schreuder cu tristeţe, de parcă ar fi fost unul dintre drăgălaşii lui băieţi dansatori.

Puţin mai în spate, pe un alt morman de perne, stătea Ahmed El Grang, Mâna Stângă a lui Allah. Acesta era atât de lat în umeri, că părea diform, iar gâtul îi era gros şi musculos. Purta o cască de război din oţel şi barba îi era vopsită cu henna roşie, ca a Profetului. Pieptul masiv era acoperit cu o cămaşă de zale şi la încheieturi purta brăţări de oţel. Avea sprâncene stufoase şi ochii la fel de reci şi implacabili precum cei ai unui vultur.

În spatele acestei perechi nepotrivite şedeau o serie de curteni şi ofiţeri, toţi purtând veşminte bogate. Înaintea prinţului îngenunchease un tălmaci care, cu fruntea lipită de pământ, încerca să ţină pasul cu fluxul de invective al lui Buzzard.

Buzzard stătea în faţa prinţului cu mâinile în şolduri. Avea pe cap boneta împodobită cu panglici, iar barba lui era mai stufoasă şi mai învăpăiată decât cea vopsită şi buclată care-i acoperea bărbia lui El Grang. Purta jumătate de armură deasupra tartanului.

Se întoarse uşurat când Schreuder intră în cort şi făcu o reverenţă adâncă şi respectuoasă mai întâi în faţa prinţului şi apoi a lui El Grang.

— Iisus să te iubească, colonele. Am nevoie de tine acum să le spui ceva cu noimă acestor două doamne minunate. Maimuţa asta...

Cumbrae îl lovi dispreţuitor cu cizma pe umilul tălmaci.

— Maimuţa asta flecăreşte şi face ca tot ce le spun să n-aibă niciun înţeles.

Ştia că Schreuder îşi petrecuse mulţi ani în Orient şi că araba era una dintre limbile pe care o vorbea fluent.

— Spune-i că am venit aici să-mi iau prada, nu să-mi angajez corabia împotriva unei nave egale ca forţă şi să mă trezesc fără ea! îl instrui Buzzard. Vor să mă lupt cu *Golden Bough.*

— Explică-mi mai bine problema, îl invită Schreuder. În felul ăsta am să fiu în măsură să te ajut.

— *Golden Bough* a ajuns în apele astea – trebuie să presupunem că sub comanda tânărului Courtney, îi zise Buzzard.

Schreuder se întunecă la faţă atunci când auzi numele.

— O să scăpăm vreodată de el?

— Se pare că nu, chicoti Cumbrae. În orice caz, arborează crucea albă a Imperiului şi a atacat transportatorii lui Grang cu vârf şi îndesat. A scufundat şi capturat douăzeci şi trei de vase în ultima săptămână, şi niciun căpitan musulman nu mai iese în larg cât e el acolo. De unul singur a blocat toată coasta Etiopiei. Clătină din cap cu admiraţie. L-am urmărit de pe stâncile de deasupra Tenwerei cum s-a năpustit asupra flotilei de dhow-uri de

război a lui Grang. Le-a făcut bucăţi. Pe Iisus, conduce corabia la fel de bine ca Franky! I-a încercuit pe musulmani şi i-a spulberat. Întreaga flotă a lui Allah cel Milostiv e blocată în port, şi El Grang are mare nevoie de întăriri şi provizii. Musulmanii îl poreclesc pe tânărul Courtney El Tazar, Baracuda, şi nu se găseşte niciunul să vrea să dea piept cu el. Apoi zâmbetul i se stinse. *Golden Bough* e strălucitoare şi curăţată de buruieni. Corabia mea a fost pe mare aproape trei ani. Scândurile ei sunt ciuruite de paraziţi. Presupun că, chiar şi în cel mai bun punct al meu de navigaţie, *Golden Bough* merge cu cel puţin trei noduri mai repede.

— Ce vrei să-i spun înălţimii Sale? întrebă Schreuder cu dispreţ. Că ţi-e frică să te confrunţi cu tânărul Courtney?

— Nu mă tem de niciun om viu – nici mort, de altfel. Dar nu-mi iese niciun profit din asta. Hal Courtney n-are nimic din ce vreau eu, dar dacă e vorba de-o luptă cu un singur vas, ne-ar putea aduce pagube teribile mie şi corăbiei mele. Dacă vor să mă lupt cu el, trebuie să-mi îndulcească un pic cupa.

Schreuder se întoarse la prinţ şi-i explică asta alegând atent termeni diplomatici.

Sadiq Khan Jahan îşi mângâie şoimul în timp ce asculta impasibil, şi pasărea îşi umflă penele şi-şi acoperi ochii galbeni cu gluga.

Când Schreuder termină, prinţul se întoarse spre El Grang.

— Cum ziceai că-l poreclesc pe bărbosul ăsta roşcovan lăudăros?

— Buzzard, înălţimea Voastră, răspunse El Grang răguşit.

— Un nume bine ales, fiindcă se pare că preferă să culeagă ochii celor slabi şi muribunzii şi să ia resturile creaturilor mai fioroase, mai degrabă decât să ucidă el.

Nu e şoim.

El Grang încuviinţă, iar prinţul se întoarse la Schreuder.

— Întreabă pasărea asta de pradă nobilă ce plată cere pentru lupta cu El Tazar.

— Spune-i drăgălaşului că vreau un lakh de rupii în monede de aur, şi le vreau în mână înainte să părăsesc portul, răspunse Cumbrae, şi chiar şi Schreuder icni la auzul unei cereri atât de îndrăzneţe.

Un lakh însemna o sută de mii de rupii.

Buzzard continuă afabil:

— Vezi tu, l-am prins pe prinţ cu fundul în sus şi cu pantalonii în vine. Am de gând să-l mârlesc de tot, dar nu cum îi place lui.

Schreuder ascultă răspunsul prinţului, apoi se întoarse din nou la Cumbrae.

— Zice că ai putea să construieşti douăzeci de corăbii ca *Gull* cu un lakh.

— Poate, dar n-o să-mi cumpere o pereche de boaşe, să le înlocuiască pe cele pe care o să ni le reteze Hal Courtney.

Prinţul zâmbi la acest răspuns.

— Spune-i lui Buzzard că trebuie să le fi pierdut cu mult timp în urmă, dar ar fi un bun eunuc. Aş putea să-i găsesc oricând un loc în haremul meu.

Buzzard hohoti la insultă, dar clătină din cap.

— Spune-i drăguţului de poponar că fără aur Buzzard zboară.

Prinţul şi El Grang şuşotiră, gesticulând. În cele din urmă, părură a ajunge la o decizie.

— Am o altă propunere, pe care îndrăzneţul căpitan s-ar putea s-o găsească mult mai pe gustul lui. Riscul pe care şi-l asumă n-o să fie atât de mare, dar o să primească lakh-ul pe care-l cere.

Prinţul se ridică în picioare şi toată curtea sa căzu în genunchi şi îşi lipiră frunţile de pământ.

— Am să-l las pe sultanul Ahmed El Grang să vă explice asta în secret.

Se retrase prin draperiile din spate, şi tot alaiul plecă împreună cu el, lăsându-i doar pe cei doi europeni şi pe sultan în cortul de mătase.

El Grang le făcu un semn celor doi bărbaţi să se apropie şi să se aşeze în faţa lui.

— Ce am de spus nu e pentru urechile niciunui alt suflet viu.

În timp ce-şi aduna gândurile, îşi pipăia vechea rană de lance care se întindea într-o cicatrice în relief de sub ureche, pe sub gulerul ridicat al tunicii: jumătate din corzile

vocale fuseseră secţionate de această rană veche.

Cu vocea lui răguşită şi şuierătoare, începu să vorbească:

— Împăratul a fost ucis în faţa portului Suakin şi fiul lui, Iyasu, a moştenit coroana devenind Părintele Ioan. Armatele lui erau în dezordine când s-a ridicat o femeie profet care susţine că a fost aleasă de Dumnezeul creştin să-i conducă armatele. A coborât din munţi în fruntea unei oşti de cincizeci de mii de luptători şi a adus cu ea un talisman religios pe care ei îl numesc Chivotul Mariei. Armatele sale, inspirate de fanatismul religios, au reuşit să ne înfrângă la Mitsiwa.

Schreuder şi Cochran dădură amândoi din cap. Nu era nicio noutate.

— Acum, Allah îmi dă şansa să capturez şi talismanul, şi pe împăratul copil.

El Grang se lăsă pe spate şi se cufundă în tăcere, uitându-se cu viclenie la chipurile celor doi albi.

— Cu Chivot şi împărat în mâinile tale, armatele lui Nazet s-ar topi ca zăpada în soarele verii, zise Schreuder moale.

El Grang dădu din cap.

— Un călugăr renegat a venit la noi şi s-a oferit să conducă un mic grup în frunte cu un om îndrăzneţ la locul unde se află împăratul şi talismanul. Odată ce copilul şi Chivotul se află în mâinile noastre, o să am nevoie de un vas rapid, puternic, să-i duc la Muscat înainte ca Nazet să

încerce să-i salveze. Se întoarse spre Schreuder şi zise: Tu, colonele, eşti omul îndrăzneţ de care am nevoie. Dacă reuşeşti, plata ta are să fie tot un lakh.

Apoi, El Grang se uită la Cochran.

— Corabia ta e cea mai rapidă cu care să-i ducem la Muscat. Când îi livrezi acolo, o să te aştepte un lakh. Zâmbi rece. De data asta te plătesc să fugi de El Tazar, mai degrabă decât să te confrunţi cu el. Ai boaşe destul de mari şi de grele pentru sarcina asta, curajosul meu Buzzard?

Golden Bough se îndrepta rapid spre miazăzi, cu velele strălucind ca un turn de aur în ultimele raze ale soarelui.

— *Gull of Moray* se află la ancoră în Golful Adulis, dădură raportul spionii lui Fasilides. Şi căpitanul lui e pe ţărm. Se spune că e la sfat cu El Grang.

Dar informaţia era veche de două zile.

— O să mai fie oare Buzzard acolo?

Hal se frământă şi-şi studie velatura în timp ce coca tăia apa şi puntea îi vibra sub picioare ca o creatură vie.

„Dacă-l mai găsesc la ancoră, putem să-l abordăm chiar şi pe întuneric”, se gândi Hal, şi se duse pe punte, să verifice tunurile.

Marinarii albi îşi ciocăniră frunţile şi-i zâmbiră, în timp ce rândurile ghemuite de amadoda zâmbiră şi-şi atinseră piepturile cu mâna dreaptă deschisă, în semn de salut. Erau ca nişte câini de vânătoare, cu mirosul cerbului în nări. Ştia că n-aveau să se eschiveze atunci când avea să pună

Golden Bough lângă *Gull* şi să-i conducă pe puntea acestuia.

Soarele coborî după orizont şi-şi stinse flăcările în mare. Se lăsă întunericul, şi conturul uscatului se topi în noapte.

„Luna răsare în două ore, se gândi Hal, oprindu-se ca să verifice poziţia corăbiei. O să fim în Golful Adulis atunci”.

Ridică privirea la Ned Tyler, a cărui faţă era luminată de felinar.

— Înalţă noua pânză, porunci el, şi Ned repetă ordinul prin portavoce.

Velatura nouă era întinsă pe punte, pregătită, dar le luă o oră de muncă grea şi periculoasă înainte ca pânza veche să fie dată jos şi îndepărtată, şi velele noi să fie ridicate pe vergi şi desfăşurate. Coca era neagră, şi negre ca miezul nopţii erau velele.

Golden Bough n-avea să sclipească în lumina lunii, când aveau să navigheze în Golful Adulis, ca să ia prin surprindere flota ancorată a islamului.

„Fă să fie Buzzard acolo, se rugă Hal în tăcere. Te rog, Doamne, nu-l lăsa să plece”.

Încet, golful li se deschise în faţă şi văzură felinarele flotei inamice sclipind ca luminile unui mare oraş. Dincolo de acestea, focurile de veghe ale gărzilor lui El Grang reflectau burta norului jos de praf şi fum.

— Pune corabia pe o cale babord, domnule Tyler. Cârmeşte în golf.

Corabia coti şi se îndreptă rapid spre flota ancorată.

— Prinde vântul în terţarolă în canalul principal. Strânge, te rog, toată povara care-ţi îngreunează vârful, domnule Tyler.

Hal merse spre prora şi Aboli se ridică din întuneric.

— Arcaşii tăi sunt pregătiţi? întrebă Hal.

Dinţii lui Aboli sclipiră în beznă.

— Sunt pregătiţi, gundwane.

Hal îi descoperi acum – forme întunecate chircite de-a lungul balustradei vasului, între culevrine, cu mănunchiurile de săgeţi lăsate pe punte.

— Ţine-ţi ochii pe ei! îl avertiză Hal.

Dacă amadoda aveau un cusur în luptă, era că se puteau lăsa pradă poftei de sânge.

Când se duse la postul Uriaşului Daniel din mijlocul punţii principale, verifică dacă tot fitilul aprins era ascuns în bărci şi dacă vârfurile strălucitoare n-aveau să alerteze vreun inamic vigilent.

— Bună seara, jupâne Daniel. Oamenii tăi n-au dat niciodată o luptă de noapte. Ţine-i în frâu. Nu-i lăsa să înceapă să tragă frenetic.

Se întoarse la cârmă, şi corabia se strecură în golf, o umbră întunecată pe apele întunecate.

Luna se ridică în spatele lor şi lumină scena din faţă cu o strălucire argintie, aşa că Hal putea să discearnă siluetele navelor inamice. Ştia că propria corabie era încă invizibilă.

Alunecară şi se apropiaseră destul de mult ca să audă sunetele de pe vasele acostate în faţă, voci cântând,

rugându-se sau certându-se. Cineva lovea cu un ciocan de lemn şi se auzi scârţâitul tachelajelor ambarcaţiunilor care se legănau uşor la ancoră.

Hal îşi forţă ochii să distingă catargele lui *Gull of Moray,* dar ştia că, şi dacă ar fi fost în golf, n-ar fi reuşit să-l zărească înainte ca prima salvă să lumineze în întuneric.

— Un dhow mare drept în prova, îi zise el liniştit lui Ned Tyler.

— Cârmeşte să treci aproape de tribord.

— Gata, jupâne Daniel!

Ridică vocea.

— Pe corabie la tribord, foc în timp ce treceţi!

Se strecurară până la dhow-ul ancorat şi, când fu complet la travers, salva completă de pe *Golden Bough* lumină întunericul, iar tunetul armelor le asurzi timpanele şi răsună pe dealurile deşertului. În acea scurtă străfulgerare orbitoare, Hal văzu catargele şi cocile întregii flote inamice puternic luminate şi simţi dezamăgirea grea ca plumbul în măruntaie.

— *Gull* a plecat, zise el cu voce tare.

Buzzard îl ocolea din nou.

„Data viitoare”, se consolă el.

Îşi scoase cu fermitate gândul din minte şi-şi îndreptă toată atenţia înapoi la lupta care se deschidea în faţa lui ca un carnaval infernal.

În momentul în care prima salvă ţâşni spre pradă, Aboli nu trebui să aştepte ordin. Puntea fu luminată de pâlpâitul

mai multor flăcări strălucitoare, când amadoda îşi aprinseră săgeţile. La fiecare coadă de săgeată, în spatele vârfului de fier, era legată o bucată de sfoară înmuiată în smoală, care, atunci când fu atinsă cu fitilul, sfârâi şi apoi arse.

Arcaşii eliberară săgeţile, care făcură o curbă înaltă şi se înfipseră în scândurile vasului ancorat. Când ţipetele de teroare şi agonie se ridicară din coca distrusă, *Golden Bough* se apropie mai mult de aglomerarea de corăbii.

— Două vase la un punct pe fiecare parte a prorei, îi zise Hal cârmaciului. Cârmeşte printre ele!

Când trecu pe lângă ele, fregata se înclină întâi pe o parte şi apoi pe cealaltă, iar salvele ei răsunară în succesiune rapidă şi o ploaie de săgeţi în flăcări se abătu asupra vaselor vizate.

În spatele lor, primul dhow ardea, şi flăcările acestuia luminau golful, iluminând prăzile tunarilor de pe *Golden Bough,* în timp ce aceasta trecea printre ele.

— El Tazar!

Când Hal auzi vocile arabe îngrozite strigându-i numele de la corabie la corabie, zâmbi fioros şi le urmări eforturile panicate de a tăia cablul ancorei şi a scăpa de apropierea lui teribilă.

De-acum, cinci dhow-uri ardeau şi pluteau în derivă, scăpate de sub control în locul aglomerat de ancoraj.

Unele vase inamice trăgeau frenetic, încontinuu, fără să facă nicio încercare de a lua fregata la ţintă. Lovituri întâmplătoare de tun, ţintite prea sus, bubuiră în văzduh, în

timp ce altele, ţintite prea jos, săreau pe suprafaţa apei şi nimereau corăbiile prietene ancorate alături de ele.

Flăcările săriră de la o corabie la alta şi întreaga întindere a golfului fu luminată ca ziua.

Hal căută încă o dată din priviri catargele înalte ale lui *Gull.* Dacă ar fi fost aici, de data asta Buzzard ar fi ridicat pânzele şi silueta sa ar fi fost inconfundabilă. Dar nu se vedea nicăieri, şi Hal se întoarse furios la sarcina de-a distruge cât de mult putea din flota musulmană.

În spatele lor, una dintre cocile aprinse fusese probabil încărcată cu mai multe sute de tone de pulbere neagră pentru artileria lui El Grang. Explodă într-un turn imens de fum negru, răspândind flăcări roşii, ca şi cum diavolul ar fi deschis larg uşile iadului. Rotocoalele de fum se ridicară enorme spre cerul nopţii, până când vârful lor nu se mai văzu şi părea să fi ajuns în ceruri. Explozia mătură flota, izbind corăbiile cele mai apropiate de ea şi zguduindu-le lemnăria sau răsturnându-le pe spate.

Suflul exploziei vui pe fregată şi, pentru o clipă, velele fură date pe spate şi aceasta începu să-şi piardă viteza. Apoi, briza de noapte din larg o preluă şi le umflă din nou. Înaintă în golf şi în inima flotei inamice.

Hal dădea din cap cu satisfacţie sumbră de fiecare dată când una dintre salvele lor lovea. Când toate tunurile traseră în aceeaşi clipă, se produse un şoc subit de tunete şi o singură flacără roşie. Chiar şi amadoda lui Aboli îşi lansară săgeţile într-un singur nor de foc.

În schimb, nu existase niciodată o atât de discordantă şi frenetică serie de lovituri necontrolate precum cele bâlbâite de corăbiile inamice.

Bateriile de pe mal ale lui El Grang intrară în luptă, tunarii ameţiţi de somn greşind ţinta cu colosalele lor tunuri de asediu. Fiecare descărcare era ca un tunet separat, bagatelizând chiar şi urletul salvelor comasate ale fregatei. Hal zâmbi de fiecare dată când una dintre gurile lor puternice sclipea, trăgând peste golf din redutele de piatră. Tunarii de pe mal n-aveau cum să distingă pânzele negre ale lui *Golden Bough* în haosul şi fumul acela. Traseră în propria flotă, şi Hal văzu cel puţin o navă inamică făcută surcele de o singură ghiulea de la mal.

— Pregătiţi-vă să mergem mai departe! dădu Hal ordinul într-unul dintre momentele trecătoare de linişte.

Ţărmul se apropia rapid şi în curând aveau să fie prins în apele golfului. Gabierii manipulară velele sincronizându-se perfect, şi prora pivotă printr-un arc larg, apoi se stabiliză când se întoarseră din nou spre largul mării.

Hal înaintă în lumina strălucitoare a corăbiilor în flăcări şi ridică vocea, astfel ca oamenii să-l audă:

— Mă îndoiesc că El Grang n-o să-şi amintească multă vreme de-acum noaptea asta.

Îl ovaţionară chiar în timp ce ridicau palanele de tun şi-şi potriveau săgeţile în arc.

— *Golden Bough* şi Sir Hal!

Apoi, o voce strigă:

— El Tazar!

Şi toţi preluară strigătul atât de inimoşi, încât, cu siguranţă, El Grang şi prinţul îi auzea, în timp ce stăteau în faţa cortului de mătase de pe movila de deasupra golfului şi priveau în jos cum flota lor era spulberată.

— El Tazar! El Tazar!

Hal făcu un semn din cap spre cârmă.

— Scoate-ne de-aici, te rog, domnule Tyler.

În timp ce-şi făceau drum printre scheletele de nave arzând şi epavele plutitoare şi se îndreptau încet spre intrare, un foc tras de pe unul dintre dhow-urile în derivă trecu prin bord şi ţâşni de-a lungul punţii deschise. În mod miraculos, trecu printre unul dintre tunari şi un grup de arcaşi pe jumătate goi, fără să-i atingă. Dar Stan Sparrow stătea la balustrada cealaltă, comandând o baterie de tunuri, iar glonţul de fier fierbinte îi reteză cu totul ambele picioare, chiar deasupra genunchilor.

Instinctiv, Hal ţâşni într-acolo, nerăbdător să-l ajute, dar apoi se stăpâni. În calitate de căpitan, morţii şi răniţii nu erau treaba lui, dar simţi agonia pierderii. Stan Sparrow fusese cu el de la început. Era un om şi un camarad bun.

Când îl luară pe Stan de-acolo, trecură aproape de locul unde se afla Hal. El văzu că faţa lui Stan era palidă ca fildeşul şi că era golit de sânge. Se pierdea rapid, dar îl zări pe Hal şi, cu mare efort, ridică mâna să-şi atingă fruntea.

— Au fost vremuri bune, căpitane, zise el, şi mâna îi căzu.

— Să-ţi ajute Dumnezeu, jupâne Stan, zise Hal şi, în timp ce îl duceau dedesubt, el se întoarse să se uite înapoi spre golf, aşa că, în lumina corăbiilor în flăcări, nimeni nu-i văzu durerea.

Mult timp după ce ieşiseră din golf şi se întorseseră spre miazănoapte, spre Mitsiwa, cerul de noapte din spatele lor străluci de la infernul pe care-l creaseră.

Căpitanii de divizii veniră la un moment dat să-şi prezinte rapoartele de luptă. Deşi Stan Sparrow era singurul mort, alţi trei fuseseră răniţi de focuri de muschetă din dhow-urile pe lângă care trecuseră şi piciorul altui om fusese zdrobit de reculul unei culevrine supra-încărcate. Era un preţ mic, îşi zise Hal. Şi totuşi, deşi ştia că e o dovadă de slăbiciune, îl jeli pe Stan Sparrow.

Cu toate că era epuizat şi-l durea capul de la larma luptei şi de la fumul de pulbere, Hal era prea agitat ca să doarmă şi mintea lui era un tumult de emoţii şi gânduri.

Îi încredinţă cârma lui Ned Tyler şi se duse să stea singur la prora, lăsând aerul rece al nopţii să-i aline durerea. Încă era acolo, singur, când zorile începură să se ivească şi *Golden Bough* se îndrepta spre rada Mitsiwei fiind primul care văzu cele trei rachete roşii chinezeşti avântându-se spre cer de pe înălţimile stâncilor de deasupra golfului. Era un semnal de la Judith Nazet, o rechemare de urgenţă. Îşi simţi pulsul accelerându-se cu groază când se întoarse şi urlă spre Aboli, care era de cart:

— Înalţă trei felinare roşii în vârful catargului!

Trei lumini roşii erau o confirmare de semnal.

„A auzit tunurile şi a văzut flăcările, se gândi el. Vrea să-i dau raportul”.

Cumva ştia că nu era aşa, dar spera să liniştească subita senzaţie de groază care-l cuprinsese.

Se luminase de-a binelea când îşi croiră drum spre mal. Hal era încă la prora şi primul care observă ambarcaţiunea care ţâşnise de pe plajă să-i întâmpine. De la două lungimi de ancablură depărtare, recunoscu silueta subţire care stătea lângă singurul catarg. Îşi simţi inima tresăltând şi tristeţea dispăru, înlocuită de un sentiment plăcut de nerăbdare.

Judith Nazet avea capul descoperit şi părul ei negru îi încadra faţa. Purta armură şi o sabie la şold şi ţinea un coif de oţel la subsuoară.

Hal se duse la dunetă şi dădu ordin către cârmă:

— Coteşte şi menţine-o în curent! Lasă barca să vină lângă noi.

Când Judith Nazet se apropie, sprintenă şi graţioasă, Hal observă că minunatele-i trăsături erau îndurerate.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că te-a adus înapoi aşa de repede, zise ea cu o voce care tremura de-o emoţie puternică. O catastrofă teribilă a venit peste noi. Cu greu îmi găsesc cuvintele să ţi-o descriu.

Înfăşurară copitele cailor cu ciubote din piele, astfel că nu făceau prea mult zgomot pe solul stâncos. Preotul

călărea aproape de el, dar Cornelius Schreuder îşi luase precauţia de a-l asigura cu un lanţ de oţel uşor în jurul taliei, în vreme ce celălalt capăt îl înfăşurase în jurul propriei încheieturi de la mână. Clericul avea ochi vicleni şi o faţă de dihor care colonelului nu-i inspira deloc încredere.

Călăreau alături de-a lungul văii înguste şi, deşi luna răsărise de o oră, marginile stâncoase încă le aruncau căldura soarelui în faţă.

Schreuder selectase cincisprezece dintre cei mai de încredere oameni din regimentul lui, şi toţi călăreau cai rapizi. Harnaşamentele şi armele fuseseră atent înfăşurate în cârpe, ca să nu facă niciun zgomot în noapte.

Dintr-odată, preotul ridică mâna.

— Opreşte aici!

Schreuder repetă ordinul în şoaptă.

— Trebuie să mă duc înainte, să văd dacă e liber drumul, zise preotul.

— Merg cu tine.

Schreuder descălecă şi slăbi lanţul. Lăsară restul trupei pe fundul râului secat şi se târâră pe panta abruptă.

— Aici e mănăstirea.

Preotul arătă la masivul corp pătrat aşezat pe dealurile de deasupra lor, obturând jumătate dintre stelele de pe cerul nopţii.

— Două semnale luminoase şi apoi încă două, zise el.

Schreuder orientă micul felinar spre zidurile mănăstirii şi deschise şi închise obturatorul care masca flacăra.

Fulgeră semnalul de două ori, iar apoi din nou, şi aşteptară. Nu se întâmplă nimic.

— Dacă te joci cu mine, îţi zdrobesc scăfârlia cu dosul sabiei, mârâi Schreuder, şi-l simţi pe micul cleric înfiorându-se lângă el. Semnalizează din nou! zise el repetând semnalul.

Dintr-odată, un fir slab de lumină sclipi scurt pe vârful zidului. Apăru de două ori, iar apoi se stinse.

— Putem să mergem mai departe, şopti preotul surescitat, dar Schreuder îl reţinu.

— Ce le-ai spus celor din mănăstire care ne ajută să intrăm?

— Le-am spus că-i luăm pe împărat şi Chivotul ca să-i ducem într-un loc sigur, să-l salvăm pe împărat de un complot de asasinare pus la cale de către un mare nobil din facţiunea Galla, care caută să ia coroana Părintelui Ioan.

— Bun plan, murmură Schreuder, şi-l îndemnă pe preot spre malul unde aşteptau caii.

Călăuza îi conduse înainte şi urcară o altă râpă adâncă, până sub zidurile masive care se profilau la orizont.

— Lăsaţi caii aici, şopti preotul.

Îi tremura vocea.

Oamenii lui Schreuder descălecară şi dădură frâiele la doi oameni, însărcinaţi să ţină caii.

Schreuder organiză un grup de raid şi-l conduse după preot spre zid. O scară de frânghii atârna din înălţimi, şi Schreuder nu-i văzu capătul în întuneric.

— Eu mi-am ţinut partea mea de înţelegere, murmură preotul. În vârf vă aşteaptă altcineva. Ai recompensa pe care mi-ai promis-o?

— Ai făcut treabă bună, fu Schreuder imediat de acord. E în desagii mei. Unul dintre oamenii mei o să te conducă la cai şi o să ţi-o dea.

Trecu locotenentului său capătul lanţului.

— Ai mare grijă de el, Ezekiel, zise el în arabă, ca să înţeleagă şi preotul. Dă-i recompensa pe care şi-a câştigat-o.

Ezekiel conduse omul de-acolo, şi Schreuder aşteptă câteva minute, până când din întuneric se auzi un mormăit de şoc şi surpriză şi graba cu care aerul iese dintr-o trahee secţionată. Ezekiel se întoarse în tăcere, ştergându-şi pumnalul pe un fald al turbanului.

— Dibace execuţie, remarcă Schreuder.

— Lama mea e ascuţită, zise Ezekiel, şi vârî cuţitul la loc în teacă.

Schreuder păşi pe treapta de jos a scării şi începu să urce. La cincisprezece iarzi mai sus ajunse la o breşă îngustă tăiată în zid. Era largă doar cât să-şi vâre umerii prin ea. Un alt preot îl aştepta în micuţa încăpere de piatră de dincolo.

Unul după altul, oamenii lui Schreuder îl urmară şi lunecară peste marginea de sus, până când toţi fură înghesuiţi în încăpere.

— Du-ne mai întâi la copil! îi porunci Schreuder

preotului, şi-i puse mâna pe umărul osos.

Oamenii lui îl urmară în pasajele întunecate şi sinuoase, fiecare ţinându-se de umărul celui din faţa lui.

Se suciră şi se răsuciră prin labirintul întunecat, până când, în cele din urmă, coborâră o scară în spirală şi văzură în faţă o licărire de lumină. Aceasta crescu pe măsură ce se strecurau într-acolo, până când ajunseră la o uşă care avea pe fiecare parte torţe prinse în suporturi. Pe prag erau ghemuiţi doi gardieni, cu armele lângă ei.

— Omoară-i! îi şopti Schreuder lui Ezekiel.

— Sunt morţi deja, zise preotul.

Schreuder atinse unul cu piciorul: braţul paznicului se prăbuşi fără viaţă şi vasul gol în care fusese mied otrăvit i se rostogoli din mână.

Preotul bătu un semnal în uşă, şi drugul de blocare fu ridicat pe partea cealaltă. Uşa se deschise şi în prag apăru o dădacă cu un copil în braţe, cu ochii mari de teroare în lumina torţelor.

— El e?

Schreuder ridică faldul păturii şi privi faţa cafenie, dulce a copilului. Avea ochii închişi în somn şi buclele întunecate erau umede de transpiraţie.

— El e, confirmă preotul.

Schreuder o prinse ferm pe doică de braţ şi o trase lângă el.

— Acum du-mă la chestia cealaltă, zise încet.

Pătrunseră mai adânc în labirintul întunecat de holuri şi

coridoare înguste, până când ajunseră la o altă uşă ghintuită puternic, în faţa căreia erau trupurile a patru preoţi, contorsionate în agonia morţii prin otrăvire. Călăuza îngenunche lângă unul şi-i pipăi hainele. Când se ridică din nou, ţinea în mâini o cheie de fier masiv. O potrivi în încuietoare şi se trase înapoi.

Schreuder îl chemă pe Ezekiel la el cu o şoaptă şi-i încredinţă dădaca.

— Păzeşte-o bine!

Apoi se duse la uşă şi puse mâna pe mânerul de bronz. Când se deschise, preotul trădător şi chiar grupul de invadatori se traseră înapoi la strălucirea luminii care izvora din cripta cu pereţi de piatră. După întuneric, strălucirea a o sută de lumânări era orbitoare.

Schreuder păşi peste prag, apoi chiar şi el şovăi şi se opri nesigur. Se holbă la Chivotul care radia. Îngerii de pe capac păreau să danseze în lumina pâlpâitoare, şi fu lovit de un sentiment de veneraţie religioasă. Instinctiv, se închină. Încercă să păşească înainte, ca să pună mâna pe unul dintre mânerele sipetului, dar era ca şi cum întâlnise o barieră invizibilă, care-l ţinea în loc. Începu să respire greu şi simţi o gheară în piept. Era copleşit de un îndemn iraţional să se întoarcă şi să fugă şi, înainte să poată să se stăpânească, se dădu un pas înapoi. Încet, se retrase din criptă.

— Ezekiel! zise el răguşit. Am eu grijă de femeie şi copil. Ia-l pe Mustafa să te ajute să căraţi sipetul.

Cei doi musulmani nu sufereau de niciun fel de scrupule religioase; păşiră înainte cu nerăbdare şi apucară mânerele. Chivotul era surprinzător de uşor, aproape lipsit de greutate. Îl purtară între ei fără efort.

— Caii noştri aşteaptă la poarta principală, îi zise Schreuder în arabă călăuzei. Du-ne acolo!

Se mişcară rapid prin pasajele întunecate. La un moment dat dădură pe neaşteptate peste un alt preot îmbrăcat în alb. În lumina incertă a torţelor, acesta văzu Chivotul în mâinile celor doi soldaţi înarmaţi, urlă de oroarea sacrilegiului şi căzu în genunchi.

Schreuder ţinea braţul femeii cu mâna stângă şi sabia Neptun în dreapta. Îl ucise pe clericul îngenuncheat cu o singură lovitură în coaste.

Ascultară în linişte pentru un timp, dar nu se auzi niciun strigăt.

— Condu-ne înainte! porunci Schreuder. Călăuza lor se opri din nou brusc.

— Poarta e doar la mică distanţă înainte. În camera gărzilor de lângă ea sunt trei oameni.

Schreuder zări strălucirea lămpii acestora ieşind prin uşa deschisă.

— Trebuie să vă las aici.

— Du-te cu Dumnezeu! zise Schreuder ironic, şi omul se îndepărtă numaidecât.

— Ezekiel, lasă sipetul jos. Du-te înainte şi ocupă-te de paznici.

Trei dintre ei se strecurară în pasaj, în timp ce Schreuder ţinu dădaca. Ezekiel se strecură în odaia paznicilor. Aproape imediat se auzi zăngănitul a ceva care cade pe podeaua de piatră.

Schreuder se strâmbă, dar se făcu din nou linişte, şi Ezekiel se întoarse.

— Gata!

— Îmbătrâneşti şi devii neîndemânatic, îl mustră Schreuder şi-i conduse la uşa masivă.

Fu nevoie de trei oameni ca să ridice bârnele mari de lemn care o blocau, apoi Ezekiel înşfăcă mânerul manivelei primitive şi uşa se deschise.

— Ţineţi toţi aproape acum! avertiză Schreuder, şi-i conduse, alergând în grup, peste pod şi afară, pe cărarea stâncoasă.

Se opri în lumina lunii şi fluieră o dată încet. Se auzi bufnitura moale a copitelor înăbuşite, iar oamenii care ţineau caii părăsiră stâncile unde erau ascunşi.

Ezekiel săltă Chivotul pe şaua calului uscăţiv şi-l fixă în siguranţă. Apoi fiecare om apucă frâiele propriului cal şi încălecă. Schreuder se aplecă şi săltă copilul adormit din braţele dădacei. Băiatul ţipă somnoros, dar Schreuder îi astupă gura şi-l aşeză ferm pe oblâncul şeii.

— Pleacă! îi porunci dădacei. Nu mai eşti de folos.

— Nu pot să-mi las copilul.

Vocea femeii era ascuţită şi agitată.

Schreuder se aplecă din nou şi, cu o împunsătură a

sabiei Neptun, o ucise pe dădacă. O lăsă să zacă lângă cărare şi conduse grupul călare spre poalele muntelui.

Doi dintre preoţii din mănăstire au harul să urmărească blasfematorii când fug, îi explică Judith Nazet lui Hal.

Chiar în faţa dezastrului, nu-i tremurau buzele, iar ochii îi erau calmi şi limpezi. El îi admira curajul şi văzu cum de fusese în măsură să preia comanda unei armate înfrânte şi s-o facă victorioasă.

— Unde sunt acum? întrebă Hal.

Era atât de zguduit de vestea îngrozitoare, că-i era greu să gândească limpede şi logic.

— De la mănăstire s-au dus călare direct la Tenwera. Au ajuns acolo chiar înainte de revărsatul zorilor, acum trei ore, şi îi aştepta o corabie mare, ancorată în golf.

— Ţi-au descris acest vas? întrebă Hal.

— Da, e un corsar cu comision de la mogul. Cel despre care am mai vorbit la ultima noastră întâlnire. Acelaşi care a provocat atâtea ravagii în rândul flotei noastre de transport.

— Buzzard! exclamă Hal.

— Da, aşa îi zic chiar şi aliaţii lui. Judith dădu din cap. În timp ce oamenii mei priveau de pe stânci, o mică barcă i-a luat pe împărat şi Chivotul, ca să-i ducă spre locul unde se afla corabia. De îndată ce-au ajuns la bord, Buzzard a ridicat ancora şi-a plecat pe mare.

— În ce direcţie?

— După ce a ieşit din golf, a cotit spre miazăzi.

— Da, desigur. Hal dădu din cap. I s-a poruncit să-i ducă pe Iyasu şi Chivotul la Muscat sau chiar în India, pe domeniul marelui mogul.

— Am trimis deja una dintre cele mai rapide corăbii ale noastre să-l urmărească. E cu doar vreo oră în spatele lui şi vântul e slab. E un dhow mic şi n-ar putea să atace niciodată o corabie aşa puternică. Dar dacă Dumnezeu e milostiv, ar trebui să fie încă pe urmele ei.

— Trebuie s-o urmăm de îndată.

Se întoarse şi strigă grăbit la Ned Tyler.

— Întoarce şi adu-o pe celălalt curs. Toate pânzele sus! Cursul este sud-sud-est spre Bab el Mandeb.

Luă braţul lui Judith, prima dată când o atingea, şi-o conduse jos, în cabina lui.

— Eşti obosită, zise el. Te cunosc după ochi.

— Nu, căpitane, răspunse ea. Nu e oboseală ce vezi, ci durere. Dacă tu nu poţi să ne salvezi, atunci totul e pierdut. Regele, ţara, credinţa.

— Te rog să stai, insistă el. Am să-ţi arăt ce trebuie să facem. Deschise harta în faţa ei. Buzzard s-ar putea să navigheze direct spre coasta apuseană a Arabiei. Dacă nu, atunci ne-am pierdut. Nici chiar cu acest vas nu pot nădăjdui să-l prind înainte să ajungă pe celălalt ţărm.

Soarele dimineţii străluci prin fereastra de la pupa şi arătă cu cruzime semnele pe care durerea le dăltuise pe faţa ei minunată. Era cumplit pentru Hal să vadă suferinţa

provocată de cuvintele lui şi se uită în jos la hartă, ca s-o menajeze.

— Totuşi, nu cred că o să facă asta. Dacă navighează direct spre Arabia, împăratul şi Chivotul ar avea pe uscat o călătorie dificilă şi periculoasă ca să ajungă fie la Muscat, fie în India. Clătină din cap. Nu! O să navigheze spre miazăzi, prin Bab El Mandeb. Hal puse degetul pe intrarea îngustă în Marea Roşie. Dacă putem să ajungem acolo înaintea lui, atunci n-o să ne poată evita. Bab e prea îngust. Ar trebui să reuşim să-l prindem acolo.

— Să dea Dumnezeu! se rugă Judith.

— Am o lungă socoteală de încheiat cu Buzzard, se încruntă Hal. Mă furnică fiecare parte a trupului şi sufletului să-l am sub tunuri.

Judith îl privi consternată.

— Nu poţi să tragi asupra corăbiei lui.

— Ce vrei să spui?

Se holbă la ea.

— Împăratul şi Chivotul sunt la bord. Nu poţi să rişti să-i pierdem.

Când îşi dădu seama de adevărul vorbelor ei, Hal simţi că-l cuprinde frica. Trebuia să încolţească *Gull of Moray* şi să dea piept cu Buzzard, dar fără să poată să răspundă. Îşi imagina pedeapsa cumplită pe care ar fi trebuit s-o îndure, ghiulelele spintecându-i coca corăbiei şi măcelărindu-i punţile, înainte să poată aborda Gull.

Golden Bough alergă spre miazăzi. La sfârşitul cartului

dinainte de prânz, Hal îşi adună toţi oamenii în mijlocul punţii principale a corăbiei şi le spuse ce aşteaptă de la ei.

— N-am să ascund asta de voi, băieţi. Buzzard va putea să facă ce vrea cu noi, iar noi nu o să putem să tragem în el.

Ei rămaseră tăcuţi, cu expresii solemne pe chip.

— Dar gândiţi-vă cât de minunat o să fie să urcăm la bordul corăbiei lor şi să-i hăcuim.

Atunci îl aclamară, dar aveau frică în ochi când îi trimise înapoi să orienteze velele şi coaxialul cu fiecare inci care să ajute corabia să prindă mai multă viteză în drumul ei spre Bab El Mandeb.

— Le-ai promis moartea, şi ei te-au aclamat, zise încet Judith Nazet, când rămaseră singuri. Cu toate astea, m-ai numit pe mine conducător.

Lui i se păru că aude mai mult decât respect în tonul ei.

La jumătatea primului cart scurt se auzi o chemare din vârful catargului.

— Corabie la orizont! Direct la prora!

Pulsul lui Hal se acceleră. Era posibil să-l fi prins pe Buzzard aşa de repede?

Smulse portavocea din suport.

— Vârful catargului! Ce ne spui despre ea?

— Greement cu vele latine!

Optimismul îi dispăru.

— O corabie mică. Pe cursul nostru.

— Ar putea să fie cea pe care am trimis-o în urmărire,

zise Judith liniştită.

Treptat, se apropiară de cealaltă corabie. Hal îi înmână ocheanul lui Judith, şi ea o studie cu atenţie.

— Da. E iscoada noastră. Coborî ocheanul. Poţi să arborezi crucea albă ca să le înlături temerile, apoi să mă duci destul de aproape ca să vorbesc cu oamenii de pe ea?

Trecură atât de aproape, că puteau să se uite în jos pe singura ei punte.

Judith strigă o întrebare în geez, apoi ascultă răspunsul slab.

Se întoarse spre Hal, cu ochii sclipind de entuziasm.

— Ai avut dreptate. Urmăresc *Gull* din zori. Până cu doar câteva ore în urmă, i-au avut gabiile la vedere, dar apoi vântul s-a înteţit şi s-a îndepărtat de ei.

— Ce curs avea când l-au văzut ultima dată?

— Acelaşi curs pe care l-a ţinut toată ziua, îi zise Judith. Spre miazăzi, îndreptându-se direct spre strâmtoarea Bab.

Deşi o rugase să meargă la el în cabină să se odihnească, Judith insistase să stea lângă el pe dunetă. Vorbiră puţin, fiindcă amândoi erau prea încordaţi şi temători, dar între ei se înfiripă încet un sentiment de camaraderie.

Se simţeau bine împreună şi îşi trăgeau unul de la altul o rezervă de tărie şi determinare.

Hal se uita la fiecare câteva minute la velatura lui neagră, apoi se ducea spre piciorul compasului. N-avea ce ordine să dea cârmei, fiindcă Ned Tyler o ţinea cât se poate

de bine pe direcţie.

O tăcere încărcată şi dureroasă plutea peste corabie. Nimeni nu striga şi nu râdea. Carturile care nu erau de serviciu nu dormeau la umbra arborelui mare, ca de obicei, ci oamenii stăteau ghemuiţi în grupuri mici, tăcuţi, în alertă la fiecare mişcare pe care o făcea el şi la fiecare cuvânt pe care-l rostea.

Soarele îşi făcu maiestuosul circuit pe cer şi coborî atingând dealurile îndepărtate dinspre apus. Noaptea veni peste ei pe furiş, ca un asasin, iar orizontul deveni neclar şi se contopi cu cerul întunecat, apoi dispăru.

În întuneric, simţi mâna lui Judith pe braţul lui. Era moale şi caldă, totuşi puternică.

— I-am pierdut, dar nu e vina ta, zise ea moale. Nimeni n-ar fi putut să facă mai mult.

— N-am eşuat încă, zise el. Ai credinţă în Dumnezeu şi încredere în mine.

— Dar în întuneric? Cu siguranţă Buzzard n-o să arboreze nicio lumină, iar mâine în zori o să treacă prin Bab şi o să ajungă în largul mării.

Voise să-i spună că toate fuseseră predestinate cu mult timp în urmă, că naviga spre miazăzi ca să împlinească un destin special. Chiar dacă toate astea i s-ar fi putut părea fanteziste, trebuia să i le spună.

— Judith, zise el, apoi se opri, căutând cuvintele potrivite.

— Punte!

Vocea lui Aboli explodă din întunericul de deasupra. Avea un timbru şi o rezonanţă care lui Hal îi trimiseră furnicături pe piele şi făcură să i se ridice părul de pe ceafă.

— Vârful catargului! strigă înapoi.

— O lumină drept în prova!

Îşi puse un braţ în jurul umerilor lui Judith, iar ea nu se feri. În schimb, se aplecă mai aproape.

— Uite răspunsul la întrebarea ta, şopti el.

— Dumnezeu ni l-a dat, răspunse ea.

— Trebuie să mă duc sus. Hal îşi luă braţul din jurul umerilor ei. Poate că suntem prea pripiţi şi diavolul ne joacă feste.

Se duse la Ned.

— Corabie obscură, domnule Tyler. Trec pe sub chilă[15] omul care arată vreo lumină. Corabie tăcută, niciun sunet sau voce.

Se duse la şarturile din vârful catargului. Hal urcă rapid, până i se alătură lui Aboli.

— Unde e lumina?

Cercetă întunericul din faţă.

— Nu văd nimic.

— A dispărut, dar era aproape drept în prova.

— O stea în ochii tăi, Aboli?

— Aşteaptă, gundwane. Era o lumină mică şi mai îndepărtată.

[15] Pedeapsă aplicată pe navă. Infractorul e trecut pe sub chilă şi scos pe partea cealaltă a navei, (n.tr.).

Minutele treceau încet, şi apoi, dintr-odată, Hal o văzu. Nici măcar o licărire, ci o luminescenţă vagă, atât de nebuloasă, că se îndoi de propriii ochi, mai ales că lângă el Aboli nu arătă niciun semn că ar fi văzut-o. Hal privi în altă parte, ca să lase ochii să se odihnească, apoi se întoarse şi văzu în întuneric că încă era acolo, prea mică pentru o stea, o strălucire nefiresc de ciudată.

— Da, Aboli. Văd acum.

În timp ce vorbea, deveni mai luminoasă, şi Aboli exclamă şi el. Apoi se stinse din nou.

— S-ar putea să fie un vas străin, nu *Gull.* Cu siguranţă, Buzzard n-ar fi atât de neglijent ca să arate o lumină de drum. Un felinar în cabina de la pupa? Reflexia busolei?

— Sau unul dintre marinarii lui savurează o pipă în linişte?

— Să ne rugăm să fie una din astea. E locul unde ne-am aştepta să fie Buzzard, zise Hal. O să ne ţinem după el până la răsăritul lunii.

Rămaseră acolo împreună, uitându-se în noapte.

Uneori lumina ciudată arăta ca un punct distinct, altă dată era o strălucire slabă amorfă, şi de multe ori dispărea. O dată dispăru de tot timp de o jumătate terifiantă de oră, înainte să strălucească din nou, perceptibil mai puternic.

— Ne apropiem, îndrăzni Hal să şoptească. Cât de departe crezi că suntem acum?

— O leghe, zise Aboli. Poate mai puţin.

— Unde e luna? Hal privi spre răsărit. Nu mai răsare

odată?

Văzu prima irizare de dincolo de munţii negri ai Arabiei şi, sfioasă ca o mireasă, luna îşi descoperi faţa. Întinse o cărare de argint peste ape, şi lui Hal i se tăie respiraţia şi fiecare muşchi din corp i se întinse ca o coardă de arc.

Din întuneric îşi făcu apariţia o siluetă încântătoare, delicată ca un nor opalescent de ceaţă.

— Uite-o! şopti el.

Fu nevoit să respire adânc ca să-şi stăpânească vocea. *Gull of Moray* era drept în prova.

Îi prinse braţul lui Aboli.

— Du-te jos şi avertizează-i pe Ned Tyler şi pe Uriaşul Daniel. Stai acolo până vezi *Gull* de pe punte, apoi vino înapoi.

După ce Aboli plecă, el urmări silueta velaturii lui *Gull* solidă şi învârtoşată în lumina lunii, şi simţi o teamă cum rareori cunoscuse în viaţa lui, teamă nu numai pentru sine, ci şi pentru oamenii care aveau încredere în el şi pentru femeia de sub punte şi pentru copilul de la bordul celeilalte corăbii.

Cum ar fi putut să spere să pună *Golden Bough* lângă *Gull* în timp ce acesta trăgea salve în ei, iar ei nu puteau să răspundă în niciun fel? Cât de mulţi trebuiau să moară în următoarea oră şi cine aveau să fie aceia? se gândi la trupul subţire al lui Judith Nazet găurit de mitralii zburătoare.

„Nu lăsa să se întâmple asta, Doamne Dumnezeule.

Deja mi-ai luat mai mult decât pot duce. Cât încă? Cât ai să-mi mai iei?”

Văzu din nou lumina de la bordul celeilalte corăbii. Strălucea de la ferestrele înalte de la pupa. Ardeau lumânări acolo? Se holbă până-l dureră ochii, dar nu exista nici o singură sursă pentru emanaţia de lumină.

Simţi o atingere uşoară pe braţ. Nu-l auzise pe Aboli urcând din nou la el.

— *Gull* e la vedere de pe punte, îi zise încet lui Hal.

Hal nu putea să plece încă din vârful catargului, fiindcă avea un sentiment de teamă religioasă în timp ce se holba la lumina ciudată de la pupa corăbiei *Gull.*

— Nu e nicio lampă sau felinar sau lumânare, Aboli, zise el. Chivotul Mariei străluceşte în întuneric. Un far să mă călăuzească spre destinul meu.

Aboli tremură lângă el.

— Chiar că nu e o lumină din această lume, e o lumină feerică, aşa cum n-am mai văzut niciodată. Vocea îi tre’mura. Dar de unde ştii, gundwane? Cum poţi să fii atât de sigur că talismanul arde aşa?

— Fiindcă ştiu, zise Hal simplu, şi după ce rosti asta, lumina se stinse înaintea ochilor lor, *şi Gull* rămase în întuneric.

În faţa lor se înălţau numai velele luminate de lună.

— A fost un semn, murmură Aboli.

— Da, a fost un semn, zise Hal, şi vocea lui era puternică şi senină din nou. Dumnezeu mi-a dat un semn.

Coborâră pe punte, şi Hal se duse direct la cârmă.

— Iată-l, domnule Tyler.

Se uitară amândoi în faţă, spre locul unde velatura de pe *Gull* strălucea în lumina lunii.

— Da, iată-l, căpitane.

— Stinge lumina. Du-mă lângă *Gull*, te rog. Să ai aici patru cârmaci de schimb, ca să preia cârma dacă ceilalţi sunt ucişi.

— Am înţeles, Sir Hal.

Hal înaintă. Din întuneric apăru silueta Uriaşului Daniel.

— Ancorele de fier cu patru gheare, jupâne Daniel?

— Toate pregătite, căpitane. Eu şi zece dintre cei mai puternici oameni ai mei o să le aruncăm.

— Nu, Daniel, lasă asta în seama lui John Lovell. Am o treabă mai bună pentru tine şi Aboli. Vino cu mine.

Îi conduse pe Daniel şi Aboli spre poalele catargului, unde stătea Judith Nazet.

— Voi doi o să mergeţi cu generalul Nazet. Luaţi zece din cei mai buni marinari ai voştri. Nu vă lăsaţi angrenaţi în lupte pe punte. Grăbiţi-vă cât puteţi şi coborâţi în cabina de la pupa de pe *Gull.* Acolo o să găsiţi Chivotul şi copilul. Luaţi-i. Nimic nu trebuie să vă abată de la scop. Aţi înţeles?

— De unde ştii unde îi ţin pe împărat şi Chivotul? întrebă Judith Nazet în linişte.

— Ştiu, zise Hal cu atâta hotărâre, că ea tăcu.

Voia să-i poruncească să rămână într-un loc sigur până se termina lupta, dar ştia că avea să refuze – şi, în afară de-

asta, nu există niciun loc sigur când două corăbii de o asemenea putere se angajează într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

— Tu unde ai să fii, gundwane? întrebă Aboli încet.

— Am să fiu cu Buzzard, zise Hal, şi-i lăsă fără cuvinte.

Se îndreptă spre prora, oprindu-se cum ajungea la fiecare grup ghemuit sub copastie şi vorbind încet cu şefii de echipaj.

— Dumnezeu să-ţi ajute, Samuel Moone. S-ar putea să trebuiască să încasăm vreo două lovituri înainte s-o abordăm, dar gândeşte-te la plăcerea care vă aşteaptă pe puntea cealaltă.

Lui Jiri îi zise:

— O să fie o luptă cu care să te lauzi la nepoţi.

Avu un cuvânt pentru fiecare, apoi rămase din nou în prora şi se uită la *Gull.* Era acum la o ancablură lungime în faţă, navigând lin sub velatura luminată de lună.

— Ţine-ne, Doamne, ascunşi de ei, şopti şi se uită la propriile pânze negre, o piramidă înaltă şi întunecată pe fundalul de stele.

Încet, dureros de încet, scurtară decalajul.

„Nu mai poate să ne scape acum, se gândi Hal cu satisfacţie sumbră. Suntem prea aproape”.

Dintr-odată, din vârful catargului de pe *Gull* se auzi un urlet înnebunit de groază.

— Vas la orizont! Drept în prova! *Golden Bough!*

Apoi, pe puntea celeilalte corăbii se crea confuzie. Se

auziră bătăile sălbatice ale unui tambur chemând echipajul lui Buzzard la posturile de luptă şi graba mai multor picioare pe scândurile navei. O serie gălăgioasă de saborduri fură deschise larg, iar apoi tunurile fură scoase cu scârţâit şi huruit. De la douăzeci de puncte de-a lungul balustradei întunecate se văzu strălucirea unui fitil aprinzându-se şi scânteile unui amnar.

— Aprindeţi lămpile de luptă!

Hal auzi urletele de furie ale lui Buzzard, care îşi coordona echipajul panicat la locurile lor, apoi dând ordine către cârmă.

— La babord! Luaţi nemernicii la ţintă! O să le dăm un damf de fum de tun, că o să se băşească în faţa diavolului când o să-i trimitem jos, în iad.

Felinarele de luptă de pe *Gull* ardeau, aşa că era luminat ca să le ofere tunarilor lumină să lucreze. În strălucirea galbenă a acesteia, Hal zări claia de păr roşu al lui Buzzard.

Apoi silueta corăbiei *Gull* se modifică rapid când se roti.

Hal dădu din cap; Buzzard acţionase instinctiv, dar lipsit de înţelepciune. În locul lui, Hal s-ar fi abţinut şi ar fi tras în *Golden Bough,* s-o avarieze, până ajungea în imposibilitatea de-a răspunde. Acum trebuia să aibă noroc şi să fie rapid ca să poată trage o salvă, înainte ca *Golden Bough* să vină peste el.

Hal zâmbi. Buzzard era victima propriei ticăloşii. Probabil că nu intrase în calculele sale că Hal n-avea să deschidă focul din cauza unui copil şi a unei relicve antice.

Dacă ar fi fost în locul lui Hal, Buzzard ar fi tras cu toate tunurile.

Când *Gull* întoarse încet, *Golden Bough* zbură către el şi, pentru o clipă, Hal crezu că aveau să ajungă lângă el înainte ca tunurile să poată să tragă. Se apropiară pe ultima sută de iarzi şi Ned deja dădea ordine să fie coborâte velele, când *Gull* se întoarse ultimele câteva grade de arc şi toate armele lui vizară direct locul unde stătea Hal. Privind direct la bateria de pe *Gull*, ochii lui Hal fură arşi de strălucirea sclipirii purpurii, când acesta trase în *Golden Bough* de la mică distanţă.

O furtună de aer perturbat îi lovi atât de tare, că Hal fu aruncat pe spate şi se gândi că fusese nimerit de un glonţ. Puntea din jurul lui se dizolvă într-un zumzet furtunos de aşchii, şi grupul de amadoda cel mai apropiat de el fu lovit direct şi transformat în neant.

Golden Bough se înclină sub greutatea loviturii care ţâşni prin ea, şi ceaţa sufocantă a fumului de tun pluti în derivă peste coca ei spulberată.

Liniştea teribilă care urmă tunetului salvei fu tulburată doar de ţipetele şi gemetele răniţilor şi muribunzilor. Apoi, zidul de fum de tun se risipi şi peste îngustul decalaj de apă se auziră ovaţiile celuilalt echipaj.

— *Gull* şi Cumbrae!

Şi Hal auzi huruitul cozilor de afet de tun, când acestea fură trase pentru a fi reîncărcate.

— Câţi dintre băieţii mei sunt morţi? întrebă el. Un sfert?

Jumătate?

Se uită în spate la propriile punţi, dar întunericul ascunse de ochii lui scândurile rupte şi mulţimea de morţi şi muribunzi.

De peste apă auzi bufnitura vergelelor care îndesau pulberea şi închiderea cilindrilor tunurilor.

— Mai repede! şopti el. Mai repede, draga mea. Închide decalajul şi nu ne mai face să ne confruntăm cu altă explozie ca asta.

Auzi scârţâitul greementului şi huruitul când unul dintre cei mai rapizi tunari termină încărcarea înaintea celorlalţi şi-şi scoase afară culevrina. Cele două corăbii erau acum atât de apropiate, că Hal văzu ţeava căscată monstruos împinsă prin sabord. Cu botul aproape atingând lateralul lui *Golden Bough,* urlă din nou şi lemnul fu distrus, iar oamenii urlară când ghiuleaua grea ţâşni prin ei.

Apoi, înainte ca tunurile de pe *Gull* să poată fi scoase, cele două corăbii se apropiară ciocnindu-se cu un zgomot scrâşnit.

În lumina felinarelor de luptă de pe *Gull,* Hal văzu cârligele ancorelor cu patru gheare aruncate peste bord şi le auzi zăngănind pe punte. Fără să ezite, sări pe marginea bordului şi apoi peste fâşia îngustă de apă, în timp ce cele două coci ajunseseră să stea paralel. Aterizâ uşor ca o pisică printre cei mai apropiaţi dintre tunarii lui Buzzard şi ucise doi oameni înainte ca ei să apuce să-şi scoată cuţitele. Apoi, un val de oameni de-ai să-i îl urmară peste

bord, în frunte cu amaaoda înarmaţi cu suliţe şi topoare. În câteva secunde, puntea de pe *Gull* se transformă într-un câmp de luptă. Bărbaţii luptau piept la piept şi corp la corp, strigând şi ţipând de furie şi teroare.

„El Tazar!" urlau oamenii de pe *Golden Bough,* primind drept răspuns când se întâlneau: *„Gull şi* Cumbrae!"

Hal se trezi confruntându-se cu patru oameni simultan şi fu împins înapoi, spre balustradă, înainte ca John Lovell să ţâşnească din spate şi să-l ucidă pe unul cu o lovitură între omoplaţii. Hal ucise un altul în timp ce acesta ezita şi ceilalţi doi se opriră şi o rupseră la fugă.

Hal se uită după el. Îl văzu pe Buzzard în partea cealaltă a punţii, răcnind cu furie, cu sabia lui mare pentru două mâini legănată sus deasupra capului, hăcuind oamenii din faţa lui.

Apoi Hal zări cu coada ochiului sclipirea coifului de oţel al lui Judith Nazet şi, înălţându-se ca nişte turnuri pe fiecare parte a ei, siluetele lui Aboli şi Uriaşului Daniel. Trecură pe punte şi dispărură în jos, pe scara de tambuchi, spre cabina de la pupa. Acel moment de distragere a atenţiei ar fi putut să-l coste viaţa pe Hal, fiindcă cineva se pregătea să-l înjunghie cu o suliţă, dar el se întoarse exact la timp ca să evite împunsătura. Apoi ajunse din nou în mijlocul luptei, legănându-se înainte şi-napoi pe punte. Puse jos un alt om, cu o lovitură în burtă, apoi se uită după Buzzard. Îl văzu în mijlocul punţii principale şi strigă la el:

— Cumbrae, vin după tine!

Dar în tot haosul, Buzzard nu se întoarse, şi Hal porni spre el croindu-şi drum prin mulţimea de luptători.

În acel moment, unul dintre şarturile principale fu tăiat cu un topor balansat care rată capul pe care-l ţintise, iar felinarul de luptă care era suspendat de acesta se sparse pe punte, la picioarele lui Hal. El sări înapoi, ferindu-se de uleiul aprins care-i explodă în faţă, apoi se adună şi sări prin flăcări ca să ajungă la Buzzard. Ateriză pe partea cealaltă şi se uită după el rapid, dar Buzzard dispăruse şi, în schimb, doi dintre marinarii lui îl atacară pe Hal. Îi înfruntă şi tăie tendoanele unui braţ întins cu sabia, când se repezi la el. Apoi, din aceeaşi mişcare, schimbă unghiul şi-şi implântă adânc vârful în gâtul celui de-al doilea bărbat.

Reveni şi se uită peste umăr. Flăcările de la felinarul spart cuprinseseră puntea şi-o luminau puternic. Focul se ridica pe şartul legănat, spre tachelaj. Prin dansul flăcărilor o văzu pe Judith Nazet sărind din intrarea pe scara de tambuchi de la pupa. Era urmată îndeaproape de Uriaşul Daniel, care căra Chivotul Mariei echilibrat cu uşurinţă pe umăr, ca şi cum ar fi fost umplut cu pene. Îngerii de aur de pe capacul acestuia străluciră în lumina flăcărilor.

Un marinar se repezi cu suliţa la Judith şi Hal strigă cu groază când vârful lăncii strălucitoare o lovi în plin într-o parte, sub braţul ridicat. Trecu prin bumbacul subţire al tunicii ei, dar se opri inofensiv în cămaşa de zale a armurii flexibile de sub pânză. Judith se răsuci ca o panteră furioasă, şi lama ei fulgeră, vizându-i faţa. Fu atâta furie în

lovitura ei, că vârful ieşi prin ceafa piratului, iar bărbatul se prăbuşi la picioarele ei.

Aprigii ochi negri ai lui Judith îi întâlniră pe-ai lui Hal peste puntea înţesată de oameni.

— Lyasu! strigă ea. A dispărut!

Flăcările jucau între ei, iar Hal îi strigă printre acestea:

— Du-te cu Daniel! Pleacă de pe corabia asta! Pune Chivotul în siguranţă pe *Golden Bough.* Am să-l găsesc eu pe lyasu.

Nu protestă, nici nu ezită, ci fugi, cu Daniel alături, la balustradă şi sări peste aceasta, pe puntea lui Golden Bough. Hal începu să-şi facă drum spre scara de tambuchi, luptând, ca să ajungă la punţile inferioare, unde probabil fusese ascuns copilul, dar o falangă de amadoda condusă de Jiri traversă puntea şi-l acoperi. Războinicii negri îşi uniseră scuturile într-o singură carapace solidă şi, cu suliţele înfipte prin goluri, piraţii nu făcură faţă atacului lor.

În fiecare bătălie vine un moment când rezultatul acesteia se decide şi, cum marinarii de pe *Gull* se împrăştiară din faţa acestei afluenţe de războinici urlând şi ţopăind, acesta venise.

Oamenii lui Buzzard erau înfrânţi.

— Trebuie să-l găsesc pe lyasu şi să-l iau de pe *Gull* înainte ca flăcările să ajungă la magazia de praf de puşcă, zise Hal şi se întoarse spre golul din teugă, cel mai simplu acces spre punţile inferioare.

În acel moment, un urlet îl făcu să încremenească.

Buzzard era sus, luminat de lumina galbenă a flăcărilor dansatoare.

— Courtney! urlă el. Asta cauţi?

Avea capul descoperit şi pletele roşii încurcate îi cădeau pe faţă. În mâna dreaptă ţinea sabia şi în stânga, pe Iyasu.

Copilul ţipă de teroare când Buzzard îl ridică. Purta doar o cămaşă de noapte subţire, care se strânsese deasupra taliei şi picioarele lui zvelte şi cafenii loveau frenetic în aer.

— Asta cauţi? urlă Buzzard din nou şi înălţă copilul deasupra capului. Atunci, vino şi ia băiatul!

Hal făcu un salt, tăind doi oameni în calea lui, înainte să ajungă la piciorul scării teugei.

Buzzard îl privi venind. Cu siguranţă ştia că era înfrânt, cu corabia în flăcări şi echipajul căsăpit şi aruncat peste bord de afluenţa de suliţaşi, dar rânjea ca un gargui.

— Lasă-mă să-ţi arăt un mic truc, Sir Henry. Se numeşte „prinde copilul în sabie”.

Cu o legănare a braţului gros şi păros, aruncă copilul în sus, în aer, şi apoi ţinu vârful sabiei îndreptat spre el, în timp ce cădea.

— Nu! ţipă Hal sălbatic.

În ultima clipă, înainte ca băiatul să fie tras în ţeapă, Buzzard aruncă sabia şi Iyasu îi căzu nevătămat în braţe.

— Negociere! strigă Hal. Dă-mi copilul nevătămat şi poţi să pleci, cu toată prada ta.

— Ce afacere! Dar corabia mea a ars şi prada odată cu ea.

— Ascultă-mă, pledă Hal. Eliberează băiatul.

— Cum se poate să refuz eu un frate cavaler? întrebă Buzzard, zguduindu-se de râs. O să-ţi dau ce-mi ceri. Uite! îl eliberez pe micuţul negru ticălos.

Cu un alt legănat puternic de braţ, îl aruncă pe Iyasu departe, peste bordul corăbiei. Cămaşa copilului flutură în jurul micului trup când căzu. Apoi, cu doar un pleoscăit moale, marea întunecată îl înghiţi.

Hal auzi în spatele său ţipătul lui Judith Nazet. Lăsă sabia pe punte şi, din trei paşi, ajunse la balustradă şi se aruncă peste bord cu capul înainte. Lovi apa şi se scufundă adânc, apoi se întoarse la suprafaţă.

Privind în sus de la şase iarzi adâncime, apa era limpede ca aerul de munte. Văzu fundul plin de buruieni al lui *Gull* trecând de el şi reflectarea focului de la corabia incendiată dansând pe unda de suprafaţă. Apoi, între el şi lumina flăcărilor văzu o mică formă întunecată. Micile membre se zbăteau ca un peşte într-o plasă şi din gură ieşeau bulele argintii în timp ce Iyasu se rostogolea în siajul cocii. Hal lovi cu braţele şi picioarele şi ajunse la el înainte să se mai învârtă. Ţinându-l la piept, ţâşni spre suprafaţă şi ridică de tot faţa copilului. Băiatul se zbătu slab, tuşind şi sufocându-se, apoi scoase un bocet subţire şi îngrozit.

— Scoate tot din tine, zise Hal şi se uită în jur.

Uriaşul Daniel trebuie că-şi chemase oamenii, apoi tăiase funiile ancorelor cu patru gheare, ca să ia *Golden Bough* de lângă vasul care ardea. Cele două corăbii se

despărţiră. Marinarii de pe *Gull* săriră peste bord când căldura flăcărilor trecu peste ei şi arborele mare se aprinse. *Gull* începu să navigheze cu pânzele în flăcări şi fără nicio mână pe cârmă. Se îndrepta încet spre locul unde Hal călca apa şi lovea cu disperare cu o singură mână, trăgându-l pe lyasu din calea lui.

Pentru un minut lung şi îngrozitor păru că aveau să fie călcaţi, apoi un vânt norocos pentru ei împinse prora un punct şi aceasta trecu la mai puţin de-o lungime de barcă de ei.

Hal îl văzu cu uimire pe Buzzard stând singur în golul teugei. Flăcările îl înconjurau, dar el nu părea să le simtă căldura. Barba începu să-i fumege şi să se înnegrească, dar el se uită în jos la Hal şi se sufocă de râs. Gâfâi să respire, apoi deschise gura să-i spună ceva, dar în acel moment foile velelor de trinchet de pe *Gull* fură cuprinse de flăcări şi imensa întindere de pânză pluti în jos, acoperindu-l pe Buzzard. De sub giulgiul în flăcări, Hal auzi un ultim urlet cumplit şi apoi focul se înteţi şi năpăstuitul *Gull* se îndepărtă în vânt cu căpitanul lui.

Hal îl urmări până când se interpuseră valurile oceanului şi pierdu din vedere corabia incendiată. Apoi un val ciudat îl ridică pe el şi pe copil. *Gull* era la o leghe distanţă şi în acel moment flăcările trebuie că ajunseseră la magazia de praf de puşcă, fiindcă sări în aer cu un vuiet devastator, iar Hal simţi apa presându-i pieptul când forţa exploziei se transmise prin ea. Privi liniştit cum lemnul arzând fu

aruncat sus, pe cerul nopţii, apoi căzu să se stingă în apele întunecate. Întunericul şi tăcerea se lăsară din nou.

Golden Bough nu se vedea. Copilul plângea jalnic, şi Hal nu ştia niciun cuvânt în limba lui ca să-l mângâie, aşa că-i ţinu capul şi-i vorbi în engleză.

— Ia uite ce băiat bun şi puternic! Trebuie să fii curajos, fiindcă te-ai născut împărat, şi eu ştiu sigur că un împărat nu plânge niciodată.

Dar cizmele şi îmbrăcămintea udă ale lui Hal îl trăgeau în jos şi trebuia să înoate din greu ca să reziste.

Rămaseră pe linia de plutire tot restul lungii nopţi, dar în zori era aproape de capătul puterilor, iar copilul avea frisoane şi-i scâncea încet în braţe.

— Nu mai e mult de-acum, Iyasu, şi are să fie o zi strălucitoare, zise cu voce răguşită, deşi, era conştient că niciunul din ei n-avea să mai reziste mult.

— Gundwane!

Auzi o voce preaiubită strigându-l, însă îşi închipui că delirează şi izbucni în râs.

— Nu-mi juca feste acum, zise el. N-am stomac pentru asta. Lasă-mă-n pace.

Apoi văzu apărând din întuneric o siluetă, auzi pleoscăit de vâsle trăgând tare spre el şi glasul strigă din nou:

— Gundwane!

— Aboli! zise cu vocea lui răguşită. Sunt aici!

Acele mâini negre şi mari se întinseră în jos şi-l prinseră, ridicându-l pe el şi pe copil peste marginea bărcii. De cum

ajunse la bord, Hal se uită în jur.

Cu toate felinarele aprinse, *Golden Bough* stătea în curent, la o jumătate de leghe peste apă, dar Judith Nazet era în faţa lui, la pupa, şi luă copilul de la Hal şi-l înfăşură în mantia ei. Îi fredonă lui Iyasu şi-i vorbi liniştitor în limba geez, în timp ce echipajul trase înapoi spre corabie. Băiatul adormi în braţele ei înainte să ajungă la ea.

— Chivotul? îl întrebă Hal răguşit pe Aboli. E în siguranţă?

— E în cabina ta, îl asigură Aboli, şi apoi coborî vocea. Toate astea sunt cum a prezis tatăl tău. În cele din urmă, stelele trebuie să te lase în pace, fiindcă ţi-ai împlinit destinul.

Hal se simţi copleşit de un profund sentiment de împlinire, iar oboseala deznădăjduită îi alunecă de pe umeri ca o mantie aruncată. Se simţi uşor şi liber ca şi cum scăpase de o penitenţă lungă, împovărătoare.

Se uită la Judith, care-l scruta. Era ceva în privirea ei întunecată pe care nu-l putea înţelege, dar ea coborî ochii înainte să citească bine în ei. Hal voia să se apropie mai mult de ea, s-o atingă, să-i vorbească despre aceste sentimente ciudate, puternice, care-l copleşeau, dar îi separau patru rânduri de vâslaşi în mica barcă aglomerată.

Când se apropiară de *Golden Bough,* echipajul era pe greement şi-l aclamă când barca fu fixată în lanţurile ei. Aboli îi oferi lui Hal o mână să-l ajute să urce pe scara către punte, dar Hal o ignoră şi se duse singur. Se opri când văzu

şirul lung de cadavre înfăşurate în pânze din mijlocul punţii principale şi cumplitul prejudiciu pe care focurile de tun de pe *Gull* îl produseseră corăbiei lui.

„Dar nu e momentul de meditat la asta”, se gândi el.

Aveau să trimită morţii peste bord şi să-i plângă mai târziu, dar acum era ceasul victoriei. În schimb, se uită în jur la rânjetele de pe faţa echipajului său.

— Ei bine, bandiţilor, i-aţi plătit lui Buzzard şi asasinilor lui într-o monedă mai grea decât sperau. Domnule Tyler, dă cep butoiului de rom şi împarte câte o raţie dublă fiecărui om de la bord, să toasteze pentru drumul spre iad al lui Buzzard. Apoi fixează cursul înapoi în rada Mitsiwei.

Luă copilul din braţele lui Judith Nazet şi-l duse în cabina de la pupa. Îl puse pe pat şi se întoarse spre ea.

— E un băiat robust şi n-a păţit mare lucru. Ar trebui să-l lăsăm să doarmă.

— Da, zise ea încet uitându-se la el cu aceeaşi privire întunecată de nepătruns, apoi îl luă de mână şi-l duse la Chivotul Mariei. Vrei să te rogi cu mine, El Tazar? întrebă, şi îngenunchează împreună. Îţi mulţumim, Doamne, că i-ai cruţat viaţa împăratului nostru, micul Tău slujitor Iyasu. Îţi mulţumim că L-ai salvat din mâinile rele ale hulitorului. Îţi cerem să binecuvântezi armatele sale în luptele care le aşteaptă. Când victoria are să fie obţinută, te rugăm, Doamne, să-i dai o domnie lungă şi liniştită. Fă-l un monarh înţelept şi blând. În numele Tatălui şi al Fiului şi al sfântului Duh. Amin!

— Amin! zise Hal ca un ecou şi dădu să se ridice, dar ea îl reţinu cu o mână pe braţ.

— De asemenea, îţi mulţumim, Doamne Dumnezeule, fiindcă ne-ai trimis pe bunul şi credinciosul Henry Courtney, fără vitejia şi altruismul căruia necredincioşii ar fi biruit. Fă să fie pe deplin răsplătit prin recunoştinţa tuturor oamenilor din Etiopia şi prin dragostea şi admiraţia pe care le nutreşte pentru el roaba Ta, Judith Nazet.

Hal simţi şocul cuvintelor reverberându-i prin întregul corp şi se întoarse să se uite la ea, dar ochii femeii erau închişi. Crezu că înţelesese greşit, dar apoi ea îl prinse mai strâns de braţ. Se ridică şi-l trase după ea.

Tot fără să se uite la el, îl conduse afară din cabina principală către cea mică alăturată, închise uşa şi o zăvorî.

— Hainele tale sunt ude, zise şi, ca o slujnică, începu să-l dezbrace.

Mişcările ei erau calme şi lente. Îi atinse pieptul gol şi-şi trecu degetele lungi şi cafenii peste pielea lui. Îngenunche să-i slăbească centura şi-i trase în jos pantalonii. Când fu complet gol, se uită la bărbăţia lui, cu o privire întunecată şi profundă, dar fără să-l atingă acolo. Se ridică în picioare, îi luă mâna şi-l conduse la patul din lemn tare. Hal încercă s-o tragă lângă el, dar Judith îi respinse mâinile.

În picioare în faţa lui, începu să se dezbrace. Dezlegă cămaşa de zale, care căzu pe podea, la picioarele ei. Sub hainele grele de război, masculine, trupul era un paradox de feminitate. Pielea ei avea culoarea chihlimbarului. Sânii

erau mici, dar cu sfârcuri tari, rotunde, de un roşu-închis ca fructele de pădure coapte. Şoldurile subţiri erau sculptate în curbura dulce a taliei. Tufişul de bucle care-i acoperea muntele lui Venus era cârlionţat şi negru lucios.

În cele din urmă veni spre locul unde stătea el întins, se aplecă peste el şi-l sărută pe gură. Apoi scoase un mic strigăt şi cu o mişcare mlădioasă căzu asupra lui. El fu uimit de forţa şi supleţea trupului ei, se întinse în sus şi-o pătrunse.

Târziu în după-amiaza acelei zile fierbinţi, de vis, fură treziţi de plânsul copilului din cabina vecină. Judith oftă, dar se ridică imediat. În timp ce se îmbrăca, îl privi ca şi cum ar fi vrut să-şi amintească fiecare detaliu al chipului şi trupului lui. Apoi, în timp ce înnoda şireturile cămăşii, veni lângă el.

— Da, te iubesc. Dar, aşa cum te-a ales pe tine, Dumnezeu m-a ales şi pe mine pentru o sarcină specială. Trebuie să-l văd pe acest împărat copil instalat în siguranţă pe tronul Părintelui Ioan din Aksum. Mai tăcu o vreme, apoi zise încet: Dacă te sărut din nou, s-ar putea să-mi pierd hotărârea. La revedere, Henry Courtney. Mi-aş dori din toată inima să fi fost o simplă servitoare, şi atunci ar fi putut să fie altfel.

Se îndreptă spre uşă şi se duse să-i servească regelui ei.

Hal ancoră lângă plaja din rada Mitsiwei şi coborî barca. Daniel Fisher aşezase cu respect Chivotul Mariei pe punte. Judith Nazet, în armură şi cu coiful de război, stătea pe

punte la prora ţinându-l de mână pe băieţelul de lângă ea.

Hal luă echea, şi zece marinari vâsliră prin brizantă spre ţărm.

Episcopul Fasilides şi cincizeci de căpetenii de război îi aşteptau pe nisipurile roşii. Zece mii de războinici se aliniaseră pe stâncile de deasupra. Când îşi recunoscură generalul şi monarhul, începură să se înveselească, şi ovaţiile străbătură câmpia, până când fură purtate de ecou în cincizeci de mii de voci de-a lungul dealurilor deşertului.

Acele regimente care-şi pierduseră curajul şi se înapoiau deja spre munţi şi spre continentul de mai departe, crezându-se părăsiţi de generalul şi împăratul lor, auziră sunetul şi se întoarseră. Rând după rând, coloană după coloană, într-o mare îmbulzeală, cu copitele cailor ridicând un nor înalt de praf roşu, cu armele sclipind în lumina soarelui şi cu vocile sporind corul triumfător, curseră înapoi pe dealuri.

Fasilides înaintă să-l salute pe Iyasu când acesta păşi pe uscat, de mână cu Judith. Cei cincizeci de căpitani îngenunchează în nisip, îşi ridicară săbiile şi invocară binecuvântările lui Dumnezeu asupra lui. Apoi se îmbulziră înainte şi se luptară cu înverşunare pentru onoarea de-a purta Chivotului Mariei pe umerii lor. Cântând un imn de luptă, şerpuiră în procesiune în sus, pe cărarea stâncoasă.

Judith Nazet încălecă armăsarul ei negru cu armură aurie de piept şi creastă de pene de struţ. Roti calul şi-l îndemnă la drum, cabrându-se şi dansând, către locul unde

Hal stătea pe malul apei.

— Dacă lupta decurge în favoarea noastră, păgânii o să încerce să scape pe mare. Abate mânia şi răzbunarea Dumnezeului Atotputernic asupra lor cu corabia ta frumoasă, porunci ea. Dacă lupta decurge împotriva noastră, *Golden Bough* să aştepte aici să-l ducă pe împărat în siguranţă.

— Am să fiu aici să te aştept pe tine, generale Nazet. Hal se uită la ea şi încercă să dea cuvintelor un înţeles special.

Judith se aplecă în şa cu ochii întunecaţi şi strălucitori în spatele părţii frontale a coifului de oţel, dar el nu era sigur dacă strălucirea lor însemna ferocitate războinică sau lacrimi de iubire pierdută.

— Mi-aş da toate zilele vieţii mele să fi putut să fie altfel, El Tazar.

Se aşeză bine în şa, roti armăsarul şi se îndreptă spre cărarea stâncoasă. Împăratul Iyasu se întoarse în braţele episcopului Fasilides şi-i făcu din nou cu mâna lui Hal. Strigă ceva în limba geez şi vocea lui ascuţită şi cântată ajunse slab spre locul unde Hal stătea pe ţărm, dar acesta nu înţelese nimic din ce zicea. Făcu şi el cu mâna şi strigă:

— Şi ţie la fel, băiete! Şi ţie!

Golden Bough ieşi în larg şi, dincolo de linia de cincizeci de stânjeni, cu capetele goale în lumina soarelui puternic al Africii, încredinţară mării morţii lor. Erau patruzeci şi trei în

acele giulgiuri de pânză, oameni din Ţara Galilor şi Devon şi din misterioasele teritorii aflate de-a lungul râului Zambere, de-acum camarazi pentru eternitate.

Apoi Hal duse corabia înapoi în apele puţin adânci, unde-i puse pe toţi la muncă, să repare daunele provocate de luptă şi să reîncarce magazia cu muniţia pe care generalul Nazet o trimisese pe mal.

În a treia dimineaţă, se trezi cu noaptea-n cap în sunet de arme. Se duse de îndată pe punte. Aboli stătea lângă adăpostul balustradei.

— A-nceput, gundwane. Generalul şi-a asmuţit armata împotriva lui El Grang în bătălia finală.

Rămaseră împreună la balustradă şi se uitară spre malul întunecat, unde dealurile îndepărtate se aprinseseră de la infernale explozii de pe câmpul de luptă şi o mare perdea de praf şi fum urca încet în cerul fără vânt şi se ridica în valuri în formă de nicovală a unui înalt nor cumulus tropical.

— Dacă El Grang e înfrânt, o să încerce să fugă cu toată armata lui pe mare, în Arabia, le zise Hal lui Ned Tyler şi lui Aboli, în timp ce stăteau şi ascultau zgomotele neîncetate şi infernale ale tunurilor. Ridică ancora şi pune corabia pe curs spre miazăzi. O să mergem să-i întâmpinăm pe fugari când încearcă să scape din Golful Adulis.

Era trecut de amiază când *Golden Bough* îşi ocupă poziţia la gura golfului şi-şi coborî velele. Sunetul de arme nu încetase nicio clipă şi Hal se urcă pe catarg şi-şi orientă ocheanul spre câmpia largă de dincolo de Zulla, unde cele

două mari oştiri erau încleştate în luptă pe viaţă şi pe moarte.

Prin perdelele de praf şi fum, distinse mici siluete de călăreţi care atacau şi contraatacau, ca nişte fantome în colbul propriilor copite. Văzu exploziile lungi ale marilor tunuri, rozalii în lumina soarelui, şi regimentele şerpuitoare de infanterişti înaintând prin ceaţa roşie ca nişte şerpi muribunzi, cu vârfurile lor de lance strălucind ca solzii de reptile.

Încet, bătălia ajunse în apropierea ţărmului, şi Hal văzu o şarjă de cavalerie măturând de-a lungul vârfului stâncii şi dând năvală într-o formaţiune dezlânată şi dezordonată de infanterie.

Săbiile se ridicară şi căzură, iar infanteriştii se împrăştiară în faţa lor. Oamenii începură să se arunce de pe stânci în marea de dedesubt.

— Cine sunt? fremătă Hal. Ai cui sunt caii ăştia?

Şi apoi zări prin ochean crucea albă a Etiopiei în capul masei de călăreţi, în timp ce aceştia se îndreptau spre Zulla.

— Nazet i-a bătut, zise Aboli. Armata lui El Grang dă bir cu fugiţii!

— Pune-l la treabă pe marinarul sondor, domnule Tyler. Du-ne mai aproape.

Golden Bough alunecă în tăcere în gura golfului, patrulând la doar o lungime de ancablură de larg. Din vârful catargului, Hal privi norii cenuşii ai războiului rostogolindu-

se greoi spre plajă, şi gloata armatei învinse a lui El Grang scurgându-se în retragere dinaintea escadrilei etiopiene de cavalerie.

Aruncară armele şi se împleticiră spre malul apei, ca să găsească o corabie să-i ia de-acolo. O armada pestriţă de dhow-uri de toate dimensiunile şi condiţiile îmbarcă fugarii, luându-i de pe plajele din jurul portului în flăcări Zulla, spre deschiderea golfului.

— Doamne sfinte! râse Uriaşul Daniel. Sunt atât de multe pe apă, că cineva ar putea să treacă dintr-o parte în alta a golfului peste cocile lor aglomerate fără să-şi ude picioarele.

— Scoate tunurile, te rog, jupâne Daniel, şi să vedem dacă putem să le udăm ceva mai mult decât picioarele, porunci Hal.

Golden Bough îşi croi drum în această vastă flotă şi micile bărci încercară să fugă, dar le ajunse din urmă şi tunurile ei începură să bubuie. Fură spulberate şi răsturnate una după alta, iar încărcătura lor de trupe epuizate şi învinse fu aruncată în apă. Armurile îi traseră cu repeziciune la fund.

Fu un asemenea teribil masacru, că tunarii nu mai ovaţionau când scoteau tunurile, ci le manevrau în tăcere sinistră. Hal merse de-a lungul bateriilor şi rosti cu gravitate:

— Ştiu cum vă simţiţi, băieţi, dar dacă-i cruţăm acum, o să trebuiască să luptăm cu ei din nou mâine, şi cine poate

să spună că atunci o să vă ofere îndurare, dacă o să le cereţi?)

Era şi el sătul de măcel şi abia aştepta apusul soarelui sau orice altă şansă să înceteze masacrul. Această ocazie veni de unde nu se aştepta.

Aboli îşi părăsi postul de la bateria de tunuri de la tribord şi veni în fugă la Hal, care măsura duneta cu pasul. Hal se uită la el tăios, dar înainte să poată să-l mustre, Aboli arătă peste tribord.

— Corabia aia cu velă roşie. Bărbatul de la pupa. L-ai văzut, gundwane?

Hal simţi furnicăturile presimţirii rele pe braţe şi o sudoare rece i se prelinse pe şira spinării când recunoscu silueta înaltă stând în picioare şi sprijinindu-se cu spatele de consola cârmei. Era ras acum, mustăţile ascuţite dispăruseră.

Purta un turban galben şi dolmanul bogat brodat de nobil islamic peste pantalonii albi şi largi şi cizme moi înalte până la genunchi, dar chipul lui deschis la culoare se distingea ca o oglindă printre cele întunecate, cu barbă, ale oamenilor din jurul lui. Poate că mai erau acolo şi alţi bărbaţi înalţi cu umeri largi, dar niciunul n-avea acea sabie la şold, în teacă de aur filigranat.

Întoarce corabia, domnule Tyler. Trage-o spre dhow-ul cu velă roşie, porunci Hal.

Ned privi spre locul unde arăta el, apoi înjură:

— Fiu de codoaşă, ăsta e Schreuder! Lua-l-ar dracu’ să-l

ia!

Când marea fregată se năpusti asupra lor, echipajul arab fugi pe lateralele dhow-ului. Săriră peste bord şi încercară să înoate înapoi spre ţărm, preferând săbiile cavaleriei etiopiene salvelor culevrinelor căscate de pe *Golden Bough.* Schreuder rămase singur la pupa şi se uită în sus la fregată cu expresia lui rece şi impasibilă. Când traseră mai aproape, Hal văzu că avea faţa brăzdată cu praf şi pulbere de funingine şi că îmbrăcămintea lui era sfâşiată şi murdară.

Hal se duse la balustradă şi-i înfruntă privirea. Erau atât de aproape, că abia dacă trebui să ridice vocea ca să se facă auzit.

— Colonele Schreuder, sabia mea e la tine.

— Atunci, nu vrei să vii s-o iei? întrebă Schreuder.

— Domnule Tyler, ai comanda în absenţa mea. Trage mai aproape de dhow, ca să mă pot duce la el.

— E o nebunie, gundwane, şopti Aboli.

— Aş vrea ca nici tu, nici altcineva să nu intervină, Aboli, zise Hal.

Când ajunseră lângă micul dhow, păşi pe scară şi sări, aterizând uşor pe singura punte.

Scoase sabia şi se uită la pupa. Schreuder plecă de lângă cârmă şi îşi dădu jos dolmanul incomod.

— Eşti un prost romantic, Henry Courtney! murmură el, şi lama sabiei Neptun susură când o scoase încet din teacă.

— Până la moarte? întrebă Hal scoţându-şi şi el sabia.

— Desigur. Schreuder dădu grav din cap. Fiindcă am de gând să te omor.

Se apropiară unul de altul cu graţia a doi îndrăgostiţi care încep un menuet. Lamele li se întâlniră şi cochetară când le încercuiră, le ciocniră uşor şi le lunecară oţel pe oţel, cu picioarele niciodată liniştite, cu vârfurile ţinute sus şi privirea fixă.

Ned Tyler ţinu fregata la cincizeci de iarzi distanţă, păstrând acel interval cu mişcări abile de cârmă şi înclinarea velelor ei coborâte. Oamenii se aliniară lângă balustradă. Erau tăcuţi şi atenţi. Deşi puţini înţelegeau frumoasele elemente de stil şi tehnică, n-aveau cum să nu fie conştienţi de graţia şi frumuseţea acestui ritual mortal.

— Ochi pentru ochi!

Lui Hal i se păru că aude vocea tatălui său. „Citeşte-i în suflet!”

Expresia lui Schreuder rămase gravă, dar Hal văzu prima umbră în ochii lui albaştri şi reci. Nu era teamă, ci respect. Chiar şi cu aceste atingeri uşoare ale lamelor, Schreuder îşi evalua adversarul. Amintindu-şi întâlnirile lor anterioare, nu s-ar fi aşteptat să se confrunte cu o astfel de forţă şi îndemânare. Cât despre Hal, el ştia că, dacă scăpa cu viaţă din asta, n-avea să mai fie din nou atât de aproape de moarte şi să-i simtă mirosul ca acum.

Hal văzu intenţia în ochii lui cu o clipă înainte ca Schreuder să-şi deschidă atacul, păşind uşor în faţă şi apoi urmărindu-l cu o serie rapidă de fandări. Se retrase,

controlând fiecare împungere, dar simţindu-i forţa. Abia dacă auzea mârâitul întărâtat al spectatorilor de pe puntea fregatei de deasupra lor, dar se uită în ochii lui Schreuder şi-l înfruntă cu vârful sus. Olandezul împunse brusc spre gâtul lui, prima sa lovitură serioasă, iar în momentul în care Hal blocă, se desprinse fluid şi se lăsă pe genunchiul drept îndoit şi-i nimeri glezna lui Hal, la tendonul lui Ahile, lovitură destinată să-l paralizeze.

Hal sări uşor, cu boltă, peste lama sclipitoare de aur, dar simţi smucitura de la călcâiul cizmei. Cu ambele picioare în aer, avu un moment de dezechilibru, iar Schreuder se îndreptă şi, ca o cobră, schimbă unghiul lamei şi ţinti abdomenul lui Hal. Acesta făcu un salt înapoi, însă simţi atingerea, nu şi durere de la muchia ca de brici, ci doar o mică tăietură. Reveni pe piciorul stâng şi ţinti unul din ochii albaştri ai lui Schreuder. Văzu surpriza în acei ochi, dar apoi Schreuder suci capul şi vârful îi tăie obrazul.

Merseră cu spatele şi dădură ocol, sângerând amândoi. Hal simţi cum pieptul cămăşii i se îmbibă de lichid cald, iar pe lângă colţul buzelor subţiri ale lui Schreuder luneca încet un firicel stacojiu şi-i picura de pe bărbie.

— Cred că primul sânge a fost al meu, nu-i aşa, domnule? întrebă Schreuder.

— Da, fu Hal de acord. Dar al cui o să fie ultimul?

Nici nu-i ieşiră bine cuvintele de pe buze, că Schreuder atacă din nou cu zel.

În timp ce spectatorii de pe *Golden Bough* strigau şi

ţopăiau de emoţie, el îl conduse pe Hal pas cu pas de la pupa la prova dhow-ului şi-l ţintui acolo, cu lamele blocate, şi-l împinse înapoi, lipindu-l de copastie. Rămaseră aşa, cu lamele încrucişate în faţă şi cu ochii la doar un lat de palmă unii de alţii. Respiraţiile li se amestecară şi Hal văzu picăturile de sudoare formându-se pe buza superioară a lui Schreuder, în timp ce acesta se încorda să-l ţină aşa.

Hal se lăsă pe spate şi văzu lucirea de triumf din ochii albaştri atât de apropiaţi de-ai lui, dar spinarea îi era încordată ca un arc lung, având forţa întinderii unui arcaş. Se dezlănţui şi, cu forţa picioarelor, braţelor şi trunchiului, îl aruncă pe colonel înapoi.

Hal continuă atacul şi, cu lamele scrâşnind şi ciocănindu-se una de alta, îl împinse pe Schreuder înapoi pe puntea deschisă de la pupa.

Cu consola cârmei înfiptă în şira spinării, Schreuder nu mai avu unde să se retragă. Prinse lama lui Hal şi, cu toată forţa încheieturii mâinii, îl constrânse la un angajament prelungit, trucul cu care-l omorâse pe Vincent Winterton şi încă vreo zece înainte de acesta.

Săbiile se rotiră şi se învârtiră împreună, un vârtej de argint topit în lumina soarelui, care-i ţinea despărţiţi, însă blocaţi împreună. Ţinu şi ţinu. Sudoarea le curgea amândurora pe feţe şi respiraţiile deveniră gâfâieli scurte, rapide. Primul care se desprindea era mort. Încheieturile lor păreau forjate din acelaşi oţel ca lamele, şi apoi Hal văzu în ochii lui Schreuder ceva ce nu visase vreodată să vadă

acolo. Frică.

Schreuder încercă să rupă cercul şi să blocheze lamele, cum făcuse cu Vincent, dar Hal refuză şi-l presă iar şi iar. Simţi prima slăbiciune în braţul de fier al lui Schreuder şi-i văzu disperarea din ochi.

Apoi, colonelul se desprinse şi Hal fu asupra lui în acelaşi moment când coborî vârful şi lăsă garda deschisă. Îl lovi în mijlocul pieptului şi simţi vârful intrând cu totul, lovind osul, şi mânerul îi vibră în mână.

Urletele celor de pe puntea fregatei izbucniră peste ei ca un val de brizantă condus de furtună.

În momentul în care Hal simţi valul triumfului şi senzaţia vie a lamei sale îngropate adânc în trupul adversarului, Schreuder se cabră înapoi şi ridică lama încrustată cu aur a sabiei Neptun la nivelul ochilor în care luminile de safir începeau să se estompeze şi se repezi să lovească.

Mişcarea înainte îi împinse lama lui Hal şi mai adânc în trup, dar când vârful sabiei Neptun fulgeră spre pieptul lui, Hal n-avu nicio protecţie. Dădu drumul mânerului propriei săbii şi sări înapoi, dar nu putu să scape de atingerea sabiei de aur sau a vârfului ei ascuţit ca un burghiu. Hal primi lovitura, sus, în stânga pieptului, şi, când se clătină înapoi, simţi cum lama îi pătrunde în carne. Se ţinu pe picioare cu un efort, şi cei doi bărbaţi se confruntară, ambii grav răniţi, dar Hal dezarmat şi Schreuder cu sabia Neptun încă strânsă în mâna dreaptă.

— Cred că te-am ucis, şopti Schreuder.

— Poate. Dar eu ştiu sigur că te-am ucis, domnule, îi răspunse Hal.

— Atunci am să mă conving, mormăi Schreuder şi făcu un pas nesigur spre el, dar picioarele îl lăsară.

Se clătină şi căzu pe punte.

Hal se lăsă cu greu pe un genunchi lângă trupul lui. Cu mâna stângă se ţinu de propria rană din piept, dar cu dreapta desprinse degetele moarte ale lui Schreuder de pe mânerul săbiei Neptun şi, cu aceasta în mână, se ridică şi se întoarse cu faţa spre impunătoarea siluetă a corăbiei *Golden Bough.*

Ţinu sus sabia strălucitoare şi oamenii îl ovaţionară frenetic. Sunetul avu un ecou ciudat în urechile lui Hal şi clipi nesigur când lumina strălucitorului soare african se stinse şi ochii i se umplură de umbre şi întuneric. Picioarele cedară sub el şi se prăbuşi pe punte. Simţi, dar nu văzu ciocnirea fregatei de dhow, când Ned Tyler o aduse alături, apoi Aboli îl apucă de umeri şi-l ridică, spunându-i cu vocea lui profundă:

— S-a sfârşit acum, gundwane! Toate astea s-au sfârşit.

Ned Tyler conduse corabia prin golf şi ancoră în apele calme din largul portului Zulla, unde, de-acum, deasupra zidurilor ciuruite de împuşcături flutura crucea albă a Etiopiei.

Hal zăcu paisprezece zile pe patul din cabina de la pupa, îngrijit doar de Aboli. În ziua a cincisprezecea, Aboli şi

Uriaşul Daniel îl ridicară într-unul din scaunele de stejar şi-l cărară pe punte. Oamenii veniră la el pe rând, atingându-şi uşor frunţile şi murmurând cu timiditate un salut.

Sub ochii lui, pregătiră corabia pentru mare. Dulgherii înlocuiră scândurile care fuseseră distruse de loviturile de tun şi croitorii cârpiră velele rupte. Uriaşul Daniel plonjă peste bord şi înotă sub cocă, pentru a verifica daunele de sub linia de plutire.

— E etanşă şi dulce ca o despicătură de virgină, strigă el spre punte, când apăru pe cealaltă parte.

Veniră mai mulţi vizitatori de pe ţărm. Guvernatori, nobili şi soldaţi sosiră cu daruri, să-i mulţumească lui Hal şi să se holbeze cu veneraţie la el. Când se mai înzdrăveni, reuşi să-i salute în picioare de pe dunetă. Aduceau şi veşti, nu numai cadouri.

— Generalul Nazet l-a dus pe împărat înapoi la Aksum în triumf, îl informară.

Apoi, după mai multe zile, îi dădură de ştire:

— Numele Domnului fie lăudat, împăratul a fost încoronat în Aksum. Patruzeci de mii de oameni au venit la încoronarea lui.

Hal se uită cu jind la îndepărtaţii munţi albaştri şi în noaptea aceea dormi puţin.

Apoi, de dimineaţă veni la el Ned Tyler.

— Corabia e pregătită pentru mare, căpitane.

— Îţi mulţumesc, domnule Tyler.

Hal se întoarse fără să-i dea vreun ordin, înainte să

ajungă la scara de tambuchi de la cabina de la pupa, se auzi o chemare din vârful catargului.

— Pleacă o barcă din port!

Nerăbdător, Hal se duse înapoi la balustradă. Studie pasagerii, în căutarea unei siluete subţiri în armură, cu o aureolă întunecată de bucle în jurul adorabilei feţe de chihlimbar. Simţi plumbul dezamăgirii în membre când recunoscu numai conturul gârbovit şi deşirat al episcopului Fasilides şi barba lui albă fluturându-i peste umăr. Fasilides sosi la bord şi făcu semnul crucii.

— Binecuvântată fie această corabie bună şi toţi vitejii care navighează cu ea!

Marinarii aspri îşi descoperiră capetele şi căzură în genunchi.

După ce-i binecuvântă pe toţi, Fasilides se apropie de Hal.

— Vin ca mesager al împăratului.

— Dumnezeu să-l binecuvânteze! răspunse Hal.

— Aduc salutările şi mulţumirile lui pentru tine şi oamenii tăi.

Se întoarse la unul dintre preoţii care-l însoţea şi luă lanţul de aur greu pe care-l ducea.

— În numele împăratului, îţi confer Ordinul Leul de Aur al Etiopiei.

Puse lanţul cu medalion cu giuvaiere în jurul gâtului lui Hal.

— Aduc cu mine prăzile în bani pe care le-ai câştigat în

războiul măreţ cu păgânii, împreună cu recompensa pe care ţi-o trimite împăratul personal.

De pe dhow fu adus un singur sipet mic din lemn. Era prea greu pentru a fi trecut peste margini şi patru marinari puternici îl luară şi-l ridicară cu scripetele pe puntea corăbiei.

Fasilides săltă capacul sipetului, şi aurul scânteie orbitor în lumina soarelui.

— Hei, băieţi! îşi chemă Hal oamenii. O să aveţi de-o halbă de bere în pungă data viitoare când tragem în portul Plymouth.

— Când plecaţi? vru Fasilides să ştie.

— Totul e în pregătire, răspunse Hal. Dar spune-mi, ce veşti ai despre generalul Nazet?

Fasilides se uită la el pătrunzător.

— Nicio veste. După încoronare a dispărut, şi Chivotul Mariei odată cu ea. Unii spun că s-ar fi înapoiat în munţi, de unde a venit.

Chipul lui Hal se întunecă.

— Plec mâine-dimineaţă, părinte. Şi vă mulţumesc ţie şi împăratului pentru generozitate şi binecuvântare.

În dimineaţa următoare, Hal ajunse pe punte cu două ore înainte de răsăritul soarelui şi toată corabia era trează. Entuziasmul care însoţea mereu plecarea cuprinsese *Golden Bough.*

Doar Hal rămase impasibil. Era copleşit de un sentiment de pierdere şi trădare. Deşi nu-i făcuse nicio promisiune,

sperase din toată inima că Judith Nazet ar putea să vină. Acum, când făcea inspecţia finală a corăbiei, abia se putea abţine să nu privească înapoi spre ţărm.

Ned veni la el.

— S-a schimbat mareea, căpitane! Şi vântul suflă favorabil ca să trecem pe lângă insula Dahlak pe un singur curs.

Hal nu mai putea să întârzie.

— Sus ancora, domnule Tyler. Toate pânzele sus. Du-ne spre sud, la Laguna Elefantului. Mai avem nişte afaceri neterminate.

Ned Tyler şi Uriaşul Daniel zâmbiră la perspectiva de a-şi primi cota din comoara care ştiau că era ascunsă acolo.

Pânza se umflă pe vergi, iar *Golden Bough* se scutură şi se trezi. Prora pivotă rotund şi se stabiliză, îndreptată spre intrarea în marea deschisă.

Hal rămase cu mâinile împreunate la spate şi se uită drept înainte. Aboli veni la el cu o mantie peste braţ, iar când Hal se întoarse spre el, o scutură şi o ridică în sus, lăsându-l s-o evalueze.

— *Croix pattee,* aşa cum purta şi tatăl tău la începutul fiecărei călătorii.

— De unde o ai, Aboli?

— Ţi-am făcut-o în Zulla, când zăceai rănit. Ţi-ai câştigat dreptul s-o porţi. O întinse peste umerii lui Hal şi se trase înapoi să-l admire. Arăţi ca tatăl tău în prima zi când l-am văzut.

Aceste cuvinte îi făcură multă plăcere lui Hal şi îi luminară starea sumbră de spirit.

— Punte!

Chemarea dinspre postul de veghe răsună pe cerul luminos.

— Vârful catargului?

Hal îşi dădu capul pe spate şi se uită în sus.

— Semnal de la ţărm!

Hal se întoarse rapid, cu mantia învolburată în jurul lui.

Deasupra zidurilor Zullei erau suspendate trei lumini roşii strălucitoare pe cerul zorilor şi, în timp ce el privea, plutiră graţios înapoi pe pământ.

— Trei rachete chinezeşti! zise Aboli. Semnalul de rechemare.

— Întoarce corabia, te rog, domnule Tyler, zise Hal şi se duse la balustradă, în timp ce corabia se răsuci.

— Barcă pleacă din port! strigă Aboli.

Hal privi înainte şi văzu ieşind din beznă silueta unui dhow mic, venind să-i întâlnească. Atunci când distanţa se reduse şi lumina deveni mai puternică, îşi simţi inima tresăltând.

La prora se afla o siluetă în veşminte nefamiliare, o femeie care purta un caftan albastru şi un testemel de aceeaşi culoare. Când barca trase alături, ea îşi dădu la o parte pânza de pe cap şi Hal văzu minunata coroană de păr negru.

O aşteptă la portul de sosire. Când Judith Nazet urcă pe

punte, o salută stângaci.

— Bună dimineaţa, generale Nazet.

— Nu mai sunt general. Acum sunt doar o servitoare obişnuită, pe nume Judith.

— Eşti bine-venită, Judith.

— Am sosit de îndată ce-am putut. Vocea îi era sugrumată de emoţie. Acum, în sfârşit, Iyasu a fost încoronat, iar Chivotul s-a întors la locul lui de odihnă, în munţi.

— Am fost disperat după tine, zise el.

— Nu, El Tazar. Niciodată să nu fii, îi răspunse ea.

Spre surprinderea lui, Hal văzu că dhow-ul pleca înapoi spre ţărm. Nu descărcase niciun bagaj.

— N-ai adus nimic cu tine? întrebă el.

— Doar inima mea, răspunse ea încet.

— Mă îndrept spre miazăzi, zise el.

— Oriunde te duci, milord, merg şi eu.

Hal se întoarse către Ned Tyler.

— Întoarce corabia. Curs pe lângă insula Dahlak şi apoi spre miazăzi, spre Bab El Mandeb. Plin şi strâns, domnule Tyler.

— Plin şi strâns, căpitane, rânji Ned larg şi-i făcu cu ochiul Uriaşului Daniel.

În timp ce *Golden Bough* se ducea să întâmpine zorii, Hal stătea mândru pe dunetă, cu mâna stângă odihnindu-se uşor pe safirul de pe mânerul sabiei Neptun.

Întinse celălalt braţ şi o trase pe Judith Nazet mai

aproape de el. Ea veni bucuroasă.